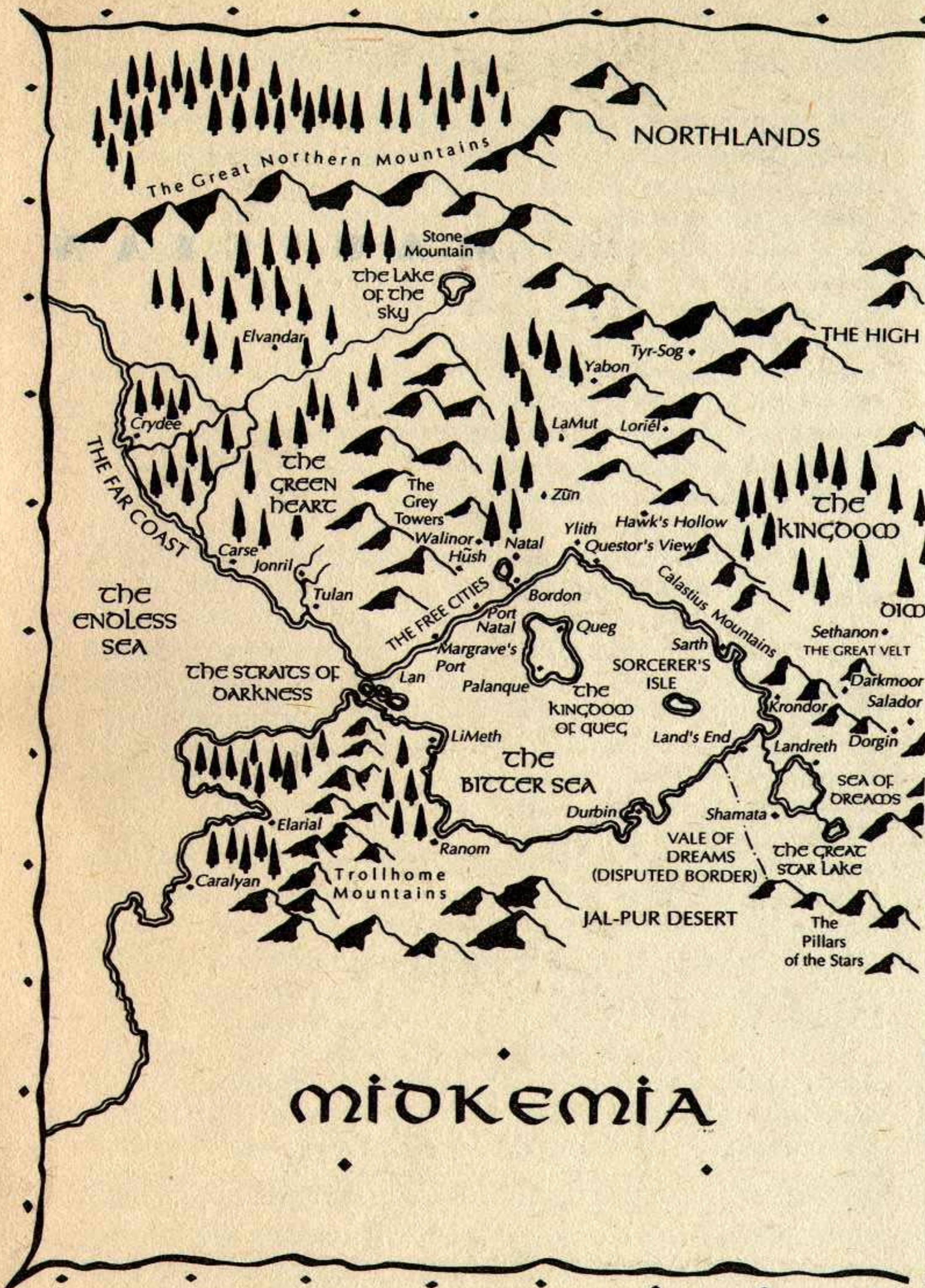

magician
raymond e. feist

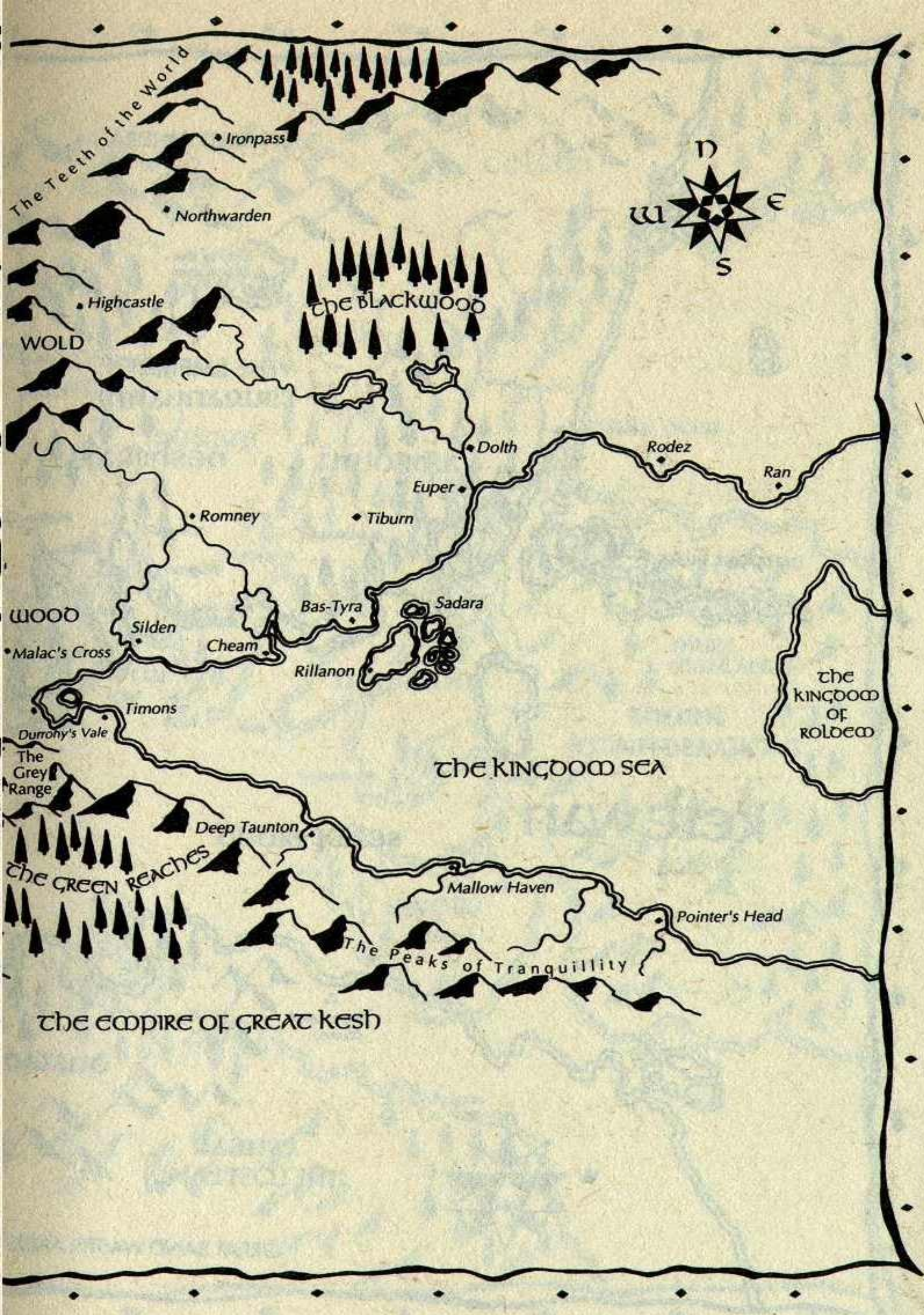
RAYMOND E. FEIST

MAGICIAN

Această carte este dedicată
memoriei tatălui meu,
Felix E. Feist, magician în toate.

NORTHLANDS
The Great Northern Mountains
Stone Mountain
The Lake of the Sky
Elvandar
THE HIGH
Tyr-Sog
Yabon
Crydee
LaMut
Loriél
THE FAR COAST
The Green Heart
The Grey Towers
Zūn
The Kingdom
Hawk's Hollow
Ylith
Walinor
Natal
Questor's View
Carse
Jonril
Hūsh
Tulan
Calastius Mountains
The Endless Sea
THE FREE CITIES
Bordon
Port Natal
Queg
DIM
Sethanon
THE GREAT VELT
Margrave's Port
Sarth
SORCERER'S ISLE
Darkmoor
The Straits of Darkness
Lan
Palanque
The Kingdom of Queg
Krondor
Salador
LiMeth
Land's End
Dorgin
The Bitter Sea
Landreth
Sea of Dreams
Durbin
Shamata
Elarial
VALE OF DREAMS (DISPUTED BORDER)
Ranom
The Great Star Lake
Trollhome Mountains
Caralyan
JAL-PUR DESERT
The Pillars of the Stars
Midkemia

The Teeth of the World
Ironpass
Northwarden
N
W
E
S
Highcastle
The Blackwood
Wold
Dolth
Rodez
Ran
Euper
Romney
Tiburn
Bas-Tyra
Sadara
Wood
Silden
Cheam
Malac's Cross
Rillanon
The Kingdom of Roldem
Timons
Durrony's Vale
The Grey Range
The Kingdom Sea
Deep Taunton
The Green Reaches
Mallow Haven
Pointer's Head
The Peaks of Tranquillity
The Empire of Great Kesh

CARTEA ÎNTÂI

PUG
ŞI
TOMAS

Midkemia
The Continent of Triagia
The Endless Sea
Dragon Sea
The Great Sea
The Sea of Tears
The Sea of Kingdoms
The Bitter Sea
Northlands
The Great Northern Mountains
Northern Guardians
Thunderhell Steppes
Edder Forest
The Teeth
of the World
The High
Wold
The Blackwood
Eastern Kingdoms
The Kingdom
The Kingdom of Roldem
High Fastness
The Straits of Ilthros
The Far Coast
The Green Heart
The Grey Towers
Dimwood
The Free Cities
The Kingdom of Queg
The Straits of Darkness
Sorcerer's Isle
The Great Veld
The Grey Range
Trollhome Mountains
Jal-Pur Desert
The Pillars of the Stars
Vale of Dreams (Disputed Border)
The Green Reaches
The Peaks of Tranquility
Peaks of the Quor
The Empire of Great Kesh
Rainshadow Mountains
Spires of Light
Eagles Eyrie Mountains
Mother of Waters
Dark Haven
Ishap's Deep
Overn Deep
Grimstone Mountains
The Guardians
The Girdle of Kesh
The Belt
The Clasp
Lesser Kesh (Keshian Confederacy)
Novindus
N
W
E
S
R.M. Askren 2001

1
FURTUNA

FURTUNA SE POTOLISE.

Pug dansa pe marginea stâncilor, pipăind cu piciorul locurile sigure şi înainta printre băltoacele rămase în urma fluxului. Ochii negri se mişcau cu repeziciune, privind cu atenţie pe sub marginile stâncilor, în fiecare ochi de apă, căutând creaturile ţepoase împinse de valuri în adânciturile nisipului. Muşchii frumos desenaţi ai băiatului săltau sub cămaşa uşoară când trecea de pe un umăr pe altul sacul cu crabi, raci şi alte moluşte culese din această veritabilă grădină marină.

Soarele după-amiezii scânteia printre picăturile minuscule de apă aduse de vânt iar briza puternică îi răvăşea părul castaniu înspicat cu şuviţe decolorate. Pug lăsă sacul, îl controlă să vadă dacă e bine legat şi se întinse pe un petec curat de nisip. Sacul nu era plin, dar Pug preţuia ora câştigată pentru odihnă. Megar, bucătarul nu o să-l certe dacă nu vine cu el plin ochi. Curând, rezemat de o stâncă, Pug aţipi sub razele calde ale soarelui.

După câteva ore l-a trezit un jet de apă rece. A tresărit, deschizând ochii, conştient că a stat prea mult pe plajă. Nori grei se rostogoleau ameninţători peste mare dinspre apus, târând cu ei ploaia ca o cortină cenuşie şi anunţând o nouă furtună rapidă de vară timpurie, obişnuită pe acele meleaguri. Către sud se contura pe cer faleza înaltă de la Sailor's Grief şi valurile izbeau malul stâncos.

Înapoia talazurilor se forma o spumă albă, semn sigur că va izbucni furtuna. Pug cunoştea primejdiile furtunilor de vară care te puteau îneca pe plajă şi, dacă erau mai

puternice, chiar dincolo de ea, în zonele joase.

Îşi ridică sacul şi o luă spre nord, către castel. Alegându-şi drumul printre băltoace, simţi vântul răcindu-se şi aerul devenind din ce în ce mai umed. Lumina zilei pierea odată cu norii care se adunau în dreptul soarelui şi petecele de umbră creşteau iar culorile îşi pierdeau strălucirea, căpătând nuanţe de gri. Pe mare, fulgerele luminau întunericul norilor iar bubuitul îndepărtat al tunetului domina zgomotul valurilor.

La prima fâşie de plajă fără stânci a luat-o la fugă. Furtuna se înteţea mai repede decât ar fi crezut, grăbind şi venirea fluxului. Când a ajuns la a doua porţiune cu băltoace, mai rămăsese doar o fâşie de trei metri de nisip uscat între apă şi faleză.

Alerga atât cât îi permiteau stâncile. Se împiedică de două ori, mai să cadă. La următoarea întindere de nisip sări greşit de pe ultimul pietroi şi ateriză prost, scrântindu-şi glezna. Parcă pândindu-i ghinionul, un val s-a năpustit, acoperindu-l într-o clipă. Orbit de apă, pipăi împrejur şi simţi cum sacul e smuls de lângă el. Se aruncă disperat să-l prindă, dar glezna îl trăda şi se scufundă înghiţind apă. Înălţă capul, scuipând şi tuşind, când al doilea val, mai mare decât primul, îl izbi în piept, răsturnându-l.

Pug se jucase de mic în apă şi era un bun înotător, dar durerea din gleznă şi loviturile valurilor îl făceau să intre în panică. Se luptă, totuşi, cu frica şi se ridică să respire. Când înotând, când în patru labe, se târî spre marginea falezei, ştiind că acolo apa nu avea decât câteva degete.

S-a rezemat de mal, lăsându-şi greutatea pe piciorul teafăr. Apoi a pornit încet de-a lungul falezei. Apa se adâncea cu fiecare val. Ajungând într-un loc unde apa îi venea până la brâu, se ridică în mâini, se odihni o clipă, gâfâind, şi se târî în sus pe potecă, neavând încredere în glezna lui nărăvaşă.

Începuse ploaia şi el înainta cu greu, zdrelindu-şi de stânci genunchiul şi degetele de la picioare, până a ajuns

pe vârful acoperit cu iarbă al malului abrupt. Picăturile rare se transformaseră într-o ploaie uşoară, dar persistentă.

Şi-a tras sufletul şi s-a uitat la glezna umflată. Îl durea, dar nu era ruptă. Trebuia să meargă şchiopătând până la oraş, dar, pentru că scăpase de înec, era destul de vesel. Totuşi, avea să îngheţe şi va fi ud fleaşcă, era obligat să-şi găsească un adăpost, căci porţile castelului se închideau noaptea şi cu glezna lui umflată nu putea să sară zidul din spatele grajdurilor. În plus, dacă aştepta şi se strecura în castel a doua zi, îl va certa doar Megar. Dacă însă era prins că sare zidul, Instructorul Militar Fannon sau Algon, Instructorul de Cavalerie, vor avea sigur un ac mult mai mare pentru cojocul lui.

Ploaia se înteţise şi cerul se înnegri odată cu norii de furtună care înghiţiseră de tot soarele spre asfinţit. Era furios că pierduse sacul şi, în plus, adormise pe plajă. Dacă nu dormea, s-ar fi întors la timp, nu şi-ar fi răsucit glezna şi ar fi avut timp să caute în albia râului pietre netede, bune pentru praştie. Acum n-avea nici pietre iar pe ţărm nu o să se întoarcă decât peste vreo săptămână. Asta dacă Megar nu o să trimită alt băiat în locul lui, ceea ce era de aşteptat pentru că se întorcea cu mâna goală.

Gândurile îi reveniră la prezent şi hotărî că e cazul s-o ia din loc. Şchiopătă pe iarbă până la locul unde îşi lăsase lucrurile, să ia rucsacul, ciomagul şi praştia. Pâinea şi brânza dispăruseră. Probabil ratonii sau şopârlele de nisip. Înjură aşa cum îi auzise pe oştenii de la castel şi aruncă sacul de acuma inutil. Ce ghinion!

Trase aer în piept şi plecă sprijinindu-se în ciomag, peste dâmburile unduioase care despărţeau faleza de drum. Întinderea era presărată cu copaci pitici şi Pug regreta lipsa unui adăpost mai ca lumea în apropiere, însă, fie că stătea sub copaci, fie că se târa până în oraş, era acelaşi lucru.

Vântul se înteţise şi îl simţea rece pe spinarea udă. Copacii se îndoiau şi vijelia îl împingea din spate ca o

mână uriaşă. Ajuns la drum, o luă spre nord. Auzea şuieratul lugubru al pădurii dinspre răsărit şi vântul fluierând printre ramurile stejarilor bătrâni. Combinaţia accentua aspectul deja înspăimântător al pădurii. Poieniţele întunecate nu erau, probabil, mult mai periculoase decât drumurile Regatului, însă lui Pug i se făcea pielea de găină când îşi amintea poveştile cu tâlhari şi alţi răufăcători.

Traversând drumul, ajunse într-un mic adăpost, un şanţ săpat de torentul de apă. Vântul sufla din ce în ce mai tare şi ploaia îl bătea în ochi aducându-i lacrimi pe obrajii uzi. O rafală îl îmbrânci, gata să-l răstoarne.

După aproape o oră de mers prin furtuna ce se înteţea, Pug se pomeni că înfruntă vântul cu faţa. Se aplecă şi cămaşa porni să-i fluture la spate. Acum ştia că e în primejdie; furtuna bătea cu o furie neobişnuită, săgeţile lungi ale fulgerelor luminau peisajul, desenând în întunericul opac, conturul drumului şi al copacilor într-o lumină crudă, strălucitoare. Imaginile în alb şi negru îl ameţeau. Simţea bubuiturile tunetelor ca pe nişte lovituri. Teama de furtună îi alungă imaginea înfricoşătoare a hoţilor şi goblinilor şi se hotărî să meargă printre copacii aliniaţi de-a lungul drumului; trunchiurile stejarilor vor mai opri vântul tăios.

Se apropia de pădure când un trosnet l-a ţintuit în loc. În întuneric se zărea conturul unui mistreţ de pădure ieşind din tufişuri. Porcul se împiedică în crengi, alunecă şi se ridică anevoie, la câţiva metri de Pug. Acum băiatul îi vedea clar căpăţâna, colţii groşi de-a lungul cărora se scurgea apa, făcându-i să lucească. Avea ochii holbaţi de spaimă şi bătea pământul cu copitele. Mistreţii erau cel mult arţăgoşi, şi de obicei se fereau de oameni. Acesta era însă înspăimântat şi Pug ştia că porcul îl poate omorî cu colţii.

Stând nemişcat, se gândi să se apere cu ciomagul, sperând totuşi că mistreţul se va întoarce în pădure. Capul porcului se înălţă adulmecând mirosul purtat de

vânt al băiatului. Ochii roşii luceau stins şi trupul îi tremura nehotărât. Un trosnet l-a întors o clipă spre pădure, apoi coborî capul şi se năpusti la atac.

Pug ridică ciomagul şi lovi. Porcul îl răsturnă izbindu-l în piept cu greabănul şi Pug îi simţi toată greutatea strivindu-l. Îşi puse mâinile la ochi şi îşi apropie coatele, protejându-şi pieptul. Dar repede îşi dădu seama că porcul zăcea nemişcat; căzuse peste picioarele lui şi din spinare îi ieşea coada unei săgeţi legată cu pânză şi împodobită cu o pană neagră.

La marginea pădurii se vedea un bărbat îmbrăcat cu haine de piele cafenii, care îşi înfăşură arcul într-o pânză îmbibată cu ulei în timp ce se apropia de Pug. Avea o mantie cu glugă şi nu i se vedea faţa.

— Ai păţit ceva băiete? strigă el, acoperind şuieratul vântului. Ai vreun os rupt? Ridică fără efort animalul, în timp ce Pug îşi pipăia trupul

— Nu cred. Îl durea toată partea dreaptă, glezna şi picioarele, însă nu avea nimic rupt, lucru de mirare după tot ce păţise.

Omul îl săltă de la pământ.

— Ţine, îi spuse el, dându-i ciomagul şi arcul. Pug le luă iar necunoscutul spintecă iute porcul cu un cuţit mare de vânătoare. Vino cu mine. E bine să rămâi la noi în seara asta, cu stăpânul meu. Nu e departe, dar trebuie să ne grăbim. Furtuna se înteţeşte şi nu sunt semne că se termină curând. Poţi să mergi?

Pug dădu din cap. Omul luă arcul, puse mistreţul pe umăr şi porni cu paşi mari. Pug trebuia să alerge ca să se ţină după el.

Pădurea stingea prea puţin furia furtunii, aşa că nu puteau vorbi. Un fulger lumină o clipă faţa bărbatului iar Pug încercă să-şi aducă aminte dacă îl mai văzuse. Arăta ca toţi vânătorii şi pădurarii, cu păr negru, barbă deasă şi faţa aspră, bătută de vânt a celor care-şi petrec timpul în aer liber. Pug şi-a lăsat imaginaţia să zburde şi s-a întrebat dacă nu cumva omul face parte dintr-o bandă de

tâlhari ascunşi în adâncul pădurii. A renunţat imediat la idee; niciun hoţ nu şi-ar pune mintea cu un servitor care nu avea evident niciun ban.

Şi-a adus aminte că omul vorbise de un stăpân şi s-a gândit că era probabil arendaş şi locuia pe moşia unui proprietar de pământ. Arendaşii erau oameni liberi şi dădeau proprietarului o parte din recoltă şi vite în schimbul folosirii pământului. Desigur că e liber, robii nu au dreptul să aibă arc, o armă prea scumpă şi prea periculoasă. Şi totuşi Pug nu ştia de niciun proprietar de pământ care să locuiască în pădure. Totul era un mister, însă osteneala şi necazurile zilei i-au alungat repede curiozitatea.

După un drum interminabil, omul a intrat într-un desiş. Pug era să-l piardă din vedere şi l-a urmat pe salvatorul lui mai mult din instinct, căci nu-l mai vedea. Soarele apusese şi lumina slabă rămasă în timpul furtunii dispăruse şi ea. Pug simţea că merge pe o potecă, pentru că nu mai întâlnea grohotiş sau tufe. Era un drum greu de găsit pe întuneric, dacă nu-l ştiai dinainte.

Au ajuns într-un luminiş în mijlocul căruia se afla o căsuţă de piatră. La fereastră se vedea lumină şi pe coş ieşea fum. Pug s-a întrebat de ce nu mai simte aşa de tare furtuna.

Ajunşi în faţa uşii, bărbatul i-a făcut un semn cu capul.

— Tu intri în casă, eu trebuie să curăţ bine porcul.

Pug a deschis uşa de lemn.

— Închide repede uşa, băiete, altfel răcesc şi mor.

Pug tresări şi urmă porunca, trântind uşa mai tare decât intenţionase. Casa avea o singură încăpere. În dreptul unui perete se afla un cămin cu o vatră mare. Focul ardea vesel răspândind o lumină caldă. Lângă el era o masă la care stătea un bărbat solid, într-o mantie galbenă. Capul îi era complet acoperit de păr cărunt şi de barbă, în afară de ochii albaştri, vioi, strălucind în lumina focului. Din hăţişul bărbii ieşea o pipă lungă şi din ea nori imenşi de fum alburiu. Băiatul îl recunoscu.

— Master Kulgan, a salutat el.

Bărbatul era magician şi sfetnicul Ducelui. Kulgan l-a privit atent.

— Mă cunoşti? întrebă el cu o voce adâncă.

— Da, domnule. De la castel.

— Şi pe tine cum te cheamă, băiete de la castel?

— Pug, master Kulgan.

— Da, îmi aduc aminte de tine. Dădu absent din mână. Nu-mi zice „master”, Pug, deşi sunt pe drept cuvânt maestru în arta mea. E adevărat, a zâmbit el, că m-am născut într-o familie mai bună decât a ta, dar nu cu mult. Hai, ia pătura de lângă foc. Pune hainele la uscat şi stai jos.

Pug îl ascultă şi se dezbrăcă, nescăpându-l din ochi. Kulgan făcea parte din anturajul Ducelui, însă era magician, privit cu suspiciune şi, în general, nu prea respectat de oamenii simpli. Nu demult ar fi fost alungat cu pietre din Crydee. Populaţia îl tolera datorită poziţiei lui la curte, dar vechile temeri nu piereau uşor.

Pug îşi puse hainele la uscat şi se aşeză pe banca de lemn. Văzu nişte ochi roşii privindu-l şi tresări speriat. Un cap acoperit cu solzi se iţea peste tăblia mesei. Magicianul a râs.

— Stai liniştit, nu te mănâncă Fantus. Şi-a pus mâna pe capul creaturii şi l-a scărpinat deasupra ochilor. Animalul i-a închis şi a început să toarcă, la fel ca o pisică. Pug a închis gura căscată de surpriză.

— E un dragon adevărat?

— Aşa crede şi el câteodată. E de fapt un balaur care scuipă foc, văr bun cu dragonul, deşi de statură mai mică. Fantus a deschis ochii şi l-a privit pe magician. Dar, la fel de brav, a adăugat repede şi balaurul a închis iar ochii. Kulgan a şoptit: Trebuie să ai grijă ce spui, e foarte inteligent; e o creatură de o sensibilitate extraordinară.

— Scoate foc pe nări? Pentru un băiat de treisprezece ani, chiar şi un văr de dragon era un lucru demn de respect.

— Scoate ceva flăcări când are chef, deşi se întâmplă rar. Poate pentru că-l hrănesc prea bine. N-a mai vânat de ani de zile, aşa că nu mai are antrenament ca balaurii ceilalţi. Adevărul e că-l răsfăţ îngrozitor.

Ideea îl nelinişti într-un fel pe Plug. Dacă magicianul ţinea la Fantus, o creatură atât de stranie şi-l mai şi răsfăţa, el deveni în ochii băiatului mai puţin misterios, oarecum mai uman. Pug îl studie pe Fantus, admirând reflexele aurii pe solzii ca smaraldul. Era cât un câine de vânătoare şi avea un gât lung şi sinuos pe care se legăna un cap de aligator. Îşi ţinea aripile pliate şi bătea aerul cu ghearele de la picioare iar Kulgan îl scărpina înapoia excrescenţelor osoase care-i înconjurau ochii. Coada lungă îi ajungea până la podea, aproape măturând-o cu mişcări largi.

Arcaşul solid intră tăcut în casă, ducând carnea de mistreţ. Fantus săltă capul, arătându-şi o clipă limba despicată apoi sări de pe bancă. Se duse către vatră, legănându-se mândru şi se încolăci să doarmă la căldură, în aşteptarea cinei. Omul îşi scoase mantia şi o atârnă într-un cui.

— Cred că trece furtuna până în zori.

Începu să pregătească un castron cu vin şi ierburi pentru stropit carnea. Pug i-a privit uimit cicatricea lungă şi roşie de pe obrazul stâng. Kulgan gesticulă cu pipa.

— După cum îl ştiu, precis n-aţi făcut cunoştinţă. Meecham, el este Pug, servitor la castelul Crydee.

Meecham a dat din cap, şi s-a întors la treabă. Salutul lui Pug veni cam târziu, aşa că Meecham nu l-a văzut.

— N-am avut timp să-ţi mulţumesc că m-ai scăpat de mistreţ.

— Nu-i nevoie, băiete. Dacă nu-l provocam eu, nu te ataca, a răspuns Meecham, şi luă nişte aluat dintr-un vas acoperit, să facă pâine.

— Ştiţi, domnule, el a omorât mistreţul cu arcul. Ce

noroc că l-a urmărit!

— Animalul ăsta ghinionist, a râs Kulgan, care este de altfel cel mai drag oaspete al nostru, a fost victima împrejurărilor, ca şi tine.

— Nu înţeleg, domnule.

Kulgan se ridică şi luă ceva de pe un raft al dulapului cu cărţi. Era un obiect învelit în catifea albastră şi Pug ştia că trebuie să fie ceva foarte valoros, altfel n-ar fi fost învelit într-un material atât de scump. Kulgan dădu la o parte catifeaua şi scoase la iveală un glob de cristal. Era fără cusur, splendid în simplitatea formei lui.

— L-a făcut pentru mine Althfain din Carse, maestru renumit, care m-a socotit demn de un astfel de obiect, căci i-am făcut şi eu nişte servicii mai demult. Cum m-am întors chiar azi de la el, vreau să-i încerc darul. Pug, uită-te cu atenţie în glob!

Pug îşi fixă privirea pe mingea de cristal şi încercă să urmărească licărirea focului ce părea să intre adânc în structura lui. Luminile încăperii, multiplicate de sute de ori, se contopeau şi dansau, iar ochii lui încercau să prindă fiecare imagine. Sclipirile curgeau, se amestecau şi apoi deveniră vagi, ceţoase, în mijlocul sferei apăru o lucire blândă, albă, înlocuind roşul focului şi Pug şi-a simţit privirea atrasă de căldura ei plăcută. „Cum e căldura în bucătăria castelului”, îi trecu prin minte.

Deodată albul lăptos dispăru şi Pug văzu imaginea bucătăriei. Alfan, cofetarul cel gras, făcea prăjituri şi-şi lingea degetele. Asta l-a înfuriat pe Megar, bucătarul şef, care considera gestul un obicei dezgustător. Pug a râs şi scena pieri. Brusc, se simţi şi mai obosit.

Kulgan a învelit globul în catifea şi l-a pus deoparte.

— Foarte bine, băiete, a zis el gânditor. Se uită o clipă la băiat de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, apoi se aşeză. Nu mi-aş fi închipuit că poţi să vezi o imagine clară din prima încercare; pari a fi mai mult decât se observă la prima vedere.

— Poftim, domnule?

— Nimic, Pug. Foloseam jucăria asta pentru prima oară, să văd cât de departe pot zări cu ea şi te-am văzut pe drum. Judecând după starea ta, m-am gândit că nu mai ajungi în oraş, aşa că l-am trimis pe Meecham să te aducă aici.

Pug se înroşi, stingherit de atenţia de care se bucurase.

Încrezător în propriile forţe, ca orice băiat de treisprezece ani, răspunse:

— Nu trebuia, domnule. Aş fi ajuns la timp în oraş.

— Poate că da, poate că nu, zâmbi Kulgan. Furtuna asta e neobişnuit de puternică şi cam periculoasă pentru plimbări.

Pug ascultă răpăitul blând al ploii pe acoperişul căsuţei. Vijelia părea că se potolise şi Pug se îndoi de vorbele magicianului. Kulgan îi citi gândul.

— Crede-mă, Pug. Poieniţa nu e apărată numai de trunchiurile groase ale stejarilor. Dacă ai trece de ei, ai simţi din plin furtuna. Meecham, tu ce crezi?

Meecham lăsă aluatul şi se gândi o clipă.

— Cam la fel de rea ca acum trei ani când a aruncat şase corăbii pe plajă. Se opri puţin, cântărindu-şi parcă afirmaţia şi aprobă din cap. Da, aproape la fel, deşi n-o să ţină atât de mult.

Pug se gândi la furtuna de acum trei ani în care o flotă comercială din Queg naufragiase pe stâncile de la Sailor’s Grief. Dacă şi furtuna asta e la fel de rea, magia lui Kulgan trebuie să fie foarte puternică; în jurul căsuţei nu suna decât ca o ploaie de primăvară.

Kulgan se lăsă pe spate încercând să-şi aprindă pipa care se stinsese. Odată cu primul nor de fum alb, parfumat, atenţia lui Pug se mută de la pipă la dulapul cu cărţi din spatele magicianului. Buzele i se mişcau tăcut încercând să descifreze ce scria pe cotorul volumelor.

Kulgan ridică o sprânceană.

— Ştii să citeşti?

Pug tresări îngrijorat că l-ar putea supăra pe magician,

băgându-şi nasul în treburile lui. Kulgan îl simţi.

— Nu-i nimic, băiete, nu-i o crimă să cunoşti literele.

— Ştiu puţin, domnule. Megar, bucătarul, m-a învăţat să citesc ce scrie pe sacii cu provizii din beci. Cunosc şi cifrele.

— Şi cifrele! a exclamat magicianul prietenos. Păi, eşti o pasăre rară.

Întinse mâna în spate şi scoase un volum legat în piele cafenie. Răsfoindu-l, se opri la o pagină şi îi indică lui Pug un text împodobit cu un splendid desen cu şerpi, flori şi viţă de vie. Desenul se răsucea în jurul unei litere mari din colţul din stânga sus.

— Citeşte, băiete.

Pug nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Megar îi dăduse lecţii de citire pe foi de hârtie grosolană pe care scria litere stângace cu o bucată de cărbune. Rămăsese cu ochii pironiţi pe ornamentaţia superbă. Deodată îşi dădu seama că magicianul îl priveşte şi începu să citească.

— „Şi atunci Zachara i-a che… chemat”. Privea cuvintele încercând să descifreze combinaţiile de litere. S-a oprit şi s-a uitat la Kulgan să vadă dacă a citit bine. „Căci nordul trebuia aban… abandonat, altfel inima imperiului se va frânge şi va muri. Şi deşi erau născuţi în Bosania, acei soldaţi erau totuşi loiali Marelui Kesh. La chemarea lui, s-au ridicat la luptă, şi-au pus armurile şi au plecat din Bosania cu corăbiile, să salveze imperiul de distrugere.”

— Bine, băiete, e destul. Ştii să citeşti bine pentru un servitor de castel.

— Ce carte este aceea, domnule? întrebă el în timp ce Kulgan o punea la loc. N-am mai văzut aşa ceva.

— E o istorie a pământului acesta. Am primit-o în dar de la stareţul unei mănăstiri ishapiene. E o traducere a unui text keshian, vechi de peste o sută ani.

— Despre ce e vorba?

— Cu mult timp în urmă, toate ţinuturile de la Marea Nesfârşită la Munţii Turnurilor Cenuşii şi până la Marea

Amară, făceau parte din Imperiul Marelui Kesh. Departe, spre răsărit exista atunci un mic regat, pe o insuliţă numită Rillanon. S-a extins şi a cuprins şi regatele din insulele vecine, devenind Regatul insulelor. Mai târziu s-a mărit iar şi acum îi spunem simplu „Regatul". Noi, cei din Crydee, facem parte din Regat, deşi ne aflăm cel mai departe de Rillanon.

Odată, demult, Imperiul Marelui Kesh a pornit un război lung şi sângeros cu vecinii lui din sud, Confederaţia Keshiană şi a abandonat ţinuturile noastre.

Deşi era captivat de poveste, lui Pug îi era foame şi-l privea pe Meecham cum pune câteva pâini cafenii la cuptor.

— Cine era Con…

— Confederaţia Kesh? Un grup de popoare mici, care de sute de ani plăteau tribut Marelui Kesh. Cu doisprezece ani înainte de scrierea acestei cărţi, s-au unit împotriva opresorului. Fiecare în parte nu putea să lupte cu Marele Kesh, însă uniţi s-au dovedit un oponent redutabil. Prea puternici chiar; războiul a durat ani întregi. Imperiul a fost obligat să-şi aducă legiunile din provincii şi să le trimită în sud, lăsând nordul lipsit de apărare în faţa tânărului regat. Bunicul ducelui Borric, fiul cel mai mic al regelui, a fost cel care a venit cu armata spre apus, cucerind Ţinutul de Vest. De atunci, cu excepţia Oraşelor Libere din Natal, tot ceea ce fusese vechea provincie imperială a Bosaniei a devenit Ducatul Crydee.

Pug a rămas pe gânduri.

— Cred că mi-ar plăcea să mă duc odată în Marele Kesh.

Meecham a pufnit în râs.

— Şi cum te-ai duce, în chip de corsar?

Pug se înroşi. Corsarii n-aveau pământ, erau mercenari, luptau pentru bani şi lumea îi considera ca fiind doar cu o treaptă mai sus decât tâlharii.

— Poate că vei merge şi acolo într-o zi, Pug. Drumul e

lung şi primejdios, dar au existat unii oameni, curajoşi şi puternici, care au supravieţuit călătoriei. S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate.

Pe urmă au vorbit despre lucruri obişnuite, căci magicianul fusese plecat mai mult de o lună la castelul Carse, în sud, şi voia să afle ce s-a mai întâmplat în lipsa lui. Când s-a copt pâinea, Meecham a pus-o fierbinte pe masă, a tăiat carnea şi a adus farfurii cu legume şi brânză. Pug nu mai mâncase niciodată atât de bine, chiar când lucra la bucătărie; ca servitor la castel, hrana lui nu era prea bogată. De două ori în timpul mesei l-a surprins pe magician privindu-l fix.

Când au terminat, Meecham a strâns masa iar Pug şi Kulgan au mai stat de vorbă. Pe masă rămăsese o felie de carne pe care Kulgan a aruncat-o lui Fantus. Balaurul a deschis un ochi şi a privit-o. A oscilat un timp între locul lui confortabil şi bucăţica zemoasă, s-a urnit cei câţiva centimetri necesari să înghită darul şi a închis iar ochii.

Kulgan şi-a aprins pipa.

— Şi ce vrei tu să te faci, băiete?

Pug se lupta cu somnul, însă întrebarea l-a trezit imediat.

Se apropia Ziua Alegerii, când băieţii din oraş şi din castel erau luaţi ca ucenici. A răspuns emoţionat:

— La Solstiţiu anul ăsta, sper să intru în serviciul Ducelui ca ucenic al lui Fanon, Instructorul Militar.

Kulgan l-a privit cu uimire pe plăpândul său musafir.

— Credeam că mai ai un an sau doi până la ucenicie.

Pug roşi iar. Era cel mai scund dintre băieţii de vârsta lui de la castel.

— Megar, bucătarul, zice că poate cresc mai târziu, a spus el un pic sfidător.

Meecham a pufnit.

— Eşti cam mic să te lupţi cu scutul şi cu sabia.

— Nu ştie nimeni cine au fost părinţii mei, deci n-au idee la ce să se aştepte.

— Orfan, nu? l-a întrebat Meecham ridicând o sprânceană. Era cel mai expresiv gest de până atunci.

— Am fost lăsat la preoţii Dalei, la o mănăstire în munţi, de o femeie care zicea că m-a găsit pe drum. Ei m-au adus la castel; n-aveau cum să aibă grijă de mine.

— Da, l-a întrerupt Kulgan. Îmi aduc aminte când au venit cei care slujesc Scutului celui Slab. Erai de-abia înţărcat. Numai prin bunăvoinţa Ducelui eşti azi om liber. Altfel, fără nicio dovadă, era dreptul lui să te declare rob.

— Om bun, Ducele, a zis Meecham pe un ton neutru.

Pug auzise de sute de ori povestea de la Magya, soţia lui Megar. Era stors de oboseală şi de-abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Kulgan observă şi îi făcu semn lui Meecham, care luă nişte pături de pe raft şi întinse pe jos o saltea. Dar Pug adormise deja, cu capul pe masă. Mâinile puternice ale bărbatului îl ridicară blând de pe bancă, îl aşezară pe pat şi îl înveliră.

Fantus deschise ochii şi se uită la băiatul adormit. Căscă adânc, ca un lup, se târî lângă Pug şi se cuibări lângă el, la căldură. Pug se întoarse în somn şi puse o mână pe gâtul balaurului. Animalul mormăi mulţumit şi închise iar ochii.

2
UCENIC

PĂDUREA ERA LINIŞTITĂ.

Pug şi Tomas mergeau încet pe potecă, păşind agale, ca băieţii care se plimbă fără nicio ţintă şi au timp suficient să ajungă oriunde. Pug aruncă o piatră într-un duşman imaginar şi se întoarse către prietenul lui.

— Crezi că mama ta e furioasă pe noi?

— Nu, zâmbi Tomas, înţelege cum stau lucrurile. A mai văzut şi alţi băieţi în Ziua Alegerii. Şi adevărul e că mai mult o încurcam azi în bucătărie.

Pug era de acord. Vărsase un borcan de miere ducându-l lui Alfan, cofetarul. Apoi, scoţând pâinea din cuptor, scăpase o tavă întreagă pe jos.

— M-am cam făcut de râs.

Tomas zâmbi. Era înalt, cu părul blond închis şi ochii albaştri, strălucitori. Vesel şi iubit la castel, în ciuda boacănelor copilăreşti, Tomas era cel mai bun prieten al lui Pug, fratele lui de suflet şi de aceea Pug era acceptat de ceilalţi băieţi, care-l priveau pe Tomas ca pe liderul lor neoficial.

— Nu te-ai făcut de râs mai rău ca mine. Tu cel puţin n-ai uitat să atârni în cui coastele de vită.

— Oricum câinii Ducelui sunt fericiţi, a râs Pug. E supărată foc, nu?

— E furioasă. Totuşi, câinii n-au apucat să mănânce prea mult până să-i gonească ea. Cel mai tare s-a înfuriat pe tata. Zice că Alegerea nu-i decât un pretext pentru instructori să stea degeaba, să bea bere şi să dea cu gura toată ziua. Spune că, oricum, ei ştiu deja ce băieţi vor alege fiecare. Zâmbetul lui Tomas dispăru. Adevărul e că nu-i place când nu supraveghează el treaba în

bucătărie. De-aia ne-a dat afară din castel, ca să nu-şi verse furia pe noi. Sau, mai bine zis, pe tine. Pot să jur că eşti favoritul ei.

— Păi îi fac mai puţine necazuri.

Tomas îl lovi în joacă peste mână.

— Vrei să zici că te prinde mai rar.

Pug scoase praştia de sub cămaşă.

— Dacă ne întoarcem cu nişte potârnichi sau prepeliţe, poate că îşi recapătă buna dispoziţie.

— S-ar putea. Tomas zâmbi şi scoase şi el praştia.

Amândoi trăgeau foarte bine, Tomas, campion necontestat la castel, îl întrecea rar pe Pug. Nu puteau ei să doboare o pasăre în zbor, dar dacă ar fi găsit una odihnindu-se, probabil c-ar fi nimerit-o.

Păşeau încet prin pădure, jucându-şi rolul de vânători. Tomas părăsi primul poteca şi o luă către iaz, unde veneau animalele să se adape. Era puţin probabil să găsească vânat în dimineaţa aceea, însă dacă era ceva de găsit, mai mult ca sigur ar fi fost lângă iaz.

Pădurile de la nord-est de Crydee erau mai puţin înfricoşătoare decât cele din sud. În anii în care se tăiaseră copaci pentru cherestea, se născuseră poieniţe verzi, luminoase, de negăsit în desişurile adânci din sud. Băieţii se jucaseră adesea acolo. Cu puţină imaginaţie, pădurea se transforma într-un loc fermecat, un tărâm verde plin de aventuri nemaipomenite. Aici avuseseră loc multe fapte eroice. Copacii au fost martorii muţi ai unor evadări îndrăzneţe, urmăriri spectaculoase şi bătălii purtate cu vitejie de băieţii care dădeau frâu liber imaginaţiei.

S-au luptat cu creaturi dezgustătoare, monştri teribili şi tâlhari josnici şi i-au învins. Deseori, în final, marele erou murea spunând tovarăşilor săi îndureraţi cuvintele solemne potrivite, iar toate se terminau la timp ca să prindă ora mesei la castel.

Tomas ajunse la un mic dâmb, despărţit de apă de nişte fagi tineri şi dădu la o parte un tufiş. Se opri uimit şi

şopti:

— Pug, ia uite!

Pe mal stătea un cerb cu capul înălţat, căutând să desluşească de unde vine zgomotul care îl stânjenea de la adăpat.

Era bătrân, cu părul alb în jurul botului şi capul împodobit de nişte coarne nespus de mari.

— Are paisprezece puncte, numără Pug repede.

— Cred că e cel mai bătrân cerb din pădure…

Cerbul s-a întors în direcţia lor, mişcând nervos dintr-o ureche. Copiii încremeniră, nevoind să sperie un animal atât de frumos. Cerbul a fixat dâmbul timp îndelungat, cu nările fremătând şi apoi şi-a coborât încet botul în iaz.

Tomas îl prinse pe Pug de braţ. Uitându-se în direcţia arătată de prietenul lui, Pug zări o siluetă intrând tăcut în luminiş. Era un bărbat înalt, cu haine de piele vopsite în verdele pădurii. Avea în mână un arc, un cuţit de vânătoare la centură şi gluga mantiei dată pe spate. Mergea spre cerb cu paşi egali şi fermi.

— E Martin, zise Tomas.

Pug l-a recunoscut şi el pe Maestrul de Vânătoare al Ducelui. Orfan ca şi Pug, Martin căpătase la castel porecla de „Longbow” (Ochitorul), fiind neîntrecut la trasul cu arcul. Martin era iubit de copii căci, dacă se purta distant cu adulţii din castel, era totdeauna prietenos cu cei mici.

În calitate de Maestru de Vânătoare, era şi pădurarul şef al Ducelui; de aceea, lipsea zile întregi, chiar şi săptămâni, instruindu-şi oamenii să caute urme de braconaj, posibile pericole de incendiu, goblini migratori sau tâlhari adăpostiţi în pădure. La castel, când nu era ocupat cu organizarea vreunei partide de vânătoare pentru Duce, avea întotdeauna timp pentru băieţi şi avea o lumină veselă în ochii lui negri, chiar când îl sâcâiau cu rugăminţi să le spună basmele pădurii sau poveşti de dincolo de graniţele ducatului. Părea să aibă o răbdare fără margini şi asta îl deosebea de majoritatea meşterilor

şi instructorilor din oraş şi de la castel.

Martin s-a apropiat de cerb, a întins mâna încet şi i-a pus-o pe gât. Capul uriaş al animalului s-a înălţat şi l-a adulmecat. Martin a şoptit:

— Dacă mergeţi încet şi nu vorbiţi, vă las să vă apropiaţi de el.

Pug şi Tomas au schimbat o privire uimită şi au păşit în luminiş. Au înconjurat încet iazul. Cerbul urmărea mişcările tremurând uşor. Martin îl mângâia încet.

— Puneţi încet mâna pe el, să nu-l speriaţi.

Tomas a întins primul braţul şi cerbul s-a dat un pas înapoi. Martin a mormăit ceva într-o limbă necunoscută şi animalul a rămas pe loc. L-a atins şi Pug, mirându-se de moliciunea pieii lui, asemănătoare cu pieile prelucrate şi totuşi atât de diferită prin viaţa care pulsa sub degetele lui.

Brusc, cerbul se dădu înapoi şi se întoarse. Apoi, cu un singur salt se afundă în pădure. Martin Longbow a râs.

— Mai bine aşa. Nu trebuie să se obişnuiască prea mult cu oamenii, altfel coarnele lui ar ajunge repede deasupra căminului unui braconier.

— E minunat, şopti Tomas.

Longbow dădu din cap cu ochii ţintă la locul în care stătuse cerbul.

— Aşa e.

— Credeam că vânezi cerbi, Martin, a spus Pug. De ce nu…?

— Bătrânul Barbă Albă şi cu mine avem o înţelegere. Eu vânez doar cerbi singuri, fără căprioare, sau femele prea bătrâne să mai aibă pui. Dacă Barbă Albă îşi pierde haremul, s-ar putea să-l dobor… Dar până atunci ne vedem fiecare de treburile noastre. Va veni şi ziua în care o să-l privesc de-a lungul unei săgeţi. Nu ştiu dacă voi da drumul săgeţii. Poate că da, poate că nu. Martin a tăcut un timp, de parcă gândul că Barbă Albă va îmbătrâni îl întrista. Un vânticel făcu ramurile să foşnească şi Martin continuă: Ei, ce vă aduce pe voi, doi

vânători îndrăzneţi, dimineaţa în pădurea Ducelui? Trebuie să fie mii de lucruri de făcut astăzi de Solstiţiu.

— Ne-a dat mama afară din bucătărie. Făceam numai boacăne. Azi fiind Alegerea... Vocea lui Tomas se stinse. Aura de mister a lui Martin se născuse de când venise pentru prima oară în Crydee. În ziua Alegerii, Ducele îl numise ucenicul vechiului Maestru de Vânătoare, fără să-l mai lase să stea cu ceilalţi băieţi de vârsta lui în faţa instructorilor şi a meşterilor, încălcarea uneia dintre cele mai vechi tradiţii îi ofensase pe mulţi, deşi nimeni nu îndrăznise să o arate deschis în faţa lordului Borric. Bineînţeles că Martin, şi nu Ducele, devenise ţinta furiei lor. De-a lungul anilor, Martin confirmase şi răsconfirmase decizia lordului Borric, însă mulţi erau încă tulburaţi de tratamentul special de care se bucurase el în acea zi. Chiar după doisprezece ani, unii încă îl mai priveau ca fiind deosebit, în consecinţă, demn de neîncredere.

— Îmi pare rău, Martin, a zis Tomas.

Martin i-a acceptat scuzele.

— Înţeleg, Tomas. Chiar dacă n-am îndurat nesiguranţa voastră, i-am văzut pe mulţi aşteptând ziua asta. De patru ani fac şi eu parte din instructori, aşa că ştiu prin ce treceţi.

Străbătut de un gând, Pug exclamă:

— Dar acum nu eşti cu ceilalţi instructori.

Martin a scuturat din cap, uşor mâhnit.

— Am crezut că poate nu observaţi, îngrijoraţi cum sunteţi. Dar tu eşti un băiat isteţ, Pug.

— Înseamnă că nu alegi niciun ucenic.

Martin a dus un deget la buze:

— Nu sufli un cuvânt, flăcăule. Cu Garret ales anul trecut, am grupa de cercetaşi completă.

Tomas era dezamăgit. Cel mai mult ar fi vrut să intre ucenic la Fannon, Instructorul Militar, dar, dacă nu era ales să se facă soldat, ar fi preferat o viaţă de pădurar cu Martin. Se gândi o clipă, melancolic, apoi se lumină la

faţă. Poate că Martin nu l-a ales pentru că-l ceruse deja Fannon.

Văzându-şi prietenul trecând de la tristeţe la bucurie, Pug a schimbat vorba.

— N-ai mai fost de aproape o lună la castel, Martin. Pe unde ai umblat?

Martin îl privi şi băiatul regretă întrebarea. Cu toată prietenia lor, Martin era totuşi Maestru de Vânătoare, membru al casei ducale şi servitorii nu aveau obiceiul să chestioneze personalul Ducelui. Însă Martin zâmbi:

— Am fost în Elvandar. Regina Aglaranna a terminat doliul de douăzeci de ani după moartea soţului ei, Regele Elfilor. Au dat o petrecere mare.

Pug era surprins. Pentru el, ca şi pentru majoritatea celor din Crydee, elfii erau aproape o legendă. Dar Martin, care-şi petrecuse copilăria lângă pădurile lor, era unul dintre puţinii oameni care puteau să meargă în voie prin acei codrii nordici.

Alt lucru care îl deosebea de ceilalţi. Deşi el le mai povestise despre elfi, azi era prima dată când le vorbea despre legăturile lui cu Elvandarul.

— Ai stat la masă cu Regina Elfilor? se bâlbâi el.

Martin era fâstâcit.

— Ei bine, am stat la masa cea mai depărtată de tron, dar am fost acolo. Ştiţi că am fost crescut de călugării de la mănăstirea lui Silban, lângă pădurile elfilor. M-am jucat cu copii lor şi am mers la vânătoare cu prinţul Calin şi cu vărul lui, Galain.

Tomas ţopăia de emoţie. Elfii erau un subiect deosebit de fascinant pentru el.

— L-ai cunoscut pe regele Aidan?

Faţa lui Martin se întunecă, devenind ca de piatră.

— Îmi pare rău, Martin. Am zis ceva rău?

— Nu e vina ta, Tomas, a răspuns el, eliberându-se puţin din încordare. Elfii nu rostesc numele celor care au plecat în Insulele Binecuvântate, în special ale celor care au murit înainte de vreme. Ei cred că dacă fac asta, îi

întorc din drum pe cei pomeniţi şi îi împiedică să-şi afle odihna. Eu le respect credinţa. Şi ca să-ţi răspund, nu, nu l-am cunoscut. Eram mic când a fost ucis, dar am auzit istoria faptelor sale şi se pare că a fost un rege bun şi înţelept. Martin privi în jurul său. Se apropia amiaza. Ar fi trebuit să se întoarcă la castel.

— Şi cum a fost la ospăţ, Martin? întrebă Tomas, mergând pe potecă în urma lui alături de Pug.

Vânătorul porni să povestească despre minunăţiile din Elvandar, făcându-l pe Pug să suspine. Şi lui îi plăceau poveştile despre elfi, dar nu atât de mult ca lui Tomas. Tomas ar fi ascultat ore întregi basme despre Elvandar, indiferent de credibilitatea povestitorului. Cel puţin pe Martin puteai să-l consideri un martor serios. Pug nu-i mai auzi vocea. Se gândea la Alegere. Oricât îşi spunea că n-are rost să se frământe, tot îşi făcea probleme. Aştepta venirea după-amiezii cu un sentiment apropiat de spaimă.

Băieţii stăteau în picioare în curte. Era Solstiţiul, ziua cu care se încheia vechiul an şi începea cel nou. Astăzi toată lumea va fi cu un an mai în vârstă. Pentru băieţii care mişunau în curte, semnificaţia datei era dublă: azi era ultima zi a copilăriei lor şi ziua Alegerii.

Pug trăgea de gulerul noii sale tunici. Nu era, de fapt, chiar nouă, fusese a lui Tomas; oricum, era cea mai nouă tunică avută de el vreodată. Magya, mama lui Tomas, o strâmtase pentru băiatul mai mic, aşa încât să fie prezentabil în faţa Ducelui şi a curţii. Magya şi bărbatul ei Megar erau, între oamenii din personalul castelului, cei pe care Pug îi putea numi părinţi. Îl îngrijeau când era bolnav, îl hrăneau şi îl trăgeau de urechi când merita. Şi îl iubeau ca pe propriul lor copil.

Pug se uită în jurul lui. Toţi băieţii purtau cele mai bune haine, pentru ca azi era Alegerea, cea mai importantă zi din viaţa lor. Urmau să stea cu toţii în faţa instructorilor şi a membrilor casei ducale şi să fie aleşi ca ucenici. Era doar un ritual ale cărui origini se pierdeau în

negura timpului, pentru că alegerile erau deja făcute. Meşterii şi şefii personalului petrecuseră ore întregi discutând meritele fiecărui băiat în parte şi ştiau pe cine vor alege.

Obiceiul de a pune băieţii între opt şi treisprezece ani să lucreze în toate meseriile îşi dovedise înţelepciunea de-a lungul timpului. Astfel se descopereau talentele pentru fiecare meşteşug anume. Neajunsul sistemului era că, totuşi, anumiţi băieţi nu erau aleşi pentru nicio meserie sau slujbă. Erau câteodată prea mulţi băieţi pentru un singur post; alteori nu găseau pe nimeni potrivit. Chiar când numărul băieţilor şi al posturilor păreau egale, ca acum, nu exista nicio garanţie. Cei nesiguri de viitorul lor treceau printr-o perioadă grea.

Pug şi-a mişcat absent picioarele goale prin praful curţii. Spre deosebire de Tomas, care părea să aibă succes în tot ce făcea, Pug greşea deseori punând prea mult suflet, şi mai mult strica. Se uită în jur şi observă şi alţi băieţi care dădeau semne de emoţie. Unii făceau glume proaste, prefăcându-se indiferenţi. Alţii stăteau neliniştiţi, ca Pug, încercând să nu se gândească la ce vor face dacă nu vor fi strigaţi.

În acest caz Pug – ca şi ceilalţi – va fi liber să plece din Crydee şi să-şi găsească o meserie în alt oraş. Dacă voia să rămână, putea fie să lucreze pământul Ducelui ca arendaş, fie să muncească pe unul din vasele de pescuit ale oraşului. Ambele variante erau la fel de neplăcute pentru Pug care nu-şi putea imagina totuşi plecarea lui din Crydee.

Şi-a adus aminte de ce-i spusese Megar cu o seară înainte. Bucătarul îl sfătui să nu se frământe prea mult. Erau, repetase el, destui ucenici care nu ajungeau niciodată calfe şi, dacă stai să te gândeşti, erau mai mulţi oameni în Crydee fără nicio meserie. Megar i-a povestit că mulţi dintre fiii de pescari şi fermieri îşi aleg direct meseria taţilor lor, fără să mai ia parte la Alegere. Pug se întrebă dacă anii care au trecut de la propria lui

Alegere nu-l făcuse cumva pe Megar să uite că băieţii nealeşi vor sta în faţa adunării de instructori, meşteri, proprietari şi proaspeţi ucenici care-i vor privi până când se striga ultimul nume, după care erau nevoiţi să plece ruşinaţi.

Îşi muşcă buza de jos încercând să-şi ascundă agitaţia. Nu era unul dintre aceia care să se arunce de pe Sailor’s Grief, cum făcuseră alţii în trecut, dar nu suporta gândul să dea ochii cu cei aleşi.

Tomas, care stătea lângă prietenul lui mai scund, îi aruncă un zâmbet. Ştia că Pug se frământă, însă nu-l putea compătimi prea mult căci era şi el emoţionat. Tatăl lui recunoscuse că Tomas va fi strigat de Instructorul Militar Fannon care-i spusese că ar putea ocupa un loc în garda personală a Ducelui, dacă se pregăteşte bine; ar fi o deosebită onoare pentru Tomas şi i-ar mări şansele de avansare, chiar până la gradul de ofiţer, peste cincisprezece-douăzeci de ani.

Uşile mari de stejar ale foişorului s-au deschis încet şi au apărut mai întâi gărzile ducale îmbrăcate în maro şi auriu. Soldaţii se grăbiră să-şi ocupe locul pe trepte. Aveau tunici împodobite cu pescăruşul auriu al Crydee-ului iar deasupra lui se vedea o coroană mică, aurie, semnificând apartenenţa Ducelui la familia regală.

Crainicul a strigat:

— Înălţimea Sa Borric ConDoin, al treilea duce de Crydee; Prinţ al Regatului; Lord al ţinuturilor Crydee, Carse şi Tulsan; Guvernator al Vestului; Cavaler – General al armatelor regale; moştenitor al tronului din Rillanon.

Ducele a aşteptat răbdător ca heraldul să termine cu înşiruirea titlurilor şi a ieşit pe trepte. Deşi trecuse de cincizeci de ani, Ducele avea încă pasul graţios şi puternic: un soldat înnăscut. Părul castaniu închis era presărat cu alb pe la tâmple, altfel părea cu douăzeci de ani mai tânăr. Ca întotdeauna în ultimii şapte ani, era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, încă în doliu

după iubita lui soţie, Catherine.

Purta la centură o sabie cu mâner de argint, într-o teacă neagră şi pe deget un inel cu pecete ducală, singura lui podoabă.

Crainicul a continuat:

— Înălţimile lor regale, prinţii Lyam ConDoin şi Arutha ConDoin, moştenitorii casei de Crydee; Cavaleri-căpitani în armata regală a Vestului; Prinţi ai casei regale din Rillanon.

Cei doi fii ai Ducelui au venit lângă tatăl lor. Tinerii aveau cu şase şi respectiv cu patru ani mai mult decât viitorii ucenici, căci Ducele se căsătorise târziu, însă diferenţa dintre stângacii candidaţi şi cei doi fii ai Ducelui nu stătea numai în ani. Amândoi prinţii erau calmi şi stăpâni pe ei.

Lyam, fiul cel mare stătea la dreapta Ducelui. Blond, bine clădit, semăna bine cu mama lui, în special la zâmbetul ce părea mereu pe punctul de a se transforma în râs. Era îmbrăcat într-o tunică albastră şi pantaloni galbeni şi purta o barbă tăiată scurt, la fel de blondă ca şi părul ce-i ajungea la umeri.

Arutha se deosebea de Lyam ca noaptea de zi şi umbra de lumină. Deşi înalt ca tatăl şi fratele lui, era slab, uscăţiv chiar, pe când ei erau bine clădiţi. Avea o tunică maro şi pantaloni roşcaţi, părul negru şi faţa complet rasă. Totul la Arutha îţi sugera agerime, de la rapiditatea cu care mânuia floreta şi până la iuţeala spiritului. Avea un umor sec şi deseori tăios. Lyam era iubit de supuşii Ducelui; Arutha era respectat şi admirat pentru inteligenţa lui, însă oamenii nu-l priveau cu căldură.

Cei doi fii ai Ducelui moşteniseră împreună firea tatălui lor, căci acesta avea umorul sănătos al lui Lyam cât şi temperamentul întunecat al lui Arutha. Cei doi erau opuşi ca fire, dar Ducele îi iubea pe amândoi.

Heraldul a strigat.

— Prinţesa Carline, fiică a casei regale.

Fetiţa subţire şi graţioasă care şi-a făcut apariţia avea aceeaşi vârstă cu băieţii din curte, însă la ea se vedea, pe lângă frumuseţea răposatei ei mame, degajarea şi siguranţa unei persoane născute să comande. Avea ochii albaştri ca ai lui Lyam, care s-a luminat la faţă când fata l-a luat de braţ pe tatăl lor. Chiar şi Arutha a zâmbit, căci şi lui îi era dragă sora lor.

Mulţi băieţi din castel nutreau o dragoste secretă pentru Prinţesă, lucru de care se folosea când le juca farse. Dar nici prezenţa ei nu-i putea face să uite importanţa zilei de azi.

După ea au intrat cei din anturajul Ducelui. Pug şi Tomas au observat că toată lumea era prezentă, inclusiv Kulgan. Pug s-a mirat să-l vadă, căci Kulgan nu era considerat chiar ca făcând parte din anturajul Ducelui, ci mai degrabă ca un consilier ocazional. Stătea mai mult în turnul lui de la castel unde îşi dedica timpul nepătrunsei arte a magiei. Acum discuta cu părintele Tully, preot al lui Astalon Ziditorul şi unul dintre cei mai vechi sfetnici ai Ducelui. Tully fusese şi sfetnicul fostului Duce, tatăl lui Borric şi chiar şi atunci păruse în vârstă. Acum era de-a dreptul bătrân – cel puţin în ochii de copil ai lui Pug, dar mulţi băieţi au fost ţintuiţi pe loc de privirea pătrunzătoare a acelor ochi cenuşii. Atât spiritul cât şi vorba îi erau viguroase şi, de multe ori, băieţii ar fi preferat o lecţie dată cu biciul de piele al lui Algon, Instructorul de Cavalerie, decât biciul limbii părintelui Tully. Cu vorbele lui usturătoare, preotul cu părul alb părea că poate să ia pielea de pe puşlamale.

Din grup mai făcea parte şi un băiat ce simţise mânia lui Tully. Scutierul Roland era fiul baronului Tolburt din Tulan, unul dintre vasalii Ducelui şi juca rolul de însoţitor al prinţilor, singurul băiat de origine nobilă din castel în afară de ei. Tatăl lui îl trimisese de un an la Crydee să înveţe cum se conduce un ducat şi cum să se comporte la curte, iar la curtea aceea austeră, de frontieră, Roland descoperise un nou cămin. Avea părul blond deschis,

ochii albaştri şi era înalt pentru vârsta lui; era cu un an mai mare decât băieţii cu care se juca adesea când Lyam şi Arutha erau ocupaţi cu îndatoririle de la curte. La început, el şi Tomas au fost rivali, dar au devenit buni prieteni şi Pug s-a împrietenit şi el cu scutierul, căci era tot timpul cu Tomas. Roland l-a zărit pe Pug bâţâindu-se pe loc şi i-a făcut cu ochiul. Pug i-a răspuns printr-un zâmbet scurt. Deşi era deseori ţinta farselor lui Roland, totuşi îl plăcea pe tânărul scutier neastâmpărat.

Când toată lumea s-a liniştit, Ducele a rostit:

— Ieri a fost ultima zi a celui de al treisprezecelea an de domnie a regelui nostru Rodric al Patrulea. Astăzi este sărbătoarea Banapis. Mâine băieţii adunaţi aici vor fi socotiţi bărbaţi în Crydee, nu vor mai fi copii, ci ucenici şi oameni liberi. Acum tradiţia îmi cere să întreb dacă vreunul dintre voi doreşte să renunţe la serviciul în slujba ducatului. Vrea cineva acest lucru?

Întrebarea era pur formală, căci nimeni nu voia să plece din Crydee. Totuşi, un băiat a făcut un pas înainte. Heraldul a întrebat iar:

— Cine vrea să plece?

Băiatul a lăsat ochii în jos, vizibil emoţionat, şi-a dres vocea şi a spus:

— Sunt Robert, fiul lui Hugen.

Pug nu-l cunoştea foarte bine. Era fiul unui meşter de plase de pescuit şi nu se prea arăta pe la castel. Se jucaseră de câteva ori împreună şi rămăsese cu o impresie bună despre el. Rareori refuza cineva să intre în serviciul Ducelui şi acum toţi erau curioşi.

Ducele i-a vorbit amabil.

— Şi ce vrei să faci, Robert?

— Înălţimea Voastră, tatăl meu nu mă poate lua în serviciul lui, am patru fraţi, unii deja calfe şi meşteri. Fratele meu mai mare s-a căsătorit şi are un fiu; nu prea mai am loc în casă. Dacă nu pot sta cu familia mea şi să fac meseria lor, o rog pe Înălţimea Voastră să-mi permită să mă fac marinar.

Ducele a luat aminte la rugămintea băiatului. Robert nu era primul puşti atras de mirajul mării.

— Ai găsit un căpitan dornic să te ia pe vasul lui?

— Da, Înălţimea Voastră, e căpitanul Gregson, stăpânul vasului *Green Deep,* din portul Margrave.

— Îl cunosc, a zâmbit Ducele. E un om bun şi corect. Te recomand în serviciul lui şi îţi urez noroc în călătoriile tale.

Robert a făcut o plecăciune cam ţeapănă şi a părăsit curtea. Pug medita la curajul lui. În mai puţin de un minut renunţase la legăturile cu familia şi casa lui şi era acum cetăţean al unui oraş pe care nu l-a văzut niciodată. Obiceiul cerea ca marinarii să fie loiali oraşului în care ancora de obicei corabia. Margrave era unul dintre Oraşele Libere din Natal, la Marea Amară, şi devenise acum oraşul lui Robert.

Ducele i-a făcut semn crainicului să continue. Acesta l-a anunţat pe primul dintre Instructori, Constructorul de corăbii Holm, care a strigat trei nume. Toţi trei băieţii au acceptat şi niciunul nu a părut nemulţumit. Alegerea a continuat fără probleme pentru că nimeni nu refuza serviciul. Ieşea fiecare pe rând din grup şi se ducea lângă noul lui instructor. În curând, doar doi şefi ai personalului casei ducale nu se pronunţaseră încă. Pug studia grupul de pe scări cu inima bătând de emoţie. Cei doi prinţi se uitau la băieţi, Lyam zâmbind prietenos, Arutha căzut pe gânduri. Prinţesa Carline era plictisită şi nu făcea eforturi să ascundă aceasta, conversând în şoaptă cu Roland. Guvernanta ei, Lady Marna, îi aruncă o privire dojenitoare.

Algon, Instructorul de Cavalerie, a făcut un pas în faţă. Purta o tunică aurie cu cafeniu, cu un cap de cal brodat deasupra inimii. L-a strigat pe Rulf, fiul lui Dick, iar băiatul îndesat, fiul grăjdarului, a venit lângă el. Rulf s-a întors şi i-a zâmbit superior lui Pug. Nu se înţelesesem niciodată; Rulf îl necăjea mereu şi-i căuta pricină. Când munciseră împreună în grajduri, sub îndrumarea lui Dick,

băiatul cu faţa ciupită de vărsat îi întindea mereu capcane, tatăl lui se făcea că nu vede şi dădea mereu vina pe Pug. Pug jurase să refuze serviciul, decât să lucreze toată viaţa alături de Rulf.

Intendentul Samuel l-a strigat pe celălalt băiat, Geoffry, să facă parte din personalul castelului iar Pug şi Tomas au rămas singuri. Instructorul Fannon a făcut un pas înainte şi lui Pug i s-a oprit inima.

— Tomas, fiul lui Megar.

S-a făcut linişte şi Pug a aşteptat să-şi audă numele, însă Fannon s-a întors în grup iar Tomas s-a dus lângă el. Pug simţea că se face mic sub privirea întregii asistenţe. Curtea i se părea mai mare decât de obicei iar el era prost îmbrăcat şi nu-şi avea locul nicăieri. A văzut că toţi Instructorii, meşterii şi şefii personalului şi-au luat ucenici. Era singurul nestrigat. Luptându-se cu lacrimile, aştepta ca Ducele să declare ceremonia încheiată.

Pe faţa Ducelui se citea clar că-l compătimeşte pe băiat. A deschis gura să spună ceva când o altă voce l-a întrerupt:

— Cu permisiunea Înălţimii Voastre…

Toate privirile s-au întors către Kulgan, care a făcut un pas înainte.

— Am nevoie de un ucenic şi-l chem pe Pug, orfan al castelului.

Din grupul Instructorilor şi meşterilor s-a înălţat un murmur. S-au auzit câteva voci spunând că nu e corect ca un magician să ia parte la Alegere. Privirea severă a Ducelui i-a redus la tăcere. Nu-l înfrunta nimeni pe ducele de Crydee, al treilea nobil al Regatului, când trebuia să decidă soarta unui om.

— Kulgan este un maestru recunoscut în arta lui, deci are dreptul să aleagă. Pug, accepţi?

Pug înţepenise. În mintea lui se închipuise locotenent, conducând în luptă armatele regale sau descoperind că este fiul răpit al unei familii nobile. În visele lui copilăreşti navigase pe corăbii, se luptase cu monştrii şi salvase

naţiunea. În momentele mai calme se întrebase dacă-şi va trăi viaţa construind corăbii sau modelând ceramica sau învăţând meşteşugul negustorilor şi meditase la felul în care se va descurca în fiecare dintre aceste meserii. Dar singurul lucru care nu-i trecuse niciodată prin cap, singura idee la care fantezia lui nu se oprise niciodată, era să devină magician.

A ieşit, tresărind, din starea de şoc, conştient că Ducele îl aştepta răbdător să răspundă. S-a uitat la toate chipurile din faţa lui. Părintele Tully i-a aruncat unul din rarele lui zâmbete. Arutha la fel, prinţul Lyam i-a făcut semn să răspundă” da” iar Kulgan îl privea fix. Faţa magicianului dădea semne de îngrijorare şi brusc, Pug s-a decis. Poate că nu era cea mai potrivită meserie, însă orice era mai bun decât nimic. Făcu un pas înainte, se împiedică în propriile picioare şi căzu cu nasul în praf. Adunându-se de pe jos, alergă cu paşi împleticiţi către magician. Căzătura lui dezmorţi atmosfera şi hohotele de râs ale Ducelui au răsunat deasupra curţii. Îmbujorat de ruşine, Pug s-a aşezat lângă Kulgan. A aruncat o privire pe după cingătoarea lată a noului său profesor şi l-a văzut pe Duce privindu-l amabil şi făcându-i un semn aprobator. Ducele s-a întors spre mulţimea care aştepta.

— Declar toţi băieţii prezenţi daţi în grija Instructorilor şi meşterilor lor pe care îi vor asculta în toate privinţele, conform legilor Regatului. Toţi vor fi consideraţi de acum înainte bărbaţi adevăraţi în Crydee. Acum ucenicii vor merge cu profesorii lor. Până la ospăţ vă urez o zi bună.

S-a întors, i-a dat braţul fiicei sale, şi au coborât în curte printre rândurile curtenilor care se dădeau la o parte să le facă loc. Cei doi prinţi porniră după ei, urmaţi de celelalte persoane din anturajul Ducelui. Pug l-a zărit pe Tomas plecând în direcţia barăcilor soldaţilor, în spatele lui Fannon. S-a întors către Kulgan, care stătea pe gânduri. Apoi vorbi:

— Sper că niciunul dintre noi n-a greşit astăzi.

— Domnule? a întrebat Pug nedumerit.

Kulgan dădu absent din mână.

— N-are importanţă, băiete. Ce-a fost, a fost. Hai să vedem ce putem face. A pus o mână pe umărul băiatului. Să mergem în turn, e acolo o cameră mică sub cea în care stau eu; va fi numai bună pentru tine. Am vrut eu s-o aranjez pentru ceva, dar n-am reuşit niciodată să-mi fac timp.

Pug a rămas cu gura căscată.

— O cameră numai pentru mine? Aşa ceva n-am pomenit. Ucenicii nu au o cameră a lor decât când devin calfe.

Kulgan a ridicat din sprâncenele stufoase.

— Desigur. Doar n-o să stai în picioarele mele tot timpul. N-aş mai face nimic. Pe urmă, magia cere să fii singur, să poţi gândi. Amândoi trebuie să avem linişte, poate tu chiar mai mult decât mine. Şi-a scos pipa lungă şi subţire dintr-un buzunar al mantiei şi a început s-o îndese cu tutun dintr-o punguţă extrasă din alt buzunar. Hai să nu ne batem capul cu discuţii despre îndatoriri. Adevărul e că nu sunt pregătit pentru tine. Dar, în scurt timp, pun eu lucrurile la punct. Până atunci, să ne cunoaştem mai bine. Ce zici?

Pug era surprins. Nu ştia el prea bine ce face un magician, însă ştia bine cum sunt Instructorii: nici unuia nu i-ar fi dat prin cap să-l întrebe pe un ucenic dacă e de acord cu planurile lui. A dat din cap, neştiind ce să răspundă.

— Foarte bine, a zis Kulgan. Mergem în turn să găsim ceva de îmbrăcat pentru tine şi pe urmă… la ospăţ. Vom avea timp suficient să învăţăm să fim profesor şi elev.

După-amiaza târzie era luminoasă şi însorită, iar de pe mare venea o briză uşoară răcorind arşiţa de vară. La castel şi în oraş toată lumea se pregătea de Banapis.

Banapisul era cea mai veche sărbătoare cunoscută pe Midkemia, originile ei pierzându-se în negura timpului. Se ţinea de Solstiţiu, o zi care nu făcea parte nici din vechiul an, nici din cel nou. Toate popoarele din Midkemia o

sărbătoreau, sub nume diferite. Unii credeau că e împrumutată de la elfi şi pitici, două rase cu viaţă îndelungată, care ar fi ţinut-o de când îşi aduceau ei aminte. Faptul era pus la îndoială de mulţi specialişti în materie, care însă nu aduceau altă dovadă decât improbabilitatea ca oamenii să împrumute ceva de la elfi sau de la pitici. Se zvonea chiar că şi locuitorii ţinuturilor nordice, triburile de goblini şi clanurile Frăţiei întunecate ar fi sărbătorit Banapisul, deşi nimeni n-o văzuse cu ochii lui.

Curtea castelului era plină. Mese imense susţineau sutele de feluri de mâncare, la pregătirea cărora se muncea de o săptămână. Din beciuri au fost scoase butoaie uriaşe, aduse de la Muntele de Piatră, cu bere făcută de pitici. Suporturile de lemn gemeau sub greutatea lor. Câţiva lucrători se grăbeau să mai golească din ele. Megar a ieşit din bucătărie şi i-a alungat:

— Plecaţi de-aici! Altfel nu rămâne nimic pentru deseară. În bucătărie cu voi, leneşilor, mai avem o grămadă de lucruri de făcut!

Lucrătorii au plecat mormăind şi Megar a umplut o stacană de bere să vadă dacă era suficient de rece. A golit-o şi s-a întors în bucătărie.

Ospăţul nu avea un început propriu-zis. De obicei, oamenii, mâncarea, berea şi vinul veneau treptat până când sărbătoarea era, la un moment dat, în plină desfăşurare.

Pug ieşi în fugă din bucătărie. Din camera lui din turnul de nord, turnul Magicianului cum era cunoscut la castel, putea să scurteze drumul şi să ajungă mai repede în curte, decât pe la intrarea principală. Alerga cu faţa strălucind, mândru de haina şi de pantalonii lui cei noi. Nu avusese niciodată haine aşa de frumoase şi ardea de nerăbdare să i le arate lui Tomas.

L-a găsit pe prietenul lui tocmai când ieşea din barăcile soldaţilor, la fel de grăbit ca el. Au vorbit

amândoi odată:

— Uite ce haine am…!

— Uite ce tunică am…!

— Ce haine frumoase ai, Pug, a zis Tomas, pipăind materialul scump al hainei roşii. Îţi stă bine cu culoarea asta.

Pug i-a întors lauda, căci Tomas purta acum o tunică aurie cu cafeniu. Nu avea nicio importanţă că avea pe dedesubt hainele lui obişnuite, din pânză de casă. Oricum nu va primi uniforma completă a gărzilor până nu se convingea Fannon că o merită.

S-au plimbat prin curte, de la o masă la alta, adulmecând mirosurile şi înghiţind în sec. S-au oprit lângă o masă încărcată cu plăcinte cu carne aburinde, brânză şi pâine fierbinte, toate vegheate de un băiat din bucătărie înarmat cu un bătător de muşte. El trebuia să păzească mâncarea de prădători, fie ei insecte sau ucenici mereu flămânzi. Relaţia dintre paznic şi ucenici era dictată de tradiţie, ca de altfel toate situaţiile în care erau implicaţi băieţii: era o dovadă de proastă creştere şi lipsă de bun-simţ să-l ameninţi pe paznic sau să-l forţezi să-ţi dea mâncare înainte de începutul petrecerii. În schimb, era absolut corect să-l păcăleşti prin agilitate şi viteză şi să furi ceva de pe masă.

Pug şi Tomas priviră cu interes cum băiatul, numit Jon, îl plesni peste mână pe un tânăr ucenic care încerca să şterpelească o plăcintă uriaşă. Cu un gest discret, Tomas l-a trimis pe Pug la celălalt capăt al mesei. Pug trecu cu un aer indiferent prin faţa lui Jon care-l urmărea atent. Se apropie brusc de masă şi Jon se aplecă către el. În acel moment Tomas a înşfăcat o plăcintă pufoasă şi a dispărut înainte ca bătătorul să se îndrepte către el. Depărtându-se în fugă, Pug şi Tomas au auzit încântaţi ţipetele băiatului a cărui masă o jefuiseră.

Tomas a împărţit plăcinta cu Pug şi acesta a chicotit fericit:

— Pariez că eşti cel mai rapid din castel.

— Sau tânărul Jon n-are antrenament suficient.

Au râs amândoi şi Pug şi-a îndesat jumătatea de plăcintă în gură. Era condimentată delicat, iar contrastul dintre umplutura sărată din carne de porc şi crusta moale şi dulce era delicios.

Din curtea de alături se auzi sunetul tobelor şi al cimpoaielor muzicienilor Ducelui care tocmai intrau pe poarta principală. Când s-au adunat toţi, în mulţime s-a făcut linişte. Pe urmă, ca la un semnal, băieţii de la bucătărie au început să împartă tăvi de lemn şi să umple ulcelele cu vin şi bere.

Băieţii s-au aşezat repede la rând la prima masă şi s-au folosit de statura şi iuţeala lor ca să se strecoare prin mulţime şi să-şi umple tăvile cu mâncare şi câte o stacană cu bere înspumată. La prima gură de bere, Pug fu surprins de gustul ei tare, puţin amar. Îl încălzea parcă; mai luă o înghiţitură şi hotărî că-i place.

L-a văzut pe Duce cu familia lui, amestecându-se în mulţime. Lângă mese stăteau şi alţi curteni, aşteptând să le vină rândul. De Banapis nu se mai ţinea cont de niciun ritual, ceremonial sau rang de nobleţe; se serveau fiecare după cum veneau, căci Solstiţiul era ziua în care toată lumea se împărtăşea din dărnicia roadelor pământului.

Pug a zărit-o pe Prinţesă şi a simţit o greutate în piept. Părea că străluceşte ascultând complimentele cu care băieţii din jur îi lăudau înfăţişarea. Purta o rochie bleumarin şi o pălărie asortată, simplă, cu borul lat. Mulţumea fiecăruia în parte pentru vorbele măgulitoare, zâmbea radios şi flutura din genele negre, lăsând în urma ei un şir întreg de băieţi îndrăgostiţi lulea.

În curte şi-au făcut apariţia jonglerii şi clovnii, primul dintre numeroasele grupuri itinerante de actori prezente în oraş cu ocazia festivităţilor. Alţii ridicaseră deja o scenă în piaţa oraşului unde dădeau un spectacol, spre seară. Serbarea dura până a doua zi dimineaţă, iar Pug ştia că anul trecut mulţi băieţi fuseseră învoiţi a doua zi

având capetele şi stomacurile în stare de suferinţă şi era sigur că toată tărăşenia se va repeta.

De-abia aştepta să vină seara, căci obiceiul cerea ca noii ucenici să facă vizite în oraş şi să primească felicitări şi căni cu bere. Cu ocazia aceasta, cunoşteau şi fetele din oraş. Existau şi flirturi, deşi nu erau văzute cu ochi buni. Însă de Banapis, părinţii nu mai erau aşa de vigilenţi. Astfel, se mai auzise de mame care s-au uitat în altă parte în timp ce fiicele lor făceau uz de darurile lor naturale să-şi găsească un viitor soţ. Mic de statură şi cu o figură de copil, Pug nu prea era băgat în seamă de fete; Tomas însă, era din ce în ce mai mult ţinta atenţiei fetelor, căci crescuse în înălţime şi arăta bine. În ultimul timp, Pug începuse să bage de seamă că prietenul lui era privit lung de fetele de la castel.

Mai luă o porţie din mâncare şi se uită în jur. Oamenii de la castel şi din oraş treceau printre ei felicitându-i pentru alegerea ca ucenici şi urându-le un an bun. Pug avea sentimentul că s-a făcut dreptate: era ucenic, cu toate că magicianul nu prea părea sigur de ce trebuie să facă; mânca bine şi era pe cale să se ameţească puţin – şi asta se adăuga la sentimentul lui de bunăstare. Şi cel mai important lucru, era între prieteni. „Ce poţi să ceri mai mult de la viaţă?” îi trecu lui prin minte.

3
LA CASTEL

PUG STĂTEA POSOMORÂT PE PAT.

Fantus, balaurul, îşi întinse gâtul să fie scărpinat între ochi. Văzând că nu e băgat în seamă, se duse la fereastra turnului şi îşi luă zborul cu o pufnitură nemulţumită şi un norişor de fum negru. Atât de preocupat era Pug, că nici nu observă plecarea animalului. De paisprezece luni, de când devenise ucenicul lui Kulgan, tot ce făcea era greşit.

Se întinse pe pat acoperindu-şi ochii cu braţul. Totul se schimbase în bine în viaţa lui, cu excepţia celui mai important lucru: studiile.

De luni de zile Kulgan se străduia să-l înveţe noţiunile fundamentale ale artei magiei şi întotdeauna ceva dădea greş. Teoretic, Pug învăţa repede cum să facă o vrajă şi înţelegea foarte bine noţiunile de bază. Însă, de fiecare dată când încerca să-şi folosească cunoştinţele în practică, ceva îl ţinea pe loc, ca şi când o parte a minţii lui ar fi refuzat să continue magia, de parcă se blocase undeva şi-l împiedica să treacă de un anumit stadiu al vrăjii. Când ajungea în acel punct, simţea cum se apropie de un obstacol, călare pe un cal nărăvaş care refuza să sară.

Kulgan îl liniştea spunând că totul se va rezolva în timp. Magicianul era mereu înţelegător cu băiatul şi nu-l certa niciodată, căci ştia că-şi dă toată osteneala.

Ridică privirea şi-l văzu pe părintele Tully intrând în odaie cu o carte groasă sub braţ. Roba albă a preotului foşni şi Pug se ridică în capul oaselor.

— E timpul să începem lecţia de caligrafie, Pug. S-a oprit văzând expresia abătută a băiatului. Ce s-a

întâmplat, flăcăule?

Lui Pug îi plăcea bătrânul preot al lui Astalon. Era un profesor exigent, dar corect: îl lăuda când lucra bine şi-l certa când greşea; avea o minte ageră şi simţul umorului şi era mereu dispus să-i răspundă la întrebări, indiferent cât de prosteşti i se părea lui Pug că sună.

Pug se ridică în picioare şi suspină.

— Nu ştiu, părinte. Doar că lucrurile nu merg prea bine. Orice fac, îmi iese prost.

— Pug, spuse preotul punând mâna pe umărul lui, ce-ar fi să-mi zici ce te frământă?

Îşi trase un scaun de lângă fereastră şi se aşeză potrivindu-şi roba şi privindu-l atent pe băiat.

Pug crescuse în ultimul timp, dar era încă scund pentru vârsta lui. Umerii începeau să i se împlinească şi faţa căpăta treptat trăsăturile viitorului bărbat. Acum însă avea o figură amărâtă. În odaia de obicei curată şi ordonată zăceau împrăştiate cărţi şi pergamente într-o dezordine asemănătoare celei din mintea lui.

Pug tăcu un timp, apoi vorbi:

— Îţi aduci aminte când ţi-am povestit cum se străduia Kulgan să mă înveţe cele trei formule magice principale de liniştire a minţii, aşa încât să pot face vrăjile cu calm? Ei bine, le stăpânesc de luni de zile. Acum pot să-mi creez o stare de linişte în câteva secunde fără efort. Dar e tot ce pot să fac. Pe urmă, totul o ia razna.

— Cum adică?

— Următorul pas e să înveţi să-ţi disciplinezi mintea să facă lucruri nefireşti, cum ar fi să te gândeşti la un singur lucru excluzând restul, sau să nu te gândeşti la ceva anume, ceea ce e destul de greu, mai ales când ţi s-a spus la ce anume să nu te gândeşti. În general, pot să fac şi asta, numai că, din când în când, simt nişte forţe în minte zvârcolindu-se şi cerându-mi să fac altfel. De parcă în capul meu s-ar întâmpla ceva diferit de ce mi-a spus Kulgan că trebuie să se întâmple.

De fiecare dată când încerc una din vrăjile simple, cum

ar fi să mişc un obiect sau să mă ridic de la pământ, acele forţe îmi invadează mintea, mă împiedică să mă concentrez şi pierd controlul. Nu pot să fac nici cea mai simplă vrajă.

Pug vorbea tremurând din tot corpul: era prima dată când spunea altcuiva, cu excepţia lui Kulgan, ce îl frământa. Continuă cu lacrimi în ochi.

— Am talent. Kulgan zice că l-a văzut de prima oară când ne-am întâlnit, când am folosit cristalul. Şi dumneata mi-ai spus că am talent. Pur şi simplu nu pot să lucrez cu vrăjile aşa cum trebuie. Şi totul mă zăpăceşte.

— Pug, a spus preotul, magia are multe proprietăţi şi noi înţelegem prea puţin cum lucrează ea, chiar şi acei dintre noi care o practică. În temple suntem învăţaţi că magia e un dar de la zei şi acceptăm ideea ca atare. Nu înţelegem de ce e aşa, dar nu punem întrebări. Fiecare ordin religios are magia lui specifică şi nu sunt două la fel. Eu, de exemplu, pot face lucruri imposibile pentru cei din alt ordin. Dar nimeni nu poate să-ţi spună de ce. Magicienii se ocupă cu un soi diferit de magie şi o practică foarte diferit de noi, cei din temple. Mare parte din ce fac ei, noi nu putem face. Ei sunt cei care studiază magia, îi cercetează natura şi modul de lucru, însă nici ei nu ştiu *cum* anume lucrează magia. Ştiu doar s-o folosească şi să-şi transmită cunoştinţele elevilor lor, aşa cum face Kulgan cu tine.

— Încearcă să facă, părinte. Numai că nu înţeleg ce se întâmplă cu mine.

— Ba eu cred că ştiu, s-a auzit o voce dinspre uşă.

Surprinşi, Pug şi părintele Tully s-au întors şi l-au văzut pe Kulgan în prag. În ochii albaştri se citea îngrijorarea şi sprâncenele groase se adunaseră într-un V deasupra nasului. Nici Pug, nici Tully nu auziseră uşa. Kulgan şi-a ridicat roba verde, lungă şi a intrat în odaie, lăsând uşa deschisă.

— Vino încoace, Pug, i-a făcut semn magicianul. Pug s-

a dus la el şi Kulgan şi-a pus amândouă mâinile pe umerii lui. Băieţii care stau mereu în casă frământându-se de ce nu merg lucrurile, mai mult strică. Îţi dau liber azi. Cum e Ziua a Şasea, trebuie să-ţi găseşti pe cineva care să te ajute la ceva boroboaţe, cum faceţi voi, băieţii. A zâmbit, şi elevului i se luă o piatră de pe inimă. Ai nevoie de o pauză. Du-te!

I-a dat în joacă un bobârnac şi l-a trimis alergând pe scări.

Apoi se aşeză şi se uită la preot:

— Copii! Organizezi o sărbătoare, îi faci ucenici şi imediat vor să devină bărbaţi. Dar sunt tot nişte copii şi, oricât se străduiesc, se poartă tot ca nişte copii. Îşi scoase pipa şi începu s-o umple. La treizeci de ani, magicienii sunt consideraţi tineri şi neexperimentaţi, în timp ce în alte meserii, la vârsta asta, un om e deja calfă sau meşter şi îşi pregăteşte propriul fiu pentru Alegere. Kulgan luă un foc cu o lumânare de la cărbunii ce ardeau înăbuşit în vatră şi îşi aprinse pipa.

— Înţeleg, Kulgan. Preoţia e tot o profesie de oameni în vârstă. Când eram ca Pug, mai aveam încă treisprezece ani ca acolit. Spune-mi, care-i problema băiatului?

— Băiatul are dreptate, a răspuns celălalt sec. Nu am nicio explicaţie pentru neputinţa lui de a face vrăjile învăţate de la mine. Mă uimeşte cum lucrează cu pergamentele şi cu obiectele magice. Are un talent nemaipomenit şi aş fi pariat că are aptitudinile unui mare magician. Dar neputinţa asta de a-şi folosi puterile lăuntrice…

— Crezi că poţi găsi o soluţie?

— Sper. Detest ideea de a renunţa la el ca ucenic. I-ar veni mult mai greu decât dacă nu l-aş fi luat deloc. Pe faţa lui Kulgan se citea o îngrijorare sinceră. Sunt nedumerit, Tully. Cred că eşti de acord că are un mare talent. De când l-am văzut cum lucrează cu cristalul în noaptea aceea, am ştiut că, în sfârşit, am găsit un

ucenic. Când nu l-a ales nimeni, de Banapis, am fost sigur că soarta ne-a încrucişat cărările. Mai e şi altceva în capul băiatului, ceva ce n-am întâlnit până acum, ceva puternic. Nu ştiu ce este, dar îmi respinge exerciţiile, de parcă ar fi cumva… incorecte, sau… nepotrivite pentru el. Nu ştiu dacă pot să explic mai bine, pur şi simplu nu există o explicaţie simplă.

— Te-ai gândit la ce-a spus băiatul? întrebă preotul cu o expresie îngrijorată.

— Că am greşit când l-am ales?

Tully a aprobat din cap. Kulgan a dat din mână.

— Tully, tu ştii tot atât cât ştiu şi eu despre natura magiei, poate chiar mai mult. Nu degeaba a numit zeul tău „Cel Care a Adus Ordinea”. Ordinul tău religios a descoperit multe din forţele care dictează în acest univers. Te-ai îndoit vreodată de talentul Băiatului?

— De talentul lui, nu. Acum vorbim de posibilităţile lui.

— Bine zis, ca de obicei. Şi atunci, ai vreo idee? Să-l facem preot?

Tully se rezemă de perete cu o expresie dezaprobatoare.

— Ştii că preoţia e o chemare spre cele sfinte, a răspuns el sec.

— Nu te enerva, am glumit, suspină Kulgan. Dacă nu are chemare pentru preoţie şi nici nu prinde şpilul ca magician, ce putem face cu talentul lui?

Tully rămase tăcut un timp şi apoi întrebă:

— Te-ai gândit la Arta Pierdută?

Kulgan făcu ochii mari.

— Vrei să spui legenda aia veche? Nu cred că există vreun magician care să nu se fi gândit măcar odată la ea. Dacă a existat aşa ceva, ar explica multe din neîmplinirile noastre. Îl fixă pe Tully cu o încruntare dezaprobatoare. Sunt multe legende. Oriunde te duci, dai peste alte legende. În ceea ce mă priveşte, prefer răspunsuri mai… pământeşti. Nu dau vina pe superstiţii vechi de când lumea.

Expresia lui Tully deveni severă şi tonul mustrător:

— Noi, cei din temple, n-o considerăm legendă, ci parte din adevărurile dezvăluite primilor oameni de către zei.

Stârnit de tonul lui Tully, Kulgan ridică vocea:

— Ca şi teoria că pământul e plat. Până când Rolendirk – magician, de altfel – şi-a trimis viziunea magică spre cer, a descoperit curbura orizontului şi a demonstrat că pământul nostru e o sferă. Chestie pe care o ştie deja orice marinar sau pescar care văzuse vreodată o pânză de corabie apărând la orizont.

Kulgan şi-a încheiat spusele aproape strigând. Văzând că Tully e jignit de referirea lui la vechiul canon abandonat, îşi potoli vocea.

— Nu vreau să te jignesc, Tully. Dar nu vinde castraveţi grădinarului. Ştiu că ordinul tău e tare la logică şi că mulţi din fraţii tăi râd cu lacrimi când îi aud pe acoliţii tineri discutând serios chestiuni teologice abandonate de secole. Dar nu e legenda Artei Pierdute o dogmă ishapiană?

Tully îi răspunse cu un amuzament exasperant:

— Mai ai de învăţat în privinţa religiilor, cu toate că ştii nepermis de multe despre ordinul meu. Ai totuşi dreptate în legătură cu dezbaterile interminabile asupra magiei. Le găsim amuzante şi pentru că ne aducem aminte cât de serios le-am discutat când eram nişte acoliţi. Însă am dreptate când spun că mai ai de învăţat; e adevărat că ishapienii au nişte credinţe ciudate, sunt însă cel mai vechi ordin cunoscut şi cei mai potriviţi să discute diferendele între ordine.

— Conflictele religioase, vrei să zici, pufni Kulgan amuzat.

Tully nu-l luă în seamă.

— Sunt păstrătorii istoriei regatului şi ai celor mai vechi legende. Au cea mai mare bibliotecă din Regat. Am văzut-o la templul din Krondor şi e impresionantă.

Kulgan zâmbi şi spuse pe un ton condescendent:

— Am vizitat-o şi eu, însă am văzut şi biblioteca abaţiei din Sarth: e de zece ori mai mare. Şi ce-i cu asta?

— Spune ce vrei despre ishapieni, însă când afirmă ei ceva în domeniul istoriei, aduc şi probe: tomuri întregi.

— Nu, îl opri Kulgan cu o mişcare a mâinii. Nu-mi bat joc de credinţa ta sau a altora, dar nu pot accepta prostia asta cu Arta Pierdută. Sunt gata să admit că Pug are înclinaţii spre ramuri ale magiei pe care eu nu le cunosc, poate spre conjuraţii sau iluzii – probleme care, sunt fericit să spun, nu mă interesează – dar nu accept ideea că nu va învăţa niciodată pentru că zeul magiei a dispărut demult, în timpul Războaielor Haosului. Recunosc că există modele de magie de care poate n-am auzit. Sunt prea multe lacune în meseria mea, prea multe neajunsuri ca să-mi închipui că înţelegerea mea e completă; departe de asta. Dacă Pug nu poate învăţa magia, înseamnă că eu nu sunt profesor bun.

Tully îl privea pe Kulgan, conştient că acesta nu se gândea la Pug, ci la propriile lui defecte.

— Acum chiar că vorbeşti prostii. Eşti un magician înzestrat. Să fi fost eu cel care descoperea talentul lui Pug, la tine l-aş fi dat; nu cunosc profesor mai bun. Nu eşti tu de vină dacă nu ştii ce trebuie învăţat băiatul.

Kulgan voi să obiecteze, însă Tully îl întrerupse.

— Lasă-mă să termin. Ceea ce ne lipseşte nouă e înţelegerea. Pari să fi uitat că au mai fost şi alţii ca el, talente de nedomesticit care nu-şi puteau controla harul sau alţii care chiar au dat greş, fie ca magicieni, fie ca preoţi.

Kulgan pufăia concentrat din pipă. Deodată începu să chicotească şi apoi să râdă de-a binelea. Văzând privirea surprinsă a lui Tully, spuse:

— Ştii, m-am gândit că dacă un porcar nu-l poate învăţa meserie pe fiul lui, poate să dea vina pe zeul porcilor.

Tully făcu ochii mari când auzi blasfemia, pe urmă râse şi el.

— Am să le-o spun fraţilor mei când se lansează iar în dezbateri interminabile. Tully se ridică. Mai gândeşte-te totuşi la ce ţi-am spus. Poate că Pug e unul din talentele acelea sălbatice. Şi poate că va trebui să te împaci cu gândul de a-l lăsa în pace.

— Refuz să cred că există o explicaţie simplă pentru cei ce ratează sau pentru dificultăţile lui Pug. Greşeala e a noastră, a fiecăruia, nu a universului. Cred că n-am reuşit să-l înţeleg bine pe Pug. Poate că ar trebui să-i caut alt profesor, să-l dau pe mâna cuiva mai capabil ca mine să-i domesticească talentul.

— Eu ţi-am spus ce cred. Alte sfaturi nu-ţi pot da, a oftat Tully. Ştii cum se spune: mai bine un profesor slab decât niciunul... Cum s-ar fi descurcat băiatul dacă nu avea pe nimeni să-l înveţe?

Kulgan sări de pe scaun.

— Ce-ai spus?

— Cum s-ar fi descurcat băiatul dacă nu avea pe nimeni să-l înveţe? a repetat Tully.

Kulgan făcu ochii mari şi începu să privească în gol, pufăind adânc din pipă. Tully îl urmări un timp.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur, s-ar putea să-mi fi dat o idee.

Tully se aşeză iar şi rămaseră amândoi pe gânduri. Pe fereastră venea zgomotul făcut de băieţii care se jucau în curte.

În Ziua a Şasea, băieţii şi fetele care lucrau la castel aveau după-amiaza liberă. Băieţii, ucenici sau copii mai mici, alcătuiau o ceată veselă şi zgomotoasă. Fetele lucrau în serviciul doamnelor din castel, făceau curat, coseau sau ajutau la bucătărie. Munceau toţi toată săptămâna, de dimineaţa până seara, câteodată şi mai mult, iar în ultima zi a săptămânii se adunau într-o curte laterală a castelului, lângă grădina Prinţesei. Majoritatea băieţilor jucau un joc cam dur în care trebuiau să prindă o minge de piele umplută bine cu cârpe. Se împingeau, ţipau, se loveau şi chiar se luau la bătaie. Purtau toţi cele

mai vechi haine pe care le aveau, căci totul se termina cu rupturi, pete de sânge şi noroi.

Fetele stăteau pe zidul scund ce înconjura grădina şi vorbeau despre doamnele de la curtea Ducelui. Spre deosebire de băieţi, se îmbrăcau cu ce aveau mai bun şi părul le strălucea, proaspăt spălat şi periat. Ambele grupuri se prefăceau că se ignoră reciproc şi toţi erau la fel de neconvingători.

Pug intră alergând în joc. Ca de obicei, Tomas era în mijlocul încăierării, acoperind hărmălaia cu strigătele şi râsetele lui. Părul blond flutura ca un stindard deasupra grupului. Părea că se distrează grozav printre izbituri şi lovituri cu coatele, ca şi când durerea ar fi făcut jocul şi mai interesant. Alerga cu ceilalţi, încercând să evite picioarele care voiau să-i pună piedică. Nimeni nu ştia cum apăruse acest joc şi nici regulile exacte, însă asta nu-i împiedica pe băieţi să-l joace cu o ardoare războinică, aşa cum îl jucaseră şi taţii lor în copilărie.

Pug alergă pe teren şi întinse un picior înaintea lui Rulf care încerca să-l lovească pe Tomas pe la spate. Băiatul căzu, trăgându-i şi pe alţii după el; Tomas se desprinse, fugi către poartă, şi lovi mingea trimiţând-o într-un butoi culcat, înscriind pentru echipa lui. Băieţii au început să ţipe de bucurie. Rulf sări în picioare, împinse un adversar ce-i stătea în drum şi se opri în faţa lui Pug, uitându-se urât la el pe sub sprâncenele groase. Scuipă:

— Mai fă tu o dată aşa, că-ţi rup picioarele, târâtoare de nisip!

Reptila menţionată era o creatură dezgustătoare, cu nişte obiceiuri urâte, dintre care cel mai infect era să-şi lase ouăle în alte cuiburi, să-i crească alţii puii. Pug nu putea să lase o astfel de jignire nepedepsită, mai ales că venea de la Rulf, şi simţi că i s-a umplut paharul.

Se aruncă dintr-o săritură asupra lui Rulf, prinzându-l de gât cu o mână, iar cu cealaltă îl izbi în nas simţind cum cartilagiul trosneşte sub izbitură. Însă Rulf, mai solid decât el, luă curând iniţiativa şi, rostogolindu-se, se

aşeză pe pieptul lui Pug şi începu să-i care pumni în faţă.

Tomas privea neputincios; oricât ar fi vrut el să-şi ajute prietenul, codul de onoare al băieţilor, la fel de strict ca acela al nobililor, îl împiedica să acţioneze. Dacă ar interveni în apărarea prietenului lui, Pug n-ar suporta ruşinea. Aşa că Tomas ţopăia pe loc, îl îndemna pe Pug şi tresărea strâmbându-se de fiecare dată când loviturile lui Rulf îşi atingeau ţinta.

Pug încercă să iasă de sub băiatul mai solid, făcând multe dintre loviturile acestuia să treacă pe lângă, nimerind pământul. Totuşi destule îşi atinseră ţinta, făcându-l să devină ciudat de detaşat: i se părea în mod straniu că zgomotul se depărtează şi nu-l mai durea nimic. Chiar când începuse să vadă roşu înaintea ochilor, simţi că i se ia o greutate de pe piept.

După un timp privirea i se limpezi şi îl văzu pe prinţul Arutha deasupra lui, ţinându-l strâns de guler pe Rulf. Deşi nu era solid ca tatăl sau fratele lui, totuşi Prinţul îl ridicase atât de sus încât picioarele de-abia atingeau pământul. Prinţul a zâmbit, dar fără veselie.

— Cred că a încasat destul, a zis el încet, cu privirea arzând. De acord? Tonul lui rece dădea de înţeles că nu-i cere părerea. Rulf scoase un sunet gâtuit pe care Prinţul îl luă drept aprobare. Arutha i-a dat drumul şi băiatul de la grajduri căzu pe spate, spre veselia celorlalţi. Prinţul îl ajută pe Pug să se ridice.

— Tinere îţi admir curajul, însă nu-l putem lăsa pe cel mai grozav magician al Ducatului să fie snopit în bătaie, nu? Tonul lui era ironic. Prinţul îi zâmbi scurt şi i-l dădu în primire lui Tomas.

Pug îşi mai reveni după îngrijirile lui Tomas, însă ameţi iar când o văzu pe prinţesă, însoţită de Roland, la câţiva paşi de el. Era destul de rău că o încasase în faţa fetelor, dar să fie bătut în prezenţa Prinţesei era chiar o catastrofă. Tomas îl înşfăcă de braţ.

— Stai liniştit. Nu e chiar atât de rău.

Pug îl zări pe Prinţ plecând cu sora lui. Roland îi zâmbi

larg şi Pug îşi dori să fi murit.

Pug şi Tomas ieşiră din bucătărie cu farfuriile pline în mână. Era o seară caldă şi preferau briza răcoroasă a oceanului în locul căldurii din bucătărie. Se aşezară în verandă şi Pug îşi mişcă falca dintr-o parte în alta, simţind cum trosneşte. Încerca să muşte din carnea de miel şi lăsă farfuria. Tomas a întors capul către el.

— Nu poţi să mănânci?

— Mă dor prea tare fălcile. Trebuia să mă stăpânesc. Mi-ar fi prins mai bine.

Tomas îi răspunse cu gura plină:

— Master Fannon zice că un soldat trebuie să-şi păstreze mintea limpede, altfel îşi pierde capul.

— Şi Kulgan a zis ceva asemănător, a suspinat Pug. Ştiu nişte exerciţii de relaxare. Trebuia să le folosesc.

Tomas luă o înghiţitură uriaşă.

— Una e să faci exerciţii în camera ta şi alta e să le pui în practică atunci când te atacă cineva. Cred că aş fi făcut la fel ca tine.

— Poate. Numai că Rulf nu s-ar fi dat niciodată la mine. Tomas nu se lăuda, pur şi simplu analiza situaţia. Oricum, ai procedat bine. Cap de Varză are să se gândească bine data viitoare. De fapt despre asta e vorba.

— Ce vrei să zici?

Tomas lăsă farfuria goală.

— Aşa e când ai de-a face cu bătăuşii, nu contează dacă eşti sau nu mai tare ca ei. Important e să-i înfrunţi. E el solid, dar cu toată lăudăroşenia lui, nu e decât un laş. Acum are să se ia de cei mici, nu prea cred că mai vrea să se bată cu tine. Tomas i-a zâmbit larg lui Pug. Primul tău pumn a fost grozav.

Pug se simţea mai bine acum. Tomas aruncă o privire spre farfuria lui. Era plină vârf cu miel fierbinte, verdeţuri şi cartofi.

— Mai mănânci?

— Nu, poţi s-o iei.

Tomas răsturnă mâncarea în farfuria lui şi începu s-o îndese în gură. Pug zâmbi. Prietenul lui nu strâmba din nas când era vorba de înfulecat. Se uită spre zidul castelului şi spuse încet:

— M-am simţit ca un idiot.

Tomas s-a oprit cu lingura la jumătatea drumului.

— Şi tu? râse el.

— Şi eu, ce?

— Te simţi prost că te-a văzut Prinţesa cum mănânci bătaie.

— N-am mâncat bătaie. Am dat şi eu.

— Aia e! chiui Tomas. Ştiam eu. E din cauza Prinţesei.

Pug se lăsă resemnat pe spate.

— Cred că da.

Ocupat cu mâncarea, Tomas nu mai zise nimic. Pe Pug îl mânca limba:

— Şi vrei să zici că ţie nu-ţi place?

Tomas dădu din umeri.

— Lady Carline e destul de drăguţă, dar îmi cunosc lungul nasului. Oricum, am pus ochii pe altcineva.

— Pe cine?

— Nu spun, zâmbi Tomas şiret.

— Nu e Neala?

— De unde ştii? Tomas rămase cu gura căscată.

— Noi, magicienii, ştim totul, şi-a luat Pug un aer misterios.

— Ce să zic! pufni Tomas. Eşti şi tu magician cum sunt eu căpitan în armata regală. Spune-mi, de unde ştii?

— Nu e niciun secret. De câte ori o vezi, te umfli în pene în tunica aia a ta şi mergi ţanţoş, ca un cocoş.

— Şi crezi că fata a observat? Tomas părea tulburat.

— Ba bine că nu, zâmbi Pug. Asta doar dacă e oarbă şi dacă nu i-au spus-o deja de sute de ori, celelalte fete.

— Oare ce-o fi gândind despre mine? întrebă Tomas mâhnit.

— Cine ştie ce gândesc fetele? Din câte ştiu, cred că-i place.

Tomas se uită îngândurat în farfurie.

— Te-ai gândit vreodată la însurătoare?

Pug clipi surprins, ca o bufniţă prinsă în lumină.

— Nu… ni… niciodată. Nici nu ştiu dacă magicienii se însoară, nu cred.

— Nici soldaţii nu prea se căsătoresc. Master Fannon zice că un soldat care se gândeşte la familia lui, nu e atent la ce are de făcut.

— Şi totuşi, sergentul Gardan şi alţii ca el…

Tomas pufni, vrând să spună că excepţiile întăresc regula.

— Eu mă gândesc câteodată cum ar fi să am o familie.

— Dar ai deja o familie, prostule. Eu sunt orfanul aici, ai uitat?

— O soţie, vreau să zic. Tomas îi aruncă privirea lui tipică de „eşti prea prost să discut cu tine”. Şi copii, nu doar o mamă şi un tată.

Pe Pug conversaţia îl depăşea şi îl tulbura. Nu se gândise la aşa ceva.

— Cred că ne vom căsători şi vom avea şi copii, dacă aşa trebuie. Tomas îl privi foarte serios, aşa că Pug renunţă să-l mai tachineze.

— Mi-am imaginat o odaie, undeva aici… dar nu ştiu cine e fata. E ceva ciudat… continuă Tomas.

— Ciudat?

— E ceva ce nu înţeleg.

— Dacă tu nu înţelegi, eu cum să pricep?

Tomas schimbă brusc vorba.

— Suntem prieteni, nu?

— Bineînţeles că suntem. Tu îmi eşti ca un frate. Părinţii tăi m-au tratat ca pe propriul lor copil. De ce întrebi?

— Nu ştiu. Doar că mă gândesc câteodată cum toate se vor schimba într-un fel. Tu ai să fii magician şi ai să călătoreşti peste tot, să vorbeşti cu alţi magicieni din ţinuturi îndepărtate. Eu, ca soldat, trebuie să urmez ordinele. Probabil că n-am să văd prea mult din Regat,

poate doar ca gardă personală a Ducelui, dacă am noroc.

Pug era îngrijorat. Nu-l mai văzuse pe Tomas vorbind atât de serios despre ceva; era mereu primul gata să râdă şi să nu aibă vreo grijă pe lumea asta.

— Nu-mi pasă ce crezi, Tomas. Nimic nu se va schimba. Vom fi prieteni indiferent ce se întâmplă.

— Sper să ai dreptate. Tomas zâmbi. Se lăsă pe spate şi amândoi priviră luminile oraşului, încadrate ca un tablou între porţile deschise ale castelului.

A doua zi dimineaţă Pug a încercat să se spele pe faţă, dar află că treaba e cam complicată. Avea ochiul stâng umflat şi complet închis iar dreptul doar pe jumătate deschis. Faţa îi era împodobită cu umflături mari, vinete şi falca îi trosnea. Fantus stătea pe patul lui Pug şi ochii roşii îi străluceau în lumina dimineţii care pătrundea pe fereastra turnului.

Uşa se deschise şi Kulgan intră în odaie. Se uită o clipă la băiat şi se aşeză pe pat. Îşi aranjă roba verde şi îl scărpină pe Fantus pe cap, făcându-l să mormăie mulţumit.

— Văd că n-ai stat degeaba ieri.

— Am avut nişte necazuri, domnule.

— Ei bine, bătaia e ocupaţia băieţilor, ca de altfel şi a oamenilor mari. Sper că şi ceilalţi arată cel puţin la fel de rău. Ar fi fost păcat să nu fi avut plăcerea să dai şi tu, nu numai să primeşti.

— Râzi de mine.

— Un pic. Adevărul e că am avut şi eu în tinereţe porţia mea de zgârieturi, dar ţie ţi-a cam trecut vremea să te baţi. Trebuie să-ţi foloseşti energia într-un scop mai bun.

— Ştiu, Kulgan, numai că am fost aşa de supărat în ultima vreme, că totul a dat pe-afară când a râs tâmpitul ăla de Rulf de mine că sunt orfan.

— E bine că ştii care a fost motivul. E semn bun, înseamnă că te maturizezi. Alţii ar fi încercat să se justifice dând vina pe altcineva, sau pretinzând că au

luptat în numele cine ştie cărui ideal.

Pug îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa la magician. Kulgan îşi scoase pipa şi o umplu.

— E posibil să fi pornit greşit cu educaţia ta. Kulgan căută o lumânare s-o aprindă de la focul ce ardea înăbuşit într-un vas de metal. Nu găsi niciuna şi pe faţă îi apăru o expresie concentrată; o flacără mică răsări pe degetul arătător, îşi aprinse pipa cu ea şi odaia se umplu de nori groşi de fum. Dădu din mână şi flacăra dispăru. O chestie folositoare când fumezi pipă, a zis el.

— Aş da orice să fac măcar atât, a zis Pug supărat.

— Cum îţi spuneam, cred c-am pornit-o greşit. Ar trebui, poate, să ne gândim la o metodă diferită.

— Cum adică?

— Primii magicieni n-au avut niciun profesor în arta magiei. Unele dintre abilităţi, cum ar fi descoperirea apei cu un băţ sau prezicerea vremii, datează din cele mai vechi timpuri. M-am gândit să te las în pace un timp. Învaţă ce vrei tu din cărţile mele. Vezi-ţi de exerciţiile de caligrafie cu Tully; eu nu te mai bat la cap cu lecţiile. Desigur că îţi răspund la orice întrebare. Cred însă că, pentru moment, trebuie să te descurci singur.

— Nu se mai poate face nimic cu mine? întrebă Pug deprimat.

— Ba sigur că da, îi zâmbi încurajator Kulgan. Au fost şi alţi magicieni care au pornit-o greu. Mai ai încă nouă ani de ucenicie, ştii. Să nu te descurajeze eşecurile din primele luni. Ţi-ar plăcea să înveţi călăria?

— O, da! Pot?

— Ducele a hotărât să găsească un băiat care să o însoţească pe Prinţesă din când în când. Fiii lui, acum că s-au făcut mari, au mai multe îndatoriri la castel şi el crede că eşti persoana potrivită să o însoţeşti pe Prinţesă când sunt ei ocupaţi.

Lui Pug i se învârtea capul. Fiind prima zi, cei care voiau mergeau fie la capela castelului, fie la micul templu din oraş. În restul zilei nu mai aveau treabă de

făcut, cu excepţia pregătirii mesei pentru Duce. Adulţii se odihneau în Prima Zi, copiii aveau în plus o jumătate de zi liberă în Ziua a Şasea.

— Du-te la Master Algon să începi lecţiile.

Pug sări de pe scaun şi o luă la goană spre grajduri.

4
ATACUL

PUG CĂLĂREA TĂCUT.

Calul mergea tăcut pe faleza înaltă de-a lungul ţărmului. Briza caldă purta cu ea mirosul florilor şi în pădurea dinspre răsărit copacii foşneau încet. Soarele de vară ridica aerul în valuri strălucitoare deasupra oceanului. Pescăruşii pluteau în zbor deasupra apei şi plonjau în căutarea hranei iar pe cer se mişcau uşor nori mari şi albi.

Privind spatele Prinţesei pe calul ei alb, Pug se gândea cum şi-a petrecut el dimineaţa. Aşteptase aproape două ore în grajd până să-şi facă ea apariţia împreună cu tatăl ei, care-i vorbise îndelung despre răspunderea lui în privinţa doamnei castelului. Iar Pug stătuse mut în timp ce Ducele repeta aceleaşi lucruri pe care i le spusese şi Master Algon cu o seară înainte. Instructorul îi dăduse lecţii de călărie o săptămână întreagă până l-a considerat pregătit să meargă cu Prinţesa.

Pug o urmase dincolo de poarta castelului, încă mirându-se de norocul lui neaşteptat. Era vesel, în ciuda faptului că nu dormise toată noaptea şi nu mâncase de dimineaţă.

Dar Prinţesa refuza să răspundă la încercările lui politicoase de a face conversaţie; îi dădea doar ordine. Tonul ei era poruncitor şi continua să-i zică „băiete”, cu toate că Pug îi amintise de mai multe ori cum îl cheamă.

La început, când s-a urcat pe calul bătrân de tracţiune, socotit potrivit pentru experienţa lui limitată, Pug s-a simţit cam stângaci. Purta tunica cea roşie de la Kulgan, însă părea prost îmbrăcat în comparaţie cu Prinţesa. Ea avea un elegant costum de călărie galben, tivit cu negru

şi o pălărie asortată. Chiar călărind într-o parte, părea născută pentru aşa ceva, în timp ce Pug se simţea de parcă ar fi mers în spatele iepei, împingând un plug. Calul lui avea tendinţa enervantă de a se opri mereu să pască iarbă, să ciugulească din tufişurile de pe marginea drumului şi nu băga în seamă îndemnurile disperate ale călăreţului. În schimb, calul Prinţesei, excelent dresat, răspundea imediat celei mai mici atingeri a cravaşei. Fata călărea în tăcere şi se făcea că nu aude gemetele scoase de Pug în efortul de a-şi îndemna calul s-o urmeze.

Pug simţi că începe să-i fie foame şi se gândea din ce în ce mai des la coşul atârnat de şaua lui.

După o lungă tăcere, Prinţesa s-a întors către el.

— Care ţi-e meseria, băiete?

Surprins s-o vadă vorbind după o muţenie aşa de lungă, Pug se bâlbâi.

— Su… sunt ucenicul maestrului Kulgan.

— A, tu eşti acela? Interesul ei trecător dispăru. După o vreme, vorbi din nou:

— Ne oprim aici.

Pug trase de hăţuri dar, înainte să ajungă lângă ea, fata descălecase graţioasă, fără să-l mai aştepte s-o ajute, aşa cum îl instruise Algon. Îi dădu hăţurile şi se duse la marginea falezei. Privi un timp marea şi întrebă fără să se întoarcă:

— Crezi că sunt frumoasă?

Pug amuţise. Ea îi aruncă o privire.

— Ei bine?

— Da, Înălţimea Ta.

— Foarte frumoasă?

— Da, Înălţimea Ta.

Prinţesa păru să cântărească răspunsul şi se întoarse iar către mare.

— E foarte important pentru mine să fiu frumoasă, băiete. Lady Marna spune că trebuie să fiu cea mai frumoasă doamnă din Regat ca într-o zi să-mi găsesc un

soţ influent şi bogat. Doar cele frumoase pot alege. Cele urâţele acceptă pe oricine. Spune că voi avea mulţi pretendenţi pentru că tata e o persoană foarte importantă. Se întoarse spre el. Ai mulţi prieteni, băiete?

— Am câţiva, Înălţimea Ta.

— Trebuie să fie drăguţ, răspunse ea potrivindu-şi o şuviţă ce-i scăpase de sub pălăria cu boruri largi. Părea în acel moment atât de singură şi tristă, încât Pug avu o strângere de inimă. Ceva i se citi probabil pe faţă; Prinţesa deveni iar distantă.

— Hai să mâncăm.

Pug legă grăbit caii şi aduse coşul. Când să-l deschidă, Carline îl opri.

— Lasă că pregătesc eu masa.

Pug se dădu la o parte şi o lăsă să despacheteze. Simţea mirosul de pâine şi brânză şi îi lăsa gura apă.

— Du caii la pârâul de peste deal să bea apă. Tu ai să mănânci la întoarcere. Te strig eu după ce termin.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Pug luă caii de hăţuri şi plecă. Mergea izbind pietrele cu piciorul şi sentimentele lui erau amestecate. Ştia că nu trebuie s-o lase singură pe fată, dar nici nu putea să n-asculte.

Ajuns la pârâu, scoase şeile de pe cai, îi perie ca să înlăture urmele de la chingi şi lăsă frâiele să atârne. Caii începură să pască şi el se gândi că, probabil, chestia cu dragostea e mai complicată decât îşi imaginase el.

După o vreme, se gândi că fata trebuie să fi terminat de mâncat. Se duse la cai să le pună şaua, să fie gata când îl strigă. Ajuns lângă calul Prinţesei, auzi un ţipăt venind din partea cealaltă a dealului. Alergă pe culme şi se opri înfiorat.

Prinţesa fugea urmărită îndeaproape de doi troli. De obicei nu se aventurau aşa de departe de pădure şi Pug nu se aşteptase să-i vadă acolo. Semănau puţin cu oamenii, dar erau mici şi mai solizi iar braţele lungi şi păroase atârnau până la pământ. Alergau în patru labe şi aveau trupurile acoperite cu o piele groasă, cenuşie.

Buzele răsfrânte ca într-un rânjet dezvăluiau dinţii lungi. Nu atacau de obicei oamenii, doar câte un călător singuratic.

Pug ezită o clipă, după care scoase praştia, puse o piatră în ea şi se repezi în josul dealului, învârtind-o deasupra capului. În clipa în care creaturile o ajungeau pe Prinţesă, dădu drumul proiectilului care îl izbi pe primul trol. Acesta căzu rostogolindu-se, iar al doilea se împiedică şi căzu şi el. S-au ridicat rapid, uitând de Carline şi se năpustiră după Pug, scoţând răgete furioase.

Pug fugi înapoi pe deal. Ştia că dacă ajunge la cai, e salvat. Putea să o ia pe fată şi să fugă amândoi la castel. Aruncă o privire în urmă şi le zări dinţii mari şi ghearele răscolind pământul. Vântul bătea dinspre ei aducând o duhoare râncedă.

Ajuns în vârful dealului, văzu caii mai departe decât crezuse, la vreo douăzeci de metri de pârâu. Porni iar în fugă, coborând panta.

Intră alergând în pârâu, cu trolii după el. Apa nu era adâncă, însă îi îngreuia mişcările. Căzu şi-i văzu pe troli apropiindu-se de mal. Speriat de moarte, Pug se strădui să mai pună o piatră în praştie cu degetele amorţite, însă scăpă praştia din mână şi apa i-a dus arma la vale. Voia să ţipe, dar nu avea putere iar gâtul îi era încordat de sufocare.

Şi când trolii intrau în apă, o lumină fulgerătoare îi apăru în faţa ochilor. O durere cumplită îi arse fruntea, şi în mintea lui apărură cuvinte scrise cu litere de foc. Le văzuse de multe ori pe un pergament arătat de Kulgan. Fără să se gândească la ce face, începu să rostească incantaţia şi, pe măsură ce o spunea, literele îi dispăreau pe rând din minte.

Când rosti ultimul cuvânt, auzi un răget puternic; deschise ochii şi îi văzu pe cei doi troli zvârcolindu-se în apă, agitându-se neputincioşi.

Se târî afară din pârâu şi se uită uimit la creaturile care

săreau pe loc, scuipând sufocate. Unul se cutremură din tot corpul şi rămase nemişcat, la fel ca şi celălalt după câteva clipe.

Slăbit şi ameţit, Pug trecu pârâul înapoi. Totul în jur i se părea înceţoşat. Caii dispăruseră, aşa că Pug se porni să urce dealul în căutarea Prinţesei. Nu se vedea nicăieri, aşa că se îndreptă spre coşul răsturnat. Din toată turma de gânduri care îi hăituiau mintea, unul singur vorbea pe înţelesul său, foamea.

Luă o bucată de brânză şi o gură de vin. Mâncarea îl învioră şi mintea i se mai limpezi. Mestecând o bucată mare de pâine, îşi puse ceva ordine în gândire. Cumva reuşise să facă o vrajă. Mai mult, o făcuse fără ajutorul vreunei cărţi, manuscris sau obiect magic. Ceva părea ciudat şi ameţi iar.

Tocmai când simţea că nimic nu i-ar fi fost mai de folos, în starea sa, decât un pui de somn, fu străbătut fulgerător de un gând: Prinţesa!

Începând s-o strige pe Carline, auzi suspine înăbuşite venind dintr-un tufiş şi o găsi cu pumnii încleştaţi, rochia ruptă şi ochii măriţi de frică. Fata i se aruncă în braţe plângând. Hohotea şi se ţinea de cămaşa lui.

— Am crezut, a spus ea trăgându-şi nasul, că te-au omorât şi au venit după mine. Mă bucur că n-ai păţit nimic, băiete. Se strădui să-şi recapete ţinuta aristocratică, în ciuda nasului roşu şi a feţei murdare. Găseşte-mi calul şi să ne întoarcem acasă.

Pug simţi că se enervează, dar îşi păstră cumpătul, controlându-şi vocea.

— Îmi pare rău, Înălţimea Ta, caii au fugit. Mi-e teamă că va trebui să mergem pe jos.

— Pe jos?! Nu pot să merg pe jos până la castel! se răsti ea, privindu-l de parcă era obligat să facă ceva, fără întârziere.

— Atunci poţi să stai naibii aici până văd ei că n-ai venit şi trimit pe cineva să te caute! strigă el. Asta are să fie cam la două ore după ce apune soarele.

Carline se dădu înapoi, albă la faţă, de parcă fusese pălmuită. Buza de jos îi tremura şi era gata să plângă iar.

— Nu-mi vorbeşte nimeni aşa, băiete.

Pug o privi, uimit.

— Mi-am riscat viaţa să te salvez! ţipă el. Am auzit vreo vorbă de mulţumire? Nu! Doar smiorcăieli că nu poţi să mergi pe jos. N-om fi noi servitorii de familie bună, dar avem bunul simţ să mulţumim cuiva când trebuie. Poţi să rămâi aici dacă vrei. Eu plec.

Şi-a dat seama că stătea cu sticla deasupra capului şi arăta caraghios. Prinţesa se uita la coltucul de pâine ţinut de el la cingătoare, cu un deget trecut prin cheutoare. S-a mai bâlbâit puţin şi a lăsat în jos sticla. Fata îl privea şi Pug crezu că îi e frică de el. Ea însă râdea.

— Îmi pare rău, Pug. Arăţi aşa caraghios. Semeni cu statuile alea din Krondor, cu sticla în loc de sabie.

— Şi mie îmi pare rău, Înălţimea Ta. N-aveam niciun drept să ţip aşa. Te rog să mă ierţi.

— Nu, Pug, a zis ea tulburată. Ai avut dreptate. Îţi datorez viaţa şi m-am purtat îngrozitor. Îţi mulţumesc, a încheiat ea, punându-şi o mână pe braţul lui.

Pug era copleşit de ceea ce citea pe faţa ei, care aproape că-l atingea. Hotărârea lui fermă de a uita fanteziile copilăreşti în legătură cu Prinţesa, se spulberă ca dusă de vânt, înlocuind uimirea că a reuşit să-şi folosească talentele magice cu sentimente mult mai terestre şi mai arzătoare. Începu să se aplece, uşor, spre Prinţesă, dar… Deodată îşi dădu seama ce face, şi, ca să dea o altă aparenţă lucrurilor, îi întinse sticla.

— Vin?

Ea a râs, simţind schimbarea. Erau amândoi epuizaţi şi cam ameţiţi, însă şi-a dat seama de efectul pe care îl avea asupra lui. A luat sticla şi a băut puţin.

— Mergem? a întrebat Pug. Dacă ne grăbim, ajungem până se întunecă.

Ea a dat din cap zâmbind. Pe Pug privirea ei îl

neliniştea, aşa că îşi întoarse capul cu ochii către castel.

— Ar trebui să plecăm.

Carline îşi potrivi pasul cu al lui şi întrebă:

— Îmi dai şi puţină pâine, Pug?

Pug mersese de multe ori pe jos între faleză şi castel, dar Prinţesa nu era obişnuită şi cizmele ei moi nu erau potrivite pentru plimbare. Când s-au apropiat de castel, şchiopăta şi se ţinea cu o mână de umărul lui Pug.

S-a auzit un strigăt dinspre turnul de observaţie şi gărzile au ieşit în fugă. În fruntea lor venea Lady Marna, guvernanta fetei, cu rochia suflecată, alergând de mama focului. Venea ca o ursoaică înnebunită să-şi apere puiul şi pieptul mare se zbuciuma de efort. Ajunsă lângă fată, o luă în braţe, într-o îmbrăţişare ce ameninţa s-o sufoce. Doamnele de la curte vorbeau toate odată, punând întrebări şi Lady Marna se uită urât la Pug.

— Cum îndrăzneşti s-o aduci aşa pe Prinţesă? Cu rochia ruptă şi murdară? Am eu ac de cojocul tău! O să pun să te biciuiască.

Pug se dădu înapoi în faţa atacului, neputând scoate o vorbă. Una din gărzi îl înşfăcă.

— Lăsaţi-l în pace! a ţipat Carline venind între el şi guvernantă. Mi-a salvat viaţa! Şi-a riscat-o pe a lui să mă salveze pe mine! N-a făcut nimic rău! strigă ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Să nu cumva să vă atingeţi de el!

Mulţimea se dădu la o parte, privindu-l cu respect pe Pug. Una din gărzi plecă să ducă vestea la castel iar Carline îşi puse, pentru a doua oară într-un interval foarte scurt, mâna pe umărul lui Pug şi o porniră amândoi spre poartă. Pe ziduri se aprindeau felinare şi torţe.

La apropierea de poartă, Prinţesa consimţi să se lase dusă de doamnele ei, spre uşurarea lui Pug, care nu-şi închipuise că o fată atât de subţirică poate deveni o povară. Ducele ieşi din castel, o luă pe fiica sa în braţe şi începu să-i pună întrebări, iar Pug, asaltat de mulţimea

curioasă ce se adunase în jurul lui, îi pierdu din vedere.

— N-aveţi nicio treabă? tună o voce în apropiere. Instructorul Fannon venea urmat de Tomas. Oamenii s-au împrăştiat, cu excepţia lui Tomas şi a celor cu rang suficient de mare ca să ignore porunca lui Fannon. Prinţesa vorbea înconjurată de tatăl ei, Lyam, Arutha şi Roland.

— Ce s-a întâmplat, băiete? întrebă Fannon.

Când să spună ceva, Pug îl văzu pe Duce apropiindu-se, urmat de Kulgan. Carline se desprinse din grup şi veni lângă Pug. Lady Marna privi disperată în sus iar Roland o urmă pe Carline cu o expresie surprinsă. Când fata l-a luat de mână pe Pug, Roland se întunecă la faţă.

— Fiica mea mi-a spus ceva extraordinar, băiete. Aş vrea să aud povestea şi de la tine.

Pug şi-a tras mâna din strânsoarea Carlinei şi a povestit tot ce întâmplase, completat cu darnice înflorituri de către Prinţesă.

— Cum s-au înecat trolii în pârâu? a întrebat Ducele.

— Le-am aruncat o vrajă, a mormăit Pug stingherit, şi n-au mai ajuns la mal. Cu Prinţesa ocupându-i toată simţirea, Pug încetase să se gândească la ce făcuse şi părea oarecum surprins să-l vadă pe Kulgan privindu-l mirat.

— Pug, nici nu ştiu cum să te răsplătesc pentru ce-ai făcut azi pentru familia mea. Dar găsesc eu o recompensă demnă de curajul tău, urmă Borric. Într-o izbucnire de entuziasm, Carline îl luă pe băiat în braţe şi îl strânse cu toate puterile.

Lady Marna părea gata să leşine şi Ducele tuşi într-un mod sugestiv, cam jenat, îndemnându-şi, cu capul, fata să se retragă. Carline plecă cu guvernanta, iar Kulgan şi Fannon zâmbiră împreună cu Lyam şi Arutha. Roland se uită invidios la Pug apoi dispăru.

— Du băiatul la el în cameră, îi spuse Borric lui Kulgan. E frânt. Îi trimitem noi ceva de mâncare. Mâine dimineaţă să fie în sala cea mare. Îţi mulţumesc, Pug.

Rămaşi singuri, Kulgan îl luă pe Pug după umeri.

— Hai să mergem. Eşti obosit şi avem multe de vorbit.

Pug stătea pe pat, cu rămăşiţele mesei lângă el, pe o tavă.

Nu-şi aducea aminte să fi fost vreodată aşa de obosit. Kulgan măsura odaia cu paşi mari.

— Absolut incredibil! A dat din mâini şi roba se răsuci pe trupul solid ca valurile în jurul unei stânci. Închizi ochii şi vezi un manuscris citit cu săptămâni înainte. Rosteşti vraja de parcă l-ai avea în mână şi trolii cad. Extraordinar! Ştii, Pug, aşa ceva nu s-a mai întâmplat. Ştii ce-ai făcut?

— Doar ce ţi-am spus, Kulgan. Pug era gata să adoarmă.

— Da, dar ştii ce înseamnă?

— Nu.

— Nici eu. N-am nici cea mai mică idee. Magicienii nu aruncă vrăjile din cap. Doar clericii o fac, însă ei au o magie diferită şi un focalizator diferit. Îţi aduci aminte ce te-am învăţat despre focalizator?

Pug tresări. N-avea niciun chef de lecţii, dar se strădui să rămână în capul oaselor.

— Cine foloseşte magia trebuie să aibă un focalizator, să-şi canalizeze puterea. Preoţii îşi canalizează magia prin rugăciune; rugăciunile lor sunt o formă de incantaţie. Magicienii îşi folosesc propriile trupuri, sau obiecte magice, cărţi sau manuscrise.

— Corect, dar tu ai încălcat acest truism. Şi-a scos pipa şi a umplut-o absent cu tutun. Vraja incantată de tine nu poate folosi trupul ca focalizator. A fost creată să provoace durere şi e o armă de temut. Dar nu poate fi făcută decât citind pergamentul pe care e scrisă, *exact în clipa în care o incantezi.* De ce?

— Pentru că pergamentul însuşi e magic.

— Aşa e. Anumite forme de magie fac parte din fiinţa magicianului, de exemplu puterea de a te transforma într-un animal sau de a prezice vremea. Dar să arunci

vrăjile din cap, asupra altcuiva… ai nevoie de un focalizator. Incantarea din memorie trebuia să-ţi provoace *ţie* durerea, nu troliilor, şi asta dacă ar fi funcţionat câtuşi de puţin. *De* a*ceea* au creat magicienii pergamente speciale, cărţi şi obiecte magice, să-şi focalizeze magia fără primejdia de a o întoarce împotriva lor. Şi până astăzi aş fi jurat că nu poate nimeni să facă vraja aia fără să ţină manuscrisul în mână.

Kulgan se sprijini de pervazul ferestrei, trăgând gânditor din pipă. De parcă ai fi descoperit o formă nouă de magie, a zis el încet. Neauzind niciun răspuns, se uită la Pug. Băiatul adormise. Clătinând mirat din cap, îl înveli, stinse felinarul şi ieşi din odaie. Încă mai dădea din cap când a ajuns în camera lui.

— Absolut incredibil!

Ducele rezolva problemele ducatului în sala cea mare şi Pug aştepta. Toţi cei din oraş sau din castel care reuşiseră să intre, se adunaseră acolo. Meşteri frumos îmbrăcaţi, negustori şi mici nobili îl priveau pe băiat cu uimire sau neîncredere. Povestea se răspândise cu repeziciune şi bineînţeles că se mai îmbogăţise cu niscaiva floricele.

Pug, care purta hainele noi găsite în camera lui de dimineaţă, se simţea stingher în centrul atenţiei tuturor. Tunica din mătase scumpă, galbenă, pantalonii albastru deschis, iar cizmele, primele din viaţa lui, îl strângeau şi-l îndemnau să-şi mişte degetele pentru a le face loc. De centura de piele neagră îi atârna un pumnal împodobit cu pietre preţioase, într-o teacă aurie de forma unui pescăruş în zbor. Pug bănuia că hainele aparţinuseră unuia din fiii Ducelui, dar arătau noi şi frumoase.

Ducele tocmai primea ultimul solicitant, un proprietar de corabie care ceruse gărzi să-i însoţească un transport de cherestea. Borric era, ca de obicei, în negru, însă Prinţii şi Prinţesa purtau cele mai frumoase haine de

ceremonie. Lyam asculta cu atenţie discuţia, cu Roland în spatele lui. Arutha era într-o bună dispoziţie rară şi râdea pe furiş de o glumă spusă de părintele Tully. Carline se uita fix la Pug, cu un zâmbet cald care nu făcea decât să-i mărească neliniştea băiatului – şi iritarea lui Roland.

Ducele îşi dădu acordul pentru gărzi şi Pug rămase singur în faţa lui. Făcu un pas înainte şi o plecăciune cum îl învăţase Kulgan, dar ieşi cam ţeapănă. Borric i-a zâmbit şi i-a făcut semn lui Tully. Preotul scoase din robă un document şi îl dădu unui crainic să-l despăturească.

— Către toţi supuşii noştri: Pentru că tânărul Pug, de la castelul Crydee, s-a dovedit curajos riscându-şi viaţa în apărarea Prinţesei Carline şi pentru că Pug din Crydee are recunoştinţa noastră veşnică, doresc să se ştie că este supusul nostru iubit şi credincios şi că i se acordă un loc la curtea din Crydee, cu rang de Scutier, cu toate drepturile şi privilegiile ce decurg de aici. Să se mai ştie că titlul de proprietate al domeniului Forest Deep i se dăruieşte lui şi urmaşilor lui, atât cât vor trăi, să-l aibă în posesie cu servitorii şi proprietăţile anexe. Titlul de proprietate va fi păstrat de noi până în ziua majoratului. Întocmit astăzi sub sigiliul meu şi semnat de mine, Borric ConDoin, al treilea Duce de Crydee; Prinţ al Regatului; Lord al ţinuturilor Crydee, Carse şi Tulan; Guvernator al Vestului; Cavaler – General în armata regală; moştenitor prezumtiv al tronului din Rillanon.

Pug simţea că i se înmoaie genunchii. Mulţimea izbucni în urale şi mulţi veniră lângă el să-l felicite. Era Scutier şi proprietar de pământ, cu răzeşi, casă şi vite. Era bogat. Cel puţin aşa va fi în trei ani, căci, chiar dacă era considerat bărbat la paisprezece ani, nu i se dădea pământul până la optsprezece. Mulţimea făcu loc Ducelui şi familiei lui. Prinţii i-au zâmbit iar Carline strălucea de bucurie. I-a zâmbit până şi Roland, deşi cam strâmb, parcă neîncrezător.

— Sunt onorat, Înălţimea Voastră, se bâlbâi Pug. Nu

ştiu ce să spun.

— Atunci nu spune nimic, Pug. Când toţi ceilalţi trăncăne, tăcerea te face să pari înţelept. Vino să stăm de vorbă.

S-au aşezat şi le-a spus celorlalţi:

— Puteţi pleca, vreau să vorbesc cu Scutierul. Mulţimea a murmurat dezamăgită şi a ieşit din sală. În afară de voi doi, adăugă Borric, chemându-i pe Tully şi pe Kulgan. Şi tu pleci, copilă, a zâmbit Ducele către Carline care rămăsese lângă el cu Roland. Carline vru să protesteze. Lasă, că-l baţi la cap mai târziu.

Cei doi Prinţi stăteau amuzaţi în uşă. Roland voi să-i dea braţul Carlinei, dar ea se feri şi plecă maiestuoasă pe lângă fraţii ei zâmbitori. Roland se uită urât la Pug, care îi simţi mânia ca pe o lovitură. Când sala rămase goală, Ducele spuse:

— Nu-i da atenţie lui Roland. Fiica mea îl ţine sub vraja ei şi el îşi închipuie că o iubeşte şi vrea să-i ceară mâna. Dar va trebui să-mi demonstreze că e bărbat adevărat, nu zăpăcitul de acum, dacă vrea să-mi dau acordul. Acum să vorbim despre altele. Pug, mai am un dar pentru tine, dar întâi vreau să-ţi explic ceva. Familia mea e una din cele mai vechi din regat. Eu însumi descind dintr-un rege, căci bunicul meu, primul Duce de Crydee, era al treilea fiu al Regelui. Având sânge regal, pentru noi sunt foarte importante chestiunile de datorie şi onoare. Tu eşti acum şi membru al curţii şi ucenicul lui Kulgan. Răspunzi în faţa lui pentru îndatoriri şi în faţa mea în chestiuni legate de onoare. Vezi aici trofee şi steaguri câştigate în lupte. Fie că am luptat cu Fraţii Întunecaţi să le dejucăm eforturile de a ne distruge, fie că ne-am bătut cu piraţii, întotdeauna am luptat cu curaj. Moştenirea noastră e mândră şi n-am cunoscut niciodată ruşinea dezonoarei. Niciun membru al curţii n-a pătat vreodată această sală şi nici de la tine nu mă aştept să procedezi altfel.

Pug îşi aminti poveştile pline de fapte onorabile şi

glorioase auzite de mic copil şi încuviinţă. Ducele zâmbi.

— Cât despre celălalt dar, părintele Tully are un document pe care l-am rugat să-l întocmească aseară. Îi cer să-l păstreze până când va crede el de cuviinţă. Nu-ţi mai spun nimic acum, dar atunci când îl vei primi, sper să-ţi aminteşti de ziua de azi şi să te gândeşti la ce ţi-am spus.

— Da, Înălţimea Voastră.

Pug era sigur că Ducele îi spusese ceva important, dar semnificaţia îi scăpa însă.

— Te aştept la cină. Acum eşti membru al curţii, nu mai mănânci în bucătărie. Ducele îi zâmbi. Vom scoate din tine un gentleman, băiete. Când ai să mergi la curtea regală de la Rillanon, să nu aibă nimeni nimic de obiectat în legătură cu manierele celor din Crydee.

5
EPAVA

BĂTEA O BRIZĂ PLĂCUTĂ.

Vara era pe sfârşite şi lumea aştepta primele ploi ale toamnei, urmate la câteva săptămâni de ninsori. Pug era la el în cameră şi citea o carte veche cu exerciţii de pregătire a minţii. După agitaţia cu ridicarea lui în rang, îşi reluase vechea rutină a lecţiilor.

Reuşita lui cu trolii era încă subiect de discuţii între Kulgan şi părintele Tully. Nici acum Pug nu putea face multe din lucrurile pe care trebuia să le facă un ucenic, însă unele i se păreau mai uşoare, de pildă lucrul cu pergamentele.

Acum repeta o vrajă pentru ridicarea obiectelor în aer. Incantând-o din memorie, simţise blocajele obişnuite şi nu mişcase suportul de lumânări, însă acesta tremurase puţin. În clipa aceea a simţit că-l atinsese cu o parte a minţii, aşa că era mulţumit că a făcut totuşi un progres.

Kulgan îl lăsa să-şi găsească singur ritmul. Vorbeau despre natura magiei, în rest Pug lucra singur.

Auzind strigăte de jos, se uită pe fereastră şi îl văzu pe Tomas.

— Hei, Tomas! Ce e?

— Pug! A naufragiat o corabie la Sailor’s Grief. Hai s-o vedem!

Pug îşi luă o mantie. Era senin, dar lângă apă era mai rece. Coborî scările în fugă şi scurtă drumul prin bucătărie, gata să-l dărâme pe Alfan, cofetarul.

— Ce dacă eşti Scutier, a strigat grasul, îţi arăt eu ţie dacă nu te uiţi pe unde mergi! Personalul bucătăriei nu se purta altfel cu Pug, îl considerau unul de-al lor şi erau mândri de el.

— Mii de scuze, Master Alfan! strigă Pug râzând.

Alfan îi făcu prieteneşte cu mâna şi Pug fugi să-l găsească pe Tomas.

— Stai, îl prinse el pe Tomas de mână, l-a anunţat cineva pe Duce?

— Nu ştiu. Acum am auzit şi eu, a venit cineva din satul de pescari. Hai să mergem, altfel iau sătenii tot.

Se ştia că oricine avea dreptul să adune încărcătura unei epave până la sosirea cuiva de la curte. În consecinţă, nu se grăbea nimeni să anunţe castelul, deşi riscul era mare. Marinarii scăpaţi de naufragiu apărau cu armele încărcătura, să nu-şi piardă plata pentru transport. De aceea de multe ori se lăsase cu morţi şi răniţi. Numai prezenţa ostaşilor asigura calmul.

— A, nu! se împotrivi Pug. Dacă dăm de necaz şi Ducele află că n-am spus nimănui, eu sunt de vină.

— Ascultă! Cu toată lumea care mişună pe aici, crezi că nu află Ducele? Poate chiar acum îi spune cineva. Master Fannon e plecat în patrulă şi Kulgan nu s-a întors încă de la casa din pădure. Nu vine decât deseară. E singura noastră şansă să vedem o epavă. Am găsit! Tu eşti membru al curţii. Mergem acolo şi declari epava proprietate ducală. Şi dacă găsim un fleac de valoare… Cine ştie?

— Ştiu eu? Nu pot să declar în numele Ducelui şi pe urmă să iau ceva pentru mine… Se uită cu dezaprobare la Tomas… sau să las un oştean de-al lui să ia ceva. Tomas era stânjenit. Hai totuşi s-o vedem!

Pe Pug îl încânta ideea să facă uz de rangul lui. Dacă ajungea acolo înainte să dispară tot sau să fie cineva rănit, Ducele va fi mulţumit de el.

— Bine, pun şaua pe un cal să ajungem repede, înainte să fie totul furat.

În faţa grajdului, Tomas îl opri.

— Eu cum fac? N-am călărit niciodată.

— E simplu, zise Pug punând şaua pe calul cu care o însoţise pe Prinţesă. Stai în spatele meu şi mă ţii de

mijloc.

— Să depind de tine? Ia spune, cine a avut grijă de tine până acum?

— Mama ta, a zâmbit Pug. Ia şi tu o sabie, poate ai ocazia să te joci de-a soldatul.

Fericit, Tomas ieşi să aducă o armă. După câteva minute, se îndreptau călare spre Sailor’s Grief.

Valurile izbeau epava. Cei câţiva săteni de pe plajă plecaseră imediat; doar cineva de la curte putea veni călare să ia în stăpânire corabia eşuată. Până ce Pug opri calul, nu mai era nimeni prin împrejurimi.

— Hai, avem câteva minute până vin ceilalţi.

Lăsară calul să pască la marginea falezei şi coborâră. Alergau prin nisip şi Tomas învârtea sabia cu strigăte războinice. La vederea corăbiei, fluieră lung.

— Vasul ăsta nu s-a izbit de stânci, a fost împins de furtună.

— N-a rămas cine ştie ce din ea, nu?

— Doar o bucată de proră. Nu înţeleg. N-a fost furtună azi-noapte, doar a bătut vântul. Cum s-a sfărâmat aşa rău?

— Nu ştiu. Ia uite cum e vopsită prora!

Prora se rezema de stânci. De la punte în jos coca era verde şi lucea în soare ca smălţuită. Nu se vedea niciun cap sculptat, dar era plină de desene galbene, până la linia de plutire iar în jos era neagră. La un metru în jos de balustradele albe era pictat un ochi mare în alb şi albastru.

— Uite! îl strânse Pug pe Tomas de braţ. Din spuma valurilor ieşea un catarg rupt.

— Nu e din Regat, asta-i sigur, zise Tomas. Poate din Queg.

— Nu cred. Doar am văzut amândoi corăbii din Queg şi din Oraşele Libere. Aşa ceva n-a trecut niciodată pe aici.

— Pug, am o presimţire. S-ar putea să mai fie cineva în

viaţă.

Au stat pe loc câteva minute, privind cu atenţie în jur.

— Nu cred, răspunse Pug. Dacă s-a zdrobit aşa de tare că şi-a rupt catargul când s-a izbit de stânci, nu mai trăieşte niciun marinar.

Pe plaja îngustă erau resturi de epavă, vase sparte, scânduri, fâşii de vele şi bucăţi de sfoară. Pug găsi un pumnal uşor dintr-un metal necunoscut, cenuşiu, dar mai uşor ca oţelul, deşi bine ascuţit.

Tomas voia să se caţere pe punte, dar aluneca pe pietrele vâscoase. Pug privea marginea unei stânci care ieşea deasupra apei la vreo şapte metri de ei şi se întindea peste proră.

— Dacă ne urcăm pe acolo, ajungem pe punte.

S-au căţărat pe stâncă şi au mers cu atenţie pe poteca îngustă, cu spatele la mal.

— Uite! Cadavre!

Pe punte zăceau doi oameni în armuri albastre, nemaivăzute. Unul avea capul spart, însă la celălalt nu se vedea nicio rană. Avea pe spate un paloş ciudat cu marginea zimţuită şi pe cap un coif albastru, cu un fel de bor pe ceafa şi în părţi.

— Cobor eu primul, strigă Tomas. Tu îmi dai sabia şi te prind eu când cobori.

Tomas îngenunche cu faţa la stâncă şi se lăsă în mâini, după care sări şi ajunse pe punte. Pug i-a întins sabia cu mânerul înainte şi l-a urmat. Teuga se clătină sub picioarele lor şi se înclină înspre apă.

— Vine fluxul! a ţipat Tomas. O s-o ridice şi o s-o izbească de nu mai rămâne nimic.

— Hai să căutăm. Dacă găsim ceva, aruncăm pe plajă.

Pug ocoli cadavrele. Pe punte zăceau diverse resturi şi băieţii nu ştiau ce să aleagă. În spate, o balustradă ruptă încadra o scară ce ducea jos la puntea principală. Doar vreo trei metri rămăseseră deasupra apei. Probabil că restul era deja rupt şi dus în larg. Se culcă pe punte să vadă ce e dedesubt. Îl strigă pe Tomas şi coborî pe

puntea de jos care se mişca pentru că suporţii erau prăbuşiţi. Tomas o luă înainte, spre o uşă întredeschisă. Cabina era întunecată, hubloul fiind lângă uşă, şi era plină de ţesături scumpe împrăştiate peste tot şi amestecate cu resturi din mobilă. Într-un colţ zăcea răsturnat un pat mic înconjurat de lăzi al căror conţinut se vărsase, ca după izbitura unei mâini uriaşe.

Prin harababura aceea, Tomas găsi un vas lăcuit, cu desene viu colorate. Îl băgă în haină.

Pug încremenise în uşă, atent. Îl încerca un simţământ ciudat. Epava se zgudui şi Tomas căzu scăpând sabia. Se ridică:

— Hai să plecăm. Pug nu-i răspunse, concentrat la senzaţia ciudată ce-l stăpânea. Tomas îl luă de braţ. Hai, se izbeşte de stâncă!

— Stai puţin. E ceva… Se duse repede la un cufăr şi trase un sertar. Era gol. De-abia în al treilea găsi ce căuta, un pergament rulat, legat cu o panglică neagră şi sigilat tot cu negru.

— Hai! Au urcat scara pe punte. Fluxul înălţase corabia destul de sus să se urce uşor pe marginea de stâncă, unde apoi s-au aşezat.

Corabia se legăna cu fiecare val şi apa îi stropea pe băieţi. Prora alunecă de pe stânci şi lemnul se frânse cu un geamăt. Carcasa pluti greoaie, înclinată şi întâlni un val care o purtă spre stânci. Tomas şi Pug coborâră pe plajă.

Prora se zdrobi de stânci şi scândurile se rupseră plutind apoi pe valuri.

— Uite! arătă Pug.

— Ce?

— Mi s-a părut că nu mai e decât un cadavru pe punte.

— La naiba! făcu Tomas îngrijorat.

— Ce e?

— Am scăpat sabia când am căzut în cabină. Mă mănâncă Fannon!

În spatele băieţilor se auzi alt zgomot; un geamăt

urmat de un ţipăt. Omul lipsă de pe punte târa prin nisip paloşul ciudat cu mâna stângă. Îşi ţinea dreapta strânsă la piept şi îi curgea sânge din cap şi de sub armură. Se clătină spre ei şi le spuse ceva. Avea ochii holbaţi de durere şi faţa cenuşie. Băieţii au ridicat mâinile să îi arate că nu sunt înarmaţi. El mai făcu un pas, închise ochii şi i se înmuiară genunchii.

Era scund şi solid, cu braţe şi picioare musculoase. Sub armura legată în curele purta un fel de fustă scurtă, albastră iar în picioare sandale ce păreau de piele, strânse cu şireturi. A repetat fraza şi văzând că nu primeşte răspuns, s-a înfuriat şi a ţipat iar ceva ce părea o întrebare. Pug măsură dintr-o privire lăţimea fâşiei de plajă, cu gândul să fugă pe lângă el. Hotărâse că nu merită riscul de a aştepta să vadă dacă omul poate mânui sabia aia înfricoşătoare. Parcă citindu-i gândurile, oşteanul făcu un pas la dreapta, tăindu-i calea. Efortul îl albi şi mai tare la faţă şi scăpă arma. Pug făcu un pas spre el; era clar că nu le putea face niciun rău.

Deodată s-au auzit strigăte de sus de pe faleză. Prinţul Arutha venea călare în fruntea unui grup de oşteni. Soldatul rănit întoarse cu greu capul. În privirea lui se citi groaza şi încercă să fugă spre apă. După trei paşi, căzu cu faţa în nisip.

Pug stătea lângă uşa camerei de consiliu a Ducelui. La masă se afla un grup îngândurat, compus din Duce, fiii lui, părintele Tully, Kulgan, venit de o oră, Instructorul Fannon şi Instructorul Algon. Sosirea corăbiei era considerată un pericol pentru Regat.

Pug privea la Tomas care stătea de cealaltă parte a uşii. Prietenul lui nu prea era obişnuit să stea aşa de aproape de nobilii castelului, cu excepţia meselor la care servise, iar acum era emoţionat.

— E evident că oamenii ăştia ne sunt complet necunoscuţi, a vorbit Fannon, ţinând în mână vasul găsit

de Tomas. Meşterul nostru olar nu ştie cum a fost făcut bolul ăsta. La început a crezut că e din lut ars şi smălţuit. Dar e dintr-un soi de piele, fâşii subţiri înfăşurate pe un suport – probabil din lemn, şi date cu răşină. E foarte rezistent. Fannon a dat vasul de masă şi, în loc să se spargă, acesta a scos un sunet înfundat. Şi mai ciudate sunt armele şi armura. Par a fi făcute la fel, dar… A ridicat pumnalul şi l-a lăsat să cadă. Deşi atât de uşor, e la fel de tare ca oţelul nostru.

— Tully, zise Ducele, tu eşti cel mai în vârstă de aici. Ai auzit de aşa o corabie?

— Nu. Nici din Marea Amară, nici din Marea Regatului, nici măcar din Marele Kesh. Am să trimit vorbă la templul lui Ishap din Krondor. Ei au documente foarte vechi, poate ştiu ceva.

— Te rog. Şi trebuie să trimitem mesaje şi la pitici şi la elfi, să le cerem sfatul. Ei trăiesc aici de mai mult timp ca noi. Dacă oamenii ăştia sunt de dincolo de Marea Nesfârşită, poate ştie regina Aglaranna ceva. Poate că au mai ajuns vreodată pe ţărmurile noastre.

— Imposibil, pufni Algon, nu e nimeni dincolo de Marea Nesfârşită, altfel nu i s-ar zice aşa.

— Există unele teorii, explică Kulgan cu răbdare, că sunt ţinuturi şi dincolo de Marea Nesfârşită. Nu avem corăbii care să meargă aşa de departe.

— Teorii.

— Oricine ar fi, interveni Arutha, trebuie să aflăm tot ce se poate despre ei.

Algon şi Lyam l-au privit întrebător. Pe feţele lui Kulgan şi Tully nu se citea nimic. Borric şi Fannon l-au îndemnat din priviri să continue.

— Din descrierea băieţilor, corabia era o navă de război. Prora grea cu bompres e construită pentru vâslaşi iar puntea înaltă din faţă e un loc perfect pentru arcaşi. Puntea de mijloc e bună pentru abordat alte vase după ce au fost agăţate cu căngile. Cred că şi puntea din spate era înaltă. Dacă ar mai fi rămas ceva din carenă, cred că

găseam şi băncile vâslaşilor.

— O galeră de război? se miră Algon.

— Bineînţeles, încetule la minte, se răsti Fannon. Între cei doi instructori era o rivalitate prietenească. Uită-te la armele oaspetelui nostru. Cum ţi-ar plăcea să înfrunţi un om hotărât care învârte jucăria aia? Ţi-ar tăia şi calul de sub tine. Oricât de colorată, armura aia e uşoară şi rezistentă. Cred că luptă pe jos, la cât e de zdravăn, aleargă o zi şi jumătate fără să-şi piardă suflul. Fannon îşi mângâie mustaţa. Oamenii ăştia sunt războinici.

Algon încuviinţă. Arutha vorbi din nou:

— Ce nu înţeleg eu, e, de ce a fugit când ne-a văzut? Nu atacam, n-aveam nici măcar armele scoase.

— Vom afla? s-a uitat Ducele la Tully.

— Avea o aşchie mare de lemn înfiptă în coaste pe sub platoşă şi a fost lovit rău la cap. Coiful ăla l-a salvat. A pierdut mult sânge şi are febră. Nu cred că mai rezistă. Dacă îşi recapătă cunoştinţa cât de puţin, recurg la contactul mental.

Pug ştia de contactul mental, i-l explicase părintele Tully. Doar câţiva clerici îl puteau face şi era extrem de periculos, atât pentru pacient, cât şi pentru preot. Nevoia de informaţii trebuie să fie foarte mare ca să-l facă pe bătrân să rişte.

— Ce-i cu pergamentul găsit de băieţi? îl întrebă Ducele pe Kulgan.

— N-am avut timp să-l studiez cum trebuie, dar sigur are proprietăţi magice. De aceea a simţit Pug nevoia să caute în cabină; oricine e sensibil la magie, ca el, l-ar fi simţit… oricum, nu vreau să rup sigiliul până nu văd ce scop are, poate fi periculos, pergamentul îl poate distruge sau îl poate omorî pe cel care umblă la el. N-ar fi prima capcană întâlnită în experienţa mea.

— Bine, atât deocamdată. Cum aflăm ceva, fie din pergament, fie de la oşteanul rănit, ne întâlnim aici. Tully, vezi ce face omul şi dacă poţi să scoţi ceva de la el. Lyam, trimite vorbă elfilor şi piticilor de la Muntele de

Piatră şi cere-le sfatul.

Ducele se ridică şi Pug deschise uşa. Ieşi ultimul, cu Tomas după el.

— Ai văzut ce-am stârnit? întrebă blondul.

— Pentru că am fost primii care am găsit corabia? Oricine putea s-o facă!

— Dacă iese rău, sper să ţină seama de asta.

Kulgan plecă în turn şi Tully porni spre camera în care era îngrijit rănitul.

Pug ieşi în curte. N-avea chef de studiu; n-o spusese nimeni clar, dar toţi se gândeau că vasul străin putea fi avangarda unei flote de invazie. Se plimbă prin curte şi se duse apoi în grădina Prinţesei să stea pe o bancă. De acolo nu se vedea curtea din cauza tufelor de trandafiri şi a gardului viu; nu zărea decât soldaţii patrulând pe parapetul zidurilor şi i se părea că sunt mai mulţi şi mai atenţi ca de obicei.

O tuse delicată îl făcu atent. Prinţesa Carline, scutierul Roland şi două doamne de onoare se aflau în grădină. Fetele zâmbeau căci Pug era încă un subiect de discuţii în castel.

— Aş vrea să vorbesc în particular cu Scutierul, ceru Carline. Roland ezită apoi făcu o plecăciune ţeapănă, enervându-l pe Pug. Cele două doamne au chicotit.

Pug se ridică şi se înclină. Carline se supără:

— Stai jos odată! Mă enervează plecăciunile astea, şi Roland numai asta face. Se aşeză lângă el şi îi zise: Nu te-am mai văzut de o săptămână, ai fost ocupat?

Pug încă n-o înţelegea pe Carline, cu firea ei schimbătoare. De la întâmplarea cu trolii se purtase foarte frumos cu el, stârnind bârfa castelului. Pe ceilalţi însă îi repezea, în special pe Roland.

— Am avut de învăţat.

— Ce să zic! Stai prea mult în turnul ăla îngrozitor.

Pug nu considera turnul aşa de rău. Era al lui şi se simţea bine acolo.

— Putem merge din nou la plimbare, Înălţimea Ta,

dacă vrei.

— Aş vrea, a zâmbit fata, dar nu cred că Lady Marna va fi de acord.

Pug era surprins, credea că după ce o salvase pe Prinţesă, chiar şi doamna care-i ţinea loc de mamă trebuia să recunoască faptul că era un însoţitor potrivit.

— De ce?

— Zice că atâta timp cât erai un om de rând îţi cunoşteai lungul nasului. Acum, că eşti Scutier, te suspectează de aspiraţii, zâmbi Carline.

— Aspiraţii!?

— Crede că vrei să te ridici în rang şi cauţi să mă influenţezi într-un anume fel, explică fata cu sfiiciune.

Pug pricepu şi se ridică de pe bancă.

— Înălţimea Ta, n-aş face niciodată aşa ceva… Adică, nici prin cap nu-mi trece să… Vreau să zic…

— Băieţii! Sunteţi toţi nişte idioţi! Şi plecă iute, cu tivul rochiei ridicat, să nu se murdărească.

Pug era şi mai mirat ca înainte. De parcă… Nu, nu se poate. Posibilitatea ca Prinţesa să ţină la el îl îngrijora şi mai mult. Carline nu era chiar prinţesa din poveşti visată de el. Dacă bătea din micuţul ei picior, putea oricând stârni o furtună care să zguduie castelul. O fată cu o fire complicată şi contradictorie.

Tomas năvăli în grădină, urcând treptele dintr-o săritură şi întrerupându-i gândurile:

— Ne cheamă Ducele! A murit omul de pe corabie!

Erau iar cu toţii în camera de consiliu, în afară de Kulgan, care nu răspunsese la bătaia în uşă, probabil cufundat în studiul pergamentului magic.

Părintele Tully era palid şi tras la faţă. Pug tresări la vederea lui căci nu trecuse decât o oră şi bătrânul cleric arăta de parcă nu dormise nopţi întregi. Ochii roşii erau încercuiţi de cearcăne negre, era cenuşiu la faţă şi transpirat.

Borric îi turnă un pahar cu vin şi i-l întinse fără nicio vorbă. Tully ezită, dar îl luă şi bău.

— Cum e? a întrebat Ducele.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa doar câteva minute, un spasm final înainte să moară. Am intrat în contact mental cu el şi i-am urmărit gândurile până la sfârşit. Era gata să nu mă pot retrage la timp.

Pug se albi la faţă. În timpul contactului mental, mintea preotului devenea una cu cea a pacientului şi dacă Tully nu se retrăgea la timp, ar fi putut să moară şi el, sau, în cel mai bun caz, să înnebunească, cei doi împărtăşind aceleaşi sentimente, temeri şi senzaţii odată cu gândurile. Acum înţelegea de ce arată Tully aşa de epuizat; cheltuise multă energie să menţină legătura cu un pacient îndărătnic şi luase parte la durerea şi frica muribundului.

Tully mai luă o înghiţitură şi continuă:

— Dacă gândurile lui nu au fost rezultatul febrei, mi-e teamă că apariţia corăbiei prevesteşte vremuri grele. Îl chema Xomich. Era soldat al unei naţiuni numită Honshoni, parte a Imperiului Tsurannuani.

— N-am auzit de ei.

— Nici n-aveai cum. Nu sunt de pe Midkemia. Nu ştiu cum a ajuns aici, dar sunt sigur că vine dintr-o lume îndepărtată de a noastră şi ca spaţiu şi ca timp. Am să vă explic. Omul era bolnav, febril şi cu minţile rătăcite. Făcuse parte din garda de onoare a cuiva numit Supremul. N-am înţeles prea bine, dar călătoria i se părea neobişnuită, atât din cauza prezenţei acestui Suprem, cât şi datorită naturii misiunii. Singurul gând concret pe care l-am înţeles clar a fost că acest Suprem nu avea nevoie de corabie pentru a călători. În rest, nu am prins decât gânduri risipite. Un oraş, Yankora, o furtună mare şi un fulger neaşteptat, orbitor, lovind corabia. Nu cred însă că era un fulger adevărat. Căpitanul şi marinarii căzând peste bord şi izbirea de stânci. Nu ştiu dacă imaginile sunt în ordinea corectă, cred că echipajul s-a pierdut înainte de fulger.

— De ce?

— Am luat-o înainte. Mai întâi aş vrea să vă explic de ce nu era din lumea noastră. Acest Xomich s-a născut şi a crescut pe un tărâm guvernat de armate numeroase, ale căror corăbii stăpânesc mările. Dar care mări? N-am mai auzit de ele. Am prins alte viziuni şi mai convingătoare: oraşe imense, mai mari decât cele din Kesh, armate la paradă de sărbători, trecând pe lângă un fel de tribune, garnizoane mai mari decât armata regală a Vestului.

— Totuşi nu ştii dacă nu cumva sunt de... dincolo de Marea Nesfârşită? a zis Algon. Ideea nu mai părea să-l tulbure, era mai acceptabilă decât să admită că există undeva o altă lume.

— N-am terminat, spuse Tully, iritat de întrerupere. I-am urmărit viziunile, multe din ţara lui de baştină. Îşi amintea de nişte creaturi cu şase picioare, care trag căruţele, aşa cum fac boii noştri; de altele care arată ca nişte insecte sau reptile mari, dar vorbesc la fel ca oamenii. E o ţară cu vreme caldă şi un soare mare, verzui. Omul nu era din lumea noastră, a încheiat Tully sec, înlăturând orice dubiu. N-ar fi făcut aşa o afirmaţie dacă nu era sigur.

În cameră se aşternu tăcerea. Nimeni nu voia să deschidă gura, de parcă vorbind ar fi bătut în cuie afirmaţiile clericului, iar tăcând, totul ar fi dispărut ca un vis urât. Borric se ridică şi se apropie de fereastra ce dădea spre zidul din spate al castelului. Se uită un timp în gol, căutând răspuns miilor de întrebări din mintea lui. În final, întrebă:

— Cum crezi că au ajuns aici?

— Poate înţelege Kulgan, ridică Tully din umeri. După câte am priceput eu, faptele s-au petrecut cam aşa: corabia se lupta cu furtuna, căpitanul şi echipajul au căzut peste bord, acest Suprem, cine o fi el, a făcut o vrajă să smulgă corabia din furtună sau să schimbe vremea – oricum ceva ieşit din comun – şi corabia a apărut în lumea noastră, lângă Sailor’s Grief. Probabil că

avea ceva viteză şi, cu vântul care bătea de la apus, s-a izbit direct de stânci. Sau a apărut direct pe stânci şi s-a zdrobit de ele în aceeaşi clipă.

— Din altă lume… Cum e posibil? întrebă Fannon.

— Ishapienii au în temple nişte pergamente vechi. Unele sunt copii de pe nişte lucrări şi mai vechi care, la rândul lor, au fost copiate de pe unele antice. Se presupune că originalele datează din vremea Războaielor Haosului. În ele se menţionează „alte planuri” şi „alte dimensiuni”, pe lângă alte concepte pe care noi nu le mai putem explica. Totuşi vorbesc limpede de tărâmuri şi popoare necunoscute şi de călătorii de pe Midkemia în alte lumi sau către Midkemia, dinspre alte planuri din spaţiu. Despre aceste lucruri se discută de sute de ani şi nimeni n-a izbutit să le dea de cap. Până acum. Dacă nu vedeam ce e în mintea lui Xomich, n-aş fi acceptat o astfel de explicaţie pentru corabie. Dar acum…

Borric strânse spătarul jilţului.

— Pare imposibilă.

— Şi totuşi omul şi corabia au fost aici, tată, vorbi Lyam. Arutha îi urmă gândul:

— Şi trebuie să vedem dacă sunt şanse ca întâmplarea să se repete.

— Ai avut dreptate, Tully, spuse Ducele. Vin vremuri grele. Dacă un mare imperiu se interesează de Crydee şi de Regat…

— Borric, a intervenit Tully, se vede că nu mai eşti elevul meu. Chiar nu înţelegi? Ducele voi să protesteze, însă Tully îl opri. Iertare, my lord, sunt bătrân şi obosit şi uit de bunele maniere. Dar adevărul e evident. Ei sunt o naţiune mare sau mai degrabă un imperiu alcătuit din mai multe naţiuni şi dacă pot ajunge la noi, e grav, dar mai grav e că acest Suprem poate fi un magician foarte puternic. Căci dacă nu e singurul, dacă mai sunt şi alţii în imperiu şi dacă într-adevăr au încercat să ajungă la noi, atunci chiar ne aşteaptă vremuri grele.

Nu toţi cei din jurul mesei păreau să priceapă ce vrea

să spună Tully. Preotul a continuat răbdător, ca un profesor în faţa unor elevi promiţători, dar cam înceţi la minte.

— Apariţia corăbiei poate fi întâmplătoare. Dar dacă au venit anume, suntem în primejdie; să mişti o corabie dintr-o lume în alta dovedeşte o putere magică extraordinară. Nici nu mi-o pot închipui. Dacă aceşti Tsurani ştiu că suntem aici şi au posibilitatea să vină la noi, atunci nu numai că vom înfrunta armate mai mari decât a avut Keshul în culmea gloriei sale, ci şi o formă de magie mult mai puternică decât oricare alta cunoscută la noi.

— Trebuie să vedem şi ce spune Kulgan, a dat Borric din cap. Concluzia odată explicată, devenea logică.

— Încă ceva, a mai spus Tully. Arutha, acum ştiu de ce a vrut Xomich să fugă de voi. A crezut că sunteţi Thuni, nişte creaturi asemănătoare cu centaurii, de care lor le e teamă.

— De ce?

— N-a văzut niciodată cai, nu au nimic asemănător.

Ducele se aşeză şi începu să bată cu degetele în masă.

— Atunci trebuie să luăm nişte hotărâri. Avem cea mai mică garnizoană din Regat şi nu ştiu cum le facem faţă dacă vin în număr mare. Degeaba zicem că explicaţia lui Tully e doar speculaţie, eu înclin să fiu de acord cu el. Trebuie să vedem ce zice şi Kulgan. Ia vezi, flăcăule, dacă profesorul tău poate să vină aici.

Pug porni în goană spre turn şi urcă treptele două câte două. Când ridică mâna să bată la uşa lui Kulgan, l-a cuprins un sentiment ciudat şi părul i s-a ridicat măciucă. Ceva nu era în regulă. Bătu cu putere în uşă.

— Kulgan! Ai păţit ceva?

Nu primi niciun răspuns. Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Voi s-o forţeze cu umărul, dar nu se deschise. Senzaţia ciudată dispăruse, însă acum îi era frică pentru Kulgan şi fugi pe scări în holul mare al castelului unde erau mereu oşteni de gardă.

— Veniţi cu mine, maestrul are necazuri.

Doi soldaţi o luară după el şi Pug le ordonă:

— Spargeţi uşa!

Oamenii lăsară lăncile şi scuturile şi se opintiră în uşă. La a treia lovitură scândurile cedară în jurul încuietorii şi uşa se dădu de perete.

Kulgan zăcea pe podea. Roba albastră îi era mototolită şi o mână îi acoperea faţa, ca într-un gest de apărare. Lângă el, unde ar fi trebuit să fie masa de studiu, se afla un vid pâlpâitor. Pug îşi concentră privirea asupra sferei al cărei cenuşiu ciudat era presărat cu nişte culori şi mai ciudate. Nu se vedea prin ea, dar nu era nimic solid acolo. Dinăuntrul spaţiului gri se ivi o pereche de braţe ce se întinseră spre magician. Atingând roba, se opriră şi începură să pipăie materialul. Apoi, ca şi când ar fi ajuns la o concluzie, se plimbară pe corpul lui Kulgan până când îi aflară braţul. Mâinile apucară de acesta cu putere şi începură să-l tragă spre golul cenuşiu. Pug se uita îngrozit căci cine sau ce era acolo voia să-l ia pe magician, lucru de care deveni şi mai sigur când apăru o a doua pereche de mâini ce înşfăcară celălalt braţ al lui Kulgan.

Parcă trezindu-se, Pug apucă o lance şi înainte ca oştenii să poată reacţiona, o aruncă spre pata cenuşie. Arma zbură şi dispăru în vid. La numai o secundă după aceasta, braţele renunţară la Kulgan, iar sfera clipi şi pieri cu o plesnitură.

Pug se repezi lângă magician. Respira încă, dar era alb la faţă, cu pielea acoperită de sudoare rece. Pug îl înveli cu o pătură şi strigă:

— Aduceţi-l pe părintele Tully.

Pug şi Tomas nu putură dormi în noaptea aceea. Tully avea grijă de magician şi spunea că îşi va reveni din şoc în vreo două zile. Ducele Borric îi chestionase pe oşteni şi pe Pug şi castelul era plin de larmă. Toţi oştenii făceau

de gardă şi Borric dublase patrulele şi la graniţa ducatului. Ducele nu ştia dacă apariţia din camera magicianului are vreo legătură cu corabia, dar nu voia să rişte. Pe zidurile castelului ardeau torţe iar în oraş şi la far făceau de gardă oşteni înarmaţi până în dinţi.

Băieţii stăteau pe o bancă în grădina Prinţesei, unul din locurile mai liniştite din castel.

— Cred că vin Tsuranii ăştia, spuse Tomas.

— Nu ştim precis.

— Am o presimţire.

— Ne spune mâine Kulgan.

— Îţi aduci aminte când ne-au atacat Fraţii Întunecaţi aliaţi cu goblinii? Nici atunci parcă nu era aşa o agitaţie.

— Atunci ştiam cu cine aveam de-a face. Fraţii Întunecaţi au atacat mereu castelele iar goblinii... Sunt goblini.

Au rămas tăcuţi mult timp până au auzit tropăitul unor cizme. Instructorul Fannon, în armură completă, venea către ei.

— Ce? Nu v-aţi culcat? Trebuia să fiţi demult în pat. Se întoarse către zidurile castelului. Sunt şi alţii care nu dorm în noaptea asta. Tomas, un oştean trebuie să doarmă când are ocazia, pe urmă nu se ştie câte zile trebuie să lupte fără odihnă. Şi tu, Scutiere, la fel. Ce-ar fi să vă duceţi la culcare?

Băieţii i-au urat noapte bună şi au plecat. Căruntul comandant al gărzii ducale s-a uitat după ei şi a mai rămas un timp în grădină cu gândurile lui.

Pug se trezi la sunetul paşilor de pe hol. Se îmbrăcă repede şi se duse în camera lui Kulgan, unde îi găsi pe Duce şi pe Tully lângă magician.

— Ai avut un şoc puternic, Kulgan. Ce-o fi fost de te-a făcut să-ţi pierzi cunoştinţa, nu s-a purtat cu mânuşi. Ai avut noroc, putea să fie şi mai rău, spuse Tully.

Kulgan îl văzu pe Pug stând în uşă.

— Pug! Intră, băiete, înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc că n-am făcut o călătorie neplanificată cu

tovarăşi necunoscuţi.

Pug zâmbi, fericit că magicianul îşi revenise, cu toate că arăta slăbit.

— N-am făcut nimic, Kulgan. Doar că am simţit că ceva nu e în regulă şi am acţionat.

— Repede şi bine, adăugă Ducele zâmbind. Băiatul a salvat iar pe cineva din castel. Dacă o ţine tot aşa, va trebui să-i acord titlul de Apărător al Casei Ducale. Borric se întoarse către magician. Văd că eşti mai vioi, putem vorbi despre ziua de ieri. Te simţi bine?

— Bineînţeles că da. Asta vă spun de zece minute.

Kulgan încercă să se ridice, dar ameţi şi Tully îl împinse înapoi pe pernă.

— Poţi foarte bine să vorbeşti şi de acolo.

— Dă-mi, te rog, pipa.

Pug aduse pipa, punguţa cu tutun şi un opaiţ aprins. Kulgan porni să pufăie şi se lăsă pe spate cu o privire satisfăcută.

— De unde să începem?

Ducele îi povesti repede ce aflaseră de la Tully şi Kulgan aprobă.

— Presupunerea ta e corectă, Tully. M-am gândit şi eu la asta când am văzut obiectele de pe corabie iar întâmplările din camera mea mi-au întărit ipoteza. Pergamentul conţinea o scrisoare de la un magician Tsurani către soţia lui. Sigiliul era vrăjit în aşa fel încât să-l oblige pe cititor să incanteze o vrajă conţinută în finalul mesajului. E o magie remarcabilă; permite oricui să citească mesajul, chiar dacă persoana nu ştie literele.

— Ce ciudat! exclamă Ducele.

— Uimitor! completă Tully.

— Nici eu n-am întâlnit aşa ceva, a fost Kulgan de acord. Oricum, neutralizasem vraja ca să citesc scrisoarea fără teama de capcanele magice obişnuite în mesajele magicienilor. Bineînţeles că nu cunoşteam limba şi am folosit vraja dintr-un alt pergament ca s-o traduc. Şi chiar dacă, prin această vrajă, am înţeles

limba, tot nu înţeleg în întregime mesajul.

Un magician pe nume Fanatha călătorea cu corabia spre un oraş din lumea lui când a izbucnit o furtună puternică. Catargul s-a rupt şi mulţi din echipaj au pierit în mare. Magicianul a scris repede scrisoarea şi a vrăjit-o. Se pare că el putea să plece oricând de pe vas, să se ducă acasă sau în alt loc sigur, dar era îngrijorat pentru corabie şi încărcătura ei. Aici nu sunt prea sigur; tonul scrisorii dădea de înţeles că nu era ceva obişnuit pentru el să-şi rişte viaţa pentru alţii. În plus, menţiona datoria lui faţă de cineva numit „Lordul Războiului". Aici s-ar putea să fabulez, dar nu cred că îi era îndatorat personal, era vorba mai degrabă de o chestiune de onoare sau de o promisiune. Oricum, a scris scrisoarea, a sigilat-o şi voia să ducă vasul la adăpost prin magie.

— Incredibil! clătină Tully din cap.

— Imposibil, după cunoştinţele mele, adăugă Kulgan emoţionat. Pug observă că interesul profesional al magicianului nu era împărtăşit şi de Duce, care părea tulburat şi băiatul îi aduse aminte de spusele lui Tully despre necazurile pe care le-ar putea provoca apariţia în Regat a unor astfel de magicieni puternici.

— Oamenii ăştia au puteri magice de necrezut, continuă Kulgan. Mai mult, magicianul Tsurani a fost foarte limpede în exprimare; să comprimi atât de multe idei într-un mesaj scurt dovedeşte o minte neobişnuit de organizată. Şi-a dat toată osteneala să-şi asigure soţia că va face tot ce-i stă în putinţă să se întoarcă acasă. S-a referit la deschiderea unei treceri către „lumea cea nouă", pentru că – nu am înţeles exact – era deja creat un pod, iar unui obiect al puterii aflat în posesia lui îi lipsea calitatea decisivă în mutarea corăbiei. De aici reiese că riscul era foarte mare. A vrăjit a doua oară pergamentul şi aici am căzut în capcană. Am crezut că neutralizasem întreaga vrajă, dar am greşit. A doua vrajă intra în acţiune de îndată ce destinatarul termina de citit scrisoarea cu voce tare, deschidea o altă trecere,

trimitea mesajul într-un loc numit „Consiliul” şi de acolo către soţia lui.

— Atunci, intră Pug în vorbă, mâinile erau ale prietenilor lui care încercau să-l găsească.

— Posibil. Oricum am aflat multe de aici. Tsuranii au posibilităţi de control al magiei de care noi nici nu am auzit. Avem idee despre aceste deschizători sau treceri între planuri diferite, dar nu ştim nimic despre natura lor.

— Explică-mi, te rog, ceru Ducele surprins.

— Prin natura ei, magia e instabilă. Câteodată, o vrajă se complică aşa de tare – de ce, nu ştim – încât sfâşie însăşi ţesătura lumii. Se formează o deschizătură şi, pentru puţin timp, un pasaj care duce… undeva. Altceva nu se ştie, doar că în astfel de cazuri apar scurgeri imense de energie.

— Sunt doar teorii, a fost Tully de acord, şi nimeni nu înţelege de ce o vrajă sau un obiect magic explodează aşa şi de ce se creează o instabilitate a realităţii. Au fost câteva cazuri de felul ăsta, dar nu avem decât informaţii la mâna a doua. Cei care au fost de faţă la crearea deschizăturilor au murit sau au dispărut.

— Credem că au fost distruşi odată cu tot ce era la câţiva metri de trecere, a continuat Kulgan. Normal ar fi fost ca şi eu să mor când acea deschizătură a apărut în camera mea.

— După cum spui, l-a întrerupt Ducele, aceste spărturi în spaţiu sau timp sunt periculoase.

— Şi imprevizibile. Sunt forţele cele mai greu de controlat descoperite vreodată. Dacă oamenii ăştia ştiu cum să le creeze şi să le controleze în aşa fel încât să acţioneze ca o poartă sigură între două lumi, atunci puterea magiei lor e extraordinar de mare.

— Am mai făcut noi presupuneri în legătură cu natura acestora, acum însă e prima oară când avem dovezi clare, vorbi Tully.

— La naiba! Au mai apărut obiecte stranii şi oameni necunoscuţi. Acum ştim de unde au venit.

— Nu sunt decât presupuneri, Kulgan. Tully nu părea dispus să-i accepte punctul de vedere. Oamenii au murit şi obiectele, câte au scăpat, erau deformate în aşa hal încât erau de nerecunoscut.

— Serios? zâmbi Kulgan. Ce zici de omul apărut acum douăzeci de ani în Salador? Ştiţi, my lord, s-a adresat el Ducelui, nu vorbea nicio limbă de pe Midkemia şi era îmbrăcat cu haine nemaivăzute la noi.

— Şi era nebun de legat, insistă Tully. N-a învăţat niciodată limba noastră, deşi templele şi-au dat toată osteneala cu el.

— Pe toţi zeii! exclamă Ducele palid. O naţiune de războinici, cu armate numeroase şi cu acces în lumea noastră când vor ei. Să sperăm că nu-şi îndreaptă atenţia spre Regat.

— Până acum n-am mai auzit de astfel de apariţii şi poate că nu sunt de temut, dar am impresia că… Kulgan pufăi adânc din pipă şi se întoarse pe o parte. S-ar putea să nu fie nimic, însă aluzia la pod îmi dă de gândit. Părea ceva permanent, o cale deja creată între două lumi. Sper să mă înşel.

Un oştean intră grăbit în cameră cu un mesaj pentru Duce. Borric desfăcu hârtia, o citi şi i-o dădu lui Tully.

— Am trimis călăreţi la elfi şi la pitici, cu porumbei, să se întoarcă repede cu răspunsurile. Regina elfilor trimite vorbă că a pornit spre Crydee şi va ajunge aici peste două zile.

— De când mă ştiu, zise Tully mirat, lady Aglaranna n-a părăsit niciodată Elvandarul. Mi se face pielea găină.

— Trebuie să fie ceva grav, dacă vine aici, aprobă Kulgan. Sper încă o dată să mă înşel, dar se pare că nu suntem singurii care avem informaţii despre Tsurani.

În odaia lui Kulgan se lăsă tăcerea şi Pug fu copleşit de un sentiment de neputinţă.

6
ELFII

PUG SE UITĂ PE FEREASTRĂ.

În curte era mare agitaţie, în ciuda ploii care cădea încă de dimineaţă. Pe lângă pregătirile obişnuite în vederea unei vizite importante, noutatea venirii elfilor adăuga ceva în plus. Chiar şi apariţia mesagerilor elfi la castel fusese de-a lungul timpului un eveniment important, căci elfii se aventurau foarte rar la sud de râul Crydee. Trăiau departe de societatea oamenilor, care respectau felul lor de a fi, straniu şi magic. Locuiseră în acele ţinuturi cu mult înainte de venirea oamenilor în Vest şi, neoficial, toată lumea era de acord că, în ciuda pretenţiilor Regatului, elfii sunt un popor liber.

Pug se întoarse auzindu-l pe Kulgan cum tuşeşte. Magicianul citea o carte şi îi făcu semn să închidă fereastra şi să se întoarcă la lucru.

— Vei avea timp suficient să caşti gura la elfi. Atunci n-ai să mai ai vreme de lecţii, aşa că profită cât poţi.

Fantus îşi puse capul pe genunchii lui Pug care îl scărpină absent şi reluă cartea pe care o citea. Kulgan îi dăduse ca temă să caute asemănări între modul de a face vrăji al diferiţilor magicieni, în speranţa că va înţelege mai bine natura magiei.

Kulgan trăsese concluzia că reuşita lui Pug cu trolii fusese rezultatul şocului şi spera că studiile altor magicieni îl vor ajuta să rupă barierele care-l ţineau pe loc. Pug citea din ce în ce mai repede şi găsea că lucrul cu cărţile este foarte interesant.

Ridică privirea din carte şi se uită la profesorul lui, care scotea nori de fum. Kulgan nu părea slăbit după încercarea prin care trecuse şi insistase ca băiatul să

învețe până vin elfii, să nu stea degeaba şi să piardă vremea în aşteptarea lor.

Pe Pug îl usturau ochii din cauza fumului şi deschise oblonul ferestrei.

— Kulgan?

— Da, Pug?

— Ar fi grozav dacă am putea să dăm fumul afară şi să ţinem focul aprins în acelaşi timp. Camera era plină de fum de la pipa magicianului şi de la vasul în care ardea focul. Magicianul a râs bine dispus.

— Ai dreptate. Închise ochii şi mişcă repede din mâini, incantând încet. În curând ţinea în mână o minge de fum alb-cenuşiu pe care o aruncă pe geam şi aerul din cameră rămase curat şi proaspăt.

— Mulţumesc, Kulgan, zâmbi Pug, dar gândeam la o soluţie mai lumească. Ce-ai zice să facem un coş pentru sobă?

— Nu se poate. Dacă se făcea unul când s-a construit turnul, era altceva. Dar să scoţi pietrele de aici până în camera mea şi de acolo pe acoperiş, e greu şi costisitor.

— Nu mă gândeam la un coş în perete. Ai văzut forja din fierărie cu gluga de piatră care duce fumul şi căldura prin acoperiş? Ce-ar fi dacă am face una din metal cu un coş?

— De ce nu? Dar unde să pui coşul?

— Acolo, arătă Pug deasupra ferestrei unde erau două lespezi de piatră. Nu fuseseră bine prinse şi acum între ele era o crăpătură prin care intra vântul. Piatra asta poate fi scoasă, am văzut eu că se mişcă. Coşul vine de la sobă, face un cot aici – arătă un punct în aer deasupra sobei, la nivelul lespezii de piatră – şi iese pe acolo. Acoperim bine locul în jurul coşului şi nu mai intră vântul.

— O idee nouă, Pug, a fost Kulgan impresionat. S-ar putea să meargă. Vorbesc mâine cu fierarul, să văd ce zice şi el. Oare de ce nu s-a mai gândit nimeni la aşa ceva?

Pug îşi reluă studiile recitind un pasaj care-l

contrariase.

— Kulgan?

— Da, Pug.

— Uite, apare din nou. Magicianul Lewton foloseşte aceeaşi vrajă ca Marsus pentru a contracara efectele pe care o incantaţie o poate avea asupra celui care o rosteşte. Pug lăsă jos cartea şi luă alta. Dar Dorcas zice că această vrajă nu face decât să slăbească incantaţia şi chiar să o anuleze. E ceva destul de simplu, de ce nu se pun de acord?

Kulgan se uită pe sub sprâncene la elevul lui şi se lăsă pe spate în scaun, scoţând un nor alb de fum.

— Asta demonstrează ce ţi-am spus mai înainte. Noi, magicienii, suntem mândri de arta noastră, dar ea nu e o ştiinţă clară şi ordonată. Magia nu e decât o colecţie de vrăji şi trucuri transmise de la profesor la un ucenic. Totul s-a învăţat prin încercări şi din greşeli. Nu s-a încercat niciodată crearea unui sistem unic de magie cu reguli clare şi legi pe care să le înţeleagă şi să le aplice toţi. Suntem ca nişte tâmplari care fac o masă; fiecare foloseşte alt lemn, alt fel de rindea, unii lucrează cu cepuri şi buloane, alţii bat cuie, alţii îmbină în coadă de rândunică, unii folosesc baiţ, alţii nu... În final toţi fac mese, dar cu mijloace diferite.

Cărţile pe care le citeşti se referă mai degrabă la limitele acestor magicieni decât la o reţetă general valabilă. Pe Lewton şi Marsus îi ajuta incantaţia aceea; pe Dorcas îl stânjenea.

— Înţeleg exemplul, Kulgan, dar n-am să înţeleg niciodată de ce făceau acelaşi lucru în moduri atât de diferite. Ştiu că fiecare voia să-şi atingă scopul şi fiecare folosea ceva diferit, dar lipseşte ceva din felul în care lucrau ei.

— Ce lipseşte? Kulgan părea intrigat.

— Nu... Nu ştiu. Mă aşteptam să găsesc ceva care să-mi spună: „Aşa se face asta, şi numai aşa”, sau ceva asemănător. Vorbesc prostii?

— Nu, Pug, cred că te cunosc destul de bine ca să înţeleg ce vrei să spui. Ai o minte foarte ordonată, înţelegi logica mult mai bine decât ceilalţi, chiar mai bine decât unii mai în vârstă. Tu vezi lucrurile ca un sistem şi nu ca o aglomerare întâmplătoare de evenimente. Poate că aici e problema ta. Vezi tu, ce vreau eu să te învăţ se bazează doar în mică parte pe un sistem logic de cauză şi efect. E ca atunci când înveţi pe cineva să cânte la flaut, îi arăţi unde să pună degetele, dar nu e destul ca să ajungă un artist. Arta, şi nu ştiinţa propriu-zisă, te preocupă pe tine.

— Cred că am înţeles. Pug părea deprimat.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Eşti tânăr şi încă există speranţe, îl linişti Kulgan.

— Deci nu sunt chiar o catastrofa? zâmbi Pug.

— Evident că nu, zise Kulgan gânditor. Ba chiar am sentimentul că într-o zi mintea ta logică va lucra la perfecţionarea magiei.

Pug era surprins; nu se vedea realizând lucruri măreţe. Dar se auziră strigăte în curte şi băiatul se repezi la fereastră. Un detaşament de gărzi se grăbea către poarta principală.

— Cred că vin elfii. Au ieşit gărzile.

— Foarte bine. Nu mai facem lecţii azi, nu te mai ţine nimeni până nu-i vezi. Du-te, băiete!

Pug se repezi pe scări şi le coborî câte două. Îl găsi pe Tomas în curtea principală, cocoţat pe o căruţă cu fân. S-a căţărat şi el lângă Tomas să vadă mai bine sosirea oaspeţilor peste capetele mulţimii curioase.

— Credeam că nu mai vii, că te-ai închis toată ziua în turn cu cărţile tale.

— Şi să pierd sosirea elfilor?!

— Nu te-ai distrat suficient săptămâna asta?

— Dacă nu te interesează, de ce stai aici în ploaie?

— Uite! a întins Tomas mâna.

Gărzile luară poziţia de drepţi şi un grup de călăreţi intră pe poartă, îndreptându-se spre uşile mari în faţa

cărora aştepta Ducele. Pug şi Tomas erau uimiţi la vederea cailor: cei mai frumoşi armăsari albi văzuţi vreodată. Iar vizitatorii nu foloseau nici şa nici frâie. Caii nu păreau atinşi de umezeală şi luceau slab în lumina cenuşie a după-amiezii. Conducătorul grupului călărea pe cel mai mare bidiviu, înalt de mai bine de şaptesprezece palme, cu o coamă bogată şi mătăsoasă şi coada ca o pană. Călăreţii au cabrat caii în semn de salut şi mulţimea abia mai respira, uimită.

— Armăsarii elfi, şopti Tomas. Martin le povestise de caii legendari ai elfilor. Trăiau în luminişuri ascunse în Elvandar, erau inteligenţi şi nicio fiinţă umană nu îi putea încăleca. Mai mult, se spunea că doar un elf cu sânge regal le putea porunci.

Rândaşii castelului se repeziră să ia caii, dar o voce muzicală i-a oprit:

— Nu e nevoie.

Călăreţul calului uriaş sări fără ajutor şi îşi lăsă gluga pe spate, dând la iveală un păr lung roşcat, strălucind în lumina slabă şi brăzdat de şuviţe aurii. Era înaltă, aproape cât Borric, care îi ieşi în întâmpinare şi îi prinse mâinile între ale lui.

— Bine aţi venit, my lady. Îmi faceţi o mare onoare mie şi casei mele.

— Sunteţi prea amabil, lord Borric, răspunse regina elfilor. Avea o voce plină şi surprinzător de clară, ce se auzea în toată curtea. Pug simţi că Tomas îl prinde de umăr şi întoarse capul. Prietenul lui se uita fermecat la Regină.

— Ce frumoasă el

Pug se uită şi el mai bine şi trebui să recunoască: regina era într-adevăr frumoasă, deşi frumuseţea ei nu era umană. Avea ochii mari de un albastru deschis, luminos. Faţa ei avea trăsături fine, cu pomeţi înalţi şi o bărbie puternică, dar feminină. Zâmbea larg şi dinţii îi străluceau, albi, printre buzele roşii. Purta pe frunte un cerculeţ simplu de aur, care-i ţinea părul şi-i descoperea

urechile alungite, fără lob, însemnul rasei ei.

Au descălecat şi ceilalţi din grup, îmbrăcaţi în haine frumoase şi viu colorate. Tunicile erau de altă culoare decât pantalonii, roşcate, galbene cu vesta verde, unii aveau cingători purpurii şi alţii pantaloni roşii. În ciuda culorilor foarte vii, hainele erau elegante. Cei unsprezece călăreţi semănau, înalţi cu toţii, tineri şi agili în mişcări.

Regina spuse ceva în limba ei muzicală şi armăsarii se ridicară salutând şi ieşiră pe poartă pe lângă privitorii miraţi. Ducele îşi conduse oaspeţii în castel şi mulţimea se împrăştie. Pug şi Tomas rămaseră tăcuţi în ploaie.

— O sută de ani să trăiesc şi tot nu întâlnesc o fiinţă mai frumoasă ca ea.

Pug se miră, căci îl văzuse rar pe Tomas atât de impresionat. Voi să spună ceva răutăcios, dar lumina din ochii prietenului lui îl opri.

— Hai să plecăm, că ne udă până la piele. Ar fi bine să te schimbi cu haine uscate şi vezi dacă nu poţi să împrumuţi o tunică frumoasă.

— De ce?

— Nu ţi-am spus? zâmbi Pug. Ducele te-a chemat şi pe tine la masă cu Regina, vrea să-i spui ce s-a întâmplat pe corabie.

— Pe mine? Tomas părea gata să o ia la fugă. Să mănânc în sala mare? Să vorbesc? S-a albit la faţă. Cu Regina?

— E uşor, a râs Pug. Deschizi gura şi îţi ies cuvintele din ea.

— Nu ştiu cum să mănânc cu nobilii. Dacă fac vreo gafă?

— E uşor. Te uiţi la mine şi faci la fel. Ţii furculiţa în stânga şi tai cu cuţitul. Să nu bei din bolurile cu apă; sunt pentru spălat pe mâini, altfel te murdăreşti de grăsime de la oase. Ai grijă să arunci oasele în spate, să le mănânce câinii, nu în faţa mesei Ducelui. Şi nu te şterge la gură cu mâneca, foloseşte faţa de masă, că de-aia e pusă acolo.

Tomas trăia stări confuze. Când se uita cineva la el, credea că a încălcat grav regulile şi i se făcea rău. Când o zărea pe Regină la masa cea mare, i se strângea stomacul şi îl durea.

Pug stătea cu Tomas la o masă mai retrasă, deşi locul lui era de obicei la masa Ducelui, lângă Prinţesă. Însă acum era bucuros să stea departe de ea, căci Carlinei nu-i trecuse supărarea. De obicei vorbea mult cu el şi-i povestea toate fleacurile pe care doamnele de la curte le găseau interesante, dar cu o seară înainte îl ignorase voit, îndreptându-şi atenţia asupra unui Roland surprins şi vizibil fericit. Pug era uimit de propria lui reacţie: uşurare amestecată cu enervare. Era fericit că se află departe de mânia ei şi enervat de linguşeala lui Roland pe care o simţea ca pe o mâncărime imposibil de scărpinat.

Îi aruncă o privire lui Tomas şi îl văzu tulburat de propriile lui necazuri. Pe urmă se uită iar la Carline. Se simţea copleşit de prezenţa ei şi în acelaşi timp nu în largul lui când era aproape de Prinţesă. Totul era complicat şi stânjenitor, însă când o vedea cu Roland, simţea că-l cuprinde un sentiment mai puţin raţional: gelozia.

Pug oftă şi se gândi la Tomas. Cel puţin nu era singur. Acum Carline discuta cu prinţul Calin din Elvandar, fiul reginei Aglaranna, şi era rândul lui Roland să se simtă rău. Prinţul Calin părea de aceeaşi vârstă cu Arutha, însă aşa arăta şi mama lui, de douăzeci şi ceva de ani. Toţi elfii, cu excepţia lui Tathar, consilierul principal al Reginei, păreau tineri, şi nici Tathar nu arăta mai în vârstă decât ducele.

Cina se sfârşi şi curtea se retrase. Ducele îi oferi braţul Aglarannei şi plecară în camera de consiliu, împreună cu toţi cei desemnaţi de Borric.

Era a treia oară în ultimele două zile că băieţii se

prezentau în faţa Ducelui. Pug era liniştit, în schimb Tomas era mai emoţionat ca niciodată. Dacă în timpul mesei se uitase numai la Regină, acum, că se afla aproape de ea, privea în orice altă parte, evitând-o. Lui Pug i se păru că Aglaranna băgase de seamă, şi zâmbi uşor.

Calin şi Tathar cercetară cu atenţie obiectele găsite pe vas şi asupra oşteanului străin. Apoi Ducele a început discuţiile şi ei s-au aşezat pe scaune, încadrând-o pe Regină. Pug şi Tomas stăteau lângă uşă, ca de obicei.

— V-am spus ce s-a întâmplat şi aţi văzut şi dovezile. Dacă vreţi, băieţii pot povesti ce-au văzut pe corabie înainte să se scufunde.

Regina fu de acord, iar Tathar vorbi primul.

— Aş vrea să-i ascult şi pe ei, Înălţimea Ta.

Borric îi chemă şi elful puse prima întrebare:

— Cine a găsit corabia venetică?

Tomas se uită la Pug şi îi făcu semn să vorbească el primul.

— Amândoi, domnule.

Pug nu ştia cum să se adreseze elfului, dar acesta păru mulţumit, aşa că băiatul povesti tot, ba chiar, la întrebările lui Tathar, relată detalii mărunte, pe care le uitase.

Tathar încercă să-l întrebe şi pe Tomas, însă acesta se bâlbâia şi regina Aglaranna îi zâmbi încurajator. Bineînţeles că asta nu a făcut decât să-l zăpăcească şi mai tare, aşa că Tathar l-a lăsat în pace.

Amănuntele scoase la iveală de întrebările elfului întăreau presupunerea lui Arutha că vasul era o corabie de luptă: găleţi de nisip pentru eventuale incendii, rastele de lănci.

— N-am auzit de o astfel de corabie, spuse Tathar. E diferită de cele obişnuite. Bineînţeles că ne-am convins.

— De la moartea Tatălui-rege, eu sunt Lider de Război în Elvandar, începu Calin, ca la un semnal nevăzut. E de datoria mea să supraveghez cercetaşii şi patrulele care

păzesc pădurile noastre şi de la un timp, avem dovezi de activităţi ciudate în marea pădure de la miazăzi de râul Crydee. Cercetaşii noştri au găsit urme de oameni în părţi izolate ale pădurii, de la graniţele Elvandarului până la Trecătoarea de Nord, lângă Muntele Stâncos. Săptămâni întregi au încercat să dea şi de făptaşi, dar nu li se vedeau decât urmele, diferite de cele pe care le lasă cercetaşii obişnuiţi sau bandele de hoţi. Aveau grijă mare să le ascundă. Să nu fi trecut aşa de aproape de Elvandar, poate că nici nu-i descopeream, dar nu trece nimeni neobservat pe lângă casa noastră.

Acum câteva zile, un cercetaş elf a zărit un grup de străini trecând râul de la graniţa pădurilor noastre şi îndreptându-se către Trecătoarea de Nord, l-a urmărit o jumătate de zi şi l-a pierdut.

— Un cercetaş elf le-a pierdut urma? ridică Fannon din sprâncene.

— Nu din vina lui, răspunse Calin. Au intrat într-un desiş şi n-au mai ieşit pe partea cealaltă.

— Acum ştim cum au dispărut, vorbi Lyam, care părea neobişnuit de serios, semănând ca niciodată cu Borric.

— Cu patru zile înainte să sosească mesagerii voştri, am plecat cu o patrulă care zărise un grup lângă locul primei apariţii. Străinii sunt mici şi solizi şi nu poartă barbă. Unii sunt bruneţi, alţii blonzi. Erau zece şi nu păreau în largul lor, cel mai mic zgomot îi punea în gardă. Dar nu aveau idee că sunt urmăriţi. Purtau armuri colorate, roşii, albastre, verzi, galbene, în afară de unul îmbrăcat în robă neagră. Aveau săbii ca aceea de aici, scuturi rotunde şi arcuri ciudate, scurte şi curbate dublu.

— Arcuri recurbate, cum folosesc soldaţii-câini din Kesh, zise Algon.

— Kesh-ul nu mai stăpâneşte de mult ţinuturile astea, spuse Calin. Când i-am cunoscut noi, aveau arcuri simple din frasin sau tisă.

— Au un secret de construcţie, îl întrerupse Algon, pasionat de subiect. Le fac din coarne de animal şi lemn.

Sunt mici dar foarte puternice, deşi nu la fel de puternice ca arcurile mari, şi trag surprinzător de departe…

Tuşea semnificativă a Ducelui îl opri pe Algon, care putea vorbi ore întregi despre arme. Instructorul roşi şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Dacă Înălţimea Sa vrea să continue…

— L-am urmărit două zile. Noaptea nu aprindeau focul şi aveau mare grijă să-şi şteargă urmele. Luau resturile de mâncare şi fecalele într-un sac şi le cărau cu ei. Se mişcau cu mare atenţie, dar nu i-am scăpat din ochi. La marginea pădurii, lângă trecătoarea de Nord, au făcut ultimele desene pe un pergament. Apoi cel în negru a făcut ceva cu un obiect şi s-au evaporat.

Oamenii Ducelui se foiră neliniştiţi. În special Kulgan părea tulburat.

— Cel mai ciudat lucru, totuşi, era limba în care vorbeau. Nu seamănă cu niciuna vorbită de noi. Vorbeau încet, dar îi auzeam şi nu înţelegeam nimic.

— Auzind toate acestea, începu Regina, ne-am îngrijorat. Aceşti venetici desenează hărţi ale Vestului şi merg în voie de la marea pădure până la dealurile de la poalele Muntelui Stâncos iar acum şi la poalele Regatului. Tocmai voiam să vă trimitem un mesaj când rapoartele despre venetici s-au înmulţit. Au fost văzuţi în grupuri mari lângă Trecătoarea de Nord.

— Dacă trec pe acolo, găsesc drumul spre Yabon şi Oraşele Libere. Şi dacă începe ninsoarea la munte, au să descopere că iarna suntem izolaţi de restul regatului.

Pe faţa Ducelui se citi pentru o clipă îngrijorarea, dar îşi recăpătă expresia răbdătoare şi zise:

— Mai e şi Trecătoarea de Sud şi poate că nu au descoperit-o. Dacă o găseau, îi vedeau piticii; satele din Turnurile Cenuşii sunt mai risipite decât cele din Muntele Stâncos.

— Lord Borric, spuse Aglaranna, n-aş fi plecat din Elvandar dacă nu eram convinsă de primejdie. Din ce ne-ai spus despre imperiul ăsta din altă lume, sunt puternici

şi mi-e teamă pentru toate popoarele libere din Vest. Nu ne omorâm noi, elfii, de dragul Regatului, dar vă respectăm pe voi cei din Crydee. V-aţi purtat întotdeauna onorabil şi nu aţi încercat să vă extindeţi peste pământurile noastre. Dacă străinii atacă, ne aliem cu voi.

— Îi mulţumesc Reginei din Elvandar pentru ajutorul elfilor, spuse Borric solemn. Vă suntem îndatoraţi şi pentru sfaturi şi informaţii, căci acum putem acţiona. Dacă n-am fi aflat acum de grupurile de străini care cercetează pădurile, le-am fi dat mai mult timp de pregătiri. Şi sunt convins că nu ne vor binele. Înţeleg dorinţa de a cerceta un pământ străin, poate vrei să afli ce fel de oameni trăiesc acolo, dar să faci hărţi… e clar că vor să ne invadeze.

— Vor veni probabil în număr mare, şopti Kulgan cu o voce obosită.

— Poate că nu, spuse Tully. Toţi s-au întors către el. N-aş putea spune sigur. Ideile lui Xomich nu erau prea clare, dar e ceva în imperiul Tsurannuani foarte diferit de situaţiile cunoscute de noi, ceva ciudat în legătură cu alianţele şi simţul datoriei. N-aş putea spune sigur cum ştiu; am însă impresia că mai întâi ne vor testa cu doar o mică parte a armatei. Ca şi când atenţia lor e îndreptată în altă parte iar noi suntem pe plan secundar.

Ducele se ridică de pe scaun.

— Îi trimit un mesaj ducelui Brucal de Yabon şi le repet pe cele către Muntele Stâncos şi Turnurile Cenuşii.

— Ar fi bine să vedem şi ce ştiu piticii, vorbi Aglaranna.

— Speram să primesc deja ceva de la ei, dar nu s-au întors nici mesagerii nici porumbeii.

— Poate din cauza uliilor, zise Lyam. Nu poţi să te bazezi mereu pe ei. Sau n-au ajuns oamenii noştri la pitici…

— Sunt patruzeci de ani de la asediul de la Carse. Cine mai e şeful piticilor? îl întrebă Ducele pe Calin.

— Ca şi atunci, Muntele Stâncos e sub comanda lui Harthorne, descendent al lui Hogar, din satul Delmoria.

Turnurile Cenuşii răspund la chemarea lui Dolgan, descendent al lui Tholin, din satul Caldara.

— Îi ştiu pe amândoi, deşi eram mic când i-au învins pe Fraţii Întunecaţi la Carse. Piticii sunt aliaţi puternici în caz de pericol.

— Ce facem cu Oraşele Libere şi cu prinţul de Krondor? întrebă Arutha.

— Trebuie să mă gândesc, sunt probleme în Est, cel puţin aşa am auzit. Vă mulţumesc tuturor. Mergeţi în camerele voastre şi vă odihniţi. Vă rog să vă gândiţi ce mai putem face şi ne întâlnim din nou mâine dimineaţă.

Regina Elfilor se ridică şi Borric îi oferi braţul conducând-o pe uşa deschisă de băieţi. Pug şi Tomas ieşiră ultimii.

Kulgan îi aşteptă în hol cu Tully şi cei doi elfi.

— Pug, prinţul Calin şi-a exprimat dorinţa să vadă mica ta bibliotecă cu cărţi despre magie. Vrei să i le arăţi?

Pug îl însoţi pe Calin în camera lui unde Fantus, care dormea, s-a ridicat brusc şi s-a uitat neîncrezător la elf. Calin s-a dus încet lângă el şi i-a spus câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Fantus a întins gâtul să fie scărpinat de Prinţ. Apoi se uită întrebător la Pug.

— Da, am terminat de mâncat. Trebuie să fie o grămadă de resturi în bucătărie. Fantus rânji fericit, deschise fereastra cu botul şi pluti cu aripile desfăcute spre bucătărie.

Pug îi oferi un scaun lui Calin, dar Prinţul refuză.

— Mulţumesc, Pug, dar jilţurile şi scaunele voastre nu sunt prea confortabile pentru noi. Cu permisiunea ta, voi sta pe jos. Ai un animal foarte ciudat, Scutiere.

Pug era cam stânjenit să-l primească pe Prinţ în camera lui modestă, însă elful se purta aşa de natural, încât băiatul se linişti.

— Fantus e mai mult un oaspete permanent. Face ce vrea el. Deseori dispare săptămâni întregi, însă cel mai mult stă aici. Acum că Meecham e plecat, trebuie să mănânce afară, în faţa bucătăriei.

Calin întrebă cine e Meecham. Pug îi explică şi apoi continuă:

— L-a trimis Kulgan peste munţi la Bordon, cu câteva gărzi, înainte să ningă în Trecătoarea de Nord. Nu mi-a spus de ce pleacă, Înălţimea Ta.

Calin se uită la cărţi.

— Prefer să-mi zici Calin, Pug.

— Ce crezi că vrea să facă Ducele?

— Cred că ne va spune el singur. Presupun că Meecham îi pregăteşte călătoria în caz că se va hotărî să se ducă în Est. Aflăm sigur mâine. Calin luă o carte. Ţi s-a părut interesantă?

— „Tratatul despre mişcarea obiectelor” de Dorcas? Da, deşi pare puţin confuză.

— Corect. Dorcas era un om confuz, cel puţin aşa mi s-a părut mie.

— Dar a murit de patruzeci de ani, tresări Pug.

Calin a zâmbit larg, arătându-şi dinţii albi şi regulaţi. Ochii îi luceau în lumina lămpii.

— Deci nu ştii prea multe despre elfi.

— Foarte puţin, recunoscu Pug. Tu eşti primul cu care vorbesc, deşi e posibil să mai fi văzut odată un elf când eram mic, dar nu sunt sigur. Nu ştiu decât ce mi-a povestit Martin Longbow, că puteţi cumva să vorbiţi cu animalele şi cu spiritele. Trăiţi în Elvandar şi în pădurile înconjurătoare şi, în general, nu vă amestecaţi cu alţii.

Elful a râs încet muzical.

— E adevărat în multe privinţe. Însă cunoscându-l pe prietenul Martin, pun rămăşag că unele poveşti sunt exagerate. Nu e mincinos, dar are umorul nostru elf. Pe faţa lui Pug se citea nedumerirea. Noi trăim după criterii foarte asemănătoare cu ale voastre, totuşi am învăţat să apreciem umorul şi găsim motive de amuzament acolo unde oamenii nu văd nimic de râs. Poţi să-l numeşti un mod diferit de a privi viaţa. Cred că Martin l-a învăţat de la noi.

— Ochi glumeţi. Calin ridică întrebător dintr-o

sprânceană şi Pug explică: Mulţi îl consideră pe Martin cam dificil. Diferit într-un fel. L-am auzit odată pe un oştean spunând că Martin are ochi glumeţi.

— Viaţa nu a fost prea uşoară pentru Martin, oftă Calin. A rămas singur de mic copil. Când scăpa de tutorii lui, Martin trăia în pădure, ca sălbăticiunile. Într-o zi l-am găsit bătându-se cu doi dintre copiii noştri – nu ne deosebim prea mult de oameni în copilărie. De-a lungul timpului a devenit unul dintre puţinii oameni care pot veni când vor în Elvandar. E un prieten de nădejde. Dar cred că la el povara singurătăţii e dublă, nefăcând parte nici din lumea elfilor, nici din cea a oamenilor.

Pug îl vedea acum pe Martin într-o lumină nouă şi se hotărî să-l cunoască mai bine pe Maestru de Vânătoare.

— E adevărat ce ne-a spus?

— În general, da. Vorbim cu animalele aşa cum o faceţi şi voi, blând, să se simtă în largul lor, deşi o facem mai bine ca oamenii, căci înţelegem mai uşor stările de spirit ale sălbăticiunilor. Şi Martin se pricepe puţin. Oricum vorbim cu spiritele. Cunoaştem nişte creaturi pe care voi le numiţi spirite: driade, spiriduşi, ştime, însă ele sunt fiinţe naturale şi trăiesc lângă magia noastră.

— Magia voastră? întrebă Pug curios.

— Magia noastră face parte din fiinţa noastră şi e cea mai puternică din Elvandar. E o moştenire de veacuri şi ne permite să trăim în pace în pădurile noastre. Acolo muncim ca oricare alţii, vânăm, ne cultivăm grădinile, ne sărbătorim bucuriile şi ne creştem copiii. Timpul trece încet în Elvandar căci este un loc veşnic tânăr. De aceea îmi amintesc când am vorbit cu Dorcas; în ciuda aparenţelor, am peste o sută de ani.

— O sută… Bietul Tomas, ce trist a fost când a aflat că eşti fiul Reginei. Acum va fi disperat.

— Flăcăul din camera de consiliu? Nu e prima dată când Regina-mamă are un asemenea efect asupra unei fiinţe umane, cu toate că bărbaţii maturi îl pot ascunde mai uşor.

— Nu te superi? întrebă Pug, ocrotindu-şi prietenul.

— Nu, Pug, evident că nu. Tot Elvandarul o iubeşte pe Regină şi se ştie că frumuseţea ei e unică. Nu mă miră că prietenul tău e îndrăgostit lulea. De când a murit tatăl meu, mulţi nobili curajoşi din rasa voastră au venit să ceară mâna Aglarannei. Acum că a terminat doliul, se poate recăsători, dacă vrea. Totuşi e puţin probabil să aleagă pe cineva din rasa voastră. S-au mai făcut câteva asemenea căsătorii, însă sfârşitul e foarte trist. Cu voia zeilor, Regina noastră va mai trăi multe vieţi umane. Prietenul tău Tomas îşi va uita sentimentele pentru marea doamnă a elfilor. Aşa cum şi Prinţesa voastră îşi va schimba sentimentele pentru tine, cred.

Pug era încurcat. Fusese curios să afle ce vorbise Carline cu Prinţul, dar nu avea curaj să întrebe.

— Am observat că ai vorbit mult cu ea.

— Mă aşteptam să cunosc un erou de doi metri, cu fulgere scăpărând pe umeri. Se pare că ai ucis o duzină de troli cu o simplă mişcare din mână.

— N-au fost decât doi, a roşit Pug, şi i-am omorât din întâmplare.

— Chiar şi numai doi şi tot e o faptă mare. Am crezut că fata îşi lasă fantezia să zburde. Aş vrea să aud povestea. Pud îi spuse tot şi Calin comentă: E o întâmplare ciudată, Pug. Nu cunosc magia voastră suficient, însă ştiu destul ca să-mi dau seama că ai făcut ceva neobişnuit, cum spune şi Kulgan. Magia elfilor e foarte diferită de cea a oamenilor, dar noi ne-o înţelegem mai bine ca voi. N-am auzit niciodată aşa ceva. Un lucru pot totuşi să-ţi spun: câteodată, în momente de mare încordare, ceva se declanşează în interior şi ies la iveală puteri adânc ascunse, nefolosite în mod obişnuit.

— M-am gândit şi eu la asta, dar mi-ar plăcea să înţeleg mai bine ce s-a petrecut.

— Vei înţelege cu timpul.

— Aş vrea să o înţeleg şi pe Carline, oftă Pug.

— Cine ştie ce e în mintea altuia? Probabil că vei fi un

timp în atenţia ei. Pe urmă poate va fi Roland. Pare vrăjit de ea.

— E născut şi crescut la curte. Ştie să vorbească. Bănuiesc că mă încearcă şi invidia. Mă face să mă simt necioplit, cu mâini bătătorite şi picioare ca buturugile.

— Nu sunt expert în oameni, dar vă cunosc destul ca să ştiu că e din cauza ta. Roland te face să te simţi prost pentru că-l laşi tu. Şi el ar simţi la fel în locul tău. Totdeauna vedem la alţii defecte mai mici decât la noi înşine.

— Poate că şi el te invidiază pentru felul tău direct de a fi şi pentru sinceritatea ta.

— Oricum, ce faceţi voi, tu şi Roland, are prea puţină importanţă pentru Prinţesă atât timp cât va face tot ce vrea ea. Te-a idealizat, aşa cum a făcut şi prietenul tău cu Regina noastră. Şi nu se va schimba decât dacă tu te transformi într-o pacoste. Cred că a pus ochii pe tine ca viitor consort.

— Consort? Pug rămăsese cu gura căscată.

— Tinerii, zâmbi Calin, sunt deseori foarte preocupaţi de viitor. Bănuiesc că te apreciază şi pentru discreţia ta. Ca toţi copiii, vrea ce nu se poate. Numai timpul va decide.

— Sunt într-o mare încurcătură! Jumătate din băieţii de la castel se cred îndrăgostiţi de Prinţesă. Dacă ar şti cât de înspăimântător e… Mă doare capul. Credeam că ea şi Roland…

— Se foloseşte de el ca să te provoace. Din păcate asta naşte dispute între tine şi Scutier.

— Aşa e. Roland e un băiat bun şi am fost prieteni. Dar, de când m-au ridicat în rang, e ostil faţă de mine. Am încercat să nu-l bag în seamă, însă mă calcă pe nervi. Poate că ar trebui să vorbesc cu el.

— Înţeleaptă hotărâre! Însă nu te mira dacă nu vrea să te asculte. E prea vrăjit de ea.

Lui Pug această discuţie îi spori durerea de cap şi, fiindcă îl auzise pe Calin vorbind de vrăji, întrebă:

— Vrei să-mi poveşteşti despre magia elfilor?

— Magia noastră e străveche. Face parte din ceea ce suntem şi din ce creăm noi. Cizmele noastre, de pildă, îl pot face chiar şi pe om să păşească neauzit, iar arcurile noastre îşi ating mai bine ţinta, căci asta e natura magiei noastre. Face parte din noi, din pădurile şi gândurile noastre. Poate fi dirijată subtil doar de cei ce o înţeleg în profunzime, Ţesători de Vrajă, ca Tahar. Dar nici lor nu le e uşor, căci magia noastră se împotriveşte manipulărilor. E ca aerul care ne înconjoară, prezentă şi totuşi nevăzută. Însă, ca şi aerul pe care îl simţi când bate vântul, are substanţa ei. Oamenii ştiu că pădurile noastre sunt vrăjite pentru că locuim acolo de atât de mult timp încât magia noastră a creat misterul Elvandarului. Toţi trăim acolo în pace. Nimeni nu poate intra în Elvandar nepoftit, cu excepţia celor ce posedă forţe magice imense; chiar şi graniţele îndepărtate ale pădurilor îi tulbură pe cei cu intenţii rele. N-a fost totdeauna aşa. Acum sute de ani, soarta noastră era legată de a altora, rasa moredhel, cei numiţi de voi Frăţia Căii Întunecate. Dar de la marea schismă, de când i-am alungat, Elvandarul s-a schimbat şi a devenit din ce în ce mai mult căminul nostru, esenţa noastră.

— E adevărat că Fraţii Întunecaţi sunt verii elfilor?

Privirea lui Calin se întunecă şi elful tăcu un timp.

— Nu prea vorbim de asta pentru că am vrea să nu fie adevărat, dar pot să-ţi spun că există o legătură de rudenie între noi şi moredhel, veche şi complicată. Sunt veri cu noi şi câteodată, rar, e adevărat, se întoarce câte unul din ei. E un mare eveniment şi îl numim întoarcerea.

— Îmi pare rău dacă… a început Pug, văzând că pe Calin îl deranja subiectul.

— Nu-i nimic. E bine ca un învăţăcel să fie curios. Doar că n-aş vrea să mai vorbesc despre asta.

Au rămas până în noapte, discutând. Pug era fascinat de Prinţul elf şi flatat că acesta pare interesat de spusele lui. Într-un târziu, Calin se ridică:

— Cred că ar fi bine să dormim. Chiar dacă nu-mi trebuie prea multă odihnă, nu pot să mai stau. Şi nici tu.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus. Şi că am vorbit despre Prinţesă.

— Trebuia să vorbeşti cu cineva.

Îl conduse pe Calin în holul cel mare, de unde un servitor îi arătă drumul spre camerele de oaspeţi. Pug se întoarse în camera lui şi se urcă în pat, însoţit de un Fantus ud, fornăind supărat că a trebuit să zboare prin ploaie. Balaurul adormi repede, în schimb Pug rămase treaz uitându-se la dansul flăcărilor pe tavan. Se gândea la războinicii străini, îmbrăcaţi colorat şi furişându-se prin pădurile vestice şi nu putea să doarmă.

***

Dimineaţă, castelul Crydee era posomorât. Servitorii împrăştiaseră veştile despre Tsurani, deşi nu cunoşteau toate amănuntele. Oamenii începuseră lucrul atenţi la toate speculaţiile despre eventualele acţiuni ale Ducelui. Şi toţi erau de acord că Borric ConDoin, Duce de Crydee, nu era omul care să stea degeaba şi să aştepte. Va face ceva şi asta foarte repede.

Pug stătea pe o căpiţă de fân, uitându-se la Tomas cum se antrenează cu sabia. Blondul se lupta cu un stâlp. Nu-i prea stătea capul la exerciţii şi aruncă sabia dezgustat.

— Nu fac niciun progres. Se aşeză lângă Pug. Oare ce vorbesc ei acolo?

„Ei” erau consiliul Ducelui; nu-i mai chemaseră pe băieţi şi ultimele patru ore trecuseră tare greu. Deodată, curtea se însufleţi şi servitorii alergară spre poartă.

Cei doi se urcară pe aceeaşi căruţă, la timp să vadă gărzile ieşind. Nu ploua, dar era frig şi pe Tomas l-au trecut fiorii.

— Cred că ninge devreme anul ăsta. Poate chiar mâine.

— Dacă ninge, vor fi cele mai timpurii zăpezi din

istorie. Trebuia să-ţi pui mantaua, eşti transpirat şi e rece.

— Parcă eşti mama.

Pug imită o femeie supărată cu o voce ascuţită şi nazală:

— Şi să nu vii fuga la mine îngheţat bocnă, tuşind şi strănutând, Tomas Megarson, că nici nu mă uit la tine.

— Acum chiar că semeni cu ea, zâmbi Tomas.

Uşile mari ale castelului se deschiseră iar Ducele şi Regina elfilor ieşiră în fruntea grupului de oaspeţi. Borric ţinea mâna Reginei într-un gest prietenos, de despărţire. Regina a pus apoi mâna la gură şi a rostit câteva cuvinte muzicale, nu prea tare, dar care s-au auzit bine peste vuietul mulţimii. Lumea a tăcut şi în curând s-au auzit tropotele cailor venind spre castel.

Doisprezece armăsari albi intrară pe porţi şi se cabrară în faţa Reginei. Elfii au încălecat repede, fără ajutor, au ridicat mâna în semn de salut şi au galopat prin porţile deschise.

Mulţimea rămase pe loc câteva minute, de parcă nu voia să admită că i-a văzut pentru ultima oară pe elfi, poate ultima dată în viaţa lor de oameni. Încet, toţi s-au întors de la lucru.

Pug îl văzu pe Tomas privind în gol.

— Ce e?

— Aş vrea să merg şi eu odată în Elvandar.

— Poate că ai să mergi, răspunse Pug înţelegător. Deşi mă îndoiesc. Pentru că eu am să fiu magician şi tu soldat, iar Regina va domni în Elvandar mult după moartea noastră.

Tomas sări asupra lui, rostogolindu-se amândoi prin paie.

— Deci aşa! Ei bine, şi eu am să merg în Elvandar într-o bună zi. Era aşezat bine pe Pug, ţintuindu-l sub el. Şi când ajung acolo, am să fiu un mare erou, cu zeci de victorii împotriva Tsuranilor la activ. Iar ea mă va primi ca pe un oaspete de onoare. Ce zici de asta?

Pug a râs, încercând să-l dea jos de pe el.

— Iar eu am să fiu cel mai mare magician din Regat.

Când râdeau mai tare, se auzi o voce:

— Pug! Aici erai?

Silueta îndesată a lui Gardell fierarul se apropia de ei. Era un bărbat cu pieptul ca un butoi şi barba deasă, cu toate că părul de pe cap îl părăsise. Avea braţele murdare de funingine şi şorţul plin de găuri de arsură.

— Te-am căutat peste tot. Am făcut gluga cerută de Kulgan pentru soba ta.

Băieţii au coborât din căruţă şi s-au luat după el. Fierarul solid mormăia:

— A naibii de deşteaptă ideea cu gluga. Muncesc de vreo treizeci de ani la forjă şi nu m-am gândit să fac o glugă pentru sobele din odăi.

Fierăria era un atelier mare unde se afla o forjă uriaşă, una mică şi mai multe nicovale. Peste tot zăceau obiecte de reparat: armuri, ustensile de bucătărie, şei. Gardell a luat gluga de pe forja mare. Avea cam trei picioare în diametru, trei în înălţime şi se termina într-un con găurit. Lângă el se aflau ţevi din metal, făcute special mai subţiri. Gardell ridică creaţia la vedere:

— Am făcut-o subţire, din fier amestecat cu cositor, să fie uşoară, altfel se prăbuşeşte. Arătă cu piciorul nişte bare subţiri de metal. Facem nişte găuri mici în podea şi le folosim pe astea pentru susţinere. Ne ia ceva timp, dar cred că are să funcţioneze.

Pug a zâmbit larg. Îi făcea plăcere să-şi vadă ideea pusă în practică. Era un sentiment nou şi plăcut.

— Când o instalăm?

— Acum, dacă vrei. Şi eu vreau să văd dacă merge.

Pug şi Tomas au adunat ţevile şi barele. Clătinându-se sub greutatea lor, au luat-o spre turn, urmaţi de fierar care râdea în barbă.

Kulgan urca scara, cufundat în gânduri când auzi un strigăt de sus. Un bloc de piatră ţopăia pe perete de parcă era beat. Magicianul sări din calea lui, piatra izbi

peretele şi se opri la piciorul scării. În aer se ridicase praf şi Kulgan strănută. Tomas şi Pug coborâră în fugă, îngrijoraţi, însă au răsuflat uşuraţi văzând că nu lovise pe nimeni. Kulgan i-a privit sever.

— Ce înseamnă asta? Băieţii s-au făcut una cu peretele şi Pug explică.

— Voiam să ducem lespedea în curte şi ne-a… alunecat.

— A alunecat?! A luat-o la goană, poate. Şi de ce căraţi pietroiul ăla? De unde l-aţi luat?

— E cel care se mişcă. L-am scos ca să pună Gardell ţeava. Kulgan părea că nu înţelege. Pentru sobă, ai uitat?

— A, da.

Un servitor a venit să vadă ce se întâmplă şi Kulgan l-a trimis după doi lucrători să ia pietroiul.

— Mai bine lăsăm pe cineva mai solid să o care. Hai să vedem minunea.

În camera lui Pug, Gardell instala ultima ţeavă.

— Ei, ce ziceţi?

Mutase soba mai aproape de perete şi pusese gluga de metal pe patru picioare în jurul ei. Fumul era colectat sub ea şi dus afară. Din păcate, locul din care luaseră piatra era mai mare decât ţeava şi fumul era suflat înapoi în încăpere.

— Ce zici, Kulgan? a întrebat Pug.

— Mda, arată bine, dar nu văd nicio îmbunătăţire în aer.

Gardell lovi cu pumnul gluga, care reverberă cu un sunet metalic. Bătăturile mâinii îl fereau de arsură.

— Are să fie mai bine când astup gaura aia. Aduc nişte piele de vacă, din care fac eu scuturi pentru călăreţi. O găuresc, o pun în jurul ţevii şi o bat în cuie. O argăsesc puţin şi se întăreşte de la căldură. Aşa ţine căldura în cameră, scoate fumul afară şi vă fereşte de ploaie. Fierarul era mulţumit. Mă duc să aduc pielea. Vin imediat.

Pug nu-şi mai încăpea în piele de bucurie văzându-şi

invenţia. Kulgan zâmbi în sinea lui.

— Ce s-a hotărât? întrebă Pug aducându-şi aminte de unde venea magicianul.

— Ducele trimite veste tuturor nobililor din Vest să-şi pregătească armata. Cred că scribii lui Tully au de lucru câteva zile. Tully e furios că i s-a cerut să rămână la castel în chip de consilier al lui Lyam, împreună cu Fannon şi Algon, cât e Ducele plecat.

— Consilier al lui Lyam? Ducele pleacă?

— Da, pleacă cu mine şi cu Arutha în Oraşele Libere şi de acolo la Krondor să vorbească cu prinţul Erland. Încerc să-i trimit un mesaj în vis lui Belgan deseară. E magician şi stă la nord de Bordon. El are să-l anunţe pe Meecham să ne găsească o corabie. Ducele a hotărât să meargă personal.

Pug şi Tomas fremătau. Kulgan ştia că ar vrea să meargă şi ei, ar fi fost cea mai grozavă aventură din viaţa lor. Magicianul îşi mângâie barba cenuşie.

— Va fi mai greu cu lecţiile tale, dar poate şi Tully să te înveţe câte ceva.

Pug mai avea puţin şi plesnea.

— Te rog, Kulgan, pot să vin şi eu?

— Să vii şi tu? Kulgan se prefăcu surprins. Nu m-am gândit să te iau şi pe tine. Făcu o pauză. Păi… Ochii lui Pug implorau… Cred că poţi să vii.

Pug scoase un chiot şi sări de bucurie.

Tomas încerca să-şi ascundă dezamăgirea şi să se bucure pentru Pug.

— Kulgan? Magicianul s-a întors. Şi Tomas?

Tomas clătină din cap. Nu era nici membru al curţii, nici ucenicul lui Kulgan, dar ochii îl priveau rugători pe magician. Acesta zâmbi larg.

— Cred că ar fi mai bine să vă ţinem pe amândoi la un loc, în caz că faceţi vreo boacănă. Vorbesc eu cu Fannon.

Tomas strigă de bucurie şi îl îmbrăţişă pe Pug. Kulgan râdea.

— Când plecăm?

— Peste două zile. Sau mai devreme, dacă primim răspuns de la pitici. Ducele a trimis ştafete la Trecătoarea de Nord să vadă dacă n-a nins. Dacă e blocată, mergem prin sud.

Kulgan ieşi din încăpere, lăsându-i pe cei doi ţopăind fericiţi.

7
ÎNŢELEGEREA

PUG MERGEA GRĂBIT PRIN CURTE.

Prinţesa Carline îi trimisese un bilet cerându-i s-o întâlnească în grădină. Era primul semn de viaţă din partea ei de când plecase furioasă de la ultima întâlnire şi Pug era îngrijorat. Nu voia să rămână certat cu Prinţesa, chiar dacă nu ştia exact ce simte pentru ea. După discuţia cu Calin, îl căutase pe părintele Tully care acceptase să stea de vorbă cu el, chiar dacă era foarte ocupat. Pug era acum mai sigur de el. Mesajul final al preotului fusese să nu-şi mai pună atâtea întrebări despre sentimentele şi gândurile Carlinei, ci să se întrebe ce simte şi gândeşte el însuşi. Acum ştia ce va spune dacă Prinţesa îi mai vorbeşte de o înţelegere. Pentru prima oară avea o direcţie clară – deşi nu era prea sigur unde va ajunge.

În grădina Prinţesei a dat de Roland care i-a zâmbit uşor.

— Bună ziua, Pug.

— Bună ziua, Roland.

— Cauţi pe cineva? Tonul lui Roland era voit nepăsător şi în el se simţea enervarea. Îşi ţinea mâna pe mânerul săbiei. În rest, arăta ca de obicei, îmbrăcat în tunica lui cu verde şi auriu, pantaloni coloraţi şi cizme înalte de călărie.

— Da, de fapt o aştept pe Prinţesă, răspunse Pug puţin sfidător.

— Da? se prefăcu Roland surprins. A zis lady Glynis ceva de un bilet, dar m-am gândit că sunteţi certaţi şi…

Pug încercase să-l înţeleagă pe Roland în ultimul timp, dar acum atitudinea de superioritate a acestuia şi duşmănia vizibilă îl făcură să nu se mai abţină.

— Roland, *ca între scutieri,* dă-mi voie să-ţi explic: ce e între mine şi Carline *nu e treaba ta!*

Roland se înfurie şi făcu un pas înainte, privindu-l de sus pe Pug.

— Ba e treaba mea! Nu ştiu de-a ce te joci, dar dacă o răneşti în vreun fel, eu…

— Să-i fac rău eu?! Ea ne asmute unul împotriva celuilalt… Pug era furios că e ameninţat.

Roland păli şi se năpusti peste Pug. Au căzut amândoi rostogolindu-se strâns. Pug îl apucă de gât iar Roland îi înfipse genunchiul în piept. Se ridicară amândoi, depărtându-se. Roland trecuse de la furia necontrolată la mânie rece. A măsurat distanţa dintre ei şi a înaintat atent, cu mâna stângă întinsă şi pumnul drept în faţă. Pug nu se pricepea la bătaia cu pumnii, deşi văzuse în bâlciuri bărbaţi care se luptau aşa pentru bani, însă Roland demonstrase de nenumărate ori că e familiarizat cu genul ăsta de întrecere.

Se gândi să preia iniţiativa şi se repezi la Roland. Scutierul se dădu înapoi, Pug se răsuci în loc şi Roland îl izbi în obraz, dându-i capul pe spate.

Pug ridică mâinile ca să se ferească de o nouă lovitură. De-abia reuşi să o evite, aplecându-se şi lovindu-l pe Roland în stomac. Căzu peste el străduindu-se să-i ţină braţele, însă Ronald îl izbi cu cotul în tâmplă ameţindu-l. Pug simţi durerea explodându-i în cap şi lumea se cutremură. Dezorientat, incapabil să se apere, primea loviturile ca pe ceva îndepărtat, cumva surde, ceva ce simţurile lui înceţoşate nu mai puteau înregistra. Undeva, în mintea lui sună alarma. Fără veste, dincolo de conştientul ameţit de durere, mecanismele se declanşară. Instincte primare, mai mult animalice, puneau stăpânire pe el şi o nouă forţă se născu dintr-o conştiinţă dezarticulată, abia percepută. Ca şi în întâlnirea cu trolii, în minte i-au apărut litere orbitoare de lumină şi flăcări şi a incantat în tăcere.

Fiinţa lui Pug deveni primitivă, o creatură luptând

pentru supravieţuire. Singurul impuls era înăbuşirea vieţii adversarului său. Simţi brusc că se întâmplă ceva nedrept, rău. Parcă auzea vocea lui Kulgan strigând: „Nu aşa se foloseşte puterea!” Pug a deschis ochii, sfâşiind vălul mental întunecat.

Roland îngenunchease lângă el cu ochii holbaţi şi se lupta inutil cu nişte degete invizibile care-l sugrumau, fără ca Pug să-l atingă măcar. Mintea magicianului se limpezi şi ucenicul îşi dădu seama ce se întâmplă. Se aplecă şi îl prinse pe Roland de mâini.

— Stai, Roland! Opreşte-te! Nu e adevărat! Te strângi singur de gât!

Orbit de panică, Roland nu-i auzea ţipetele. Adunându-şi ultimele puteri, Pug îi îndepărtă mâinile şi-l pălmui. Ochii lui Roland se umplură de lacrimi şi trase aer în piept, horcăind. Gâfâind, Pug spuse:

— E doar o iluzie. Te sufoci singur.

Roland îl privi în ochi şi frica începu să-i dispară. Ceva păru să se rupă înăuntrul scutierului mai în vârstă, lăsând în urmă doar un tânăr obosit, stors de puteri.

— De ce? întrebă el respirând greu.

Pug se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Privi lung la tânărul acum neputincios.

— Pentru că eşti sub stăpânirea unei magii mult mai puternice decât orice vrajă făcută de mine. O iubeşti cu adevărat, nu?

Lui Roland îi trecuse furia şi Pug văzu în ochii lui o lacrimă.

— Dar tu? întrebă el oftând.

Pug se întinse pe pământ simţind cum îşi recapătă puterile.

— Nu… Nu sunt sigur. Carline mă face să mă îndoiesc de mine. Nu ştiu. Câteodată nu mă gândesc decât la ea, altă dată aş vrea să mă aflu cât mai departe posibil.

Roland îl privi înţelegător.

— Cred că ne-ar prinde bine un ulcior cu bere.

— Da, dar mi-e teamă că Megar are să fie de altă

părere.

— Nici n-o să simtă. Vino, ştiu eu un loc în cămară unde se mişcă două scânduri.

— Roland, îmi pare rău că am ajuns la bătaie.

— Şi mie, zâmbi Roland şi îi întinse mâna. Facem pace?

— Da, facem pace.

Ieşind din grădina Prinţesei, s-au oprit brusc. Tomas mărşăluia prin curtea soldaţilor, de la barăci până la poarta laterală, îmbrăcat în armură completă: zale, coif şi cizme înalte cu gambiere metalice. Ducea într-o mână un scut de antrenament şi în cealaltă o lance grea, lungă de patru metri, cu vârf de metal, care-i trăgea umărul în jos.

Sergentul şef al gărzii ducale îi ţinea cadenţa. Gardan avea un strămoş keshian, lucru dovedit de pielea întunecată. La vederea lor, barba neagră, scămoşată s-a desfăcut într-un surâs, dezvelindu-i dinţii albi. Era lat în umeri ca Meecham şi avea acelaşi mers suplu, ca de vânător sau de luptător. Deşi părul i se înspicase cu fire argintii, faţa îi era tânără, în ciuda celor treizeci de ani în slujba Ducelui. Le-a făcut cu ochiul celor doi şi a răcnit:

— Stai! Tomas încremeni pe loc. La dreapta! Trec membri ai curţii ducale! Prezentaţi arm’! Tomas întinse lancea salutând.

Pug şi Tomas îl salutară pe sergent.

— Bună ziua, domnilor scutieri. Apoi se întoarse către Tomas. La umăr arm’! Garda la fort, înainte marş! Tomas porni să mărşăluiască în faţa „fortului”, adică pe toată lungimea barăcilor.

— Ce-i cu instrucţia asta specială? întrebă Roland.

— Instructorul Fannon a socotit că ar fi în avantajul tânărului nostru războinic să aibă cineva grijă de pregătirea lui, nu cumva oboseala sau alt neajuns să-l facă neglijent. Ştiţi că Fannon e mai exigent cu cei talentaţi. Gardan a coborât puţin vocea. Flăcăul e voinic, n-o să păţească nimic, doar picioarele au să-l doară puţin.

— Dar de ce instrucţie specială?

— Tânărul erou a pierdut două săbii. La prima l-am înţeles, corabia era mai importantă. Dar a doua a fost găsită în curte, după plecarea elfilor. Iar Tomas, ia-l de unde nu-i!

Pug ştia că Tomas uitase sabia când a venit Gardell cu instalaţia pentru sobă. Tomas ajunse la capătul curţii, făcu o întoarcere şi porni spre ei. Gardan se uită la cei doi scutieri, murdari şi plini de vânătăi.

— Ce-aţi păţit?

— A... i-am dat lui Pug o lecţie de bătaie cu pumnii, se bâlbâi Roland.

Gardan inspectă vânătăile lui Pug.

— Adu-mi aminte, Roland, să nu te las să-i instruieşti pe oamenii mei. Nu cred că am putea suporta pierderile. Pug, tu o să ai un ochi tare frumos mâine dimineaţă.

— Ce-ţi fac băieţii, Gardan? schimbă Pug subiectul.

— Bine, învaţă meserie şi visează să se îmbogăţească, în afară de cel mic, Faxon. Vrea să se facă soldat la următoarea Alegere. Ceilalţi învaţă rotăria de la fratele meu. Gardan zâmbi trist. Casa e cam goală numai cu Faxon, deşi nevastă-mea e bucuroasă că are puţină linişte. Dar, lasă că vin nepoţii şi iar vom avea gălăgie.

Tomas ajunse la capătul curţii şi Pug îl întrebă pe Gardan:

— Pot să vorbesc cu pedepsitul?

— Cred că pot să mă uit puţin în altă parte.

Pug îşi potrivi pasul cu Tomas.

— Cum e?

— Grozav, răspunse Tomas printre dinţi. Încă două ore şi sunt gata de înmormântare.

— N-ai voie să te odihneşti?

— Ba da. La o jumătate de oră, cinci minute în poziţia de drepţi. După ce am terminat soba atunci, m-am întors şi n-am mai găsit sabia. Am căutat-o peste tot şi era să-l snopesc pe Rulf în bătaie, am crezut că mi-a ascuns-o să-mi facă în ciudă. Când eram la barăci, Fannon stătea pe

patul meu. „Dacă te crezi suficient antrenat cu sabia, poate te-ar interesa să înveţi cum se face de gardă la fort.” Aşa că sunt pedepsit toată ziua. Am să mor, adăugă el jalnic.

— Mai bine plec, zise Pug. Dacă mă prinde Fannon, îţi mai dă o zi de marş.

— Ferească zeii! gemu Tomas. Du-te!

— Când termini, a şoptit Pug, vino în magazie.

I-au mulţumit sergentului şi au plecat spre magazia de bere, urmăriţi de vocea cadenţată a lui Gardan.

Când veni Tomas, Pug era la a doua cană cu bere iar Roland o începea pe a patra.

— Cred că vine sfârşitul lumii. Fannon mi-a dat drumul mai devreme.

— De ce? a întrebat Pug.

Roland întinse leneş mâna spre un raft, luă o cană şi i-o aruncă lui Tomas, fără să se mişte de pe sacul cu grăunţe pe care stătea. Tomas o umplu din ulciorul pe care se rezemau picioarele lui Roland, trase o înghiţitură de bere şi se şterse la gură.

— Se întâmplă ceva. A venit Fannon în goană, mi-a zis să-mi strâng jucăriile şi l-a târât pe Gardan după el.

— Poate că se grăbeşte plecarea.

— Poate, a fost de acord Tomas şi i-a studiat pe cei doi. Acum, spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Pug se trezi ameţit. Lumina slabă de la sobă năştea umbre roz şi negre în încăpere. Cineva bătea la uşă, uşor dar insistent. Se ridică încet şi gata să cadă, ameţit din cauza băuturii. Stătuse cu Roland şi cu Tomas în magazie toată seara şi o parte din noapte şi nici nu mâncase.

Dăduseră o „gaură impresionantă în proviziile castelului”, cum zicea Roland. N-au băut mult, dar cum nu erau obişnuiţi, fapta părea eroică.

Pug îşi trase pantalonii şi se împletici spre uşă. Avea gura uscată şi nisip sub pleoape. Întrebându-se cine îl

caută în miez de noapte, deschise uşa şi simţi curentul produs de intrarea unei umbre. Carline, înfăşurată într-o mantie grea, şopti:

— Închide uşa. Poate trece cineva pe lângă turn şi vede lumina pe scară.

Pug ascultă, zăpăcit. Scutură din cap să-şi revină şi se duse la sobă să aprindă un opaiţ şi lampa. Încăperea se lumină. Carline se uita prin cameră. Văzând dezordinea, grămada de cărţi şi pergamente de pe jos, lângă pat, cercetă fiecare colţ şi întrebă:

— Unde e dragonul ăla al tău?

Privirea lui Pug se mai limpezise. A răspuns mişcându-şi cu greu limba amorţită:

— Fantus? E pe undeva, cu treburile lui de dragon.

— Ce bine! Mi-e frică de el. Carline îşi scoase mantia şi se aşeză pe patul lui Pug, privindu-l serioasă: Vreau să vorbesc cu tine.

Carline avea doar o cămaşă de noapte uşoară, din bumbac. E adevărat că o acoperea din cap până în picioare, dar era subţire şi se lipea de ea cu o fidelitate alarmantă. Şi-a dat seama brusc că nu are pe el decât pantalonii şi s-a repezit la tunica ce zăcea pe jos. Luptându-se cu ea s-o tragă pe cap, simţi cum aburii băuturii dispar.

— Pe toţi zeii, şopti el chinuit, dacă află tatăl tău, îmi ia capul.

— Dacă n-ai minte să vorbeşti încet…

Pug se aşeză pe scăunel, ameţeala băuturii fiind înlocuită de spaima nou ivită. Fata se uită la el:

— Ai băut. Când am văzut că nu apăreţi la cină, tu şi Roland, m-am întrebat pe unde umblaţi. Norocul vostru că nici tata nu a venit, altfel punea să vă caute.

Pug se gândea la poveştile despre soarta îngrozitoare a băieţilor de rând care se încurcă cu fiice de nobili şi era din ce în ce mai speriat. Faptul că Prinţesa venise neinvitată şi că nu se întâmpla nimic grav era un amănunt de care, ştia Pug sigur, Ducele nu avea să se

împiedice. Pug înghiţi în sec.

— Carline, nu poţi să mai rămâi aici. O să dăm de un necaz mai mare decât îţi închipui tu.

— Nu plec până nu-ţi spun de ce am venit, răspunse ea hotărâtă.

Pug ştia că e inutil să protesteze. Văzuse de prea multe ori privirea aceea, aşa că oftă resemnat.

— Bine, de ce ai venit?

— Dacă îmi vorbeşti aşa, nu-ţi spun.

Pug s-a lăsat pe spate scoţând un geamăt.

— Foarte bine, îmi pare rău. Te rog, ce vrei să fac?

— Vino aici. Carline bătu cu palma locul de lângă ea. Stai jos.

Pug încercă să ignore presimţirea că soarta lui se hotăra în acea clipă. Gemu din nou. Fata chicoti:

— Ce făceai după masă cu Roland? Vă băteaţi? Pentru mine? continuă ea cu un licăr în privire.

— Da, pentru tine… oftă Pug.

A fost întrerupt de sărutul ei la care nu se aştepta pentru nimic în lume şi la care nu putu, de aceea, răspunde cu sărut, ci cu fâstâceală.

— Ei?

— Ce? Totul pornise să se învârtă în jurul lui.

— Sărutul, prostule. Ochii ei aruncau fulgere.

— O!… a fost… drăguţ.

Carline se ridică, îşi încrucişă braţele şi începu să bată din picior, scoţând un sunet ca al grindinei lovind geamurile.

— Drăguţ?! Numai atât ai de spus?

Pug se uită la ea. Părul negru al fetei îi încadra faţa şi cămaşa i se întinsese peste piept, trasă de braţele încrucişate. Propria lui zăpăceală îl bloca şi-l făcea să pară, fără să vrea, indiferent, ceea ce stârnea iritarea ei.

— Eşti primul bărbat pe care îl sărut şi nu poţi să spui decât „drăguţ”? Vin aici şi mă arunc în braţele tale. Risc să fiu trimisă la mănăstire pentru toată viaţa. Toţi ceilalţi băieţi – şi un număr destul de mare de nobili, chiar mai în

vârstă, din Vest – se dau peste cap să-i bag în seamă. Iar tu… Mă tratezi ca pe ultima cenuşăreasă de la bucătărie, doar bună de o distracţie trecătoare pentru tânărul stăpân.

— Carline, stai puţin. Dă-mi voie o clipă…

— O clipă… Dar ţi-am dat săptămâni întregi. Am crezut… am crezut că avem o înţelegere.

— Stai jos, te rog. Lasă-mă să-ţi explic.

Ea şovăi apoi se aşeză lângă el. Pug îi simţea violent apropierea, căldura şi parfumul.

— Carline, ţin foarte mult la tine. Foarte mult. Câteodată mi se pare că te iubesc aşa cum te iubeşte şi Roland, dar de cele mai multe ori mă zăpăcesc în apropierea ta. Asta e problema: e prea multă confuzie în mintea mea. Nu ştiu ce simt cu adevărat.

Privirea ei se îngustă, nu era răspunsul aşteptat.

— Nu ştiu ce vrei să spui! N-am întâlnit încă pe nimeni care să despice firul în patru aşa cum faci tu…

— Magicienii, zâmbi Pug, sunt învăţaţi să caute explicaţii. E foarte important pentru noi să înţelegem. Am două lucruri de făcut şi amândouă sunt noi pentru mine. S-ar putea să nu devin magician, în ciuda eforturilor lui Kulgan; am probleme cu învăţătura. Nu te evit cu bună ştiinţă, dar trebuie să învăţ cât mai mult. Carline se întunecă la faţă. Oricum nu prea am timp să mă gândesc şi la cealaltă slujbă, continuă Pug. E posibil să devin un nobil oarecare al curţii, să-mi administrez proprietatea, să am grijă de arendaşi, să strâng armata la nevoie şi ce-o mai fi. Dar până nu rezolv problema cu învăţătura, nu trebuie să mă gândesc la asta. Am să merg înainte până mă conving că am făcut o alegere greşită. Sau până mă dă Kulgan afară, a încheiat el încet.

Carline îl privea atent cu ochii ei mari şi albaştri.

— Magicienii, a reluat Pug, n-au prea multă greutate în Regat. Vreau să zic, chiar dacă ajung instructor magician… Adică, te vezi căsătorită cu un magician, indiferent de rangul lui?

Carline se aplecă şi îl sărută din nou, zdruncinându-i stăpânirea căutată cu greu.

— Bietul Pug, a zis ea depărtându-se puţin. Vocea ei îi suna dulce în urechi. Nu e nevoie. Să fii magician, vreau să zic. Ai deja pământ şi un titlu de nobleţe şi sunt sigură că la timpul potrivit tata îţi va da şi altele.

— Nu e vorba de ce vreau eu, nu înţelegi? E vorba de ceea ce *sunt.* S-ar putea să fie şi pentru că nu m-am ocupat serios de învăţătură. Ştii bine cum m-a ales Kulgan: de milă şi de nevoie. Nu sunt convins că am prea mult talent, indiferent ce-ar zice el şi Tully. Poate că trebuie să mă străduiesc serios să devin magician. Şi cum pot să fac asta dacă trebuie să-mi bat capul cu proprietăţile şi cu slujbele la curte? Şi să mai capăt şi altele? Şi să am grijă de tine?

Carline îşi muşcă buza de jos, gânditoare, apoi coborî ochii. Genele, ca nişte fluturi mari, acum se odihneau.

— Fac ce vrei tu, Pug.

Pentru o clipă Pug s-a simţit uşurat, apoi înţelese şi se cutremură. Nicio vrajă nu putea să-l abată din faţa pasiunii tinereşti şi căută disperat un mod de a-şi abate gândurile de la ea. În mintea lui a apărut imaginea Ducelui de Crydee stând încruntat lângă o spânzurătoare. Trase aer în piept şi vorbi:

— În felul meu, te iubesc cu adevărat. Faţa ei s-a luminat şi, prevăzând dezastrul, Pug urmă repede: Cred însă că trebuie să aflu mai multe despre mine însumi înainte de a mă hotărî asupra celorlalte.

Carline se uită lung la el. Expresia ei fericită se transformă în îngândurare.

— Dacă aleg acum, a mai spus Pug, s-ar putea să rămân cu îndoieli asupra alegerii mele. S-ar putea să fiu supărat pe tine pentru alegerea făcută. Ai vrea să te loveşti de aşa ceva în viitor?

Ea tăcu un timp apoi şopti:

— Nu, nu cred că aş suporta.

Brusc încăperea păru mai rece. Carline îl luă de mână

cu o putere surprinzătoare:

— Înţeleg, Pug. Cred că de aceea te iubesc. Tu nu poţi să minţi pe nimeni, cel mai puţin pe tine însuţi.

— Sau pe tine, Carline. Nu mi-e uşor, te rog, crede-mă, nu mi-e uşor!

Carline râse încet:

— Bietul Pug, ce tulburat eşti!

— Nici nu ştii cât de mult. Întinse mâna şi o mângâie tandru pe obraz.

Ochii ei albaştri îl priveau îngrijoraţi pe sub genele coborâte.

— Va trebui să pleci cu tata.

— O să mă întorc. Peste trei ani intru în posesia averii. Şi mă îndoiesc că tatăl tău va accepta să se despartă de tine prea curând. S-ar putea chiar ca peste trei ani…

Carline îşi puse capul pe. Umărul lui.

— Niciodată, Pug, niciodată n-am să ţin la altcineva. Pug se minuna de căldura trupului ei tremurător. Nici nu ştiu ce să spun. Eşti singurul care a încercat să… priceapă. Tu înţelegi mai mult decât oricine.

S-a îndepărtat puţin şi i-a ridicat bărbia sărutând-o, simţind gustul sărat al lacrimilor pe buzele ei. Ea l-a strâns brusc şi el îi simţea conturul corpului prin ţesătura subţire a cămăşii. Îi auzea suspinele în ureche şi s-a trezit că-i răspunde cu pasiune, uitând ce hotărâse.

— Ar fi bine să te întorci în camera ta, zise el, gâfâind. Cred că trebuie să pleci *acum.*

Carline ridică privirea spre el, cu obrajii îmbujoraţi şi buzele desfăcute uşor. Pug se aplecă, luă de jos mantia şi i-o ţinu să se îmbrace. La uşă, aruncă o privire pe scară. Nevăzând pe nimeni, deschise uşa larg şi ea ieşi. În prag se opri şi spuse încet:

— Ştiu că de multe ori mă crezi proastă şi cam încrezută şi câteodată chiar aşa sunt, dar te iubesc cu adevărat.

Dispăru pe scară înainte ca el să-i poată răspunde. Când foşnetul slab al mantiei se pierdu în întuneric, Pug

închise uşa şi stinse lampa. Se aşeză pe pat şi rămase aşa, cu ochii deschişi. Simţea în aer parfumul ei proaspăt şi mâinile îi tremurau la amintirea trupului ei moale. Acum că plecase, îi vedea faţa luminată de dragoste şi îşi acoperi ochii cu mâna. Apoi oftă şi zise tare:

— Mâine am să mă urăsc pentru asta.

Se trezi la auzul unor bubuituri în uşă. Primul lui gând, în timp ce se împleticea să deschidă, a fost că Ducele aflase de venirea Carlinei. „Mă spânzură!” îi trecu prin minte. Afară era încă întuneric şi Pug deschise temător, dar în locul tatălui furios, înconjurat de gărzi, zări un mesager.

— Îmi pare rău că te-am trezit, scutiere Pug. Master Kulgan vrea să te duci imediat la el. Imediat, repetă mesagerul, confundând uşurarea lui Pug cu buimăceala firească a somnului întrerupt.

Pug a dat din cap, a închis uşa şi a stat puţin să se dezmeticească. Şi-a dat repede cu apă rece pe faţă, mormăind împotriva berii, din care nu va mai bea niciodată.

În camera lui Kulgan, îl găsi pe magician în faţa unei grămezi de cărţi şi îmbrăcăminte. Părintele Tully stătea pe un scăunel lângă pat.

— Kulgan, nu poţi să iei cu tine toate cărţile astea. Îţi trebuie cel puţin doi măgari să le cari şi nu ştiu unde ai să le pui pe vas.

— Îmi trebuie pentru educaţia băiatului, a protestat Kulgan.

— Ei, taci! Îţi trebuie să ai tu ce face pe corabie sau seara lângă foc, vrei să zici. Va trebui să vă grăbiţi să treceţi prin Trecătoarea de Sud înainte să se înzăpezească. Iar pe Marea Amară, cine îţi închipui tu că poate citi iarna? Face şi băiatul o pauză de o lună-două, că doar mai are încă opt ani de studii de făcut. Lasă-l în pace.

Uimit de ce auzea, Pug încercă să întrebe ceva, însă cei doi nu-l băgau în seamă şi continuau să se ciondănească. În final Kulgan cedă argumentelor.

— Presupun că ai dreptate, a oftat el aruncând cărţile pe pat. Văzându-l pe Pug exclamă: Tot aici eşti?

— Nu ştiu de ce m-ai chemat, Kulgan.

— Nu? a clipit magicianul ca o bufniţă surprinsă de lumină. Nu ţi-am spus? Poruncă de la Duce să fim gata de plecare. N-am primit niciun răspuns de la pitici, dar nu mai vrea să aştepte. În mod sigur Trecătoarea de Nord e înzăpezită şi îi e teamă că va ninge şi în sud. Are dreptate, îmi spune mie nasul că vom avea o iarnă timpurie şi grea.

— I-auzi! s-a ridicat Tully. Tu care ai prezis secetă acum şapte ani şi am avut inundaţii. Magicienii ăştia! Nişte şarlatani. A pornit spre uşă şi tonul îi deveni serios, îngrijorat. De data asta ai dreptate. Mă dor îngrozitor oasele. Vine iarna.

— Plecăm? întrebă Pug, uitându-se după Tully.

— Eu ce să zic? Strânge-ţi lucrurile repede. Într-o oră se crapă de ziuă.

Pug dădu să plece dar Kulgan îl opri.

— Numai puţin, Pug. Merse la uşă şi se uită pe scară să vadă dacă a plecat Tully. Nu am să-ţi reproşez nimic… dar dacă mai ai în viitor un vizitator nocturn, te sfătuiesc să nu te mai supui… încercării. Nu ştiu dacă a doua oară ai să procedezi la fel de bine.

— Ai auzit? se albi Pug.

— Ţeava de la soba ta, a arătat Kulgan un loc în perete, iese din zid cam la treizeci de centimetri de aici şi conduce foarte bine sunetele. La întoarcere trebuie să mă uit să văd de ce. Cum îţi spuneam, am lucrat până târziu şi n-am avut intenţia să trag cu urechea, însă am auzit fiecare cuvânt. Ai procedat bine şi mai înţelept decât te-ai aştepta de la cineva de vârsta ta. Mi-e teamă că nu pot să te sfătuiesc, nu prea am experienţă cu femeile, darămite cu cele tinere şi hotărâte. Ştiu însă că

în momente ca acelea, e aproape imposibil să judeci consecinţele pe termen lung. Sunt mândru de tine.

— A fost uşor, Kulgan, a zâmbit Pug. Am avut un focalizator clar.

— Ce?!

— Pedeapsa capitală.

— Foarte bine, râse Kulgan, dar primejdia există şi pentru Prinţesă. O doamnă nobilă născută şi crescută într-un oraş din Est poate avea oricâţi iubiţi şi de orice rang, dacă vrea, cu condiţia să fie discretă, dar singura fiică a unui duce de frontieră care, în plus, e şi înrudit cu Regele, nu-şi poate permite acest lux. Ea trebuie să fie mai presus de orice bănuială. Chiar şi bănuielile îi pot face rău Carlinei. Cine ţine la ea, trebuie să ia şi asta în consideraţie. Înţelegi?

Pug aprobă.

— Bine, ştiu că vei avea grijă în viitor. Şi nu-ţi face probleme pentru Tully. E furios că i-a ordonat Ducele să rămână la castel. Acum fugi şi te pregăteşte.

Pug o şterse, lăsându-l pe Kulgan în faţa mormanului de cărţi. Magicianul luă cu regret prima carte şi o puse înapoi pe raft. Pe a doua o îndesă într-un sac. „Nu e nicio nenorocire dacă iau una”, mormăi el către un Tully invizibil şi mustrător.

8
CĂLĂTORIA

NINGEA UŞOR.

De vreo zece minute Pug tremura sub mantie, călare pe calul puternic, aşteptând să se adune toţi însoţitorii Ducelui. Curtea era plină de oameni grăbiţi care încărcau măgarii din convoi. Zorii aduceau culori vesele în locul nuanţelor de negru şi cenuşiu care-l întâmpinaseră pe Pug la ieşirea din turn.

În spatele lui izbucni un strigăt şi Pug se întoarse şi-l văzu pe Tomas trăgând de frâul unui cal nervos.

— Nu-l smuci aşa! Îi răneşti gura şi se înfurie. Trage uşor, strigă Pug.

Calul lui Tomas se potoli şi se apropie de Pug. Tomas stătea ţeapăn, încercând să ghicească intenţiile animalului.

Pug descălecă şi se uită atent la şaua lui Tomas, dându-i piciorul la o parte.

— Cine ţi-a pus şaua?

— Rulf. De ce?

— Am bănuit. Ţi-o plăteşte că l-ai ameninţat pentru sabie sau pentru că eşti prieten cu mine. Nu se mai leagă de mine de când m-au făcut scutier, dar nu-i e ruşine să-ţi facă ţie noduri la curele. Dacă nu te arunca armăsarul, oricum după câteva ore de mers aşa, mâncai în picioare vreo lună de zile.

Tomas coborî şi el din şa iar Pug îi arătă nodurile.

— Te-ar fi ros până la sânge şi nu sunt suficient de lungi. Pug ajustă curelele şi continuă cu sfaturile. Ştiu că are să ţi se pară ciudat; dar trebuie să-ţi ţii călcâiele în jos. Lasă că-ţi mai aduc eu aminte. Şi să nu-l strângi cu genunchii, că nu poţi nici să mai mergi de durere.

Chinga era largă şi Pug voi s-o strângă. Calul trase aer în piept şi băiatul a trebuit să-i dea o lovitură uşoară în burtă ca să poată s-o potrivească.

— Rulf ăsta! se întoarse Tomas către grajduri. I-aş arăta eu lui, dar azi n-am chef…

— Nici eu. Uite, ţi-a dat şi un cal nervos. Cred că te arunca din şa şi venea înapoi la grajduri. Hai să facem schimb.

Pug potrivi şeile iar şi se urcă pe calul lui Tomas. Acesta se potoli când simţi mâini mai sigure pe frâu.

— Martin! strigă Tomas văzându-l pe Maestrul de Vânătoare. Vii cu noi?

— Numai o bucată de drum, zâmbi Martin. Merg cu cercetaşii în jurul graniţelor şi cu voi până la braţul sudic al râului iar pe urmă o iau spre răsărit. Am trimis doi oameni înainte să marcheze drumul pentru voi.

— Ce crezi despre treaba asta cu Tsurani? întrebă Pug.

— Dacă şi elfii sunt îngrijoraţi, se întunecă Martin la faţă, e chestie serioasă. Acum mă scuzaţi, am treabă cu oamenii mei.

— Ce-ţi face capul în dimineaţa asta? îl întrebă Pug pe Tomas.

— Mă simt destul de bine.

Pug a privit lung castelul amintindu-şi de vizita Carlinei.

— Ce-i cu privirea asta melancolică? observă Tomas.

— Nimic. Mă gândeam.

— Eu sunt fericit că plecăm. Cred că Neala a auzit de treaba de care vorbeam ieri.

— Asta-i o lecţie pentru tine să fii atent pe cine duci prin cămară, a râs Pug.

Uşile castelului se deschiseră şi Ducele apăru însoţit de Arutha, Kulgan, Tully şi Roland. În spatele lor venea Carline, urmată de Lady Marna. Ducele şi însoţitorii lui au plecat spre capătul coloanei, însă Carline a venit la Pug.

— Lasă plecăciunile şi dă-te jos de pe calul ăla!

Pug descălecă şi fata l-a îmbrăţişat scurt.

— Ai grijă să nu ţi se întâmple nimic rău. Îl sărută iute şi adăugă, cu lacrimi în ochi: Să vii acasă. Pe urmă se grăbi spre tatăl şi fratele ei.

— Se pare că Prinţesa şi-a făcut planuri cu tine, my lord, şopti Tomas. Pug se aplecă spre el dar mişcarea sperie calul lui Tomas, care ieşi din rând, părând că vrea să o ia razna. Apoi încercă să-i muşte calul lui Pug.

— A! se dumiri acesta, lasă că am şi eu ac de cojocul lui Rulf. Ne-a dat doi cai care au ceva de împărţit. Hai să-l schimbăm pe-al tău cu unul de-al gărzilor!

După ce au schimbat calul, veni Roland şi le întinse mâinile.

— Aveţi grijă ce faceţi. Sunt destule necazuri pe unde vă duceţi ca să mai inventaţi şi voi altele. Şi Pug… am eu grijă pe aici, zâmbi el.

— Nu mă îndoiesc, se uită Pug spre Carline. Ştii, Roland, orice ar fi, îţi urez noroc.

— Mulţumesc.

Pug îl petrecu pe Roland cu privirea.

— Asta e. Mă bucur că plecăm. Îmi trebuie o pauză.

Sergentul Gardan dădu ordinul şi coloana se puse în mişcare. Ducele şi Arutha mergeau în frunte cu Kulgan şi Gardan, însoţiţi de cercetaşii lui Longbow. Urmau douăzeci de perechi de gărzi iar Tomas cu Pug călăreau înaintea convoiului de bagaje, păzit la rândul lui de cinci perechi de oşteni. Ieşiră încet pe porţi şi se îndreptară spre sud.

Mergeau de trei zile prin pădurile dese. În acea dimineaţă, Martin Longbow şi oamenii lui se despărţiseră de ei, luând-o spre răsărit după traversarea braţului sudic al râului Crydee, numit Boundary, care era graniţa dintre Crydee şi baronia de Carse, una din provinciile vasale lordului Borric.

Zăpezile timpurii îmbrăcaseră în alb peisajul toamnei. Multe din animalele pădurii erau luate prin surprindere:

iepuri cu blăniţă mai mult cafenie decât albă, raţe sălbatice care trebuiau de mult să plece în sud şi care acum se odihneau din când în când pe lacurile aproape îngheţate, în călătoria spre ţinuturile mai calde. Ningea viscolit, cu fulgi mari şi apoşi, iar zăpada se topea în timpul zilei, ca noaptea să îngheţe iar într-o crustă subţire, în aerul liniştit se auzeau frunzele strivite de copitele animalelor spărgând pojghiţa.

După amiază, Kulgan a văzut un stol de balauri rotindu-se deasupra copacilor. Fiinţele colorate în roşu, auriu, verde şi albastru se năpusteau pe deasupra pădurii, cădeau în zbor printre copaci şi apăreau din nou, zburând în spirale, scoţând ţipete şi flăcări. Kulgan trase de frâu să-i aştepte pe băieţi şi le arătă spectacolul.

— Pare un zbor de împerechere. Vedeţi, cu cât sunt masculii mai agresivi, cu atât sunt femelele mai blânde. Aş vrea să fi avut timp mai mult să-i studiez.

Pug se uită şi el la balauri şi zise uimit:

— Nu cumva ăla e Fantus, cel de la margine?

— Pe toţi zeii! El e!

— Să-l strig?

— Nu vezi de ce atenţie se bucură? râse Kulgan. Nu cred că are rost să-l strigi. Spre deosebire de alte creaturi, balaurii se înmulţesc odată cu primele ninsori. Femelele depun ouă şi dorm toată iarna peste ele, încălzindu-le, iar primăvara au grijă de pui. Mai mult ca sigur Fantus va petrece câteva zile… hm, devenind tatăl unui cuib. Pe urmă se întoarce la castel să-l necăjească pe Megar şi pe oamenii lui.

Tomas şi Pug au râs, căci Megar se prefăcea că nu-l place pe Fantus şi considera o pedeapsă a zeilor căzută peste bucătăria lui curată şi ordonată. Însă băieţii l-au surprins de multe ori cum îl hrănea cu cele mai bune bucăţele rămase de la masă. De cincisprezece luni de când era Pug ucenicul lui Kulgan, Fantus devenise preferatul majorităţii celor din castel, cu excepţia câtorva, cum era şi Prinţesa, care încă se speria de el.

Au mers înainte spre est, cu toată iuţeala permisă de terenul accidentat. Ducele voia să ajungă la trecătoare înainte s-o blocheze zăpada, altfel ar fi fost izolaţi până la primăvară. Kulgan îl asigurase că aveau şanse s-o facă înainte de începerea furtunilor de zăpadă. Au ajuns la marginea pădurii celei mai dese din Inima Verde unde, în luminişuri stabilite dinainte, îi aşteptau două detaşamente de gărzi de la Carse, cu cai de schimb. Ducele aranjase cu baronul Belamy, căruia îi trimisese mesaje prin porumbei călători, să-i facă rost de cai de la garnizoana din Jonril, comandată de Belamy şi Tolburt de Tulan. În felul acesta aveau să meargă mai repede, ajungând chiar cu trei sau patru zile mai devreme la Bordon. Şi cercetaşii lui Martin, care marcaseră drumul, urmau să-i întâlnească în acelaşi loc.

Pug se întoarse să vadă ce mai face Tomas, care acum călărea mai bine. Gardan veni către ei şi le strigă:

— Aveţi grijă! Asta e cea mai întunecată parte a pădurii, de aici până la Turnurile Cenuşii. Până şi elfii trec repede pe aici şi în grupuri mari.

Au mers aproape toată ziua cu ochii aţintiţi spre pădure, atenţi la fiecare sunet. Au ajuns la primul loc de întâlnire chiar înainte de apus; era un luminiş mare, plin de cioturi de copaci străpungând ici-colo zăpada. Se vedea că au fost tăiaţi demult, căci pământul se adunase în jurul buturugilor.

Caii de schimb aşteptau legaţi şi păziţi de şase gărzi. N-au lăsat armele decât când au văzut steagul din Crydee. Oamenii din Carse erau îmbrăcaţi cu tunici stacojii împodobite cu o cruce aurie şi un grifon, blazonul baronului Belamy, care se repeta şi pe scuturi.

— Bine aţi venit, my lord, a salutat sergentul.

— Bine v-am găsit, a răspuns Ducele. Caii?

— Odihniţi şi nerăbdători să plece. Ca şi oamenii mei.

Ducele descălecă şi întrebă dacă au avut necazuri.

— Nu, my lord, dar locul ăsta nu pare sigur. Azi-noapte am stat de gardă câte doi şi am simţit că ne priveşte

cineva.

— Dublează paza la noapte şi mâine plecaţi la garnizoană. Aş fi vrut să se odihnească şi caii o zi, dar nu e locul potrivit.

— Şi eu am simţit că se uită cineva la noi, tată, zise Arutha.

— S-ar putea să ne fi urmărit banditţii, spuse Borric. Trimit doi oameni cu voi, sergent.

— Vă mulţumesc, my lord.

Ducele şi Arutha se apropiară de focul din mijlocul luminişului. Oamenii înălţau adăposturi pentru noapte. Borric văzu doi măgari cu saci cu fân, iar Arutha comentă:

— Belamy se gândeşte la toate.

Kulgan, Gardan şi băieţii se apropiară de foc. Se lăsa întunericul; pădurea era atât de deasă, încât chiar la amiază nu răzbătea lumină. Până şi Borric se înfioră:

— Nu-i un loc prea sănătos. Am face bine să plecăm cât mai curând.

După masă, Pug şi Tomas s-au culcat unul lângă celălalt, tresărind la fiecare zgomot.

Treceau prin hăţişuri atât de dese, încât de multe ori cercetaşii trebuiau să găsească un drum mai uşor pentru cai.

— Nu cred că aici străluceşte vreodată soarele, zise Pug.

Vorbeau încet, privind copacii şi umbra deasă. De trei zile de când se despărţiseră de oamenii din Carse, încordarea crescuse. Pădurea era mută, de parcă animale şi păsări se fereau de ceva.

— Simt că se va întâmpla ceva îngrozitor, şopti iar Tomas.

— Zici asta de două zile. Sper să nu trebuiască să ne batem, lupta cu sabia mi-e străină.

— Uite, a scos Tomas o praştie şi nişte pietre din

buzunar. M-am gândit că are să-ţi fie de folos. Am luat şi eu una.

După o vreme s-au oprit să mănânce ceva şi să lase caii să se odihnească, Gardan cercetându-i cu atenţie să nu fie răniţi sau bolnavi.

După amiază urmau să se întâlnească cu al doilea grup de ostaşi cu cai de schimb. Deşi nu mai galopau din cauza terenului, nu erau în întârziere. Din când în când, gărzile descălecau şi croiau drum cu sabia, tăind hăţişul. Loviturile stârneau ecouri în liniştea pădurii.

Pug tocmai se gândea la Carline, când, din capătul îndepărtat al coloanei, izbucni un strigăt.

Pug şi Tomas se repeziră şi ei după ceilalţi, aplecaţi peste gâtul cailor şi străduindu-se să nu cadă din şa. Tomas rămase în urmă şi Pug îl pierdu din vedere la intrarea într-un luminiş. Zgomotele luptei i-au răsunat în urechi. Caii de schimb trăgeau de funia cu care erau legaţi şi Pug zări siluetele luptătorilor, umbre întunecate care atacau călăreţii cu săbiile.

Unul dintre ei se desprinse din învălmăşeală şi, evitând sabia unui soldat, îl atacă pe Pug, dar când să ridice sabia faţa i se umplu deodată de sânge. Tomas se opri lângă Pug şi mai slobozi o piatră din praştie, curmându-i frica.

Pug nu reuşi să-i mulţumească. Vedea peste tot siluete în mantii cenuşii şi armuri de piele ieşind din pădure. Semănau cu elfii, dar aveau părul mai închis la culoare şi strigau unul la altul într-o limbă aspră. Din copaci curgeau valuri de săgeţi şi şeile gărzilor din Crydee se goleau cu repeziciune.

Luminişul era plin de cadavre. Corpurile neînsufleţite ale cercetaşilor lui Longbow şi ale gărzilor din Carse erau legate de ţăruşi în jurul focului, în aşa fel încât să pară vii. Sub ei zăpada era roşie de sânge.

Peste zgomotul bătăliei s-a auzit vocea Ducelui Borric.

— Aici! Suntem înconjuraţi!

Pug dădu pinteni calului. Săgeţile şuierau prin aer şi

gemetele muribunzilor umpleau luminişul.

— Pe aici! a strigat Ducele şi cei rămaşi l-au urmat prin pădure, doborând duşmanii cu pieptul cailor, urmăriţi de strigătele elfilor întunecaţi.

Pug se uită după Tomas. Auzea peste tot limba aceea ciudată şi i se uscase gura iar mâinile transpiraseră în mănuşile groase.

Nu vedea în jur decât umbre verzi şi cenuşii întrerupte de petice de zăpadă. Ducele îi aştepta în vârful unui deal cu sabia scoasă, însoţit de Arutha, transpirat în ciuda frigului. În jurul lor s-au adunat repede gărzile ostenite şi caii gâfâind.

— Câţi? a întrebat Borric.

— Am pierdut optsprezece oameni, avem şase răniţi şi ne-au luat toţi măgarii cu provizii, a răspuns Gardan.

— Ne odihnim puţin. Oricum ne atacă iar.

— Îi înfruntăm, tată? întrebă Arutha.

— Nu, sunt prea mulţi.

— Cine sunt? întrebă Pug.

— Frăţia Căii întunecate, să-i ia Ka-hoolii, îi răspunse un soldat, invocând zeul răzbunării. Locuiesc spre răsărit şi în Ţinuturile Nordice şi de obicei traversează pădurea în grupuri mici. Nu mă aşteptam să fie aşa de mulţi.

— Vin! strigă Ducele, auzind zgomotele apropiindu-se.

Pug pierdu iar noţiunea timpului. Doi oameni căzură lângă el loviţi de săgeţi. Goneau din nou, cu Borric în frunte.

— Nu mai rezistă caii, Înălţimea Voastră, a spus Gardan.

— La naiba! izbi Ducele cu pumnul în şa. Unde suntem?

Pug s-a uitat în jur. Nu-şi dădea seama unde au ajuns. Cerul era acoperit şi copacii înalţi îi împiedicau să vadă ceva.

— Trebuie să mergem spre est, tată, spre munţi.

— Da, dar unde e răsăritul?

— O clipă, Înălţimea Voastră, zise Kulgan şi închise

ochii, în tăcerea care se lăsase, se auzeau în depărtare strigătele urmăritorilor. Pe aici, arătă magicianul.

Drumul lor prin pădure nu rămânea necunoscut Fraţilor Întunecaţi, vocile lor îi însoţeau şi Pug vedea din când în când umbre alergând pe lângă ei. Nu-i atacau, dar se ţineau aproape.

— De ce nu atacă? şopti Tomas.

— Nu ştiu. Văd că se mulţumesc să ne hărţuiască.

Ducele ridică mâna şi coloana se opri. Era din nou tăcere deplină.

— Să ne fi pierdut urma?

— Vor să înaintăm, my lord, vorbi Gardan.

— Kulgan, pe unde e răsăritul?

Magicianul a închis ochii şi arătă spre dreapta. Ei se îndreptaseră mai mult către nord.

— E cum am bănuit, a zis Arutha, ne împing unde vor ei.

— Acum, însă, e rândul nostru, hotărî Ducele. La semnalul meu, atacaţi spre dreapta.

Aşteptă să-şi pregătească oamenii armele şi să roage în gând la zei pentru caii sfârşiţi de oboseală. Apoi strigă:

— Acum!

Oştenii dădură pinteni cailor iar din copaci porniră iar să curgă săgeţi.

Pug reuşi să-l ajungă pe Duce, care dădu semnalul de oprire într-un alt luminiş. Pe faţa lui Borric se citea furia. Zgomotele se depărtaseră şi Arutha întrebă:

— Ne-au pierdut?

— Deocamdată. Oricum vor reveni. Dacă am găsi un loc să ne ascundem…

— Aş avea o soluţie, my lord, dar e riscantă, vorbi Kulgan. Am o amuletă pentru controlul vremii. Voiam să o păstrez pentru corabie, dacă sunt furtuni; nu se poate folosi de mai multe ori. Să-şi ia fiecare calul şi ne adunăm la capătul luminişului, lângă stânci.

Mâinile oştenilor au potolit caii înspăimântaţi şi tot grupul se strânse cu spatele la stâncile de granit care se

înălţau spre cer ca un pumn uriaş. Kulgan începu să-i înconjoare murmurând ceva şi mişcând amuleta într-un joc complicat. Lumina zilei scăzu şi în jurul lui porni să se adune ceaţă, mai întâi în fâşii subţiri, tremurătoare, care deveneau din ce în ce mai dense, până când linia copacilor dispăru cu totul.

Kulgan mări pasul, ceaţa se îngroşă, luminişul era acum lăptos, însă Kulgan nu se oprea şi trimitea necontenit nori groşi de ceaţă care întunecau şi mai tare lumina cenuşie.

— Nu faceţi zgomot, şopti magicianul.

Gardan, Ducele şi Arutha se aşezară în faţa grupului, cu armele pregătite. Strigătele Fraţilor Întunecaţi se auzeau din ce în ce mai aproape. Kulgan incanta în tăcere şi din trupul lui ieşeau fâşii de ceaţă pe care le trimitea de jur-împrejur. Cu fiecare clipă, ceaţa învăluia şi mai mult pădurea şi îngreuna urmărirea.

Pug îşi simţi obrazul ud. Începuse să ningă.

Lângă el o voce strigă ceva în limba ciudată a elfilor întunecaţi. Toţi încremeniră. Pug îi aruncă o privire lui Tomas. Acesta înţepenise cu mâna pe botul calului, ca o statuie.

Un alt glas se alătură primului şi al treilea îi răspunse de la distanţă. Pug îl văzu pe Gardan cum se încordează punând în tăcere armele pe pământ şi trăgându-şi pumnalul de la brâu. Cu o mişcare rapidă dispăru în ceaţă şi se întoarse după o clipă, ţinând strâns în braţe un frate întunecat. Ochii duşmanului ieşeau din orbite şi se chinuia să respire, dar sergentul îl sugruma încet, cu toate că îi curgea sânge din braţ. Apoi trupul elfului întunecat se înmuie iar Gardan îi rupse gâtul şi îl lăsă la pământ încet, să nu facă niciun zgomot. Curând vocile se îndepărtară şi când nu s-a mai auzit nimic, un oftat prelung străbătu luminişul.

— Au plecat, şopti Ducele. Luaţi caii de frâu.

Pug încerca să zărească prin întuneric. Ducele, Arutha şi Gardan erau în faţă cu Kulgan care, epuizat de efort,

mergea ajutat de sergent. Din cincizeci de oşteni cu care plecaseră din Crydee, rămăseseră doar treisprezece. Numai şase cai supravieţuiseră, suferinţa celor răniţi fiind curmată de oştenii încruntaţi.

Urcau anevoie dealurile, spre munţi. Deşi era noapte, Ducele voia să-şi continue drumul, să se depărteze de urmăritori. Oamenii înaintau cu greu şi înjurau în şoaptă când alunecau pe stânci.

Pug îşi târa cu greu trupul obosit şi îngheţat. Ziua i se păruse nesfârşită, nu-şi mai amintea când mâncase sau când se odihnise ultima oară. Luă o mână de zăpadă şi îşi umplu gura, însă nu-şi potoli setea. Ningea tot mai tare, cel puţin aşa i se părea simţind fulgii udându-i faţa.

Şoapta Ducelui se auzi în întuneric:

— Ne oprim. Nu cred că ne mai urmăresc. Ne acoperă zăpada urmele până dimineaţă.

— Pug? se auzi şoapta lui Tomas.

— Aici.

— Cred că n-o să mă mai mişc niciodată, gâfâi Tomas, prăbuşindu-se lângă el.

Pug dădu din cap, neputând să vorbească.

— Fără foc, porunci Ducele.

— E cam frig, my lord, a zis Gardan.

— Aşa e, dar dacă diavolii ăia sunt aproape, focul îi cheamă spre noi. Strângeţi-vă unul în altul, puneţi pază. Cum se luminează, plecăm.

Pug simţindu-i pe ceilalţi în jurul lui, aţipi. Ziua a venit surprinzător de repede.

Încă trei cai muriseră în timpul nopţii şi trupurile lor îngheţate zăceau în zăpadă. Pug se simţi ameţit. Tremura nestăpânit şi începu să bată din picioare, încercând să-şi pună sângele în mişcare. Tomas se ridică şi el.

— Nu mi-a fost niciodată aşa de frig, îngăimă, cu dinţii clănţănind.

Bucăţile de stânci pleşuve, acoperite ici şi colo de zăpadă, se înălţau deasupra lor şi se uneau într-un pod.

Poteca urca şi Pug observă că acolo copacii erau mai rari.
— Vino, îl chemă Tomas.
— La naiba! îl auzi pe Gardan. Sergentul stătea aplecat asupra trupului nemişcat al unei gărzi. A murit azi-noapte, my lord. Era rănit şi n-a spus nimic.
Pug numără. Mai erau doisprezece oşteni.
— Unde vrei să te duci? îl întrebă Tomas.
— Să vedem ce e dincolo.
S-au căţărat pe stâncile colţuroase ajutându-se cu mâinile amorţite şi efortul îi încălzi. Ajunşi în vârf, văzură piscurile înalte ale Turnurilor Cenuşii care se înălţau în depărtare spre cer. Soarele răsărea înapoia lor, făcând ca zăpada să scânteieze în aur şi purpură. Partea dinspre apus era cufundată într-o umbră albastră iar cerul se limpezise.
Acum, că ştiau unde sunt, se mai învioraseră. Gardan se apropie de Duce, care stătea de vorbă cu Kulgan şi Arutha. Vocea lui Borric se auzea clar în aerul rece şi proaspăt al dimineţii.
— Luaţi bagajele de pe caii morţi şi împărţiţi-le între voi. Pe ceilalţi îi duceţi de căpăstru. N-are rost să le mai înfăşuraţi copitele, oricum lăsăm urme. Kulgan, ai idee unde e Trecătoarea de Sud?
— Încerc, my lord, a răspuns magicianul închizând ochii. Pug îl urmărea cu atenţie; nu reuşise niciodată să vadă cu mintea. Semăna cu folosirea cristalului, însă era mai puţin clar, trebuia să simţi unde se află ceva.
— Nu-mi dau seama, sire, vorbi Kulgan după o vreme. Dacă aş mai fi fost vreodată acolo poate aş fi reuşit, aşa…
— Era bine să fi fost Longbow cu noi. El ştie bine zona. Mie munţii mi se par toţi la fel. Borric se uită spre răsărit.
— Tată, dacă am merge spre nord? se avântă Arutha.
— Da, zâmbi Ducele în faţa logicii fiului său. Dacă trecătoarea e la nord, ajungem înainte să se înzăpezească. Dincolo de munţi, vremea e mai blândă în est, cel puţin aşa ar trebui să fie în perioada asta. Putem

merge pe jos la Bordon. Dacă însă suntem deja la nord de trecătoare, dăm de pitici. Ei ne pot adăposti şi poate că ştiu vreun drum către răsărit. Borric tăcu şi se uită la oamenii obosiţi. Cu trei cai şi zăpadă, mai rezistăm o vreme…

— Nu ninge două-trei zile, spuse Kulgan.

De jos din pădure se auzi o chemare şi toţi încremeniră.

— Unde crezi că sunt, sergent?

— E greu de spus, my lord. Doi kilometri, poate trei. Sunetul călătoreşte cam ciudat în pădure, mai ales când e frig.

— Adună oamenii. Plecăm.

Degetele lui Pug sângerau în mănuşile groase. Ori de câte ori fusese posibil, merseseră peste pietre şi stânci, să nu lase urme.

Copacii se răriseră de-a lungul drumului şi ei urmaseră încă din zori o culme neîntreruptă de dealuri înalte ce urca spre Turnurile Cenuşii. Spre mirarea lui Pug, munţii nu păreau a fi mai aproape decât îi văzuse prima oară.

Soarele era la amiază, însă nu-i încălzea. Vântul sufla rece pe înălţimi.

— Cât timp bate vântul dinspre nord-est, nu ninge, pentru că umezeala se lasă pe piscuri, se auzi vocea lui Kulgan din spate. Dacă însă îşi schimbă direcţia şi suflă de la apus, dinspre Marea Nesfârşită, va trebui să facem pârtii în zăpadă.

Într-un târziu, Ducele dădu semnalul de oprire.

— Faceţi foc şi sacrificaţi un cal.

Gardan a trimis oamenii să adune lemne. Apoi aerul se umplu de mirosul cărnii fripte şi, cu toate că nu-i venea să creadă, lui Pug îi lăsa gura apă. Mestecă lacom bucata de ficat înfiptă în vârful unei frigări de lemn. Lângă el, Tomas înghiţea cu aceeaşi poftă o bucată de pulpă.

Soldaţii au împachetat carnea rămasă şi au împărţit-o între ei s-o care până la următorul popas. Apoi au ridicat tabăra şi au stins focul, acoperind urmele şederii. Gardan

dădu ordinul de plecare iar oamenii s-au încolonat după Duce. Pug, rămas în spate cu Tomas, numără din nou. Mai erau zece soldaţi.

Vânturile îngheţate au început să sufle după două zile, sfâşiindu-le faţa şi mâinile ca nişte cuţite reci. Oamenii îşi înfăşuraseră mantiile în jurul trupurilor şi mergeau aplecaţi. Pug se străduia în zadar să-şi şteargă genele, vântul îi făcea ochii să lăcrimeze iar picăturile îngheţau imediat şi îi înceţoşau vederea.

— Vine furtuna, my lord, a strigat Kulgan. Trebuie neapărat să găsim un adăpost.

— Cât mai e? strigă Ducele magicianului.

Kulgan ridică mâna dreaptă deasupra capului. Vântul îi răvăşea barba şi părul, descoperindu-i fruntea înaltă.

— Cel mult un ceas.

Un nechezat trist străbătu prin vuietul furtunii şi un soldat strigă că se prăbuşise şi ultimul cal. Borric ordonă uciderea animalului şi soldaţii au aruncat carnea aburindă în zăpadă să se răcească, apoi au învelit-o şi au împărţit pachetele.

Pug ştia că dacă nu găsesc adăpost, n-au ce face cu carnea, însă cercetaşii anunţară că au dat de o peşteră.

Zăpada cădea în rafale şi se întunecase mult. Pug nu-şi mai simţea mâinile şi picioarele, apoi căzu în zăpadă. Îi era cald, se simţea bine şi i se făcuse somn. Tomas îngenunche lângă el şi începu să-l scuture.

— Sus! Mai e un pic.

Desfăcu o fâşie de pătură legată peste tunică, o prinse de centura lui Pug şi începu să-l tragă. În scurtă vreme au găsit gura peşterii. Înăuntru părea cald în comparaţie cu vântul tăios ce sufla pe munte. S-au împleticit câţiva paşi în întunericul prietenos şi s-au prăbuşit.

Pug se trezi simţind aroma fripturii. Dincolo de focul din gura peşterii era un întuneric de smoală. Pug îşi mişcă degetele şi îşi scoase mânuşile rupte. Nu

degerase. Îl scutură şi pe Tomas care se trezi clipind spre lumină.

— Cum vă simţiţi? i-a întrebat Kulgan punându-i să-şi scoată cizmele. Din fericire nu degeraseră.

— Cât am dormit?

— Toată noaptea trecută şi azi toată ziua.

Abia atunci observă Pug că peştera fusese curăţată şi se bucură la vederea iepurilor ce se învârteau într-o frigare, ploştile cu apă pline şi a păturilor ce îi înveleau.

— De ce nu ne-ai trezit?

— Oricum nu plecam până nu se potolea furtuna şi abia acum s-a mai domolit. Ducele a zis că plecăm mâine dacă e vremea bună.

Pug ar mai fi vrut să doarmă, însă îi era foame şi îi făcu un semn lui Tomas. Lângă foc, cineva le-a întins de mâncare şi s-au aşezat lângă perete cu carnea în mână. Pug voia să spună ceva, când îl văzu pe cel care vorbea cu Gardan că se prăbuşeşte, având o săgeată înfiptă în spate.

— Suntem atacaţi! strigă Gardan.

Din gura peşterii se auzi un mârâit şi ceva sări peste foc, doborî soldatul care frigea carnea şi se opri lângă băieţi. Era îmbrăcat în piei de animal şi ducea un scut zgâriat şi o sabie.

Avea ochii roşii şi un rânjet îi dezvelea colţii. Pug rămase nemişcat, dar Tomas scoase sabia din teacă. Atacă stângaci, dar străpunse pieptul păros iar fiinţa se prăbuşi scuipând sânge.

Nu era singur. Veniră şi alţii iar oamenii din Crydee au început lupta. Pug luă şi el sabia, dar lupta se termină repede şi brusc s-a făcut linişte. Doar omul lovit de săgeată căzuse, în rest nu era nimeni rănit.

Şase atacatori erau morţi. Mai mici decât oamenii, aveau arcadele ieşite şi frunţile joase acoperite de păr des, negru. Pielea verzuie era netedă şi ochii mari şi rotunzi, galbeni cu pupila neagră. Dinţii lungi semănau cu nişte colţi.

— Ce sunt? îl întrebă Pug pe Gardan.

— Goblini, deşi nu ştiu ce caută aşa de departe de casele lor.

— Doar şase, s-a mirat Ducele. Nu atacă oamenii decât când sunt foarte mulţi. Asta a fost sinucidere.

Kulgan, îngenunchiat lângă un cadavru, îi scoase haina murdară descoperind o rană.

— Asta nu e făcută de noi. A fost rănit de trei zile şi nu se vindeca prea bine.

Cercetându-i şi pe ceilalţi, Gardan descoperi răni asemănătoare, unul având chiar un braţ rupt.

— N-au cămăşi de zale, doar armele din mână. Ăsta de aici are tolbă pentru săgeţi, dar e goală. Singura lor săgeată l-a rănit pe Daniel.

— Ce nebunie, comentă Arutha.

— Aşa e, aprobă Kulgan. Erau îngheţaţi, flămânzi şi răniţi. Cred că n-au mai mâncat de mult şi i-a înnebunit mirosul cărnii fripte. Era ultima lor şansă.

— Duceţi cadavrele afară, vorbi Ducele. Cu cine s-or fi luptat?

— Cu Frăţia? încercă Pug.

— Nu cred, se aliază cu ei doar când ne atacă, în rest îi lasă în pace.

— Cu piticii? îndrăzni Tomas.

— Asta ar explica de ce nu sunt înarmaţi, probabil că piticii au atacat un sat goblin.

— Înălţimea Voastră, strigă cineva de strajă, vine cineva.

Cu armele pregătite, oamenii ascultau zgomotul paşilor care se apropiau strivind zăpada. Pug se lupta cu un sentiment de teamă pe măsură ce zgomotul creştea.

Paşii s-au oprit şi din grupul celor veniţi se desprinse o siluetă.

— Cine sunteţi? întrebă Ducele.

O făptură scundă se opri în lumină şi îşi dădu gluga pe spate. Avea pe cap un coif de metal care-i acoperea părul des şi roşcat. Ochii i-au lucit verzi în bătaia focului,

sub sprâncenele groase care se uneau deasupra unui nas mare, coroiat. Se uită atent la oameni şi făcu un semn în spate. Din întuneric apărură şi alţii ducând nişte catâri de căpăstru.

— Sunt pitici! exclamă Tomas.

Noul venit se uită la băiat cu o privire ironică.

— Pe cine aşteptai, băiete? Vreo driadă frumuşică? Piticul se opri în faţa Ducelui. După tunici, cred că sunteţi din Crydee. Eu, s-a lovit el peste piept, sunt Dolgan, şeful satului Caladara şi Lider de Război al piticilor din Turnurile Cenuşii.

Dolgan scoase de sub mantie o pipă, dându-şi la o parte barba lungă care îi ajungea până la mijloc şi urmă:

— În numele zeilor, ce vă aduce pe voi, făpturi înalte, în locul ăsta rece şi pustiu?

9
MAC MORDAIN CADAL

PITICII STĂTEAU DE PAZĂ.

Oamenii din Crydee erau în jurul focului şi mâncau din merindele aduse de pitici: supă grasă, felii mari de pâine de campanie, cu coaja groasă şi miezul dulce, plin cu miere, peşte afumat.

Pug urmărea piticii. Aceştia se mişcau repede, unii îngrijind rănitul, alţii aducând apă sau umplând farfuriile cu merinde şi căni cu bere cafenie, turnată din ploşti de piele pline cu lichidul înspumat.

Patruzeci de pitici veniseră cu Dolgan. Şeful era flancat de cei doi fii: Weylin, cel mare şi Udell. Semănau amândoi cu tatăl lor, doar Udell era mai întunecat. Păreau tăcuţi în comparaţie cu Dolgan care vorbea cu Ducele, gesticulând cu pipa într-o mână şi cu cana de bere în cealaltă.

Piticii urmăreau goblinii care-i atacaseră pe oameni, altfel nu i-ar fi găsit, căci furtuna de zăpadă ştersese urmele.

— Îmi amintesc de dumneata, Lord Borric, deşi erai copil când am fost eu ultima dată în Crydee. Am stat la masă cu tatăl dumitale, o masă foarte bună.

— Dacă mai vii în Crydee, va fi la fel de bună, Dolgan.

Ducele îi povestise lui Dolgan despre misiunea lui şi piticul rămăsese tăcut, trăgând din pipă. La un moment dat aceasta se stinse şi el suspină resemnat până îl văzu pe Kulgan scoţând nori groşi de fum. Dolgan se lumină la faţă.

— Ai cumva nişte tutun, master magician? întrebă el.

— Din fericire, i-a întins Kulgan punguţa, am mereu la mine punga şi pipa. Mă pot lipsi de orice, dar să trec

peste necazuri fără mângâierea pipei, e de neconceput.

— Aşa el încuviinţă Dolgan umplându-şi luleaua, ai perfectă dreptate. În afară de berea de toamnă şi de iubita mea soţie, nu e nimic mai bun ca pipa. Revenind la veştile aduse de voi, sunt neaşteptate, dar explică nişte ciudăţenii.

— Ce anume?

— Cum v-am spus, patrulam pe aici. Până acum n-a fost nevoie să păzim minele şi păşunile atât de apropiate de casă. Bandiţii, moredhel – Fraţii Întunecaţi, cum le spuneţi voi – sau vreun trib de goblini mai proşti ca de obicei, mai vin pe aici, dar foarte rar. În general nu aveam probleme. De la un timp însă, nu ştiu ce s-a întâmplat că am început să găsim urmele unor grupuri mari de moredhel şi goblini. Pleacă din satele lor aflate la nord de noi. Am trimis nişte flăcăi să vadă despre ce e vorba şi au găsit aşezări întregi părăsite, unele prădate, altele neatinse. Bineînţeles că am intrat la idei. Satele noastre sunt pe platouri înalte şi nu îndrăznesc să le atace, dar se leagă de cirezi în văile joase, mai ales iarna. Mai mult ca sigur că mesagerii voştri au fost opriţi de ei şi n-au mai ajuns la noi. Acum cel puţin ştim de ce migrează.

— Tsurani, şopti Ducele.

— Înseamnă că au venit în număr mare, zise Arutha.

Ducele se uită întrebător la el şi Dolgan zâmbi.

— Ai un flăcău isteţ, Lord Borric. Aşa e, au venit în număr mare. Fraţii Întunecaţi sunt nişte nenorociţi, e adevărat, dar sunt luptători buni. Iar noi, piticii, deşi suntem socotiţi cei mai buni din Vest, suntem prea puţini să scăpăm de ei odată pentru totdeauna. Îţi trebuie o armată numeroasă şi bine aprovizionată să-i faci pe astfel de cotropitori să plece.

— Aş da orice să aflu cum au ajuns Tsuranii aici în munţi, se încruntă Kulgan.

— Eu aş vrea să ştiu câţi sunt, zise Ducele.

Dolgan trase din pipă şi rămase cu ochii pironiţi la foc.

— Zece mii, poate, vorbi el. Ne-am gândit la o grămadă de motive, ciumă, război, lăcuste, numai la invazie nu. Judecând după numărul aşezărilor părăsite, cred că vreo trei mii de moredhel şi goblini au fugit în Inima Verde. Unele din satele lor sunt doar o adunătură de colibe; băieţii mei le-ar putea veni singuri de hac; altele însă au palisade întărite şi sute de luptători să le apere. Într-o lună au fost pustiite vreo duzină de aşezări din astea. De câţi oşteni crezi că e nevoie să-i scoţi de acolo?

Pug nu-şi aducea aminte să-l fi văzut vreodată pe Duce aşa de îngrijorat.

— Am o mie cinci sute de oameni la Crydee, punându-i la socoteală şi pe cei de la graniţă. Pot să mai chem cam o mie de la Carse şi Tulan, cu toate că le-aş goli de tot garnizoanele. Încă o mie din sate şi oraşe, deşi mulţi sunt cam bătrâni, veterani de la asediul din Carse sau tineri necopţi încă.

— Patru mii cinci sute, cel mult, o treime civili, contra zece mii. Arutha se înnegurase la faţă.

— Tata, se uită Udell la Borric, nu se laudă cu noi şi nici nu exagerează calităţile de luptători ale Fraţilor Întunecaţi. Cinci sau zece mii de venetici sunt luptători experimentaţi, altfel nu-i dislocau aşa de uşor pe duşmanii noştri.

— Cred, a zis Dolgan, că ar fi bine să trimiţi vorbă fiului dumitale şi baronilor vasali, să stea liniştiţi la adăpost în castele, iar dumneata să te îndrepţi spre Bordon. La primăvară, vom avea nevoie de toată armata Vestului ca să-i alungăm pe invadatori.

— Dolgan, ai dreptate. Trebuie să-l conving pe Prinţ să ne ajute. Trebuie neapărat să ajung la Krondor.

— Trecătoarea din Sud e înzăpezită. Mai e un drum, deşi cam greu. Toţi munţii sunt străbătuţi de mine de metal şi tuneluri străvechi. Multe din ele au fost săpate de pitici, să scoată aur şi fier. Altele erau deja aici când am venit noi, numai zeii ştiu cine le-a făcut. Există un

drum care străbate munţii şi iese pe partea cealaltă, la o distanţă de o zi de drumul spre Bordon.

— Mac Mordain Cadal, tată? întrebă Weylin.

— Da, mina părăsită a strămoşilor noştri. Am săpat kilometri întregi de tuneluri sub munte şi unele dau în galerii străvechi. Sunt poveşti ciudate despre galeriile de acolo. Mulţi pitici au încercat să caute comori legendare. Cei mai mulţi s-au întors, dar unii n-au mai revenit. Ştiţi că piticii nu se rătăcesc niciodată, aşa că acolo, în adâncuri, ceva s-a întâmplat. Vă spun ca să ştiţi, însă dacă mergem prin tunelurile săpate de strămoşii noştri, nu riscăm nimic.

— „Mergem”, prietene? De ce spui asta? Adică veniţi cu noi?

— Dacă vă arăt intrarea şi pe urmă vă las singuri, zâmbi Dolgan, într-o oră vă rătăciţi şi nu mai ieşiţi vii de acolo. N-am chef să merg la Rillanon să-i explic Regelui cum am reuşit să-l prăpădesc pe unul din cei mai buni duci ai Regatului. Vă călăuzesc eu, Lord Borric; dacă plătiţi bine, le-a făcut Dolgan băieţilor cu ochiul. Să zicem o pungă cu tutun şi o masă bună la Crydee.

— S-a făcut. Mulţumesc, prietene.

— Udell, iei jumătate de trupă, un măgar şi oamenii răniţi şi te duci la Crydee. Vezi că e nişte pergament într-unul din saci şi cerneală, să scrie Înălţimea Sa mesajele. Weylin, îi iei pe ceilalţi şi pleci la Caldara. Trimiţi vorbă piticilor din Turnurile Cenuşii că la primăvară începe războiul. Lord Borric, de când ne-aducem noi aminte, niciodată nu ne-a cucerit cineva pământurile şi ne-ar cam supăra să încerce cineva s-o facă. Piticii vor fi alături de Regat. Ne-aţi fost prieteni buni, cinstiţi şi ne-aţi ajutat la nevoie. Şi nici noi n-am fugit când a fost vorba de luptă.

— Dar Muntele Stâncos? întrebă Arutha.

— Bine că mi-ai adus aminte. Bătrânul Harthon şi clanurile lui s-ar supăra tare dacă nu-i invităm şi pe ei la bătălie. Trimit mesaje şi la Muntele Stâncos.

Dolgan porni peste dealurile golaşe la prima rază de lumină. Mergea în faţă urmat de Duce şi Arutha. Veneau apoi băieţii cu Kulgan care gâfâia, Gardan şi şase soldaţi.

— Kulgan, cere să ne oprim un pic. Eşti frânt, a zis Pug.

— Nu-i nimic, ajungem repede în mină şi acolo mergem mai încet.

Dolgan mergea în frunte, cu pas iute, în ciuda picioarelor scurte.

— Nu oboseşte niciodată? se miră Tomas.

— Piticii sunt renumiţi pentru rezistenţa lor. În bătălia de la Carse, când castelul era gata să cadă în mâna Fraţilor Întunecaţi, piticii de la Muntele Stâncos erau pe drum, să vină în ajutorul celor asediaţi. Au primit vestea că nu mai rezistă castelul şi au alergat o zi, o noapte şi încă o jumătate de zi, fără să obosească. Le-au căzut în spate elfilor întunecaţi şi de atunci Frăţia nu şi-a mai revenit. Dolgan nu se laudă; piticii sunt, fără îndoială, cei mai buni luptători din Vest. Nu sunt ei prea numeroşi în comparaţie cu oamenii, însă numai muntenii Hadati seamănă cu ei când e vorba de luptă în munţi.

Intrarea în mină era blocată de tufişuri. Oştenii le-au tăiat, dezvăluind gura unui tunel.

— S-ar putea să trebuiască să vă aplecaţi pe ici, pe colo, dar e spaţiu destul. E loc şi pentru animale, au mai fost măgari pe aici.

Pug zâmbi. Piticii se dovedeau mai înalţi decât crezuse el ascultând poveştile de la castel, cam un metru şi jumătate şi semănau bine cu oamenii, atât că erau scurţi în picioare şi foarte laţi în umeri.

Sergentul şi oamenii lui aprinseră torţele şi Dolgan îi avertiză:

— Fiţi atenţi, numai zeii ştiu ce se află în tunelurile astea.

Locurile erau umede. Torţele aruncau lumini

tremurătoare pe pereţi, iar tavanul se înălţa şi cobora. Uneori erau nevoiţi să aplece capetele, dar, oricum, era spaţiu suficient.

— Nu mi-ar plăcea să mă rătăcesc pe aici, a mormăit Tomas. M-am zăpăcit de tot.

După un timp au ajuns într-o peşteră mare în care dădeau mai multe tuneluri. Au adăpat animalele şi au înfipt torţe de jur împrejur. Pug şi Tomas au făcut ultimii de pază, având tot timpul impresia că e ceva dincolo de umbrele aruncate de foc pe pereţi. Când s-au dus să mănânce şi li s-au dat pesmeţi şi came uscată, Tomas a întrebat:

— Ce a fost aici înainte?

— E o peşteră de întâlnire, îi răspunse Dolgan. Sunt multe aşa. Când se adună la un loc filoane mari de fier, aur, argint şi alte metale, se unesc multe tuneluri. Pe măsură ce metalele sunt scoase la suprafaţă, se formează astfel de peşteri.

— Cât e de înaltă?

— N-aş putea să-ţi spun. Două sute de metri, poate mai mult. Încă mai sunt metale aici, dar pe vremea bunicului bunicului meu, erau nişte bogăţii de neimaginat. Sunt sute de galerii aici, la diferite niveluri. Pe acolo, a arătat Dolgan un tunel, ajungi într-o galerie şi de acolo în alta iar dacă o urmezi, dai de Mac Bronin Alroth, altă mină părăsită. Prin ea ajungi la Mac Owyn Durr, unde piticii mei te-ar întreba cum ai ajuns în mina lor de aur. Deşi mă îndoiesc să reuşeşti dacă nu eşti născut pitic, zâmbi Dolgan. Păi, ar cam trebui să plecăm.

— Credeam că ne-am oprit să dormim, se miră Tomas.

— Soarele e încă sus, mai avem de mers.

— Dar mi s-a părut…

— Ştiu, e uşor să pierzi noţiunea timpului aici.

Porniră din nou. După un timp pătrunseră în nişte galerii întortocheate, care coborau. Dolgan îi lămuri că ieşirea dinspre răsărit e mai jos cu câteva sute de metri decât cea din apus, aşa că vor mai coborî şi în restul

drumului. Au trecut şi prin alte peşteri de întâlnire, cu Dolgan alegând fără ezitare tunelurile prin care-i călăuzea. Au început apoi să audă zgomote de apă curgătoare.

— Veţi vedea, le aruncă piticul peste umăr, o privelişte pe care n-a văzut-o niciun om şi puţini pitici.

Zgomotul apei se auzea din ce în ce mai tare. Drumul deveni muchie de piatră, care mergea de-a lungul peretelui din dreapta. În jos nu se vedea nimic, întunericul acoperea complet văgăuna. Drumul cotea şi îi aduse în faţa unei privelişti care le tăie răsuflarea. De partea cealaltă a peşterii, peste o îngrămădire de stânci, se prăvălea o cascadă imensă. Începea cam cu o sută de metri deasupra lor, se strivea de peretele de piatră şi dispărea în întunecimea de jos. Nu puteai să-i apreciezi adâncimea, vuietul apei stârnea ecouri puternice şi prin ea dansau nebuneşte culori luminoase, amestecându-se în spuma albă a apei, sclipind peste stâncile ude şi alcătuind un peisaj de basm.

— Cu sute de ani în urmă, le strigă Dolgan, râul Wynn-Ula izvora din Turnurile Cenuşii şi curgea spre Marea Amară. Un cutremur mare i-a crăpat albia şi acum se varsă într-un lac mare, subteran. Curgând prin munte, adună mineralele care colorează apa.

Se uitau fermecaţi la cascada din Mac Mordain Cadal, dar Ducele dădu ordinul de plecare. Erau împrospătaţi şi de aerul curat şi de picăturile minuscule, ca o ceaţă, care îi înconjurau.

Pierduseră de mult numărul tunelurilor când au ajuns într-o peşteră în care s-au oprit să doarmă. Au aprins mai multe torţe şi Ducele a zis:

— Sper să ne ajungă lemnele de foc. Ard foarte repede aici.

— Dă-mi nişte oameni şi aduc eu lemne, se oferi Dolgan. Trebuie doar să ştii unde să cauţi.

— Am un sentiment ciudat, spuse Borric aşezându-se lângă Kulgan. O fi doar în mintea mea, sau locul ăsta nu

miroase a bine?

— Şi eu simt ceva, dar apare şi dispare, nu pot să-mi dau seama ce e.

Copitele măgarilor stârneau ecouri lungi în peştera întunecată. Nu se opriseră decât puţin la prânz să mănânce. Se apropiau de peştera în care aveau să petreacă ultima noapte în mină. De câtva timp, Pug simţea ceva ciudat, ca o răceală care apărea şi dispărea. Se întorcea mereu să se uite înapoi.

— Şi mie mi s-a părut că s-ar apropia ceva, aprobă Gardan.

Dolgan se opri şi ridică mâna. Toţi pândeau ceva, însă nu se auzea niciun zgomot.

— Mi s-a părut o clipă… dar nu e nimic. Ne oprim aici.

— Partea asta din Mac Mordain Cadal, spuse Dolgan mai târziu, în timp ce se odihneau, e cea mai apropiată de tunelurile străvechi. Din următoarea peşteră pleacă galerii care duc la cele mai vechi mine părăsite. De acolo ajungem repede la suprafaţă. Până mâine la amiază suntem afară.

— Poate că locul ăsta ţi se potriveşte, prietene, a spus Ducele, eu însă de-abia aştept să scap de el.

— Nu mi se potriveşte, Lord Borric, râse Dolgan stârnind ecouri, mai degrabă eu mă potrivesc cu el. Merg mai uşor pe sub munţii ăştia şi ai mei au fost mereu mineri. Dar dacă am de ales, mai degrabă aş sta în păşunile înalte de lângă Caldara să păzesc vitele sau în sala mare, cu fraţii mei, să bem bere şi să cântăm balade.

— Cântaţi multe balade? l-a întrebat Pug.

— Multe, i-a surâs Dolgan, căci iarna e lungă şi grea în munţi. După ce ducem vitele în păşuni sigure, nu mai e mare lucru de făcut, aşteptăm să vină primăvara. E o viaţă sănătoasă.

— Mi-ar plăcea să vă văd satele.

— Poate că ai să le vezi odată, flăcău.

S-au culcat, însă noaptea Pug se trezi cu acelaşi

simţământ ciudat încercat mai devreme. Se ridică în capul oaselor, acoperit de o transpiraţie rece, şi privi în jur. Focul scăzuse, dar torţele ardeau şi gărzile stăteau de vorbă. Nu se mai trezise nimeni. Simţi o clipă că răceala sporeşte şi era gata să-l trezească pe Tomas, când senzaţia dispăru, lăsându-l obosit şi încordat.

S-a trezit înţepenit şi îngheţat şi, văzând că oştenii erau gata de plecare, îl scutură pe Tomas.

— Visam că sunt acasă şi mama pregătea o tavă cu cârnaţi şi una cu prăjituri de porumb, umplute cu miere.

— Ia de aici, îi dădu Pug un pesmet. Lasă că mâncăm mai bine la Bordon.

Pe drum Pug fu din nou încercat de senzaţia aceea ciudată, în ultima peşteră mai mare s-au oprit şi Dolgan s-a uitat în urmă.

— O clipă am crezut…

Lui Pug i se făcu pielea de găină.

— Dolgan, Lord Borric! Se întâmplă ceva! strigă el.

Dolgan înţepenise, cu urechile ciulite. Un geamăt slab îşi trimise ecoul dintr-un tunel.

— Şi eu simt ceva! strigă Kulgan.

Sunetul se auzi mai aproape, înfricoşător.

— Pe toţi zeii! a strigat piticul. E un spectru. Repede! Faceţi un cerc, altfel suntem morţi!

Oştenii au adunat măgarii în mijlocul cavernei şi Gardan i-a împins pe băieţi lângă ei. Ostaşii, adunaţi în cerc, au tras săbiile. Tomas îşi simţea inima bătând să-i iasă din piept iar Pug transpirase de spaimă.

Auzi o exclamaţie şi se uită în dreapta. O umbră venea din întuneric, neagră, mişcătoare, de forma unui om, cu ochii roşii arzând ca nişte cărbuni încinşi.

— Staţi aproape şi aveţi grijă de vecini! Nu-l putem omorî, dar nu-i place fierul. Să nu vă atingă, că suge viaţa din voi. Aşa se hrăneşte, îi sfătui Dolgan.

Spectrul se apropia încet, răbdător. Se opri, se uită la cercul defensiv şi gemu din nou ca şi când toată tristeţea lumii se adunase în glasul lui. Unul dintre soldaţi îl atinse

cu sabia şi pe tăişul armei se scurse un foc rece, albastru. Umbra se dădu înapoi şi întinse o mână. Oşteanul se prăbuşi, atins.

Măgarii rupseră legăturile şi oştenii căzură, împinşi de animalele înspăimântate.

— Staţi lângă mine! strigă Kulgan. Din trupul magicianului porniră să iasă fuiori de fum alb. Lăsăm măgarii! Ce nu-i viu nu intră în fum. Acum, haideţi!

Dolgan le arătă un tunel de partea cealaltă a peşterii.

— Pe acolo! Grupul porni. Torţele scăpate din mâini aruncau umbre tremurătoare, spectrul se apropia. Se dădu înapoi când atinse fumul, dar nu plecă, se învârtea nehotărât pe lângă ceaţa albă. Aruncând o privire pe lângă el, lui Pug i se strânse stomacul. Tomas stătea de partea cealaltă cu o torţă în mână şi se uita neputincios la grupul care se îndepărta.

— Tomas! Fă ceva! îl imploră Pug.

— Nu putem să ne oprim, a spus Dolgan. Pierim toţi.

Pug voi să spargă vălul de fum şi să-i vină în ajutor lui Tomas, dar Gardan îl opri:

— Pug, Tomas e oştean. Înţelege.

Pug văzu spectrul părăsindu-i şi luându-se după Tomas. Băiatul se întoarse şi alergă spre alt tunel. Torţa licări o clipă apoi dispăru în întuneric. Spectrul gemu şi îl urmă.

Când scăpaseră măgarii, Tomas se despărţise de ceilalţi şi rămăsese singur. S-a gândit să ocolească spectrul, dar era cu neputinţă.

Paşii îi răsunau în peşteră şi torţa arunca umbre nebuneşti pe pereţi. O ţinea strâns în stânga iar cu dreapta apucase sabia. Ochii roşii îl urmăreau şi nu păreau că se apropie. „Dacă mă prinde”, şi-a spus el hotărât, „va prinde pe cel mai iute alergător din Crydee.” Lungi pasul având grijă să nu-şi piardă respiraţia. Teama îi dispăruse ştiind că n-are rost să lupte şi că e mai bine să încerce să scape prin fugă.

S-a năpustit într-o galerie laterală, şi spectrul îl urmă. Îi

vedea ochii roşii urmându-l, dar distanţa dintre ei se mărise. Îi trecu prin minte că mulţi au murit fiind prea înspăimântaţi să fugă. Puterea spectrului constă în teroarea paralizantă pe care o năştea.

Alt tunel, altă cotitură. Tomas văzu o peşteră în faţă şi descoperi că se mişcase în cerc şi ajunsese tot la locul în care fuseseră atacaţi. Printre cadavrele animalelor şi ale oştenilor găsi o altă torţă şi o aprinse de la a lui. Spera acum să nimerească galeria care să-l ducă la suprafaţă. Se repezi prin tunelul prin care credea că au ieşit ceilalţi.

Spectrul mârâi, întărâtat. Picioarele lungi ale lui Tomas se puseră în mişcare mărind distanţa. Parcă nu mai alergase niciodată aşa de bine.

Ajunse într-o zonă de tuneluri dese şi întortocheate. Nu era ăsta drumul de care vorbea Dolgan. Alese unul la întâmplare şi nimeri peste alt păienjeniş de galerii. S-a oprit după un perete să-şi tragă sufletul. Nu-şi auzea decât inima bătând furioasă.

În depărtare răsună un urlet mânios şi Tomas ştiu acum că spectrul îi pierduse urma. Dar acum problema era să găsească drumul prin păienjenişul de tuneluri.

Tomas nu ştia cât timp rătăcise prin galerii. Găsi o peşteră, dar era goală. Scoase un pesmet păstrat în buzunar şi îl ronţăi. Torţa era pe sfârşite, însă Tomas refuza să se oprească.

Sunetul apei adus de ecou l-a făcut să grăbească pasul. Peştera în care ajunse repede, mânat de sete, era cea mai mare dintre cele prin care trecuse. Se auzea din depărtare zgomotul cascadei şi muchia de piatră pe care merseseră era undeva sus, deasupra capului. Dezamăgit, se opri lângă un fel de golf care mărginea un lac subteran. Valuri mici spălau malul cu un fâşâit continuu. Bău şi se bucură de gustul apei, proaspătă şi rece.

La marginea golfului era un debarcader părăsit şi Tomas bănui că era opera piticilor care probabil foloseau bărci ca să traverseze lacul. Malul celălalt era cufundat în întuneric.

În stânga lui se afla o grămadă de lemne, aduse probabil de valuri. Tomas făcu focul şi descoperi rămurele de copaci, aduse de râu de la suprafaţă. Găsi şi nişte ierburi ţepoase, de un verde palid, şi se miră de puterea plantelor de a creşte fără lumină.

Aruncă mai multe lemne pe foc şi peştera se lumină. Tomas încremeni de uimire. Pereţii de stâncă străluceau în mii de lumini sclipitoare, ţâşnind din minuscule cristale, reflectate de pâlpâirea unui curcubeu de culori, tremurând în scânteieri neobosite.

N-ar fi vrut să părăsească locul, însă trebuia să cerceteze lacul. La capătul debarcaderului descoperi un tunel şi hotărî să o ia pe-acolo. Până să ajungă la intrare, flăcările, hrănite cu lemne uscate, scăzură; doar jarul se mai zărea clipind în întuneric. Peştera îi dărui o ultimă imagine de vis şi Tomas aşteptă ca sclipirile să dispară înainte să-şi reia drumul.

După câteva ore aprinse o torţă nouă; dădea lumină suficientă. Se gândi la Instructorul Fannon şi simţi că profesorul lui ar fi fost mândru de el. La o răscruce găsi nişte oase şi urmele vechi ale unei făpturi mici. Le urmă un timp, dar ele se pierdură în praf.

Se rătăci de-a binelea şi spaima începu să-l cuprindă. Îşi aminti de imaginile plăcute de acasă, apoi îşi închipui că devenise un mare erou şi cel mai plăcut gând era cum va ajunge în Elvandar şi o va întâlni iar pe frumoasa doamnă a elfilor.

Pasajul urmat părea diferit de celelalte, doar Dolgan ar fi fost în stare să-i spună cine-l făcuse, şi ducea într-o peşteră mică. Văzu o muchie de piatră sus pe perete. Era destul de lată pentru dormit şi se căţără acolo, descoperind o intrare mică, dincolo de care spaţiul se mărea destul ca să stai în picioare şi se pierdea în întuneric.

Se înfăşură în mantie şi stinse torţa. Adormi repede, cu capul pe braţ şi visă nişte ochi roşii urmărindu-l prin coridoare negre, nesfârşite, şi apoi un loc verde şi liniştit,

unde se odihni în siguranţă sub privirea unei femei frumoase, cu ochii albaştri şi părul auriu-roşcat.

Ceva îl trezi brusc. Nu ştia cât a dormit, dar se simţea odihnit. Scoase amnarul din pungă şi aprinse torţa. Tocmai voia să coboare de pe muchia de piatră, când auzi un sunet slab, venind din tunelul de deasupra. Părea a fi zgomot de paşi şi voi să strige. Se opri însă; n-avea de unde să ştie dacă sunt prietenii lui veniţi să-l caute. Putea fi şi altceva, orice altceva.

10
SALVAREA

DIN MINĂ GRUPUL IEŞI CLĂTINÂNDU-SE.

Pug se luptase tot drumul cu lacrimile şi acum zăcea amorţit pe pământul rece, cu ochii la cerul cenuşiu. Kulgan era cel mai obosit, stors de puteri în urma vrăjii şi fusese cărat tot drumul pe umeri. Adormiseră toţi, mai puţin Dolgan, care făcuse focul şi stătea de pază.

Când se trezi, Arutha veni şi se aşeză lângă Pug.

— Cum te simţi?

Era prima dată când Pug îl vedea pe Arutha aşa de blând, îi veni iar să plângă. Tomas era prietenul lui, fratele lui. Voi să răspundă dar izbucni în lacrimi. Arutha îl îmbrăţişă şi îl ţinu aşa până se potoli.

— Nu e nicio ruşine să plângi pierderea unui prieten, Pug. Tata şi cu mine îţi împărtăşim durerea.

— Şi eu, spuse Dolgan. Toţi suntem îndureraţi. Piticul oftă şi plecă să vorbească cu Ducele.

Se trezi şi Kulgan, ameţit, tresărind la vederea lui Pug.

Nu-i puteau spune nimic care să-l aline, dar Pug s-a simţit îmbărbătat de susţinerea lor.

— Mulţumesc, Înălţimea Ta, a zis el, trăgându-şi nasul.

Lângă foc, Ducele clătina din cap:

— Îţi sunt recunoscător, Dolgan, dar nu sunt de acord.

— Şi cum vrei să mă opreşti, Lord Borric? Cu forţa? întrebă Dolgan.

— Bineînţeles că nu. Dar ar fi o nebunie…

Kulgan şi Arutha schimbară priviri întrebătoare.

— Piticul ăsta vrea să se întoarcă în mină, îi lămuri Ducele.

— Ştiu că nu prea sunt şanse, dar dacă băiatul a scăpat de spectru, e singur şi s-a rătăcit. Acolo sunt

galerii în care doar eu pot să mă descurc, dar băiatul n-are talentul ăsta. Sunt singura lui şansă. Vă dau cuvântul meu de şef al Caldarei că, dacă trăieşte, îl aduc acasă. N-aş putea să mă odihnesc în sala mare iarna asta, dacă nu încerc.

Dolgan îşi luă scutul şi toporul.

— Cum se crapă de ziuă, porniţi repede în jos prin pădure. Nu suntem în Inima Verde, dar sunt şi aici primejdii, mai ales că sunteţi cam puţini. Dacă vă rătăciţi, mergeţi spre răsărit, o să daţi de drumul spre Bordon. Cam trei zile de mers mai aveţi de acolo. Zeii să fie cu voi!

— Mai găsesc eu tutun în oraş, prietene, vorbi Kulgan întinzându-i punguţa. Te rog, ia-l.

— Mulţumesc, Kulgan. Îţi sunt îndatorat.

Dolgan se întoarse şi intră în Mac Mordain Cadal.

Intrând în tunelul în care îl văzuse ultima oară pe băiat, începu să-i caute urmele în stratul subţire de praf. Zări ici-colo ceva care semăna cu urma unui picior, mai clară în locurile în care praful era gros.

Ajunse în prima peşteră, dar prin învălmăşeala de urme nu mai vedea nimic clar. Apoi găsi o singură urmă care intra într-un tunel vecin cu cel pe care ieşiseră. A luat-o pe acolo şi a dat de urme distanţate şi egale, semn că băiatul alergase.

În peştera cu debarcaderul, îşi pierdu nădejdea, însă observă tunelul din capăt şi o luă prin apă. Mergea fără odihnă. Ştia că Tomas scăpase de spectru, găsise urme de mers normal şi cărbunii stinşi ai focului, însă mai erau şi alte primejdii. În ultima peşteră trebui să se urce pe muchia de piatră unde văzu peretele înnegrit în locul în care stinsese Tomas torţa. Chiar şi piticul, obişnuit cu mina, găsea locul cam înfricoşător. Urmele dispăreau lângă muchia de piatră, aşa că nu avea decât o cale de urmat: porni prin tunelul îngust, în jos, spre măruntaiele

muntelui. Dând de urmele lui Tomas, amestecate cu altele mai mari, Dolgan se sperie.

Tunelul coborî un timp, după care se lărgi şi se transformă într-o sală mărginită de blocuri mari de piatră, netede şi îmbinate măiestrit. Dolgan păşea fără zgomot printr-un loc nemaivăzut, curat, fără praf, din al cărui tavan coborau candelabre mari de cristal, susţinute în lanţuri.

În capătul sălii văzu nişte uşi mari de lemn, întărite cu benzi de metal. Erau întredeschise şi prin ele se vedea lumină. Se furişă lângă canaturi, privi şi rămase cu gura căscată. Ridică instinctiv scutul şi toporul.

Tomas stătea pe o grămadă de pietre preţioase amestecate cu monezi de aur şi mânca peşte afumat. Lângă el se afla ceva care l-a făcut pe Dolgan să creadă că visează.

Capul, mare cât o căruţă, se odihnea pe podea. Era acoperit cu solzi aurii cât un scut, care se continuau pe gâtul lung şi şerpuitor. Trupul imens se pierdea în umbra sălii iar pe spate avea două aripi pliate ale căror vârfuri atingeau podeaua. Între urechile ascuţite se înălţa o creastă imensă, argintie. Botul avea buzele ridicate, dezvelind colţi uriaşi, printre care se zărea o limbă lungă şi ascuţită.

Dolgan se lupta cu un sentiment nemaiîntâlnit, dorinţa de a o lua la goană, căci Tomas stătea liniştit şi mânca împreună cu cel mai vechi şi temut duşman al piticilor: un dragon uriaş. Intră totuşi şi paşii îi răsunară pe podeaua de piatră.

Tomas se întoarse şi capul dragonului se înălţă. Ochii uriaşi, ca nişte rubine, îl priviră pe pitic. Tomas coborî de pe grămada de nestemate şi alergă spre el.

— Dolgan!

— Fii binevenit, piticule, bubui vocea dragonului, stârnind ecouri ca de tunet. Mi-a spus prietenul tău că nu-l vei lăsa de izbelişte.

Tomas îl copleşea cu întrebări în timp ce pe Dolgan îl

luase ameţeala. Prinţul dragonilor stătea liniştit privindu-i şi piticul îşi păstra cu greu calmul.

— Am venit singur, vorbi Dolgan. Ceilalţi au trebuit să se grăbească.

— Înţeleg.

— Ce vrăjitorie mai e şi asta?

— Simte-te ca acasă, piticule şi am să-ţi desluşesc. Dragonul coborî capul; şi aşa ochii lui depăşeau statura lui Dolgan. Se uită la felul în care îşi ţinea Dolgan armele şi râse. Sunetul se scurgea în cascadă ca apa într-o prăpastie. Fii liniştit, nu ţi se întâmplă nimic.

Dolgan lăsă armele şi privi în jur. Pe pereţi atârnau tapiserii uriaşe şi stindarde, toate rupte sau tocite; ceva din înfăţişarea lor îl înfiora pe Dolgan; nu numai că erau foarte vechi, dar erau şi ciudate, lucruri la care nu muncise nicio făptură cunoscută, om, elf sau goblin. De bârnele din tavan atârnau candelabre iar la capătul sălii se afla un tron pe un podium mare şi mese lungi, înconjurate de jilţuri şi pline de cupe de cristal şi vase de aur. Totul era acoperit de praf fin, de parcă aerul însuşi ar fi nins sute de ani peste ele.

Restul sălii era plin de grămezi de bogăţii: aur, argint, geme, coroane, armuri bogate, valuri de stofă şi mătase, cufere din lemn rar, sculptate şi încrustate cu măiestrie în email.

S-a aşezat şi Dolgan pe o astfel de grămadă, cu Tomas lângă el şi a scos pipa. Simţea nevoia să-şi potolească nervii. A aprins un opaiţ de la felinar, urmărit cu atenţie de dragon.

— Poţi să scoţi foc şi fum, piticule? Eşti un nou dragon? S-a mai aflat vreodată un dragon aşa mic?

— E doar o pipă, a răspuns Dolgan şi i-a spus despre tutun.

— Ciudată lucrare, însă şi poporul tău e cam ciudat.

— Tomas, cum ai ajuns aici?

Lui Tomas nu-i era frică de dragon şi Dolgan se linişti. Dacă Prinţul Dragonilor voia să-i omoare, ar fi făcut-o

fără prea multă osteneală. Dragonii erau, fără îndoială, cele mai puternice făpturi de pe Midkemia, iar acesta era cel mai cumplit dintre ei, o creatură de care doar auzise, un dragon auriu, de două ori mai mare decât cei cu care se luptase în tinereţe.

— Am rătăcit un timp, spuse Tomas, şi am ajuns într-un loc în care am dormit.

— Da, l-am găsit.

— M-a trezit un zgomot şi am găsit urme care duceau aici. Era o bandă de goblini şi Fraţi Întunecaţi care veneau în direcţia asta. Nu se uitau în spate şi m-am luat după ei. Eram disperat să găsesc o ieşire. M-am gândit că trebuie să iasă la suprafaţă şi dacă reuşeam să scap din mină, o luam spre nord, către satul tău. Dar ei au venit aici.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— I-am îndepărtat eu, a intervenit dragonul, nu erau chiar tovarăşii pe care-i căutam.

— I-ai îndepărtat?

Dragonul înălţă iar capul şi Dolgan acum văzu că avea solzii palizi şi lipsiţi de strălucire iar ochii roşii erau acoperiţi cu o peliculă subţire. Era orb.

— Dragonii au fost dintotdeauna magicieni, deşi magia noastră e deosebită. Doar aşa te pot vedea, căci mi-am pierdut demult lumina ochilor. Am îndepărtat creaturile blestemate şi le-am trimis spre miazănoapte. Nu-şi amintesc cum au ajuns aici şi nici de locul ăsta.

— Poporul meu ştie multe legende despre dragoni magicieni, însă eşti primul pe care-l văd cu ochii mei.

— Sunt ultimul dintre dragonii aurii, ceilalţi n-au darul magiei. Am jurat să nu mai iau viaţa nimănui.

— Rhuagh a fost bun cu mine, Dolgan. Mi-a dat să mănânc şi m-a lăsat să mă odihnesc aici.

— Ce-i cu peştele afumat?

— Kobolzii, cei numiţi de voi gnomi, mă venerează ca pe un zeu şi-mi aduc daruri: peşte prins în lacurile adânci şi pietre preţioase din zăcămintele pierdute în

măruntaiele muntelui.

— Gnomii nu sunt prea isteţi.

— Adevărat, a râs dragonul. Sunt sfioşi şi nu îi vatămă decât pe cei care îi stingheresc în galeriile lor din străfunduri. Sunt făpturi simple, bucuroşi că au un zeu. Cum nu mai pot să vânez, schimbul e mulţumitor.

— Nu vreau să te jignesc, Rhuagh, dar din câte ştiu, voi, dragonii, nu vă omorâţi de dragul altor făpturi. De ce l-ai ajutat pe băiat?

— Află că nu a fost mereu aşa. Poporul tău e vechi, dar făpturile ca mine vieţuiesc pe Midkemia dintotdeauna. Am fost aici înaintea elfilor şi moredhelilor şi i-am slujit pe cei ale căror nume nu pot fi rostite.

— Lorzii Dragoni?

— Aşa-i numesc legendele voastre. Au fost stăpânii noştri şi noi servii lor, împreună cu elfii. Când au plecat de pe aceste tărâmuri, într-o călătorie de neînchipuit, noi am rămas cei mai puternici, într-o vreme în care aici nu vieţuiau încă oameni şi pitici. A noastră este stăpânirea cerului şi a tuturor lucrurilor. Demult de tot, în munţii noştri s-au aşezat oamenii şi piticii. O vreme am trăit în pace. Dar firea lucrurilor e schimbătoare şi a început lupta. Elfii i-au alungat pe moredheli din codrii numiţi acum Elvandar, iar oamenii şi piticii s-au războit cu dragonii. Eram puternici, însă voi sunteţi numeroşi ca firele de nisip. Poporul meu a fugit în miazăzi, dar eu am rămas aici. Prin magie i-am îndepărtat pe cei care căutau comorile şi i-am ucis pe cei a căror artă mă împiedica să le înnourez mintea. Dar m-am săturat de sânge şi am jurat să nu mai iau viaţa nimănui. Din astă pricină l-am ajutat pe băiat.

— Mulţumesc, Rhuagh.

— Mulţumirile tale sunt binevenite, Dolgan din Turnurile Cenuşii şi mă bucur că ai venit şi tu; nu-l mai puteam adăposti mult; l-am chemat prin magie să stea de priveghi la căpătâiul meu.

— Ce?! exclamă Tomas.

— Ne e dat nouă, dragonilor, să ne cunoaştem ceasul morţii şi al meu se apropie. Sunt bătrân, chiar după socoteala noastră, şi am avut o viaţă plină. Sunt mulţumit. Aşa e obiceiul nostru.

— Totuşi, mă doare sufletul să te aud vorbind aşa, spuse Dolgan, tulburat.

— Din ce pricină? Oare nu poporul tău e acela care la moartea cuiva povesteşte cât de bine a trăit dispărutul şi nu cât de mult?

— Adevărat.

— Şi atunci ce însemnătate mai are dacă-ţi cunoşti clipa morţii? Am avut tot ce-şi putea dori o făptură ca mine: sănătate, iubite, copii, bogăţii… E tot ce-am dorit şi le-am avut.

— Înţelept e să ştii ce vrei şi chiar mai înţelept să ştii când ţi-ai îndeplinit dorinţa.

— Da. Şi să nu doreşti ceva de neatins, căci atunci truda e fără de folos. N-am pe nimeni dintre ai mei să-mi stea la căpătâi, nu sunt destul de aproape să-i chem. Vă rog pe voi să rămâneţi până la sfârşit.

Dolgan privi la Tomas care dădu din cap.

— Da, dragonule, rămânem, dar nu cu inima uşoară.

Până târziu, în noapte, dragonul le-a istorisit viaţa lui şi le-a vorbit de vremurile în care zbura sub cerul Midkemiei, de tărâmurile îndepărtate în care trăiesc tigrii vorbitori şi despre munţii în care vieţuiau vulturi înţelepţi.

— Odată a venit aici un om, un mare magician. Nu l-am putut îndepărta şi nici ucide. Trei zile ne-am luptat, măiestria lui împotriva măiestriei mele. Într-un sfârşit, m-a învins. Am socotit că mă va ucide şi-mi va lua comorile, dar el a rămas lângă mine, căci dorea să-l învăţ arta mea, să nu piară odată cu mine.

Tomas îl asculta fermecat.

— Cu el venise o făptură ciudată; semăna cu un goblin, însă mergea drept şi avea însuşiri alese. Au stat trei ani cu mine; doar servitorul lui mai pleca din când în

când. L-am învăţat tot ce ştiu. Dar şi el m-a învăţat pe mine şi înţelepciunea lui mi-a adus alinare. Mulţumită lui acum respect viaţa, oricât de neînsemnată, şi am jurat să o cruţ. Omul ăsta avea arta de a vindeca rănile sufletului şi când a plecat m-am simţit învingător, nu învins.

Dragonul tăcu. Vorbea tot mai greu, cuvintele erau întretăiate de suspine.

— Dacă nu pot avea un dragon de priveghi, mi-ar fi plăcut să vină el, căci a fost primul dintre cei pe care îl pot numi prieten.

— Cine era? întrebă Tomas.

— Se numea Macros.

— Am mai auzit de el, spuse Dolgan, e un magician puternic, aproape o legendă. Se spune că a trăit undeva în Est.

— Nu e o legendă, Dolgan. S-ar putea totuşi să fi murit, căci e mult de când a fost aici. Suspină iar. Se apropie timpul şi trebuie să te rog ceva, piticule. În cufărul ăla, a arătat el cu capul, e un dar de la Macros, anume pentru clipa asta, o baghetă magică. Vrei să o aduci?

În cufăr era o baghetă de metal aşezată pe o catifea albastră. Dolgan se miră de cât de grea era, căci era foarte mică.

— Îţi spun eu când, Dolgan, şi mă atingi cu bagheta; atunci mă voi sfârşi, şopti Rhuagh cu greutate.

— Bine, deşi nu mă bucur de loc să te văd murind.

— Încă ceva. În cufărul de alături, am ceva pentru tine. Puteţi să luaţi ce vreţi, mie nu-mi mai trebuie nimic, însă din tot ce-i aici, vreau să ai ce se află acolo. Îţi mulţumesc, Tomas, că ai stat cu mine. Tot acolo e un dar şi pentru tine. Ai inima bună, băiete. Dragonul a tras hârâind aer în piept şi a zis: Acum, Dolgan!

Dolgan l-a atins uşor cu bagheta, dar nu s-a întâmplat nimic.

— A fost ultimul dar al lui Macros, a şoptit Rhuagh.

În jurul dragonului se ivi o lumină slabă, aurie, şi un sunet ca un murmur umplu încăperea cu o muzică dulce. Sunetul crescu odată cu lumina care a început să pulseze. Sub ochii lui Tomas şi Dolgan, petele decolorate ale dragonului pieriră şi solzii începură să strălucească. Ochii erau limpezi şi ridică mândru capul împodobit de creastă. Aripile se desfăcură larg, dezvăluind un trup verde, scânteietor. Colţii erau ca albi neaua, iar ghearele scânteiau, negre ca abanosul.

— Niciodată n-am văzut ceva mai frumos, şopti Dolgan.

Lumina a crescut şi Rhuagh se ridică în toată măreţia lui, dădu capul pe spate cu o mişcare viguroasă şi trimise flăcări spre tavanul boltit. Vocea îi răsună ca o mie de trompete când strigă, scuturându-şi creasta scânteietoare:

— Îţi mulţumesc, Macros. E într-adevăr un dar regal!

Sunetul ce umplea, în surdină, încăperea, deveni deodată mai puternic şi pentru o clipă lui Tomas şi lui Dolgan li se păru că aud, printre reverberaţiile ciudate, o voce slabă spunând: *N-ai pentru ce, prietene.*

Contemplarea frumuseţii pure a dragonului aduse lacrimi în ochii lui Tomas. Aripile aurii ale măreţei făpturi se desfăcură, ca şi când s-ar fi pregătit să-şi ia zborul. Lumina pâlpâitoare se transformă într-una atât de intensă încât celor doi le venea greu s-o privească, dar nu-şi luară ochii de pe dragon. Sunetul atinse, şi el, o intensitate greu de suportat, tavanul începu să se crape, încet, şi podeaua să se cutremure. Cu aripile întinse, dragonul se înălţă şi dispăru într-o albă şi orbitoare lumină rece.

Sala deveni din nou ca înainte şi sunetul nu mai exista.

Plecarea dragonului aduse cu sine o deprimantă senzaţie de pustietate.

— Hai să mergem, Dolgan, spuse Tomas, nu mai am niciun chef să stau.

— Nici eu, Tomas, răspunse piticul. Totuşi, trebuie să

vedem despre ce daruri vorbea dragonul.

Se apropie de cutia care îi fusese arătată şi ochii lui Dolgan se făcură mari în timp ce scotea din ea un ciocan lucrat în stilul piticilor. Îl privi cu pioşenie şi sfiiciune. Avea capul dintr-un metal auriu ce strălucea, cu reflexe albăstrui, în lumina torţei. Pe lateral erau încrustate simboluri ale piticilor şi mânerul era din stejar sculptat în formă de spirală.

— Acesta a fost ciocanul lui Tholin, spuse, cu glas tremurând, Dolgan. De multă vreme nu se mai ştia de el şi întoarcerea lui va trezi o mare bucurie în toate ţinuturile piticilor. Este simbolul ultimului nostru rege, mort de secole.

Tomas veni să privească, apoi se aplecă spre cutie şi trase afară un pachet învelit într-o stofă moale. Îl desfăcu şi descoperi o tunică albă, având pe piept un blazon reprezentând un dragon auriu. Dedesubtul ei se afla un scut cu acelaşi blazon şi un coif aurit. Cel mai minunat lucru era însă o spadă placată în aur cu un mâner alb şi învelită într-o teacă făcută dintr-un material alb şi neted semănând a fildeş dar având aproape duritatea metalului. În sfârşit, ceea ce îl făcu pe Tomas să tresară şi mai tare, fu o cămaşă de zale aurite.

— Ia-le, băiete, îi spuse Dolgan. Dragonul a zis că sunt darul pentru tine.

— Sunt prea frumoase pentru mine. Aparţin unui prinţ sau unui rege.

— Indiferent ale cui au fost, nu le-a prea folosit, flăcăule. Ţi se dau în dar şi poţi să faci cum vrei, dar cred că reprezintă ceva deosebit, altfel n-ar fi fost puse în acelaşi loc cu ciocanul. Ciocanul lui Tholin este o armă a puterii lucrată în adâncurile de la Mac Cadman Altair, cea mai veche mină din aceşti munţi, închide în el o putere magică unică în istoria piticilor. Bănuiesc că şi în armura şi spada pe care le ţii în mână se ascunde o putere asemănătoare. S-ar putea ca nu întâmplător să fi ajuns la tine.

Tomas nu mai stătu mult pe gânduri şi, eliberându-se de vechea mantie, îşi trase peste umeri cămaşa de zale, care îi era cam largă, după care îmbrăcă, pe deasupra, tunica şi îşi puse coiful pe cap. Ridicând sabia şi scutul, se întoarse către Dolgan:

— Arăt caraghios?

— Sunt ceva cam mari, dar mai târziu îţi vor veni perfect, fără îndoială. În curând le vei face cinste.

Armura era mult mai uşoară decât cea purtată, o dată, la Crydee, şi Tomas se bucură.

— Simt că nu vreau să iau nimic altceva de aici, Dolgan, zise băiatul. S-ar putea să ţi se pară curios.

— Nu, băiete, fiindcă nici eu nu-mi doresc nimic din comoara dragonului. Cu toate că vor fi nopţi când mă voi întreba dacă n-am greşit. S-ar putea să mă întorc într-o zi aici, dar mă îndoiesc. Acum, hai să găsim drumul spre casă.

De-abia ajunşi la suprafaţă, Tomas simţi strânsoarea degetelor lui Dolgan. Băiatul înţelese că era un avertisment şi totodată se simţi brusc cuprins de acea panică inconfundabilă pe care i-o trezise, cu o zi înainte, spectrul. Dar de data asta o resimţea într-un mod aproape fizic. Spectrul era undeva la doi paşi.

Stingând felinarul, Tomas fu stupefiat să constate că pur şi simplu vedea în întuneric, distingând destul de clar chipul piticului, ce înainta încet.

— Dolgan! strigă el.

Piticul se întoarse în clipa când o formă neagră tocmai se contura în spatele său.

— Lângă tine!

Dolgan se roti pentru a vedea spectrul şi, instinctiv, ridică scutul şi ciocanul lui Tholin la înălţimea bărbiei. Arătarea încercă să-l lovească şi numai instinctele călite de luptător ale lui Dolgan şi intuiţia specifică piticilor de a sesiza mişcarea şi în cel mai dens întuneric îl salvară,

fiindcă lovitura atinse scutul de fier. Creatura urlă de furie la contactul cu metalul. Dolgan o izbi cu arma strămoşească legendară şi creatura urlă din nou, retrăgându-se.

— Stai în spatele meu, strigă Dolgan. Dacă fierul îl irită, ciocanul lui Tholin îl răneşte. S-ar putea să-i vin de hac.

Tomas se conformă, dar, în acelaşi timp, ceva îl făcu să scoată spada aurită din teacă. Deodată, armura i se potrivea mai bine pe umeri şi scutul îi stătea pe braţ ciudat de comod, de parcă l-ar fi purtat de ani de zile. Împins de o voinţă ce nu era a lui, Tomas îl depăşi pe Dolgan şi se pregăti să lovească. Creatura păru să ezite, după care se apropie de Tomas iar acesta, simţind, ridică spada în poziţie de luptă. Spectrul scoase un ţipăt ascuţit şi o luă la goană. Dolgan îi aruncă băiatului o privire şi îl întrebă:

— De ce-ai făcut asta, flăcău?

— Nu… Nu ştiu. Dar a mers. Făptura a plecat.

— A mers, da. Dolgan apropie felinarul de băiat pentru a-i studia chipul mai bine.

— Cred că ciocanul strămoşului tău a fost prea puternic pentru ea.

Dolgan era conştient că nu asta se întâmplase. Creatura fugise la vederea lui Tomas îmbrăcat în armura alb-argintie. Un nou gând îl străbătu pe pitic.

— Băiete, cum de ai ştiut că spectrul era în spatele meu?

— L-am văzut.

— Cum să-l vezi? Cum?! Doar stinseseşi felinarul.

— Nu ştiu cum, dar l-am văzut.

Dolgan stinse el, de data aceasta, felinarul şi făcu câţiva paşi într-o parte.

— Unde sunt acum, flăcău?

Fără niciun fel de ezitare, Tomas veni lângă el, punându-i mâna pe umăr.

— Aici.

— Ce?

Tomas îşi mângâie coiful, apoi scutul.

— Ai spus că sunt speciale.

— Da, flăcău, dar n-am crezut că sunt chiar atât de speciale.

— Să le scot?

— Nu, spuse Dolgan lăsând felinarul jos. Ne putem mişca mai repede dacă nu mai trebuie să-ţi ghidez paşii. Şi, încercă piticul să pară vesel, chiar dacă nu există luptători mai buni decât noi în zona asta, e mai bine să nu ne anunţăm prezenţa cu felinarul. Ce am auzit de la dragon, că moredhel sunt în minele noastre, nu mă prea bucură. Dacă un grup a avut suficient curaj încât să se lupte cu noi, înseamnă că mai sunt şi altele prin preajmă. Om fi speriat noi un spectru cu spada ta şi ciocanul meu, dar s-ar putea să nu fim la fel de convingători în faţa a vreo douăzeci şi ceva de moredheli.

Cum Tomas nu avu nimic de comentat, îşi continuară drumul în întuneric.

De trei ori s-au oprit şi s-au ascuns în timp ce pe lângă ei treceau în grabă grupuri de goblini şi Fraţi Întunecaţi, dintre care mulţi erau răniţi proaspăt.

— Niciodată de când e lumea n-au îndrăznit să ne calce minele atâţia moredheli şi goblini. Se tem prea mult, în general, de pitici ca să rişte, dar acum…

— Par cam răvăşiţi şi au copii şi femei cu ei, iar în spate cară saci grei. Fug de ceva.

— Da, Tomas, vin dinspre Turnurile Cenuşii şi se duc către Inima Verde. Ceva îi împinge spre sud.

— Tsuranii?

— Posibil… Haide, trebuie să ajungem în Caldara cât se poate de repede.

Erau amândoi epuizaţi când au intrat în Caldara, cinci zile mai târziu; zăpada din munţi le încetinise mersul. Apropiindu-se de sat, fură escortaţi de gărzi şi în curând întregul sat ieşi să-i întâmpine.

Fură conduşi la clădirea mare a consiliului şi lui Tomas

i se oferi o cameră. Era atât de obosit, încât adormi pe loc, în vreme ce Dolgan stabilea pentru a doua zi o întrunire cu bătrânii satului.

Tomas se trezi cu o cumplită stare de flămânzeală, dar fu surprins să constate, ridicându-se, că n-avea niciun fel de durere de oase sau de muşchi, simţindu-se cât se poate de odihnit şi de vioi. Deschise uşa şi păşi pe un culoar lung. Nu întâlni pe nimeni înainte de a ajunge în încăperea principală a clădirii consiliului.

Aici, mai mulţi pitici se aflau aşezaţi de-a lungul unei mese mari, având-ul pe Dolgan în cap, care-l invită să ia loc şi-l prezentă celor de faţă.

Toţi piticii îl salutară, inclusiv Weylin, fiul lui Dolgan, dar, deşi încerca să fie cât mai politicos, Tomas n-avea ochi decât pentru mâncarea bogată de pe masă.

— Serveşte-te, flăcău, râse Dolgan; n-ai de ce să rămâi flămând cu atâta mâncare în jur.

Renunţând la orice protocol, Tomas începu să înfulece, iar piticii îşi văzură de-ale lor, discutând despre distribuirea proviziilor de iarnă în diferitele sate.

Dolgan întrerupse la un moment dat discuţia şi spuse:

— Acum, că Tomas se află cu noi, cred că ar fi mai bine să vorbim despre aceşti Tsurani. În călătoria mea de patrulare am întâlnit tot timpul fugari venind din Elvandar şi de pe Muntele Stâncos.

— Asta-i priveşte pe cei de pe Muntele Stâncos, dacă nu ne cer cumva sprijinul, spuse unul dintre pitici.

— Da, Orwin, aprobă Dolgan, dar au fost văzuţi şi la sud de trecătoare, pătrunzând pe teritoriile noastre. Nu putem rămâne indiferenţi.

— Într-adevăr, admise Orwin, dar nu putem face nimic până la primăvară.

— Aşa-i, însă nici Tsuranii nu pot face nimic până la primăvară.

Tomas lăsă din mână bucata de miel din care se înfrupta.

— A început viscolul?

— Da, flăcău, toate trecătorile sunt căptuşite cu zăpadă, primul viscol tocmai a suflat azi-noapte. Nimic nu poate trece pe acolo, şi, în orice caz, nu o armată.

— Atunci… îl privi Tomas întrebător pe Dolgan.

— Exact. Vei fi oaspetele nostru pe timpul iernii, căci nici cel mai bun alergător n-ar reuşi să traverseze munţii spre Crydee.

Tomas se lăsă dezamăgit pe spătarul scaunului. În ciuda adăpostului de aici, ar fi preferat de o sută de ori să fie cu ai săi.

11
INSULA VRĂJITORULUI

TÂRÂNDU-ŞI PICIOARELE, DUCELE ŞI OAMENII SĂI INTRARĂ ÎN BORDON.

Erau escortaţi de o companie de gardieni călări natalezi. Pe Borric îl irita faptul că gardienii nu se oferiseră să-i lase pe cei din grupul său, atât de epuizaţi, să împartă cu ei caii, dar o ascundea bine.

Aveau dreptate gardienii să nu-i recunoască în aceşti zdrenţăroşi pe Ducele de Crydee şi anturajul său, şi chiar dacă ar fi fost primiţi oficial, exista prea puţină simpatie între Oraşele Libere din Natal şi Regat.

Pug privea cu surprindere. Era un oraş mic potrivit standardelor Regatului, nu cu mult mai mare decât un oraş maritim obişnuit, şi totuşi mult mai mare decât Crydee.

Peste tot lumea părea ocupată, şi aproape nimeni nu le acorda atenţie călătorilor. Băiatul nu văzuse niciodată atâţia oameni, case, catâri şi căruţe la un loc.

Câţiva puşti le aruncară înjurături, probabil considerându-i prizonieri, dar obscenităţile debitate de ei îl revoltară prea puţin pe Pug, care era captivat de peisajul inedit pe care i-l oferea oraşul.

La fel ca alte oraşe din zonă, Bordon n-avea o armată stabilă, în schimb întreţinea o garnizoană de gardieni călări natalezi, urmaşi ai legendarelor călăuze imperiale keshiene şi erau consideraţi unii dintre cei mai buni soldaţi călăreţi şi cercetaşi din Vest. Depistau de la distanţă apropierea pericolului şi astfel permiteau miliţiei locale să se organizeze şi să intervină la timp.

Dispunând de o autonomie aproape totală în luarea deciziilor, gardienii puteau face practic tot ce doreau în

privinţa fugarilor şi a proscrişilor, dar, după ce ascultă cuvintele Ducelui şi la menţionarea numelui Martin Longbow – pe care-l cunoşteau bine – conducătorul patrulei decise că era mai potrivit să încredinţeze soarta grupului din Crydee autorităţilor locale.

Fură duşi la sediul prefecturii, o clădire mică de lângă piaţa oraşului, după care, lăsându-i în grija prefectului, gardienii îi părăsiră, bucuroşi de a fi scăpat de ei.

Prefectul era un om scund şi negricios având trupul pântecos acoperit de tot felul de zorzoane viu colorate şi purtând inele mari de aur pe degete.

Îl întâmpină la început pe Borric cu destulă răceală, dar după ce Ducele îl informă că erau aşteptaţi de către Talbott Kilrane, cel mai mare negustor de corăbii din oraş şi agentul comercial al lui Borric în Oraşele Libere, purtarea prefectului se schimbă brusc. Acesta ordonă să fie conduşi la locuinţa sa personală unde li se servi cafea neagră fierbinte, iar prefectul îşi trimise un servitor la casa lui Kilrane pentru a avea confirmarea că Borric era Borric şi nu altcineva, lucru de care totuşi continua să se îndoiască, într-o măsură sau alta.

După ceva vreme, în pragul uşii apăru nu servitorul trimis, ci Meecham, care, cu mânie în voce, îl lămuri pe prefect, un funcţionar în întregime la dispoziţia lui Kilrane, că se afla într-adevăr în prezenţa Ducelui de Crydee şi că într-adevăr acesta era aşteptat de Talbott Kilrane. Prefectul n-avu altceva să facă decât să se scuze, într-un mod libidinos şi abject, dând vina pe vremurile tulburi.

Borric, clement, îi acceptă scuzele şi, fără să mai piardă vremea, oamenii din Crydee încălecară pe caii aduşi de Meecham şi porniră spre locuinţa lui Talbott Kilrane.

Aceasta se afla situată pe cel mai înalt deal al oraşului, într-o zonă ocupată numai de case foarte mari şi extrem de luxoase. Locul pe care-l străbăteau oferea o privelişte amplă a portului, cu vase intrând şi ieşind, însă Pug nu se

putu bucura multă vreme de ea, căci curând ajunseră la destinaţie, unde gazda le ieşi în întâmpinare, în timp ce descălecau.

— Bine ai venit, Lord Borric, spuse Talbott Kilrane, care, cu începutul lui de chelie, trăsăturile ascuţite şi ochii mici şi negri părea un vultur întrupat în formă umană. Hainele largi şi scumpe nu-i ascundeau decât prea puţin un trup aproape scheletic, dar avea un fel de a se mişca şi adresa, care, împreună cu o anume expresie a ochilor, îi mai îndulceau aspectul dizgraţios. Pug vedea în el chiar un om plăcut, poate sensibilizat şi de graba pe care o arăta în a-şi mulţumi oaspeţii, trimiţându-şi servitorii să pregătească imediat camere şi mâncăruri calde pentru aceştia.

Când Ducele a încercat să-i explice scopul venirii sale, Talbott nici n-a vrut să audă.

— Mai târziu, Înălţimea Ta. Vom avea tot timpul să vorbim după ce veţi fi mâncat şi vă veţi fi odihnit. Vă aşteaptă o baie fierbinte şi un pat moale, haine curate.

Talbott plesni din palme şi îşi făcu apariţia o îngrijitoare spre a-i conduce la camere.

Pug fu încântat să împartă aceeaşi cameră cu maestrul său, Kulgan. Acesta îl lăsă pe el să facă baie primul, pretextând că are ceva de discutat cu Meecham, şi, de cum se văzu singur, Pug îşi scoase hainele şi intră cu grijă în apa aromată din care se ridicau aburi. Îngheţat cum era, după trei zile de mers prin zăpadă, apa îl ardea, însă încet, încet se obişnui cu fierbinţeala şi se lăsă cu tot corpul în cada de metal din mijlocul încăperii, atât de diferită de cele de lemn de acasă.

După ce îndepărtă toată murdăria de pe el, cu ajutorul unui săpun mirosind a trandafir, ieşi, se şterse şi îmbrăcă cămaşa de noapte aşezată pentru el pe un scaun.

Curând se cufundă în somn, nu însă înainte de a se gândi, preţ de o clipă, la prietenul său Tomas şi de a se întreba dacă Dolgan reuşise să-l găsească.

Încă dormea din greu, când Kulgan îl trezi pentru cină.

Tunica şi pantalonii îi fuseseră spălaţi iar ghetele îi fuseseră lustruite şi străluceau. Privindu-se în oglindă, observa pentru întâia dată ceva negricios pe obraji. Se apropie mai mult şi îşi dădu seama că erau primele fire de barbă.

— Ei bine, Pug, o să-i pun să-ţi aducă un brici, ca să rămâi cu o faţă netedă ca a Prinţului Arutha. Sau vrei să te acoperi cu o nemaipomenită barbă? spuse, râzând, Kulgan în timp ce-şi mângâia, discret, propria barbă.

Pentru prima oară de când părăsise Mac Mordain Cadal, Pug zâmbi:

— Cred că nu trebuie să-mi fac probleme, deocamdată.

Kulgan se bucură să-l vadă pe băiat revenindu-şi puţin după întristarea în care-l cufundase dispariţia lui Tomas.

— Mergem?

— Desigur, maestre. După dumneavoastră. Pug izbucni în râs.

Îşi îndreptară paşii spre sala de mese, o încăpere mare şi bine luminată. Ducele şi Prinţul deja îşi ocupaseră locurile, aşa că noii veniţi se grăbiră să şi le ocupe pe ale lor.

Borric tocmai termina de povestit cele întâmplate la Crydee.

— Aşa că am hotărât să vin eu însumi cu această veste, atât de importantă o consider.

— Lord Borric, spuse Talbott, nu m-aş fi aşteptat ca dorinţa Înălţimii Tale de a ajunge la Krondor să se dovedească atât de importantă şi în ceea ce priveşte propriul meu popor. Sunt, desigur, alarmat de veştile pe care Înălţimea Ta le aduce cu sine. Aveam de gând să mă servesc de calitatea mea de negustor pentru a-ţi procura o navă, Lord Borric, dar, înţelegând gravitatea faptelor, m-am hotărât să-ţi dăruiesc una din propriile mele corăbii. Kilrane sună dintr-un clopoţel şi lângă el apăru, în câteva secunde, un servitor. Trimite-i vorbă căpitanului Abram să pregătească corabia *Regina*

Furtunii. Va pleca odată cu fluxul de mâine după-amiază la Krondor. Voi trimite instrucţiuni detaliate ceva mai târziu.

— Mulţumesc, maestre Kilrane. Am sperat, într-adevăr, că vei înţelege, dar nu mă aşteptam să obţin atât de repede o corabie.

— Duce Borric, dă-mi voie să fiu cinstit. Nu prea există iubire între Oraşele Libere şi Regat. Şi, ca să fiu şi mai cinstit, încă mai mică ne este iubirea pentru numele ConDoin. Bunicul tău a asediat Walinorul şi a asediat Natalul. Amintirea, celor petrecute încă ne zgândăre. Noi nu îi iubim pe cei ce nu ne respectă şi vor să ne cucerească. Totuşi, trebuie să recunoaştem că tatăl tău, după aceea, şi tu, acum, aţi fost vecini buni şi că v-aţi purtat cum se cuvine, uneori chiar cu generozitate, faţă de Oraşele Libere. Te consider un om de onoare şi îmi dau seama că aceşti Tsurani sunt exact aşa cum spui tu că sunt. Nu cred că eşti genul de om căruia să-i placă să exagereze. Ar fi o prostie să nu recunoaştem că interesele noastre vitale se leagă de cele ale Regatului, căci singuri n-am face faţă. După plecarea ta, Duce, voi convoca o întrunire a Consiliului Negustorilor şi meşteşugarilor şi voi pleda în favoarea alierii cu Regatul în acest război.

Talbott luă o înghiţitură de vin, şi, cu zâmbetul omului foarte sigur pe sine, adăugă:

— Nu-mi va fi greu să conving consiliul că este un act necesar. Va fi de ajuns să le fac o scurtă descriere a navelor de luptă pe care le au Tsuranii şi să le arăt de ce cred eu că am eşua în faţa unei flote compuse din astfel de nave.

— Maestre negustor, spuse, râzând, Borric, după cum văd, nu prin noroc ţi-ai agonisit averea. Mintea ta ageră se potriveşte perfect cu a părintelui Tully. La fel şi înţelepciunea ta. Primeşte mulţumirile mele.

Ducele şi negustorul îşi continuară discuţia până târziu în noapte, dar Pug, încă obosit, se duse iar la culcare.

Când intră în cameră, după câteva ceasuri, Kulgan putu citi pe faţa sa o mare linişte.

***

Regina Furtunii alerga împinsă de vânt, strecurându-se printre valurile mării furioase. Ploaia învolburată şi îngheţată, tăioasă, făcea noaptea atât de neagră încât vârfurile înaltelor catarge nici nu se mai zăreau, pierzându-se în întunericul ceţos.

Oamenii echipajului, deşi înfăşuraţi în mantale mari îmblănite şi cernite, tremurau din toate încheieturile. De două ori se întâlniseră cu furtuna în ultimele două săptămâni, dar aceasta era de departe cea mai rea vreme de care avuseseră parte vreodată. Dinspre pupa se auzi un strigăt: doi oameni se prăbuşiseră peste bord.

— Nu îi puteţi salva? îi strigă Ducele Borric căpitanului Abram.

— Nu, Înălţimea Ta. Sunt oameni morţi. Ar fi o nebunie să-i căutăm, chiar dacă ar putea fi salvaţi.

Frânghiile de susţinere a catargelor începuseră să cedeze şi acestea, scârţâind lugubru, ameninţau să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Căpitanul Abram, într-un gest disperat, îşi proptise mâinile pe unul din ele, ca şi când astfel s-ar fi putut opune căderii lui. Alături de căpitan se aflau Ducele şi Kulgan, care de-abia reuşeau să se ţină pe picioare sub izbiturile apei. Un zgomot ca de sfâşiere răzbătu dinspre cală şi căpitanul înjură.

Câteva clipe mai târziu, în faţa celor trei apăru un marinar, care îi raportă lui Abram că mai multe scânduri plesniseră şi că vasul ia apă. Căpitanul chemă secundul de pe puntea principală şi îi spuse să ia câţiva oameni şi să repare stricăciunea.

Acesta alese repede patru oameni, dar Kulgan, ce părea să fi ieşit dintr-o transă adâncă, îi opri să coboare.

— Căpitane, această furtună va mai dura trei zile.

Căpitanul înjură soarta pe care i-o hărăziseră zeii şi îi

spuse ducelui:

— Trebuie să găsesc un loc unde să ancorez şi să repar cala.

— Te întorci spre Queg? întrebă Ducele cu un gest aprobator.

— Nu pot să o iau către Queg, cu vântul ăsta. Va trebui să ancorăm în Insula Vrăjitorului.

Kulgan scutură din cap.

— Nu putem merge în altă parte?

— Nu există niciun loc mai apropiat. Riscăm să pierdem cel puţin un catarg. Apoi, în caz că nu ne scufundăm, am face şase zile în loc de trei. Marea e din ce în ce mai agitată şi mi-e teamă să nu-mi mai moară oameni.

Strigând, Abram îi ordonă cârmaciului să schimbe direcţia şi corabia o luă către sud, îndreptându-se spre Insula Vrăjitorului.

Aruncaţi dintr-o parte în alta, Ducele şi Kulgan reuşiră totuşi să coboare la cabinele lor. Magicianul îl găsi pe Pug vomitând, răul de mare îl făcea să sufere şi, în plus, nu suporta nici carnea sărată pe care era obligat s-o mănânce.

Scândurile corăbiei trosneau îngrozitor sub izbiturile valurilor şi Pug îl privi cu ochii înspăimântaţi pe Kulgan. La fel şi Meecham şi Gardan, aflaţi în aceeaşi cabină.

— Ce ne va face furtuna?

— Va mai dura trei zile, spuse Kulgan. Vom ancora într-o insulă şi vom aştepta acolo să se potolească.

— Ce insulă?

— Bănuiesc că insula lui Macros cel Negru.

— Exact, Meecham. Nici mie nu-mi prea convine ideea, dar căpitanul se teme pentru corabia lui.

Ca pentru a confirma spusele lui Kulgan, bordajul scoase un vaiet pătrunzător.

— Cine e Macros?

— Macros e un mare vrăjitor, Pug. Poate cel mai mare pe care l-a avut Midkemia vreodată.

— Oho, exclamă Meecham, şi nu mă îndoiesc că taică-său e un demon din inima iadului. Magia lui este întunericul însuşi şi până şi preoţii blestemaţi ai lui Linis-Kragma se tem să calce pe insula lui.

— Tare aş vrea să văd un vrăjitor care să-i pună pe fugă pe preoţii zeiţei morţii, râse Gardan. Trebuie să fie un mag extrem de puternic.

— Sunt doar poveşti, Pug, spuse Kulgan. Singurul lucru pe care-l ştim despre el este că, atunci când persecuţiile împotriva magicienilor atinseseră apogeul, Macros a fugit pe această insulă. Şi nimeni de atunci încoace nu a mai călătorit spre sau dinspre insulă. Macros e foarte bătrân. Numai el ştie prin ce putere magică se ţine în viaţă, dar trăieşte acolo de peste trei sute de ani.

— Dacă nu cumva e vorba de mai mulţi oameni cu acelaşi nume care au trăit acolo, adăugă Meecham.

— Poate. În orice caz, nu se ştie nimic sigur despre el, în afară de poveştile înspăimântătoare ale marinarilor. Chiar dacă Macros se ocupă într-adevăr cu partea neagră a magiei, eu cred că reputaţia de care se bucură se datorează exagerărilor, fiind poate aceea care îi asigură protecţia.

Un alt zgomot puternic străbătu corabia, ca şi când iarăşi ar fi plesnit vreo scândură, şi celor patru le pieri glasul. Într-un târziu, vorbind parcă pentru toţi, Meecham, cu un fel de ironie tristă, îngăimă:

— Măcar de-am ajunge pe Insula Vrăjitorului.

Clătinându-se tare, corabia intră în golful sudic al insulei.

Aveau de aşteptat încetarea furtunii pentru a se putea ocupa de stricăciunile vasului. Kulgan, Pug, Gardan şi Meecham ieşiră pe punte. Vremea devenise ceva mai blândă, şi stâncile parcă ar fi domolit, cumva, furia furtunii.

În depărtare, se zăreau, sub razele dimineţii cenuşii,

turnurile spiralate şi semănând cu nişte degete întinse spre cer, ale unui castel. Din spatele unei singure ferestre venea lumină, dar, prin albastrul şi vibraţia ei, aceasta părea mai degrabă a fi cea a unui fulger.

Trecuseră trei zile şi scufundătorii puteau acum verifica stricăciunile. Se găseau de mai multă vreme în apă, iar pe punte Pug, alături de căpitan, Duce, Kulgan şi alţii, aştepta verdictul cu privire la starea corăbiei.

În fine, după vreun ceas, răspunsul veni şi aflară că reparatul corăbiei avea să dureze o zi şi jumătate, dar că se putea face fără mari probleme şi că vor ajunge în Krondor.

Ocazia ivită, astfel, de a părăsi pentru câtăva vreme vasul, nu-i lăsă indiferenţi pe oamenii Ducelui şi, pentru a nu o lăsa să treacă, Kulgan, făcându-se purtătorul lor de cuvânt, se adresă Prinţului Arutha:

— Înălţimea Ta, n-am putea să mergem la ţărm?

Arutha îşi frecă faţa proaspăt rasă în timp ce figura sa devenea gânditoare.

— Ba da, deşi niciun marinar nu ne va duce acolo.

— „Ne” va?…

— M-am săturat de statul în cabină, Kulgan, zâmbi, cu subînţeles, Prinţul. Şi eu simt nevoia de a avea pământ sub tălpi. Şi, pe urmă, dacă n-aş fi eu, cine ştie unde te-ai duce.

— Nu, Înălţimea Ta, nu ne vom duce la castel, dacă asta gândeşti, şi ne vom ţine aproape de plajă. Poveştile despre această insulă spun toate că nu este bine să intri în locuinţa vrăjitorului.

Arutha făcu semn unui marinar şi, în câteva minute, fu lăsată la apă o barcă în care se suiră cei patru bărbaţi şi băiatul.

Meecham şi Gardan începură să vâslească şi barca o porni încet către plajă. Cei doi nu se prea descurcau cu vâslele, dar, oricum, cu chiu cu vai, ajunseră în cele din urmă.

Coborâră şi traseră barca pe nisip. În faţa lor se

întindeau două cărări, una către castel şi una ducând într-o parte. În timp ce-şi dezmorţeau picioarele, Pug simţi că erau priviţi, dar, ori de câte ori întorcea capul, nu vedea altceva decât stânci şi păsări de apă.

Kulgan şi Prinţul se concentrară asupra celor două cărări.

— Cred că n-avem ce păţi dacă o luăm pe celălalt drum. Ce ziceţi, Prinţe? întrebă magicianul.

Fără să răspundă, Arutha o luă înainte şi ceilalţi îl urmară. Pug rămase ultimul, în spatele lui Meecham. Înaltul bărbat era înarmat cu o sabie lată iar Pug îşi ţinea praştia pregătită, nefiind încă obişnuit cu spada, deşi lua lecţii de la Gardan.

Traversară câteva dintre dealurile ce se înşiruiau într-o succesiune lungă şi se opriră. Încă aveau sub ochi cărarea dinspre castel.

— Trebuie să ducă undeva, spuse Kulgan. Mergem mai departe?

Arutha încuviinţă şi îşi continuară drumul până când ajunseră în capătul unei mici văi, ceva mai mare decât o vâlcea, aflată între două grupuri de dealuri joase. În partea inferioară a văii se vedeau nişte clădiri.

— Ce crezi, Kulgan, sunt locuite? întrebă Arutha.

Kulgan se întoarse către Meecham, care scruta cu atenţie peisajul de sub ei.

— Nu cred. Nu se vede fum ieşind din coşuri şi n-aud zgomot de oameni muncind.

Arutha îşi reluă coborârea, însoţit de restul. Văzând că Pug nu are decât praştia, Meecham scoase de la cingătoare un cuţit lung de vânătoare, i-l întinse băiatului fără să vorbească şi, tot fără să vorbească, băiatul îl luă, mulţumind printr-un gest al capului.

Ajunşi puţin deasupra clădirilor, Pug putu vedea o casă cu aspect straniu, a cărei clădire principală era înconjurată de o curte mare şi de alte câteva clădiri. Întreaga construcţie se afla înăuntrul unui zid nu foarte înalt.

Găsiră poarta şi trecură de zid, intrând într-o grădină acoperită de buruieni. În faţa clădirii principale se afla o fântână în mijlocul căreia se ridica o statuie reprezentând trei delfini. Se apropiară de fântână şi văzură că interiorul micului bazin ce împrejmuia statuia era făcut din faianţă albastră, decolorată şi uzată din cauza vechimii. Kulgan examină construcţia fântânii.

— Cred că a fost concepută de o minte inteligentă, spuse. Bănuiesc că apa ieşea odată din gurile acestor delfini.

— Am văzut fântânile Regelui din Rillanon şi sunt asemănătoare acesteia, doar că nu au aceeaşi fineţe, aprobă Arutha.

Pe jos era puţină zăpadă, insula părând adăpostită de această manifestare a iernii, dar aerul era rece. Pug se apropie mai mult de casă, şi începu s-o cerceteze cu privirea. Avea un singur nivel şi ferestre la fiecare trei metri. Nu exista decât o singură deschizătură pentru uşă, dar uşa, una dublă, părea a fi dispărut de mult.

— Oricine ar fi locuit aici, nu se aştepta la evenimente neplăcute.

Pug se întoarse şi în spatele lui îl văzu pe Gardan.

— Nu există turn de veghe, continuă sergentul, şi zidul scund pare destinat mai mult ţinerii animalelor de curte înăuntru decât apărării.

Auzind ultima remarcă a lui Gardan, Meecham li se alătură:

— Da, nu le prea păsa de apărare. Acesta este locul cu cel mai coborât nivel de pe insulă. Meecham îşi întoarse privirea spre castel. Acel loc însă a fost construit pentru apărare.

Pug dădu aprobator din cap şi se îndepărtă de cei doi, ajungând în spatele clădirii principale, unde găsi alte câteva clădiri mai mici. Îşi încorda degetele mâinii drepte pe mânerul cuţitului şi intră în prima din ele. Prin ea se vedea cerul, căci acoperişul se prăbuşise, iar trei dintre pereţii săi erau acoperiţi cu rafturi de lemn. Părea a fi

fost, odată, un depozit.

Pug trecu în clădirea următoare şi acolo află o bucătărie mare. În dreptul unuia dintre pereţi văzu un cuptor mare de piatră pe care ar fi putut sta simultan mai multe ceainice, în vreme ce deasupra sa, într-o frigare, s-ar fi putut atârna, pentru a fi rumenit, un viţel întreg. În mijlocul încăperii se găsea un imens butuc de măcelar, ciobit de nenumăratele lovituri de satâr şi de cuţit.

Pug luă în mână o oală de bronz cu aspect ciudat, acoperită de praf şi pânză de păianjen. Se uită puţin la ea, apoi o lăsă jos şi îşi mută atenţia asupra unei linguri de lemn. În timp ce o studia, avu impresia că surprinde privirea cuiva din afară bucătăriei.

— Meecham? Gardan? strigă în timp ce se apropia de uşă, încet. Când ieşi, nu văzu pe nimeni, însă iarăşi surprinse o mişcare, de data aceasta în spatele intrării în clădirea principală.

Se grăbi într-acolo, bănuind că tovarăşii săi de drum deja intraseră. Trecând pragul marii case, auzi zgomot de paşi dinspre unul dintre coridoarele laterale. Se roti şi începu să-şi mute privirile dintr-o parte în alta. Uşa din faţa lui era deschisă, sau mai degrabă desprinsă din balamale. Prin uşă se vedea o curte mare centrală deasupra căreia tavan era direct cerul. Ca ansamblu, casa reprezenta de fapt un pătrat mare scobit pe dinăuntru, cu piloni susţinând interiorul unui acoperiş rămas doar parţial. O altă fântână şi o mică grădină delimitau chiar centrul curţii. Ca şi cea de afară, fântâna era în decrepitudine, şi de asemenea, grădina era presărată cu buruieni.

Pug o luă în direcţia dinspre care auzise zgomotul. Trecu printr-o uşă joasă şi ajunse într-un coridor umbros, după care traversă alte două camere despre care presupuse că fuseseră dormitoare. Cotind puţin spre dreapta, se pomeni în camera cea mai bizară dintre cele întâlnite. Pereţii erau de marmură decorată cu mozaicuri

reprezentând creaturi ale mării jucându-se în spuma valurilor cu bărbaţi şi femei aproape goi. Acest stil de artă era nou pentru Pug. Cele câteva tapiţerii şi picturi din încăperile Ducelui mimau foarte îndeaproape viaţa, având culori discrete şi bazându-se pe detaliu. Mozaicurile de aici însă mai mult sugerau decât redau oameni şi animale, fără a concentra detalii.

În podea exista o adâncitură mare, descriind ceva asemănător unei piscine, cu trepte coborând spre ea. Pe peretele opus se impunea privirii un cap de peşte sculptat în metal, ce atârna deasupra bazinului. Ceea ce vedea depăşea puterea de înţelegere a lui Pug.

Ca şi cum cineva i-ar fi citit gândurile, o voce din spate spuse:

— Este un *trepidarium.*

Pug se întoarse şi văzu un bărbat. Era de înălţime mijlocie, cu o frunte înaltă şi ochi negri adânciţi în orbite. Părul, negru, îi era puţin încărunţit la tâmple, dar barba îi era neagră precum noaptea. Purta un veşmânt lung dintr-un material simplu şi o curea din sfoară în jurul taliei. În mâna stângă ţinea un baston masiv din lemn de stejar. Pug se puse în gardă, ţinând lungul cuţit de vânătoare înaintea sa.

— Nu, flăcău. Renunţă la *scramax,* nu vreau să-ţi fac rău.

Felul de a zâmbi al bărbatului îl linişti pe Pug, care lăsă jos cuţitul.

— Cum ai spus că se cheamă această cameră?

— Trepidarium, zise bărbatul, intrând în cameră. Aici era adusă apa caldă printr-un sistem de ţevi, şi cei ce se îmbăiau îşi scoteau hainele şi le puneau pe rafturile pe care le vezi pe peretele din capăt. Servitorii spălau şi uscau hainele oaspeţilor invitaţi la cină în timp ce aceştia se îmbăiau.

Pentru Pug ideea cu spălatul în grup al oaspeţilor în casa cuiva era ceva nou, dar nu spuse nimic şi bărbatul continuă:

— Dincolo de acea uşă – arătă către o uşă mărginind bazinul la stânga – se afla un bazin cu apă foarte fierbinte, într-o cameră numită *calidarium.* Într-o altă cameră, numită *frigidarium,* exista un bazin cu apă rece şi, în fine, o a patra cameră, *unctorium,* era cea în care servitorii îi ungeau pe oaspeţi cu ulei aromat şi le curăţau pielea cu beţe de lemn. Pe atunci nu se folosea săpun.

— Totul mi se pare foarte ciudat, cu atâta timp dedicat spălatului.

— Aşa ţi s-o fi părând, Pug, dar la fel de ciudate li s-ar părea şi celor care au construit casa aceasta locuinţele din ţara ta.

— De unde îmi ştii numele? tresări Pug.

— L-am auzit pe unul dintre soldaţi pronunţându-ţi numele. V-am urmărit din umbră până când m-am convins că nu sunteţi piraţi veniţi în căutarea vreunei prăzi. Şi, pe urmă, văzându-te atât de tânăr, m-am gândit că, pirat sau nu, cel mai bine e să vorbesc cu tine.

Pug simţea că vorbele bărbatului poartă în ele înţelesuri ascunse.

— De ce să vorbeşti cu mine?

— Sunt mai tot timpul singur şi mi-am spus că poate vei fi de acord să-mi faci o scurtă vizită înainte să te întorci pe corabie.

— Locuieşti aici?

— Nu, deşi odată am locuit, acum mult timp.

În vocea bărbatului se strecurase o undă de nostalgie, ca şi când ar fi scos la suprafaţă amintiri adânc îngropate.

— Cine eşti tu?

Zâmbetul străinului îi alungă din nou nervozitatea lui Pug.

— Cel mai des mi se spune Călătorul, fiindcă am văzut foarte multe ţări. Uneori însă mi se zice Pustnicul, căci trăiesc ca un pustnic. Dar tu poţi să-mi spui cum vrei, nu contează.

— N-ai un nume propriu?

— Atât de multe nume am încât pe unele le-am uitat. La naştere am primit un nume, ca şi tine, dar, potrivit rânduielilor din tribul meu, acest nume nu este cunoscut decât de către tata şi de către preotul mag.

— Totul e atât de straniu, ca şi casa asta. Din ce popor te tragi?

— Eşti o fire curioasă, Pug, plină de întrebări, râse cel numit călătorul. Asta e bine. Tu şi camarazii tăi de unde sunteţi? Corabia din golf poartă drapelul natalez al celor din Bordon, dar hainele şi accentul vostru sunt cele ale Regatului.

— Suntem din Crydee, spuse Pug, şi, fără să-şi dea seama de ce o face, se apucă să-i povestească străinului tot ce se întâmplase de când plecaseră din Crydee şi ce îi făcuse să plece, precum şi de ce ajunseseră pe insulă.

— O poveste incredibilă, într-adevăr. Dar sunt convins că multe alte lucruri incredibile se vor petrece înainte să se încheie acest contact între cele două lumi.

— Nu înţeleg.

— Nici nu mă aştept să înţelegi, Pug. Să zicem că lucrurile ce se petrec nu pot fi examinate decât după ce au avut loc, înăuntrul distanţei de timp ce separă participarea de participanţi.

— Vorbeşti ca şi Kulgan, când încearcă să-mi explice cum lucrează magia.

— Bună comparaţie. Cu toate că, uneori, singurul mod de a înţelege magia este de a face magie.

— Eşti şi tu magician?

— Aşa m-au considerat unii, dar mă îndoiesc că eu şi Kulgan avem aceeaşi înţelegere a ceea ce înseamnă magia.

Pug nu era satisfăcut de răspuns şi asta se citea pe faţa lui.

— Pot să fac o vrajă sau două, dacă aşa îţi răspund la întrebare, tinere Pug.

Pug îşi auzi numele strigat. Dinspre curte.

— Hai, zise străinul. Te cheamă prietenii. E mai bine să

mergem şi să vadă că n-ai păţit nimic.

Când ceilalţi îl văzură pe Pug în compania „călătorului”, priviră repede împrejur şi scoaseră săbiile. Kulgan şi Prinţul le ieşiră în întâmpinare, şi Călătorul îşi ridică mâinile deasupra capului, semn că este neînarmat.

Prinţul fu cel care vorbi primul:

— Cine e însoţitorul tău, Pug?

— I se spune Călătorul şi nu are intenţii rele. S-a ascuns până şi-a dat seama că nu suntem piraţi.

— Ce faci aici? întrebă Arutha, evident nesatisfăcut de explicaţie, iar străinul îşi desfăcu larg mâinile, cu bastonul la subsuoara braţului stâng.

— Locuiesc aici, Prinţ de Crydee. Întrebarea aceasta îmi este de folos.

— În cazul acesta noi suntem intruşii. Am venit aici ca să mai scăpăm de plictiseala de pe corabie. Atât.

— Atunci nu pot să vă zic decât bine aţi venit la Villa Beata.

— Ce este Villa Beata? întrebă Kulgan.

— Acest loc este Villa Beata. În limbajul constructorilor înseamnă „Casa Binecuvântată”, şi aşa a fost vreme îndelungată. După cum vedeţi, a cunoscut şi zile mai bune.

Maniera prietenoasă de adresare a străinului îndepărta bănuielile tuturor, calmându-i.

— Şi ce s-a întâmplat cu cei ce au construit acest loc ciudat? spuse Kulgan.

— Morţi sau plecaţi. Când au venit pentru prima dată aici, au crezut că acesta va fi Insula Beata sau Insula Binecuvântată. Dar au avut de purtat un război îngrozitor, ce le-a schimbat istoria. Un mare rege a murit… sau aşa se crede, fiindcă unii spun că se va întoarce. Au fost momente cumplite şi triste. Cei de aici nu şi-au dorit vreodată altceva decât pacea.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Pug.

— Piraţii sau poate goblinii, boala sau poate nebunie, cine să ştie? Şi eu am găsit acest loc aşa cum îl vedeţi,

fără cei ce au trăi aici.

— Vorbeşti despre lucruri ciudate, prietene Călător, spuse Arutha. Nu ştiu mai nimic, dar acest loc pare a fi fost părăsit acum multe secole. De unde îi cunoşti tu pe cei ce au locuit aici?

— N-a trecut atât de mult pe cât vă închipuiţi, Prinţ de Crydee. Şi eu sunt mai bătrân pe cât par. Mâncarea bună şi spălatul regulat m-au ţinut astfel.

Meecham, o natură suspicioasă, nu-şi luase o clipă ochii de pe străin.

— Dar cu Cel Negru cum te împaci? Nu-ţi face probleme?

— Macros cel Negru? Nu prea avem motive de dispută, eu şi magicianul. Atâta timp cât eu nu mă bag în treburile lui, nici el nu se bagă în ale mele. Un vrăjitor atât de puternic ca el nu prea are de ce să se teamă de un pustnic, cred că sunteţi de acord. Şi în afară de aceasta, cred că i s-a creat o reputaţie exagerată, mai mult ca să-i ţină departe de insulă pe amatorii de aventuri şi de pradă. Mă îndoiesc că ar fi capabil de isprăvile ce i se atribuie.

— Atunci, poate ar trebui să-i facem o vizită vrăjitorului, spuse Arutha.

— Nu cred că aţi fi bine primiţi la castel. Vrăjitorul este mai mereu preocupat de munca sa şi nu reacţionează chiar plăcut când cineva îl întrerupe. S-ar putea să nu fie legendarul înfăptuitor al tuturor relelor de pe Midkemia, cum cred unii, totuşi îi stă în putere să facă unele lucruri ce nu i-ar bucura pe cei ce vor să-l viziteze. Pe scurt, nu este o gazdă bună.

În cuvintele străinului se citea o notă de umor cinic, dar Pug citea şi altceva, ţinându-şi însă gândurile pentru sine.

— Atunci, cred că am văzut tot ce era de văzut, şi că nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem la corabie, zise Arutha. Dar tu, prietene Călător?

— Eu, Înălţimea Ta, voi fi veşnic un solitar. M-a bucurat

scurta voastră vizită şi veştile ce le-am aflat din gura acestui băiat, dar dacă ar fi să mă căutaţi mâine, de exemplu, mă îndoiesc că m-aţi mai găsi.

— Atunci rămâi cu bine, Călătorule, zeii să fie cu tine! spuse Arutha, pe care răspunsurile eliptice şi misterioase ale necunoscutului începuseră să-l irite.

— Şi cu tine, Prinţ de Crydee!

Întorcându-se să plece, Pug simţi ceva agăţându-i glezna şi se prăbuşi peste Kulgan. Amândoi căzură unul lângă celălalt, şi călătorul îl ajută pe băiat să se ridice în timp ce pe Kulgan îl traseră sus Arutha şi Meecham.

Kulgan încercă să meargă, dar piciorul stâng îi era ca de plumb, şi magicianul căzu pentru a doua oară, de data aceasta singur. Din nou cei doi îl aduseră la verticală şi, apropiindu-se de el, Călătorul îi întinse bastonul.

— Se pare că ţi-ai scrântit glezna, prietene magician. Poftim, ia bastonul meu. E din lemn de stejar şi te va ajuta să ajungi până la corabie.

Kulgan luă bastonul şi se sprijini de el. Făcu un pas şi văzu că se poate mişca cu ajutorul bastonului.

— Mulţumesc, dar tu n-o să ai nevoie de el?

— Un baston se înlocuieşte uşor, prietene magician. Poate că voi avea într-o zi ocazia să-l cer înapoi.

— Îl voi păstra până în ziua aceea.

— Bine, spuse Călătorul întorcându-se, rămâne atunci pentru ziua aceea. La revedere.

Îl priviră îndepărtându-se şi dispărând, apoi, în clădirea cea mare. Toţi erau surprinşi şi contrariaţi.

— Un om bizar acest Călător, spuse Arutha.

— Mai mult decât crezi, Prinţe, aprobă Kulgan. După ce a plecat, am simţit cum se risipeşte efectul unei incantaţii, de parcă ar purta în jurul său o vrajă, una care îi face pe toţi cei de lângă el încrezători.

— Am vrut să-i pun atâtea întrebări, exclamă Pug privindu-l pe Kulgan, dar parcă ceva mă oprea.

— Şi eu am simţit asta, zise Meecham.

— Eu cred că am vorbit cu însuşi vrăjitorul.

— Şi eu la fel, Gardan, zise Pug.

Kulgan privi bastonul primit în dar.

— Poate. Dacă aşa este, atunci are el motivele lui pentru care îşi ascunde adevărata identitate.

Tot vorbind despre aceasta, porniră înapoi pe cărarea pe care veniseră. Ajungând pe plaja din faţa corăbiei, Pug simţi ceva alunecându-i pe piept. Băgă mâna în tunică şi descoperi, împăturită, o mică bucată de pergament. Îşi trase repede mâna, speriat.

— Ce-ai acolo? întrebă Kulgan observând expresia de pe chipul lui Pug.

Pug îi dădu pergamentul, în vreme ce ceilalţi se strânseră în jurul magicianului. Kulgan îl desfăcu, îl citi şi nu-şi putu ascunde surprinderea ce-l cuprinse deodată.

Îl mai citi odată, cu voce tare:

Cu gânduri bune îi primesc pe cei ce vin cu gânduri bune. Zilele ce vin vă vor arăta că întâlnirea noastră n-a fost întâmplătoare. Până la viitoarea întâlnire, vă rog să păstraţi bastonul pustnicului ca pe un semn de prietenie şi bunăvoinţă. Să nu mă căutaţi înainte de vremea potrivită, care şi ea este stabilită dinainte. Macros.

— Deci pustnicul era Macros, până la urmă!

— Da, Pug.

— Aceste lucruri sunt dincolo de înţelegerea mea.

Kulgan privi spre castel, unde luminile albastre pulsau în continuare din spatele ferestrei.

— Şi de a mea, prietene Meecham. Dar oricare ar fi semnificaţia lor, cred că vrăjitorul ne doreşte binele, ceea ce trebuie să ne încânte.

Se întoarseră pe corabie şi se retraseră în cabinele lor. La trezire, aflară corabia gata de plecare, în aşteptarea fluxului. Când au ridicat ancora, vântul bătea chiar în direcţia potrivită lor, Krondor.

12
SFATURI

PUG ERA NELINIŞTIT.

Privind printr-o fereastră a palatului din Krondor, vedea ninsoarea curgând din cer. Ningea neîncetat de trei zile. Dacă Ducele şi Arutha se întâlneau zilnic cu Prinţul de Krondor, Pug, după ce povestise despre corabia Tsuranilor, nu mai avea, practic, ce face.

Îşi aminti de întrevederea aceea la care arătase stângăcie. Nu se aşteptase ca Prinţul să fie atât de tânăr şi totuşi atât de lipsit de vigoare şi cu sănătatea atât de şubredă. Erland de Krondor era o persoană meditativă, care ascultase cu răbdare istorisirea lui Pug, uşurându-i încordarea pe care i-o crease faptul de a se şti înaintea prezumtivului moştenitor al Regatului. Înţelegător şi încurajator, Prinţul purtase după aceea o scurtă discuţie despre lucruri mărunte cu băiatul, părând interesat de viitorul acestuia ca nobil.

Una peste alta, Pug era atras de persoana Prinţului, al doilea om ca putere în Regat şi întâiul în Vest, ce se purtase cu respect faţă de prea puţin importantul său oaspete.

Pug privi prin cameră, încă neobişnuit cu splendoarea palatului şi cu luxul ce-l înconjura. Până acum nu dormise niciodată într-un pat atât de moale, umplut cu puf. În colţul camerei se afla un dulap cu mai multă îmbrăcăminte decât ar fi putut purta el o viaţă întreagă, toată din material scump şi lucrată cu fineţe, şi toată potrivindu-se perfect dimensiunilor sale, un dar de la Prinţ.

Totuşi, se plictisea aici. Toţi cei cu care venise avea câte o însărcinare în afară de el. Măcar de şi-ar fi adus

cărţile!

Pug se gândi cât de tare s-ar fi bucurat Tomas de un asemenea loc, cu toate ale sale. Îşi mai pierduse din speranţa ca Dolgan să-l fi salvat, dar încă se aştepta, parcă, să-l vadă pe Tomas intrând pe uşă.

Sătul de monotonie, Pug ieşi pe hol în căutarea unei feţe cunoscute. Un corp de gardă trecu pe lângă el şi-l salută. Pug nu se obişnuise încă cu ideea de a fi salutat de fiecare dată când întâlnea un corp de gardă dar, ca membru al anturajului Ducelui, i se acordau onorurile cuvenite rangului său de Scutier.

Se hotărî, împins de plictiseală, să-şi înfrângă timiditatea şi să umble pe oriunde îl va împinge curiozitatea. La un moment dat, Pug intră într-un mic alcov având o fereastră ce dădea spre alte împrejurimi ale palatului. Avea acum sub ochi portul din Krondor şi corăbiile arătau ca nişte miniaturi.

Venită din spate, o voce îl trezi din reverie.

— Sunteţi Prinţul Arutha?

Lângă el stătea o fetiţă de şase sau şapte ani, cu ochii mari, verzi şi păr roşcat, prins la spate într-o plasă de argint. Avea o faţă drăguţă dar prea concentrată, ceea ce îi dădea un aer de gravitate comică.

Pug ezită o clipă, după care spuse:

— Nu, sunt Pug. Am venit cu Prinţul.

— Speram să fii Prinţul, spuse fata dezamăgită. Mi-am dorit să-l văd măcar o dată înainte să plecaţi spre Salador.

— Salador?

— Da. Tata spuse că veţi pleca imediat la Salador, după care veţi lua o corabie spre Rillanon să vă întâlniţi cu Regele.

— Cine e tatăl tău?

— Prinţul, prostuţule. Nu ştii chiar nimic?

— Cred că nu.

— Hm.

Privind-o pe fată, Pug vedea o Carline în devenire.

— Trebuie să fii Prinţesa Anita.

— Bineînţeles. Şi sunt o prinţesă adevărată, nu o fiică de duce. Tatăl meu putea să fie Rege dacă ar fi vrut, dar n-a vrut. Dacă el ar dori, într-o bună zi aş deveni regină. Dar nu voi deveni. Tu ce eşti?

Jenat, Pug ezită o clipă, dar, la repetarea întrebării, spuse:

— Sunt ucenic pe lângă magicianul Ducelui.

— Un magician adevărat?

— Destul de adevărat.

— Poate să transforme oamenii în broaşte râioase? întrebă fata, care se umpluse de încântare. Mama spune că magicienii transformă oamenii în broaşte râioase dacă sunt răi.

— Nu ştiu. O să-l întreb când îl văd. Dacă îl văd.

— Chiar o vei face? Aş vrea tare mult să ştiu. Şi aş mai vrea ceva, aş vrea să-mi spui unde-l pot găsi pe Prinţul Arutha.

— Nu ştiu. Nici eu nu l-am văzut de două zile. De ce vrei să-l vezi?

— Mama spune că într-o bună zi s-ar putea să mă mărit cu el. Vreau să văd dacă e drăguţ.

Pentru o clipă, perspectiva ca acest copilaş să se căsătorească cu fiul mai mic al Ducelui îl lăsă pe Pug fără glas, deşi nu era nimic neobişnuit între nobili ca o căsătorie să fie prestabilită cu mult înainte ca diferiţii copii să aibă vârsta potrivită. În zece ani, această fetiţă va fi femeie, iar Prinţul încă un bărbat tânăr, conte şi stăpân peste un domeniu nu foarte întins din cuprinsul Regatului. Totuşi, Pug rămânea fascinat de idee.

— Eşti sigură că ai vrea să-ţi împărţi viaţa cu un conte?

— Prostuţule! De unde să ştiu asta când nici măcar n-am aflat cu cine vor mama şi tata să mă mărite? Acum trebuie să plec. N-ar trebui să fiu aici. Dacă află că am ieşit, mă vor pedepsi. Sper să aveţi o călătorie plăcută spre Salador şi Rillanon.

— Mulţumesc.

— Şi, te rog, să nu spui nimănui că am fost aici.

— Fii pe pace. Înainte să pleci aş vrea să…

— Ce? Spune!

— E un bărbat drăguţ.

— Cine?

— Prinţul. E un bărbat drăguţ. Plin de capricii şi toane, dar drăguţ.

— Asta-i bine. Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nu e drăguţ.

Prinţesa plecă şi Pug rămase o clipă să privească zăpada căzând, gândindu-se la copiii implicaţi, fără voia lor, în probleme de stat.

În seara aceea Prinţul organiza o petrecere în cinstea celor din Crydee. La aceasta participă întreaga nobilime a Krondorului şi oamenii foarte bogaţi. Mai mult de patru sute de oameni se aşezară la masă, iar Pug se pomeni alături de nişte persoane totalmente străine, care, sau datorită hainelor purtate de el, sau pentru simplul motiv de a sta lângă el, îl ignorau, deşi într-un mod politicos.

Ducele şi Prinţul Arutha se aflau în capul mesei principale împreună cu Prinţul Erland şi soţia sa, Prinţesa Alicia, alături de Ducele Dulanic, Cancelarul Principatului şi Mareşalul Krondorului. Ca urmare a proastei sănătăţi a Prinţului, acestuia îi revenea sarcina de a conduce armata de uscat a Krondorului, în vreme ce flota se afla sub comanda Lord-Amiralului Barry, cel cu care Mareşalul tocmai purta o discuţie, pare-se, implicată.

În apropierea acestor distinse feţe se aflau alţi înalţi demnitari, în vreme ce restul oaspeţilor stăteau la mese mai mici, cea a lui Pug găsindu-se la cea mai mare distanţă de masa regală.

Atmosfera era una de mare sărbătoare, cu servitori purtând platouri mari cu mâncare şi carafe cu vin, cu jongleri pricepuţi, dornici de a-şi atrage cât mai multe aplauze şi cu acrobaţi executându-şi salturile complicate printre mese.

Pereţii erau împodobiţi cu stindarde uriaşe şi tapiţerii

bogate. În spatele mesei regale atârna stindardul Regatului, un leu auriu ridicat pe labele din spate, ţinând între labe o spadă şi pe cap o coroană, fiind înconjurat de un fond purpuriu, vechea emblemă a regilor ConDoin. Alături de aceasta atârna stindardul Krondorului, un vultur zburând deasupra unui vârf de munte, argintiu peste purpuriul regal.

Numai Prinţul şi regele aveau voie să poarte culoarea regală. Borric şi Arutha purtau mantii roşii peste tunică, ceea ce semnifica că sunt prinţi ai Regatului, înrudiţi cu familia regală.

Peste tot se auzeau râsete de veselie, dar chiar şi aflat la mare distanţă de masa regală, Pug putea să-şi dea seama că acolo se discutau lucruri serioase. Când se pregătea să soarbă pentru a treia oară din vinul minunat ce îi stătea în faţă, băiatul simţi o atingere pe umăr şi tresări văzând faţa ca de păpuşă a Prinţesei Anita, care îi puse un deget pe buze şi îl îndemnă din ochi s-o urmeze.

Profitând de neatenţia celorlalţi, Pug se ridică şi trecu printre două perdele mari, ajungând într-un mic alcov destinat servitorilor. Acolo îl aştepta Anita.

— Ce faci aici? întrebă băiatul.

— Şiiit! N-ar trebui să fiu aici.

— Nu cred că ne poate auzi cineva, e prea mult zgomot, zâmbi Pug.

— Vreau să-l văd pe Prinţ. Care dintre ei este?

Pug trase puţin una dintre perdele şi o chemă pe fată cu un gest al mâinii. Arătând spre masa principală, spuse:

— Acolo, la două locuri de tatăl tău, cu mantia roşie şi tunica alb-neagră.

— Nu văd, spuse copilul ridicându-se pe vârfuri.

Pug o ridică în braţe iar ea îi zâmbi.

— Îţi sunt îndatorată.

— Deloc.

Auzind o voce în apropierea perdelei, Prinţesa sări şi, fără să mai zică nimic, dispăru printr-un culoar. Perdeaua

dinspre marea sală de recepţii fu trasă puţin într-o parte şi Pug se pomeni faţă în faţă cu capul unui servitor care se holba, surprins, la Pug. Nu ştia exact ce să-i zică, văzându-i hainele ce indicau că aparţinea lumii bune.

— Căutam drumul spre camera mea, dar se pare că am greşit, zise, aproape la fel de încurcat, Pug.

— Ca să ajungeţi în corpul pentru oaspeţi, trebuie să mergeţi în sala de mese şi să o luaţi pe prima uşă la stânga, tinere domn. Pe aici… Se ajunge la bucătărie. Vreţi să vă conduc?

— Nu, mulţumesc, mă descurc singur.

Pug se reaşeză la masă, trecând la fel de neobservat. Cum foame nu prea îi mai era şi cum nimeni nu se înghesuia să vorbească cu el, nu mai zăbovi, şi se duse, totuşi în camera sa. Aici îl aştepta Kulgan, care îl anunţă chiar de la început:

— Plecăm la prima oră a dimineţii, Pug. Prinţul Erland ne trimite la Rillanon să ne întâlnim cu Regele.

— De ce ne trimite acolo Prinţul? strigă cu indignare Pug, pe care dorul de casă îl măcina.

Înainte ca Kulgan să poată răspunde, uşa se deschise cu zgomot şi îşi făcu apariţia Prinţul Arutha, care era negru de mânie.

— Ah, Kulgan, iată-te în sfârşit! zise Arutha trântind uşa după el. Ştii ce are de gând să facă vărul nostru regal în legătură cu invazia Tsuranilor? Nimic! N-o să ridice un deget să trimită ajutoare la Crydee înainte ca tata să fi vorbit cu Regele. Şi pentru asta vor mai trece cel puţin două luni.

Kulgan ridică mâna şi Arutha nu îl mai văzu pe unul dintre sfătuitorii Ducelui, ci pe instructorul său din copilărie. Kulgan, la fel ca şi Tully, încă avea voie, când situaţia o cerea, să-i pună la punct pe cei doi fii ai Ducelui.

— Taci, Arutha!

— Îmi cer iertare, Kulgan, spuse Arutha în timp ce-şi trăgea un scaun sub el. Ar fi trebuit să mă stăpânesc. Şi

ţie, Pug, îţi cer scuze. Sunt multe lucruri în joc aici, despre care tu nu ştii nimic. Poate că…

— Spune-i, Arutha. Merge cu noi şi oricum o să afle.

— Bine, Kulgan. Tata şi cu Erland, băiete, au discutat zile întregi despre ceea ce ar putea să fie cea mai bună soluţie pentru a-i înfrânge pe aceşti nemidkemieni, în caz că vin peste noi. Şi Prinţul a fost de acord că este foarte posibil să vină. Dar nu va face nimic să grupeze laolaltă Armatele Vestului până nu are aprobare de la Rege.

— Nu înţeleg, spuse Pug. Nu se află toate Armatele Vestului la dispoziţia Prinţului, şi nu el le comandă?

— Nu. Regele a trimis vorbă, cam cu un an în urmă, că armatele nu pot fi reunite decât la comanda lui. Aceasta este o nesocotire a tradiţiei. Întotdeauna Armatele Vestului s-au aflat sub comanda Prinţului de Krondor, tot aşa cum Armatele Estului l-au avut mereu drept comandant pe Rege.

Cum Pug încă nu înţelegea prea bine cum stau lucrurile, Kulgan completă:

— Prinţul este Lord-Mareşal al Regelui în Vest, singurul om în afara Regelui care îi poate da ordine Ducelui Borric şi celorlalţi Cavaleri-Generali. În mod normal, toţi ducii, de la Crucea lui Malac până la Crydee, ar trebui să se supună ordinelor sale, punându-i la dispoziţie garnizoanele de care dispun. Dar Regele Rodric, din motive doar de el ştiute, a decis ca aceste armate să nu se mai poată reuni decât sub autoritatea sa.

— Totuşi, tatăl meu ar răspunde afirmativ la apelul Prinţului, indiferent de ce fac ceilalţi duci.

— Probabil că tocmai de aceasta se teme şi Regele, pentru că Armatele Vestului s-au aflat mult mai multă vreme sub comanda Prinţului decât sub cea a Regelui. Dacă tatăl tău le-ar cere-o, majoritatea ducilor şi-ar grupa armatele laolaltă, pentru că îl respectă aproape la fel de mult cât îl respectă pe Erland. Şi dacă Regele ar spune nu…

— Da, Kulgan, conflict în interiorul Regatului.

— Poate chiar război civil.

Pe Pug discuţia îl tulbura. Era încă un băiat simplu, în pofida rangului recent obţinut.

— Chiar dacă este vorba de apărarea Regatului?

— Chiar dacă, spuse Kulgan, scoţând din gură pipa pe care tocmai şi-o aprinsese. Pentru mulţi, fie ei şi regi, este mai important în care fel este înfăptuită o acţiune decât acţiunea în sine. Desigur, Ducele Borric n-ar vorbi despre asta, dar de multă vreme există neînţelegeri între el şi anumiţi duci ai Estului, şi mă refer în special la vărul său, Guy de Bas-Tyra. Un conflict între Prinţ şi Rege doar ar mări încordarea, deja existentă, între Vest şi Est. Însă mâine plecăm devreme, aşa că e mai bine să ne culcăm. Până la Salador e cale lungă, şi ne aşteaptă, apoi, încă un drum pe mare, până la Rillanon.

Palid şi îngândurat, Prinţul Erland îşi luă rămas bun de la Duce şi ai săi în timp ce aceştia încălecau. De la o fereastră, micuţa Prinţesă îi făcu cu mâna lui Pug care, privind-o, se întrebă din nou dacă va deveni sau nu un fel de Carline. Ieşiră din curtea palatului, escortaţi de un grup de lăncieri krondorieni având misiunea de a-i însoţi până la Salador. Îi aşteptau cam trei săptămâni de mers călare. Aveau de străbătut munţii şi mlaştinile din Darkmoor, pe lângă crucea lui Malac – punctul de frontieră între regatele de Vest şi de Est – şi apoi le mai rămânea încă destul drum până la Rillanon.

Lăncierii erau înfăşuraţi în mantale cenuşii, dar dedesubtul lor se puteau vedea tunicile argintiu-purpurii specifice supuşilor Prinţului din Krondor iar scuturile purtau pe ele leul regal.

Din nou ningea şi Pug se întrebă dacă va mai apuca o primăvară în Crydee. Oarecum resemnat în faţa celor ce i se întâmplau, se lăsă în voia amintirilor şi a sorţii în timp ce calul îl ducea agale spre alte locuri necunoscute.

Drumul spre Salador dură patru în loc de trei

săptămâni, din cauza unei furtuni extrem de puternice ce îi prinsese în munţii de la vest de Darkmoor şi care îi obligase să se oprească câteva zile pentru a se adăposti.

Mai pierduseră o zi nimerind într-un sat asediat de bandiţi. La vederea călăreţilor din Krondor, tâlharii o luaseră la fugă dar Ducele ordonase să fie urmăriţi până când se vor fi îndepărtat suficient de mult pentru a nu fi tentaţi să revină în sat după plecarea soldaţilor.

Sătenii, spre a-şi exprima mulţumirea, îşi deschiseră larg uşile, invitându-i pe salvatori să se bucure de cea mai bună mâncare şi cele mai bune paturi pe care le aveau de oferit. Ducele, modest, acceptase puţinul lor sărăcăcios fără să strâmbe din nas, la fel şi ceilalţi.

Când se aflau la numai jumătate de zi distanţă de Salador, fură întâmpinaţi de o patrulă de gărzi a oraşului. Căpitanul gărzii, desprinzându-se de oamenii săi, strigă:

— Ce îi aduce pe soldaţii Prinţului pe meleagurile Saladorului?

Între cele două oraşe relaţiile nu erau chiar amicale iar krondorienii nu aduseseră cu ei stindardul, şi tonul folosit de căpitan demonstra clar că îi privea pe krondorieni ca pe nişte intruşi.

Ducele Borric îşi scoase mantaua, scoţându-şi la iveală tunica cu însemnele sale speciale.

— Spune-i stăpânului tău că Borric, Duce de Crydee, se apropie de oraş şi că i-ar plăcea să se bucure de ospitalitatea Lordului Kerus.

Căpitanul, descumpănit, începu să bâlbâie:

— Scuzele mele, Înălţimea Ta. Nu ştiam că… N-am văzut niciun stindard şi…

— L-am rătăcit în pădure, acum câteva zile, spuse Arutha.

— Cum aţi zis, mărite Prinţ?

— Lasă asta, căpitane, şi trimite vorbă stăpânului tău, interveni Borric.

— Imediat, Înălţimea Ta.

După ce îi dădu instrucţiunile de cuviinţă unui soldat şi

acesta porni degrabă spre oraş, căpitanul se întoarse lângă Duce.

— Cu voia Înălţimii Tale, oamenii mei vă stau la dispoziţie.

Ducele îi privi pe krondorienii obosiţi de drum, care toţi păreau să se bucure de postura ingrată a căpitanului.

— Cred că treizeci de oameni ajung, căpitane. Gărzile de patrulare saladoriene sunt renumite pentru vigilenţa cu care păzesc de bandiţi împrejurimile oraşului.

Nedându-şi seama că era luat în derâdere, căpitanul se umflă de mândrie.

— Mulţumesc, Înălţimea Ta.

— Puteţi să vă continuaţi patrularea.

Căpitanul făcu o reverenţă, după care le porunci oamenilor săi să o ia din loc. Coloana de ostaşi se puse în mers şi, în timp ce treceau pe lângă Duce, căpitanul le ordonă acestora o poziţie de salut şi lăncile se înclinară spre Borric. Ducele le răspunse la salut cu o fluturare leneşă a mâinii şi, după ce gărzile se îndepărtaseră suficient, spuse:

— Gata cu prosteala, să ne îndreptăm spre Salador.

— Tată, avem nevoie de astfel de oameni în Vest, râse Arutha.

— Cum aşa?

— Să ne lustruiască scuturile şi ghetele.

Ducele zâmbi şi krondorienii râseră. Soldaţii Vestului îi priveau cu dispreţ pe cei ai Estului. Pe vremea când vesticii continuau campania de cuceriri a Regatului, esticii trăiau de multă vreme în pace şi se credea despre ei că nu prea mai ştiu să mânuiască armele.

În curând apărură semnele că se apropiau de oraş: pământuri cultivate, sate, hanuri şi căruţe pline cu roadele pământului. Pe la apusul soarelui văzură zidurile Saladorului.

Intrând în oraş, descoperiră că toate străzile ce duceau spre palat fuseseră presărate cu oameni din anturajul personal al Ducelui Kerus, trimişi să-i întâmpine.

Pug privi în jur şi simţi încă o dată cât de provincial este oraşul său, Crydee. În ciuda puterii sale politice, Ducele Borric era doar stăpânul unei provincii de frontieră.

Aşezaţi de-a lungul drumului, numeroşi cetăţeni saladorieni se holbau la Ducele sosit din partea opusă a Regatului. Unii îl ovaţionau dar majoritatea aveau o atitudine tăcută, dezamăgiţi fiind că Ducele şi ai săi arătau ca toţi ceilalţi oameni, în loc să semene cu nişte barbari.

Curtea palatului era plină de servitori, ce se grăbiră să ia caii şi să-i ducă în grajduri. Un ofiţer din garda Ducelui Kerus îi conduse pe soldaţii krondorieni la locurile de dormit destinate lor iar un altul, cu grad de căpitan, îi invită pe oamenii lui Borric să-l urmeze înăuntrul palatului.

Cu uimire, Pug constată că acest palat era chiar mai mare decât cel din Krondor. Trecură prin câteva camere lungi şi ajunseră într-o curte interioară. Înaintea lor, la capătul unei grădini cu multe fântâni, se ridica clădirea centrală a palatului. Pug înţelese că ceea ce străbătuseră era doar una din clădirile ce înconjurau reşedinţa Ducelui şi se întrebă de ce avea nevoie Ducele Kerus de atâta spaţiu şi de atât personal.

Traversară grădina şi apoi urcară treptele ducând către sala unde erau aşteptaţi de un comitet de primire constituit în cinstea lor. Frumuseţea orbitoare, de sticlă şi de marmură, a palatului îl ameţise pe Pug, care, ca mai mereu, rămăsese în urma celorlalţi.

Şambelanul Ducelui Kerus, un bătrân cu obraji supţi şi subţire ca un băţ dar cu ochi ageri, îi cunoştea din privire pe absolut toţi nobilii demni de consideraţie ai Regatului, de la graniţele cu Keshul până la Tyr-Sog, în Nord. Memoria lui, privind oamenii şi întâmplările îl scoase de multe ori pe Ducele Kerus din situaţii neplăcute. În timpul cât Borric urca scările, şambelanul îi furnizase lui Kerus câteva detalii cu caracter personal asupra oaspeţilor,

sugerându-i totodată cam în ce măsură ar trebui dozată linguşeala.

Ducele Kerus îi strânse mâna lui Borric.

— Oh, Lord Borric, îmi faceţi cu adevărat o mare onoare prin această vizită neaşteptată. Dacă însă mi-aţi fi trimis vorbă din timp, v-aş fi făcut o primire mai potrivită.

— Îmi pare rău că vă pun într-o situaţie dificilă, Lord Kerus, dar mă tem că reuşita misiunii noastre se bazează pe viteză şi că tot formalismul va trebui lăsat la o parte. Am mesaje pentru Rege şi trebuie să ajung cât mai repede la Rillanon.

— Sigur, Lord Borric, dar sper că mă veţi onora cu prezenţa măcar o săptămână sau două.

— Mi-e teamă că nu. Aş vrea să plec chiar în noaptea aceasta, dacă s-ar putea.

— Ceea ce aud e chiar întristător. Mi-aş fi dorit tare mult să vă am o vreme ca oaspete.

Toţi cei din Crydee ajunseră acum în sala de primire, unde şambelanul zorea un grup de servitori să termine cu pregătitul camerelor pentru musafiri. Intrând în marea sală, cu tavanul său înalt şi boltit, cu candelabrele gigantice şi ferestrele mari arcuite, Pug se simţi copleşit. Nu văzuse vreodată o cameră la fel de mare ca aceasta.

De pe o masă uriaşă le făceau cu ochiul fructe şi vin, iar călătorii se serviră din plin, renunţând la etichetă. Pug, frânt de oboseală, cu dureri în toţi muşchii, pur şi simplu se aruncă pe un scaun.

La insistenţele lui Kerus, Borric fu nevoit ca, printre înghiţituri şi sorbituri, să-i povestească acestuia ceea ce se întâmplase în ultimele trei luni. La sfârşitul istorisirii chipul lui Kerus era încruntat.

— Acestea sunt într-adevăr veşti grave, Lord Borric. Lucrurile nu sunt puse la punct în Regat. Sunt sigur că Prinţul v-a spus cam ce s-a întâmplat în ultima vreme în Est.

— Da. Dar anevoie şi într-un mod cât se poate de

superficial. Ţine cont că au trecut treisprezece ani de când am călătorit în capitală ultima oară, pentru a-mi reînnoi jurământul de vasalitate la încoronarea lui Rodric. Pe atunci părea un tânăr destul de inteligent, capabil de a deveni un bun conducător. Dar, din ce-am auzit în Krondor, lucrurile s-au cam schimbat.

Kerus îşi privi supuşii şi le porunci să părăsească camera. Apoi se uită într-un fel întrebător şi totodată poruncitor la însoţitorii lui Borric.

— În aceştia am încredere, ei nu trădează, zise Borric.

Kerus păru să-l creadă dar spuse cu voce tare:

— Dacă doreşti să-ţi dezmorţeşti picioarele, înainte de culcare, te-aş invita să-mi vezi grădina.

Borric se încruntă, dar Arutha îl strânse de braţ exact în clipa când se pregătea să refuze propunerea. Încuviinţă printr-un gest al capului.

— Da, cred că mi-ar prinde bine o plimbare, cu tot frigul de afară. La fel şi lui Arutha.

Ducele le făcu semn lui Kulgan, Meecham şi Gardan să rămână, dar… pe Pug îl voia Lordul Kerus. Borric fu surprins, dar nu se opuse.

Ieşiră printr-o succesiune de uşi mici şi, când de-abia ajunseră afară, Kerus şopti:

— Nu va bate atât de tare la ochi dacă băiatul vine cu noi. Nici pe servitorii mei de încredere nu mă mai pot baza. Regele are spioni peste tot.

— Vrei să spui că Regele şi-a plasat spioni în anturajul tău personal?

— Da, Lord Borric. Regele s-a schimbat mult. Ştiu că Erland nu ţi-a spus întreaga poveste, dar trebuie să ştii tot.

Ducele Kerus avea un aer neliniştit şi îşi rotea privirea de jur-împrejur prin grădina acoperită cu zăpadă. Arătând spre un număr de urme ce se desluşeau prin stratul pufos şi alb, spuse:

— Le-am făcut eu azi după-amiaza când am venit aici să mă gândesc ce este bine să-ţi spun.

Mai aruncă o dată o privire în jur şi, convingându-se că nu e nimeni care să tragă cu urechea, continuă:

— Când Rodric al Treilea a murit, toată lumea se aştepta că Erland va primi coroana. După zilele oficiale de doliu, Preoţii lui Ishap i-au chemat înaintea lor pe toţi posibilii moştenitori ca aceştia să-şi susţină cauza. Erai şi tu unul dintre ei.

— Cunosc obiceiul. Am ajuns prea târziu în oraş. Şi, în orice caz, eu aş fi refuzat să candidez pentru tron, aşa că absenţa mea nu a contat.

— Istoria ar fi putut lua alt curs dacă tu erai acolo, Borric. Îmi risc pielea spunând asta, dar mulţi, chiar şi dintre cei de aici, din Est, te-ar fi îndemnat să iei coroana. Înainte ca tu să fi ajuns aici, toate jocurile politice de culise fuseseră făcute, şi mai toţi nobilii erau de acord să-i ofere coroana lui Erland. Dar a fost o zi şi jumătate extrem de tensionată, nu putea fi totuşi vorba de certitudine. Nu ştiu de ce bătrânul Rodric nu şi-a desemnat niciun succesor, este o enigmă, dar, după ce preoţii au scos din discuţie toate rudele mai îndepărtate, doar trei oameni au apărut în faţa lor: Erland, tânărul Rodric şi Guy de Bas-Tyra. Preoţii le-au cerut să-şi susţină cauza şi fiecare a făcut-o pe rând. În vreme ce Guy n-avea de la început nicio şansă, prezentându-se doar de formă, Rodric şi Erland erau la fel de îndreptăţiţi să pretindă tronul, la fel cum ai fi fost şi tu, dacă ajungeai la timp.

— Durata doliului e asemenea calculată încât niciun Lord al Vestului să nu poată deveni Rege, interveni în discuţie Arutha, cu un fel de mârâit.

— Nu chiar. Dacă ar fi existat vreo îndoială cu privire la drepturile de succesiune, preoţii ar fi amânat ceremonia până când sosea tatăl tău, Arutha. S-a mai întâmplat şi în alte dăţi. După cum am mai zis, se aştepta ca Erland să ia coroana. Dar când coroana i-a fost oferită, acesta a refuzat, cedându-i dreptul lui Rodric. Nimeni nu ştia atunci de sănătatea şubredă a lui Erland, aşa că mai toţi

nobilii au văzut în gestul său o recunoaştere mărinimoasă a drepturilor de moştenitor ale lui Rodric, ca singur fiu al Regelui. Cum Guy de Bas-Tyra l-a susţinut, Congresul reunit al Lorzilor a ratificat decizia de acordare a titlului de Rege. Şi chiar de atunci a început bătălia pentru putere, până când, în cele din urmă, unchiul fostei tale soţii a fost numit Regent.

Borric aprobă din cap. Îşi aminti de lupta în urma căreia avea să fie desemnat viitorul Regent. Nesuferitul său văr, Guy, aproape că îşi însuşise acest titlu, dar sosirea la timp a lui Borric şi susţinerea pe care i-a acordat-o lui Caldric de Rillanon, însoţite de cele ale Ducelui Brucal de Yabon şi Prinţului Erland l-au privat pe Guy de voturile care îi asigurau majoritatea în adunare.

— Timp de cinci ani după aceea au existat doar conflicte întâmplătoare de frontieră cu Keshul. Lucrurile erau liniştite. Acum opt ani – Kerus se întrerupse spre a privi din nou în jur – Rodric a iniţiat un program de îmbunătăţiri publice, cum le numeşte el, refăcând drumuri şi poduri, construind diguri şi altele de genul acesta. La început cheltuielile nu au fost resimţite prea tare dar impozitele au crescut de atunci an de an şi ţăranii şi oamenii liberi, până şi nobilii au ajuns în sapă de lemn. Regele a mers cu extinderea programului până într-acolo încât acum reconstruieşte întreaga capitală, pentru a face din ea cel mai măreţ oraş pe care l-a cunoscut istoria, spune el. Acum doi ani o mică delegaţie de nobili s-a prezentat la Rege şi i-a cerut să renunţe la cheltuielile excesive şi să uşureze povara impusă poporului. Regele a făcut o criză de mânie, i-a acuzat pe nobili de trădare şi i-a executat pe loc.

Ochii lui Borric se măriră.

— N-am auzit nimic despre asta în Vest!

— Când Erland a aflat vestea, s-a dus imediat la Rege şi i-a cerut despăgubiri pentru familiile nobililor executaţi, precum şi o scădere a impozitelor. Se spune că Regele a fost cât pe ce să-l închidă şi să-l condamne

la moarte, dar a fost calmat de câţiva dintre sfătuitorii în care mai avea încredere. Aceştia i-au spus că un asemenea act, nemaiauzit în întreaga istorie a Regatului, va provoca cu siguranţă o răzmeriţă împotriva regelui.

— Au avut dreptate, spuse Borric înnegrindu-se la faţă. Dacă băiatul acela l-ar fi spânzurat pe Erland, Regatul s-ar fi scindat fără doar şi poate.

— De atunci, Prinţul n-a mai călcat în Rillanon şi treburile regatului sunt decise de aghiotanţi, fiindcă cei doi nu-şi vor mai vorbi vreodată.

— Ce-mi spui acum e mult mai rău decât ceea ce am auzit, tremură vocea lui Borric. Erland mi-a vorbit despre impozite şi despre refuzul său de a le impune, în Vest. Spunea că Regele a fost de acord cu aceasta, înţelegând necesitatea menţinerii şi întreţinerii garnizoanelor din Nord şi Vest.

— Nu ţi-a zis decât o parte. Regele a căzut de acord numai când aghiotanţii săi i-au descris scene cutremurătoare cu armate de goblini venind din Nord şi jefuind oraşele Regatului. Voi, cei din Vest, Borric, nu sunteţi ca lingăii de la curtea Regelui, spuneţi lucrurile pe faţă, aşa că o să vorbesc şi eu direct. Regele nu mai este omul care era odată. Nu ştiu, parcă sufletul lui ar fi posedat de un spirit întunecat. Să fii cu grijă, după Erland tu eşti cel mai aproape de tron. Şi Regele nostru ştie prea bine asta, şi, în plus, se simte ameninţat din toate părţile. Rodric se teme că ceilalţi îi râvnesc tronul. Şi se poate să fie aşa, dar aceşti ceilalţi nu sunt cei pe care Regele îi bănuieşte, nu sunt oamenii de onoare din familia ConDoin, ci nobili din partea mamei Regelui şi a familiei sale.

— Vorbeşti de trădare.

— Cel puţin în gânduri, dacă nu în fapte… încă.

— Şi de ce în Vest nu s-a aflat nimic din ceea ce se petrece în Est?

— Ordinele şi depeşele Regelui încă mai trec pe la curtea Prinţului; iar Erland este un om de mare calitate

care ţine la integritatea Regatului şi care nu vrea ca anumite zvonuri să-i neliniştească supuşii şi, eventual, să-i întărâte. Mă tem că nu e decât o chestiune de timp până când se va găsi cineva care să-l sfătuiască pe Rege să reteze capetele acelora dintre noi care ţin la convingerea lor că nobilimea trebuie să apere interesele naţiunii.

— Cred că spui lucrurilor prea pe nume, Lord Kerus şi rişti.

Ducele Kerus ridică din umeri şi o luă, împreună cu Borric şi ceilalţi, către palat.

— N-am fost întotdeauna aşa, Lord Borric, dar trăim vremuri dificile. Dacă m-ar fi vizitat altcineva şi nu tu, m-aş fi rezumat la banalităţile de salon. Tu ai o poziţie unică. Dat fiind că Prinţul s-a îndepărtat de nepotul său, tu eşti singurul, prin putere şi rang, care l-ar putea influenţa pe Rege. Să ştii că nu-ţi invidiez poziţia, prietene. Când Rodric al Treilea era rege, eu eram unul dintre cei mai puternici nobili în Est, dar în clipa de faţă am tot atâta trecere la curtea lui Rodric cât şi un corsar. Hainul tău văr, Guy, este acum persoana cea mai apropiată de Rege, şi nu ne înghiţim unul pe celălalt. Între noi nu există motive atât de personale de ură ca acelea dintre voi însă, oricum, cu cât urcă steaua lui, cu atât coboară a mea. Totuşi, am şi o veste ceva mai bună. Guy iernează la reşedinţa sa de lângă Capul Câinelui, aşa încât Regele e momentan lipsit de prezenţa acestui complotist. Încearcă tot ce poţi, Lord Borric, pentru a struni natura impulsivă a Regelui, fiindcă este absolut necesar să fim uniţi în faţa invaziei ce se anunţă. Altfel, ne ducem de râpă. Un ultim lucru, Borric. Cu un Erland care a refuzat coroana acum treisprezece ani şi cu zvonurile despre sănătatea sa tot mai şubredă, mulţi dintre membrii Congresului Lorzilor te vor vedea ca pe un posibil conducător. Tu, Borric, deşi poate nu ştii, ai mare trecere şi în Est, nu numai în Vest.

— Vorbeşti de un război civil?

— Voi fi întotdeauna loial Coroanei, Borric, dar, când este vorba de lucruri vitale, Regatul trebuie să primeze. Niciun om nu este mai important decât Regatul.

— Regele este Regatul, spuse Borric strângând din dinţi.

— N-ai fi tu dacă ai vorbi altfel. Sper să-i poţi dirija atenţia Regelui spre ceea ce se anunţă în Vest, pentru că, văzând Regatul în pericol, alţii nu vor împărtăşi acest crez al tău.

În timp ce urcau treptele de la intrarea în palat, Borric se mai calmă puţin.

— Ştiu că eşti bine intenţionat, Lord Kerus şi că vorbeşti astfel din dragoste faţă de Regat. Ai încredere şi roagă-te, căci voi face tot ce este posibil pentru a asigura supravieţuirea Regatului.

— Şi tu să ai încredere în mine, Lord Borric, te voi ajuta cu tot ce pot. Iar acum, noapte bună tuturor, văd că sunteţi foarte obosiţi.

Această discuţie tensionantă îi storsese şi mai mult de energie pe călători, aşa că renunţară la a mai comenta cele auzite şi se duseră direct să se culce.

Un băiat cam de vârsta lui îl conduse pe Pug într-o încăpere mică, dar foarte luxoasă. Ajunşi aici, micul servitor se oferi să-l ajute la dezbrăcat, ceea ce-l surprinse din cale afară pe Pug şi îl făcu să izbucnească în râs.

Neînţelegând nimic, băiatul părăsi în goană camera iar Pug, dezbrăcându-se, se vârî în pat. Tot gândindu-se la obiceiurile ciudate ale celor din Est şi la ceea ce trebuie să-l fi făcut pe Kerus să vorbească cu atâta francheţe în faţa unor străini despre fapte foarte grave, riscând enorm, adormi.

13
RILLANON

CORABIA INTRĂ ÎN PORT.

Rillanon era supranumit Bijuteria Regatului şi Pug, care ieşise pe puntea principală să privească, hotărî că aşa era. De peste tot se ridicau turnuri înalte iar poduri, arcuindu-se graţios, traversau puzderia de canale ce se încrucişau cu străzi bine pavate şi strălucind de curăţenie.

Cu stindardul ducal în frunte, debarcară. Pe chei îi aştepta o companie a Gărzii Regale comandată de un bărbat bătrân şi cărunt, dar încă ţinându-se bine. Acesta îl întâmpină pe Borric cu căldură.

Cei doi se îmbrăţişară şi bărbatul mai în vârstă, îmbrăcat în purpura regală dar având o emblemă ducală pe piept, spuse:

— Mă bucur să te revăd, Borric! Cât a trecut? Zece… cincisprezece ani?

— Caldric, drag şi vechi prieten! Treisprezece ani sunt deja.

— Prea mult, spuse bătrânul cu ochi albaştri în timp ce-l privea pe Pug. Cine este acesta, fiul tău?

— Nu, cu toate că nu mi-ar fi ruşine cu el, zise Borric râzând. Apoi arătă spre Arutha. Acesta este fiul meu. Arutha, vino să-ţi saluţi unchiul.

Arutha se apropie şi cei doi se strânseră în braţe. Ducele Caldric, Lord de Rillanon, Cavaler-General al Gărzii Regale şi Cancelar Regal, îl împinse pe Prinţ puţin înapoi şi îl privi.

— Erai un băieţel când te-am văzut ultima oară. Totuşi, ar fi trebuit să te recunosc, căci, deşi semeni destul de bine cu tatăl tău, ai multe şi din iubitul meu frate, tatăl

mamei tale. Faci cinste familiei mele.

— Ia spune, bătrână furie a războiului, ce se mai întâmplă în oraşul tău?

— Sunt destule de spus, Borric, dar nu aici. Acum trebuie să vă instalăm în palatul Regelui, cu tot onorul cuvenit. Ce vă aduce în Rillanon?

— Am treburi urgente de discutat cu Maiestatea Sa, dar, precum ai spus şi tu, nu trebuie să audă lumea. Să mergem la palat.

Ducele Borric şi anturajul său primiră cai şi, urmând escorta ce le deschidea drum prin mulţime, o porniră către locul unde îi aştepta Regele.

Dacă Krondorul şi Saladorul îl impresionaseră, prin splendoarea lor, pe Pug, Rillanonul îl lăsă pur şi simplu fără grai. Oraşul de pe insulă acoperea o suprafaţă formată în cea mai mare parte din dealuri, fiind brăzdat de o sumedenie de râuşoare ce se vărsau în mare. Părea fi totodată un oraş al podurilor şi canalelor, nu numai unul al turnurilor şi crenelelor. Multe clădiri arătau noi şi Pug se gândi că acestea trebuie să fi făcut parte din planul Regelui de reconstrucţie a oraşului. Erau făcute din piatră colorată, mai ales marmură şi cuarţ, creând o atmosferă veselă în jurul lor.

Indiferent de păcatele sale, se gândi băiatul, Regele a construit un oraş minunat.

Prin faţa palatului trecea un râu, astfel încât intrarea în curtea principală se afla la capătul unui pod înalt. Palatul reprezenta un grup de clădiri mari legate între el prin culoare lungi şi având învelişul exterior format din pietre multicolore a căror combinaţie imita curcubeul.

La pătrunderea oaspeţilor în curte, de pe ziduri răsunară trompete, gărzile luară poziţie de drepţi şi apărură servitorii însărcinaţi să se ocupe de cai, în vreme ce pe treptele de la intrarea în palat se adunaseră numeroşi nobili ai palatului şi persoane cu funcţie oficială.

Apropiindu-se de aceştia, lui Pug nu-i fu greu să

observe formalismul comportamentului lor. Stând în spatele lui Kulgan şi Meecham, auzi prezentările făcute de Caldric.

— Lord Borric, Duce de Crydee, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Baronul Gray, Administrator al Proprietăţii Regale. Iar acesta este Contele Selvec, Comandant Adjunct al Flotei Regale. Iată-l pe…

Prezentările durară ceva timp şi, cu toate că fiecare dintre cei prezentaţi Lordului Borric îşi mărturisea încântarea de a-l cunoaşte, Pug simţi lipsa lor de sinceritate.

Fură conduşi în camerele lor, şi băiatul, care în această călătorie trecuse din surpriză în surpriză, rămase înlemnit văzând unde avea să locuiască. Podeaua era din marmură lustruită, şi tot din marmură erau şi pereţii, însă poleiţi cu aur. Într-o cameră situată lateral faţă de dormitor atârna o oglindă mare şi lângă aceasta se găsea o cadă de baie aurită.

Un valet îi aşeză puţinele lucruri într-un dulap imens în care ar fi putut încăpea încă de zece ori pe atât, după care îl întrebă:

— Să vă pregătesc baia, Sire?

Pug răspunse afirmativ de această dată, în ciuda modestiei ce nu-l părăsise. Pe corabie îi fusese aproape imposibil să se spele.

— Ducele şi însoţitorii săi sunt aşteptaţi la cină peste patru ore, Sire. Să revin atunci?

Din nou Pug spuse da, impresionat de diplomaţia valetului. Deşi ştia că Pug era supusul Ducelui, acesta lăsa la latitudinea băiatului să decidă dacă vrea sau nu să participe la cină.

Cufundându-se în cadă, Pug scoase un oftat de uşurare. În Crydee obişnuia să se lepede de murdărie în mare sau în râurile de lângă castel, iar acum băile în cadă ajunseseră să i se pară ceva divin şi indispensabil. Se întrebă iarăşi ce ar fi gândit Tomas despre aceasta.

Cina de cu o noapte în urmă fusese doar un fel de

petrecere mondenă oferită de Ducele Caldric Lordului Borric şi anturajului său. Acum se aflau însă în sala tronului, aşteptând să fie prezentaţi Regelui. Sala era lungă, cu un tavan înalt şi boltit, iar întreg peretele de sud reprezenta o alăturare de ferestre uriaşe ce dădeau spre oraş.

Urmând un paj, înaintară, printre sute de nobili, spre tron. Pug n-ar fi crezut să ajungă vreodată să aprecieze îmbrăcămintea Ducelui ca fiind sărăcăcioasă, dar în mijlocul eleganţei şi rafinamentului ce umplea, prin toaletele nobililor, marea încăpere a palatului regal de la un capăt la celălalt, Borric arăta ca un corb printre păuni.

Caldric îl anunţă pe Duce şi Regele zâmbi într-un fel care-l făcu pe Pug să constate cu uimire că între el şi Arutha exista o anume asemănare, chiar dacă gesturile Regelui erau mai domoale. Acesta din urmă se aplecă puţin înainte şi spuse:

— Bine ai venit în oraşul nostru, vere. Ne face plăcere să-i vedem pe cei din Crydee după atâta amar de vreme.

Borric avansă şi îngenunche în faţa lui Rodric al Patrulea, Regele Regatului Insulelor.

— Mă bucur să văd că Maiestatea Ta este bine şi sănătoasă.

Faţa monarhului se umbri o clipă, după care zâmbi din nou.

— Prezintă-ni-i pe însoţitorii tăi.

Ducele îl prezentă pe fiul său şi Regele zise:

— Iată, este adevărat că există o linie de descendenţă a ConDoinilor în vinele căreia curge şi sângele celor din neamul mamei mele!

Arutha se înclină şi se retrase. Urmă Kulgan, prezentat ca sfătuitor al Ducelui, apoi Gordon. Ultimul fu introdus Pug.

— Scutierul Pug de Crydee, maiestatea Ta, membru al curţii mele.

— Băiatul care ucide troli, se înveseli Regele, bătând din palme. Minunat. Povestea aceasta a ajuns până aici,

din îndepărtatul Crydee, adusă de călători. Vom dori s-o ascultăm istorisită chiar de autorul curajosului act. Ne vom întâlni, deci, mai târziu, tinere, să ne povesteşti minunea.

Pug se înclină cu un gest stângaci, tulburându-l faptul de a se şti privit de mii de ochi. Niciodată mai mult decât acum nu şi-ar fi dorit ca povestea cu trolii să nu se fi răspândit.

— Astăzi vom oferi un bal în onoarea sosirii vărului nostru Borric, spuse regele, după ce Pug îşi reocupă locul.

Rodric se ridică, îşi aranjă faldurile robei purpurii şi îşi scoase de la gât lanţul de aur destinat primirilor oficiale, aşezându-l pe o pernă din catifea roşie. După aceea îşi desprinse coroana de pe cap şi o înmână unui paj. În timp ce cobora treptele tronului, alaiul curtenilor se înclină.

— Hai, vere, să ne retragem într-un loc unde putem vorbi ca de la om la om, fără toate aceste formalisme cerute de etichetă, de care sunt sătul, îi spuse Regele lui Borric.

Cei doi îndepărtându-se, Pug şi ceilalţi din anturajul Ducelui nu ştiau ce să facă, dar lângă ei apăru Caldric, care le zise:

— Veţi merge într-o cameră unde puteţi aştepta. Ar fi bine să staţi în apropiere, căci Maiestatea Sa s-ar putea să vă cheme.

Un valet îi conduse într-o încăpere mare, având în mijloc o masă lungă plină de bunătăţi şi înconjurată de scaune. În spatele acestora se găseau câteva divanuri acoperite cu perne moi.

Apropiindu-se de o fereastră, Arutha îi zări pe tatăl său şi pe Rege în balconul regal, şi ceilalţi veniră să se uite şi ei.

— Nu mă aşteptam ca Maiestatea Sa să semene atât de tare cu Înălţimea Voastră, spuse Pug.

— Nu e chiar atât de surprinzător dacă te gândeşti că

tatăl meu a fost văr cu tatăl lui şi că, la fel, mama mea a fost verişoară cu mama lui.

— Multe dintre familiile nobiliare nu sunt unite doar printr-o singură legătură, Pug, interveni Kulgan. Este foarte obişnuit ca verii, în special cei mai îndepărtaţi, să se căsătorească între ei, readucând astfel familiile împreună. Nu cred să existe familie din Est care să nu fie cumva înrudită cu familia regală, indiferent la a câta spiţă.

— Regele pare a fi într-o bună dispoziţie, remarcă, pe un ton discret, Pug, apropiindu-se din nou de fereastră.

— Faci bine că vorbeşti în şoaptă, spuse, mulţumit de băiat, Kulgan. În holurile puterii şi surdul aude.

— Monarhul nostru este un om cu toane; să sperăm că va rămâne în bună dispoziţie şi după ce va auzi tot de la tata, spuse Arutha.

Tocmai se lăsa de seară când, în sfârşit, Ducele se despărţi de Rege şi apăru între ei. Părea îngrijorat.

— Maiestatea Sa n-a făcut altceva, ore în şir, decât să-mi explice planurile lui de înnoire a Regatului.

— Şi nu i-ai vorbit nimic despre Tsurani? întrebă Arutha.

— Ba da. A ascultat cu atenţie cuvintele mele, după care m-a informat cu calm că se va gândi la această problemă şi că vom mai vorbi într-o zi sau două. Atât.

— Cel puţin pare binevoitor, zise Kulgan.

— Cred că prea binevoitor. Pe mine această atitudine mai mult mă alarmează. N-am bătut atâta cale pentru fleacuri, dar el nu părea deloc îngrijorat de ceea ce auzea.

— S-a pierdut deja prea mult timp din cauza drumului. Să sperăm că Maiestatea Sa va decide repede ceea ce este de făcut, se agită Kulgan.

— Să sperăm, spuse Borric aşezându-se pe scaun şi luând în mână un pahar cu vin.

Stors de emoţie, Pug intră în apartamentul regal. În câteva minute urma să aibă loc întrevederea cu Regele Rodric şi nu se simţea pregătit să stea faţă în faţă, de unul singur, cu conducătorul Regatului.

Fu condus pe terasa unde se afla Regele şi îl găsi pe acesta aşezat în dreptul unei mese de marmură, pe o canapea mare. Era o zi frumoasă de primăvară şi de pe balcon se putea vedea întreg Rillanonul şi marea. Zăpada se topise şi străzile forfoteau de oameni.

Pug se apropie de masă şi un servitor trase un scaun pentru el. Regele se întoarse şi zise:

— O! Ia loc, Scutier Pug.

Pug începu o plecăciune dar n-apucă s-o termine, fiind oprit de Rege.

— Destul! Nu suport formalismele când iau masa cu un prieten.

— Mă onoraţi, Maiestate, spuse Pug cu voce tremurândă, în timp ce se aşeza.

— Îmi amintesc ce înseamnă să fii băiat şi să te afli în compania bărbaţilor. Nu eram mult mai mare decât tine când am primit coroana. Până atunci nu fusesem decât băiatul tatii. Prinţ, ce-i drept, totuşi doar un băiat. Părerile mele nu contau şi nu ştiu ca tata să se fi arătat măcar o dată mulţumit de mine. Iar de tutorii mei mă ascundeam, inclusiv de Caldric. Toate acestea s-au schimbat când am devenit Rege, dar încă îmi amintesc cum era. Aş vrea ca noi doi să fim prieteni, îi zâmbi Rodric lui Pug. În zilele noastre e cam greu să mai ai prieteni, nu-i aşa? Şi de când sunt Rege am cunoscut atâţia care pretind a-mi fi prieteni, dar nu sunt. Ia spune, Pug, cum ţi se pare oraşul meu?

— N-am văzut nimic mai frumos, Maiestate. Este minunat.

— Da, nu-i aşa? spuse Regele privind panorama din faţa sa. Priveliştea păru să-l cufunde într-o stare de reverie şi Pug profită de ocazie pentru a sorbi din vinul care tocmai fusese adus în două pahare de cristal.

Parcă într-adevăr părăsind un vis, Rodric continuă:

— M-am zbătut din greu să transform Rillanonul într-un loc minunat pentru cei ce locuiesc aici. Aş vrea să apuc ziua când toate oraşele Regatului vor arăta la fel ca acesta, când totul va fi desfătare pentru ochi. Dar mi-ar trebui o sută de vieţi pentru aceasta, aşa încât tot ce pot să fac eu este să creez un model după care să se inspire generaţiile viitoare. Oricum, eu, oriunde găsesc cărămidă, pun marmură. Şi cei ce văd vor ţine minte, fiindcă aceasta este… moştenirea mea.

Câteva minute, Regele nu vorbi decât despre clădiri, grădini şi poduri, dar, chiar în clipa când Pug îşi spunea că nu mai înţelege nimic, Rodric schimbă, pe neaşteptate subiectul.

— Povesteşte-mi cum i-ai omorât pe troli.

Pug îi povesti şi Regele păru a fi atent la fiecare cuvânt.

— O poveste minunată, zise, după ce băiatul terminase de povestit. Eşti un suflet curajos, Scutiere Pug.

— Mulţumesc, Alteţă.

— Fiindcă tot ai pomenit de Carline… N-am mai văzut-o de când era doar o copilă în braţele mamei sale. Ce fel de femeie a devenit?

— O femeie frumoasă, Maiestate. Seamănă mult cu mama sa. Este fermecătoare în totul, chiar dacă puţin cam impulsivă.

— Mama ei a fost o femeie cu adevărat foarte frumoasă. Dacă fiica este măcar la jumătate, atunci, da, poate fi numită fermecătoare. Poate să judece?

— Alteţă? întrebă Pug confuz.

— Găseşti raţiune, logică în mintea ei? Poate să susţină o conversaţie?

— Da, Maiestate, aprobă Pug cu convingere. La aceasta Prinţesa se arată chiar foarte pricepută.

— Bine. Îl voi ruga pe Borric s-o trimită aici într-o vizită. Majoritatea doamnelor din Est sunt fade, fără

substanţă. Îmi doresc să cunosc o fată educată, cu care să pot discuta logică şi filosofie, una care să nu amestece sensurile ca pe parfumuri.

Pug îşi dădu brusc seama că prin a susţine o conversaţie Regele se referise la cu totul altceva decât crezuse el, dar decise că era mai bine să lase lucrurile aşa.

— Miniştrii mă tot bat la cap să îmi găsesc o nevastă şi să dăruiesc Regatului un moştenitor. Am fost foarte ocupat cu altele şi, ca să fiu sincer, nici n-am prea găsit ceva interesant între doamnele de la curte. Desigur, sunt foarte bune pentru o plimbare romantică sub clar de lună şi… altele. Însă aşa ceva mamă a urmaşilor mei? În niciun caz. Oricum, cred că a sosit vremea să-mi caut în mod serios o soţie, şi poate că cel mai logic punct de început ar fi singura fiică a ConDoinilor.

Pud simţi impulsul de a-i spune Regelui că mai există o fiică a ConDoinilor, Prinţesa Anita, dar şi-l reteză repede, amintindu-şi conflictul dintre Rodric şi tatăl acesteia. În plus, fetiţa nu avea decât şapte ani.

Regele schimbă din nou subiectul:

— Patru zile la rând Borric mi-a vorbit despre aceşti nemidkemieni, Tsuranii. Tu ce crezi despre asta?

Şocat că Regele apelează la părerea sa personală într-o problemă atât de gravă, Pug îşi acordă un moment lung de gândire şi abia după aceea răspunse:

— Din ceea ce am văzu şi auzit, aceşti Tsurani nu numai că îşi pregătesc invazia, dar deja sunt aici.

— Cum? Explică-mi.

— Tsuranii au fost văzuţi în mai multe locuri în acelaşi timp, şi, dacă ne gândim la puterea magică pe care o folosesc aceste fiinţe, oare nu este logic să considerăm că s-ar putea să dispună de mijloace de a veni şi de a pleca necunoscute nouă?

— Interesant. Continuă!

— Şi la fel de adevărat poate fi ca noi, din cauza zăpezii, să nu fi descoperit concentrările lor de trupe, pe

care bănuiesc că deocamdată, pentru siguranţă, le-au plasat în zone mai mărginaşe. Dacă sunt atât de războinici pe cât spun Ducele şi alţii, cred că îşi stabiliseră de mult un loc din Vest în care să-şi ducă soldaţii pe timpul iernii şi din care să pornească ofensiva în primăvară.

— Bun exerciţiu de logică, Pug. Acum haide să mâncăm.

Celor doi li se servi enorm de multă şi de variată mâncare, iar Pug, pentru a nu se arăta nerecunoscător, luă câte puţin din fiecare fel.

De-abia terminaseră de mâncat şi Rodric începu, deodată, să se arate tăcut. Privea în gol şi, din când în când, ofta. Pug îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să plece, dar nu ştia cum s-o facă, aşa încât preferă să rămână tăcut pe scaun.

După o vreme, Rodric ieşi din meditaţie, dar vocea sa arăta multă îngrijorare:

— De ce vin aceşti oameni – sau ce sunt – să ne tulbure tocmai acum? Am atâtea de făcut, n-o să permit unui război să-mi strice planurile. Da, va trebui să-l chem pe Ducele Guy. El ştie cum trebuie procedat în asemenea situaţii.

Regele se ridică şi, nervos, începu să se plimbe dintr-o margine în cealaltă a terasei şi să îşi vorbească singur, mormăind, despre lucrările ce nu puteau fi întrerupte. În timp ce, şocat, contempla spectacolul, Pug se simţi tras de mânecă şi, întorcându-se, văzu un valet stând în picioare lângă el. Cu un zâmbet şi arătându-i uşa, acesta îi indică că întrevederea luase sfârşit. De cum ajunse în camera sa, Pug trimise un servitor să-i comunice Lordului Borric că doreşte să-l vadă. Ducele se arătă imediat de acord să-l primească pe Pug şi băiatul o luă cu paşi înceţi spre camera acestuia, gândindu-se la ce trebuia să-i spună. Două lucruri îi erau foarte clare: pe Rege nu-l bucura să audă despre potenţiala invazie a Tsuranilor, şi, doi, Lordul Borric va fi la fel de supărat ca şi el să audă

că Guy de Bas-Tyra urma să fie chemat la Rillanon.

***

Trecuse încă o săptămână şi cei şase oameni din Crydee nu se mai simţeau deloc în largul lor. Ducele era mai hotărât ca oricând să pornească spre Vest. Se făceau aproape patru luni de când plecaseră şi toată lumea părea convinsă că nu va mai dura mult şi Tsuranii vor ataca, odată ce se aflau deja în plină primăvară. Era o chestiune numai de zile, poate.

Şi Pug tânjea după casă. Deşi grozav, palatul îl plictisise, îşi dorea să se întoarcă la studiile sale, în turn. De asemenea, îşi dorea s-o vadă pe Carline, deşi nu vorbea nimănui despre asta. Dorul de ea îl făcuse să uite de toate acele lucruri care odată îl iritaseră la fată.

Întâlnirile lui Borric cu Regele se terminau de fiecare dată nesatisfăcător din punct de vedere al primului. Ultima se încheiase de câteva ore, dar nu putea pomeni despre ea înainte să plece servitorii din camera unde se adunaseră pentru masa de prânz.

Tocmai se strângeau ultimele vase şi se turna în pahare excelentul coniac keshian când se auzi o bătaie în uşă şi intră Ducele Caldric, îndemnându-i pe servitori să iasă. Când aceştia dispăruseră, Caldric se apropie de Borric.

— Îmi cer scuze că te întrerup de la masă, dar am veşti.

Borric se ridică în picioare, împreună cu ceilalţi.

— Stai cu noi, te rog. Poftim, ia un pahar.

Caldric acceptă paharul cu coniac şi se aşeză pe scaunul lui Pug, care trase altul sub el. Ducele de Rillanon sorbi din coniac, după care spuse:

— Acum mai puţin de o oră a sosit o solie de la Bas-Tyra. Guy se arată îngrijorat de faptul că regele ar putea fi mâhnit „în mod nejustificat” din cauza acestor „zvonuri” despre conflictul din Vest.

Borric se ridică brusc şi azvârli din mână paharul, care se sparse de un perete. Clocotea de mânie.

— De-a ce se joacă Guy? Ce e chestia cu zvonurile şi mâhnirea nejustificată?

Cu un gest al mâinii, Caldric îl făcu pe Borric să se calmeze puţin, după care bătrânul Duce spuse:

— Eu însumi am conceput mesajul Regelui către Duce, şi eu l-am scris. Am inclus absolut toate informaţiile şi toate presupunerile. Personal, cred că Guy vrea doar să se asigure că Regele nu va lua nicio decizie înainte ca el să ajungă aici.

— Ce vrea să facă acest Bas-Tyra? Dacă începe războiul, primii care vor avea de suferit vor fi tocmai oamenii mei, cei din Crydee.

— O să-ţi vorbesc pe şleau, vechi prieten. Guy vrea să-l înlocuiască pe Erland, în Krondor.

— Atunci, ascultă-mă cu atenţie, Caldric. Dacă Erland este atât de bolnav pe cât cred eu, deşi el spune că nu este, eu, cu mâna mea, o voi pune pe tronul Krondorului pe Anita. Orice aş suporta mai uşor decât să-l văd prinţ pe Guy cel Negru. Pentru asta sunt în stare să mă lupt şi cu Regele.

— Şi să fii considerat trădător faţă de coroană?

— Blestemată fie ziua în care s-a născut acest nenorocit, spuse Borric lovind cu pumnul în masă. Mi-e silă că sunt rudă cu el.

Caldric aşteptă până când Borric se mai calmă, după care zise:

— Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi, Borric. N-ai aduna armatele Vestului împotriva Regelui, chiar dacă pe Guy l-ai sugruma cu plăcere. Niciodată nu mi-a plăcut să-i văd pe cei mai buni generali ai Regatului urându-se.

— Nu degeaba se urăsc. De fiecare dată când e nevoie de ajutor în Vest, Guy este cel care se opune. De fiecare dată când se pune la bătaie un titlu, nu poate fi decât un favorit al lui Guy, cel care câştigă. Cum de nu vezi?

Numai fiindcă ai fost tu, Brucal de Yabon şi cu mine, care ne-am impus punctul de vedere în Congres, Guy nu a fost numit regent în primii trei ani de domnie ai lui Rodric! Cum poţi să uiţi că Guy te-a numit în faţa tuturor bătrân obosit, incapabil de a conduce treburile Regatului?

Caldric chiar arăta acum bătrân şi obosit.

— N-am uitat, şi înţeleg, zise acesta. Dar sunt şi eu înrudit cu el prin căsătorie, şi dacă n-aş fi eu aici, nu crezi oare că ar avea o influenţă de două ori mai mare aspra lui Rodric? Guy a fost idolul copilăriei lui, a văzut în el un erou neînfricat, un luptător de primă mână, un apărător al Regatului.

— Îmi cer scuze, Caldric, spuse Borric înmuindu-şi vocea. Ştiu că tot ce faci e spre binele tuturor. Iar Guy chiar a fost erou când a stopat înaintarea keshienilor la Valea Adâncă, acum mulţi ani. Poate că n-ar trebui să vorbesc despre lucruri pe care nu le cunosc direct.

Simţind dorinţa fiului său de a se amesteca în discuţie, Borric îl îndemnă să o facă.

— Un singur lucru mă frământă pe mine, zise Arutha, cu ce l-ar ajuta pe Guy ca regele să se arate ezitant în faţa Tsuranilor, dacă atacă?

— Aici e încuietoarea, căci în ciuda planurilor sale, Guy n-ar pune Regatul în pericol doar ca să-mi facă mie în ciudă!

— Dar, tată, oare n-ar servi cel mai bine planurilor lui Guy să lase Vestul să sufere puţin şi să pară fără scăpare pentru ca apoi el să apară în fruntea Armatelor Estului şi să se dovedească marele erou de altădată?

— Vreau să sper că nici măcar Guy n-ar putea să-i desconsidere într-atât pe aceşti necunoscuţi, zise Caldric.

— Încercaţi amândoi să priviţi o clipă lucrurile din perspectiva lui Guy. Imaginile din creierul unui muribund; presupuneri asupra naturii unei corăbii pe care doar Pug a văzut-o, şi doar pentru foarte scurt timp; ipotezele unui preot şi ale unui magician; câteva grupuri de Fraţi

Întunecaţi părăsindu-şi teritoriul. Asta este tot ce ştie Ducele de Bas-Tyra, şi vă rog să acceptaţi că pe undeva are şi dreptate în a nu lua în serios asemenea veşti.

După felul în care-l privea, Caldric părea să aprecieze gândirea lui Arutha.

— Poate că ai dreptate. Una este să afli ceva prin viu grai şi nu de la un oarecare, şi alta este să capeţi o informaţie citind ceea ce a pus cerneala pe un pergament. Maniera în care vom expune noi, direct, lucrurile îl va convinge, dacă poate fi convins.

— Regele ia deciziile, nu Guy! spuse Borric parcă scuipând cuvintele.

— Dar Regele acordă foarte mare importanţă judecăţii lui Guy! Dacă vrei să obţii comanda Armatelor Vestului, pe Guy trebuie să-l convingi.

— Eu? Nu vreau să fiu comandantul armatelor! Eu nu doresc decât ca Erland să aibă dezlegare să mă ajute, în caz de nevoie.

— O, Borric, cu toată înţelepciunea ta, te arăţi câteodată atât de naiv. Erland nu poate conduce armatele, e un om bolnav. Şi chiar dacă ar putea, Regele nu i-ar permite-o. Şi nu s-ar învoi nici cu prezenţa Mareşalului lui Erland, Dulanic, în fruntea acestora. Ai văzut ce se întâmplă cu Rodric. Ei bine, află că acum îl suspectează pe unchiul său de dorinţa de a pune mâna pe coroană.

— Ridicol! Dacă ar fi vrut, Erland putea să devină rege acum treisprezece ani.

— Ştiu, dar vremurile s-au schimbat, şi băiatul nu mai este băiat. Este un tânăr bolnav de frică, şi nu ştiu dacă datorită influenţei lui Guy şi a celorlalţi sau fiindcă suferă de o boală a minţii. Oricum, Regele nu gândeşte precum ceilalţi oameni. De fapt niciun rege, dar Rodric mai puţin decât alţii. Ridicol sau nu, Rodric nu îl va lăsa pe Erland să conducă Armatele Vestului. Şi mă tem că dacă Guy îl domină într-adevăr pe cât se spune, nu te va lăsa nici pe tine.

Borric se pregătea să replice, dar Kulgan i-o luă înainte:

— Scuzaţi-mă, Înălţimile Voastre, dar aş putea face o propunere?

Caldric îl privi pe Borric, care dădu aprobator din cap.

— Ar încredinţa Regele Armatele Vestului lui Brucal de Yabon?

Feţele lui Caldric şi Borric se înseninară dintr-o dată; cei doi înţeleseseră. Borric râse şi izbi cu pumnul în masă.

— Kulgan! Până acum mi-ai dat sfaturi bune, dar cel din seara asta e magnific! Tu ce spui Caldric?

— Brucal? Bătrânul leu? Nu există om mai cinstit în tot Regatul. Şi prin descendenţă nu poate emite pretenţii la tron. Nici măcar Guy n-ar avea de ce să-l suspecteze. Şi dacă Brucal ar primi comanda armatelor…

— L-ar numi pe tata consilier principal, încheie Arutha gândul lui Caldric. Brucal ştie că tata este cel mai bun comandant din Vest.

— Da, Borric, şi ai avea chiar comanda armatelor Yabonului.

— Şi ale LaMutului, şi ale şi tuturor celorlalte, spuse Arutha.

— Cred că va merge, zise Caldric ridicându-se de pe scaun. Nu-i spune nimic Regelui mâine, voi găsi eu momentul potrivit pentru a-i face această sugestie. Rugaţi-vă ca Maiestatea Sa să fie de acord.

Caldric îşi luă la revedere, şi Pug simţi pentru prima oară de la începutul întregii călătorii că se întâmplase ceva bun.

Uşa se deschise şi un valet îl anunţă pe Pug că trebuie să se prezinte imediat, împreună cu ceilalţi însoţitori ai Ducelui, în sala tronului, porunca Regelui.

Băiatul se îmbrăcă cât putu de repede şi, însoţit de valet, care lumina calea cu un opaiţ, o porni, îngrijorat,

către sala tronului. Aici îi găsi pe Duce, Arutha şi Kulgan, toţi în cămăşi de noapte şi privindu-l pe Rodric, care, tot în cămaşă de noapte, defila prin faţa tronului. Lângă el se afla Caldric, pe a cărui figură se citea îngândurarea. Toată încăperea era în întuneric, mai puţin porţiunile luminate, destul de vag, de opaiţele ţinute în mână de câţiva valeţi.

De cum se grupară înaintea tronului, Rodric izbucni:

— Vere! Ştii ce am aici? urlă regele, agitând un sul de pergament. Un mesaj de la Yabon! Bătrânul şi prostul de Brucal i-a lăsat pe acei Tsurani să atace şi să-i distrugă una din garnizoane. Uită-te la asta!

Rodric aproape că ţipă în clipa în care a aruncat sulul către Borric. Kulgan îl ridică şi îl înmână Ducelui.

— Lasă, spuse Regele pe un ton mai normal, vei afla chiar de la mine. Invadatorii aceştia au atacat Oraşele Libere, lângă Walinor, şi i-au atacat şi pe elfi, în zona pădurilor, şi au atacat Muntele Stâncos, şi… au atacat Crydee.

— Cum, Crydee?!

— Exact, Borric.

— Ce s-a întâmplat, există veşti?

Lui Pug i se păru că citeşte în ochii Regelui nebunia, dar fusese doar o undă trecătoare, şi Regele îşi reveni.

— N-am decât veşti care nu ştiu ce importanţă mai au în clipa de faţă, căci au trecut şase săptămâni de când au fost trimise. În orice caz, la primul atac, Lyam, fiul tău, i-a învins pe Tsurani, şi i-a făcut să se retragă mult în pădure.

Caldric făcu un pas înainte.

— Veştile, indiferent de unde vin, coincid. Companii bine înarmate de pedestraşi au atacat în timpul nopţii, înainte de topirea zăpezii, luând garnizoanele prin surprindere. Nu se cunosc încă detaliile, cert este că o garnizoană a LaMutienilor de lângă Muntele Stâncos a fost cucerită. Toate celelalte atacuri par a fi fost respinse. Şi, lucru important, nimeni n-a pomenit de vreo

cavalerie a Tsuranilor.

— Atunci, poate că Tully are dreptate şi nu au cai, spuse Borric.

— Ce tot vorbiţi despre cai? se învolbură Regele, ducându-şi mâna la tâmplă. Regatul meu este invadat. Aceste creaturi blestemate îndrăznesc să-mi atace soldaţii.

— Ce porunceşte Maiestatea Ta să fac? întrebă Borric privindu-l pe Rege direct în ochi.

— Să faci? Da. Aveam de gând să-l aştept pe preadevotatul Duce de Bas-Tyra înainte de a lua vreo decizie. Dar acum trebuie să mă hotărăsc fără întârziere. Intenţionasem să-l pun pe Brucal să conducă Armatele Vestului, dar ramolitul bătrân nu e în stare să-şi apere nici propriile garnizoane.

Borric se pregătea să-i ia apărarea lui Brucal, dar, ca şi alte dăţi, Arutha, cunoscându-şi bine tatăl, îl ciupi de braţ şi Ducele se abţinu.

— Borric, trebuie să-l laşi pe fiul tău să asigure apărarea în Crydee. Cred că este capabil s-o facă, după cele arătate. Ţie, Borric... îţi ofer comanda Armatelor Vestului. Te vei duce în Yabon; Brucal este în mare dificultate, grosul armatelor străine atacă în regiunile LaMut şi Zun. Odată ajuns acolo, cere ajutoarele de care ai nevoie. Aceşti invadatori trebuie daţi afară de pe pământurile noastre. Este deja târziu, dar ţi-am pregătit o corabie. Trebuie să pleci chiar în clipa asta. Du-te!

Ducele şi oamenii săi se înclinară în faţa Regelui după care porniră spre camerele lor, unde aveau să descopere că lucrurile le fuseseră deja împachetate. Dacă pentru Prinţul Arutha urma drumul spre casă, Pug şi ceilalţi erau din nou sortiţi să se îndrepte către alte meleaguri înainte de a ajunge în Crydee.

14
INVAZIA

ÎNCĂ DE LA ÎNCEPUT, PRIMĂVARA SE ARĂTASE A FI UNA PLOIOASĂ.

Ritmul războiului era încetinit de nori şi vremea avea să rămână umedă şi rece timp de încă o lună înainte să sosească fierbintea vară.

Ducele Brucal de Yabon şi Lordul Borric stăteau în faţa unei mese plină cu hărţi. Zgomotul ploii răzbătea prin acoperişul cortului în care fumul opaiţelor se amesteca cu cel al pipei lui Kulgan. Magicianul se dovedise un sfătuitor excelent pentru cei doi duci şi ajutorul său magic extrem de util. Putea să prevadă schimbările vremii şi privirea sa de magician reuşea de multe ori să descopere mişcările de trupe ale Tsuranilor. În plus, prin cărţile citite de-a lungul anilor, dobândise importante cunoştinţe în domeniul strategiei şi tacticii militare.

Brucal arătă înspre harta cel mai recent întocmită.

— Au ocupat punctul acesta, şi încă unul acolo. Şi au controlul acestui punct – indică o altă zonă de pe hartă – în ciuda eforturilor noastre de a-i disloca. De asemenea, par să înainteze în linie între aici şi aici, însă să mă ia naiba dacă îmi dau seama unde vor să ajungă de fapt.

Ducele arăta obosit. Luptele durau de două luni şi balanţa încă nu se înclina, în mod hotărâtor, de nicio parte. Borric studie şi el harta. Punctele roşii marcau poziţiile forte ale Tsuranilor: tranşee şi întărituri de pământ, apărate de cel puţin două sute de oameni. Punctele galbene erau destinate localizării aproximative a trupelor de întărire. În fine, punctele albastre indicau poziţiile deţinute de armata regală.

— Se pare că tactica lor rămâne aceeaşi, zise Ducele

de Crydee. Introduc în luptă trupe reduse numeric, construiesc tranşee, şi, apoi, nu cedează nicio palmă de pământ. Nu ne lasă să avansăm, dar nici nu vin după noi când ne retragem. Trebuie să existe un scop aici, dar pe cuvântul meu că nici eu nu văd care anume ar putea fi.

Apariţia unui soldat îl întrerupse pe Borric din expunere.

— Înălţimile Voastre, un sol din partea elfilor doreşte să vă vorbească.

— Invită-l înăuntru.

Soldatul se dădu într-o parte şi în cort intră un elf cu capul bandajat aproape în întregime şi cu pelerina muiată de ploaie.

— Ce veşti de la Elvandar? întrebă Borric.

— Regina vă transmite salutări.

Renunţând la restul protocolului, elful se apropie de hartă. Puse degetul arătător pe trecătoarea dintre Turnurile Cenuşii şi Muntele Stâncos.

— Străinii deplasează multe trupe prin această trecătoare, au ajuns la marginea pădurilor noastre. Nu încearcă să pătrundă, dar pe noi ne împiedică să ieşim. Ca să ajung aici, a trebuit să mă strecor, şi, în plus, am tras şi o fugăreală zdravănă. Aleargă aproape la fel de bine ca piticii, însă nu se descurcă în pădure. De la Crydee se aude că au fost din nou câteva lupte sporadice, dar departe de castel. În schimb, în Turnurile Cenuşii, Carse sau Tulan n-a existat niciun fel de înfruntare în ultima vreme. Tsuranii par să se rezume la a-şi construi poziţii de rezistenţă în zona acestei trecători. Forţele dinspre Vest nu vi se vor putea alătura, fiindcă nu mai au cum pătrunde.

— Cât de mulţi par a fi nemidkemienii? întrebă Brucal.

— Nu vă pot spune, dar numai eu am văzut câteva mii, venind încoace. Prin aceste baraje, Tsuranii i-au izolat şi pe piticii de la Muntele Stâncos, astfel încât nu mai pot trece prin Sud.

— S-a auzit ca Tsuranii să fi folosit cavalerie?

— Nu. Toate rapoartele vorbesc numai despre infanterie.

— Se confirmă ce a spus părintele Tully. Tsuranii nu au cai, zise Kulgan.

Brucal introduse informaţiile pe hartă.

— Să-i transmiţi salutările mele stăpânei tale, şi toate urările de sănătate şi prosperitate. Şi, dacă se întâmplă să trimiteţi mesageri către Vest, te rog să le urezi aceleaşi lucruri şi fiilor mei, îi spuse Borric elfului.

— După cum doreşte Înălţimea Ta, se înclină mesagerul. Mă voi întoarce chiar acum la Elvandar.

Kulgan aşteptă ca elful să părăsească cortul şi, descriind pe hartă un fel de semicerc între punctele roşii, spuse:

— Cred că înţeleg. Tsuranii încearcă să păstreze această zonă din jurul trecătorii. Valea aceasta este chiar centrul cercului. Nu vor lăsa pe nimeni să se apropie.

— Dar de ce? întrebă Borric, nedumerit. Nimic de aici nu are vreo valoare strategică deosebită. Este ca şi cum ne-ar invita să mergem peste ei în această vale.

— Este un cap de pod, se dumiri deodată Brucal. Aici şi-au creat punctul de legătură între lumea lor şi a noastră, un fel de tunel. Locul este încă îngust şi nu se pot alimenta deocamdată cu suficiente mijloace şi oameni pentru a lansa o ofensivă. Aşteaptă să îşi lărgească spaţiul de trecere.

— Tu ce crezi, Kulgan? Ar trebui să te pricepi mai bine, ca magician.

Kulgan privi harta de parcă ar fi vrut să extragă din ea nu se ştie ce mesaj secret.

— Nu ştim nimic despre magia folosită, zise el. Nu ştim cât de repede îşi pot aduce mijloacele şi oamenii, deoarece nimeni n-a fost de faţă. S-ar putea să aibă nevoie de o întindere vastă, şi valea este o astfel de întindere. Sau s-ar putea să nu dispună decât de un timp limitat pentru a-şi trece trupele aici.

— Atunci, conchise Borric, nu ne rămâne decât un

singur lucru de făcut; să trimitem un grup de oameni în vale care să afle ce fac.

— Aş merge şi eu, cu permisiunea Înălţimii Tale, zâmbi Kulgan. S-ar putea ca soldaţii trimişi să nu priceapă nimic din ceea ce văd, dacă este vorba despre magie.

— Da, vei merge. Şi ar fi bine să-l iei şi pe Pug cu tine. Dacă unul dintre voi moare sau este prins, celălalt să poată, totuşi, ajunge aici cu veştile.

— Dacă atacăm trecătoarea dinspre Nord şi îi facem să-şi concentreze trupele acolo, vom putea strecura aici un grup mic şi rapid, profitând de iureşul creat, spuse Ducele de Yabon indicând un punct pe hartă.

— Este un plan curajos, admise Borric. Prea i-am obişnuit pe Tsurani cu un front stabil, şi nu cred că se aşteaptă la aşa ceva.

Mulţumit, Kulgan le sugeră celor doi să se odihnească, nu însă înainte de a-i informa, închizându-şi ochii, că ploaia va înceta şi că a doua zi va fi soare.

Înfăşurat într-o pătură, Pug tocmai încerca să adoarmă, când Kulgan intră în cortul lor. Meecham, care pregătea masa de seară, îl invită să se aşeze lângă foc.

Kulgan fu bucuros să-şi vadă animalul, pe Fantus, năstruşnicul balaur ce se plimba prin corturi înspăimântând soldaţii şi care scăpase ca prin urechile acului de săgeata unui arcaş ce nu prea ştia de glumă.

Pug se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, în timp ce magicianul îşi scoase mantaua.

— Se va organiza o incursiune pe teritoriul Tsuranilor cu scopul de a afla ce pun la cale. Tu şi Meecham mă veţi însoţi în această incursiune, vreau să am prieteni lângă mine.

Pug era încântat de veste. Meecham îşi sacrificase multe ore pentru a-l învăţa cum să mânuiască spada şi scutul şi nu se mai temea de luptă.

— Mi-am păstrat lama ascuţită, Kulgan.

Meecham hohoti scurt şi Kulgan îi aruncă o privire aspră.

— Bine, Pug. Dar eu sper să nu trebuiască să luptăm. Noi vom face parte dintr-un mic grup care va însoţi un corp de armată având misiunea de a distrage atenţia Tsuranilor. Ne vom mişca repede şi vom încerca să descoperim ce ascund. Pe urmă, şi mai repede, vom veni înapoi cu veştile. Slavă zeilor că nu au cai, altfel n-am avea cum reuşi o asemenea ispravă. Chiar şi aşa este foarte greu, trebuie să fim cât se poate de abili.

— Poate luăm un prizonier, spuse băiatul încrezător.

— Ar fi ceva nou, zise Meecham. Tsuranii au dovedit că sunt luptători neînfricaţi care preferă să moară decât să fie capturaţi.

— Aşa poate că vom descoperi de ce au venit pe Midkemia, insistă Pug.

— Nu înţelegem nimic despre aceşti Tsurani, zise Kulgan cu un aer gânditor. De unde vin? Cum trec din lumea lor în lumea noastră? Şi, într-adevăr, de ce-au venit? De ce să ne invadeze pământurile?

— Metal.

Kulgan şi Pug îşi întoarseră amândoi privirile spre Meecham, care, impasibil, îşi vedea de învârtitul tocanei.

— N-au niciun fel de metal şi îl vor pe al nostru. Credeam că v-aţi dat seama până acum şi de aceea nu m-am gândit nicio clipă să aduc vorba despre asta.

Meecham puse deoparte castroanele cu tocană, întinse o mână în spate, şi scoase la iveală o săgeată roşie şi lucioasă.

— Cadou! spuse, în timp ce i-o dădea lui Kulgan. Din acelaşi material sunt făcute şi săbiile lor, un fel de lemn, dar atât de durificat încât pare oţel. Din tot ce au capturat ai noştri de la Tsurani, n-am văzut nimic care să conţină metal.

Kulgan părea năucit.

— Desigur! Este atât de simplu. Au găsit o cale de trecere spre lumea noastră, şi-au trimis cercetaşii şi au descoperit un pământ bogat în ceea ce le lipseşte lor, metalele. Aşa că au trimis, pe urmă, o armată. Şi asta

explică şi de ce şi-au ales ca loc de desfăşurare munţii şi nu zonele joase. Ca să aibă acces la minele piticilor. Mă duc să-i anunţ imediat pe duci. Trebuie să le comunicăm piticilor să se aştepte la incursiuni în mine.

Kulgan părăsi cortul înainte ca Pug să apuce să-l întrebe ceea ce dorea şi, atunci, băiatul îi puse întrebarea lui Meecham:

— De ce n-au încercat să facă comerţ cu noi?

— Tsuranii? Din câte am văzut, băiete, niciodată nu le-a ars de negoţ. Au războiul în sânge, ticăloşii ăştia, sunt ca nişte demoni flămânzi. Dacă ar fi avut cavalerie, ne-ar fi pus de mult pe fugă şi ar fi ars toate oraşele. Dar dacă îi putem ţine fără cai şi dacă le opunem rezistenţă ca până acum, în cele din urmă cred că vor ceda.

După o vreme, Pug renunţă să-l mai aştepte pe Kulgan; la fel şi Meecham. Ascultând, în întuneric, cu ochii închişi, zgomotul ploii, băiatul adormi curând şi în vis i se arătă un tunel întunecat la capătul căruia licărea o lumină slabă.

Se lăsase o ceaţă densă şi coloana înainta încet prin pădure. La fiecare câteva minute veneau şi plecau soldaţi călări trimişi să verifice dacă Tsuranii nu pregătesc cumva o ambuscadă. Razele soarelui aproape că nu pătrundeau printre copacii deşi. Nu se putea vedea la mai mult de doi metri în faţă.

În fruntea coloanei se afla un tânăr căpitan al armatei LaMutiene, Vandros, fiul bătrânului Conte de LaMut şi totodată unul dintre cei mai buni ofiţeri din armata lui Brucal.

Mergeau doi câte doi, Pug având alături un soldat necunoscut şi în faţă pe Kulgan şi Meecham. Se dădu ordinul de oprire şi Pug trase de căpăstru şi descălecă. În cămaşa de zale, cu un scut pe braţul stâng şi cu sabia atârnându-i la brâu, se simţea un adevărat soldat. Numai coiful crea o notă discordantă în ţinuta lui, fiindu-i puţin

prea mare şi dându-i o aparenţă uşor comică.
Căpitanul Vandros veni lângă Kulgan şi descălecă.
— Iscoadele au reperat o tabără cam la un kilometru de aici, spuse acesta scoţând o hartă. Noi suntem cam aici. Eu voi ataca, împreună cu oamenii mei, poziţia inamică. Cavaleria e cam la un kilometru de aici, spuse acesta scoţând o hartă. Iată direcţia în care veţi merge voi. Veţi trece de tabăra duşmană şi vă veţi continua drumul către munţi. Vom încerca să vă ajungem din urmă. Dar dacă n-am făcut-o până la apusul soarelui, va trebui să continuaţi singuri. Să nu vă opriţi chiar dacă va trebui să descălecaţi şi să duceţi caii de căpăstru. Aveţi grijă de cai cât puteţi. Fără ei, nu văd să mai ajungeţi înapoi. Tsuranii aleargă ca nişte diavoli. Ajunşi în munţi, luaţi-o prin trecătoare. Intraţi în vale cam la o oră după răsăritul soarelui. Trecătoarea de Nord va fi atacată în zori, aşa că dacă ajungeţi cu bine în vale, din nou vă spun, să nu vă opriţi pentru nimic în lume. Dacă unul din voi se prăbuşeşte, lăsaţi-l acolo, misiunea aceasta este prea importantă şi nu ne permitem s-o ratăm din cauza unui om. Acum încercaţi să vă odihniţi, s-ar putea să nu mai aveţi prea curând ocazia. Într-o oră atacăm.
Ora trecu încet, şi, când Pug încălecă din nou. Era copleşit de emoţie, chiar dacă încerca din răsputeri să şi-o stăpânească.
Au mers încet la început până au dat cu ochii de primii Tsurani. Atunci au dat pinteni cailor şi au pornit în galop, sărind peste palisadele de pământ. Printre copaci răzbăteau ecourile luptei dintre Tsurani şi trupele din Zun. Pământul se cutremura sub copitele cailor, cu un zgomot ca de tunet şi aerul vibra de săgeţile duşmane. Ostaşii Tsurani care ieşeau din spatele palisadelor cădeau ca grâul în urma secerii. Săbiile lor cu mâner dublu nu reuşeau să-i rănească pe călăreţi, iar Meecham trăgea cu arcul din goana calului, culcându-i la pământ.
Ieşiră dintre duşmani şi, deşi ajunşi în pădure, îşi continuară goana sălbatică, dar după o jumătate de oră,

caii începură să obosească şi încetiniră pasul. Kulgan şi locotenentul Garth hotărâră să meargă încet, ca să ajungă la intrarea în trecătoare cam odată cu răsăritul soarelui. Meecham se uita peste capetele lor.

— Ştiu locul ăsta. Când eram mic, locuiam lângă Hush şi vânam pe aici.

Era prima oară când Pug îl auzea pe Meecham vorbind despre copilăria lui. Băiatul crezuse că răzeşul e din Crydee şi acum afla că de fapt se născuse lângă Oraşele Libere.

— Există un drum peste munţi, o potecă îngustă între două piscuri, pe unde trec caprele. Pe acolo ajungem în vale înainte de răsărit. Sunt sigur că Tsuranii n-au descoperit-o.

— Merită să încercăm, zise Kulgan. Putem să marcăm şi drumul pentru Vandros, să ne ajungă mai repede din urmă.

— Avantajul nostru e că ne mişcăm repede, spuse locotenentul. Meecham, pe unde ieşim?

— Aici, puse Meecham degetul pe hartă. Mergem vreun kilometru spre apus, apoi spre nord şi tăiem drept prin mijlocul văii. O dată trecuţi, avem cale liberă spre Trecătoarea de Nord.

La capătul potecii descălecară. Pug îşi şterse calul cu mănunchiuri de iarbă, simţind încordarea soldaţilor care-şi controlau armurile. Meecham îi arătă cum să-şi înfăşoare sabia şi scutul în bucăţi de pături, să nu facă zgomot.

— Niciun zgomot nu călătoreşte mai repede decât cel scos de metalele care se ciocnesc. Poate doar copitele cailor pe pietre.

Pug îl urmări cum înfăşoară copitele armăsarilor într-un soi de ciorapi din piele. Amurgul scurt de primăvară îi prinse înşeuând caii la loc. Se ordonă încolonarea şi, cu Meecham în frunte, o porniră, unul după altul, pe potecă.

Poteca era abruptă şi animalele alunecau, dar urcuşul se sfârşi repede şi, după ce traversară o trecătoare

strâmtă, începură coborârea.

Pe un povârniş deasupra văii s-au oprit şi Kulgan îl întrebă:

— Cum te simţi, băiete?

Pug se minuna de rezistenţa magicianului, care nu obosise prea tare.

— N-am murit încă, dar data viitoare am să merg pe jos.

— Te înţeleg, râse Kulgan încet. Mai sunt două ore până răsare soarele. Eu zic să te odihneşti, ce e mai greu de-abia urmează.

Pug adormi cu capul pe scut.

S-a trezit scuturat de Meecham care i-a întins o bucată de pâine moale, cu gust de nuci.

— Mănâncă repede, plecăm imediat.

Soldaţii înălţară rugăciuni pentru zei, mai ales către zeul războiului şi porniră către lumina roşiatică a răsăritului. În depărtare se zăreau liziere de copaci iar în capătul văii se înălţa un foc de tabără.

Intrând în păduricea din sudul văii, lui Pug i se păru că vede umbre printre copaci. Un strigăt din faţă îi întări bănuiala.

— Ne-au văzut, strigă Garth.

Porniră în galop prin pădure, lăsându-se în voia cailor care treceau ca fulgerul printre copaci. Tsuranii încercau să-i ajungă şi Pug ştia că se dusese avantajul surprizei; făceau prea mult zgomot şi atrăgeau duşmanii după ei.

După o goană nebună, intrară într-un luminiş unde îi aşteptau câţiva Tsurani. Şarjară, şi Tsuranii se împrăştiară ca să nu fie călcaţi de copite. Unul singur, deşi îngrozit, rămase pe loc şi reuşi să taie piciorul unui cal cu sabia lui albastră. Lui Pug îi trecu o săgeată pe la ureche, bâzâind ca o albină înfuriată. Se strânse în şa şi văzu un soldat din faţa lui căzând la pământ, cu coada unei săgeţi ieşindu-i din gât, tremurând.

Ocoliră un val de pământ care bloca drumul spre minele părăsite. Tsuranii adăpostiţi în spatele lui s-au

ridicat trăgând în grupul care se depărta. Aerul se umplu de săgeţi roşii şi albastre, dar soldaţii Regatului se aflau de-acum la adăpost în pădure, depărtându-se de năvălitori.

Siluetele Tsuranilor se vedeau mici în depărtare. Pug simţea ochi străini privindu-i din dosul copacilor. O săgeată îi izbi coiful. Un soldat în armură galbenă ieşi de după copac şi îl lovi cu sabia. Pug pară cu scutul, dar sabia lui nu-şi făcu datoria. Dădu pinteni armăsarului.

Doborî cu calul doi soldaţi, ieşi din pădure şi trase de frâu. În stânga lui se afla o construcţie ciudată, lungă, încadrată de două perechi de stâlpi de lemn. Lângă ea stăteau primii Tsurani fără armură văzuţi vreodată de Pug. Purtau robe lungi, negre şi nu erau înarmaţi. Între stâlpi licărea aceeaşi pată opacă, cenuşie, apărută în camera lui Kulgan. Din ea ieşi o căruţă trasă de două fiinţe nemaivăzute, cu şase picioare, conduse de doi străini în armuri roşii.

Dincolo de pata imensă, pâlpâitoare, se întindea o tabără militară uriaşă, plină de corturi pe care fluturau steaguri colorate. Fumul îi înţepa nasul şi îi aducea lacrimi în ochi.

Pug voi să o ia înainte, pe lângă corturi, dar îl văzu pe Kulgan, care îi striga ceva. Magicianul făcu semn către obraz şi abia atunci simţi Pug cum sângele, ca o lacrimă roşie, caldă, i se scurge pe faţă. Flutură sabia ca să-i arate că nu-i pasă. Dar în faţa lui Kulgan aerul vibră şi se desfăcu şi apăru un bărbat îmbrăcat în negru. Calul lui Kulgan se îndrepta spre el, iar străinul scoase din mantie un obiect şi îl îndreptă spre magician. Aerul se albăstri şi calul lui Kulgan se rostogoli, apoi se ridică şi se repezi la străinul în negru.

Pug ştia că nu trebuie să se oprească, dar întoarse calul. Kulgan era deasupra omului în negru căzut la pământ. Se strângeau de încheietura mâinii stângi şi se priveau în ochi, într-un efort imens de voinţă. Pug înţelegea ce se întâmplă, Kulgan îi explicase modul în

care puteai înfrânge forţa unui magician. Era nevoie de o concentrare maximă şi era foarte periculos. Pug coborî de pe cal şi îl izbi pe străin în cap cu latul săbiei. Omul se lăsă moale într-o parte, ameţit.

Kulgan se ridică clătinându-se.

— Mulţumesc, Pug. Nu cred că reuşeam. N-am mai întâlnit pe cineva cu o asemenea forţă mentală.

Kulgan se uită cu regret la cal şi urmă:

— S-a dus. Ascultă-mă bine, trebuie să-i spui lordului Borric! După cum veneau prin culoarul dintre lumi, cred că sosesc câteva sute zilnic. Spune-i să nu încerce să distrugă maşinăria care ţine culoarul deschis, ar fi curată sinucidere; magicienii lor sunt foarte puternici. Dacă aş avea timp să o studiez, poate că… Trebuie să cerem întăriri de la Krondor şi din Est…

— Kulgan, mergem amândoi pe acelaşi cal. Tu trebuie să-i spui lui Borric.

Pug se întoarse şi văzu cu uimire cum bărbatul în robă neagră îşi recapătă cunoştinţa şi se ridică în picioare. Pug auzi vocea lui Meecham strigându-l, dar nu-şi putea lua ochii de la omul în negru.

Câţiva Tsurani veneau în fugă să-l ajute pe magicianul care se clătina.

Omul în negru îşi reveni şi scoase un obiect din robă. Se auzi un bâzâit şi lumea explodă, iar Pug simţi cum se prăbuşeşte printr-un curcubeu de culori, într-un puţ şuvoi de întuneric.

Deschise ochii şi află că era noapte. Vedea focurile taberei şi simţi că are mâinile legate. Cineva oftă lângă el şi, în lumina slabă, Pug ghici trupul unui oştean din LaMut, cu o rană urâtă la tâmplă, plină de sânge închegat.

În spatele lui vorbeau încet două gărzi Tsurani în armuri albastre. Unul din ei îl văzu pe băiat mişcându-se şi plecă în grabă, ca să se întoarcă repede cu cineva care

părea a fi ofiţer. Avea ochii depărtaţi şi migdalaţi şi părul negru. Pometţii erau mici şi sprâncenele înalte şi stufoase iar pielea părea aurie în lumina focului. Noul venit se uită lung la Pug şi ordonă gărzilor să-l ridice.

Dacă nu luai în seamă statura lor scundă, majoritatea Tsuranilor nu se deosebeau de cei de pe Midkemia, iar cei cu pielea aurie semănau cu negustorii Keshieni veniţi din depărtatul oraş Shing Lai, văzuţi odată de Pug în Crydee, cu mulţi ani în urmă.

Pug fu dus până în centrul taberei unde se afla un cort mare, înconjurat de altele mai mici, dispuse în cerc. Printre ele fluturau steaguri înălţate pe stâlpi de lemn. Pânza corturilor era împodobită cu imagini pictate în culori tari, reprezentând creaturi nemaivăzute şi un fel de scriere într-o limbă necunoscută. Tsuranii îşi ascuţeau săbiile şi îşi lustruiau armurile şi Pug era surprins de tăcerea nefirească, stranie, care domnea peste tot.

La intrarea în cortul cel mare, păzit de gărzi în armuri negre, Pug fu împins înăuntru. Pe jos erau întinse covoare groase, iar interiorul era împărţit în mai multe încăperi prin draperii mari de mătase şi era încălzit de un vas cu jăratic.

Văzu mai mulţi bărbaţi care-l priveau, ofiţeri cu coifuri cu creastă, iar alţi doi stăteau pe un podium acoperit cu perne de catifea. Primul, un magician Tsurani, era îmbrăcat într-o robă neagră, simplă. Gluga dată pe spate îi dezvăluia capul chel şi faţa îngustă şi palidă. Celălalt purta o robă portocalie, brodată cu negru, până la genunchi. Avea mâneci scurte şi părea o haină de casă. Din înfăţişarea lui, Pug înţelese că trebuie să fie un nobil.

Magicianul rosti ceva în limba aceea cântată şi bărbatul în portocaliu încuviinţă. Bărbatul în negru se aplecă în faţă şi lumina jăraticului îi dădea o înfăţişare demonică.

— Ştiu doar… puţin… de la limba ta. Înţelege?

Pug dădu din cap. Inima îi bătea furioasă, mintea îi lucra în viteză şi îşi aminti toate sfaturile lui Kulgan. Mai

întâi se linişti, limpezindu-şi gândurile. Imediat după aceea simţurile i se întinseră ca nişte tentacule, înregistrând informaţiile, căutând orice amănunt, chiar neînsemnat, care l-ar fi putut ajuta. Soldatul de lângă intrare nu mai era foarte atent la prizonier, dar Pug observă că mâna dreaptă nu se îndepărtase de mânerul pumnalului de la brâu.

— Asculţi… spun ceva. Apoi tu întrebat… Minţi, mori. Încet. Înţelege?

Pug n-avea nicio îndoială.

— Bărbatul acel, îl arătă magicianul pe nobilul în robă. Mare bărbat. El înalt bărbat. El e… şi folosi un cuvânt din limba lui. Pug se uită întrebător. Familie înaltă… Minwabi… Doi după… bărbat conducător.

— Lordul vostru? întrebă Pug încet.

Magicianul se încruntă.

— Da, Lord de Război. El a vrut să… noi venim aici. Acest bărbat… doi după Lord de Război. Tu… nimeni pentru el.

Bărbatul în portocaliu îl întrerupse şi zise ceva,

arătându-l pe Pug. Magicianul reluă:

— Tu, Lord?

— Nu, răspunse surprins Pug.

— Tu haine ca Lord.

Tunica lui Pug era într-adevăr dintr-o ţesătură mai bună decât a celorlalţi soldaţi şi băiatul încercă să le explice ce rost avea el la curtea Ducelui. N-au priceput decât că era un servitor personal al Ducelui.

Magicianul îi întinse un cub cristalin cu vinişoare roz. Când Pug l-a luat în mână, obiectul începu să lucească stins.

— Lord spune… câţi la trecătoare? arătă el cu degetul.

— Nu ştiu unde suntem. Îmi pierdusem cunoştinţa când am fost adus aici.

— Acolo, s-a ridicat magicianul, munte mare, mai mare ca altele. Dincolo, în cer, cinci focuri, aşa, desenă el în aer.

Pug înţelesese. I se arătase Muntele Stâncos, în dreptul constelaţiei celor Cinci Nestemate. Magicianul se referise la trecătoarea prin care voiau ei să treacă.

— Nu ştiu exact.

— Bine. Adevărat, spuse magicianul uitându-se la cubul din mâna lui Pug.

Magicianul străin începu să-l întrebe despre viaţa de pe Midkemia, despre lucruri obişnuite din viaţa de zi cu zi, care părea să exercite o fascinaţie deosebită asupra lui. După câteva ore, Pug era ameţit, trebuia să relateze totul în amănunţime. În fine, războinicul străin făcu semn că interogatoriul s-a încheiat. În faţa cortului, magicianul îl privi lung pe Pug:

— Lordul spune… acest servitor… tu eşti prea isteţ. Lord place servitori isteţ, muncesc bine. Tu prea isteţ. Spune să spun tu să fii atent, acum eşti sclav. Sclav isteţ trăieşti mult. Sclav prea isteţ mori repede… dacă… este nor… norocos, da, cuvânt bun, norocos.

Pug fu dus înapoi în ţarcul prizonierilor şi văzu că ceilalţi se treziseră. Păreau rătăciţi şi trişti. Unul plângea fără să se ferească. Pug se uită la cer şi văzu deasupra munţilor o lumină purpurie vestind răsăritul.

15
CONFLICTE

PLOUA FĂRĂ ÎNCETARE.

La gura peşterii, un grup de pitici, ghemuiţi în jurul focului, îşi pregăteau mâncarea. Dolgan pufăia din pipă iar ceilalţi îşi verificau armele, coseau găurile din pielea tunicilor, curăţau şi ungeau săbiile.

Tomas stătea în fundul peşterii cu sabia pe genunchi şi se uita concentrat în aer, într-un punct peste capetele celorlalţi.

Piticii atacaseră de şapte ori şi provocaseră pierderi mari năvălitorilor. Însă piticii erau îngrijoraţi. Familiile din Turnurile Cenuşii aveau puţini copii şi urmaşii se năşteau la intervale mai mari decât oamenii. Fiecare pierdere îi costa mai mult decât pe aliaţii lor.

Piticii conduşi de Dolgan atacaseră valea şi Tomas fusese în frunte.

Dacă pusese vreodată sub semnul întrebării proprietăţile magice ale darurilor dragonului, prima bătălie i-a risipit îndoielile. Vreo treizeci de pitici din Caldara hotărâseră să treacă prin mine şi să iasă în sudul văii ocupate de duşman. Au surprins o patrulă Tsurani şi i-au ucis. În timpul luptei, trei Tsurani îl despărţiseră pe Tomas de pitici. În clipa în care veniseră spre el cu săbiile ridicate, ceva necunoscut, o forţă ciudată pusese stăpânire pe el.

Pe doi dintre duşmani îi ucisese dintr-o singură lovitură. După care urmă şi al treilea care nici nu-şi dăduse seama ce se întâmplă.

Când se termină lupta, simţise cum o energie stranie, înfricoşătoare, îi copleşea trupul şi spiritul.

Cu fiecare nouă luptă, puterea şi îndemânarea lui

creşteau. Apoi începuseră viziunile, transparente, cumva suprapuse peste imaginile obişnuite din jurul lui. Vedea prin ele piticii şi pădurea, în acelaşi timp, vedea scene din viaţa unui popor dispărut de veacuri, în locuri de mult uitate. Săli împodobite cu draperii aurite şi luminate cu torţe ce aruncau sclipiri tremurătoare pe cristalele aşezate pe mese. Mari lorzi ai unei rase dispărute benchetuiau în faţa lui, ciudaţi şi totuşi cunoscuţi, semănând cu oamenii, dar cu ochi şi urechi de elfi. Înalţi ca elfii, dar mai solizi şi cu mâini mai musculoase. Femei frumoase, deşi de o frumuseţe neomenească.

Acum, în peşteră, visul părea mai real ca de obicei. Îşi încorda auzul, aşteptând să audă râsul, muzica stranie, cuvintele rostite.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă Dolgan, smulgându-l din reverie.

Doar o parte din conştiinţă înţelese întrebarea. Se ridică şi luă castronul de mâncare iar în clipa în care îl atinse, viziunile dispărură.

— Te simţi bine, Tomas?

— Nu ştiu… e ceva… poate numai oboseala.

Dolgan îl privi cu atenţie. De când îmbrăcase armura dragonului, Tomas devenise un luptător cu puteri nemaivăzute. Iar tânărul creştea, se împlinea, deşi nu aveau mereu mâncare din belşug. Ceva părea să-l ajute. Trăsăturile i se schimbau, căpătând un aspect straniu, nasul i se subţia, sprâncenele i se arcuiau şi ochii se depărtau, afundându-se în orbite. Era încă Tomas, dar purtând expresia altcuiva.

Dolgan se uita acum la tunica albă. După şapte bătălii cumplite, nicio urmă de sânge sau de praf. Blazonul dragonului auriu strălucea la fel de tare. Scutul, de atâtea ori lovit, n-avea nicio zgârietură. Piticii nu ştiau ce să creadă, deşi poporul lor folosise în trecut magia la făurirea armelor. Însă acum aveau de-a face cu ceva cu totul neobişnuit.

Un om îmbrăcat în tunica cenuşie şi mantia gardienilor

natalezi intră în luminiş.

— Bine te-am găsit, Dolgan din Turnurile Cenuşii, zise acesta cu o voce aspră şi răguşită.

— Bine ai venit, Grimsworth din Natal.

De când începuse războiul, gardienii serveau drept cercetaşi şi mesageri, pentru că năvălitorii cuceriseră oraşul liber Walinor. Dolgan îi dădu să mănânce şi-l întrebă:

— Ce e nou?

— N-am veşti prea bune. Tsuranii au deschis un front nou, din vale până spre Nord-Vest, către LaMut. La Walinor au sosit trupe noi, aduse din lumea lor. Au despărţit Oraşele Libere de Regat şi au atacat de trei ori tabăra Regatului. Hărţuiesc şi patrulele din Crydee. Trebuie să-ţi spun că s-ar putea să vină spre tine.

— De ce? s-a mirat Dolgan. Cercetaşii noştri n-au semnalat nimic, în afară de patrulele obişnuite. Par să ne lase în pace.

— Nu ştiu. Magicianul Kulgan crede că Tsuranii vor metale din minele voastre. Mi-au zis să-ţi spun să te aştepţi la un atac din sudul văii, spre intrarea în mine. Faci cum crezi că e mai bine.

— Ştii ceva de elfi?

— Foarte puţin. A fost invadată zona din sudul pădurilor lor. Ultimul mesager elf a venit cu o săptămână înainte să plec eu. Spuneau că i-au oprit la râul Crydee, în partea în care trece prin pădure. Se mai zvoneşte că nişte creaturi ciudate luptă alături de Tsurani. Nu le-au văzut decât nişte săteni din satele incendiate, dar n-aş pune mare preţ pe spusele lor. Am o veste şi mai bună. O patrulă din Yabon s-a aventurat spre Lacul Cerului şi a dat peste rămăşiţele unei lupte între Tsurani şi goblini veniţi din Ţinuturile de Nord.

— Să nu se unească împotriva noastră, a zis Dolgan. Deşi nu cred, goblinii întâi ucid şi pe urmă negociază.

— Aşa e, râse Grimsworth.

Dolgan nu-i împărtăşea veselia. Vestea că Naţiunile

din Nord se alătură războiului îl îngrijora.

— Mâine trebuie să plec, altfel nu mai trec de liniile lor. Se întind spre coastă şi Crydee e izolat zile întregi.

— Te mai întorci? îl întrebă piticul.

— Poate, dacă vor zeii. Eu sau unul din fraţii mei, poate Leon cel Lung; a fost trimis în Elvandar şi poate trece pe aici la întoarcere, cu mesaje de la regina Aglaranna.

Tomas a ciulit urechile la auzul numelui Reginei. Grimsworth se întoarse spre el şi îi vorbi direct:

— Am o veste proastă pentru tine, Tomas. Prietenul tău Pug a fost luat prizonier de Tsurani.

Tomas se ridică fără niciun cuvânt şi se duse în capătul peşterii. Acolo se aşeză şi rămase câteva clipe la fel de nemişcat ca piatra din jur, apoi umerii începură să-i tremure, din ce în ce mai tare. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji şi durerea urcă spre piept, sufocându-l. Respiră adânc până când durerea, de nesuportat, se schimbă într-un bloc de gheaţă, de furie rece, care îi înlocui fierbinţeala şocului. Se întoarse la ceilalţi care aşteptau lângă foc.

Grimsworth îl privi atent:

— Tomas, dacă vrei să te întorci acasă, sunt sigur că prinţul Lyam are nevoie de sabia ta.

— Mulţumesc, Grimsworth, rămân aici. Spune-le părinţilor mei că sunt sănătos şi mă gândesc la ei. Dacă mi-e scris să mă întorc la Crydee, mă voi întoarce într-o bună zi.

Grimsworth se uită lung la Tomas şi voi să zică ceva. Dolgan îl opri cu un semn. Gardienii din Natal îi cunoşteau foarte bine pe pitici şi pe elfi, mai bine decât oricare alte fiinţe din Vest. Se întâmpla ceva cu băiatul şi Dolgan considera că e mai bine să-l lase în pace.

Noaptea, Tomas privi focul şi văzu prin el umbre dansând pe o muzică stranie, iar în clipa în care alunecă în somn, văzu aievea un războinic înalt şi puternic, îmbrăcat într-o tunică albă, împodobită cu un dragon

auriu.

16
RAIDUL

CU DOUĂ ZILE ÎNAINTE, TSURANII ATACASERĂ ORAŞUL.

Trecând de gărzi, nu se opriseră până la docurile portului unde incendiaseră trei corăbii, înainte ca populaţia să sune alarma. Corăbiile avariate plecaseră deja cu greu spre Carse iar cele neatinse se mutaseră la nord de Sailor’s Grief.

Clădirile de pe chei suferiseră mai puţin, dar centrul oraşului fusese distrus: sala de întâlnire a meşterilor, două hanuri şi o duzină de clădiri mai puţin însemnate erau acum ruine fumegânde. O treime din Crydee arsese înainte ca focul să poată fi stăpânit.

Tsuranii dispăruseră şi Prinţul Arutha fierbea de furie. Fannon îl sfătuise pe Lyam să aştepte venirea zorilor de teama unei ambuscade. Instructorul bănuia că fusese doar un şiretlic menit să-i facă să deschidă porţile castelului sau să-i atragă în pădure. Lyam fusese de acord. Arutha era sigur că pagubele n-ar fi fost aşa de mari dacă ar fi atacat îndată ce zăriseră prima flacără.

Călărind spre coastă, se gândea acum la ordinele primite cu o zi înainte care-i cereau lui Lyam să plece din Crydee. Aghiotantul ducelui Borric fusese ucis şi, cum războiul intra deja în cel de-al treilea an, Ducele îl chema lângă el, la Yabon. Din motive pe care Arutha nu le înţelegea, Borric nu-i dăduse lui comanda garnizoanei din Crydee, ci instructorului Fannon. Cel puţin, se gândea tânărul Prinţ, Fannon n-are să mai aibă sprijinul lui Lyam când mă comandă pe mine. Îşi iubea fratele, dar ar fi vrut ca Lyam să fie mai îndrăzneţ, să se afirme mai mult luând hotărâri de unul singur. E adevărat că Lyam

comanda în Crydee de când începuse războiul, dar deciziile le luase Fannon care avea acum şi comanda cetăţii.

— Eşti îngândurat frate? îşi trase Lyam calul lângă el.

— Te invidiez, surâse Arutha.

— Ştiu că ai fi vrut să pleci, îi zâmbi Lyam cu afecţiune, dar ordinele au fost clare. E nevoie de tine aici.

— Ce nevoie e de mine când nu mi se ia în seamă nicio propunere?

— Eşti încă tulburat de numirea lui Fannon, îl consolă Lyam.

— Am vârsta la care tata te-a numit comandant, aceeaşi la care el însuşi era al doilea Cavaler-General din Vest, şi doar patru ani mai puţin până a fost numit Guvernator al Vestului. Bunicul avea suficientă încredere în el să-i dea comanda.

— Tata nu e bunicul. Adu-ţi aminte că bunicul a crescut şi trăit într-o vreme în care încă se mai cucereau ţinuturi. Tata, în schimb, a învăţat arta războiului în Valea Viselor, luptând împotriva Keshului, nu apărându-şi ţinutul. Timpurile se schimbă.

— Într-adevăr, frate, bunicul n-ar fi stat în spatele zidurilor, în doi ani n-am organizat niciun atac mai serios, răspunse Arutha.

— Arutha, îl privi Lyam cu îngrijorare, ştiu că arzi de nerăbdare să hărţuieşti duşmanul, dar Fannon are dreptate. Nu putem risca să pierdem garnizoana. Trebuie să rezistăm aici şi să apărăm ce avem.

— Spune-le oamenilor din oraş, aruncă Arutha o privire în urmă, cât de bine îi apărăm.

— Ştiu că mă acuzi. Dacă ascultam de sfatul tău şi nu de Fannon… se întristă Lyam.

— Nu e vina ta, se îmblânzi Arutha. Bătrânul Fannon e prea grijuliu. Crede că valoarea unui oştean se măsoară după numărul firelor albe din barbă.

Bărci lungi aşteptau pe plajă să ducă refugiaţii la corăbiile ancorate în larg. Bătrânii, femeile şi copiii

urmau să ajungă la Tulan, în sudul ducatului, un ţinut în care încă nu se semnalaseră nici Tsurani nici Fraţi Întunecaţi.

Cei doi Prinţi descălecară privind cum se încărcau cu grijă cuştile de lemn pline cu porumbei călători ce urmau să fie trimişi în tabăra Ducelui prin Strâmtoarea Întunericului. Pe drum spre Crydee se aflau alţi porumbei antrenaţi să zboare spre Duce. Odată cu sosirea lor, gardienii natalezi şi cercetaşii lui Longbow n-au să mai fie atât de ocupaţi cu mesajele. Era primul an în care se creşteau în tabăra Ducelui porumbei călători şi fuseseră ţinuţi un timp pentru ca instinctul să li se dezvolte în aşa fel încât să se întoarcă tot acolo.

Fannon îl salută pe Lyam.

— Ai grijă de Fannon, îi şopti Lyam lui Arutha, îmbrăţişându-l la plecare. Nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă tata ar trece iarăşi peste tine şi l-ar numi pe Algon comandantul garnizoanei.

Arutha se prefăcu că geme de durere şi au izbucnit amândoi în râs. Ca Instructor de Cavalerie, Algon era al doilea la comandă după Fannon. Toată lumea îl iubea şi îl respecta pentru cunoştinţele lui despre cai şi arme, dar erau de acord că în rest nu ştia mare lucru. Chiar şi acum, după doi ani de război, nu voia să accepte ideea că veneticii veneau de pe o altă lume, încăpăţânare care-i provoca părintelui Tully o enervare permanentă.

— Ai grijă şi de sora noastră, a mai spus Lyam urcându-se în barcă, lângă cuşca de porumbei.

Arutha încălecă, se uită de-a lungul falezei dominate de stâncile de la Sailor’s Grief ce se conturau pe cerul dimineţii şi blestemă în gând ziua în care corabia Tsuranilor se sfărâmase de mal.

Carline stătea pe turnul dinspre sud al castelului, cu ochii spre orizont şi mantia strânsă în jurul ei. Preferase să-şi ia rămas bun de la Lyam la castel, ca nu cumva

temerile ei să întunece Prinţului bucuria de a se alătura tatălui lor. Se mustrase de multe ori în ultimii doi ani pentru astfel de sentimente. Bărbaţii din familia ei erau oşteni, pregătiţi încă din copilărie pentru război, dar, de la dispariţia lui Pug, îi era tot timpul teamă pentru ei.

Pe trapa ce ducea în interiorul turnului, apăru Roland. Şi el se schimbase, crescuse înalt cât Arutha iar trăsăturile chipului deveniseră bărbăteşti, pierzând moliciunea copilăriei.

— Înălţimea Ta, s-a înclinat el.

— Nu te-ai dus să-l conduci pe Lyam? întrebă Carline.

— Nu, Înălţimea Ta.

— Ai vorbit cu el înainte de plecare?

— Da, se uită Roland în zare. Deşi sunt mâhnit că pleacă.

— Pentru că tu trebuie să rămâi.

— Da, Înălţimea Ta, răspunse el pe un ton amar.

— De ce eşti aşa de ceremonios, Roland?

Roland o privi lung pe prinţesa care împlinise şaptesprezece ani la ultimul Solstiţiu. Nu mai era fetiţa capricioasă, înclinată spre izbucniri necontrolate, ci o tânără frumoasă, interiorizată şi calmă. Puţini în castel nu ştiau de nopţile în care Carline plânsese fără oprire după primirea veştilor despre Pug. După o săptămână de singurătate, Carline se transformase într-o persoană liniştită, mai puţin voluntară. Nu arăta ce simte, dar Roland ştia că rana din sufletul ei nu se vindecase.

— Când… a început Roland. De fapt, n-are nicio importanţă.

— Noi am fost întotdeauna prieteni, Roland, şopti ea, punându-şi mâna pe braţul lui.

— Aşa mi-a plăcut şi mie să cred.

— Atunci, de ce e zidul ăsta între noi?

— Dacă există un zid, nu l-am înălţat eu, spuse Roland cu un oftat.

Ceva din temperamentul fetei de altădată, ieşi la suprafaţă.

— Deci l-am înălţat eu?

— Da, Carline, se mânie el, trecându-şi mâna prin păr. Îţi aduci aminte de ziua în care m-am bătut cu Pug? Chiar cu o zi înainte să plece?

— Da, îmi aduc aminte, a zis ea sec, încordată brusc la auzul numelui lui Pug.

— A fost o chestie copilărească. I-am zis atunci că-l biciuiesc dacă îţi face vreun rău. Ţi-a spus despre asta?

— Nu, răspunse ea cu lacrimi în ochi.

Roland se uită lung la fata pe care o iubea de ani de zile.

— Cel puţin atunci nu ştiam cine e rivalul meu. Îmi place să cred că devenisem prieteni buni eu şi Pug. Şi totuşi i-am spus că am să încerc să-ţi schimb părerile.

Pe Carline au trecut-o fiorii, deşi nu era chiar aşa de frig. Emoţii amestecate îi bântuiau sufletul.

— Şi de ce n-ai mai făcut-o?

Pentru prima dată în atâţia ani, Roland îşi pierdu masca de umor şi politeţea în faţa Prinţesei.

— Pentru că nu mă pot lupta cu o amintire. Pot înfrunta pe oricine, dar să fie în came şi oase, nu o fantomă. E mort, Carline. Aş vrea să nu fie aşa; a fost prietenul meu şi mi-e tare dor de el, dar m-am resemnat. Pug e mort. Şi până nu accepţi asta, ai să continui să trăieşti cu speranţe false.

Carline îşi duse mâna la gură, cu palma în afară. Pe obraji lacrimile îi curgeau nestăvilite şi privirea ei cerea să i se spună că nu e adevărat. Se întoarse brusc şi plecă.

— Ce idiot sunt! strigă Roland, luându-şi capul în mâini.

„Vine patrula!” a strigat oşteanul de gardă. Arutha şi Roland tocmai urmăreau instrucţia rezervelor. Pe poartă au intrat doisprezece călăreţi murdari şi obosiţi, în frunte cu Martin şi doi cercetaşi.

— Cine sunt? a întrebat Arutha arătând trei bărbaţi scunzi, în robe scurte, cenuşii.

— Prizonieri, Înălţimea Ta.

Prinţul se apropie de ei şi cei trei căzură în genunchi, cu capul în ţărână. Arutha ridică din sprâncene.

— N-am mai văzut aşa ceva.

— Nici eu, a fost Martin de acord. N-au armuri, nici arme şi nu s-au luptat cu noi când am dat de ei în pădure. Nici măcar n-au luat-o la fugă. Doar s-au prosternat, ca acum.

— Roland, adu-l pe părintele Tully. Poate înţelege el ce zic. Să vină şi Fannon să vadă prizonierii.

Bătrânul preot al lui Astalon purta o robă albastru-închis, aproape neagră. Văzându-l, cei doi începură să şoptească între ei. Dar când Tully i-a privit direct, au amuţit.

— Ce avem aici?

— Prizonieri. M-am gândit că numai dumneata ai ceva cunoştinţe despre limba lor, poate încerci să afli ceva de la ei.

— Încerc, deşi n-am mai rămas cu prea mult din contactul mental cu Tsuranul Xomich.

La primele cuvinte ale preotului, toţi trei prizonierii începură să vorbească în cor. Bărbatul din centru se răsti la ceilalţi doi care amuţiră. Era scund, ca toţi Tsuranii, dar solid, avea părul castaniu, pielea măslinie şi ochii de un verde surprinzător. A vorbit rar şi respectuos.

Tully a făcut ochii mari.

— Cred că vrea să afle dacă sunt Suprem în lumea noastră.

— Suprem?

— Xomich, muribundul cu care am intrat în contact mental, era plin de veneraţie faţă de Supremul de pe corabie. Cred că e un titlu, nu un nume. A avut dreptate Kulgan; îşi venerează magicienii şi le e teamă de ei.

— Ei cine sunt?

După un schimb scurt de cuvinte, Tully l-a întrerupt pe

prizonier.

— Sunt sclavi.

— Sclavi?

Primiră vestea cu uimire, căci în Regat doar criminalii erau condamnaţi la sclavie, iar pe Coasta îndepărtată, sclavia era ca şi inexistentă. Lui Arutha ideea i s-a părut ciudată şi respingătoare. Sclavii nu erau decât nişte obiecte deţinute în proprietate.

— Pe toţi zeii! Spune-le să se ridice.

Oamenii se ridicară încet, privindu-i speriaţi, în afară de cel din centru, care-şi ţinea ochii în jos. Tully îi chestionă în continuare.

— Făceau palisade lângă râu, surâse Martin.

Tully îi aruncă o privire nimicitoare, dar Martin continuă să surâdă. Pădurarul era printre puţinii oameni din castel care nu se intimidase niciodată în faţa preotului, nici măcar înainte să fie numit în post.

— Cum vă spuneam, elfii şi piticii au atacat tabăra şi ei au fugit, de frică să nu fie omorâţi. Au rătăcit prin pădure până i-a prins patrula noastră.

— Cel solid pare diferit de ceilalţi.

Întrebat, prizonierul a vorbit un timp, cu o voce monotonă.

— Îl cheamă Tchakachakalla. A fost ofiţer!

— S-ar putea să avem noroc, poate aflăm şi noi ceva despre inamic.

Între timp veni şi Fannon pe care Arutha îl puse la curent.

— Bine, întreabă-l cum a ajuns sclav.

Prizonierul n-a dat semne de stânjeneală când şi-a spus povestea.

— Era Lider de Atac. Nu-mi dau seama care e gradul echivalent la noi, bănuiesc că ar fi ceva asemănător cu Cavaler-Locotenent. Zice că oamenii lui au fugit într-una din primele bătălii şi „Casa” lui şi-a pierdut onoarea. Comandantul de Război, cine o fi şi ăla, nu i-a permis să-şi ia viaţa şi l-a făcut sclav ca să-şi spele ruşinea.

Roland fluieră a mirare.

— Oamenii lui au fugit şi el a fost tras la răspundere.

— Au fost şi la noi comandanţi, a spus Longbow, care au dat greş şi s-au trezit că păzesc Mlaştinile de Nord, cu baronii de la graniţă.

— Aţi terminat? se uită Tully aspru la ei. Deci e clar că i s-a luat totul. Poate îl putem folosi noi.

— Să nu fie vreo capcană, s-a îndoit Fannon. Nu-mi place cum arată.

Capul prizonierului se ridică brusc şi îl fixă pe Fannon cu ochii îngustaţi.

— Pe Killian! exclamă Martin. Cred că înţelege ce spunem!

Fannon s-a postat în faţa străinului.

— Înţelegi ce spun?

— Da, stăpâne. Vorbea cu accent, cântând cumva sunetele. Mulţi sclavi din Regat pe Kelewan. Ştiu puţin limba Regelui.

— De ce n-ai spus?

— Nu ordonat, a răspuns omul la fel de imperturbabil. Sclav ascultă. Nu… se întoarse spre Tully şi spuse ceva în limba lui.

— Zice că sclavii nu au voie să aibă iniţiative.

— Ce crezi, Tully, putem avea încredere în el?

— Nu ştiu. E cam ciudată povestea lui, dar şi ei sunt nişte oameni ciudaţi, după regulile noastre. Nici pe Xomich nu l-am înţeles prea bine.

— Tchakachakalla spune. Eu, Wedewayo. Casa, familia mea. Clan Hunzan. Vechi, onoare multă. Acum sclav. Nu casă, nu clan, nu onoare, nu Tsuranuanni. Sclav ascultă.

— Cred că am priceput, a zis Arutha. Dacă te duci înapoi la Tsurani, ce se întâmplă cu tine?

— Sclav? Omorât? Acelaşi lucru.

— Şi dacă rămâi aici?

— Sclav, omorât? dădu el din umeri a nepăsare tristă.

— Noi nu avem sclavi. Ce faci dacă te eliberăm?

Pe chipul prizonierului se văzu prima licărire de emoţie

şi îi vorbi repede lui Tully:

— Zice că la ei aşa ceva nu e posibil. Întreabă dacă la noi da.

— Ei mereu sclavi, a arătat prizonierul spre cei doi. Ei muncesc.

— Şi tu? întrebă Arutha.

Omul se uită lung la prinţ şi începu să vorbească spre Tully, dar cu ochii la Arutha.

— Ce tot zice?

— Îşi recapitulează strămoşii. El e Tchakachakalla, Lider de Atac al familie Wedewayo din clanul Hunzan. Tatăl lui a fost Lider de Armată şi bunicul lui Comandant de Război al clanului Hunzan. A luptat onorabil şi doar o dată a eşuat. Acum e sclav, fără familie, clan, onoare sau ţară. Întreabă dacă vrei să-i dai onoarea înapoi.

— Ce faceţi dacă vin Tsuranii?

— Ei, sclavi. Vin Tsuranii, nu fac nimic. Aşteaptă. Merg cu… învingător. Tu faci liber pe mine. Eu omul tău, lord. Onoarea ta, onoarea lui Tchakachakalla. Dau viaţa, dacă spui. Lupt Tsuranii, dacă spui.

— Ce să zic! pufni Fannon. Mai degrabă spionează.

Prizonierul se uită lung la Fannon şi, pe neaşteptate, înainte ca ceilalţi să reacţioneze, se întinse şi îi luă pumnalul de la centură. Într-o clipă Longbow scoase şi el pumnalul iar Arutha sabia din teacă. Dar străinul nu ameninţă pe nimeni, răsuci arma şi i-o dădu lui Fannon, cu mânerul înainte.

— Stăpân crede eu duşman? Stăpân ucide. Dă moarte de războinic, dă înapoi onoarea.

Arutha luă pumnalul şi îl dădu înapoi lui Fannon.

— Nu, nu te ucidem. Tully, eu înclin să-l cred.

— Poate că e isteţ. Fannon nu părea prea fericit. Dar ai dreptate. Nu strică să încercăm… dacă stăm cu ochii pe el. Părinte Tully, ce-ar fi să-i duci la barăci şi să vezi ce mai poţi afla de la ei? Vin şi eu mai târziu.

Cei doi sclavi timizi s-au mişcat imediat din loc, dar ofiţerul Tsurani rămase în faţa Prinţului. Tully traduse.

— Zice că sau îl omori, sau îl faci omul tău. Întreabă cum poate fi cineva liber dacă n-are nici casă, nici clan. Pe lumea lui astfel de oameni sunt războinici cenuşii, fără onoare.

— La noi nu e aşa. Aici un om poate fi liber şi fără familie sau clan şi totuşi cu onoare.

— Înţeleg, înclină prizonierul capul. Curând, omul tău. Lord bun ai nevoie de războinic bun. Tchakachakalla războinic bun.

— Tully, mai vorbeşte dumneata cu Tchak… Tchakal… nu pot să-i pronunţ numele, râse Arutha. Are nevoie de unul nou.

— Zi-i Charles, propuse Martin. Seamănă puţin cu numele lui.

— Tcharles? a încercat străinul. A dat din umeri şi a pornit-o după Tully. Martin râdea.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant?

— Instructorul Fannon, Înălţimea Ta. N-o spune, dar fac pariu că ar da oricât să-l aibă pe tatăl tău aici. E un oştean foarte bun, dar nu-i place să aibă responsabilităţi.

— Cred că ai dreptate, Martin. Nu prea m-am înţeles cu el în ultimul timp şi am uitat că nu el a cerut comanda.

— Dă-mi voie să-ţi fac o propunere, Arutha, coborî Martin tonul. Prinţul dădu din cap. Dacă i se întâmplă ceva lui Fannon, numeşte repede alt instructor militar; nu aştepta aprobarea Ducelui, să nu îl numească pe Algon.

— Credeam că eşti prieten cu Instructorul de Cavalerie, Martin, zise rece Prinţul, jenat.

— Sunt, surâse Martin cu umorul lui ciudat. Toţi suntem, întreabă însă pe cine vrei: dacă îi iei caii, Algon nu se mai pricepe la nimic.

— Şi cine să-i ia locul lui Fannon? Maestrul de Vânătoare?

— Eu? râse Martin sincer amuzat. Să mă ferească zeii! Nu sunt decât un simplu vânător. În niciun caz. La

nevoie, numeşte-l pe Gardan. E cel mai bun oştean din Crydee.

Arutha ştia că Martin are dreptate şi nu mai era supărat, dar nu-l mai ţinea răbdarea.

— Destul. Fannon e sănătos şi sper să rămână mult timp la comandă.

— Să-l păzească zeii! Şi pe noi toţi. Şi acum, dacă îmi dai voie, n-am mai mâncat ca lumea de vreo săptămână.

— Ştii, Arutha, comentă Roland după plecarea lui Martin, n-a greşit decât într-o singură privinţă.

— Care?

— Martin e mai mult decât un simplu vânător.

— Aşa e, răspunse Prinţul, după o clipă de gândire. Ceva m-a neliniştit întotdeauna la el, deşi nu i-am găsit nicio vină. Roland a râs. Ţie ce ţi se mai pare amuzant?

— Mulţi spun că semănaţi. Nu te uita aşa la mine. Se zice că ne enervează propriile noastre trăsături când le vedem la alţii. Aşa e, Arutha. Aveţi amândoi umorul acela tăios, aproape batjocoritor, şi nu suportaţi prostia. Serios, nu e niciun mister. Tu semeni mult cu tatăl tău, iar Martin, neavând familie, l-a luat probabil pe Duce ca model.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar mă mai tulbură ceva la omul ăsta.

Fără să-şi sfârşească gândul, o porni spre castel, iar Roland, urmându-l, se întrebă dacă nu mersese prea departe.

Tuna. Norii se rostogoleau dinspre apus şi întunericul nopţii era sfâşiat de cuţitele orbitoare ale fulgerelor. Roland urmărea spectacolul din turnul de sud, cu sufletul la fel de întunecat şi tulburat. Prinţesa îl tratase în timpul cinei cu aceeaşi tăcere de gheaţă cu care îl întâmpina de două săptămâni, de la întâlnirea de pe turn. Fata păruse mai abătută ca de obicei, şi, de fiecare dată când se uita în direcţia ei, un cuţit de mânie îi străbătea sufletul.

— Ce nemernic am fost! zise el tare.

— De ce, Roland?

Carline se afla la câţiva paşi de el, cu un şal în jurul umerilor. Tunetul acoperise zgomotul mersului.

— Nu prea e vreme de stat afară.

— Crezi că plouă? Când e aşa cald, mai mult tună şi fulgeră.

— Plouă. Unde sunt doamnele?

— Pe scară. Le e frică de furtună. Voiam să vorbesc cu tine.

Au tăcut amândoi. Cerul trosnea de fulgere, urmate de tunete asurzitoare.

— Când eram mică, tata spunea că se întrec zeii în cer.

— Al meu zicea că se luptă.

— Ai avut dreptate în ziua în care a plecat Lyam. M-am închis în durerea mea şi n-am văzut adevărul. Pug ar fi primul care mi-ar spune că nimic nu durează veşnic. Că dacă trăieşti în amintiri, nu faci decât să-ţi furi singur viitorul. Ca tata. Nu şi-a revenit niciodată pe deplin după ce a murit mama. Eram foarte mică, dar îmi aduc aminte că râdea mult înainte să moară ea. Semăna mai mult cu Lyam. Pe urmă, a devenit mai mult ca Arutha. Râde, dar cam amar, şi cumva… tăios.

— Puţin batjocoritor, nu?

— Da. De ce zici asta?

— Am observat… chiar i-am spus fratelui tău azi. Despre Martin Longbow.

— Da, înţeleg. Aşa e şi Martin.

— Oricum, n-ai venit să vorbeşti despre fratele tău sau despre Martin.

— Nu. Am venit să îţi spun că îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine astea două săptămâni. Nu aveam niciun drept, n-ai făcut decât să-mi spui adevărul.

— Nu te-ai purtat urât. Eu am fost un nemernic.

— Nu, mi-ai fost prieten. Mi-ai spus adevărul, nu ce voiam să aud. Trebuie să-ţi fi venit tare greu, dacă mă gândesc la… Ce simţi tu. Când a dispărut Pug, am crezut

că se termină lumea.
— „Prima dragoste e cea mai grea”.
— Aşa se spune, a zâmbit Carline. Şi tu crezi la fel?
— Aşa se pare, se prefăcu Roland indiferent.
— Niciunul din noi nu-şi poate reprima sentimentele.
— Adevărat.
— Vrei să-mi fii prieten?
Îngrijorarea sinceră din vocea ei aproape că şterse supărarea tânărului scutier.
— Bineînţeles, Carline, întotdeauna.
Carline îi veni în braţe şi el îi aşeză cu blândeţe capul pe pieptul lui.
— Părintele Tully spune că unele iubiri vin pe neaşteptate, ca briza dinspre mare, iar că altele cresc din sămânţa prieteniei.
— Voi spera într-o asemenea recoltă, Carline. Dacă nu, tot am să-ţi fiu prieten.
Rămaseră împreună un timp, bucurându-se de tandreţea împărtăşită şi care le fusese refuzată timp de doi ani. Nu văzu niciunul ce descoperea la orizont un fulger de-o clipă. O corabie intra în port.
Vântul biciuia stindardele de pe zidurile castelului şi începu să plouă. Apa se strângea în mici băltoace, luminate în galben de felinare şi reflectate pe chipurile celor doi bărbaţi care priveau marea.
La primul fulger luminând marea, oşteanul strigă:
— Acolo, Înălţimea Ta, la sud de Guardian Rocks.
— Nu văd nimic în întunericul ăsta, se încruntă Arutha. E mai negru ca sufletul preoţilor lui Guis-wan. Farul n-a dat niciun semnal?
— Nu. Înălţimea Ta. Nici cu lumină, nici prin mesageri.
La următorul fulger văzu şi Arutha corabia.
— Are nevoie de farul de la Longpoint, altfel nu ajunge întreagă în port.
Prinţul alergă pe scări şi în curte chemă doi soldaţi să meargă cu el. Oamenii plecară după cai şi între timp se opri şi ploaia. Fannon apăru în curte, venind de la barăci.

— Ce faci? Călăreşti la ora asta?

— Vine o corabie şi la Longpoint nu e nicio lumină.

— Atunci, du-te. Şi spune-le capetelor de lemn de la far că am eu ac de cojocul lor.

Au trecut de oraşul tăcut şi au luat-o spre port. Pe chei au fost salutaţi de gărzile care păzeau depozitele deja distruse. Spre far şerpuia un drum înalt de piatră acoperit cu pământ şi copitele cailor răsunau înfundat. Corabia intra în port cu toate pânzele sus.

— Se vor fărâma de stânci fără far, a zis Arutha.

— Priviţi, Înălţimea Voastră. Un semnal!

La baza turnului cineva legăna un felinar. Se vedea de pe corabie, dar nu şi de pe zidurile castelului. Lângă silueta în negru zăceau trupurile neînsufleţite ale gărzilor farului. Patru oameni în negru ieşiră în fugă din turn şi se repeziră la călăreţi. Trei din ei traseră săbiile şi al patrulea încordă un arc. Oşteanul de lângă Arutha căzu. Arutha doborî doi atacanţi cu pieptul calului şi îl tăie pe al treilea. Soldatul Midkemian rămas îl înjunghie pe arcaş.

Calul lui Arutha necheză şi se prăbuşi. Prinţul trase repede piciorul din scări, sări rostogolindu-se şi se trezi în faţa unui paloş ridicat. Lama fulgeră spre el şi lovi pământul iar Arutha îl străpunse pe omul în negru care căzu fără niciun sunet.

Alte siluete întunecate se repezeau către el venind din turn. Arutha vru să-i spună oşteanului rămas să galopeze la castel să dea alarma, însă omul tocmai fusese ucis. Prinţul se repezi printre trei atacatori lovind unul în faţă cu mânerul săbiei. În cădere, omul îl prinse de picior. Căzut, Arutha zdrobi gâtlejul duşmanului cu talpa. Sări în picioare şi se dădu înapoi dar călcâiul îi alunecă pe o piatră. Lumea se învârti şi, izbindu-se de pământ, se trezi în apa rece, care îl salvă de la leşin. Nu apucase să tragă aer în piept, aşa că fu nevoit să iasă la suprafaţă, cu un horcăit dureros. Săgeţile loviră apa şi el se scufundă la loc. Porni pe sub apă spre far, ţinându-se de pietre,

sperând că urmăritorii îl vor căuta în direcţia opusă. Ajuns în spatele unei stânci, scoase capul de sub apă. Muşchii şi oasele îl dureau îngrozitor. Corabia, un vas comercial dar echipat de război şi dotat cu vele de viteză, intra în port. Trebuie să aibă un nebun de căpitan, se gândi el, a trecut la un fir de păr de stânci. Marinarii strângeau cu iuţeală pânzele, păziţi de un grup de arcaşi în negru.

Arutha se săltă în mâini pe pietrele lunecoase, se uită la oraşul în care mai domnea liniştea şi o luă, clătinându-se, către far. Urcă treptele de lemn şi dădu de paznicul mort lângă lemnele îmbibate cu ulei. Îi scoase din buzunare amnarul şi opaiţul şi deschise uşiţa glugii care proteja lemnele de ploaie. Focul se aprinse timid iar Arutha trase de lanţ şi înălţă apărătoarea. Flăcările izbucniră cu furie spre cer şi Prinţul turnă peste ele pulberea pregătită special de Kulgan. Limbile de foc se înroşiră, un semnal ce nu putea fi confundat cu lumina obişnuită a farului. După o clipă de linişte, pe zidurile castelului sună alarma, şi Arutha răsuflă uşurat.

Se clătină în jos pe scări. Îl durea tot trupul şi capul i se învârtea de ameţeală. Luă o sabie de la soldatul Midkemian mort lângă cal. Senzaţia de rău i se accentua şi când duse mâna la cap descoperi o umflătură serioasă acoperită cu sânge închegat. Capul îi zumzăia şi nu îl lăsa să alerge. Apropiindu-se de oraş, începu să audă înfundat zgomotele bătăliei şi ţipetele oamenilor. Flăcări şerpuitoare se înălţau din casele incendiate. Gândul luptei îi limpezi mintea şi se apropie de port cu sabia pregătită. Dar cheiul era pustiu, şi dădu să plece spre oraş.

— Pe toţi zeii îndurării! E cineva acolo?

Strigătul venea de pe corabie şi vocea părea că de-abia îşi stăpâneşte panica.

Arutha urcă pasarela cu arma pregătită şi abia atunci observă flăcările ce se ridicau din cală. Puntea era plină de cadavre.

— Hei, omule! Dacă eşti din Regat, vino şi ajută-mă.

Bărbatul solid, între treizeci şi patruzeci de ani, zăcea lângă balustradă, prins sub o grămadă de lemne. Avea părul negru şi cârlionţat, barbă tăiată scurt, se ţinea cu mâna de stomac iar printre degete i se scurgea sânge. Zâmbi amar-ironic arătând spre un cadavru înveşmântat în negru.

— Nenorociţii mi-au ucis echipajul şi au dat foc la corabie. Tâmpitul ăsta a făcut greşeala să nu mă omoare din prima lovitură. Nu pot să mut lemnele astea şi să-mi ţin şi maţele în acelaşi timp.

Arutha se strădui să mişte scândurile groase iar omul îşi trase piciorul.

— Nu cred că e rupt. Hei, nici tu nu prea eşti în formă, flăcăule.

— Ţine-te de mine, zise Arutha luptând cu un val de greaţă.

— Repede, focul se întinde.

Nu ajunseseră bine pe pasarelă că începu să-i sufoce căldura.

— Nu te opri, gâfâi marinarul.

Au ajuns pe chei clătinându-se ca nişte marinari după o noapte de beţie. Deodată un muget îi aruncă la pământ şi valuri pârjolitoare trecură peste ei ca ieşind din gura unui cuptor imens. Vasul se transformase într-o coloană înaltă de flăcări orbitoare, aproape albe.

— Ce-a fost asta? a hârâit Arutha.

— Două sute de butoaie cu ulei de foc din Queg.

— De ce n-ai zis nimic?

— N-am vrut să te sperii. Şi-aşa erai pe jumătate leşinat.

Arutha dădu să se ridice dar căzu la loc. Se simţea foarte bine pe piatra rece, flăcările i se şterseră din faţa ochilor şi întunericul îl învălui protector.

Când a deschis ochii, forme vagi pluteau deasupra lui. Clipi şi imaginea se limpezi. Carline şi părintele Tully stăteau îngrijoraţi lângă patul lui iar în spatele lor l-a zărit

pe Fannon cu un bărbat ce i se părea cunoscut.
— Eşti omul de pe vas.
— Amos Trask, nu demult căpitan al *Sidoniei,* asta până mi-au ars-o – să mă ierte Prinţesa – şobolanii ăia de uscat. Încă în viaţă, mulţumită Înălţimii Voastre.
— Cum te simţi? l-a întrebat Tully.
Arutha se ridică în capul oaselor, simţindu-şi fiecare vânătaie. Carline îi aranjă pernele.
— Cam zdrobit, dar nu mor din asta. Mi se învârte capul.
— Nu e de mirare, e spart. Nu e grav, dar o să ai ameţeli vreo câteva zile.
— De când…?
— V-au adus patrulele azi-noapte. Acum e dimineaţă.
— Şi atacul?
— Oraşul e distrus. I-am ucis pe toţi, dar nu mai e nicio casă în picioare în Crydee. Doar satul de pescari din sud a scăpat neatins.
— Să-l lăsăm să doarmă, a zis Carline.
— Mi-e foame.
Prinţesa îi aduse un castron cu supă şi el refuză s-o lase să-l hrănească. Printre înghiţituri, zise:
— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.
— Tsuranii.
— Tsuranii? a rămas Arutha cu lingura în mână. Am crezut că sunt tâlhari din Insulele Apusului.
— Şi noi la fel, până am vorbit cu sclavii Tsurani şi cu căpitanul Trask.
— Se pare, a continuat Tully, că au fost speciali aleşi pentru ceea ce numesc ei un raid al morţii, adică să distrugă oraşul şi să lupte până la moarte. Au ars şi corabia ca să arate cât sunt de hotărâţi. Am înţeles că e o mare onoare să iei parte la un astfel de raid.
— Cum au pus mâna pe corabie, căpitane?
— E o poveste tristă, Înălţimea Ta.
— Cum te simţi? îşi aminti Arutha de rana lui Amos.
— E cam urâtă, dar nu e grav. Bunul părinte m-a

îngrijit foarte bine.

— Ar trebui să stea în pat, l-a contrazis Tully. E mai grav rănit ca tine, dar n-a vrut să plece până nu te-ai trezit.

— Am trecut eu prin altele şi mai rele. O dată când ne-am luptat cu o galeră din Queg furată de piraţi… Dar asta e altă poveste. Acum veneam de la Palanque cu arme şi ulei de foc. Ştiam că le putem vinde aici şi am trecut foarte devreme prin strâmtoare să fim primii cu marfa, dar am plătit scump. Au înotat pe sub corabie, ca delfinii, şi s-au urcat pe vas din două părţi. Până să ne dezmeticim noi, – să mă ierte Prinţesa – şobolanii ne capturaseră corabia. E tare greu pentru un căpitan să-şi piardă vasul aşa.

Tully se aşeză, obligându-l şi pe descumpănitul căpitan să o facă.

— Nu înţelegeam nimic din graiul lor de maimuţe. Eu însumi vorbesc şase limbi civilizate şi mă descurc cu încă vreo cinci. Totuşi, le-am priceput intenţiile. Mai întâi mi-au răvăşit hărţile. Le cumpărasem de curând de la un căpitan bătrân din Durbi. Cincizeci de ani de experienţă în hărţile alea, toate mările, de la Crydee până pe coasta Confederaţiei Kesh, şi ei le aruncau prin cabină. Au avut şi nişte marinari printre ei care au găsit ce căutau. Pe urmă au intrat în cală şi au aruncat în mare toate armele. Cinci sute de săbii splendide din Queg, lănci, suliţe, arcuri, tot… N-au ştiut ce-i cu uleiul şi oricum le-ar fi trebuit un grui să mişte butoaiele. Apoi s-au îmbrăcat în zdrenţele alea negre şi au înotat spre mal. Restul au rămas să se roage în genunchi pe punte. Se bălăbăneau ca apucaţii, dar nu toţi, vreo câţiva îmi ţineau oamenii în bătaia arcurilor. La trei ore după apus au început să ne înghiontească şi să arate spre port. Restul îl ştiţi. Cred că nu vă aşteptaţi la un atac dinspre mare.

— Şi-au făcut bine socoteala, a zis Fannon. De la ultimul raid, am patrulat numai pădurile. Aşa ne-au luat pe neaşteptate şi acum oraşul e distrus şi curtea

castelului plină de oameni înspăimântaţi.

— Au lăsat pe vas zece oameni să-mi omoare echipajul, continuă Trask pe un ton la fel de amar ca al lui Fannon. Nu erau decât nişte şoareci de port, criminali şi hoţi, dar erau ai mei, numai eu aveam dreptul să-i ucid. Treizeci şi cinci de marinari şi nu cei mai proşti pe care i-am avut de când sunt căpitan. Vă închipuiţi că nu s-au lăsat prea uşor, dar ce poţi să faci cu cârlige şi frânghii împotriva săbiilor şi arcurilor? Ne-au luat prin surprindere. Nici n-am ştiut ce se întâmplă până n-au început flăcăii să cadă în apă cu coada săgeţilor fluturând în spinare. I-am spart capul primului care a venit la mine, i-am luat sabia şi l-am înjunghiat şi pe al doilea. Ultimul m-a tăiat el. I-am rupt gâtul şi am leşinat. Probabil m-au crezut mort. Când mi-am revenit, vasul ardea şi am auzit paşi pe mal.

— Eşti un om curajos, Amos Trask.

— Nu destul ca să îmi salvez corabia, Înălţimea Ta.

— Acum, gata, trebuie să vă odihniţi amândoi. Căpitane, eşti grav rănit, te duc în camera ta.

— Căpitane Trask, l-a oprit Arutha, avem nevoie de oameni curajoşi în Crydee!

— Mulţumesc, a surâs Amos, dar fără corabie, nu ştiu cum vă pot fi de folos.

— Găsim noi, eu şi Fannon, ceva să nu te plictiseşti.

Camera Prinţului se goli iar Arutha a adormit înainte ca uşa să se închidă.

17
ATAC

CARLINE ATACĂ.

Cu floreta în jos, ţinti stomacul. Roland evită cu greu lovitura îndepărtându-i lama şi sărind în spate. Se dezechilibră puţin iar Carline, profitând de ocazie, atacă din nou.

Cu un hohot de râs, Roland pară şi ieşi apoi din bătaia armei. Îşi trecu floreta în mâna stângă şi cu dreapta o prinse pe Carline de încheietură. Ea se zbătu, dar nu-l mai putea atinge decât cu blesteme. Şi Roland o luă în braţe.

— Ce truc murdar!

— Nu insista, chiar când crezi că ai prins ocazia. Te mişti bine, dar n-ai răbdare. Dacă te grăbeşti, eşti un om mort. O sărută pe obraz fără ceremonie şi o împinse. Ea se împiedică.

— Tâlharule! Îţi permiţi libertăţi cu persoane de sânge regal?!

Prinse bine sabia şi făcu un pas spre stânga lui. De când plecase Borric, Carline îl bătuse la cap pe Arutha să-i dea voie lui Ronald s-o înveţe scrimă.

— Ce fac dacă intră Tsuranii în castel? Îi înţep cu acele de broderie?

Arutha cedase mai mult ca să nu-l sâcâie, decât din convingerea că fata ar avea nevoie de lecţii.

Carline se lansă într-un atac furios şi Roland aproape că se pomeni încolţit cu spatele la zid. Vârful protejat al floretei îl căută încă o dată, dar Roland sări într-o parte şi o lovi în joacă peste fund.

— Şi nu-ţi pierde calmul, că-ţi pierzi capul.

— Oh! Carline oscila între râs şi enervare. Monstrule!

Purta pantaloni bărbăteşti, spre disperarea lady-ei Marna şi tunică încinsă la brâu cu cureaua săbiei. În ultimul an căpătase din plin forme feminine şi costumul era aproape scandalos. Avea cizme înalte, negre şi îşi împletise părul într-o singură coadă.

Roland aştepta cu nerăbdare orele de antrenament. Redescoperiseră vechiul sentiment de prietenie din copilărie, când puneau la cale farse şi Scutierul spera ca tovărăşia să se transforme în ceva mai mult decât prietenie. Timpul crease între ei o camaraderie pe care n-o împărtăşiseră înainte.

Fetiţa capricioasă şi plictisită de rolul de prinţesă era doar o amintire, înlocuită de o tânără cu o voinţă puternică, temperată de lecţiile aspre ale vieţii.

Meditând asupra transformării Carlinei, se trezi cu vârful floretei la un fir de păr de gât.

— Lady, mă predau.

— Ce visai cu ochii deschişi?

— Mi-am adus aminte când ai plecat prima dată la călărie cu costumul ăsta şi ai venit murdară şi foarte departe de imaginea unei lady.

— Am crezut că Lady Marna nu se mai ridică din pat o săptămână. Aş vrea să găsesc ocazia să-l port mai des. E aşa de comod!

— Şi de elegant, zâmbi Roland. Presupun însă că se datorează celei care-l poartă.

— Eşti un linguşitor, sir, ridică ea nasul. Un pungaş desfrânat.

— Gata pentru ziua de azi, a râs Roland. Încă o înfrângere şi părăsesc castelul acoperit de ruşine.

— Umilit de o biată fată, nu? spuse ea înălţând floreta.

— Ce necuviincios din partea unei lady!

— Lasă că o am pe Lady Marna să aibă grijă de manierele mele. N-am nevoie şi de un bufon să mă instruiască.

— Bufon! strigă el, sărind la atac. Ea îi respinse lovitura şi era gata să-l atingă. Roland lăsă lama să

alunece pe a ei şi o prinse de încheietura mâinii.

— Să nu rişti niciodată să ajungi în poziţia asta. Dacă Tsuranii nu încep să-şi ia femeile la luptă, orice adversar va fi mai puternic decât tine.

O trase aproape şi o sărută. Ea îl privi lung, lăsă arma să cadă, îl luă în braţe cu o putere surprinzătoare şi îl sărută şi ea. Apoi se uită la el cu ochii strălucind.

— Roland, eu…

În castel sună alarma şi în curte izbucniră strigăte. Roland înjură în şoaptă.

— Din toate ghinioanele posibile… Ţine minte ce-ai vrut să spui, surâse el. Dar veselia i se şterse de pe chip când o văzu urmându-l cu sabia în mână.

— Unde crezi că te duci?

— Pe ziduri, îl sfidă ea. Nu mai stau în pivniţă.

— Nu, n-ai experienţă de luptă. Te descurci bine la antrenament, dar nu vreau să înţepeneşti când vezi sângele curgând. Te duci în pivniţă cu doamnele şi te încui acolo.

Carline era uimită de tonul lui; nu-i mai vorbise niciodată aşa. Vru să protesteze, dar el o luă de cot şi o împinse în direcţia pivniţei.

— Roland! Dă-mi drumul!

— Te duci unde ţi s-a spus. Şi eu la fel, a zis el calm. Fără discuţii.

— Roland! Ia mâna de pe mine. Imediat!

El i-a ignorat protestele. La uşa pivniţei, un oştean de gardă privea surprins scena. Roland a împins-o pe fată spre adăpost.

— Arestează-l! ţipă Carline pe un ton departe de cel al unei lady. A pus *mâna* pe mine!

Oşteanul făcu un pas timid către Scutier. Roland ridică degetul şi îl avertiză:

— O duci pe Înălţimea Sa la locul stabilit în caz de pericol. Nu-i iei în seamă protestele şi dacă încearcă să plece, nu-i dai voie. Înţelegi?

Oşteanul dădu din cap, dar nu puse mâna pe Prinţesă.

— Dacă aflu că a plecat din pivniţă înainte de încetarea alarmei, am grijă ca Prinţul şi instructorul Fannon să ştie că i-ai permis Prinţesei să-şi rişte viaţa.

Oşteanul se lămuri. Nu era el sigur cine are rang mai mare între Prinţesă şi Scutier în caz de primejdie, dar ştia precis ce i-ar face Instructorul Militar dacă păţeşte ceva Carline.

— Înălţimea Voastră, pe aici vă rog, îi arătă el drumul.

Carline plecă maiestuoasă, dar fierbea de furie. Femeile din castel şi din oraş o aşteptau înfricoşate în pivniţă. Oşteanul de gardă salută, scuzându-se.

— Să mă ierte Înălţimea Ta, dar Scutierul era foarte hotărât.

— Nu-i aşa? zâmbi Carline.

Porţile masive se închideau în spatele călăreţilor care intrau galopând în curtea castelului.

— Ce ghinion! zise Fannon, privindu-i de pe metereze.

— Nu e vorba de ghinion, răspunse Arutha. N-au să atace când avantajul e de partea noastră.

Liniştea îi înconjurase. Dar în pădurea din Nord şi Nord-Est, se aduna armata duşmană. Patrulele număraseră două mii de Tsurani în marş spre Crydee.

— Treci la locul tău, şobolan prăpădit!

În curtea castelului, Amos Trask împingea un pescar speriat într-una din colibele ridicate pentru adăpostul ultimilor oameni din oraş care nu plecaseră în sud după raidul morţii. Doar câţiva pescari urmau să rămână la castel, restul urmau să plece cu corăbiile la Carse şi Tulan. Dar vasele nu soseau decât peste câteva săptămâni. De un an de când îşi pierduse corabia, Amos avea grijă de civili, în special pescari, oamenii duri, grosolani şi care, până la el, nu prea ştiuseră să asculte de comenzi. Arutha îl cântărise deja: cam lăudăros, mincinos şi probabil pirat, dar în general simpatic. Şi eficient.

— A venit ultima patrulă, domnule, raportă Gardan.

— Deci nu mai e decât Longbow, făcu Fannon socoteala.

— Nu l-a zărit nimeni.

— E sigur undeva pe lângă Tsurani, a zis Arutha, mai aproape decât ar ajunge un soldat cu bun simţ. Când crezi că apar duşmanii? Femeile sunt în siguranţă?

— Da, a surâs Roland, deşi sora ta are sigur un dinte împotriva mea.

— Am eu grijă de ea, a zâmbit şi Prinţul. Acum aşteptăm.

Fannon privea împrejurimile cetăţii, învăluite într-o linişte înşelătoare.

— Da, aşteptăm.

Martin ridică mâna şi cei trei cercetaşi încremeniră. Era linişte deplină, dar oamenii lui ştiau că simţurile lui Martin sunt mai ascuţite decât ale lor. După o clipă, îşi reluară mersul.

Oamenii lui Martin îi urmăreau pe cercetaşii Tsurani, câteodată mai aproape decât era sănătos. De două ori au trebuit să fugă din faţa Tsuranilor care-i urmăreau cu încăpăţânare şi Martin pierduse un om. Acum croncăni ca cioara şi cercetaşii lui îl prinseră din urmă.

— Se duc mai spre apus decât am crezut, a zis Garret.

— Cred că vor să facă un cerc în jurul ţinuturilor din preajma castelului. Sau poate că vor să atace pe unde nu ne aşteptăm. Mai sigur însă că mătură zona, să nu aibă duşmani în spate.

— Cred că şi-au dat seama că-i urmărim.

— Fără îndoială, a rânjit Martin, dar nu-i interesează. Ce adunătură arogantă! Garret, tu vii cu mine. Voi doi, fuga la castel, spuneţi-i lui Fannon că sunt vreo două mii. Hai, Garret, să vedem cu ce se mai distrează duşmanul.

— Veselia ta nu îmi prea alungă temerile.

— Nu fi îngrijorat, moartea vine când vrea ea.

— Aşa e, răspunse Garret cu jumătate de gură. Nu ea mă îngrijorează, ci dumneata care o inviţi.

Martin râse înfundat şi o luă la goană. Înghiţeau distanţele cu salturi mari şi ritmice, şi, deşi pădurea era luminoasă, Garret lăsa în seama lui Martin să descopere eventualii duşmani din dosul trunchiurilor groase. La auzul unui zgomot, se topiră în linişte într-un tufiş.

Doi arcaşi îmbrăcaţi în mantii cenuşii traversau poteca urmată de Martin. Se opriră să cerceteze urmele lăsate de oamenii lui Longbow, au şoptit ceva şi unul s-a întors de unde venise. Garret oftă neauzit: cercetaşii erau Fraţii Întunecaţi.

— Încă nu, l-a prins Martin de braţ.

— Ce-or fi făcând pe aici?

— Nu ştiu. Au trecut de patrulele noastre din dealuri. Noi am cam neglijat Sudul, nu ne-am închipuit că vin la Vest de munţi. Poate că s-au plictisit de Inima Verde şi vor să se alăture fraţilor lor din Ţinuturile de Nord.

Răspunsul lui Garret fu curmat de apariţia altui Frate, care ridică mâna. La semnalul lui, Fraţii Întunecaţi au început să traverseze poteca în grupuri. Martin îi număra neauzit:

— Zece, doisprezece, cincisprezece… Şuvoiul nu se mai sfârşea. Treizeci, treizeci şi patru… Sunt mai mult de o sută.

— Ai dreptate, şopti Garret, migrează spre Nord. Am numărat vreo sută.

— Şi tot mai vin.

Şuvoiul de războinici se subţie înlocuit fiind de grupuri de femei şi copii, păziţi de douăzeci de arcaşi. Peste pădure se aşternu liniştea.

— Se vede că sunt rude cu elfii; se mişcă pe nesimţite în codru, comentă Garret.

— Nu te sfătuiesc să le spui asta şi elfilor, a surâs Martin. La ce distanţă crezi că sunt?

— Între patruzeci şi două sute de metri. De ce?

— Ştiu unde putem să ne distrăm, a zâmbit Martin.

— Mi se face pielea găină când vorbeşti de distracţie, gemu Garret.

— Hai, voinicule.

O porniră alergând prin pădure şi se opriră brusc la vederea unor cercetaşi Tsurani, care îşi croiau drum prin hăţiş.

— Grosul armatei e aproape, poate o iau după Frăţie.

— Deci trebuie să-i ajutăm să nu le piardă urma. Garret trase aer în piept şi apoi murmură o rugăciune către Kilian, zeiţa Tăcerilor verzi, ocrotitoarea pădurarilor.

Martin a aşteptat să se apropie duşmanii şi a dat semnalul. Începură amândoi să tragă cu mişcări fluide, rapide şi precise şi cercetaşii căzură fără să scoată un sunet. Martin nu-l alesese de milă pe Garret să-i fie ucenic. Te puteai baza pe el în clipe de mare încercare; rămânea calm şi făcea ce i se spune.

Puseră arcurile pe umăr, aşteptând. Nu dură mult, şi pe potecă apăru un adevărat zid de armuri colorate. Tsuranii îşi văzură oamenii morţi, apoi pe pădurari, şi urmărirea începu în viteză.

Alergând, Martin scoase un strigăt vânătoresc, iar Garret îl imită emoţionat, nu de frică ci de exaltare. Glasul lor se pierdu în zgomotul ca de tunet al Tsuranilor fugind după ei printre arbori. Martin îi atrase pe o direcţie paralelă cu drumul ales de Fraţii Întunecaţi şi se opri gâfâind.

— Mai încet, că-i pierdem.

Primii urmăritori fugeau mai mult spre Nord-Vest şi Martin zise dezgustat:

— Doar n-am omorât singurii cercetaşi din blestemata lor de armată!

Scoase un corn de vânătoare de la brâu şi sună aşa de tare din el că oşteanul Tsurani cel mai apropiat s-a oprit năuc. Cei doi îi făcură cu mâna şi porniră în goană iar oşteanul Tsurani îşi strigă tovarăşii. Cursa a continuat patru sute de metri, după care Martin a cotit spre apus.

— Fraţii Întunecaţi… a zis Garret, or să… simtă că venim.

— Doar n-au asurzit… cu toţii. Tsuranii au un avantaj de… şase la unu. Nu-i corect să… îi lăsăm pe Moredheli să… organizeze ambuscada?

Garret gemu şi se opri brusc când Martin l-a prins de tunică.

— Sunt aproape.

— Nu ştiu cum auzi cu hărmălaia asta în spate.

— Mai porţi cămaşa aia roşie?

— Da, de ce?

— Rupe o fâşie din ea. Garret îl ascultă fără să întrebe.

Martin legă pânza roşie de coada unei săgeţi şi se uită înapoi.

— Au picioarele alea scurte; aleargă bine, dar nu se prea descurcă în pădure. Vezi ulmul ăla de dincolo de luminiş? Şi mesteacănul din spate? Crezi că-l nimereşti cu săgeata asta?

Garret a rânjit, a pus săgeata în arc şi trase la ţintă.

— Când ajung îndesaţii aici, au să vadă pata de culoare şi se reped la ea. Şi dacă nu mă înşel, Frăţia e cam la douăzeci de metri de săgeta ta.

Mai sună o dată din corn şi o luară la fugă înainte ca sunetul să se stingă. Nimeriră într-un luminiş în care mişunau femei şi copii, dar îşi continuară drumul. În pădure răsună zgomotul bătăliei dintre Tsurani şi Fraţii Întunecaţi.

— Le-am dat de lucru, a rânjit Martin.

— Data viitoare, trimite-mă la castel, se trânti Garret epuizat la pământ.

— Cel puţin i-am întârziat pe Tsurani până mâine. Nu riscă ei să atace castelul cu patru sute de Fraţi Întunecaţi în spate. Ne odihnim un pic şi o luăm spre Crydee.

— În sfârşit, o veste bună. A fost o chestie tare riscantă.

— Viaţa însăşi e plină de riscuri.

De când începuse războiul, Tsuranii îşi limitaseră

acţiunile la zona învecinată cu valea din Turnurile Cenuşii şi, după cum anunţaseră elfii şi piticii, scormoneau minele după metale. Din enclavele nu prea îndepărtate, lansau atacuri asupra poziţiilor Regatului. O dată sau de două ori pe an atacau în forţă armatele Ducelui, Elvandarul sau Crydee dar în general se mulţumeau cu ce cuceriseră deja. Totuşi, în fiecare an construiau mai multe enclave, mărindu-şi zona de control şi întărindu-şi poziţiile în vederea ofensivei anului următor. De când căzuse cetatea Walinor, nu atacaseră spre Marea Amară aşa cum se aşteptase Regatul şi nici nu loviseră din nou cetatea LaMut, lângă Muntele Stâncos. Chiar dacă devastaseră oraşele Crydee şi Walinor, o făcuseră mai mult ca să nu le folosească Regatul, decât să le stăpânească ei. În primăvara celui de-al treilea an, comandanţii trupelor Regatului se temeau însă de o ofensivă majoră a duşmanilor, una care să pună capăt impasului. Iar acum atacul avea în sfârşit loc, asupra punctului cel mai slab al Regatului: garnizoana din Crydee.

Arutha, Gardan, Fannon şi Martin stăteau pe metereze şi se uitau la armata Tsurani.

— O mie cinci sute, şi-a dat Martin cu părerea, două mii poate. Cu încă două mii de ieri, minus ce-o fi omorât Frăţia.

Din pădure se auzea zgomotul securilor doborând copaci, mai mult ca sigur pentru scări de urcat pe ziduri.

— Nu credeam că am să mi-o doresc vreodată, a zis Martin, dar aş fi vrut să fi fost patru mii de Fraţi Întunecaţi ieri în pădure.

— Oricum, ai făcut bine ce-ai făcut, a zis Garret. Aşa se şi cuvine, să se omoare unii pe alţii.

— E bine că Fraţii Întunecaţi ucid imediat cum îi văd şi nu stau la discuţii. Ne păzesc flancul de Sud, deşi nu de dragul nostru.

— Asta dacă grupul de ieri nu a fost un caz izolat, spuse Arutha. Dacă pleacă toţi din Inima Verde, cetăţile

Tulan, Carse şi Jonril sunt în pericol.

Drapele cu desene şi simboluri bizare înconjurau armata venetică. Sub ele se adunau în grupuri sute de oşteni în armuri colorate. La sunetul unui corn înfipseră steagurile în pământ, luară poziţia de drepţi. O mână de ofiţeri cu coifuri crestate s-au aşezat între stindarde şi armată iar unul dintre ei, îmbrăcat în armură albastră, a strigat ceva arătând spre castel. Din rândurile oştenilor izbucniră urale şi un ofiţer în roşu a pornit-o spre ziduri cu paşi egali şi privirea pironită spre poartă. Scoase un topor şi bătu de trei ori cu mânerul în porţi.

— Ce face? a întrebat Roland.

— Bănuiesc, i-a răspuns Martin, că vrea să deschidem şi să părăsim castelul.

Ofiţerul Tsurani a înfipt lama toporului în poartă şi s-a întors la ai lui cu aceeaşi nepăsare.

— Cred că ştiu, a zis Longbow şi a scos o săgeată din tolbă. A încordat arcul şi săgeata se opri vibrând la picioarele îndrăzneţului. Delenii Hadati au un ritual asemănător în care trebuie să-i arăţi duşmanului că nu ţi-e frică de el. Dacă îl omor, înseamnă că sunt lipsit de onoare, pentru că el ne demonstrează cât e de curajos. Nu-i nimic, hai să-i arătăm că ştim şi noi să ne jucăm.

Omul în armură roşie luă săgeata, o rupse în două şi strigă ceva cu faţa la ziduri. A doua săgeată a lui Longbow îi trecu prin penele de la coif şi fulgii îi ninseră peste faţă. Roland a strigat de bucurie şi oştenii de pe meterezele castelului au izbucnit în urale. Ofiţerul şi-a scos încet coiful.

— Acum ne invită să-l ucidem fără onoare sau să iasă unul din noi afară să se bată cu el.

— Nu deschid eu porţile pentru o copilărie de-asta, protestă Fannon.

— Atunci hai să schimbăm regulile jocului. Garret, dă-mi o bilă pentru păsări!

Martin le-a arătat săgeata socială cu vârf rotund şi greu, folosită la vânarea păsărilor. O săgeată obişnuită

le-ar fi făcut praf, de nu mai alegeai nimic din ele. A pus-o în arc şi l-a izbit pe duşman cu ea în stomac. Oştenii Tsurani au scos strigăte de mânie, dar au amuţit când l-au văzut pe ofiţer că se ridică ameţit şi începe să verse cu icnete.

— Gata cu demnitatea lui, a zis Arutha sec.

— Hai să le mai dăm o lecţie, a ridicat Fannon braţul. Catapulte!

De pe metereze îi răspunseră steagurile fâlfâind şi maşinăriile intrară în funcţiune, scuipând grămezi întregi de bolovani spre armata duşmană, crăpând capete şi rupând braţe şi picioare. Ţipetele răniţilor răsunară până la castelul care-şi reîncărca maşinile ucigaşe. La a doua salvă, rândurile Tsurani se rupseră şi, după câteva minute de zăpăceală, se regrupară dincolo de raza catapultelor. O parte din armată s-a desprins de ceilalţi şi s-a oprit exact pe linia invizibilă de siguranţă.

— Pregătesc un atac, a spus Fannon, dar de ce numai cu o parte a armatei?

— Înălţimea Ta, apăru un oştean de gardă, nu e nimeni în jurul celorlalte ziduri.

— Doar într-o singură parte? s-a mirat Arutha. Să fie vreo mie?

— Cam o mie două sute, a apreciat Martin. Văd că au scos şi scările.

Aveau o mie de oşteni în castel, grosul armatei Ducatului, în afară de alte câteva sute care încă mai păzeau garnizoanele de graniţă şi punctele de observaţie.

— Rezistăm atâta timp cât rezistă şi zidurile, a spus Fannon. Nu pricep. Pierd timp şi oameni cu raiduri ale morţii, cu ritualuri de onoare şi vin în raza catapultelor. Nu cred că totuşi şi-au pierdut minţile.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, Tsuranii se repeziră spre ziduri în sunetul tobelor şi al cornurilor. Catapultele şi ploaia de săgeţi le răreau rândurile şi scările li se prăbuşiră de mai multe ori de pe ziduri, însă

Tsuranii continuau să vină în valuri. Săgeţile Tsuranilor doborâră câţiva arcaşi din Crydee iar Arutha se lăsă în josul zidului privind de după un crenel. În faţă îi apăru o scară pe care o împinse în jos cu ajutorul unui oştean. Deodată, auzind un strigăt, războinicii Tsurani se retraseră către liniile lor, ieşind din raza catapultelor şi aşezându-se în rânduri ordonate. La semnalul ofiţerilor lor, izbucniră în urale.

— Ce-or fi făcând? s-a întrebat Fannon.

— Blestemat să fiu dacă înţeleg, spuse Amos. Maniacii ăştia se felicită că au fost măcelăriţi.

La picioarele zidurilor, ostaşii Tsurani căzuţi zăceau morţi, în afară de câţiva care gemeau stins.

— Au pierdut mai mult de o sută de oameni, a numărat Fannon. N-are niciun sens. Ia vedeţi ce se întâmplă la celelalte ziduri, le-a ordonat el lui Roland şi Martin. Acum ce mai fac? Aprind torţe? Doar nu vor să ne atace noaptea, or să se împiedice unii de alţii.

— Cine ştie? a spus Arutha. N-am mai auzit de un atac organizat aşa de prost.

— Aşa e, aprobă Amos. Ştiu şi eu ceva despre război din tinereţe şi nici Keshienii, care aruncă oştenii-câini în luptă cum îşi aruncă marinarii banii în porturi, n-ar ataca aşa frontal. Eu aş fi atent să nu ne întindă vreo capcană.

— Adevărat. Dar ce soi de capcană?

Tsuranii au atacat toată noaptea zidurile, doar ca să moară la picioarele lor. Cei câţiva care au ajuns pe metereze au fost împinşi jos cu scări cu tot. În zori s-au retras în tabără şi au ridicat corturile colorate.

După câteva ore, cadavrele de la baza zidurilor începuseră să degaje un miros greu iar Arutha, care tocmai se pregătea să se odihnească puţin, fu oprit de Fannon.

— Văd că nu-şi strâng morţii.

— Nu ştiu cum putem discuta cu ei. Doar nu vrei să-l trimiţi pe Tully cu un steag alb.

— S-ar duce, dar nu-l las eu. Ce facem? În două zile

încep să putrezească şi apar muştele şi bolile. Aşa îşi arată zeii nemulţumirea când nu-i cinstim pe cei dispăruţi.

— Atunci, hai să vedem ce e de făcut.

La poartă, Gardan adunase deja doisprezece voluntari să iasă şi să ardă trupurile pe un rug funerar. Sub privirile atente ale arcaşilor, oştenii au început să adune cadavrele, dar erau prea puţini şi treaba mergea greu. Tsuranii n-au făcut nicio mişcare ameninţătoare, ba chiar s-au aşezat să se uite la truda duşmanilor sub soarele cald al zilei. Pe la amiază, ostaşi Tsurani neînarmaţi au venit să-i ajute iar când torţa a fost aprinsă sub rug, s-au înclinat solemn spre flăcări. Oştenii din Crydee au luat poziţie de drepţi, după care ambele grupuri s-au salutat ceremonios.

Arutha urmărea oamenii care luptaseră şi apoi lucraseră cot la cot, salutându-se, şi dădu din cap cu uimire.

— Tata zice că războiul e de departe cea mai stranie acţiune dintre toate ciudăţeniile de care sunt în stare oamenii.

Au venit iar la apus, val după val, şi de patru ori în cursul nopţii, doar ca să fie respinşi cu pierderi însemnate. Arutha încerca să-şi scuture oboseala, să poată lupta în continuare. Dâre lungi de lumini semnalau venirea trupelor proaspete din tabăra inamică. Balanţa începuse să încline de partea Tsuranilor, căci apărătorii castelului luptau de două nopţi încheiate şi erau frânţi de oboseală.

— Vor să ne macine cu orice preţ, a zis Fannon iar în clipa următoare pe chip i se aşternu o expresie mirată. Arutha îl prinse în braţe şi văzu coada unei săgeţi ieşindu-i din spinare.

— Duceţi-l la părintele Tully! a strigat el şi doi oşteni l-au cărat pe Instructor în castel.

— Ce ne ordonaţi, Înălţimea Voastră? au întrebat cei rămaşi.

— Ca şi înainte. Apăraţi zidurile.

Lupta continuă înverşunată, şi Arutha trebui să se lupte cu războinicii Tsurani care reuşiseră să ajungă pe ziduri. Abia într-un târziu duşmanii se retraseră.

Prinţul gâfâia, cu armura stropită de sânge şi cu transpiraţia curgându-i în valuri. Torţele inamice nu păreau mai puţine.

— Înălţimea Ta, s-a auzit o voce din spate. Am auzit că Fannon e rănit.

— Cum se simte?

— E destul de grav, a răspuns Algon. Părintele Tully zice că are să se facă bine, dar nu poate să lupte mult timp, poate mai mult de o lună.

Arutha ştia că Instructorul de Cavalerie aşteaptă hotărârea lui. Deşi Cavaler-Căpitan şi al doilea la comandă după Fannon, Arutha, care nu avea prea multă experienţă, îi putea da comanda lui Algon.

— Unde-i Gardan? a întrebat el.

— Aici, Înălţimea Ta, apăru sergentul.

Arutha îl privi surprins. Pielea smeadă a lui Gardan era acoperită de praf, iar tunica, mâinile şi armele pline de sânge. S-a uitat la propriile haine şi a văzut că arătau la fel.

— Aduceţi apă. Gardan va fi înlocuitorul meu. Dacă păţesc eu ceva, el ia comanda garnizoanei.

Algon şovăi o clipă, după care faţa i se lumină de uşurare.

— Da, Înălţimea Ta. Care sunt ordinele?

Arutha şi-a spălat faţa şi mâinile şi s-a uitat la tabăra Tsurani. Se iveau zorile.

— Chemaţi-l pe Longbow.

— Blestemaţii ăştia luptă ca nişte demoni, a zis Amos, venit cu Martin.

— E clar că vor să ne preseze fără oprire. Şi cum nu le prea pasă de pierderi, ne dovedesc sigur în câteva

săptămâni. Aduceţi oştenii de pe celelalte ziduri. Lăsaţi doar gărzile. Organizăm apărarea în schimburi de câte şase ore, să ne putem odihni. Martin, ai mai aflat ceva despre Fraţii Întunecaţi?

— Am fost cam ocupaţi în ultimul timp.

— Poţi să strecori câţiva oameni peste zid?

— Da, dacă Tsuranii nu păzesc prea atent zidul de răsărit.

— Fraţii nu sunt nebuni să atace o armată aşa de numeroasă, dar poate mai găseşti un grup ca data trecută...

— Plec şi eu cu ei, zâmbi Martin. Garret, a strigat el, hai să ne mai distrăm un pic. Un geamăt îi răspunse dinspre curtea unde se adunau cercetaşii.

— Gardan, urmă Arutha, trimiţi mesaje la Carse şi Tulan. Câte cinci porumbei. Baronii Belamy şi Tolburt trebuie să-şi ia oamenii şi să plece imediat cu corăbiile spre Crydee.

— Înseamnă că garnizoanele lor rămân pustii, a obiectat Garret.

— Dacă Fraţii Întunecaţi migrează spre Nord, la anul Tsuranii au cale deschisă spre miazăzi, fu Algon de acord.

— Dacă. Şi dacă află Tsuranii că au plecat. Mă îngrijorează ce se întâmplă cu noi acum, nu la anul. Cât credeţi că mai rezistăm aşa?

— O lună, zise Gardan. Nu mai mult.

— Nu vedeţi ce îndrăzneţi sunt acum? Ştiu că nu putem ieşi să ne luptăm cu ei. Dar cu încă două mii de oşteni, îi alungăm din Crydee. Nu ne mai asediază şi vor fi nevoiţi să se retragă în enclavele estice. Atunci îi putem hărţui ca să nu se mai regrupeze. Pe urmă trimitem oştenii înapoi să se pregătească pentru la anul.

— Un plan îndrăzneţ, Înălţimea Ta, zise Gardan şi plecă salutând.

— Oamenii tăi sunt prudenţi, a comentat Amos.

— Tu eşti de acord?

— Dacă e cucerit Crydee, ce mai contează Carse şi Tulan? Mai bine dai o bătălie ca lumea decât trei mai proaste. Ştii cum zic marinarii? Nu poţi aborda o corabie dacă nu te apropii destul de ea. Înălţimea Ta, dacă te plictiseşti să faci pe Prinţul, să ştii că ai calităţi de corsar.

— Corsar, ai? a surâs Arutha sceptic. Parcă ziceai că eşti negustor cinstit.

Amos păru descumpănit o clipă, apoi izbucni în râs.

— Am zis că aveam marfa pentru Crydee, dar n-am spus şi cum am intrat în posesia ei.

— Oricum, n-avem timp acum să discutăm despre trecutul tău de pirat.

— Nu chiar pirat. *Sidonie* avea documentele legale din Marele Kesh, de la guvernatorul din Durbin.

— Bineînţeles, a râs Arutha. Toată lumea ştie că nu există oameni care respectă mai mult legea decât căpitanii din Durbin.

— Sunt o ceată cam dură, e adevărat, a dat Amos din umeri. Şi câteodată nu sunt prea atenţi la taxele de trecere pe mări, dar preferă să li se spună „întreprinzători”.

Tobele bătură şi Tsuranii se repeziră încă o dată la ziduri. Arcaşii le răriră şirurile dar tot veneau şi veneau, fără oprire.

Arutha era peste tot, respingea duşmanii de pe metereze, dădea ordine, îşi încuraja oamenii şi se interesa de răniţi; cu el se întâmplase ceva.

— Au urcat pe capătul dinspre Nord! strigă Gardan.

— Să vină rezervele! se repezi Arutha spre punctul în care zeci de inamici cuceriseră o bucată din metereze şi rezistau eroic spre a da timp celorlalţi să ajungă sus. Trecu de soldaţii osteniţi şi înjunghie un duşman, nimerindu-l în gât peste scut.

— Pentru Crydee! a strigat el. Pentru Regat!

Apărătorii, cu Gardan în frunte, împinseră Tsuranii către zid, ca un scut uriaş de oţel şi trupuri. Veneticii fură ucişi până la ultimul şi trompetele Tsuranii sunară

retragerea. După o clipă de tăcere, un oştean strigă:

— Trăiască Arutha! Trăiască Prinţul de Crydee! De pe metereze, toţi apărătorii îi preluară vorbele şi castelul răsună de urale.

— De ce? a întrebat Arutha.

— Au văzut cum ai luptat, Înălţimea Ta, i-a răspuns mulţumit Gardan. Sunt oşteni şi se mândresc cu comandanţii curajoşi.

— Aţi luptat foarte bine, a ridicat Arutha mâna către ostaşi. Cetatea Crydee e bucuroasă că vă are pe voi s-o apăraţi. Gardan, coborî el vocea, schimbă gărzile de pe ziduri. Nu cred că ne dau timp să sărbătorim victoria.

Vorbele lui se confirmară imediat când santinela de pe turn strigă:

— Atac!

— Pe toţi zeii! N-au şi ei o limită?

Dar Tsuranii n-au atacat. Un singur ofiţer în armură albastră s-a desprins din rânduri, a pornit de-a lungul zidurilor şi a arătat de mai multe ori cu mâna spre castel. La fiecare gest al lui armata Tsurani izbucnea în urale. După care a întors spatele arcaşilor şi a pornit înapoi, fără să-i pese de pericol.

— O provocare? s-a mirat Gardan.

— Nu, i-a răspuns Amos. Cred că cinstesc curajul duşmanului. Ce popor ciudat!

— Nu ştiu dacă îi vom înţelege vreodată, a zis Arutha.

— Aşa e. Uite, părăsesc câmpul de luptă, îi puse Gardan mâna pe umăr. Lasă numai soldaţii de gardă. Eu în locul lor ordonam încă un atac. Sigur ştiu că suntem rupţi de oboseală.

— Cine ştie? a socotit Amos. Poate sunt şi ei frânţi.

— Eu tot cred că e o capcană, se îndoi Prinţul. Lăsăm gărzi de pază şi mergem în curte. Văd că nu le place să se lupte ziua. Cu timpul aflăm noi ce pun la cale.

Tsuranii îşi reluară atacul în timpul nopţii.

18
ASEDIU

RĂSĂRITUL SOARELUI FU ÎNTÂMPINAT DE GEMETELE RĂNIŢILOR.

Tocmai se încheiase a douăsprezecea noapte în care Tsuranii atacau cetatea. Arutha îşi spăla faţa şi mâinile de sânge şi era aşa de obosit că n-avea putere să mai discute. O mână îi întinse o cârpă şi o cupă cu vin pe care a golit-o dintr-o înghiţitură. Carline, în pantaloni şi tunică, cu sabia la centură, stătea în faţa lui.

— Ce cauţi aici?

— Cineva trebuie să vă aducă apă şi mâncare. Şi cine s-o facă? O mână de servitori bătrâni?

Arutha deschise mai bine ochii şi văzu femeile din castel, fără deosebire de rang, aducând apă şi îngrijind răniţii. Zâmbi.

— Cum o mai duci?

— Destul de bine. Într-un fel, e greu să stai şi în pivniţă. La fiecare zgomot, plânge câte cineva. E aşa de obositor, se sperie ca iepurii. L-ai văzut pe Roland?

— Azi-noapte, parcă. Sau ieri noapte? Nu mai ştiu. L-am pus să supravegheze flancurile.

Carline surâse la gândul că Roland sigur arde de nerăbdare să lupte, dar atâta timp cât Tsuranii nu atacă pe flancuri…

— Îţi mulţumesc, Arutha.

— Pentru ce? făcu el pe prostul.

Carline îi sărută obrazul umed.

— Pentru că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Roland se plimba pe meterezele dinspre răsărit, cu ochii la tabăra duşmană. Un oştean de gardă stătea

lângă un clopot de alarmă.

Oşteanul salută şi Roland se întoarse mirat. Carline venise neauzit în spatele lor. Roland o luă de mână şi nu prea blând, o trase după el pe scara dinspre curte.

— Ce faci aici?

Bucuria că-l vede i se şterse fetei de pe chip şi răspunse mânioasă.

— Voiam să văd ce faci.

— Nu suntem aşa de departe de pădure să nu te poată nimeri vreun arcaş. Ce le-aş spune tatălui şi fraţilor tăi?

— Ăsta-i singurul motiv? Nu vrei să ai de-a face cu tata?

— Ştii bine că nu, a zâmbit el.

— Eram îngrijorată.

Roland se aşeză pe ultima treaptă şi începu să smulgă buruienile de la baza zidului.

— N-aveai de ce. Are grijă Arutha să nu păţesc nimic.

— Şi totuşi e un post important. Dacă atacă pe aici, va trebui să rezişti cu puţini oameni până vin ceilalţi.

— Dacă. Gardan crede că se vor sătura şi au să ne asedieze, aşteptând să murim de foame.

— Ghinionul lor. Avem provizii până la vară. Pe când ei nu ştiu de unde or să ia mâncare dacă vine iarna.

— Ia te uită! Ştim şi tactică?

— Am urechi, îl privi ea ca un profesor exasperat de elevii înceţi la minte. Ce, crezi că-i aştept pe bărbaţi să-mi spună ce se întâmplă?

— Iartă-mă, Carline. Bineînţeles că nu eşti proastă. Eu sunt prostul.

— Nu, Roland, eu am fost proasta. Mi-au trebuit trei ani să înţeleg ce om bun eşti tu. Şi ce prieten bun. Carline se aplecă şi îl sărută. Şi mai mult de atât, încheie ea.

— Când se termină toate astea…

— Nu, Roland, nu acum, l-a întrerupt fata.

— Trebuie să mă întorc în post.

După amiaza târziu, un oştean strigă:

— Domnule Scutier! În pădure!

Două siluete alergau pe terenul deschis, parcă urmărite de zgomotul bătăliei din pădure. Arcaşii ridicară armele, dar Roland strigă:

— Staţi! E Longbow! Aduceţi repede frânghii!

Martin şi Garret se căţărară repede şi se prăbuşiră epuizaţi la baza crenelurilor.

— Ce-aţi mai făcut?

— Am aranjat o vizită între un grup de moredheli şi Tsurani, zâmbi Martin.

— Un grup, aşa zice el, a ridicat Garret ochii roşii de oboseală. Erau „numai” cinci sute, din care vreo sută ne-au fugărit printre copaci acum două zile.

— Arutha va fi foarte fericit. De când aţi plecat, ne atacă în fiecare noapte. Ne prinde tare bine să le abatem atenţia un pic.

— Unde-i Prinţul?

— Pe zidul de apus. Acolo s-au dat luptele.

L-au găsit pe Arutha supraveghindu-l pe Gardell fierarul şi pe ucenicii lui care încărcau în căruţă armele tocite sau rupte.

— Înălţimea Ta, am mai îndreptat o bandă de moredheli spre Tsurani. Sper să fie prea ocupaţi să ne atace la noapte.

— Foarte bine. Hai să bem o cupă cu vin şi să ne povesteşti ce-ai văzut.

În camera de consiliu, Longbow goli un pahar cu vin şi începu:

— Pădurile sunt pline de Tsurani şi Fraţi Întunecaţi. Şi nu prea dau semne că se iubesc. Numai noi am numărat câte o sută de morţi în fiecare tabără.

— Nu-i cunoaştem noi prea bine pe moredheli, dar e o nebunie din partea lor să treacă aşa de aproape de Tsurani.

— N-au încotro. Nu cred că mai găsesc de mâncare în

Inima Verde şi din cauza veneticilor nu se pot întoarce direct în munţi. Nu riscă nici să treacă prea aproape de Elvandar. Singura cale e prin păduri şi pe urmă de-a lungul râului spre coastă. Când ajung la mare, o pot lua iar spre Nord. Trebuie să se apropie de Marele Lanţ de Nord înainte de venirea iernii dacă vor să ajungă fără riscuri la fraţii lor din Ţinuturile de Nord. După toate semnele, cred că au trecut deja vreo mie, câţi or mai veni până la iarnă, nu ştiu. Oricum Tsuranii vor trebui să-şi păzească flancul de Est şi cel de Sud. Moredhelii sunt înfometaţi şi pot risca un raid în tabăra lor în timpul unui atac asupra castelului. Nu ştiu cum se vor descurca Tsuranii dacă vor trebui să lupte pe trei fronturi.

— Pentru Tsurani, ridică Gardan paharul.

— Că bine zici, i-a răspuns Martin.

— Ai procedat foarte bine, Martin.

— Îţi mulţumesc, Înălţimea Ta. Cum v-am spus, nu credeam că am să apuc ziua în care să mă bucur că mişună Fraţii Întunecaţi în pădurile din Crydee.

— Mai avem de aşteptat cel puţin două săptămâni până să vină corăbiile de la Carse şi Tulan. Ce se mai întâmplă în Răsărit?

— N-am văzut bine, ne fugăreau prea tare. Dar au ceva oameni la marginea luminişului, cam la opt sute de metri de aici.

— Aş da orice să aflu ce fac acolo. Atacurile astea au un ţel ascuns.

— Mi-e teamă că vom afla mai curând decât credem, spuse Gardan

— Organizaţi paza, îl urmă Arutha. Dacă aveţi nevoie de mine, sunt în camera mea.

Previziunile lui Martin se adeveriră. Tsuranii au fost prea ocupaţi în următoarea săptămână ca să mai dea atenţie castelului. Dar într-a opta zi, s-au aşezat iar în formaţie de luptă, având rândurile întărite de forţe proaspete venite din Răsărit.

Între timp sosiseră porumbei cu mesaje de la Duce

care era de părere că cetatea Crydee trebuie să fi fost asediată de trupe venind direct din lumea Tsuranilor, căci cu excepţia Estului, nu se semnalaseră mişcări de trupe de-a lungul frontului. Baronii Tolburt şi Tulan plecaseră imediat după primirea ordinelor şi urmau să se unească la Carse cu flota lui Belamy.

Arutha şi Martin priveau apusul sângeriu şi tabăra duşmană, de pe meterezele vestice.

— Moredhelli nu i-au întârziat prea mult, a spus Martin.

— Sunt curios câţi or ajunge în Ţinuturile de Nord.

— Unul din cinci, poate. Drumul e greu oricum, iar acum…

— Turnul de pază raportează că Tsuranii sunt gata de atac, i-a anunţat Gardan.

Întreaga noapte Tsuranii s-au aruncat, val după val de armuri colorate, asupra castelului, majoritatea pierind la baza zidurilor. Şi tot veneau.

Înaintea celui de-al şaselea val de atac, Gardan privi orizontul şi zise:

— Dacă mai rezistăm o dată, răsare soarele.

— Rezistăm, şopti Arutha răguşit.

— Arutha? strigă Roland de pe scări.

— Ce e?

— Nimic pe partea noastră, dar cred că trebuie să vezi cu ochii tăi ceva.

Cu Roland venise Lewis, vânătorul de şobolani al castelului şi ţinea cu grijă ceva în mână: un dihor care abia mai mişca.

— Înălţimea Ta, a început el trist, e…

— Ce e, omule? a întrebat Arutha nervos. Nu era momentul să deplângă moartea animalelor.

— Ascultă, îl întrerupse Roland. Dihorii lui Lewis nu s-au întors de două zile. Ăsta s-a târât în cămară acum câteva minute.

— Sunt bine antrenaţi, Sire, a zis Lewis răguşit. Ceva i-

a oprit din drum. Pe micuţul ăsta a călcat cineva, are spatele zdrobit.

— Tot nu pricep.

— Arutha, îl prinse Roland de braţ, Lewis îi trimite la vânătoare de şobolani în tunelurile de *sub castel.*

— Săpători! a exclamat Prinţul. Tsuranii sapă pe sub zidul de Răsărit! De-aia atacau la apus, să ne abată atenţia. Gardan, ia comanda! Amos, Roland, veniţi cu mine! Aduceţi sape, strigă el către un grup de oşteni. Trebuie să găsim tunelul şi să-l închidem.

— Zidurile castelului sunt înclinate, spuse Amos, şi ei ştiu că n-au cum să dea foc bârnelor din tuneluri ca să le dărâme. Aşa că vor să intre în castel.

— Carline! strigă Roland. E cu doamnele în pivniţă!

— Ia oameni cu tine şi du-te!

Arutha se aşeză pe burtă în curte şi puse urechea la pământ, încercând să afle pe unde săpau duşmanii.

Carline stătea lângă Lady Marna. Guvernanta voia să dea exemplu de calm şi broda, făcându-se că nu băga de seamă foiala celorlalte. Sunetele bătăliei se opriră lăsând locul unei tăceri la fel de neliniştitoare.

— Of, să stai aici ca o pasăre în colivie.

— O lady n-are ce căuta pe metereze.

— Pot şi eu să îngrijesc răniţii şi să car apă, s-a ridicat Prinţesa în picioare. Toată lumea poate.

Doamnele curţii o priviră de parcă îşi pierduse minţile.

— Înălţimea Ta, o rugă Lady Marna. Stai liniştită. Vom avea multe de făcut când se termină bătălia.

Carline voia s-o repeadă, dar se opri şi ridică mâna.

— Voi auziţi ceva?

În pivniţă se lăsă tăcerea. Din podea venea un sunet slab, ca un ciocănit. Carline îngenunche pe lespezile de piatră.

— My lady, a protestat fosta guvernantă. Nu trebuie…

— Linişte! E ceva…

— Probabil şobolanii, s-a înfiorat lady Gladys. Mişună cu sutele.
— Gura!
Podeaua se mişcă şi Carline sări în picioare. Printre lespezi apăru vârful unei dalte şi fata trase sabia. O lespede se înălţă şi se răsturnă în interior. Prin gaură se ridică capul unui războinic Tsurani cu părul murdar de pământ. Carline îi tăie gâtul cu sabia şi strigă:
— Ieşiţi afară! Chemaţi gărzile!
Femeile încremeniseră de frică şi Lady Marna, stăpână pe sine, pălmui o tânără care, parcă dezmeticindu-se, se repezi ţipând pe scări. Ca la un semnal, toate au fugit după ea, strigând după ajutor.
— Prinţesă! strigă Lady Marna.
Carline tocmai făcea o săritură în spate când un om ieşi din tunel şi o împinse pe fată. Lady Marna înşfăcă un pietroi şi îl izbi în ţeasta neapărată de coif, prăvălindu-l peste cei din spatele lui.
Carline îl înjunghie pe următorul şi îl lovi cu piciorul în faţă pe altul.
— Prinţesă! Trebuie să fugim!
Carline nu răspunse. Evită lovitura unui Tsurani şi Lady Marna ţipă. Omul se întoarse din reflex şi Carline îl tăie cu sabia. Altul ridică paloşul s-o ucidă pe Lady Marna şi Carline îi înfipse sabia în gât, apoi o luă pe guvernantă de mână şi o împinse către uşă. La capătul scărilor se întoarse către atacatori, care se apropiau atenţi; fata ucisese destui ca ei să nu mai rişte.
Pe neaşteptate cineva se năpusti pe scări urmat de oştenii castelului. Roland, în graba sa de a o apăra pe Prinţesă, se împiedică şi dărâmă trei Tsurani căzând, cu ei cu tot, în deschizătura din podea.
— Roland! ţipă Carline.
Majoritatea gărzilor se repeziră după el, cei rămaşi luptând cu duşmanii care reuşiseră să intre. Din tunel răsunau gemete, blesteme şi strigăte. Un oştean a tras-o pe Carline în sus pe scări. Ea se zbătea în strânsoarea

omului şi ţipa:

— Roland!

Arutha găsise tunelul şi ordonase să fie săpat un puţ, şi din el, un alt tunel lângă zid pentru a ajunge la Tsurani. Voia să-l surpe ca să nu mai aibă inamicii pe unde intra. Intrând în tunel, aduseră scânduri de întărire şi începură lupta corp la corp. Era imposibil să faci ordine în îngrămădeala de sub pământ unde numai raza unui felinar răsturnat arunca lumini pe pereţi.

— Mai adu oameni, ordonă Arutha şi oşteanul de lângă el se întoarse la puţ.

Pasajul săpat de Tsurani era lat dar avea doar un metru şi jumătate înălţime şi Prinţul trebui să se cocoşeze. Orientându-se după zgomot, porni spre locul unde se dădea grosul luptei. Scena părea desprinsă dintr-un coşmar, felinarele Tsuranilor erau rare şi slabe. Lângă Arutha o voce cunoscută blestema printre icnete.

— Încă zece metri, flăcău! strigă Amos.

Arutha pierduse simţul distanţei şi al timpului în ceaţa bătăliei şi în învălmăşeala de oşteni.

— Paie! a strigat Amos şi legături de fân au trecut din mână în mână până la el. Torţe! a continuat căpitanul şi a dat foc paielor uscate chiar lângă întăriturile de lemn care susţineau tavanul. Afară!

Toţi oştenii porniră spre ieşiri. Tsuranii către exteriorul castelului, Midkemienii spre curte, tuşind aplecaţi. Amos şi Arutha traversară ieşirea şi se pomeniră în pivniţă unde gărzile transpirate tocmai închideau deschizătura. Sub pământ se auzi un uruit înfundat şi din gaura rămasă ieşi un val de praf şi de fum. Pe faţa brăzdată de noroi a lui Amos se aşternu un rânjet.

— S-a prăbuşit!

Ameţit de fum, Arutha bău o cană cu apă şi dădu din cap.

— Eşti teafăr? întrebă Carline. Unde-i Roland?

— Nu se vedea nimic acolo. A fost în tunel? Carline îşi muşcă buzele să nu plângă. S-ar putea să fi ieşit prin curte. Hai să vedem.

Lângă puţ zăceau tuşind o mulţime de oşteni şi în aer plutea un fum acru care ieşea încă din pământ. Arutha simţi sub călcâie o altă surpătură şi lângă zid terenul se lăsă în locul în care fusese pasajul subteran

— Unde-i scutierul Roland?

— Aici, Înălţimea Ta, răspunse un oştean.

Carline a ajuns prima la Roland, care zăcea pe pământ cu ochii închişi. Avea faţa palidă şi îi curgea sânge din coaste.

— L-am târât pe ultimii metri, a zis oşteanul. Am crezut că e ameţit de fum, dar era rănit.

Carline îi luă capul în poală şi Arutha îi tăie curelele platoşei şi tunica.

— Nu-i o rană adâncă. Se reface repede.

— O, Roland, oftă Carline. Rănitul deschise ochii şi zâmbi slab.

— Ce e? Credeai că am murit?

— Monstru nesimţitor! Acum ţi-ai găsit timp de farse? l-a strâns ea în braţe.

— Au, mă doare!

— Nu mişca, trebuie să-ţi legăm rana. Roland s-a aşezat mai bine.

— Nu m-aş mişca acum nici pentru jumătate din Ducat.

— De ce te-ai aruncat aşa peste Tsurani?

— Să-ţi spun drept, m-am împiedicat de trepte şi n-am mai putut să mă opresc.

Cei din jur izbucniră în râs. Carline îşi lipi obrazul de fruntea lui.

— Eşti un mincinos. Şi te iubesc.

Arutha i-a făcut semn lui Amos şi au plecat. La colţ îl întâlniră pe Charles, fostul sclav Tsurani, cărând apă cu o cobiliţă şi l-au oprit. Era murdar de noroi şi sângera.

— Ce-ai păţit?

— Bună luptă, surâse Charles palid şi clătinându-se de oboseală. Sărit în groapă. Charles oştean bun.

Arutha rămase mut de uimire.

— Tu ce crezi? îl întrebă el pe Amos după ce plecase Charles.

— Eu m-am învârtit mai mult printre pungaşi şi alte lepădături. Cred totuşi că poţi conta pe Charles, a râs Amos.

— Ce curaj a avut să sară în tunel fără să-i spună nimeni. Trebuie să mă gândesc la ce-a zis Longbow, adică să-l iau în serviciul nostru.

Curtea se linişti odată cu căderea serii. Doar pământul reavăn dintr-un colţ şi adâncitura de lângă zid aminteau de atacul prin surpriză.

Fannon mergea şchiopătând de-a lungul zidurilor, sprijinit de Tully. Arutha îi zâmbi şi l-a luat de braţ.

— Ce e? M-aţi scos din pat ca să preiau comanda?

Arutha îi arătă marea, pe care zeci de puncte albe se conturau la orizont sub cerul albastru, luminate de soarele care răsărea.

— Flota de la Carse şi Tulan. Astăzi îi alungăm şi până mâine nu mai e picior de venetic pe aici. Îi împingem spre Est fără milă şi nu cred că mai vin curând.

— Cred că ai dreptate, Arutha. Am auzit că te-ai descurcat foarte bine. Tatăl tău şi Ducatul se pot mândri cu tine. Am îmbătrânit, oftă el, e timpul să las locul altora mai tineri.

— Ce să zic! pufni Tully. Erai în scutece când eu eram deja preot.

Toată lumea râse auzind exagerarea.

— Trebuie să ştii, Fannon, că doar datorită lecţiilor tale m-am descurcat bine.

— Poate că nu eşti bătrân, îl luă Tully de braţ, dar acum eşti încă bolnav. În pat cu tine, te-ai fâţâit destul. De mâine ieşi în fiecare zi şi în curând ai să ţipi la toţi, ca de obicei.

Fannon a zâmbit şi se lăsă dus iar Gardan a comentat:

— Instructorul Militar are dreptate, Înălţimea Ta. Ducele trebuie să fie tare mândru de tine.

Faţa ascuţită a lui Arutha era cufundată în meditaţie şi ochii îi erau fixaţi la orizont pe flota care se apropia.

— Asta pentru că am avut lângă mine oameni foarte buni. Tu, Gardan şi tu, Martin aţi fost magnifici. Şi tu, piratule, zâmbi Arutha. Îţi suntem îndatoraţi.

Amos vru să facă pe modestul, dar nu se prea pricepea.

— Păi, mi-am apărat şi pielea mea. A fost o bătălie pe cinste.

— Să sperăm că terminăm cu bătăliile astea pe cinste. Daţi ordinele de luptă.

Carline stătea în turnul de observaţie cu braţul în jurul unui Roland palid, dar bine dispus.

— Bine că se termină coşmarul ăsta.

— A fost un coşmar.

— Nu chiar, o privi el zâmbind. A avut şi părţile lui bune.

— Pungaşule, spuse ea sărutându-l. Chiar mă întrebam dacă nu cumva curajul tău nesăbuit n-a fost decât un truc ca să-mi câştigi inima.

— My lady, se prefăcu el jignit, sunt ofensat.

— Am fost înnebunită de frică, nu ştiam dacă mai ieşi viu din tunelul ăla. Ştii… privirea fetei se opri pe turnul magicianului, la fereastra camerei lui Pug.

— Ştiu, zise Roland. Şi mie mi-e dor de el. Şi de Tomas.

— Parcă au trecut o sută de ani. Eram doar o fetiţă, cu ideile despre viaţă şi dragoste ale unei fetiţe. Cine mi-a spus că unele iubiri vin pe neaşteptate, ca briza dinspre mare, şi că altele apar din sămânţa prieteniei?

— Părintele Tully. Avea dreptate. Oricum, atâta vreme cât ai sentimente, eşti viu.

— Crezi că se termină cu bătăliile? întrebă ea privind oştenii care se pregăteau de atac.

— Nu, vor veni iar. Războiul ăsta e făcut să dureze.

Kasumi de Shinzawai, Lider de Armată al forţelor reunite ale clanului Kanzawai din partidul Roţii Albastre, se uita lung la inamicii de pe meterezele castelului. Deabia îi distingea cu privirea şi nu ştia cum îi cheamă, dar îi cunoştea ca pe proprii lui oameni. Tânărul înalt şi subţirel care lupta ca un demon şi făcea ordine în învălmăşeală; uriaşul smead care nu se dezlipea de el şi respingea toate atacurile de pe ziduri, cel în verde care alerga ca un spirit prin păduri, iritându-i pe oamenii lui Kasumi cu uşurinţa cu care se mişca printre liniile lor de observaţie; bărbatul lat în umeri care mânuia sabia curbată şi rânjea mereu ca un demon. Kasumi îi salută pe toţi în gând, onorându-le vitejia, deşi erau duşmanii lui şi nişte barbari.

Chingari de Omechkel, Prim Lider de Atac, îi întrerupse şirul gândurilor.

— Lider de Armată, flota barbară se apropie de port. Într-o oră îşi debarcă oamenii.

Kasumi se uită la pergamentul pe care-l citise de multe ori din zori, de când venise printr-un curier. Scrisoarea era însemnată cu sigiliul tatălui său, Kamatsu, Lord de Shinzawai iar Kasumi îşi acceptă cu calm soarta.

— Dă ordine de plecare. Ridicăm tabăra imediat şi adunăm oamenii. Ni s-a ordonat să ne întoarcem la Kelewan. Trimite cercetaşii înainte.

— Acum că au distrus tunelul, plecăm? Chingari se străduia să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Nu e nicio dezonoare, Chingari. Clanul nostru s-a retras din Alianţa pentru Război odată cu alte clanuri din partidul Roţii Albastre. Partidul Războiului a rămas singur să conducă invazia.

— Iar se amestecă politica în cuceririle noastre. Ce victorie am fi obţinut dacă luam un castel ca ăsta!

— Adevărat, a râs Kasumi. Sunt cei mai buni de până

acum. Deja am învăţat multe de la ei. Ziduri înclinate ca săpătorii să nu le poată prăbuşi, o chestie tare deşteaptă. Şi animalele astea splendide! Cum se mişcă! La fel ca Thunii prin tundrele de acasă. Fac eu rost de câteva într-un fel sau altul. Da, oamenii ăştia nu sunt nişte simpli barbari. Spune-mi, au mai dat cercetaşii peste urme ale diavolilor pădurii?

— Mârşavii ăia? scuipă Chingari. Sunt mulţi şi merg iar spre Nord. Stau ca un pumnal în coasta noastră, la fel ca şi barbarii.

— Lasă că avem noi grijă de ei după ce cucerim lumea asta. Barbarii vor fi sclavi buni, puternici, pe unii poate îi facem vasali, să jure credinţă caselor noastre, însă mârşavii trebuie ucişi până la ultimul. Să-i lăsăm deocamdată pe barbari să creadă că fugim de teama flotei lor. Acum războiul ăsta e treaba clanurilor rămase în Partidul Războiului. Să-şi bată Tasaio de Miwanabi capul cu garnizoanele rămase fără apărare când plecăm noi spre Răsărit. Până nu se aliniază iar clanul Kanzawai la Înaltul Consiliu, noi nu mai avem ce face aici.

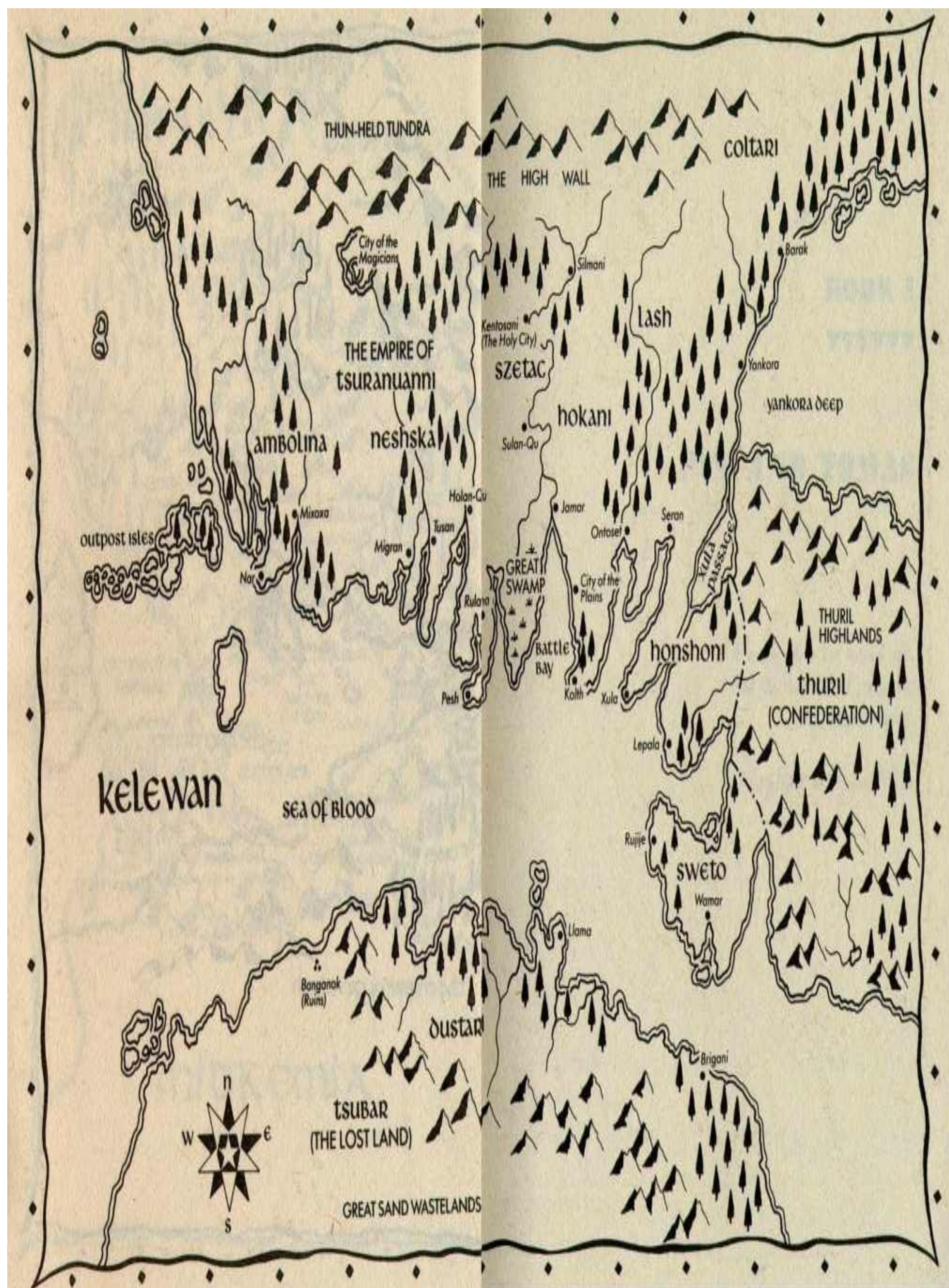
Chingari îl salută şi se depărtă iar Kasumi rămase să se gândească la implicaţiile mesajului primit de la tatăl său. Ştia că retragerea forţelor partidului Roţii Albastre constituie o lovitură pentru Lordul Războiului şi partidul lui. Consecinţele unei asemenea manevre se vor face simţite mult timp în Imperiu. Lordul Războiului nu va mai obţine nicio victorie răsunătoare, căci, odată cu retragerea forţelor fidele lorzilor Kanzawai şi a altor clanuri din Roata Albastră, vor fi şi alte familii care se vor gândi de două ori înainte să se unească într-un atac hotărâtor. Tatăl lui Kasumi şi ceilalţi lorzi făcuseră o mişcare îndrăzneaţă, dar periculoasă, iar războiul se va prelungi. Lordul Războiului avea acum prea puţini oameni pentru a apăra suprafaţa mare de teren cucerită. Nu va avea decât două soluţii: fie să se retragă de pe Midkemia şi să fie umilit în faţa înaltului Consiliu, fie să reziste pe loc şi să aştepte o altă schimbare în politică.

Mişcarea făcută de Roata Albastră era uimitoare, dar riscantă şi putea da naştere unor foarte periculoase schimbări de politică în Înaltul Consiliu. „O, tată” îşi zise Kasumi în gând,” am intrat prea mult în Marele Joc şi ne-am pus în primejdie familia, clanul, onoarea şi poate chiar Imperiul.”

CARTEA a-II-a

MILAMBER
ŞI
VALHERU

THUN-HELD TUNDRA
THE HIGH WALL
COLTARI
City of the Magicians
Silmani
Barak
Kentosani (The Holy City)
LASH
THE EMPIRE OF TSURANUANNI
SZETAC
Yankora
YANKORA DEEP
HOKANI
AMBOLINA
NESHSKA
Sulan-Qu
Mixoxa
Holan-Cu
Jamar
Seran
OUTPOST ISLES
Tusan
Migran
Ontoset
XULA PASSAGE
Nar
GREAT SWAMP
City of the Plains
Ruland
THURIL HIGHLANDS
BATTLE BAY
HONSHONI
THURIL (CONFEDERATION)
Pesh
Kolth
Xula
Lepala
KELEWAN
SEA OF BLOOD
Rujije
SWETO
Wamar
Llama
Banganok (Ruins)
DUSTARI
Brigani
TSUBAR (THE LOST LAND)
GREAT SAND WASTELANDS
N
W
E
S

19
SCLAV

SCLAVUL MURIBUND ŢIPA.

Ziua era îngrozitor de caldă. Ceilalţi sclavi îşi vedeau de treburile lor, să nu bage în seamă ţipetele. În lagărul de muncă, viaţa nu valora mare lucru şi nu puteai să meditezi prea mult la o soartă care-i pândea oricum pe toţi. Muribundul fusese muşcat de relli, o creatură a mlaştinilor, asemănătoare unui şarpe. Veninul lui acţiona încet şi foarte dureros; în afară de un miracol, nu exista niciun antidot.

Brusc se făcu linişte şi Pug văzu un oştean de gardă care-şi ştergea sabia. Vocea lui Laurie, Midkemianul înalt şi blond, fost trubadur în Tyr-Sog, îi şopti în ureche.

— Se pare că prea-onorabilul supraveghetor a fost deranjat de ţipetele lui Toffston.

— Cel puţin nu s-a mai chinuit, murmură Pug printre dinţi, legându-şi o frânghie de mijloc. Ai grijă, copacul ăsta e bătrân şi s-ar putea să fie putred.

Pug se căţără în ngaggi, un arbore de mlaştină asemănător stejarilor, pe care Tsuranii îl foloseau ca lemne de foc şi pentru răşină. Cum n-aveau metale, descoperiseră înlocuitori; de pildă din lemnul de ngaggi făceau şi un fel de hârtie, incredibil de tare, din care confecţionau o mulţime de alte lucruri. Răşina se folosea la laminarea lemnului şi la prelucrarea pieilor, cu care, lucrate cu grijă, se croiau armuri de piele la fel de rezistente ca şi cămăşile de zale de pe Midkemia. Din lemnul tratat se făceau arme, aproape la fel de tăioase ca oţelul.

Cei patru ani în lagărul de muncă îi întăriseră muşchii

lui Pug iar pielea căpătase un bronz de neşters datorită soarelui necruţător. Ca toţi sclavii, îşi lăsase barbă.

Pug se urcă mai sus, cu ochii după creaturile periculoase care trăiau în arborii de pe Kelewan. A prins o mişcare cu coada ochiului şi încremeni. Dar nu era decât un needler, o făptură inofensivă a cărei apărare o constituia asemănarea ei cu smocurile de ţepi de pe copacul ngaggi. Pug începu să-şi lege frânghiile în jurul trunchiului; trebuia să taie coroana, ca apoi arborele să fie tăiat fără primejdie pentru sclavii de jos.

După câteva izbituri cu toporul, simţi cum lama intră în ceva moale şi mirosul de putreziciune îi asaltă nările.

— E putred! i-a strigat el lui Laurie. Spune-i supraveghetorului.

Se uită apoi împrejur. Pe deasupra mlaştinii zburau insecte şi păsări ciudate; încă nu se obişnuise cu ele, chiar după patru ani petrecuţi aici. Nu se deosebeau foarte mult de cele de pe Midkemia, dar micile diferenţe nu făceau decât să-i aducă mereu aminte că nu este acasă. Albinele trebuie să aibă dunguliţe galben cu negru, nu roşu aprins iar vulturii n-ar trebui să aibă aripile cu galben şi nici şoimii dungi roşii. Evident că nu le puteai numi albine, vulturi sau şoimi şi Pug găsea că îi e mai uşor să accepte creaturile complet diferite: needra cea cu şase picioare, placidul animal de povară, un fel de bovină cu două rudimente de membre în plus, sau cho-ja, creaturile insectoide inteligente care îi serveau pe Tsurani şi le vorbeau limba. Cu ele se obişnuise, însă disperarea îl cuprindea de fiecare dată când zărea cu coada ochiului ceva ce semăna cu făpturile Midkemiene.

— Vine supraveghetorul, îl trezi Laurie din meditaţie.

Pug blestemă în gând. Dacă şeful trebuia să se murdărească în mlaştină, are să fie tare furios şi asta însemna bătăi şi o reducere a raţiilor de hrană şi aşa foarte mici.

Nogamu venea plescăind prin mlaştină şi înjurând cu foc. Era tot sclav dar se ridicase în cel mai înalt post pe

care-l putea spera un sclav şi, chiar dacă nu va mai fi niciodată liber, avea multe privilegii şi oşteni şi oameni liberi sub comanda lui. Era ras complet şi avea pometţii înalţi şi ochii aproape negri ca ai majorităţii Tsuranilor.

— Ce-i cu copacul? mârâi supraveghetorul stând la rădăcina copacului cu roba scurtă ridicată deasupra genunchilor.

Pug vorbea Tsurani mai bine decât orice alt Midkemian din lagăr, fiind şi cel mai vechi sclav din zonă.

— Miroase a putreziciune. Ar trebui să doborâm un altul, domnule supraveghetor.

— Sunteţi leneşi, şi-a încleştat Nogamu pumnii. N-are nimic, nu vreţi voi să munciţi. Taie-l!

Pug a oftat. Nu puteai să discuţi cu Ursul, cum îl porecliseră Midkemienii, iar acum părea şi mai furios decât de obicei. Pug tăie coroana şi mirosul se înteţi, aşa că dezlegă repede frânghiile, exact în clipa în care copacul se despica cu zgomot, evitând astfel să fie şi el tăiat în două de greutatea jumătăţilor de trunchi. A apreciat repede direcţia şi a sărit, izbind apa cu spatele. Fundul mlaştinii era mâlos şi îi protejă oasele. Aerul îi ieşi cu zgomot din plămâni, dar se ridică repede în apa de un metru şi a respirat uşurat, însă în chiar clipa următoare greutatea crăcilor îl trimise cu capul la fund şi apa noroioasă îi intră în gură.

— Scuipă! îi ridică Laurie capul. Scuipă repede, altfel faci febră! Hei, trageţi de ramuri să-l scot de aici. Câţiva sclavi au venit să-i ajute, însă nu puteau mişca suficient greutatea de pe Pug.

— Aduceţi topoarele! a strigat Laurie.

— Nu, s-a împotrivit Nogamu, n-avem timp, sunt copaci de tăiat. Lăsaţi-l acolo.

— Cum să-l lăsăm? Nu vezi că se îneacă?

Nogamu îl izbi cu biciul peste faţă, tăindu-i obrazul. Laurie tresări, dar nu i-a dat drumul lui Pug.

— La muncă, sclavule. Vezi tu ce păţeşti că mi-ai vorbit aşa. Mişcă! A ridicat biciul din nou, însă o voce din

spate l-a oprit.

— Scoate-l de acolo. Nogamu se întoarse furios către oşteanul în armură albastră şi făcu ochii mari.

— Cum doriţi, my lord.

Laurie îl trase pe Pug pe mal, lângă tânărul războinic.

— Îi mulţumesc stăpânului că mi-a salvat viaţa, a zis Pug tuşind.

Oşteanul nu i-a răspuns, în schimb s-a adresat calm supraveghetorului.

— Sclavul a avut dreptate, copacul era putred. Nu se cuvine să-l pedepseşti pe el pentru judecata ta greşită şi proasta ta dispoziţie. Ar trebui să pun să te biciuiască, dar pierdem timpul. Sunteţi în urmă cu lucrul şi tatăl meu e nemulţumit.

— Mi-am pierdut cinstea obrazului în ochii lordului, a plecat Nogamu capul. Îmi daţi voie să-mi iau viaţa?

— Nu, onoarea e prea mare pentru tine. Du-te la treabă.

Supraveghetorul s-a înroşit de furie şi de umilinţă. A ridicat biciul şi a poruncit.

— Voi doi, înapoi la muncă!

Laurie s-a ridicat, dar lui Pug i-a trebuit ceva timp să se pună pe picioare.

— Ăştia nu mai lucrează azi, a zis tânărul lord. Să li se panseze rănile, ordonă el unei gărzi.

Pug era recunoscător atât pentru el cât şi pentru Laurie. Rănile neîngrijite se infectau repede în locul acela cald şi murdar. Au plecat însoţiţi de privirea plină de ură a supraveghetorului.

Podelele din lemn scârţâiră şi Pug se trezi imediat; după atâţia ani de sclavie învăţase să distingă zgomotele, naturale sau nu, ale nopţii.

Paşii se apropiau de salteaua lui; simţi nişte mâini care-l căutau şi o durere ascuţită în piept. Îl prinse pe atacator de braţe şi se rostogoliră unul peste celălalt.

Tăişul ascuţit străpunse din nou carnea lui Pug, de data aceasta despicându-i palma, dar criminalul n-apucă să lovească din nou, cineva îl ţinea din spate.

Oştenii se năpustiră în colibă aducând felinare şi Pug îl văzu pe Laurie stând călare pe Nogamu. Ursul respira încă, însă, după pumnalul înfipt în spate, n-avea s-o mai ducă mult.

— E mort? întrebă tânărul lord fără nicio inflexiune a vocii.

— Trăiesc, my lord, s-au deschis sfidători ochii lui Nogamu, dar am să mor de tăiş.

Pe faţa transpirată i se aşternu un zâmbet slab.

— Nu cred, zise oşteanul la fel de calm. Gărzi, spânzuraţi-l. Clanul lui nu va înălţa osanale pentru el. Lăsaţi cadavrul pradă insectelor, să fie pildă şi pentru alţii care vor să-mi nesocotească poruncile.

— Nu, stăpâne, te rog. Lasă-mă să mor de tăiş, doar câteva minute, bolborosi Nogamu prin spuma roşiatică ce-i ieşea din gură.

Doi oşteni zdraveni îl târâtă afară fără menajamente. A ţipat tot drumul, frica de funie împrumutând vocii lui o putere surprinzătoare.

Toată lumea stătu nemişcată până când strigătele se întrerupseră brusc. Lui Pug îi curgea sânge din tăietura nu prea adâncă din piept şi nu mai putea mişca mâna vătămată.

— Adu-l pe prietenul tău, i-a ordonat ofiţerul lui Laurie.

În camera lui, lordul trimise după medicul lagărului şi aşteptă în tăcere venirea acestuia. Doctorul, un bătrân Tsurani îmbrăcat în roba unuia din numeroasele ordine religioase – care dintre ele, Pug nu ştia – apăru repede şi îi examină rănile.

— Cea din piept nu e gravă, dar muşchii şi tendoanele mâinii sunt tăiate. Se vindecă, dar îşi va pierde o parte din mobilitatea şi forţa mâinii.

— Bine, spuse ofiţerul cu dezgust şi nerăbdare. Pansează-l.

Medicul curăţă rănile, îi cusu mâna lui Pug, îi puse în vedere s-o ţină curată şi plecă. Pug ignoră durerea, calmându-şi mintea cu un exerciţiu învăţat de la Kulgan.

— Legea spune că trebuie să vă ucid pentru că l-aţi omorât pe supraveghetor.

Pug şi Laurie n-au răspuns, trebuiau să păstreze tăcerea până li se ordona să vorbească.

— Dar cum l-am spânzurat pe supraveghetor, pot să fac ce vreau cu voi. Consideraţi-vă pedepsiţi. Acum plecaţi şi veniţi iar mâine dimineaţă, văd eu până atunci ce fac cu voi.

Au ieşit ştiind că sunt norocoşi, în alte împrejurări ar fi atârnat lângă Nogamu.

— Ce-a fost asta? s-a mirat Laurie.

— Mă doare aşa de tare că nu mă mai întreb nimic. Sunt fericit că apucăm ziua de mâine.

— Cred că tânărul lord are un gând ascuns.

— Poate. Eu unul am încetat de mult să încerc să-l înţeleg, de-aia am rămas în viaţă. E foarte uşor să sfârşeşti aşa, arătă el trupul supraveghetorului atârnând sub lumina palidă a lunii.

— S-ar putea să ai dreptate, dar eu tot mă gândesc la evadare.

— Unde, trubadurule? râse amar Pug. Cum vei trece în lumea noastră?

Tânărul ofiţer stătea pe o grămadă de perne, cu picioarele încrucişate după obiceiul Tsurani. Făcu semn gărzilor să plece şi le ordonă sclavilor să se aşeze. Ei ezitară, căci niciun sclav n-avea voie să stea jos în preajma stăpânului.

— Sunt Hokanu de Shinzawai, a început el direct. Lagărul e proprietatea tatălui meu care m-a trimis să văd de ce recolta e aşa proastă. Acum nu mai am nici supraveghetor pentru că Nogamu a fost un tâmpit care vă acuza pe voi pentru prostia lui. Ce e de făcut?

Cei doi n-au răspuns şi Hokanu a urmat:

— De când sunteţi aici? A ascultat răspunsurile şi l-a

arătat pe Laurie. Tu vorbeşti foarte bine limba noastră, dacă te gândeşti că nu eşti de mult aici. Iar tu ai rezistat mai mult decât oricare din compatrioţii tăi ţepeni. Chiar ai putea trece drept un ţăran dintr-o provincie îndepărtată.

Pug şi Laurie se întrebau unde vrea să ajungă Hokanu şi Pug îşi dădu brusc seama că lordul era mai tânăr decât el cu un an sau doi, prea tânăr pentru responsabilităţile lui. Pe Midkemia ar fi încă ucenic sau, ca nobil, şi-ar fi continuat învăţătura în arta guvernării.

— Cum de vorbeşti aşa de bine? îl întrebă el pe Pug.

— Stăpâne, am fost printre primii capturaţi, doar şapte Midkemieni între atâţia sclavi Tsurani. După un timp am rămas singur, ceilalţi au murit din cauza rănilor sau au fost ucişi de gărzi. Timp de un an n-am mai avut cu cine să vorbesc în limba mea.

— Şi tu?

— Stăpâne, eu sunt cântăreţ, trubadur în ţara mea. Călătorim şi învăţăm multe limbi. Am ureche muzicală şi limba voastră e ceea ce se numeşte o limbă muzicală, de tonalităţi, cuvinte cu aceleaşi sunete au înţelesuri diferite datorită intonaţiei cu care sunt pronunţate. Avem şi noi nişte limbi asemănătoare în sudul Regatului.

— E bine de ştiut, zise enigmatic tânărul. Norocul omului e alcătuit din evenimente aparent întâmplătoare. E mare harababură în lagărul ăsta, iar eu trebuie să fac un raport pentru tatăl meu. Cred că ştiu care e problema, dar aş vrea să aud ce crezi tu, care eşti de mult aici.

Pug şi-a adunat gândurile; trecuse mult timp de când nu mai fusese solicitat să-şi exprime opiniile.

— Stăpâne, primul supraveghetor pe care l-am avut era isteţ şi ştia că oamenii, chiar sclavi, nu pot munci dacă sunt morţi de foame. Aveam hrană mai bună şi, dacă ne îmbolnăveam, timp să ne revenim. Nogamu era tot timpul furios şi lua orice dificultate ca pe o jignire la adresa lui. Dacă murea un sclav, credea că-i un complot, orice accident era răsplătit cu o reducere a raţiilor de

hrană şi orice succes i se cuvenea de drept.

— Am bănuit. Nogamu a fost un om important odată, hadonra – administrator – al proprietăţilor tatălui lui. Familia lui a fost găsită vinovată de complot împotriva Imperiului şi propriul lui clan l-a vândut ca sclav, pe el şi pe cei care au scăpat de spânzurătoare. N-a fost niciodată un sclav bun. S-a presupus că dacă i se dau responsabilităţi, talentele lui vor da roade. N-a fost cazul. Ce sclav de aici ar putea să conducă lucrările?

— Stăpâne, Pug…

— Nu, am alte planuri cu voi.

— Poate Chogana, stăpâne, spuse Pug ascunzându-şi curiozitatea. A fost fermier şi când a dat faliment a fost vândut pentru plata datoriilor. Are capul pe umeri.

Oşteanul bătu din palme chemând o gardă.

— Aduceţi-l pe sclavul Chogana. E bine că e Tsurani. Voi, barbarii, nu vă cunoaşteţi lungul nasului. Dacă pun pe unul din voi, probabil că oştenii vor tăia copacii şi sclavii vor sta de pază.

După o clipă de tăcere, Laurie izbucni în râs şi Hokanu a zâmbit. Pug îl urmărea atent. Tânărul lord, care avea putere de viaţă şi de moarte asupra lor, părea că face eforturi să le câştige încrederea. Laurie îl plăcea, dar Pug era prudent. Învăţase de la bun început un lucru important despre Tsurani: nu uitau niciodată cine sunt. Tânărul nobil simţi privirea lui Pug şi se uită la el. Ochii li se întâlniră o clipă, după care Pug plecă privirea, cum trebuia să facă un sclav. Dar înţelese mesajul; Hokanu păruse că-i spune: „Nu crezi că sunt prietenul vostru. Nu mă interesează atâta timp cât îţi joci rolul cum se cuvine.”

— Mergeţi în coliba voastră, mâncaţi şi vă odihniţi. Plecăm imediat după masă.

S-au înclinat adânc şi au ieşit. Pe drum, Laurie întrebă:

— Oare unde mergem? Oricum, sigur e un loc mai bun decât ăsta.

Pug îşi punea aceeaşi întrebare.

Cineva îl scutură de umăr să-l trezească. Chogana puse degetul la gură şi îi făcu un semn să iasă afară. Se aşezară în umbra colibei să se ferească de soarele arzător al dimineţii. Bătrânul sclav vorbi rar, ca de obicei.

— Lordul Hokanu mi-a spus că tu ai fost cel care m-a propus ca supraveghetor. Îţi sunt îndatorat, s-a înclinat demn Chogana.

— Nu ai pentru ce, s-a înclinat şi Pug, un gest formal şi neobişnuit în lagăr. Vei avea grijă de fraţii noştri şi te vei comporta aşa cum trebuie să se poarte un supraveghetor.

Chogana a zâmbit larg arătându-şi dinţii cafenii după atâţia ani de mestecat nuci tateen. Conţineau un narcotic slab care făcea ca munca să li se pară mai uşoară. Pug le evitase, ca de altfel majoritatea Midkemienilor, deşi nu pentru un motiv anume, ci doar în ideea că ar însemna o înfrângere a voinţei.

— Când eram copil la ferma tatălui meu din Szetac, s-a descoperit că aveam talent. M-au cercetat dar au spus că nu suficient. Pug nu pricepu ce voia să zică, dar nu îl întrerupse. Deci m-am făcut fermier ca tata. Însă talentul nu mi-a dispărut. Văd lucruri, Pug, lucruri ascunse în oameni. S-a dus vestea despre talentul meu şi oamenii au început să vină la mine, mai mult cei săraci, să-mi ceară sfatul. Eram îngâmfat, le ceream mulţi bani şi le spuneam ce văd. Mai târziu am învăţat umilinţa şi tot le spuneam ce văd. Şi totuşi oamenii plecau furioşi. Ştii de ce? râse el. Pentru că nu voiau să audă adevărul. M-am prefăcut că mi-a dispărut talentul şi n-a mai venit nimeni. În tine am văzut ceva Pug, şi vreau neapărat să-ţi spun înainte să pleci. Eu eram să mor aici, dar soarta ta va fi alta. Vrei să ştii? În tine e o putere interioară, ascunsă adânc. Nu ştiu precis ce este, dar există.

Pug cunoştea atitudinea ciudată a Tsuranilor faţă de magicieni şi s-a temut ca nu cumva să-i ghicească cineva

aptitudinile. Câţiva sclavi din lagăr ştiau că a fost scutier, dar nu spusese nimănui despre ucenicia lui.

— Te-am visat, Pug, a urmat Chogana eu ochii închişi. Erai pe un tron înalt şi te confruntai cu un duşman înfricoşător. Nu ştiu ce înseamnă visul, dar pot să-ţi spun că, înainte să te urci pe tron să-ţi înfrunţi duşmanul, trebuie să-ţi găseşti acel centru secret al fiinţei tale, locul interior de pace perfectă, *wal,* cum îl numim noi. Odată ajuns acolo, nimeni şi nimic nu te poate atinge. Trupul tău poate suferi, chiar muri, dar tu, în interiorul *wal*-ului tău, eşti liniştit. Să cauţi cu atenţie şi stăruinţă, puţini oameni îl găsesc.

— Mulţumesc, Chogana. Un singur lucru vreau să te întreb. Ai vorbit de un duşman. Poţi să-mi spui ceva despre el?

— Da, a râs Chogana. L-am văzut clar. Este duşmanul de care oricui trebuie să-i fie frică. Erai tu.

Pug şi Laurie stăteau pe treptele unui templu înconjuraţi de şase gărzi Tsurani, aşteptându-l pe Hokanu. Oştenii fuseseră destul de cumsecade cu ei în călătoria lungă şi obositoare. Fără cai, toţi Tsuranii mergeau pe jos, cu excepţia căruţelor trase de needra sau a litierelor nobililor cărate de sclavi transpiraţi.

Pug şi Laurie erau acum îmbrăcaţi în robe scurte gri, purtate numai de sclavi. Fâşia de pânză din jurul şalelor purtată în mlaştini nu era socotită decentă pentru oraş. Tsuranii puneau ceva preţ pe decenţă, deşi nu aşa de mult ca în Regat.

Veniseră pe un drum de-a lungul coastei unei întinderi mari de apă, numită Golful Bătăliei şi Pug se întrebase dacă e într-adevăr un golf, căci era mai mare decât orice văzuse el pe Midkemia iar malul celălalt nu se vedea nici de pe promontoriul înalt. După câteva zile au intrat în zone locuite, trecând printre lanuri de culturi, şi în sfârşit, ajunseră în oraşul Jamar.

Pasiunea Tsuranilor pentru culorile vii se vedea în îmbrăcămintea tuturor, de la lucrători până la nobili; desenele complicate îţi luau ochii prin varietate. Doar sclavii erau îmbrăcaţi în cenuşiu.

Aglomeraţia din oraşe i-a lăsat muţi de uimire: căruţe trase de needra, negustori, călători, nobili, lucrători, toţi păreau un furnicar imens care bloca străzile şi fura privirea. Mulţi se opreau să se holbeze la Midkemienii înalţi, în special la Laurie care-i depăşea cu mult pe Tsuranii porecliţi de ei godaci.

În centrul oraşului se aflau templele cele mai importante: zece piramide împrăştiate într-un parc uriaş şi placate cu faianţă colorată împodobită cu desene. În faţa fiecărui templu se aflau terase pe care curgeau izvoare trecând prin cascade miniaturale. Iarba era presărată cu arbori pitici printre care se plimbau muzicieni cântând la flaut şi la instrumente cu coarde străine ochilor lui Pug. Muzica era ciudată, atonală, însă mult gustată de trecători. Şi lui Laurie îi plăcea:

— Ascultă! Ce semitonuri, a oftat el. E ciudată, dar e muzică. Dacă aş putea să mai cânt! Poate că m-aş obişnui şi cu muzica lor.

Gărzile lui Hokanu făceau drum convoiului prin strigăte „Shinzawai! Shinzawai!” şi toată lumea se dădea la o parte. O singură dată au făcut şi ei loc unui grup de bărbaţi îmbrăcaţi în roşu şi cu mantii din pene stacojii. Marele preot purta o mască din lemn reprezentând un craniu iar ceilalţi aveau feţele vopsite în roşu şi suflau în fluiere de trestie. Oştenii au făcut gesturi ciudate iar Pug a aflat mai târziu că aceia era preoţii lui Trakamu, cel ce devorează inimile, fratele lui Sibi, zeiţa morţii.

— Stăpâne, a cerut Pug permisiunea să vorbească pe treptele templului, ce zeu locuieşte aici?

— Barbar ignorant, râse oşteanul de gardă, zeii nu locuiesc în temple, ci în Bolţile Superioare şi în Bolţile Inferioare. Templul e pentru oameni, ca să se roage lor. Fiul lordului meu aduce ofrande şi se roagă pentru

neamul Shinzawai lui Chochocan, zeul cel bun din Bolta Superioară şi lui Tomachaca, servitorul lui, zeul păcii.

Hokanu se întoarse şi plecară iar prin aglomeraţia incredibilă. Chiar şi Laurie, care călătorise mult, căsca gura şi scotea exclamaţii de uimire la cele mai obişnuite lucruri, spre amuzamentul gărzilor.

Clădirile pe lângă care treceau erau construite din lemn şi dintr-un material opac, asemănător pânzei, dar rigid. Doar câteva erau făcute din piatră, ca şi templele, dar lucrul cel mai surprinzător erau culorile. Pe fondul alb ieşeau în evidenţă bârnele, uşile şi ferestrele vopsite în cafeniu iar pe fiecare suprafaţă liberă, desene colorate reprezentau animale, zeităţi, scene de bătălie.

Reşedinţa Shinzawai se afla pe o stradă largă, despărţită de ea prin pajişti verzi înconjurate de garduri vii. Hokanu a intrat pe uşa păzită de două gărzi iar sclavii pe o uşă laterală, un cadru de lemn acoperit cu pânza aceea opacă, ce se deschidea prin alunecare.

Reşedinţa era pătrată, cu o grădină mare în interior. Lângă o fântână arteziană, stătea un bărbat în vârstă, într-o robă simplă albastră, şi se uita pe un pergament. Hokanu şi-a scos coiful şi a luat poziţia de drepţi iar tatăl lui s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat.

— Bine ai venit, fiule, mă bucur că te văd. Care e situaţia în lagăr?

Hokanu a făcut un raport concis, aproape militar şi a încheiat:

— Aşa că noul supraveghetor va avea mai multă grijă şi sunt sigur că producţia va creşte.

— Ai procedat cu înţelepciune, fiule. Lordul Războiului ne grăbeşte şi nu vrem să ne punem rău cu el. Ce-i cu ei? a întrebat el arătând pe cei doi sclavi.

— Sunt deosebiţi. M-am gândit la discuţia din ziua în care a plecat fratele meu în Nord.

— Ai mai vorbit cu cineva? şi-a mijit el ochii semănând în clipa aceea cu lordul Borric.

— Nu, tată, doar cu cei care au fost atunci la consiliu…

— Mai târziu, îl întrerupse lordul. În oraş nu există secrete. Spune-i lui Septiem că mâine dimineaţă plecăm la moşie. Şi, Hokanu… ai procedat bine.

Tânărul plecă mândru iar lordul se aşeză pe o bancă sculptată în piatră.

— Cum vă cheamă?

— Pug, stăpâne.

— Laurie, stăpâne.

Lordul se uită lung la ei şi le arătă o uşă laterală.

— Pe acolo se intră la bucătării. Pe hadonra îl cheamă Septiem.

Apropiindu-se de casă, dădură peste o fată care tocmai scăpase jos rufele dintr-un coş.

— Of, de-abia le-am spălat! strigă ea şi Pug se apleca să le adune.

Era înaltă pentru o Tsurani, aproape cât Pug şi avea părul castaniu legat într-o coadă. Îl privi cu ochii ei căprui pe sub gene lungi şi negre, citi admiraţia pe care i-o trezise şi plecă repede. Laurie îi urmări silueta subţire şi picioarele dezvelite de roba scurtă şi zâmbi.

— Ha! l-a bătut el pe umăr pe Pug. Nu ţi-am spus eu că va fi mai bine? Cred că ai dat-o gata!

Lui Pug îi ardeau urechile. În lagăr mulţi vorbeau despre femei şi el se simţise prost. Se întoarse către Laurie să vadă dacă râde de el şi îl surprinse uitându-se la o fereastră de unde tocmai se retrăgea un chip sfios şi zâmbitor.

A doua zi, reşedinţa familiei Shinzawai era în fierbere. Sclavii şi servitorii pregăteau plecarea în Nord iar Pug şi Laurie stăteau la umbră sub un fel de salcie, pentru că nimeni nu le dăduse ceva de făcut.

— Ăştia sunt nebuni, Pug. Nici pentru caravane nu se fac atâtea pregătiri. Or vrea să ia tot cu ei?

— Poate. După ce-am văzut atâtea lucruri ilogice, nu mă mai surprinde nimic.

— Adevărat. Dar după ce-ai să vezi câte am văzut şi eu, ai să-ţi dai seama că lucrurile, cu cât par mai diferite, cu atât sunt mai asemănătoare.

— Ce vrei să spui?

— Cred că se pune ceva la cale şi fii sigur că avem şi noi un rol. Poate dacă suntem atenţi, tragem spuza pe turta noastră. Să ţii minte asta! Dacă vrea cineva ceva de la tine, poţi să te tocmeşti, indiferent de situaţie.

— Aşa e. Dă-i ce vrea şi îţi cruţă viaţa.

— Eşti prea tânăr să fii aşa cinic, s-a amuzat Laurie. Ştii ce? Lasă-mi mie rolul de călător versat şi am eu grijă să nu scapi nicio ocazie.

— Ce ocazie? pufni Pug.

— Uite, de pildă, fata peste care ai dat ieri se luptă să urce nişte cutii în căruţă. Cred c-ar fi recunoscătoare dacă i-ai da o mână de ajutor.

— Ce?!

— Dă-i drumul prostănacule, îl împinse Laurie. Un mic ajutor acum şi poate că mai târziu…

— Mai târziu?

— O, pe toţii zeii! râse Laurie.

Umorul trubadurului era molipsitor, aşa că Pug s-a apropiat de căruţă zâmbind.

— Dă-mi voie, i-a luat Pug cutia din mână.

— Nu e grea, dar nu ajung s-o pun sus.

Fata se uita oriunde, numai la el nu. Pug ridică cutia cu grijă, să nu se lovească la mâna rănită.

— Eşti barbar, nu? a întrebat ea sfioasă.

— Poţi să-mi spui şi aşa, tresări Pug. Totuşi eu nu cred că sunt mai puţin civilizat ca alţii.

— N-am vrut să te jignesc, se înroşi ea. Şi poporul meu e numit barbar. Oricine nu e Tsurani e numit aşa. Am vrut să spun că eşti din cealaltă lume.

— Da. Cum te cheamă?

— Katala.

— Pe mine Pug.

— Pug? zâmbi fata.

Chiar atunci apăru Septiem, un bărbat în vârstă, dar drept ca un plop, ce părea un general în retragere.

— Voi doi! N-aveţi nimic de făcut?

Katala fugi în casă şi Pug rămase în faţa administratorului în robă galbenă.

— Cum te cheamă?

— Pug, domnule.

— Văd că tu şi uriaşul blond staţi degeaba. Spune-i să vină aici!

Pug oftă neauzit şi îi făcu lui Laurie un semn cu mâna.

20
MOŞIA

DE TREI SĂPTĂMÂNI VREMEA SE RĂCISE.

Iarna, pe tărâmul acela, dacă o puteai numi iarnă, însemna cam şase săptămâni de ploi reci. Copacii nu-şi pierdeau frunzele verzi-albăstrui şi nu exista toamnă şi niciunul din semnele ei de pe Midkemia: păsări migratoare, brumă dimineaţa, burniţă. Kelwanul părea a fi sub stăpânirea permanentă a verii.

În primele zile ale călătoriei, merseseră pe drumul de la Jamar către Sulan-Qu, de-a lungul fluviului Gagajin, pe care treceau fără întrerupere bărci, barje şi corăbii, într-o aglomeraţie asemănătoare cu cea de pe drumul plin de caravane, litiere şi căruţe.

Lordul de Shinzawai plecase cu corabia spre Oraşul Divin unde urma să ia parte la Înaltul Consiliu. Hokanu se oprise lângă Sulan-Qu să facă o vizită unei doamne nobile numită Lady de Acoma iar Pug şi Laurie avură ocazia să stea de vorbă cu un sclav Midkemian capturat de curând. Veştile de pe Midkemia erau triste; cele două armate se aflau în acelaşi impas.

— Ce-ţi mai face mâna?

— A rămas cam ţeapănă, se uită Pug la cicatrice. Nu cred că se vindecă mai mult de atât.

— Oricum n-o să mai lupţi cu sabia.

— Tu nici atât, râse Pug. Cumva mă îndoiesc că te cheamă cineva în trupa de lăncieri călări imperiali.

— Doar că Împăratul n-are lăncieri şi nici cai, altfel mi-ar plăcea să fiu sub comanda lui.

— Ştii să te lupţi cu sabia? întrebă Pug neîncrezător.

— Îţi voi da de ştire, flăcăule, zise Laurie cu accent aristocratic, că noi, trubadurii, suntem deseori asaltaţi de

un soi de clienţi mai puţin nobili, briganzi şi ucigaşi, care ne râvnesc câştigurile – aşa neînsemnate cum sunt ele. Dacă nu înveţi să-ţi aperi pielea, nu rezişti în branşă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Pug surâse. Ştia că pe Midkemia trubadurii sunt aproape sacrosanţi, în special în oraşe, căci dacă sunt răniţi sau jefuiţi, se duce vestea şi nu mai apare niciunul pe acolo. Evident că pe drumurile mai pustii era altceva. Nu se îndoia că Laurie ştie să se apere dar, tocmai când voia să-i mai taie din nas, se auziră strigăte în capul convoiului şi gărzile se repeziră într-acolo.

— Ce s-o fi întâmplat?

Au fugit şi ei spre litiera lordului de Shinzawai şi au zărit ceva venind în întâmpinarea convoiului.

— Călăreţi? s-a mirat Laurie.

Nici Pug nu-şi credea ochilor, căci dinspre moşia Shinzawai venea un călăreţ însoţit de trei cho-ja în armuri albastre. Călăreţul, un tânăr înalt şi şaten, descălecă stângaci.

— Dacă aşa călăresc ei, a şoptit Laurie, n-au să fie niciodată vreun pericol pentru Regat. Ia uite, n-au nici şa, nici hăţuri, doar o imitaţie din curele. Bietul cal, n-a mai fost îngrijit ca lumea de o lună.

Lordul de Shinzawai coborî din litieră şi Hokanu se apropie şi el să-l îmbrăţişeze pe noul venit.

— Ce bine că te văd, tată.

— Kasumi! Mă bucur să te am lângă mine. Când ai sosit?

— De o săptămână. Am vrut să vin la Jamar, dar am auzit că sunteţi pe drum.

— Pe cine ai adus cu tine?

— El, l-a arătat Kasumi pe primul Cho-ja, este Liderul de Atac X’calak. S-a luptat cu cei scunzi în minele de pe Midkemia.

Creatura înaintă şi ridică mâna ca de om într-un salut militar şi zise cu o voce subţire:

— Te salut, Kamatsu, Lord de Shinzawai. Cinste casei

tale.

— Te salut X’calak, s-a înclinat Kamatsu. Cinste stăpânului tău. Cho-ja sunt întotdeauna bineveniţi în casa mea. Ce e animalul pe care ai venit, fiule?

— E un cal, tată, o creatură pe care merg barbarii la bătălie. Ţi-am scris despre ei. E un animal minunat, aleargă mai repede decât cel mai iute cho-ja.

— Şi cum stai pe el?

— Cu mare greutate, râse Kasumi. Încă n-am aflat cum se procedează.

— Poate aranjăm să iei lecţii, surâse Hokanu.

— Am întrebat mai mulţi barbari de pe Midkemia, dar din păcate au murit.

— Avem noi aici doi care sunt vii.

Kasumi îi privi pe cei doi. Se distingeau imediat în mulţimea de sclavi, în special Laurie care era cel mai înalt.

— Mă bucur. Tată, dacă-mi dai voie, mă întorc acasă să-ţi pregătesc primirea. Kasumi a încălecat ţinându-se de coama calului.

— Tu ai mai văzut creaturile alea? întrebă Laurie urcând în căruţă.

— Da, sunt cho-ja, trăiesc în stupi, dar sub pământ, ca furnicile. Se pare că au vieţuit dintotdeauna pe Kelewan şi sunt loiali Imperiului, deşi parcă mi-a spus cineva că fiecare stup are o regină.

— Nu mi-ar plăcea să mă bat cu ei. Ai văzut cum aleargă?

Pug nu îi răspunse. Remarca fiului mai mare al Lordului de Shinzawai despre cei scunzi îi aduse aminte de Tomas. Dacă n-a murit în mină, trebuie să fie bărbat acum. Dacă e în viaţă.

Conacul Shinzawai era cea mai mare clădire – cu excepţia templelor şi palatelor – văzută de Pug până atunci. Se înălţa pe un deal, dominând câmpia de jur

împrejur. Era tot pătrat, ca reşedinţa din Jamar, însă mult mai mare, casa din oraş ar fi încăput în grădina centrală. În spate se întindeau anexele: bucătăriile şi colibele sclavilor.

— Mai repede, i-a îndemnat Septiem când treceau prin grădină.

Peisajul era impresionant: iazuri înconjurate de pomi pitici şi flori, pâlcuri de copaci aruncând o umbră deasă, bănci de piatră sculptată şi alei cu pietriş alb şi curat. Clădirea se înălţa de jur împrejur, pe trei etaje, din care cele două de sus aveau balconaşe la care se ajungea pe scări exterioare.

În faţa uşii glisante, Septiem le vorbi aspru:

— Aveţi grijă cum vă purtaţi în faţa lorzilor, că altfel vă jupoi de piele şi o să plângeţi că nu v-a lăsat stăpânul Hokanu să putreziţi în mlaştini.

Lumina în încăpere era colorată din pricina uşii translucide pictate. Sculpturile, tapiseriile şi tablourile erau mici şi delicate iar podeaua acoperită cu perne. Kamatsu, lord de Shinzawai şi fii lui stăteau pe perne, îmbrăcaţi în robe lejere de casă din materiale scumpe.

— Pe cel înalt îl cheamă Loh-'re şi pe cel scund Poog, a spus Hokanu.

Laurie, care stătea cu ochii plecaţi, deschise gura să spună ceva, dar Pug îl lovi cu cotul.

— Vrei să spui ceva? l-a observat Kasumi.

Laurie se uită repede la el şi coborî iar ochii. Poruncile erau clare: să nu vorbească decât dacă i se dă voie.

— Spune, l-a îndemnat Kamatsu.

— Mă cheamă Laurie, stăpâne. Lor-ee. Şi el e Pug.

Hokanu păru contrariat, dar Kasumi repetă numele până le-a pronunţat corect.

— Aţi călărit vreodată? întrebă el. Bine, să mă învăţaţi şi pe mine.

Kamatsu observă că Pug se uita la tabla de joc de lângă el.

— Cunoşti jocul?

— Da, stăpâne, noi îi zicem şah.
— Ştii, tată, cred că am mai avut contacte cu barbarii.
— Teorii. Pug, vino şi arată-mi cum mişcaţi voi piesele. Pug se strădui să-şi aducă aminte de lecţiile luate de la Kulgan, mai ales că nu-i prea plăcuse jocul şi nu-l învăţase bine.
— Acesta e un pion şi se mişcă o singură căsuţă. Doar la deschidere se poate muta două căsuţe. Acesta e un nebun…
Când a terminat, lordul de Shinzawai a spus:
— Noi îi spunem shah. Hai să jucăm.
Kamatsu îi dădu piesele albe lui Pug şi acesta începu cu o deschidere convenţională, contracarată imediat de Kamatsu. Pug juca foarte prost şi a fost repede înfrânt.
— În ţara ta eşti un jucător bun?
— Nu, stăpâne, dimpotrivă.
— Înseamnă că poporul tău nu e aşa de barbar cum cred unii. Poate mai jucăm.
Kasumi i-a scos din încăpere şi i-a dus într-o cămăruţă în care se aflau saltele şi perne.
— Veţi dormi aici. Alături e camera mea. Vreau să vă am aproape.
— Ce doreşte stăpânul de la noi? a îndrăznit Laurie.
— Voi, barbarii, nu veţi fi niciodată sclavi buni. Nu vă cunoaşteţi lungul nasului. Laurie a vrut să se scuze, dar Kasumi l-a oprit. Nu contează, mă veţi învăţa să călăresc şi să vorbesc limba voastră. Să aflu şi eu ce înseamnă sunetele alea – ua, ua, ua – pe care le scoateţi voi.
Voia să mai spună ceva, dar sună un gong şi Kasumi tresări:
— Vine un Suprem. Rămâneţi în camera voastră.
Şi a plecat în grabă lăsându-i pe cei doi Midkemieni să mediteze asupra schimbării sorţi lor.

Importantul oaspete a rămas două zile la moşie. Semăna puţin cu lordul de Shinzawai, doar că era mai

slab. Personalul casei nu prea răspundea la întrebările lui Pug care, ca şi Laurie, nu întâlnise niciodată o atât de mare veneraţie faţă de o persoană. Supremii păreau o putere de sine stătătoare şi nu înţelegea care e rolul lor în societatea Tsurani. La început crezuse că sunt stigmatizaţi, pentru că tot ce aflase despre ei era că „trăiesc în afara legii”, până când un sclav Tsurani, exasperat de ignoranţa lui Pug, i-a spus că supremii nu răspund în faţa nimănui şi nu au niciun fel de constrângeri, în schimbul unui anumit serviciu pe care îl fac Imperiului.

Între timp Pug descoperise ceva care i-a alinat puţin dorul de casă. În spatele grajdurilor pentru needra, a găsit o curte plină de câini jucăuşi, primele animale la fel cu cele de pe Midkemia. Semănau cu copoii Ducelui, doar că aveau picioarele mai lungi şi erau mai slabi, cu urechile ascuţite.

— Am văzut câini ca ăştia în Gulbi, a răspuns Laurie, un oraş pe drumul comercial către Kesh. Le zice ogari şi cu ei se vânează pisicile sălbatice şi antilopele din preriile de lângă Valea Soarelui.

Rachmad, sclavul care avea grijă de câini, se uita la ei bănuitor.

— N-am mai văzut câini din Midkemia. Stăpânii sunt cu Supremul şi ne-am gândit să ne jucăm puţin cu căţeii ăştia frumoşi.

La auzul laudei faţa căzută a lui Rachmad s-a luminat.

— Încerc să-i îngrijesc bine. Acum îi ţinem închişi să nu-i necăjească pe cho-ja; nu se prea înţeleg, a zâmbit el.

— De unde vin? a întrebat Pug. I-au adus de pe Midkemia?

— Ai stat prea mult în soare? făcu Rachmad ochii mari. Întotdeauna am avut câini.

— Unde ai fost? mârâi Pug trezit brusc din somn.

— Şşt! Vrei să trezeşti toată casa?

— De unde vii?

— Am… Făcut o vizită unei fete de la bucătărie.

— Almorella?

Tânăra sclavă îi făcuse ochi dulci lui Laurie încă de la sosire şi era cam de vârsta lui Pug, o fată veselă cu ochii negri.

— Da, e tare drăguţă. Ar trebui să-ţi faci şi tu o prietenă, vezi altfel lucrurile după aceea.

— Sunt convins, pufni Pug.

— Micuţa Katala, de pildă. Am impresia că stă cu ochii pe tine.

— Taci din gură şi te culcă!

Laurie se abţinu să nu râdă.

Vântul aducea miros de ploaie şi Pug s-a bucurat că e mai răcoare. Laurie stătea pe calul lui Kasumi, căruia meşterii îi făcuseră şa şi hăţuri sub îndrumarea trubadurului.

— E antrenat de luptă, poţi să-l îndrumi lăsându-i hăţurile pe o parte sau alta, sau cu genunchii.

De trei săptămâni de când îi dădeau lecţii de călărie, Kasumi dovedise curaj şi talent. Se urcă pe cal să se obişnuiască cu şaua.

— Stăpâne! a strigat Pug, strânge-l puţin cu călcâiele. Simţind apăsarea, calul a pornit la trap şi Kasumi l-a îndemnat peste câmp.

— Călcâiele jos!

— Ori e călăreţ înnăscut, ori are să-şi frângă gâtul, comentă Laurie.

— Cred c-a prins mişcarea şi sigur nu-i lipseşte curajul.

Laurie rupse un fir de iarbă, îl băgă în gură şi se aplecă să mângâie un căţel, să-l împiedice să o ia la goană după cal. Câinele se răsturnă pe spate şi îi prinse mâna între dinţi.

— Mă întreb ce joc face tânărul nostru prieten.

— Adică? a întrebat Pug.

— Ţii minte când am venit şi l-am auzit pe Kasumi că pleacă după cho-ja? Cei trei cho-ja au plecat azi dimineaţă – de-aia au dat drumul câinilor – şi am auzit vorbindu-se că fiul cel mare a primit alte ordine. Adaugă la asta lecţiile de călărie şi de limbă şi ce rezultă?

— Nu ştiu.

— Nici eu, dar trebuie să fie ceva important. Şi când te gândeşti că n-am vrut decât să călătoresc, să-mi spun poveştile, să cânt şi într-o zi să găsesc o văduvă la un han.

— După o viaţă aşa de aventuroasă, râse Pug, te-ai fi plictisit îngrozitor într-un han.

— Şi ce mai aventuri! Mergeam eu liniştit cu poliţia dintr-o provincie obscură şi bang! direct în grosul armatei Tsurani. Şi de atunci am fost bătut, înmuiat în mlaştină patru luni, mi-am rupt picioarele mergând…

— Cu căruţa, dacă-mi aduc bine aminte.

— … şi acum îi dau lecţii de călărie lui Kasumi Shinzawai, fiu de lord din imperiul Tsuranuanni. N-aş spune că am adunat material pentru balade.

— Ai fi putut sta patru *ani* în mlaştină. Eşti norocos, cel puţin ştii că mâine ai să fii tot aici. Asta dacă nu te prinde Septiem că faci vizite nocturne.

— Ştiu că glumeşti. Adică despre Septiem. Chiar m-am gândit să te întreb, cum se face că nu vorbeşti niciodată despre viaţa ta pe Midkemia?

— Cred că e un obicei căpătat în mlaştină. Nu e sănătos să-ţi aduci aminte că ai fost odată liber; am văzut prea mulţi oameni curajoşi murind din cauza asta.

— Dar aici e altfel.

— Aşa crezi? Ţii minte ce-ai spus în Jamar că te poţi tocmi dacă vrea cineva ceva de la tine? Cu cât te simţi mai bine aici, cu atât e mai uşor pentru ei să capete ce vor. Lordul de Shinzawai nu e prost. Ia gândeşte-te, cum e mai uşor să îmblânzeşti un cal sau un câine? Cu cravaşa sau cu blândeţe?

— Ce? Cu blândeţe, bineînţeles, dar şi cu puţină disciplină.

— Vezi? Şi noi suntem trataţi la fel ca şi câinele ăsta. Şi totuşi nu uita că suntem tot sclavi.

Laurie n-a răspuns. Kasumi a apărut în galop şi a oprit calul lângă ei.

— Zboară ca o pasăre, a zis el în limba Regatului, coborând de pe cal.

Învăţa repede şi tot timpul punea întrebări despre Midkemia şi oamenii ei. Îl interesa tot, chiar şi modul de adresare când vorbeşti cu nobilii sau cum te tocmeşti cu negustorii.

Duse calul în grajdul construit special şi Pug cercetă copitele armăsarului căruia îi făcuseră potcoave din lemn tratat cu răşini. După mai multe încercări, ieşise ceva acceptabil.

— Mă gândeam la ceva, a început Kasumi, nu înţelege cum Regele vostru conduce aţi zis voi despre Congresul Lorzilor. Explicaţi, vă rog.

Laurie se uită la Pug care, deşi nu era mai versat în treburile Regatului, explica mai bine.

— Congresul îl alege pe Rege, deşi e mai mult o chestiune de formă.

— Formă?

— Tradiţie. Dacă nu există succesor sigur, eventual desemnat de fostul rege, este ales de Consiliu. Hotărârea lor este lege, altfel s-ar isca război civil. Pug a povestit despre alegerea lui Rodric şi cum cedase Erland tronul în favoarea nepotului lui. Aici cum e?

— Poate nu diferit. Împăratul este alesul zeilor, dar dacă înţeles bine, e altfel ca Rege. Împărat conduce în Oraşul Divin, protejează Tsuranii de mânie zei, dar doar conducere spirituală.

— Atunci cine conduce? întrebă Laurie.

Kasumi a scos şaua de pe cal şi a început să-l perie. S-a gândit puţin şi a trecut în Tsurani.

— Aici lucrurile stau altfel. Pe fiecare moşie, stăpân

absolut este Lordul Conducător al fiecărei familii. La rândul ei, familia aparţine de un clan în care lordul cu cea mai mare influenţă este Comandant de Război al clanului, dar şi lorzii ceilalţi sunt puternici, în funcţie de influenţa pe care o are fiecare. Familia Shinzawai face parte din clanul Kanzawai iar noi suntem familia cu cea mai mare influenţă în clan după Keda. Tata a fost în tinereţe Comandant de Război al clanului, un fel de general de la voi. Lorzii cei mai puternici din clan fac parte din Înaltul Consiliu; ei îl sfătuiesc pe Lordul Războiului care conduce Imperiul în numele Împăratului, deşi Împăratul îi poate anula hotărârile.

— O face vreodată?

— Niciodată.

— Cum se alege Lordul Războiului? a întrebat Pug.

— E cam greu de explicat. Când moare vechiul Lord, se adună clanurile cu capii tuturor familiilor. Discută, complotează, câteodată se lasă cu băi de sânge şi în final se alege un nou Lord.

— Şi atunci ce-i împiedică pe cei din clanul Lordului să ceară postul dacă sunt cei mai puternici?

— E greu de înţeles dacă nu eşti Tsurani. Există legi, e adevărat, dar tradiţiile sunt mai puternice. Nu are importanţă cât de puternic devine un clan sau o familie, există numai cinci familii din care se poate alege Lordul Războiului: Keda, Tonmaragu, Minwabi, Oaxatucan şi Xacatecas. Actualul Lord este un Oaxatucan din clanul Omechan, clan aflat evident în ascensiune. Singurul lor rival serios este familia Minwabi, dar sunt deocamdată aliaţi în războiul de pe Midkemia.

— Faţă de chestiile astea cu familii şi clanuri, politica noastră e mult mai simplă, a dat Laurie din cap.

— Asta nu e politică, a râs Kasumi. Politica o fac partidele.

— Partidele?

— Sunt multe: Roata Albastră, Floarea Aurie, Ochiul de Jad, Partidul pentru Progres, Partidul Războiului şi altele.

Familiile aparţin diverselor partide, indiferent de clan. Uneori trec la alt partid, în funcţie de interese, altădată susţin mai multe partide.

— Guvernarea voastră pare tare instabilă.

— Rezistă de două mii de ani, râse Kasumi. Avem o veche zicală: „În Înaltul Consiliu, nu ai fraţi”. Dacă ţineţi minte asta, veţi înţelege.

— Stăpâne, a zis Pug după ce s-a gândit o clipă, n-ai pomenit de Supremi. De ce?

Kasumi a lăsat calul şi s-a uitat lung la Pug.

— Nu au nicio legătură cu politica. Sunt în afara legii şi nu aparţin nici unui clan. De ce întrebi?

— Doar pentru că par a inspira foarte mult respect şi cum aţi avut un Suprem în vizită, m-am gândit că poate aflu ceva despre ei.

— Sunt respectaţi pentru că ţin în mâna lor soarta Imperiului. E o mare responsabilitate. Ei creează o comunitate separată, a magicienilor, şi renunţă la familie. Copiii lor, dacă au avut copii, sunt înfiaţi de rude. Fac multe sacrificii.

Kasumi părea tulburat şi reîncepu să-şi îngrijească armăsarul.

— Supremul care a venit la noi a fost frate cu tata şi ne vine greu când îl vedem, trebuie să respectăm formalităţile şi nu putem face apel la rudenia noastră. Ar fi mai bine dacă n-ar mai veni.

— De ce, stăpâne? a întrebat Laurie în şoaptă.

— Pentru că a fost tatăl lui Hokanu.

În acea seară, aşteptând să sune gongul pentru cină, Pug se gândea la Tsurani. Se arătau ei ciudaţi în anumite privinţe, dar în rest păreau ca oricare alţi oameni. Ideea i s-a părut liniştitoare dar şi enervantă.

După două săptămâni, Pug se confruntă cu o altă problemă. Katala era supărată pe el. Fata încercase să-i atragă atenţia, mai timid la început, apoi tot mai

insistent, iar el, nehotărât, o ţinea la distanţă.

Laurie şi Kasumi încercau să facă o lăută cu ajutorul unui meşter din personalul Shinzawai. Kasumi se interesase de muzica lui Laurie şi acum îl urmărea vorbind cu meşterul despre esenţa de lemn folosită şi felul în care trebuie sculptat lemnul.

Pug, plictisit, tocmai se aşezase la umbră în bucătărie când apăru Katala şi tânărul simţi o greutate în piept. O plăcea foarte mult, dar de fiecare dată când o vedea, nu putea să zică nimic interesant. Acum îi zâmbi cu acelaşi aer nehotărât şi ea vru să treacă pe lângă el, dar se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt aşa urâtă că nu te poţi uita la mine?

Pug rămase cu gura căscată şi nu scoase o vorbă iar ea îl lovi peste picior.

— Barbar prost! strigă ea şi plecă furioasă.

În camera lor, Laurie tăia lemnul pentru cuiele lăutei. Lăsă cuţitul şi se uită la Pug.

— Ce-i cu tine? Arăţi de parcă te-au făcut supraveghetor şi te trimit înapoi în mlaştini.

— Katala.

— A!

— Adică?

— Nimic deosebit, doar că mi-a spus Almorella că de vreo două săptămâni nu se poate vorbi cu ea iar tu eşti ţeapăn ca un stâlp. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Azi m-a… lovit.

— Pe toţi zeii, a râs Laurie, de ce?

— Nu ştiu. Aşa.

— Ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Vezi? Asta-i problema. Singurul lucru pe care nu-l suportă o femeie, în afară de sâcâiala unui bărbat pe care nu-l place, este lipsa de atenţie din partea unuia pe care-l place.

— Am bănuit eu ceva, zise Pug amărât.

— Atunci? întrebă Laurie mirat. Nu-ţi place?

— Îmi place, e drăguţă şi pare cumsecade, dar…

— Ce?

Pug s-a uitat la Laurie să vadă dacă nu râde de el, dar acesta zâmbea încurajator.

— Dar… e altcineva la mijloc.

— Cine? s-a holbat Laurie. În afară de Almorella, Katala e cea mai drăguţă fetişcană de pe lumea asta uitată de zei. Ba chiar e mai drăguţă decât Almorella, câteodată. Nu te-am văzut vorbind cu altcineva şi aş fi observat sigur.

— Nu e aici, Laurie, e acasă.

— Acasă?! gemu Laurie. O, zeilor, ce să mă fac cu copilul ăsta? Şi-a pierdut minţile! Tu, Pug, spui asta? Tu, care spuneai că dacă ne gândim prea mult la casă nu facem decât să ne grăbim moartea?

— Asta e altceva.

— Cum e altceva? În numele Ruthiei – care-i apără, când are chef, pe trubaduri, beţivi şi nebuni – cum e altceva? Ce şanse crezi că ai s-o mai vezi vreodată?

— Ştiu, dar numai gândul la Carline m-a ajutat să nu-mi pierd minţile, oftă el. Toţi avem nevoie de un vis.

— Mda, dar ce e un vis faţă de o femeie vie şi iubitoare? Cine e Carline?

— Fiica lordului Borric.

— *Prinţesa* Carline? făcu Laurie ochii mari. Cea mai curtată fiică de nobil din Regat după cea a Prinţului de Krondor? Şi eu care credeam că te cunosc! Povesteşte-mi despre ea.

Laurie l-a ascultat atent, fără să-l întrerupă.

— Poate că şi asta mă tulbură, în anumite privinţe Katala seamănă cu ea, are temperament şi ştie ce vrea. La Crydee credeam câteodată că o iubesc, acum nu mai ştiu. Nu e ciudat?

— Nu cred. Sunt multe feluri în care poţi iubi pe cineva. De multe ori vrem aşa de mult să iubim, pur şi simplu, că alegem prima fată pe care ne cad ochii. Altă dată, facem din sentimentul nostru un lucru foarte pur şi

nobil şi zicem că nimeni nu se poate compara cu noi. Dar dragostea e o recunoaştere, ocazia să spui: „Uite, are ceva care-mi place foarte mult.” Nu are legătură cu căsătoria sau dragostea trupească. Aşa cum e dragostea de ţară, de părinţi, de viaţă, de oameni… toate sunt diferite. Dar spune-mi, crezi că ţii la Katala cum ţineai la Carline?

— Nu chiar, a zâmbit Pug. Pe Carline simţeam nevoia s-o ţin departe, să păstrez controlul într-un fel.

— Şi Katala?

— E altfel, aş vrea să-i spun multe, dar nu ştiu cum. Cum am amuţit când mi-a zâmbit prima oară! Puteam să vorbesc cu Carline dacă tăcea; Katala tace, dar eu nu ştiu ce să spun. Numai gândul la Katala şi mă doare.

— Da, a râs Laurie, ştiu ce-i cu durerea asta. Şi trebuie să recunosc că ai gusturi la femei. Katala e foarte frumoasă. Iar Prinţesa…

— Am să te prezint când ne întoarcem, l-a ironizat Pug. Laurie s-a făcut că nu observă.

— Am să-ţi aduc aminte. De fapt am vrut să-ţi zic că ai fler pentru femei interesante. Aş vrea să-l am şi eu, dar am cunoscut mai mult servitoare de han, fiice de fermier sau femei de stradă. Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Laurie… nu ştiu… nu ştiu ce să fac.

Laurie se uită lung la el şi, când pricepu, izbucni în râs. Văzând că Pug se înfurie, făcu un gest ca de împăcare.

— Îmi pare rău, Pug, n-am vrut să te simţi prost. Doar că nu m-am aşteptat.

— N-aveam nici şaisprezece ani când m-au luat prizonier. Nu eram prea înalt şi până la Carline nu m-a băgat în seamă nicio fată. Pe urmă m-au făcut Scutier şi le era teamă să vorbească cu mine. Apoi… la naiba, Laurie! Am stat patru ani în mlaştină, unde să cunosc femei?

— Ai dreptate, deşi nu mă aşteptam, aşa e, n-ai avut când.

— Ce să fac?

— Ce-ai vrea să faci?

— Să mă duc să-i spun… Nu ştiu.

— Uite ce e, nu credeam că am să spun cuiva ce-ţi spun acum, eventual fiului meu. Nu voiam să râd de tine, dar m-ai luat prin surprindere. Tata m-a alungat când aveam doisprezece ani, eram multe guri de hrănit iar eu, cel mai mare, n-aveam înclinaţii pentru munca pământului, surâse el strâmb. Am plecat cu un vecin la Tyr-Sog şi am trăit pe stradă un an. El a intrat într-o bandă de mercenari ca ajutor de bucătar şi pe urmă s-a făcut soldat. Eu m-am lipit de o trupă de muzicieni. Mergeam cu ei şi învăţam poveşti şi balade. La treisprezece ani eram deja bărbat. În trupă era o femeie, văduva unui trubadur şi sora unor jongleri. Avea douăzeci de ani, dar mi se părea foarte bătrână. Sunt peste cincisprezece ani de atunci, dar încă o văd în faţa ochilor. N-am plănuit nimic, s-a întâmplat pur şi simplu. A fost blândă cu mine, ştia că sunt speriat deşi mă dădeam mare, zâmbi Laurie. Văd şi acum soarele trecând prin părul ei, îi simt încă mirosul de floare sălbatică. Am fost doi ani împreună. Am învăţat să cânt şi am părăsit trupa.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a măritat cu un hangiu de lângă Crucea lui Malac, un om bun; nevasta lui murise de febră şi avea doi copii mici. Ea a încercat să-mi explice, dar nu am vrut s-o ascult. Ce ştiam eu? Pe vremea aceea aveam şaisprezece ani şi mi se părea că lumea şi viaţa sunt foarte simple.

— Înţeleg.

— Uite, de fapt vreau să-ţi spun că înţeleg problema, pot să-ţi explic…

— Lasă, că n-am fost crescut de călugări.

— Du-te la ea şi spune-i ce simţi.

— Şi?

— Dragostea, ca multe alte lucruri, porneşte din minte. Lasă eforturile inutile pentru altă dată. Du-te!

— Acum? întrebă Pug panicat.

— De ce să mai amâni?

Pug plecă pe coridoarele întunecate către camera Katalei.

Tocmai ridicase mâna să bată în uşă când se opri şi rămase aşa, gândindu-se ce să spună. Uşa se deschise şi apăru Almorella, trezită din somn.

— Am crezut că e Laurie. Stai puţin.

Dispăru în cameră, se întoarse cu o legătură în mână, îl bătu pe Pug pe umăr şi plecă spre camera lui Laurie.

Katala, care dormea pe o saltea, se trezi brusc la atingerea lui pe umăr.

— Ce cauţi aici?

— Voiam să vorbesc cu tine. Vorbele lui Pug curgeau acum nestăvilite. Îmi pare rău dacă te-am supărat, că n-am făcut nimic adică. Laurie spune că dacă cineva aşteaptă să faci ceva şi nu faci e mai rău decât dacă faci prea mult. Ştii, nu sunt sigur… Katala s-a abţinut să nu râdă. Adică îmi pare rău că…

Ea îi stăvili şuvoiul cuvintelor cu mâna şi îl sărută.

— Blegule. Închide uşa.

În câteva săptămâni, viaţa lui Pug intrase într-o rutină calmă. Petrecuse câteva seri cu Lordul de Shinzawai, jucând shah şi conversaţiile lor îi dezvăluiseră faţete noi din viaţa de zi cu zi a Tsuranilor. Nu se mai gândea la ei ca la nişte străini, căci, în afară de respectarea strictă a unui rigid cod al onoarei, asemănările cu viaţa de pe Midkemia erau mult mai numeroase decât deosebirile.

Katala devenise cea mai importantă persoană din viaţa lui. Mâncau împreună, discutau şi îşi petreceau nopţile împreună ori de câte ori era posibil. Pug era sigur că ceilalţi sclavi ştiu ce se petrece, dar faptul că trăiau toţi aşa de aproape unul de celălalt, le imprimase Tsuranilor o anume indiferenţă faţă de viaţa personală a celorlalţi şi nu-i păsa nimănui prea mult de faptele a doi sclavi.

Într-o zi, Pug rămase singur cu Kasumi pentru că

Laurie se certa iar cu meşterul lemnar care îi termina lăuta. Plecară spre grajdul în care se aflau din ce în ce mai mulţi cai, căci Lordul de Shinzawai cheltuia o grămadă de bani şi, bănuia Pug, iscusinţă politică, să-i aducă de pe Midkemia.

Când era singur cu sclavii, Kasumi vorbea limba Regatului şi insistase să-i spună pe numele mic.

— Prietenul Laurie nu va fi niciodată un sclav bun din punctul nostru de vedere. Nu apreciază deloc arta noastră.

— Cred că mai degrabă e îngrijorat că arta *lui* nu e apreciată.

În ţarcul cailor, un armăsar cenuşiu, nervos, se ridică la vederea lor pe picioarele din spate şi necheză. Calul, adus de o săptămână, încercase să-i muşte pe toţi cei care se apropiau de el. Acum adunase toate iepele şi câţiva masculi mai sfioşi şi îi îngrămădise în cel mai îndepărtat colţ.

— De ce crezi, Pug, că e aşa nervos?

— Nu ştiu precis. Poate că e nervos pentru că a fost bătut, dar mai degrabă cred că e antrenat special pentru război. Mulţi din caii noştri sunt învăţaţi să nu fugă în bătălii, să nu scoată niciun sunet când simt mâna călăreţului şi să răspundă la comenzi. Caii lorzilor, în special, sunt învăţaţi să asculte numai de stăpânul lor. Sunt adevărate arme în caz de nevoie, antrenaţi pentru atac.

— Într-o bună zi va fi al meu, spuse Kasumi, urmărind calul care bătea din copite şi îşi sumeţea mândru capul. Oricum, îl dăm la montă, să aibă urmaşi la fel de puternici. Tata a făcut rost de cinci iepe în plus; sosesc în curând. Prima dată când am văzut cai pe Midkemia, mi-a fost frică de ei. Ne călcau în picioare şi îmi ucideau oştenii. Apoi mi-am dat seama că sunt nişte creaturi splendide. Prizonierii spuneau că aveţi familii care se ocupă numai cu creşterea cailor şi îmbunătăţirea raselor. Sper ca familia Shinzawai să aibă într-o bună zi cei mai

frumoşi cai din Imperiu.

— Aţi început bine, deşi, din câte ştiu, vă trebuie mai mulţi cai să vă atingeţi ţelul.

— Vom face tot ce ne stă în puteri.

— Kasumi, cum se face că liderii voştri nu-şi dau seama de cât de necesari sunt caii în război?

— Comandanţii noştri, răspunse Kasumi, sunt prea tare legaţi de tradiţii. Refuză să înţeleagă că avem nevoie de cavalerie. Nişte proşti. Călăreţii voştri ne calcă în picioare oştenii şi ei pretind că nu avem nimic de învăţat de la barbari. Odată am asediat un castel pe Midkemia şi am avut multe de învăţat. Ştiu că mulţi m-ar numi trădător, dar n-am fost superiori decât prin numărul oştenilor. Generalii voştri sunt mult mai buni, îşi cruţă oamenii, nu-i trimit la moarte sigură doar ca să demonstreze cât de curajoşi sunt. Adevărul e că suntem conduşi de nişte… Kasumi s-a oprit, dându-şi seama că a mers prea departe. Adevărul e că suntem la fel de încăpăţânaţi ca şi voi. În primul an am organizat special raiduri să capturăm cai, surâse el, să dăm posibilitatea Supremilor să studieze caii, să vadă dacă sunt inteligenţi ca aliaţii noştri cho-ja sau nişte simple animale. Scena a fost comică. Lordul Războiului a insistat să fie el primul care să călărească. Cred că a ales un cal ca ăsta, pentru că nici nu s-a apropiat bine de el că armăsarul l-a şi atacat; era să-l omoare. Onoarea lui personală nu i-a permis să lase pe altcineva să încerce şi eventual să reuşească acolo unde a dat el greş. Lordul Almecho e un om foarte mândru şi încăpăţânat, chiar şi pentru un Tsurani.

— Şi atunci, cum poate tatăl tău să cumpere cai în ciuda ordinelor date de Lordul Războiului?

— Tata are multă influenţă în consiliu. Politica noastră e complicată, se găsesc întotdeauna căi de ocolire a ordinelor date de Lord sau de Înaltul Consiliu, cu excepţia celor care vin de la Lumina Cerului, adică de la Împărat. Evident, caii sunt aici, a surâs Kasumi, iar Lordul

Războiului e stăpân pe domeniul lui. Pe moşia noastră nu se împotriveşte nimeni voinţei tatălui meu.

Pug se întrebă în ce complot întortocheat sunt implicaţi cei din familia Shinzawai; un lord puternic cum era Kamatsu n-ar face atâtea eforturi doar să-i satisfacă fiului său un capriciu, indiferent cât de mult îl iubea. Dar Pug ştia că nu trebuie să se bage unde nu-i fierbe oala, aşa că schimbă subiectul.

— Ştii, Kasumi, mă întrebam care e legea privind căsătoria sclavilor?

— Se pot căsători cu aprobarea stăpânului, a răspuns Kasumi fără să se arate surprins. Dar li se dă voie foarte rar. Odată căsătoriţi, nu mai pot fi despărţiţi şi nici copiii vânduţi atâta timp cât trăiesc părinţii. Aşa e legea. Dacă trăiesc mult, moşia nu mai poate susţine economic un număr mare de generaţii. De ce întrebi? Vrei să te căsătoreşti cu Katala?

— Ştiai? s-a mirat Pug.

— Nu se întâmplă nimic aici fără ştirea tatălui meu iar el îmi face onoarea să-mi spună şi mie.

— Nu ştiu încă. Ţin foarte mult la ea, dar ceva mă reţine. Ca şi când…

Pug nu-şi găsea cuvintele iar Kasumi l-a privit lung.

— Nu uita că trăieşti prin bunăvoinţa tatălui meu.

Pug era dureros de conştient de prăpastia care-l despărţea pe el, un simplu sclav, un obiect aflat în proprietatea stăpânului, de fiul unui lord puternic. Prietenia dintre ei era doar aparentă şi Pug şi-a adus aminte de ce învăţase în mlaştini: pe Kelewan viaţa n-avea nicio valoare şi doar capriciul acestui om sau al tatălui lui stătea între el şi moarte. Kasumi păru că-i citeşte gândurile.

— Ţine minte, Pug, legea e clară, sclavii nu pot fi eliberaţi. Totuşi, e o mare diferenţă între mlaştini şi locul ăsta. Voi, cei din Regat, sunteţi tare nerăbdători.

Pug ştia că tânărul lord voia să-i spună ceva important; în vocea lui se observa o anumită încordare, dar se gândi

că e mai bine să nu insiste. Cât era Kasumi de deschis faţă de ei, oricând putea să redevină distant şi să-şi pună masca tipică Tsurani. Aşa că schimbă iar subiectul.

— Cum merge războiul?

— Prost pentru toată lumea. Luptăm de pe poziţii fixe de trei ani şi trec săptămâni întregi fără nicio bătălie mai importantă. Midkemienii atacă şi noi ripostăm sau invers. Nu facem decât să vărsăm inutil sânge în bătălii fără sens şi fără onoare.

Pug fii surprins de vorbele lui Kasumi. Îşi aducea aminte de ce spusese Meecham că Tsuranii sunt o rasă de războinici şi nimic pe Kelewan nu-i infirmase părerea. Oştenii mişunau peste tot, ambii fii ai lordului Kamatsu erau ofiţeri. Hokanu era Primul Lider de Atac al garnizoanei pentru că era fiul cel mic, dar de o eficienţă necruţătoare. Pug îşi amintea cum procedase cu supraveghetorul în mlaştină şi ştia că n-a fost o întâmplare. Hokanu era Tsurani şi codul lor de onoare se respecta strict încă din copilărie.

— Mi-e teamă să nu mă influenţaţi voi prea tare cu ideile voastre venetice, surâse Kasumi. Mai bine spune-mi ce… Kasumi încremeni şi îl prinse pe Pug de braţ, atent la zgomotele ciudate. Nu se poate! Raid Thun! a strigat el.

Din depărtare venea un zgomot de tunet, un galop nebun ca de cai alergând peste câmpie. Pug se uită fascinat la creaturile ca nişte centauri care se năpusteau asupra casei. De la distanţă păreau călăreţi gonind pe cai, dar când se apropiară văzu că trupul lor semăna mai degrabă cu cel al elanilor, având jumătatea de sus umană, cu excepţia feţei ca de maimuţă cu botul lung. Trupul era acoperit cu o blană scurtă şi cenuşie, pătată cu alb. Învârteau măciuci sau topoare cu vârful rotunjit ca un bolovan.

Hokanu şi gărzile se aşezară lângă ţarc, cu arcaşii şi infanteria alături, pregătiţi de luptă. Apăru şi Laurie cu lăuta în mână.

— Ce e?

— Raid Thun.

Laurie lăsă instrumentul şi sări în ţarc.

— Ce vrei să faci? strigă Pug.

Trubadurul se feri de armăsarul cenuşiu şi se urcă pe alt cal.

— Duc caii la adăpost!

Pug deschise poarta, însă armăsarul nu dădu voie cailor să iasă şi îi mână înapoi. Pug şovăi o clipă şi zise:

— Algon, sper că m-ai învăţat ce trebuie. S-a dus calm către armăsar, încercând să-i transmită în gând poruncile. Calul a dat urechile pe spate şi a fornăit spre el.

— Stai pe loc! Animalul ciuli urechile şi păru că se linişteşte. Pug ştia că nu trebuie să rateze momentul, dar nu iuţi pasul. Ajunse lângă el şi comandă din nou „stai”, înşfăcându-i imediat coama şi încălecând.

Din întâmplare sau cu voia lui, calul antrenat de război hotărî probabil că Pug semăna cu fostul lui stăpân şi se lăsă condus. Ceilalţi cai îl urmară pe poartă. Pug se agăţă strâns să nu cadă şi îl văzu pe Kasumi ieşind din grajd cu o şa în mână. Strigă la cal să se oprească şi se lăsă cât putu pe spate. Animalul se opri, bătând pământul cu copita, în aşteptarea luptei.

— Ţineţi-i departe de luptă! strigă Kasumi. E un Raid de Sânge. Thunii nu pleacă până nu omoară fiecare om.

Apoi încălecă şi el un cal şi îi ajută pe cei doi să adăpostească animalele în spatele casei. Un oştean i-a ajuns din urmă, aducând arme: două săbii şi două scuturi.

— Stăpânul Kasumi vă porunceşte să apăraţi caii cu preţul vieţii.

Pug tocmai examina armele, de două ori mai uşoare decât cele cu care se antrenase el pe Midkemia, când Kasumi apăru de după casă, luptând cu un Thun. Era un foarte bun spadasin iar lipsa lui de experienţă la călărit era compensată de calul care îl muşca pe Thun de faţă şi

piept.

Armăsarul cenuşiu îl mirosi pe Thun şi se cabră brusc, gata să-l arunce la pământ pe Pug. Caii au nechezat şi Pug strânse tare genunchii să-l împiedice să şarjeze.

— Nu le place cum miros chestiile astea! strigă Laurie. Uite cum face calul lui Kasumi.

Apoi Laurie se aruncă în luptă cu un Thun şi îl doborî cu sabia. Creatura căzu cu gâtul gâlgâind de sânge, strigând ceva într-o limbă guturală.

Din casă s-au auzit ţipete şi o uşă s-a spart aruncând afară un sclav rănit la cap. Katala şi Almorella fugeau cu ceilalţi, urmărite de un războinic duşman cu bâta ridicată să le doboare.

Armăsarul simţi panica lui Pug şi porni fără nicio comandă după Thun, îl izbi cu pieptul şi cu copitele din faţă apoi îl muşcă, iar Thunul se prăbuşi. Pug căzu, se rostogoli şi se ridică alergând spre Katala.

Deodată se făcu linişte. Laurie plecă să adune caii şi Pug, ţinând armăsarul de căpăstru, se duse la fetele care stăteau tremurând pe iarbă.

— Sunteţi tefere?

— Da, răsuflă adânc Katala. Credeam că mă calcă în picioare.

— Şi mie mi-a fost teamă, o luă Pug în braţe, dându-şi în sfârşit seama cât de mult însemna ea pentru el. Îşi zâmbiră iar Almorella se ridică, spunând că trebuie să vadă ce s-a întâmplat cu ceilalţi.

— Mi-a fost tare frică, am crezut că înnebunesc când te-am văzut urmărită de creatura aia.

Katala îl mângâie şi de-abia atunci şi-a dat seama Pug că îi curgeau lacrimi pe obraz. Fata începu şi ea să plângă.

— Şi mie. Şi eu am crezut că ai murit când te-ai repezit la Thun. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă erai ucis.

Pug o strânse în braţe şi rămaseră aşa un timp până când Katala, revenindu-şi, zise:

— Septiem are sigur treabă cu noi, cu distrugerile

astea.

— Nu ştiam, adică acum mi-am dat seama cât te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Pug.

Lordul de Shinzawai şi fiul său mic i-au întrerupt venind din direcţii opuse.

— Au fugit, zise Kasumi. Am trimis oameni la forturile de observaţie din Nord, sigur au distrus o garnizoană de-au scăpat încoace.

Lordul de Shinzawai dădu din cap şi intră în casă cu Primul Consilier şi cu şefii personalului.

— Ce sunt ăştia? apăru şi Laurie.

— Thuni. Sunt creaturi nomade din tundra de Nord, dincolo de munţi. Avem forturi la fiecare trecătoare, dar câteodată încearcă să treacă în Sud, unde e mai cald. Uitaţi-vă la talismanul de la gâtul ăstuia. A fost un Raid de Sânge, masculii tineri, fără femele, înfrânţi în ritualurile de luptă din vară şi alungaţi din turmă. Trebuiau să ucidă fiecare un Tsurani şi să aducă un cap ca să fie acceptaţi, sau să nu se mai întoarcă deloc. Asta-i tradiţia la ei.

— Şi fac des asta?

— În fiecare an. De obicei îi respingem la forturi, dar acum cred că au fost o turmă întreagă. Unii s-au întors deja cu capete de la garnizoana înfrântă. Cred că am pierdut între şaizeci şi o sută de oameni.

— Mă duc personal cu o patrulă să văd ce pierderi avem, se oferi Hokanu.

Kasumi îi acordă permisiunea şi se întoarse către Laurie.

— Caii au păţit ceva?

— Nu, uite-i acolo, păziţi de armăsarul cenuşiu, a zis trubadurul şi plecă să-i adune.

— Kasumi, a zis Pug, aş vrea să-i cer voie tatălui tău să o iau pe Katala de soţie.

— Ascultă-mă bine, Pug, am încercat să-ţi explic, dar văd că n-ai înţeles. Nu sunteţi prea subtili aşa că-ţi spun

pe şleau. Poţi să încerci, dar vei fi refuzat.

Ochii lui Pug s-au aprins de mânie şi Kasumi îi vorbi în limba Regatului.

— Vezi ce spui, să nu te audă vreun oştean sau fratele meu, că te omoară imediat.

— Cum doreşte stăpânul, a zis Pug sec.

Kasumi i-a văzut amărăciunea de pe chip şi a repetat:

— Ai grijă. Există nişte motive…

O clipă a vrut parcă să-i fie prieten, să-i aline durerea. Apoi între ei s-a ridicat un zid şi au fost iar stăpân şi sclav.

— Ai grijă de cai.

Pug plecă ochii şi Kasumi îl lăsă singur.

La două luni după raidul Thun, Pug şi Laurie au fost într-o seară chemaţi în sufrageria stăpânului. Laurie şi-a adus şi lăuta; deşi nu era prea mulţumit de ea, urma să cânte pentru Lordul de Shinzawai.

Intrând în cameră, au dat cu ochii de un musafir neaşteptat, Supremul în robă neagră care mai venise o dată la moşie.

Pug a rămas lângă uşă iar Laurie s-a aşezat pe nişte perne la picioarele mesei joase şi a început un cântec despre strângerea roadelor şi bogăţia pământului. Era o melodie foarte cunoscută în Regat, în toate satele şi fermele. În afară de Pug şi Laurie, doar Kasumi înţelegea cuvintele.

Pug nu-l mai auzise pe Laurie cântând şi a fost sincer impresionat. Cu toată lăudăroşenia lui, Laurie era într-adevăr foarte bun, avea o voce înaltă, clară şi plină de simţire. Când a terminat primul cântec, mesenii au bătut cu furculiţele în masă, probabil felul Tsurani de a aplauda.

Laurie începu alt cântec, unul vesel, cântat la sărbători şi Pug şi-a amintit de ultimul Banapis petrecut la Crydee, înainte să plece la Rillanon. Pentru prima oară de când

era pe Kelewan, văzu în faţa ochilor imaginea casei şi îl copleşi o tristeţe adâncă şi un dor nestăvilit. Înghiţi în sec să-şi alunge nodul din gât şi să nu-şi piardă autocontrolul atât de greu dobândit. Frustrarea, neputinţa şi dorul se luptau în sufletul lui şi n-avu încotro; invocă repede un exerciţiu învăţat de la Kulgan. Îl învălui un calm protector pe care se strădui să-l menţină în tot timpul recitalului lui Laurie, într-o concentrare maximă cu ajutorul căreia îşi îndepărta toate amintirile. Aura de calm creată de capacităţile lui îl proteja ca o cupolă, singura moştenire de pe Midkemia, un refugiu faţă de furia neputincioasă.

Supremul l-a privit de câteva ori, parcă întrebător şi, când Laurie a tăcut, s-a aplecat peste masă să-i spună ceva gazdei.

Lordul de Shinzawai i-a făcut semn lui Pug să vină lângă masă iar Supremul l-a întrebat cu o voce adâncă şi limpede, asemănătoare cu cea a lui Kulgan.

— Cine eşti?

Întrebarea directă i-a luat pe toţi prin surprindere. Gazda păru nesigură de intenţiile magicianului şi dădu să răspundă.

— E sclav…

Supremul l-a întrerupt ridicând mâna.

— Mă cheamă Pug, stăpâne.

— Cine eşti? a repetat Supremul fixându-l cu ochii lui negri.

Pug se înroşi, nu-i plăcuse niciodată să fie în centrul atenţiei şi nu mai fusese privit de nimeni ca acum.

— Sunt Pug şi am fost la curtea Ducelui de Crydee.

— Cine mai eşti şi stai aici radiind putere?

Cei trei bărbaţi Shinzawai au tresărit şi Laurie l-a privit întrebător.

— Sunt sclav, stăpâne.

— Dă-mi mâna.

Supremul îi prinse mâna peste masă, buzele i s-au mişcat neauzit şi peste ochi i s-a aşternut un văl. Pug simţi o fierbinţeală urcând din mână spre tot trupul.

Camera părea că străluceşte cu o lumină albă blândă şi el nu vedea decât ochii magicianului. Gândurile i s-au înceţoşat şi a pierdut noţiunea timpului. Ceva ca o presiune îi apăsa mintea. Luptă s-o respingă şi intrusul se retrase.

Privirea i s-a limpezit încet pe măsură ce ochii negri se retrăgeau şi văzu iar întreaga cameră. Magicianul îi dădu drumul la mână şi îl întrebă cu o licărire îngrijorată în ochi, singurul semn de tulburare.

— Cine eşti?

— Sunt Pug, ucenicul magicianului Kulgan.

Lordul de Shinzawai s-a albit la faţă.

— Cum…

Supremul s-a ridicat.

— Acest sclav nu mai e proprietatea casei voastre. De acum este în grija Consiliului.

În încăpere se lăsă o tăcere adâncă iar lui Pug, care nu înţelegea ce se întâmplă, i s-a făcut frică.

Magicianul a scos din robă un obiect şi a pus mâna pe umărul lui Pug, care şi-a adus aminte de capturarea lui în tabăra Tsurani de pe Midkemia. Supremul a activat obiectul care a bâzâit şi încăperea a dispărut într-o ceaţă cenuşie.

21
COPIL GĂSIT

PRINŢUL ELF AŞTEPTA ÎN TĂCERE.

Calin voia neapărat să vorbească cu mama lui, în ultimul timp nu mai avusese ocazia, căci pe măsură ce războiul se extindea, nu prea avusese răgaz să stea în umbrariile Elvandarului. Ca Lider de Război trebuia să fie mereu cu armata. Se împlineau trei ani de la asediul din Crydee şi veneticii reveniseră în fiecare primăvară, năpustindu-se, numeroşi ca furnicile, peste râu, câte doisprezece pentru fiecare elf. Dar magia elfilor îi învinsese. Intrau cu sutele în luminişuri şi cădeau într-un somn neîntrerupt, trupurile lor hrănind pământul şi copacii magici. Alţii răspundeau chemărilor driadelor şi le urmau prin pădure până când piereau de sete în îmbrăţişarea iubitelor pe care le hrăneau cu vieţile lor. Iar alţii mureau în ghearele urşilor sau lupilor uriaşi şi ale leilor care răspundeau la sunetul cornului elf. Ramurile şi rădăcinile copacilor înşişi se împotriveau invadatorilor până când aceştia fugeau înnebuniţi din pădure.

Anul acesta însă veniseră Robele Negre şi ştirbiseră mare parte din magia elfilor. Calin se întreba ce vor face data viitoare când se vor întoarce veneticii.

Piticii veniseră iar în ajutor, repede, căci moredhelii plecaseră din Inima Verde şi războinicii lui Dolgan erau de nepreţuit pentru elfi. Iar cu ei venise şi omul numit Tomas.

Regina Aglaranna s-a aşezat pe tron iar Calin la picioarele ei.

— Mă bucur că te văd, fiule, a zis Aglaranna. A simţit că Prinţul e îngândurat şi l-a lăsat pe el să deschidă vorba.

— Mă tulbură prezenţa lui Tomas.

— Şi pe mine, s-a înnegurat Regina.

— De aceea nu vii la curte când apare el?

— De aceea şi… din alte motive.

— E oare posibil ca magia Celor Vechi să dăinuie atât de mult?

— Deci asta e? s-a auzit o voce în spatele tronului.

Dolgan ieşi din umbră cu pipa în mână şi Aglaranna s-a înfuriat.

— Nu ştiam că piticii din Turnurile Cenuşii au obiceiul să tragă cu urechea.

— Nu obişnuim s-o facem, my lady. Ieşisem să mă plimb – cămăruţele din copaci se umplu repede cu fum – şi am auzit fără să vreau. N-am vrut să vă deranjez.

— Te mişti fără zgomot când vrei, prietene Dolgan, a zis Calin.

— Elfii nu sunt singurii care au talentul de a păşi neauziţi, a dat Dolgan din umeri şi a slobozit un nor de fum. Dar vorbeam de flăcău. Dacă e adevărat ce spuneţi, e grav. Să fi ştiut, nu-l lăsam să ia darul dragonului.

— Nu e vina ta, Dolgan, i-a zâmbit Regina. N-aveai de unde să ştii. Eu m-am temut de asta de când a venit prima oară în mantia Celor Vechi. La început am crezut că magia Valheru nu va avea efect asupra lui, pentru că e muritor, acum însă văd că devine, pe zi ce trece, mai puţin muritor. E şi efectul unui şir de ghinioane. Ţesătorii de Vrajă ar fi descoperit de mult comoara, dacă nu era magia dragonului. Secole de-a rândul am căutat şi am distrus asemenea relicve, să nu pună moredhelii mâna pe ele. Acum e prea târziu, Tomas nu ne-ar lăsa, de bună voie, să-i distrugem armura.

— În fiecare iarnă, a început Dolgan, stă pe gânduri în sala mare aşteptând primăvara şi începerea războiului. Altceva nu face. Stă, mănâncă, bea şi se uită fix în zăpadă; la ce, numai el ştie. Îşi ţine armura încuiată la el în cameră, iar în timp de război nu o scoate niciodată, nici când doarme. S-a schimbat şi transformarea nu e

naturală. Nu, n-ar renunţa de bună voie la armură.

— Am putea să o luăm cu forţa, dar nu e înţelept. Simt că în el se naşte ceva care mi-ar putea salva poporul şi nu vreau să risc.

— Nu înţeleg, my lady.

— Nici eu nu pricep totul, Dolgan, dar sunt regina unui popor aflat în război. Un duşman îngrozitor ne pradă ţinuturile şi devine din ce în ce mai îndrăzneţ. Magia venetică e puternică, poate cea mai puternică de la dispariţia Celor Vechi. Poate că magia din darul dragonului îmi va salva rasa.

— Curios, o putere magică imensă într-o armură de metal?

— De ce te miri? a surâs Aglaranna. Atunci ce e cu ciocanul lui Tholin? Nu are puteri magice venite din trecut? Puteri care-ţi dau ţie dreptul la tronul piticilor din Vest?

— Ştii multe despre noi, my lady, a privit-o lung Dolgan. Uit mereu că înfăţişarea ta de fetişcană ascunde secole de înţelepciune. Dar cu regii am terminat-o aici în Vest de mult, de când a dispărut Tholin în Mac Mordain Cadal. Ne descurcăm la fel de bine ca supuşii bătrânului rege Halfdan din Dorgin. Iar dacă poporul meu are să dorească rege, când se termină războiul ne întâlnim la sfat şi hotărâm împreună. Ce facem însă cu flăcăul?

— Nu putem opri schimbarea, dar îl putem ajuta. Deja Ţesătorii de Vrajă au început s-o facă. Dacă puterea Valheru renaşte nestăvilită în Tomas, ar putea să ne dea la o parte magia protectoare cum ai da dumneata cu piciorul unei rămurele pe potecă. Dar el nu e un Valheru înnăscut, natura lui umană e străină celei Valheru, aşa cum natura lor era complet diferită de a celor din jur. Doar ajutată de Ţesători, natura lui umană va tempera puterea neîngrădită a Valherilor, doar aşa va ieşi la iveală capacitatea lui de a simţi iubirea, mila şi înţelegerea. Şi atunci… Se va dovedi că existenţa lui e un noroc pentru noi toţi.

Dolgan era sigur că Regina voise să spună şi altceva, dar n-o întrerupse.

— Dacă însă puterea Valheru se uneşte cu capacitatea oamenilor de a urî, de a fi crud şi sălbatic, Tomas va deveni o creatură de temut. Numai timpul ne va spune ce se va întâmpla.

— Lorzii Dragoni… noi, piticii, ştim prea puţine despre ei. Pot să te rog să mă lămureşti?

— Tradiţiile noastre, cele mai vechi de pe Midkemia, amintesc despre Valheru, dar sunt multe lucruri de care mi-e interzis să vorbesc, nume înfricoşătoare, periculos de invocat, întâmplări îngrozitoare, greu de amintit. Totuşi, pot să-ţi spun câte ceva: cu mult înainte de venirea oamenilor şi a piticilor, lumea aceasta era stăpânită de Valheru. Ei înşişi erau parte din ea, alcătuiţi din chiar ţesătura creaţiei, aproape zei ca putere şi de nepătruns ca ţel, cu o natură haotică şi imprevizibilă. Creaturi magnifice şi puternice, zburau pe spinarea marilor dragoni şi niciun loc din univers nu le era străin. Nu ascultau de nicio lege, în afară de voinţa şi capriciile lor. Se luptau chiar şi între ei, şi numai moartea rezolva conflictele. Lumea aceasta le era domeniul, iar noi, creaturile lor. Pe vremea aceea, noi şi moredhelii eram o singură rasă pe care Valheru o creştea ca pe vite. Unii erau luaţi ca animale favorite, crescute pentru frumuseţe… şi alte calităţi. Alţii erau trimişi să aibă grijă de păduri şi de câmpii. Cei care trăiau în mijlocul naturii sunt înaintaşii elfilor iar cei care rămâneau cu Valheru, strămoşii moredhelilor.

Apoi a venit vremea schimbării. Stăpânii noştri au încetat cu războaiele de nimicire şi s-au unit, motivul s-a uitat, poate doar unii din moredheli să ştie, erau mai aproape de ei decât noi, elfii. Pe vremea aceea s-ar putea să-l fi ştiut şi noi, dar era timpul Războaielor Haosului, când mulţi din noi au murit. Toţi servitorii Valheru au fost eliberaţi şi de atunci nici noi, nici moredhelii nu i-am mai văzut pe Cei Vechi. În timpul

Războaielor Haosului s-au creat deschizături mari în timp şi spaţiu şi prin ele au venit oamenii, goblinii şi piticii. Moredhelii voiau să fie urmaşii celor dispăruţi şi nu şi-au făurit o viaţă proprie; au început să caute rămăşiţele puterii Valheru. Astfel au pornit pe Calea Întunecată şi de aceea suntem atât de diferiţi de ei, deşi am fost fraţi.

Magia Valheru e încă foarte puternică. S-ar putea ca salvarea lui Tomas să fie faptul că a preluat-o fără să vrea. Magia Valheru i-a schimbat pe moredheli pentru că au dorit-o ca să fie puternici şi să facă rău altora. Tomas era un băiat cumsecade, fără niciun pic de răutate în suflet; poate va reuşi să învingă partea întunecată a magiei.

— E un risc mare, a spus Dolgan. Sunt îngrijorat pentru flăcău, dar nu am ştiut că primejdia e aşa de mare. Ştii mai bine ca mine ce e de făcut, dar sper să nu ajungem să ne pară rău că l-am lăsat să păstreze darul.

— Şi eu. Aici, în Elvandar, magia Valheru e mai slabă şi Tomas are inima mai uşoară. Sper să fie de bun augur; înseamnă că facem ce trebuie: nu ne opunem schimbării, ci doar o temperăm.

— Mă supun înţelepciunii tale, my lady, se înclină Dolgan.

Aglaranna coborî de pe tron şi plecă, lăsându-l cu Calin.

— Iar eu sper că Regina-Mamă vorbeşte cu înţelepciune şi nu influenţată de sentimente.

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe prostul cu mine, Dolgan. Şi pe tine te respectă lumea pentru înţelepciune. Ai înţeles perfect; între ei se naşte ceva.

— Da, Calin, am înţeles, oftă piticul. Se uită la el cum se uita la Tatăl-Rege, deşi în sinea ei încă refuză s-o creadă.

— Şi Tomas simte ceva, dar sentimentul lui e mai puţin tandru decât al ei. Oricum se stăpâneşte foarte bine.

— Ai grijă de prietenul tău, Dolgan. Dacă încearcă să

câştige inima Reginei, vom avea necazuri.

— Chiar aşa de mult îl urăşti?

— Nu-l urăsc, răspunse Prinţul îngândurat. Mi-e teamă de el. Noi, cei care trăim în Elvandar, nu ne vom mai pleca niciodată altui stăpân. Dacă speranţele mamei în legătură cu schimbarea lui Tomas nu se îndeplinesc, ne vom confrunta cu el.

— Aceea va fi o zi tristă, Calin.

— Adevărat, a încheiat Calin şi a plecat.

Dolgan rămase să privească luminile Elvandarului rugându-se ca speranţele Reginei să nu se dovedească false.

Vânturile năprasnice răscoleau câmpia. Ashen-Shugar, călare pe umerii aurii ai lui Shuruga, simţi gândul dragonului mânat de foame.

— Vânăm?

— Nu. Mai stăm.

Stăpânul Cuibului de Vulturi se uita la moredheli care îşi croiau drum peste cetatea abia începută. Trăgeau de blocuri mari de piatră, aduse din cariere îndepărtate pentru construcţia oraşului. Muriseră mulţi şi aveau să mai moară, dar nu avea nicio importanţă. Sau avea? *Ashen-Shugar era tulburat de gândul acesta nou şi straniu.*

Un alt dragon coborî din ceruri, cu un răcnet de provocare. O creatură minunată, neagră, căreia Shuruga îi răspunse mândru, scoţând flăcări.

— Luptăm?

— Nu.

Ashen-Shugar nu băgă în seamă dezamăgirea dragonului şi-l urmări pe celălalt cum aterizează, strângându-şi aripile pe care solzii negri ca abanosul reflectau lumina difuză. Călăreţul în armură neagră vârstată cu stacojiu se apropie ridicând mâna. Ashen-Shugar îi răspunse la salut şi-l izbi cu pumnul pe

Shuruga, care sâsâia enervat.

— Oare Stăpânul Cuibului de Vulturi ni se alătură în sfârşit? întrebă Draken-Korin, Lordul Tigrilor, descălecând.

Ashen-Shugar descălecă şi el din politeţe, dar mâna nu i se îndepărtă de mânerul alb al săbiei aurii, căci deşi lucrurile se schimbaseră, încrederea nu domnea în rasa Valheru. Nu demult s-ar fi luptat până la moarte, acum însă avea nevoie de ştirile aduse de celălalt.

— Nu, doar mă uit.

— Eşti singurul care n-ai fost de acord.

— Să jefuim alte lumi, da. Planul vostru însă e nebunie curată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce înseamnă nebunie? Existăm. Acţionăm.

— Nu e felul nostru de a fi.

— Adevărat. Nu permitem nimănui să stea în calea voinţei noastre.

— Şi ce facem cu cei rămaşi? Cu elfii şi moredhelii?

— Ce-i cu ei? Nu înseamnă nimic.

— Sunt ai noştri.

— Eşti ciudat de când stai în munţi, Ashen-Shugar. Sunt servitorii noştri, n-au nicio putere. Există pentru plăcerea noastră. Ce te tulbură?

— Nu ştiu. E ceva…

Tomas!

Scutură capul şi imaginile dispărură. Galain, tânărul văr al prinţului Calin, se afla lângă el în tufiş, iar în spatele lor aşteptau elfii şi piticii. Galain îi arătă tabăra Tsurani de peste râu şi focurile veneticilor, învăluite în ceaţa dimineţii de primăvară.

— I-am lovit aşa de tare că nu mai pleacă de lângă căldura focului, a zâmbit Tomas. Treizeci aici şi încă treizeci pe fiecare flanc.

Nimeni nu ştia când trecuse comanda de la Calin, Liderul de Război în Elvandar, la Tomas. Era destul să strige ordinele de luptă, că elfii şi piticii se şi repezeau să

le îndeplinească. Se retraseră pe malul râului şi Dolgan avu răgazul să-l privească atent. Băiatul salvat de el din Mac Mordain Cadal cu şase ani în urmă era bărbat adevărat, crescuse înalt ca elfii şi mergea cu pasul sigur al războinicului înnăscut. Iar Dolgan ştia că acum nu l-ar mai paşte nicio primejdie prin galeriile întunecate ale minei.

— S-au întors cercetaşii?

— Da.

— Aţi văzut vreo Robă Neagră?

Cei trei elfi au scuturat din cap şi Tomas s-a încruntat.

— Ar trebui să capturăm unul şi să-l ducem în Elvandar. Ultima dată au intrat prea adânc în pădure. Aş vrea să aflu cât de puternici sunt.

— Tsuranii îşi apără Robele Negre cum îşi apără dragonii comorile, spuse Dolgan.

— Da, râse Tomas, amintind de băiatul de altădată, şi doar un pitic curajos îndrăzneşte să-i jefuiască vizuina.

— Dacă aplică strategia din ultimii ani, nu cred că ne mai atacă primăvara asta, vorbi Galain, aşa că nu vom mai vedea nicio Robă Neagră până la anul.

— Strategia lor… medită Tomas privind în gol cu ochii lui de un albastru şters, strategia lor e să cucerească, să reziste cu înverşunare şi să se extindă iar. Noi i-am lăsat în pace cât n-au trecut râul. E cazul să-i zăpăcim puţin, poate avem noroc să luăm prizonier un magician.

Dolgan dădu semne de împotrivire, dar Tomas nu observă.

— În plus, a zâmbit el, dacă nu le slăbim paza de-a lungul râului, vom fi nevoiţi, piticii şi cu mine, să iernăm iar în Elvandar.

Galain remarcă umorul elf, subtil ascuns în vorbele lui Tomas. În ciuda temerilor provocate de magia Valheru, îl plăcea pe Tomas şi ştia că acesta ar întâmpina cu bucurie ocazia de a sta încă o iarnă lângă Regină.

— Cum să facem?

— Trimitem arcaşi pe flancuri şi, când auziţi croncănit

de cioară, trageţi cu săgeţi în aşa fel încât să li se pară că sunt atacaţi dinspre răsărit şi apus în acelaşi timp. Izolăm tabăra şi ne facem treaba.

A doua salvă de săgeţi îşi atinse ţinta şi duşmanii se repeziră prea târziu la scuturi. Tomas trecu râul pe fâşia de nisip şi în curând intrase printre ei, făcând prăpăd cu sabia aurie.

Acum, chipul lui Tomas oglindea o furie ciudată, străină, şi Galain suspină văzând cum îl omoară şi pe rănitul ce îngenunchease implorând milă.

— Vin! a strigat un pitic.

Tsuranii de lângă celelalte focuri descoperiseră şiretlicul, dar prea târziu, căci atacanţii trecură râul protejaţi de săgeţile elfe.

Când s-au oprit să-şi tragă sufletul şi să-şi revină din şocul luptei, Galain zise:

— Am reuşit. N-avem niciun mort, doar câţiva răniţi şi am ucis treizeci de venetici.

Cu gândurile departe, Tomas n-a răspuns imediat.

— Da, dar trebuie să atacăm iar şi iar până îi facem să reacţioneze.

Au trecut râul în fiecare noapte. Atacau aici o tabără şi apoi alta la mare distanţă. Câteodată loveau aceeaşi tabără de trei ori la rând; erau iuţi şi ageri, nu greşeau niciodată.

Tomas şi grupul lui, trei sute de elfi şi pitici, aşteptau acum veşti din celelalte tabere şi mâncau o tocană din vânat gătită cu muşchi, rădăcini şi tuberculi.

— Veşti din tabăra Regatului, spuse un cercetaş urmat de o siluetă înaltă în cenuşiu.

— Bine ai venit, Leon din Natal, l-au întâmpinat Tomas şi Galain.

— Ce veşti ai de la Duce?

— Proaste, răspunse Leon, veneticii se întind spre răsărit ca pecinginea. Dar nu se grăbesc. Ducele crede

că vor până la anul să izoleze Oraşele Libere, deci să ajungă pe coastă şi să atace probabil LaMut şi Zãspu.

— De Crydee ştii ceva?

— Chiar când am plecat au venit porumbeii. Prinţul Arutha rezistă încă forţelor Tsurani. Au şi ghinion, duşmanii au invadat Inima Verde. Voi cum aţi reuşit să ajungeţi în Elvandar?

— Greu, drumul a fost lung şi întortocheat, a spus Dolgan.

— Tu cum ai trecut de santinele?

— Sunt zăpăciţi din cauza raidurilor voastre. Au luat oameni din armata care se luptă cu forţele Regatului şi i-au adus să întărească frontul cu Elvandarul. M-am luat după o companie şi m-am strecurat peste râu.

— Câţi vin?

— Eu am văzut şase companii. Am estimat o companie la douăzeci de escadroane a câte treizeci de oameni.

— Nu aduc ei peste trei mii de oşteni decât dacă vor să traverseze râul, izbi Tomas cu pumnul în palmă. S-au înfuriat rău că i-am hărţuit. Vin şi Robele Negre?

— Am zărit câţiva.

— Trimiteţi vorbă celorlalte tabere de pe râu. În două zile adunăm toată armata în inima Elvandarului. Rămân doar cercetaşii şi mesagerii.

Ashen-Shugar stătea pe tron, nebăgând în seamă dansatorii. Nu-l mai interesau nici femelele moredhel, alese pe sprânceană. Gândurile îi rătăceau departe la bătălia iminentă. În el se năştea o senzaţie ciudată de gol, un sentiment fără nume.

— Se numeşte tristeţe, *spuse vocea din interior.*

— Cine eşti tu de îmi tulburi singurătatea?

— Sunt ceea ce devii. Acesta e un vis, o amintire.

Ashen-Shugar se ridică furios de pe tron şi trase sabia.

Dansatorii se prosternară îngroziţi şi muzicanţii se opriră.

— Exist! Nu e un vis!

— Nu eşti decât o amintire din trecut. Devenim unul şi acelaşi.

Ashen-Shugar înălţă sabia şi capul unui servitor se rostogoli pe podea. Ashen-Shugar îngenunche lângă fântâna de sânge proaspăt şi îşi înmuie buzele în lichidul sărat.

— Nu e gustul vieţii!

— E o iluzie. Totul a dispărut.

— Simt ceva tulbure… o nelinişte care mă face să… nu am cuvinte s-o numesc.

— E teamă.

Ashen-Shugar despică furios un dansator tânăr şi arătă cu vârful însângerat al săbiei.

— Ei, lucrurile astea, cunosc teama. Ce legătură are teama cu mine?

— Toate creaturile cunosc teama, chiar şi zeii.

— Cine eşti?

— Sunt tu. Sunt ce vei deveni, ceea ce ai fost. Sunt Tomas.

Un strigăt îl trezi pe Tomas din reverie. Ieşi din camera lui, spre curtea Reginei. Sub el se întindea câmpia pe care se aflau sute de pitici veniţi să se alăture elfilor. A doua zi urmau să adune Consiliul, să discute planul de război.

Tomas se gândi la visele ce-l asaltau de şase ani încoace şi care se multiplicau în furia luptei. Doar în Elvandar putea să li se opună, dar nu mereu. La început îi fusese teamă de ele, umanitatea lui era ameninţată de visele unei făpturi dispărute. Acum însă nu-i mai era frică, existau în el puteri folositoare, parte din cel care purtase armura alb cu auriu. Ştia că nu va mai fi niciodată Tomas din Crydee, dar oare ce devenea…

Paşi uşori se apropiau de el.

— Bună seara, my lady, zise el fără să se întoarcă.

— Ai simţuri elfe acum, spuse ea în limba Elvandarului.

— Aşa se pare, Lună Strălucitoare, îi răspunse Tomas în aceeaşi limbă, traducându-i numele şi se întoarse să-i citească uimirea din ochi. Aglaranna îl mângâie pe obraz.

— Băiatul timid din Crydee, care se fâstâcise în faţa Reginei elfilor, vorbeşte limba adevărată, ca şi când s-ar fi născut printre noi?

— Sunt ceea ce vezi, spuse Tomas cu voce fermă, îndepărtându-i mâna.

Ea îl privi lung şi o trecură fiorii, părându-i că-i surprinde în ochi o umbră înfricoşătoare.

— Şi ce văd, Tomas?

El îi nesocoti întrebarea.

— De ce te fereşti de mine?

— Între noi se naşte ceva imposibil. De când ai venit în Elvandar.

— Înainte de asta, my lady, de când te-am văzut prima dată. Şi de ce e imposibil? Cine e mai potrivit să-ţi stea alături?

Aglaranna se depărtă şi Tomas văzu o privelişte rară: Regina elfilor, nesigură pe propria înţelepciune străveche, confuză şi emoţionată.

— Indiferent de puterile dăruite ţie, eşti om, cu o durată omenească de viaţă. Voi domni în Elvandar până ce spiritul mi se va alătura lordului meu, în Insulele Binecuvântate. Apoi va domni Calin. Aceasta e legea poporului meu.

— N-a fost întotdeauna aşa.

— Nu, l-a privit ea înfricoşată. N-am fost întotdeauna un popor liber.

Aglaranna îi observă nerăbdarea, dar şi lupta dată pentru a-şi păstra calmul.

— Nu simţi nimic?

— Te-aş minţi dacă spun nu. Dar e o chemare stranie, ceva care mă copleşeşte de nesiguranţă şi de groază. Dacă vei deveni Valheru mai mult decât poate controla un om, nu eşti binevenit aici. Nu vom permite

întoarcerea Celor Vechi.

Tomas râse amar şi ironic în acelaşi timp.

— Eram mic şi am tânjit după tine ca un copil. Acum sunt matur şi te privesc cu dorinţele unui bărbat. Să fie tocmai puterea, care îmi dă curaj şi forţă să te caut, aceea care ne desparte?

— Nu ştiu. Familia regală nu s-a căsătorit niciodată cu oameni. Nu vreau să trec prin mâhnirea de a te vedea murind, bătrân şi obosit, iar eu să fiu tot aşa cum mă vezi acum.

— Niciodată, a spus Tomas aspru, cu ochi mânioşi, eu voi trăi o mie de ani, fii sigură. Dar n-am să te mai tulbur până… până nu se liniştesc lucrurile. Soarta ne e deja hotărâtă, ai să înţelegi şi tu asta.

Plecă, lăsând-o cu ochii în lacrimi. Pentru prima oară de la moartea soţului ei, în sufletul Aglarannei se înfruntau două simţăminte contrarii: dorinţa şi teama.

Un strigăt la marginea pădurii îi atrase atenţia lui Tomas. Dintre copaci ieşea un elf urmat de un bărbat în robă cafenie. Tathar observă uimirea de pe chipul santinelei care-l conducea. Intrusul se apropie de tronul Reginei şi se înclină uşor, salutând în limba elfilor.

— Bine te-am găsit, my lady.

— Ai curaj să vii aici, străinule, răspunse Aglaranna în limba Regatului.

— Am căutat totuşi o călăuză, zâmbi omul sprijinindu-se în toiag. Nu vreau să intru în Elvandar nepoftit.

— Călăuza ta n-a avut de ales, remarcă Tathar.

— Există întotdeauna o alegere, deşi e greu de aflat.

— De ce ai venit? făcu Tomas un pas către el.

— A, purtătorul darului dragonului. Bine te-am găsit, Tomas din Crydee.

Privirea bărbatului radia o putere ascunsă şi Tomas se dădu înapoi.

— Cine eşti?

— Am multe nume. Aici sunt Macros cel Negru. Am venit pentru că aţi pornit-o pe un drum periculos. Fără ajutorul meu, planul de a captura o Robă Neagră va provoca distrugerea Elvandarului. Veţi avea o Robă Neagră, dar nu acum, a încheiat el ironic.

— Ştii multe, s-a ridicat Regina.

— Da, mai multe decât aş vrea câteodată.

Macros îl îndemnă pe Tomas să se aşeze şi luă loc lângă el.

— Tsuranii vin în zori şi vor intra în Elvandar.

— De unde ştii? a întrebat Tathar.

— Îţi aduci aminte când stăteam la sfat cu tatăl tău?

— Dumneata?!

— Da, eu sunt, deşi mă cheamă altfel.

— E aşa de mult de atunci. Nu credeam că e posibil…

— Orice e posibil.

— Tu eşti vrăjitorul Macros? întrebă Aglaranna aşezându-se pe tron.

— Aşa mi se pare, deşi sunt multe de explicat. Aveţi încredere în mine?

— A venit în ajutorul nostru demult, confirmă Tathar către Regină. Nu ştiu cum e posibil. Dar atunci era prieten şi cu tatăl tău.

— Ce ne sfătuieşti?

— Magicienii Tsurani v-au descoperit santinelele. Vin în zori şi au să intre în pădure pe două flancuri, precum coarnele unui taur. Şi-au făcut socoteala că vă despart armata şi lasă centrul fără apărare. Pe acolo vin cho-ja. Nu i-aţi înfruntat până acum, dar vă pot spune piticii despre ei.

— Sunt înfricoşători, a zis Dolgan. Luptă în întuneric, la fel ca războinicii mei. Credeam că i-au lăsat în mină.

— Până acum da, dar aţi început raidurile şi Tsuranii vor să le pună capăt o dată pentru totdeauna. Magicienii lor s-au străduit să vă afle secretele şi ştiu că dacă e cucerită inima sacră a Elvandarului, elfii nu mai sunt o ameninţare.

— Atunci ne concentrăm oştenii pe centru.

— E bine, dar vin magicienii şi oştenii vor intra în pădure netulburaţi de Ţesătorii de Vrajă.

— Deci îi înfruntăm aici.

— Aveţi nevoie de ajutorul meu.

— Ce poate să facă un singur om? se miră Dolgan.

— Multe. Nu te teme, piticule, bătălia are să fie crâncenă şi mulţi vor pleca spre Insulele Binecuvântate, dar vom învinge.

— Vorbeşti de parcă ai mai trecut prin asta, spuse Tomas.

— Nu-i aşa? îl privi enigmatic Macros. Pregătiţi-vă.

Înainte de ivirea zorilor, regina stătea lângă tron cu gândurile departe, revăzând imagini din tinereţe. Niciodată nu fusese Elvandarul ameninţat ca acum.

— Cauţi răspunsuri în trecut?

— Îmi citeşti gândurile vrăjitorule?

— Nu, my lady. Dar ştiu multe şi văd că ai inima grea şi sufletul împovărat de griji.

— Ştii şi de ce?

— De ce? Care-i menirea ta?

— Toate fiinţele au o menire.

— Se pare că tu ţi-o cunoşti mai bine ca alţii.

— Adevărat. Le e dat unora să înţeleagă ceea ce altora le este ascuns. Asta e soarta mea.

— De ce ai venit?

— Pentru că e nevoie. Fără mine, Elvandarul piere şi asta nu trebuie să se întâmple.

— Rămâi cu noi dacă învingem?

— Nu, am alte treburi. Dar am să mai vin o dată, când va fi iar nevoie de mine.

— Când?

— Nu pot să-ţi spun. Curând, deşi nu destul de curând.

— Îmi spui ghicitori?

— Viaţa însăşi e o ghicitoare, surâse trist Macros. E în

mâna zeilor. Voinţa lor va învinge şi mulţi muritori se vor schimba.

— Tomas?

— Cel mai mult, dar şi alţii.

— Ştii ce e Tomas?

— Ce-ai vrea să fie?

Aglaranna nu putea să răspundă. Macros o atinse pe umăr. Regina simţi o linişte adâncă şi se auzi spunând:

— Nu vreau să se întâmple nimic rău cu elfii, dar la vederea lui mă cuprinde un dor nebun după un bărbat cu... puterea lui. Seamănă foarte mult cu Lordul meu dispărut, dar mi-e teamă de el. Dacă fac legământul, dacă îl aşez pe tron... crezi că îmi dau voie Venerabilii? Poporul meu nu va mai permite jugul Valheru.

— Există lucruri care îmi scapă, aici însă lucrează o vrajă de neimaginat, dincolo de timp şi realitatea aparentă. Căci dacă Valheru e parte din Tomas acum, şi Tomas e parte din Valheru. Poartă armura lui Ashen-Shugar, ultimul dintre Lorzii Dragoni. El a rămas singur pe lumea asta în timpul Războaielor Haosului, căci avea sentimente străine rasei lui.

— Tomas?

— Nu te gândi prea mult, genul ăsta de paradox te ameţeşte. Ceea ce simţea Ashen-Shugar era o obligaţie de a apăra lumea asta.

— Niciun om nu ştie atâtea despre istoria noastră.

— Mi s-au... dat multe. În curând, Tomas va trece printr-o mare încercare. Cumva, băiatul din Crydee, cu dragostea lui pentru tine şi ai tăi şi cu bunătatea lui umană, a rezistat până acum forţei celei mai puternice creaturi din cea mai puternică rasă trăitoare pe acest pământ. Iar Ţesătorii voştri l-au ajutat cu blândeţe să nu cedeze durerii îngrozitoare a conflictului.

— Ştiai?

— Am şi eu vanitatea mea, a râs Macros. Doar nu crezi că puteau ţese o vrajă fină fără să bag de seamă. Au făcut bine şi poate înclină balanţa în favoarea lui Tomas.

— Aşa sper şi eu, căci văd în el un lord care merită să-mi stea alături. E oare posibil?

— Dacă supravieţuieşte încercării, da, dar conflictul îl poate ucide şi pe Tomas odată cu Ashen-Shugar. Am să-ţi spun ceva ce numai zeii ştiu: lângă tine, Tomas va ajunge să domnească înţelept şi să fie lordul viselor tale iar puterea îi va fi îmblânzită de inima lui umană. Dar dacă îl alungi, Regatul şi popoarele libere din Vest pot avea o soartă îngrozitoare. Nu pot chiar să prezic viitorul, doar să fac presupuneri. Dacă învinge partea întunecată, Tomas devine o forţă îngrozitoare care trebuie neapărat distrusă. Cine i-a citit nebunia din ochi în focul bătăliei, n-a văzut decât o umbră a puterii întunecate închisă în el. Chiar dacă balanţa se echilibrează şi tot îl alungaţi, în el se va trezi capacitatea umană de a simţi furia, durerea şi ura. Te întreb un singur lucru: ce se întâmplă dacă Tomas pleacă şi ridică stindardul dragonului în Nord?

— Se unesc moredhelii, răspunse Regina înfricoşată.

— Da. Şi nu doar în bande de zurbagii cum sunt acum, ci ca o armată organizată. Douăzeci de mii de Fraţi Întunecaţi, o sută de mii de goblini, plus oameni: profitori care caută să câştige de pe urma distrugerii. O armată puternică condusă de mâna de fier a unui războinic înnăscut, un general pe care până şi poporul tău l-ar urma.

— Mă sfătuieşti să-l ţin aici?

— Îţi spun care sunt alternativele. Hotărârea îţi aparţine.

În clipa în care regina vru să-i mulţumească pentru sfaturi, Macros dispăru ca şi când n-ar fi fost acolo vreodată.

Tsuranii atacară, după cum prezisese Macros, cu cho-ja la mijloc. Tomas trimise arcaşi pe flancuri să dea impresia că opune rezistenţă şi acum stătea în fruntea armatelor unite ale Elvandarului şi ale piticilor din

Turnurile Cenuşii, doar o mie cinci sute de oşteni împotriva a şase mii de Tsurani şi a magicienilor lor. Liniştea în care aşteptau fu întreruptă de strigătele oştenilor duşmani doborâţi de săgeţile elfilor. Regina stătea pe o platformă lângă vrăjitor.

Apărură primele pete de culoare printre copaci şi Tomas se uită uimit la cho-ja, insectele inteligente aliate cu Tsuranii, strânse în rânduri la comanda ofiţerilor lor. Se pregătea să dea semnalul de atac, dar o voce îl opri.

— Staţi! strigă Macros şi roti toiagul.

Deodată, o bufniţă trecu în viteză pe lângă Tomas şi se îndreptă spre armata Tsurani. Se învârti pe deasupra o clipă şi se năpusti asupra ochilor unui oştean, care ţipă de durere.

Apăru şi un uliu care o luă pe urmele bufniţei. Un stol de vrăbii scurse din cer, ciupind feţele şi ochii Tsuranilor, şi apoi păsări de toate felurile îi atacară pe intruşi în zgomotul aerului răscolit de aripi, de la micile păsări cântătoare până la vulturii maiestuoşi. Oştenii ţipau şi unii ieşiră din formaţie încercând să scape de ciocurile şi ghearele care le sfâşiau carnea. Cho-ja se cabrară, căci, deşi aveau trupul acoperit de coaja chitinoasă, ochii ca nestematele erau ţintele preferate ale înaripatelor.

Deodată un şuierat despică hărmălaia şi se făcu linişte. Apoi păsările explodară spre cer, cu o trosnitură de energie, aruncate ca de o mână nevăzută. Robele Negre treceau printre rânduri făcând ordine. Sute de oşteni inamici zăceau la pământ, dar războinicii Tsurani, antrenaţi, refăcură repede formaţia, ignorând răniţii.

Stolul uriaş se refăcu şi porni în picaj. În aceeaşi clipă, deasupra armatei invadatoare se formă o cupolă de energie transparentă de un roşu strălucitor şi păsările se izbiră de ea, căzând ţepene şi fumegând. Săgeţile elfe care loveau bariera explodau în flăcări.

Tomas le ordonă arcaşilor să nu mai tragă şi se uită la vrăjitor.

Macros roti toiagul. Păsările se împrăştiară şi el

îndreptă apoi toiagul către Tsurani. Din vârful lui izbucni un fulger auriu care străpunse bariera şi doborî un magician. Din rândurile armatei duşmane se ridică un vuiet de oroare iar ceilalţi magicieni îşi îndreptară atenţia spre Macros. Globuri de foc albastru zburară prin aer zdrobindu-se în steluţe de platformă şi învăluind-o într-o explozie albă, orbitoare.

— Aglaranna! strigă îngrozit Tomas.

Aerul se limpezi şi o văzu stând nevătămată lângă vrăjitor care ridică iar toiagul doborând al doilea magician Tsurani. Cei patru rămaşi îl priviră pe Macros cu ochii plini de furie şi respect şi înteţiră atacul. Val după val de lumină albastră şi foc loveau bariera protectoare a lui Macros iar cei de jos fură nevoiţi să întoarcă privirea, să nu fie orbiţi de descătuşarea de energie. Când asaltul încetă, Tomas ridică privirea. Macros era neatins.

Un magician ţipă de furie neputincioasă şi scoase un obiect din robă. Îl activă şi dispăru, urmat imediat de tovarăşii lui. Macros strigă: „Acum!” şi Tomas a înălţat sabia. O ploaie de săgeţi curse către Tsuranii demoralizaţi de atacul păsărilor şi înfrângerea magicienilor. Încă aveau un avantaj de trei la unu, aşa că au început bătălia.

Pe Tomas îl învălui ceaţa roşie care alunga orice gând în afară de cel de a ucide. Îşi croi cu sabia potecă printre Tsurani şi cho-ja omorând pe oricine îi stătea în cale. Luminişul se umplu de sânge şi de strigătele muribunzilor, oameni, elfi sau cho-ja, iar deasupra lor începură să se adune vulturii.

Încetul cu încetul forţele Tsurani îi împinseră înapoi pe apărătorii Elvandarului. Când balanţa se înclină în favoarea veneticilor, cele două armate se despărţiră pentru un timp, pregătindu-se de bătălia finală. Atunci Macros strigă: „Înapoi!” şi forţele Elvandarului se retraseră până la ultimul.

Tsuranii simţiseră şovăiala şi înaintară, dar o huruitură i-a oprit. Pământul se cutremură, copacii începură să se

legene şi apoi să se scuture violent pe măsură ce uruitul creştea. Cu un zgomot asurzitor o bucată uriaşă de pământ se ridică ca smulsă de mâna unui uriaş. Tsuranii din faţă fură doborâţi. O altă felie imensă de pământ se răsturnă îngropând oştenii. Deodată aerul se umplu de brazde zburătoare enorme şi de strigăte de groază. Fără niciun ordin de retragere, veneticii se întoarseră şi fugiră îngroziţi din locul în care chiar şi pământul îi ataca şi luminişul se goli. Pământul se aşeză cuminte la loc sub privirile uimite ale Elvandarului. Doar ţipetele Tsuranilor se mai auzeau în depărtare când aceştia, fugind, se întâlneau cu alte surprize pregătite de Macros.

Obosit şi trist, Tomas îşi privi mâinile pline de sânge. Tunica, scutul şi sabia erau curate ca de obicei, dar el se simţea pentru prima oară dezgustat la vederea urmelor de viaţă curmate. În Elvandar nebunia bătăliei îl părăsea repede şi fiinţa îi fu invadată de o senzaţie de silă.

— S-a sfârşit, zise el şi elfii îi răspunseră cu urale slabe. Nimeni nu simţea pe deplin gustul victoriei; văzuseră o armată puternică învinsă de forţe primordiale, puteri naturale de nedescris.

Cerurile erau sfâşiate de vârtejuri nebune ce brăzdau orizontul. Ashen-Shugar, pe spatele lui Shuruga, privea cum se rupe ţesătura timpului şi spaţiului. Undeva, departe, sună o trâmbiţă şi Ashen-Shugar ştiu că venise timpul. Îl îndemnă pe Shuruga şi se înălţă căutând entitatea care se va opune forţelor demenţiale din cer. Îşi văzu prada odată cu dragonul său care se încordă. Draken-Korin zbura spre el şi îl privea ciudat. Pentru prima oară în viaţă, Ashen-Shugar înţelese ce este groaza, căci asta citea în ochii tulburaţi ai duşmanului său.

Shuruga scoase un răcnet şi se repezi asupra dragonului negru. Descătuşări magice semnalară începutul luptei dintre cei doi Lorzi Dragoni. Sabia aurie

coborî fulgerător şi despică scutul negru împodobit cu un cap de tigru. Era foarte uşor; Ashen-Shugar ştiuse de la început că Draken-Korin dăduse prea mult din esenţa lui celei în formare. În faţa puterii ultimului Valheru, Lordul Tigrilor era aproape muritor şi se prăbuşi de pe dragon, doborât de fratele său. Ashen-Shugar pluti la pământ, lăsându-l pe Shuruga să termine lupta cu dragonul negru epuizat.

În trupul zdrobit rămăsese o scânteie de viaţă şi el ridică o privire rugătoare.

— De ce?

— Nu trebuia să creaţi monstruozitatea asta, arătă el spre cer.

Vârtejuri furioase de energie se răsuceau urlând, trăsnetele orbitoare sfâşiau bolta cerului. Din însăşi esenţa vieţii fraţilor şi surorilor sale se năştea un monstru nebun, făcut din furie şi ură.

— Sunt mai puternici decât ne-am imaginat, hârâi Draken-Korin. Chipul i se contorsiona de ură şi teroare. Dar era dreptul nostru! urlă el.

Ashen-Shugar coborî sabia despărţindu-i capul de trup dintr-o singură lovitură. În clipa următoare atât capul cât şi trupul lui Draken-Korin dispărură într-o strălucire tremurătoare şi aerul şuieră. Valherul căzut îşi contopi esenţa cu monstrul furios ce lupta împotriva noilor zei.

— Nu există drepturi, rosti Ashen-Shugar amar. Există numai putere.

— Aşa a fost?

— Da, aşa mi-am ucis ultimul frate.

— Şi ceilalţi?

— Sunt parte din asta, arătă el monstruozitatea din cer.

Urmăriră împreună dezlănţuirea Războaielor Haosului şi după un timp Ashen-Shugar spuse:

— Vino să vezi sfârşitul.

Porniră amândoi către Shuruga. Atunci se auzi o voce.

— Eşti foarte tăcut.

Tomas deschise ochii. Aglaranna îngenunchease lângă el cu un bol de apă aromată şi un şervet. I-a scos tunica şi l-a ajutat să-şi tragă cămaşa de zale aurie. Apoi începu să-i şteargă tăcută faţa şi mâinile.

— Pari obosit, my lord.

— Văd imagini, Aglaranna, lucruri care nu sunt menite ochilor unui muritor. Port în suflet povara timpului şi mă oboseşte.

— Şi nu există alinare?

S-a uitat lung la ea. Privirea poruncitoare era temperată de o umbră de blândeţe, şi totuşi ea fu nevoită să plece ochii.

— Îţi baţi joc de mine, my lady?

— Nu, Tomas. Am venit să… îţi aduc alinare, dacă simţi nevoia.

El o luă în braţe cu ochii arzând de pasiune.

— Nevoia mea e uriaşă, Aglaranna.

Regina îl privi în ochii palizi şi doborî ultimul obstacol dintre ei.

— Şi a mea la fel, my lord.

22
ÎNVĂŢĂTURA

S-A TREZIT ÎN ÎNTUNERIC.

Şi-a pus o robă simplă, albă, însemnul rangului său şi a plecat din chilia în care se afla doar un pat, o lumânare şi un raft pentru pergamente, strictul necesar pentru educaţia lui. S-a oprit lângă uşă pe coridor şi i-a văzut şi pe ceilalţi, majoritatea mai tineri decât el. A apărut şi primul dintre profesorii în negru şi a plecat tăcut cu unul dintre învăţăcei. Zorile aruncau o lumină cenuşie prin fereastra înaltă şi îngustă a holului. Elevii au stins torţele pe perete. Curând a rămas singur pe coridorul liniştit.

Din umbră ieşi o siluetă în negru şi îi făcu semn să-l urmeze de-a lungul unor holuri întortocheate, luminate cu torţe, spre inima uriaşei clădiri, singurul cămin pe care şi-l amintea tânărul. Treceau prin coridoare joase, mirosind a vechime şi umede de parcă ar fi fost săpate adânc, sub lacul ce înconjura clădirea.

Bărbatul în negru a deschis o uşă spre o încăpere plină de jgheaburi de lemn, lungi cât jumătate din înălţimea unui om. Primul, în care clipocea apa, se afla pe podea iar celelalte se înşirau deasupra, susţinute de suporturi şi găurite la capăt. Tânărul a luat o găleată şi s-a apucat de treabă. Se obişnuise de mult cu comenzile fără cuvinte date celor în alb cărora le era interzis să vorbească. Ştia că poate vorbi, căci înţelegea mecanismul şi chiar încercase să formuleze câteva cuvinte noaptea, în singurătatea chiliei. Înţelegea, fără să-şi dea seama cum, după cum ştia că avusese o viaţă anterioară primei treziri din chilie, însă faptul nu-l speria căci părea oarecum normal.

Ca multe alte sarcini de îndeplinit şi aceasta i se părea

imposibilă, pentru că apa turnată în jgheabul de sus curgea prin celelalte şi ajungea iar jos de unde el continua s-o ia în găleată. Trupul lucra şi prin conştiinţa rămasă liberă îi treceau imagini fugare, umbre colorate, prea rapide să le prindă cu degetele minţii. Imaginea unei plaje stâncoase spălată de valuri. Lupte. O substanţă ciudată, albă şi rece, aşternută pe pământ – zăpadă – cuvântul dispăru la fel de repede cum apăruse. O tabără noroioasă. O bucătărie plină de larmă. Toate treceau în viteză, lăsându-i pe retină imagini fugare inversate în alb şi negru.

O voce îi răsuna zilnic în minte punându-i întrebări la care răspundea tăcut. Dacă răspunsul era incorect, întrebarea se repeta, iar dacă dădea mai multe răspunsuri greşite, vocea dispărea ca să se întoarcă mai târziu.

Tânărul în alb simţi şi acum apăsarea obişnuită asupra propriei ţesături mintale.

— *Ce este legea?*

— *Legea este structura în care se desfăşoară vieţile noastre şi care le dă înţeles.*

— *Care este întruchiparea supremă a legii?*

— *Imperiul este întruchiparea supremă a legii.*

— *Care este rolul tău?*

— *Sunt servitorul Imperiului.*

Contactul mintal pâlpâi o clipă de parcă celălalt ar fi cântărit cu atenţie următoarea întrebare.

— *Cum ţi se permite să serveşti Imperiul?*

Era o întrebare ce îi mai fusese pusă de câteva ori şi la care răspunsurile lui fuseseră întâmpinate cu tăcerea aceea adâncă ce-i dădea de ştire că a greşit. De data aceasta se gândi bine, eliminând răspunsurile precedente sau combinaţiile lor. În final a zis:

— *După cum consider eu că e bine.*

De undeva din exterior l-a inundat un sentiment de aprobare.

— *Care e locul tău?.*

Se gândi iar, ştiind că răspunsul cel mai evident e desigur greşit şi totuşi unul ce trebuia testat.

— Locul meu e aici.

După cum se aşteptase, contactul mintal s-a întrerupt. Ştia că e pregătit pentru ceva, dar nu şi pentru ce anume. Acum era liber să cântărească ultima întrebare şi poate chiar să-i descopere răspunsul corect.

În noaptea aceea avu un vis.

Un necunoscut în robă cafenie simplă, legată cu o cingătoare de piele, mergea în faţa lui pe un drum.

— Grăbeşte-te. Nu avem prea mult timp şi nu ai voie să rămâi în urmă.

El a încercat să se mişte mai repede, dar avea picioarele ca de plumb şi mâinile parcă legate de trup. Bărbatul în cafeniu s-a oprit.

— Foarte bine. Atunci să le luăm pe rând.

A vrut să vorbească, însă buzele au refuzat să i se mişte. Bărbatul şi-a mângâiat gânditor barba deasă.

— Gândeşte-te la faptul că eşti propriul tău temnicer.

A privit în jos şi şi-a văzut picioarele goale în praful drumului. Când a ridicat ochii, necunoscutul în cafeniu pornise iar cu pasul său iute. A vrut să-l urmeze, dar nu se putea mişca.

Se trezi scăldat într-o transpiraţie rece.

Întrebarea se repetă şi răspunsul *„Unde e nevoie de mine*” i-a fost respins. Acum trudea iar inutil, introducând cuie într-un vas plin de lână. Cuiele cădeau la podea şi el se apleca să le culeagă şi să-şi continue munca fără sens.

Uşa se deschise şi apăru călăuza lui care îi făcu semn să-l urmeze. Au urcat prin pasaje întortocheate spre sala mesei de dimineaţă. Era ziua în care supravegherea elevilor era făcută de călăuza lui. Tânărul mânca gândindu-se la ultima întrebare şi anulând răspunsurile imperfecte. Brusc, o tresărire a subconştientului îi

proiectă în minte răspunsul corect. *Sunt propriul meu temnicer.* De mai multe ori în trecut fusese salvat de intuiţie şi tot ea era responsabilă pentru progresul lui rapid. Acum cântări răspunsul şi, când a fost sigur că e corect, se ridică în picioare. Ceilalţi îl priviră pe furiş, căci aceasta era o încălcare a regulilor.

Călăuza lui îl privi cu calm cum se apropia, singurul semn de curiozitate fiind uşoara ridicare a sprâncenelor.

— Locul meu nu mai e aici.

Călăuza în negru aprobă din cap şi îi puse mâna pe umăr. Scoase din robă un clopoţel la sunetul căruia apăru alt bărbat în robă neagră, care îl conduse în tăcere până în faţa unei uşi.

— Deschide, i s-a poruncit.

Tânărul a întins mâna, dar a fost oprit de o altă tresărire a subconştientului. Se concentră şi deschise uşa cu puterea minţii.

— Bine, a zâmbit însoţitorul.

Încăperea era plină de robe albe, cenuşii şi negre.

— Ia o robă cenuşie. Acum poţi să vorbeşti. Ţi se va răspunde la orice întrebare, dacă e posibil, căci există lucruri pe care poţi să le afli doar când îmbraci roba. Vino!

Intrară în altă încăpere în care se afla o masă joasă şi perne aşezate pe podea. Bărbatul în negru umplu două ceşti cu choca, o băutură fierbinte, dulce-amară.

— Cine sunt? a întrebat tânărul.

— Tu trebuie să hotărăşti cine eşti. Adevăratul tău nume nu va fi niciodată pronunţat în faţa altora, altfel capătă putere asupra ta. Oricum, de acum înainte te vei numi Milamber.

— Foarte bine. Tu cine eşti?

— Mă cheamă Shimone.

— Cine eşti?

— Profesorul tău, călăuza ta. Vei avea şi alţi profesori, însă eu am fost însărcinat cu prima parte, cea mai lungă, a învăţăturii tale.

— De când sunt aici?
— De aproape patru ani.
Milamber se miră în sinea lui, căci nu-şi amintea decât ultimele câteva luni.
— Când îmi vor fi redate amintirile?
— Pe măsură ce progresezi cu studiul, mai lent la început şi apoi mai repede. Există un motiv. Trebuie să fii în stare să rezişti atracţiei vechilor legături cu familia, cu prietenii, cu poporul tău. În cazul tău e foarte important.
— De ce?
— Vei înţelege singur, zâmbi Shimone.
Trăsăturile lui vultureşti şi ochii negri comunicau clar că subiectul e închis.
Milamber se mai gândi la câteva întrebări, dar renunţă la ele, pentru că nu erau urgente.
— Ce se întâmpla dacă deschideam uşa cu mâna?
— Ai fi murit, i-a răspuns calm Shimone.
— Cu ce scop? a întrebat Milamber fără surprindere.
— Nu ne putem controla unul pe celălalt. Nu putem decât să ne asigurăm că fiecare nou magician e capabil să răspundă de propriile lui acţiuni. Ai hotărât că locul tău nu mai este cu novicii, deci trebuia să demonstrezi că poţi să-ţi asumi responsabilităţile ce decurg din această schimbare. În cazul ăsta mor mulţi, inteligenţi dar pripiţi.
— Înţeleg. Cât mai durează pregătirea mea?
— Cât va fi nevoie. Faci progrese rapide, aşa că nu cred că-ţi va lua prea mult timp. Ai anumite talente naturale, şi – vei înţelege mai târziu de ce – nişte avantaje în plus faţă de ceilalţi novici care au început odată cu tine.
Milamber se uită în ceaşcă. I se păru că distinge ceva în lichidul întunecat, un nume scurt, simplu, dar acesta dispăru imediat cum încerca să-l reţină cu privirea.

În noaptea aceea visă iar.

Bărbatul în cafeniu mergea pe drum şi de data aceasta Milamber putea să se ţină după el.

— Vezi tu, există foarte puţine limite obiective. Ei te învaţă lucruri folositoare, dar să nu accepţi niciodată teoria că dacă o soluţie rezolvă o problemă, aceasta e *singura* soluţie. Priveşte, s-a oprit bărbatul şi i-a arătat un păianjen micuţ care îşi ţesea pânza între două frunze. Creatura asta trudeşte fără să ne bage pe noi în seamă. Ia gândeşte-te: dacă păianjenul ar şti, crezi că ne-ar venera?

— Nu ştiu cum gândeşte un păianjen.

— Dacă luăm în considerare cât de puţini oameni gândesc la fel, putem presupune că păianjenul ar reacţiona cu frică, sfidare, indiferenţă, fatalism sau neîncredere. Orice e posibil.

S-a plecat şi a luat cu blândeţe un fir de pânză pe toiag, a ridicat creatura micuţă şi a dus-o în cealaltă parte a drumului.

— Crezi că îşi dă seama că e pe altă floare?

— Nu ştiu.

— Un răspuns înţelept, a surâs omul în cafeniu. În curând vei vedea multe lucruri pe care ai să le consideri lipsite de sens. Atunci să ţii minte ceva: lucrurile nu sunt totdeauna ceea ce par. Poate că păianjenul se roagă acum pentru mine, drept mulţumire că l-am adus pe o floare cu mai multe gângănii decât prima. Mă întreb însă dacă şi floarea e recunoscătoare.

Petrecu următoarele săptămâni în compania lui Shimone şi a altora. Ştia mai multe acum despre viaţa lui, doar un singur fragment lipsea. Ştia că fusese sclav şi că se descoperise că are talent. Şi-a adus aminte, cu o tresărire slabă, şi de imaginea unei femei.

Învăţa repede, fiecare lecţie dura o zi, cel mult două. Analiza rapid problemele şi, când venea timpul să le discute cu profesorii lui, punea întrebări la obiect,

cântărite cu grijă.

Într-o dimineaţă, se trezi într-o chilie nouă, cu Shimone aşteptându-l.

— De acum încolo, n-ai voie să vorbeşti până nu termini următoarea temă.

Îl urmă pe magicianul mai în vârstă spre o parte a clădirii în care nu mai fusese înainte. Au urcat pe o scară lungă şi Shimone a deschis o uşă spre un acoperiş plat deasupra unui turn înalt. Din el se înălţa o spirală de treaptă, ca un ac şlefuit în roca dură. Pe spirală se încolăcea o scară îngustă al cărei capăt se pierdea în nori. Milamber o privi fascinat; părea să sfideze toate legile fizicii învăţate de el. Şi totuşi exista. Mai mult, călăuza îi făcu semn să urce.

La prima cotitură observă că Shimone plecase. Eliberat de prezenţa lui, Milamber îşi îndreptă ochii către priveliştea din jur.

Se afla pe turnul cel mai înalt dintr-un oraş uriaş alcătuit din turnuri, sute de degete solide de piatră, unele deschise spre cer, asemeni celui pe care se afla, altele cu acoperiş din piatră sau din lumini pulsând şters. Dar Milamber stătea pe singurul care avea o spirală subţire. Jos, dincolo de turnuri, se vedeau poduri arcuite ce le uneau iar mai jos, clădirea imensă ce le susţinea. O construcţie gigantică, întinzându-se pe kilometri întregi de jur împrejur. Ştiuse că trebuie să fie ceva uriaş şi totuşi s-a oprit privind-o cu veneraţie.

Şi mai departe de ea, la limita vederii, distinse verdele ierbii şi albastrul lacului, iar la orizont umbrele ceţoase ale munţilor.

Fiecare cotitură a scării îi dezvăluia un amănunt nou al priveliştii. O pasăre singuratică se învârtea deasupra, indiferentă faţă de existenţa oamenilor, bătând aerul cu aripile stacojii, cu privirea pironită pe lac. Zărind probabil o încreţitură pe luciul apei, îşi strânse aripile şi plonjă, ca să se întoarcă repede ţipând victorios, cu prada strânsă în gheare.

Încă o cotitură. O învolburare de vânt, aducând mireasma tărâmurilor îndepărtate. Dinspre miazăzi o rafală de junglă fierbinte asanată de sclavii ce trudeau să smulgă mlaştinilor primejdioase pământ curat pentru ferme. Izul sărat al Mării Însângerate. De la răsărit cântecul victorios al unei duzini de războinici Thuril ce tocmai înfrânseseră un număr egal de oşteni imperiali într-o încleştare la graniţă. Pe fondul lui, gemetele unui muribund Tsurani strigându-şi familia. Mirosul mirodeniilor vândute de negustori în piaţa din Yankora. Dinspre miazănoapte, iz de zăpadă şi tunetul de copite al miilor de Thuni galopând pe tundra îngheţată, spre ţinuturile mai calde din Sud. Gheţari măturaţi de vânt ce nu cunoscuseră niciodată picior de om, dar pe care păşeau fiinţe venerabile şi înţelepte, căutând pe cer un semn ce întârzia să apară. De la Apus, râsul aţâţător al tinerei soţii al unui nobil influent, îndemnând un oştean de gardă, îngrozit dar înfierbântat, să-i pună coarne stăpânului plecat după afaceri în Tusan. Fiecare suflare aducea pe aripile ei un sunet, o notă, o culoare, o nuanţă, un gust şi o mireasmă. Pe lângă el trecea însăşi ţesătura lumii şi Milamber o savura prin inspiraţii adânci.

Altă cotitură şi din trepte se ivi o pulsaţie cu viaţă proprie, urcând din insulă prin clădire, prin turn, prin spirală şi prin trupul lui; bătăile insistente şi eterne ale inimii planetei. Se uită în jos şi văzu peşteri adânci în care sclavii trudeau să scoată la iveală puţinele metale aflate acolo. Sub ei se aflau alte peşteri, unele naturale, altele conţinând rămăşiţele măcinate de timp ale unui vechi oraş, locuit de mult de creaturi de neimaginat. Şi mai adânc, un strat de lumină şi infern fierbinte unde se înfruntau forţele primordiale: roci lichide fumegânde ce se împingeau spre suprafaţă, mânate inconştient de legile naturii. Sub ele, o lume de energie pură ce-şi trimitea razele prin inima întregii planete.

După ultima cotitură ajunse pe o mică platformă rotundă din vârful spiralei, un spaţiu precar, nu mai lat

decât înălţimea lui. Păşi în mijloc, luptându-se cu ameţeala ce ameninţa să-l arunce peste margine. Îşi folosi o parte din ştiinţa acumulată ca să reziste acolo, căci ştia, fără să i se fi spus, că aici eşecul însemna moarte.

Îşi limpezi mintea şi se uită cuprins de veneraţie la imensitatea golului dimprejur. Nu se simţise niciodată atât de izolat, cu adevărat singur în faţa destinului. Sub el se întindea lumea şi deasupra cerul pustiu. Vântul aduse o boare de umezeală şi văzu nori negri gonind dinspre Sud. Turnul sau acul sprijinindu-se pe el se legănă uşor şi Milamber, cu un gest reflex, se arcui spre partea opusă, ca pentru a compensa mişcarea.

Fulgere lungi porniră să străpungă norii şi sunetul cumplit al unui tunet îl obligă să coboare mai adânc în sine, în acea fântână de putere, în acel loc tăcut numit *wal,* să găsească tăria de a rezista asaltului furtunii.

Vântul îl izbi împingându-l către marginea platformei, unde, clătinându-l, îl invită să se arunce în abisul obscur şi tentant. Îşi reveni cu un efort de voinţă, măturându-şi valul de ameţeală, şi în minte îi răsună o voce. *E clipa încercării. Trebuie neapărat să rămâi pe turn; dacă voinţa ta cedează, eşuezi… Priveşte! Fii martorul faptelor şi înţelege-le!*

Noaptea l-a învăluit ca o flacără pârjolitoare.

Pluteşte un timp, pierdut şi anonim, o fărâmă de conştiinţă, un înotător necunoscut într-o mare neagră şi pustie. Apoi o notă unică invadează vidul cu reverberaţii surde, penetrându-i simţurile amorţite. *Există percepţie fără simţuri?* – se întrebă mintea lui. Mintea lui! – *Exist!* – strigă el şi un milion de filosofii scot strigăte de uimire. *Dacă exist, atunci ce există în afara mea?* – se miră el, iar ecoul îi răspunde.

— *Eşti ceea ce eşti şi nu ceea ce nu eşti…*

— *Un răspuns incomplet* – meditează el…

— *Bine,* îi răspunde ecoul.
— *Ce e sunetul acela?*
— *Clipa de somn a unui bătrân înaintea morţii.*
— *Ce e sunetul acela?*
— *Culoarea iernii.*
— *Ce e sunetul acela?*
— *Muzica speranţei.*
— *Ce e sunetul acela?*
— *Gustul dragostei.*
— *Ce e sunetul acela?*
— *O alarmă să te trezească.*

Pluteşte. În jurul lui înoată miliarde şi miliarde de stele, nori uriaşi arzând de energie. Se rotesc în pete de culoare, cei mari – roşii şi albaştri, cei mici – portocalii şi galbeni, iar cei minusculi – verzi şi albi. Nori furioşi, negri se adapă din furtuna de lumină ce-i înconjoară şi pulsează energie într-un spectru necunoscut, iar alţii răsucesc urzeala spaţiului şi timpului într-un vârtej pe care nu-l poate urmări cu privirea. Se întrepătrund prin linii de forţă, unindu-se într-o ţesătură pe firele căreia energia curge pulsând cu o viaţă care nu este viaţă. Stelele ştiu ce se întâmplă, sunt conştiente de prezenţa lui, dar nu vor s-o arate, e prea neînsemnat faţă de imensitatea universului.

Pe pânza ca de păianjen a lumii stau tăcute creaturi puternice, diferite şi totuşi cumva aceleaşi, unele cunoscute – zeii – altele ciudate şi fiecare joacă un rol. Unele îl văd trecând, altele, prea mari pentru a-i observa plutirea, nu îl conştientizează. Altele însă chiar îl studiază, amănunţit, comparându-şi puterile cu ale lui.

Trece în viteză printre stele până descoperă una care-l cheamă. Din ea se nasc douăzeci de fire de energie şi fiecare are lângă ea o creatură a puterii. Fără să ştie cum, înţelege că acestea sunt vechii zei ai Kelewanului. Fiecare este stăpânul unei linii de putere, influenţând

spaţiul şi timpul din jurul său. Unii se luptă între ei, alţii, nepăsători faţă de ceilalţi, îşi văd singuri de treabă, şi, în final, sunt şi unii care nu fac nimic.

Se apropie de o planetă ce se roteşte în jurul stelei, o sferă albastră şi verde înfăşurată în nori albi. Kelewan. Plonjează pe o linie de forţă şi ajunge pe suprafaţa neatinsă încă de pas omenesc. Pe ea tropăie animale uriaşe cu şase picioare alături de care mai există şi fiinţele inteligente ale unei rase tinere.

Grupuri de cho-ja, făpturi un pic mai mari decât marile insecte ce le-au dat viaţă, aleargă prin pădurile uriaşe, ferindu-se de prădătorii imenşi şi hrănindu-se cu animale mai mici. Au început să raţioneze şi reginele îi desemnează pe fiecare pentru un scop anume, aşa încât oşteni puternici şi bine înarmaţi păzesc furnizorii de hrană ai stupului şi rasa începe să prospere.

Pe şesurile întinse se luptă, cu ciomege, pietre şi gheare, masculii tineri ai Thunilor, sub imperiul unei porniri primordiale care îi împinge să-i alunge pe cei slabi, ca numai cei puternici să zămislească urmaşii. Vor trece secole până vor începe să gândească suficient ca să se unească împotriva fiinţelor cu două picioare ce se pregătesc să apară pe lumea asta.

Lângă marea încă neînsângerată, rasa lui Sunn se ghemuise pe plajă, temându-se de tot şi de toate, nelalocul ei pe uscat, dar nefiind în stare să mai reziste în peşterile adânci ale oceanului. Devin din ce în ce mai izolaţi, atitudine care duce la formarea generaţiilor ucigaşe de mai târziu.

Thrillillilii zboară pe deasupra munţilor; civilizaţia lor e încă în formare, de-abia au început să se adune în perechi pentru zămislirea puilor. Aripile lor mari şi delicate aruncă umbre peste Numongnumii târâtori, ascunşi privirii de blana asemănătoare stâncilor pe care se târăsc în căutarea ouălelor de Thrillillil. Astfel începe un război ce va dura o mie de ani şi va avea ca rezultat anihilarea ambelor rase.

E o lume aspră, plină de viaţă, dar în care cei slabi nu găsesc milă. Doar Thunii şi cho-ja vor rezista în timp.

Vede întunericul apropiindu-se ca o furtună din senin şi învăluindu-l.

Lumina apare precum calmul de după furtună.

Stă pe o stâncă deasupra unei câmpii mari, despărţită de mare printr-o plajă îngustă. În aer apare o învolburare luminoasă şi viziunea mării e distorsionată. Scena vălureşte ca aerul încălzit şi dă naştere la culori scânteietoare. Brusc, ţesătura timpului şi spaţiului e sfâşiată, ca trasă de două mâini uriaşe şi, prin fractură, se întrevede haosul, o izbucnire nebună de energie, ca şi când liniile de putere ale universului sunt despărţite violent. Energia ţâşneşte în fulgere, distruge sori întregi, le fură din strălucire, explodează în tablouri de culori imposibil de descris. Din adâncul rupturii imense apare un pod de lumină aurie şi se întinde până pe câmpia verde. Mii de siluete fug spre liniştea şesului, cărându-şi lucrurile în spate, împingând animalele de povară, aleargă disperaţi să scape de demenţa distrugătoare din spate.

Multe chipuri îi sunt străine, dar printre ele zăreşte şi oameni în robe scurte, simple, primii Tsurani. Au trăsături mai grosolane, lipsite de rafinamentul adus de amestecul ulterior cu alte rase. Mulţi au pielea albă şi părul blond. La picioarele lor aleargă şi latră câini supli, ogari cenuşii.

Războinici mândri, cu ochii oblici şi pielea arămie, mărşăluiesc; alături, luptători independenţi, căci armurile lor sunt colorate şi croite diferit. Au creştetul ras şi restul părului legat într-o coadă la spate. Duc platoşe de oţel fin, meşteşugit lucrate, îşi ascund teama cu masca mândră a celor ce nu ştiu dacă supravieţuirea înseamnă neapărat o şansă mai bună.

O rasă de oameni scunzi cară năvoade, pescari de pe

o mare necunoscută. Au ochii verzi şi părul negru şi sunt îmbrăcaţi în piei de animale.

Urmează o rasă de oameni nobili, înalţi, cu pielea măslinie, cu haine bogate în culori pastelate. Au frunţile împodobite cu giuvaeruri şi braţele strânse în brăţări late de aur. Jelesc cu toţii pământul natal pe care nu-l vor mai vedea niciodată.

Apar apoi călăreţi pe creaturi de neimaginat, ca nişte şerpi zburători cu capete de păsări. Au arme din sticlă neagră şi feţele pictate în măşti ce reprezintă animale cu pene şi păsări viu colorate. Vopseaua se continuă şi pe trupuri, căci planeta lor a fost foarte caldă, dar ei îşi poartă cu mândrie goliciunea, splendidă în graţia formelor parcă sculptate de un maestru. Femeile şi copiii nu sunt mascaţi şi pe chipurile lor se citeşte lesne groaza. Călăreţii-Şerpi îndeamnă şerpii spre Răsărit unde creaturile vor pieri de frig, lăsând în urma lor legenda existenţei în poveştile mândrilor Thuril.

Mii de fiinţe alunecă pe rampa aurie şi pun piciorul pe Kelewan. Unii pleacă imediat, cei mai mulţi rămân însă să privească şuvoiul ce curge grăbit din furtuna dementă a haosului. Timpul trece, vine noaptea, apoi ziua şi apar douăzeci de fiinţe de putere. Mulţimea de pe câmpie le ignoră. Dar el le vede şi ştie că sunt cei douăzeci de zei ai Kelewanului, cele Zece Fiinţe Inferioare şi cele Zece Fiinţe Superioare. Se înalţă spre cer să smulgă firele puterii din mâna fiinţelor bătrâne şi slăbite din jurul planetei. Schimbul se face fără luptă, căci fostele fiinţe ale puterii ştiu că în această lume a apărut o nouă ordine.

La capătul a nenumărate zile de observaţie, şuvoiul se subţiază. Sute de bărbaţi şi femei trag bărci uriaşe din metal strălucitor, rostogolindu-le pe roţi negre. Văd oceanul, strigă triumfători şi lansează bărcile spre miazăzi, spre viitorul Tsubar, naţiunea pierdută.

Ultimul grup e compus din mii de bărbaţi în robe divers colorate, preoţi şi magicieni ai multor naţiuni. Stau umăr

la umăr, rezistând demenţei spumegânde şi mulţi pier, vieţi sacrificate de bunăvoie, ca unul dintr-o sută să poată fugi la un semnal, ducând cărţi, manuscrise, pergamente şi tomuri de înţelepciune. Cei scăpaţi se opresc la picioarele podului să urmărească tragedia.

Cei de sus strigă la unison, incantând o vrajă aprigă, împletind o magie imensă. Toţi martorii tresar de groază, podul începe să se dizolve de la pământ şi piere; în aceeaşi clipă dinspre marea deschizătură coboară un ultim val de ură şi furie ce-i dezechilibrează pe privitori.

Mulţimea rămâne mult timp încremenită şi mută. Încep apoi să se împrăştie încet, grupuri de refugiaţi zdrenţăroşi ce vor stăpâni planeta, seminţele viitoarelor naţiuni de pe Kelewan.

Ştie că a văzut începutul, fuga naţiunilor din faţa Vrăjmaşului, teroarea fără nume care a distrus planetele unor rase omeneşti, dispersându-le în alte universuri.

Şi iarăşi îi învăluie mantia întunecată a timpului.

Lumină.

Pe şesul odată pustiu se înălţă o cetate măreaţă şi înfloritoare, cu turnuri albe şi înfloritoare. Oamenii sunt harnici şi caravanele negustorilor vin dinspre uscat spre corăbiile mândre plutind pe mare. Anii curg, aduc război şi foamete, pace şi belşug.

Într-o zi, o corabie se târăşte rănită în port, una din puţinele supravieţuitoare ale unei bătălii aprige. Oraşul Câmpiilor e în primejdie. Mesagerii pornesc spre Nord, de-a lungul râului, să ceară ajutor, căci dacă e cucerit oraşul alb, nimic nu-i împiedică pe cei de dincolo de apă să pătrundă spre continent. Invadatorii sunt respinşi, dar preţul plătit e mare. Lupta durează douăsprezece zile şi nisipurile se îmbibă de sângele celor o sută de mii de morţi. Ard o mie de corăbii şi cenuşa se aşterne zile întregi, transformând oraşul alb în cetate cenuşie. Marea îşi capătă numele de însângerată şi în Golful Bătăliei se

încheie o alianţă, sămânţa viitorului şi atotcuprinzătorului Imperiu Tsurannuani.

Întuneric.

Ca sunetul unui corn, lumina se întoarce.

Stă pe un templu în inima oraşului central al Imperiului. Mii de oameni umplu străzile, umăr la umăr, cântând şi cărând împreună platforme de lemn deasupra capetelor. Pe ele stau nobilii Imperiului, Lorzii celor Cinci Mari Familii. Pe ultima, cea mai mare, stă un băiat pe un tron făurit de aur, cel mai rar metal de pe această lume săracă în minerale.

În marele scuar al celor Douăzeci de Zei Superiori şi Inferiori, platforma e aşezată la pământ, tronul e dus pe cel mai înalt templu şi aşezat cu faţa spre Sud-Est, direcţia din care veniseră naţiunile pe Kelewan. Douăsprezece preotese ale lui Sibi, Zeiţa Morţii, îmbrăcate în negru, aleg din mulţime bărbaţi, femei sau chiar copii. Preoţii în roşu ce-l slujesc pe Turakamu, Zeul Ucigaş îi târăsc pe templu şi le scot inimile din piept, până când, după sute de sacrificii, treptele templului sunt scăldate în sânge. Prima Preoteasă a lui Sibi declară că zeii sunt mulţumiţi şi aşează pe fruntea băiatului un cerc de aur şi pe deget un inel de argint. Astfel este proclamat Minjochkla, al unsprezecelea Împărat, Lumina Cerului. Copilul se joacă plictisit cu o jucărie de lemn iar gloata se împinge să-şi bage mâinile în bălţile de sânge, să aibă noroc.

Cerul se întunecă.

La revărsatul zorilor, stă lângă un magician care a lucrat toată noaptea. Alarmat de rezultate, bărbatul incantează o vrajă care-l transportă într-o sală în care alţi magicieni reacţionează cu groază la auzul veştilor. Merg toţi la Lordul Războiului, cel care conduce Imperiul în numele Împăratului. În stele a apărut un semn, confirmat în cărţi, care prevesteşte un mare dezastru: o stea

rătăcitoare s-a oprit într-un loc nepermis şi devine pe zi ce trece mai strălucitoare. Lordul Războiului e sceptic, nu crede în legenda magicienilor care au salvat naţiunile de Vrăşmaş. Dar nobilii Imperiului îi susţin şi magicienii s-au organizat de curând în ceva numit Consiliul, aşa că Lordul se duce la Împărat, care cere dovezi. Magicienii dau trişti din cap şi se întorc în sala cea mică.

După zeci de ani, la moartea Împăratului, magicienii merg în Oraşul Divin la încoronarea urmaşului. Un singur sclav e sacrificat în subsolurile templului lui Turakamu, Zeul Morţii, pentru ca sufletul bătrânului Împărat să se odihnească în pace.

Mulţimea izbucneşte în urale, căci Sudkahanchoza, al treizeci şi patrulea Împărat, e iubit de poporul pe care-l vede pentru ultima oară. Se va retrage de acum în Palatul Divin unde sufletul lui va veghea la bunăstarea supuşilor, va citi, picta şi studia marile tomuri ale templelor, purificându-se prin contemplaţie. Dar nu seamănă cu tatăl lui şi ia în seamă avertismentul magicienilor, dând ordin să fie construit un mare castel pe insula din mijlocul unui lac al muntelui Ambolina.

Timpul…

…Trece.

Sute de magicieni în negru stau pe turnurile cetăţii de pe insulă. Au trecut două sute de ani şi pe cer ard doi sori, unul cald, galben-verzui şi altul mic, alb şi mânios. Vede cum se naşte o magie unică, la a cărei ţesătură se lucrează de ani de zile, cea mai mare vrajă din istoria naţiunilor, fără pereche de la crearea podului. Atunci se deplasaseră între lumi, acum însă vor mişca o stea. Din clădirea de dedesubt răzbate efortul depus de alte sute de magicieni care-şi unesc forţele pentru îndepărtarea Străinului. Ridică ochii şi vede străinul pe drum către Kelewan. Nu va lovi planeta, dar dogoarea lui se va contopi cu cea a soarelui şi va arde lumea unde, după un

an de încremenire în căldura permanentă a zilei, nu vor supravieţui decât cei din peşterile adânci.

Se acţionează la unison în ultima etapă a marii lucrări tainice şi lumea încremeneşte o clipă, reverberând cu ultimele cuvinte ale vrăjii. Reverberaţia capătă viaţă proprie, rezonanţă, noi armonii şi tonuri şi devine asurzitoare. Cei de pe turn îşi acoperă urechile iar cei de jos privesc uimiţi cerul pe care apare un curcubeu de culori. Energia se dezlănţuie în fulgere zdrenţuite, lumina orbitoare acoperă cei doi sori şi se formează o deschizătură asemănătoare cu cea a podului de aur. El observă detaşat spectacolul, protejat de efectele distrugătoare şi nu simte decât fascinaţie. Deschizătura creşte pe cer între Kelewan şi Străin şi se deplasează către steaua invadatoare.

Dar se mai întâmplă ceva: energii eruptive apar din inima deschizăturii însoţite de un val copleşitor de ură. Vrăşmaşul, încă prezent în celălalt univers, nu i-a uitat pe fugiţi. Nu poate străpunge bariera, căci are nevoie de prea mult timp să ajungă la deschizătura care va pieri în curând. Totuşi se întinde şi răsuceşte deschizătura îndepărtându-l de Străin. Deschiderea se lărgeşte, gata să înghită Kelewanul şi să-l aducă iar sub stăpânirea Vrăşmaşului.

El observă impasibil, spre deosebire de cei din turn, ştie că lumea nu piere. Deschizătura se năpusteşte asupra Kelewanului şi un magician se desprinde de grup. Îl cunoaşte, e îmbrăcat într-o robă cafenie, legată cu o centură de piele. Ridică toiagul de lemn şi incantează. Deschizătura devine neagră ca noaptea şi loveşte planeta. Cerul explodează şi soarele Kelewanului dispare odată cu stelele. Magicienii rămaşi în viaţă se holbează îngroziţi. Cel în cafeniu se întoarce către el şi-i spune:

— Lucrurile nu sunt ceea ce par.

Întunericul…

…Marchează trecerea timpului. În sălile de consiliu ale magicienilor apar membri ai comunităţii, prin translocarea către punctul fix reprezentat de modelul podelei. Împăratul trimite un mesaj către Consiliu.

Observatorul stă iar pe turn privind cerul pustiu. Se incantează o nouă vrajă şi bolta reverberează, Kelewanul îşi recapătă locul iar stelele revin.

— Lucrurile nu sunt ceea ce par.

Toţi magicienii sunt chemaţi în Kentosani, Oraşul Divin, în chiar camerele Împăratului. Din cei şapte mii adunaţi acum o sută de ani să-l respingă pe Străin, au rămas două sute. Tukamaco, al patruzecilea Împărat, urmaşul lui Sudkahanchoza şi Lumina Cerului îi întreabă dacă vor să rămână gardienii Imperiului, să-l apere întru eternitate. Magicienii se sfătuiesc şi acceptă şi atunci se petrece un fapt nemaivăzut: Împăratul coboară de pe tron şi se pleacă umil în faţa lor. Îi proclamă în genunchi Supremi, liberi de orice obligaţie în afara celei acceptate. Sunt în afara legii şi nimeni nu are dreptul să le ordone, nici măcar Lordul Războiului care stă încruntat lângă tron. Cuvintele lor vor fi lege pentru toată lumea şi pot cere ce vor.

Un magician îi zâmbeşte cu înţeles colegului lui.

Întunericul…

…şi timpul trec.

La Lordul Războiului a venit un grup de magicieni, aducând dovezi ale existentei unei treceri controlabile, ferită de influenţa Vrăşmaşului, către o lume bogată, plină de viaţă şi de metale din abundenţă. Observatorul zâmbeşte în sinea lui în faţa lăcomiei Lordului la vederea unui scut rupt şi a unei săbii ruginite. Vrând să-i dovedească Lordului că lumea e străină, magicienii îi prezintă o floare ciudată, cu miros plăcut şi observatorul recunoaşte un trandafir de pe Midkemia.

Reveni pe platforma acului de piatră şi văzu că furtuna

se mai potolise. Doar puterea subconştientului îl ajutase să se menţină aici în timp ce vizualiza întreaga istorie a Kelewanului. Înţelegea natura încercării duble prin care trecuse: i se predaseră ultimele lecţii cu privire la locul lui în societate, şi în acelaşi timp, îi fuseseră testate voinţa şi rezistenţa în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii.

Aruncă, o ultimă privire în jur iar priveliştea lacului zbuciumat de furtună şi a imensei clădiri sumbre îl linişti într-un fel. Se strădui să reţină imaginea, să-şi aducă aminte întotdeauna de momentul devenirii finale, de clipa în care şi-a desăvârşit calitatea de Suprem. Nu mai existau blocaje în memoria şi sentimentele lui şi se bucură nespus de puterea sa; nu mai era Pug, servitorul de la castel, ci un magician redutabil, cu o putere inimaginabilă pentru Kulgan, fostul lui maestru. Şi niciodată cele două lumi, Midkemia şi Kelewan, nu i se vor părea la fel ca înainte.

Pluti, prin forţa voinţei, spre baza acului de piatră, înfruntând cu uşurinţă furia vântului. Shimone îi deschise surâzător uşa şi cerurile explodară în tunete asurzitoare, anunţându-i sosirea.

Hochopepa, magicianul solid şi chel, stătea pe perne, aşteptându-şi oaspetele, nerăbdător să-l analizeze pe ultimul membru al Consiliului. La sunetul gongului se ridică şi îl întâmpină trăgând uşa culisantă.

— Bine ai venit, Milamber. Sunt bucuros că mi-ai acceptat invitaţia.

— Sunt onorat, a răspuns Milamber privind încăperea, cea mai opulentă locuinţă văzută de el în clădirea Consiliului, cu draperii şi tapiserii bogate, cu obiecte din metal preţios pe rafturi.

Mâinile puternice ale gazdei se mişcau cu o precizie delicată turnând chocha în ceştile de pe măsuţă. Avea ochii negri, adânciţi în orbitele străjuite de sprâncene groase ce accentuau senzaţia falsă de chip lipsit de expresie. Dacă ceilalţi magicieni erau slabi, aproape ascetici, Hochopepa era gras şi Milamber simţi că

aparenţa era păstrată dinadins, să dea impresia cuiva care, preocupat de plăcerile trupului, nu e capabil de profunzimi intelectuale.

— Eşti o problemă pentru mine, Milamber, a început el, după prima sorbitură de chocha. Văd că nu spui nimic. Poate că originea ta explică de ce eşti mai reţinut decât colegii noştri.

— Într-adevăr, un sclav devenit magician…

— E ceva rar, dar nu nemaiîntâlnit. Câteodată, puterea nu e recunoscută decât la maturitate. Oricum, legea e clară, indiferent de vârstă sau de stare socială, persoana aparţine Consiliului. Odată, un oştean condamnat la spânzurătoare s-a ridicat şi a plutit deasupra laţului prin forţa voinţei. Aşa s-a manifestat la el puterea, într-un moment de mare dificultate. A supravieţuit testărilor, dar s-a dovedit un magician mediocru. Oricum, altceva avem de discutat. Situaţia ta e oarecum specială, pentru că eşti barbar – scuză-mă, ai fost barbar.

Milamber surâse. Părăsise Turnul Încercării cu toate amintirile intacte, deşi vagi, în legătură cu învăţătura căpătată în clădirea Consiliului. Înţelegea procesele prin care a fost antrenat să-şi controleze pe deplin talentele. Îl aleseseră pe el, ca, posibil Suprem, din cei două sute de milioane de oameni de pe Kelewan şi acum era unul dintre cei două mii de magicieni cu robe negre. Hochopepa avea dreptate: inteligenţa lui nativă şi reţinerea învăţată în sclavie îl opreau de la comentarii şi întrebări şi-l îndemnau să aştepte să vadă unde vrea să ajungă magicianul solid, indiferent de calea ocolită pe care insista să-i vorbească.

— Situaţia ta e ciudată din mai multe motive. Cel mai evident e că eşti primul Suprem care provine de pe Kelewan. În al doilea rând ai fost ucenicul unui Magician Inferior.

— Kulgan? Ştiţi de el?

Hochopepa izbucni într-un râs gros, a cărui sinceritate îl făcu pe Milamber să-şi lase garda jos şi să-l privească

cu mai multă încredere.

— Bineînţeles. Am explorat toate amănuntele vieţii tale. Ai fost o comoară de informaţii despre lumea ta. Lordul Războiului poate porni cucerirea unei lumi despre care n-are habar, noi însă preferăm să ne studiem adversarii. Aşa am aflat cu uşurare că magia pe Midkemia e practicată doar de preoţi şi de cei ce urmează Calea Inferioară.

— Magie Inferioară… Ce vrei să spui?

— Credeam că ştii. Calea inferioară e practicată de cei care pot opera cu anumite forţe prin puterea voinţei, şi într-un mod foarte diferit de noi, Robele Negre.

— Deci aţi aflat de eşecurile mele.

— Da. Ai fi reuşit dacă n-ai fi fost atât de dotat pentru Calea Superioară. Cea Inferioară e mai mult un talent decât o artă. Calea noastră e pentru erudiţi.

Milamber aprobă din cap şi remarcă acum că a înţeles conceptul de parcă l-ar fi ştiut dintotdeauna.

— E normal. În timpul antrenamentului ţi s-au predat multe noţiuni şi concepte, începând cu elementele de bază ale magiei. Există deja în mintea ta, gata să iasă la iveală când ai nevoie de ele. În asta constă capacitatea de maturizare a artei tale. Vei trece printr-o perioadă în care mintea îţi va răspunde imediat oricărei întrebări şi noţiunile vor apărea nechemate de nimeni. E un proces bine gândit, să nu fii copleşit într-o singură clipă de impactul atâtor ani de învăţătură. Seamănă într-un fel cu vraja ce ţi-a permis viziunile de pe Turnul încercării. Evident că nu putem „vedea” ce s-a întâmplat în istoria Kelewanului, dar putem implanta sugestii şi crea iluzii…

Lucrurile nu sunt ce par a fi. Cu greu şi-a ascuns Milamber surpriza la auzul vocii din mintea lui.

— … să furnizăm un cadru care să accentueze cele mai semnificative imagini. Părerea mea personală e că reprezentaţia de pe Turn miroase a Operă Do. Dacă vrei într-adevăr istorie, consulţi bibliotecile, nu asişti la reprezentaţii teatrale. Oricum, vorbeam de altceva.

— Aş vrea să ştiu care e problema.

— Ai puţină răbdare cu mine, Milamber. Are legătură cu motivul pentru care te-am chemat. Ştim foarte puţin despre ce s-a întâmplat înaintea Refugiului. Ştim doar că naţiunile au venit din lumi diferite şi probabil au fugit şi pe alte planete, una dintre ele chiar lumea ta. Există câteva dovezi, dar mai mult de conjunctură.

Milamber se gândi la câini şi la jocul de shah, dar nu îl întrerupse pe Hochopepa.

— Ne-am refugiat aici, pe lumea asta veche, unde au înflorit cândva mari civilizaţii. Din păcate n-au mai rămas din ele decât nişte ruine şi nu ştim ce fel de creaturi locuiau în ele. Animalele au murit, doar câinii au rezistat şi noi a trebuit să ne adaptăm. Până la Bătălia Celor O Mie de Corăbii, nu eram decât nişte cetăţi-state izolate. Apoi Tsuranii, cea mai umilă dintre rase, i-au cucerit pe ceilalţi şi au format Imperiul. Noi, cei din Consiliul magicienilor, susţinem Imperiul nu pentru că ar fi nobil, corect sau frumos, ci pentru că este cadrul cel mai bine organizat pentru existenţa ordinii. Un loc în care majoritatea oamenilor poate trăi şi munci fără ameninţarea războiului, fără perioade de foamete, boli sau alte dezastre. Un loc în care Robele Negre pot lucra nestingherite. Încercarea de a-l îndepărta pe Străin a fost cea care ne-a demonstrat clar că trebuie să putem lucra nestingheriţi de nimeni, nici măcar de Împărat. Atunci am pierdut timp preţios; poate că dacă am fi fost ajutaţi de la început, am fi putut acţiona asupra Vrăşmaşului, să nu mai lărgească deschizătura. De aceea am acceptat sarcina de a apăra şi servi Imperiul, în schimbul libertăţii totale.

— Am înţeles toate astea. Încă nu ştiu care e problema.

— Imediat, prietene. Un singur lucru mai am să spun. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înţelegi cum funcţionează Consiliul.

— Să supravieţuiesc?

— Da, oftă Hochopepa, mulţi voiau să te trimită pe fundul lacului, şi asta chiar din primele săptămâni.

— De ce?

— Lucrăm la reconstrucţia Artei Superioare. Magicienii care au supravieţuit Refugiului erau în mare parte adepţi ai Căii Inferioare şi ucenici de-ai lor. La început, s-au organizat în grupuri pe naţiuni, să protejeze cunoştinţele şi cărţile aduse din lumea lor. Apoi, în grupuri mai mari, căci s-a ivit dorinţa de a reconstitui artele pierdute. Astăzi, toţi cei ce merg pe Calea Superioară sunt membri ai Consiliului. Avem şi magicieni inferiori; ei nu sunt în afara legii şi evident că se bucură de un alt grad de respect şi libertate, dar sunt protejaţi de noi. Ei sunt cei care construiesc obiectele şi înţeleg mai bine forţele naturii – de exemplu făuresc globurile cu care ne teleportăm. Toţi magicienii fac parte din Comunitate.

— Deci am câştigat libertatea de a acţiona după cum considerăm, atâta timp cât lucrăm pentru binele Imperiului.

— Nu contează ce facem, chiar dacă doi sau mai mulţi magicieni se contrazic nu are importanţă, dacă toţi sunt siguri că acţionează spre binele Imperiului.

— Din punctul meu de vedere „barbar”, e o lege stranie.

— Nu e o lege, ci o tradiţie. Pe lumea asta, prietene barbar, tradiţiile şi obiceiurile sunt mai puternice decât legea. Legile se schimbă, tradiţiile rămân.

— Cred că înţeleg care e problema, civilizatul meu prieten. Nu sunteţi siguri că voi acţiona spre binele Imperiului, pentru că nu sunt de pe Kelewan.

— Dacă ne convingeam că eşti capabil să acţionezi *împotriva* Imperiului, erai mort de mult. Aşa, nu suntem siguri, deşi tindem să credem că e puţin probabil să fii un pericol.

— Eram sigur că aveţi metode de a vă asigura de loialitatea novicilor.

— În mod normal, da, pur şi simplu citim mintea

elevului. Cu tine nu s-a putut, a trebuit să-ţi dăm leacuri ale adevărului, să te interogăm la nesfârşit şi să folosim procedee speciale care dezvăluie eventuala duplicitate.

— De ce?

— Nici noi n-am înţeles de ce. Cunoaştem metodele de ascundere a gândului, dar nu era vorba de aşa ceva. Se pare că mintea ta posedă o calitate nemaiîntâlnită, poate un talent nativ necunoscut nouă sau este rezultatul pregătirii tale cu un magician inferior. Oricum, a fost agitaţie mare aici, cred că-ţi dai seama. De câteva ori s-a pus chiar problema să te ucidem şi din ce în ce mai mulţi erau de acord. Dar, cum erai o sursă de cunoştinţe noi, meritai să ţi se acorde o şansă – să fim siguri că nu pierdem aşa un talent din mijlocul nostru, evident.

— Evident, zise Milamber sec.

— Ieri, când a venit momentul acceptării tale definitive în Consiliu, s-a trecut la vot şi s-a ajuns la remiză. A fost o singură abţinere, a mea. Tradiţia cere ca votul să nu poată fi schimbat, iar cei absenţi nu pot vota mai târziu. Fără să vreau, am viaţa ta în mâinile mele şi, atâta timp cât eu nu mă decid, eşti liber să acţionezi ca membru plin al Consiliului.

— Înţeleg, l-a privit lung Milamber.

— Mă întreb… ca să simplificăm problema, ce să fac cu tine? De aceea am vrut să discutăm, să văd dacă n-am făcut vreo greşeală, indiferent în ce sens.

Brusc, Milamber izbucni în hohote şi râse până i-au dat lacrimile.

— Nu înţeleg de ce râzi.

— N-am vrut să te jignesc, prietene. Dar sunt sigur că vezi ironia situaţiei. Am fost sclav şi viaţa mea depindea de capriciile altora. Iar acum, cu toată pregătirea şi prestigiul căpătat în societate, situaţia e aceeaşi. Oricum, surâse el prietenos, prefer să fii tu cel care decizi, decât fostul meu supraveghetor.

Hochopepa râse şi el, surprins de răspuns.

— Puţini din fraţii noştri mai dau atenţie vechilor

învăţături, dar tu pari a cunoaşte filosofia antică şi cred că ţi-ai găsit propriul w*al.* Ne vom înţelege bine de acum înainte.

Studiindu-l pe Hochopepa, Milamber îşi dădu seama că a găsit un aliat, poate chiar un prieten.

— Sunt sigur. Şi cred că şi tu ţi-ai găsit propriul *wal.*

— Sunt un om simplu, făcu Hochopepa pe modestul, prea ataşat de plăcerile vieţii ca să ajung la starea aceea perfectă de echilibru. Ascultă-mă bine, Milamber, tu eşti, din toate motivele enumerate mai înainte, atât o armă de temut cât şi o posibilă sursă de cunoştinţe. Tsuranii sunt sclavii politicii, după cum ştie oricine studiază Jocul Înaltului Consiliu, vorbim desigur de Consiliul Lorzilor. Deşi se presupune că noi suntem deasupra unor astfel de chestiuni triviale, avem şi noi facţiuni şi frecuşuri şi disputele nu se termină totdeauna într-o manieră paşnică. Mulţi din fraţii noştri nu sunt decât nişte ţărani superstiţioşi care se tem de necunoscut şi de străini. De azi înainte trebuie să te concentrezi asupra unei sarcini unice. Stai liniştit în w*al* şi devii Tsurani, mai Tsurani decât oricine altul din Comunitate. Ai înţeles?

— Da.

— Fereşte-te în special de căţeii Lordului Războiului, Elgahar şi Ergoran, şi de zăpăcitul ăla tânăr, Tapek. Stăpânul lor e nervos că nu merge bine războiul şi se uită urât la Comunitate. Au pierit doi magicieni pe Midkemia, deci nu se mai înghesuie mulţi să-i ajute. Cei rămaşi sunt suprasolicitaţi şi umblă vorba că Lordului i-ar trebui un miracol să iasă din încurcătură. De fapt, i-ar trebui un Înalt Consiliu unit – şi asta se va întâmpla când au să devină Thunii agricultori şi poeţi – sau un număr mare de Robe Negre să-l ajute – probabil la un an după primul eveniment. Înţelegi în ce situaţie se află, un Lord al Războiului e repede discreditat dacă nu poate conduce eficient o campanie. Evident, surâse el, Comunitatea e deasupra politicii. Dar tu trebuie să ai grijă; mai mult ca sigur va crede că îi influenţezi pe alţii să nu i se mai

alăture, sau că i te opui, din patriotism pentru fosta ta lume. Nu poate acţiona direct, dar fii atent la căţeii lui care-l urmează orbeşte.

— „Calea puterii e alcătuită din cotituri şi întoarceri”.

— Da, zâmbi Hochopepa mulţumit, asta e Tsurani. Înveţi repede.

În următoarele săptămâni, Milamber îşi asumă toate responsabilităţile ce decurgeau din noua lui situaţie. Unii au remarcat chiar, cu neîncredere, că puţini demonstraseră un asemenea talent, atât de repede după îmbrăcarea robei negre.

Cu toate schimbările, descoperi că multe lucruri rămăseseră la fel şi deţinea rezerve de putere la care nu făcuse încă apel, gata să iasă la iveală în momente de mare încordare. Se strădui să le aducă sub control, dar fără prea mult succes. Descoperi că poate ocoli blocajele mentale instalate în timpul pregătirii şi se hotărî să nu spună nimănui, nici măcar lui Hochopepa. Recăpătarea amintirilor îi stârnise dorinţa de a o revedea pe Katala şi de-abia se abţinu să nu plece imediat la Lordul de Shinzawai. Ar fi putut s-o ia fără probleme de acolo, acum că era Suprem, dar se temu de reacţia celorlalţi magicieni şi de pericolul ca sentimentele Katalei să nu mai fie aceleaşi.

Se cufundă în studiu şi află multe despre el însuşi, despre identitatea sa, cheia înclinaţiei lui neobişnuite către Calea Superioară. Era o fiinţă ce aparţinea ambelor lumi legate prin culoar şi atâta timp cât dura culoarul, el avea să-şi tragă puterea din amândouă, o putere dublă faţă de cea a celorlalţi purtători de robă neagră. Astfel descoperi şi semnificaţia numelui său care, în limba Tsurani arhaică, nemaifolosită de la Refugiu, însemna „Cel ce stă între două lumi”.

23
CĂLĂTORIA

MARTIN PÂNDEA.

Se apropiaseră de tabăra duşmană cu ajutorul piticilor. În spatele lui Martin erau Garret şi Charles, fostul sclav Tsurani care, în cei şase ani de când se afla la castel, îşi dovedise valoarea şi loialitatea, devenind chiar şi un pădurar destul de bun.

— Văd că au apărut stindarde noi, şopti Charles.

— Unde?

— Are ochi de vultur, comentă Garret. Eu de-abia le văd.

— Pentru că ştiu ce să caut.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Longbow.

— Veşti proaste. Sunt stindardele familiilor fidele Partidului Roţii Albastre. N-au mai apărut de la asediu, deci sunt schimbări mari în Înaltul Consiliu. Înseamnă că s-a refăcut alianţa pentru Război şi la primăvară pornesc ofensiva.

Se retraseră în adâncul pădurii printre copacii plini de culorile roşii, aurii şi cafenii ale toamnei, păşind cu atenţie pe covorul de frunze.

— Dar unde sunt oştenii cei noi?

— Nu-i aduc în iarna asta. Îi lasă în tabăra de lângă Oraşul Câmpiilor, e mai cald acolo şi-i aduc odată cu dezgheţul. Până înfloreşte grădina Prinţesei, au ajuns aici.

Charles fu întrerupt de un bâzâit ascuţit venit dinspre Nord şi pe chip i se aşternu teama.

— Cho-ja, zise el arătând în sus.

Martin îi ajută să se caţere într-un stejar şi se trase în mâini lângă ei. Patrula cho-ja se opri sub ei, iar liderul lor

cu coif crestat se uită de jur împrejur şi zise ceva în limba lui. Cei cinci cho-ja se împrăştiară să scotocească prin pădure. Când, în sfârşit, plecaseră, Martin şopti:

— Ce-a fost asta?

— Ne-au mirosit, ştiau că nu suntem Tsurani, până şi mirosul meu s-a schimbat după atâţia ani de hrană Midkemiană. Noroc că nu se uită uşor în sus.

— Dar dacă erau şi Tsurani cu ei? întrebă Garret, coborând din copac.

— Ar fi vorbit Tsurani, limba lor e imposibil de învăţat.

— Pot să ne ia urma?

— Nu cred, dar… Auziţi! Câini!

— Ăştia pot sigur, spuse Martin pornind în fugă către poteca, năpădită de bălării, pe care veniseră.

După un timp, câinii începuseră să mârâie ameninţător.

— Ne-au simţit, zise Martin şi schimbă direcţia, intrând într-un pârâu. Câştigăm câteva minute, au să caute întâi în susul apei, pe acolo pe unde am venit.

— Pe unde o luăm?

— În jos.

— Se poate şi altfel, zise Charles, scoţând un săculeţ şi împrăştiind o pulbere neagră pe malul pârâului.

— Megar are să fie furios, surâse Charles, dar nici câinii, nici cho-ja nu mai au miros vreo câteva ceasuri.

Porniră toţi trei în susul apei şi, în curând, în urma lor răsunară chelălăieli şi strigăte mânioase. Au urcat malul şi au luat-o către Turnurile Cenuşii.

Arutha se considera norocos că anul trecuse fără atacuri în forţă, dar nu era liniştit. La douăzeci şi şapte de ani luptase în multe bătălii şi luase mai multe hotărâri importante decât mulţi bărbaţi de vârsta lui din Regat. Acum îşi dădea seama că Tsuranii câştigă războiul, încet dar sigur.

Scutură capul să iasă din starea de melancolie. Nu mai

cădea atât de mult pe gânduri ca în copilărie, acum prefera să-şi găsească ceva de făcut, să evite perioadele introspecţiei.

— O toamnă cam scurtă, remarcă Roland.

— Da, şi la primăvară…

— Ai aflat ceva de la Longbow? întrebă încet Arutha bătând în zid cu pumnul înmănuşat, semn clar de frustrare. Regret că a trebuit să plece. Din toţi trei, doar Garret e mai prudent. Charles e un nebun Tsurani, obsedat de onoare şi Longbow…

— E Longbow.

— N-am mai cunoscut pe cineva aşa de închis în el ca Martin. Să trăiesc cât un elf, şi tot nu l-aş înţelege.

— Crezi că au păţit ceva?

— Dacă poate cineva să ajungă în valea stăpânită de Tsurani şi să se întoarcă, ăla e Martin. Totuşi mi-e teamă.

Roland fu surprins de mărturisirea lui Arutha. Nici Prinţul nu-şi dezvăluia uşor sentimentele.

— Am veşti de la tata. Mă cheamă acasă.

— Am auzit. Îmi pare rău că şi-a rupt piciorul.

— N-a fost niciodată un călăreţ desăvârşit. Prima dată, eram mic atunci, şi-a rupt mâna.

— N-ai mai fost de mult acasă.

— Cu războiul ăsta… şi am alte motive, a surâs Roland.

— I-ai spus că pleci?

— Încă nu. Am aşteptat să găsesc o corabie.

— Vin cercetaşii, a strigat paza din turn.

— Longbow! zise Arutha, coborând în curte. Bine ai venit, Martin. Roland, adu-i pe părintele Tully, pe instructorul Fannon şi pe Amos Trask în camera de consiliu. Să vină şi Garret şi Charles.

— Am trecut de Turnuri, începu Martin, şi am intrat în valea în care au ei cartierul general.

— O întreagă saga în câteva cuvinte, zise Amos surprins şi nemulţumit.

— Mai bine îl las pe Charles să vă spună ce a văzut.

— După toate semnele, Lordul Războiului va lansa o ofensivă puternică la primăvară.

— De unde ştii? a întrebat Fannon. Au venit oşteni noi?

— Nu vin până la primăvară, stau la căldură de cealaltă parte a trecerii. Dar au apărut stindarde noi în tabără, de şase ani nu le-am mai văzut. S-a refăcut Alianţa pentru Război.

Tully, care studiase societatea Tsurani, era singurul care înţelegea mai bine ce voia să spună Charles.

— Explică, te rog.

— Ceea ce trebuie să înţelegeţi e că, pe Kelewan, după onoare şi supunere faţă de Împărat, cel mai important e Înaltul Consiliu în care puterea şi influenţa merită câştigate cu preţul vieţii. Multe familii au fost distruse de comploturile şi intrigile a ceea ce noi numim Jocul Consiliului. De pildă, familia mea din clanul Hunzan. Nu eram nici prea puternici să stârnim invidia rivalilor, nici prea slabi să ni se atribuie roluri lipsite de importanţă. Ştiam ce se petrece în Înaltul Consiliu, dar nu ne băteam capul cu deciziile. Activam în Partidul pentru Progres, pentru că aveam printre noi mulţi învăţaţi: profesori, vindecători, preoţi şi artişti. Nu ştiu de ce ne-am unit cu clanurile Partidului Roţii Albastre. Hotărârile le-au luat capii celor mai puternice familii. Roata e unul din cele mai importante partide din Înaltul Consiliu, din ea fac parte familii vechi şi onorabile, deşi nu are greutatea Partidului Războiului, condus de Lord, sau a tradiţionaliştilor Partidului Imperial. Acum şase ani, Roata s-a unit cu Partidul Războiului, evident o mişcare importantă a Jocului. Căderea mea a fost probabil necesară pentru ca familiile clanului Hunzan să nu fie suspectate de nimic până venea timpul următoarei mişcări. Abia acum înţeleg ce voiau să facă. De la asediul castelului n-am mai văzut oşteni din familiile Roţii. Am înţeles că se destrămase Alianţa pentru Război.

— Vrei să spui, l-a întrerupt Fannon, că felul în care e condus războiul nu e decât un aspect al jocului politic din

Consiliu?

— Ştiu că pentru voi, neclintiţi în loialitatea voastră faţă de naţiune, e greu de înţeles, dar chiar asta vreau să spun. Există, bineînţeles, motive pentru război, motive Tsurani. În primul rând, aveţi metale, care pentru noi sunt adevărate comori. Pe urmă, istoria noastră e sângeroasă şi războinică, popoarele netsurani sunt temute şi trebuie subjugate. Dacă noi v-am găsit lumea, nu poate fi şi a noastră găsită o dată? De voi sau de alţii? Dar, în afară de asta, e vorba de poziţia câştigată de Lordul Războiului. Am luptat sute de ani cu Confederaţia Thuril şi, când am fost nevoiţi să ne aşezăm la masa tratativelor, Partidul Războiului şi-a pierdut influenţa în Consiliu. Aşa că acest război e o cale de a-şi recăpăta poziţia de forţă. Împăratul comandă foarte rar, iar Lordul este, în plus, capul unei familii, Şef de Război al tuturor familiilor clanului şi deci e obligat să câştige avantaje pentru ele în Joc.

— Deci, alianţa, şi apoi retragerea Roţii din partidul Lordului, n-a fost decât o mişcare a jocului politic? a întrebat Tully interesat.

— E o mişcare specific Tsurani, surâse Charles. Lordul, care a pregătit cu grijă campania, se trezeşte după trei ani cu jumătate din armată. Nu mai poate obţine victorii zdrobitoare şi îşi pierde poziţia şi prestigiul în Jocul Consiliului.

— De necrezut! exclamă Fannon. Pentru asta au murit mii de oameni?

— Aşa se joacă Jocul. Lordul Almecho e ambiţios, altfel n-ar fi ajuns Lord al Războiului. Trebuie să se bazeze pe alţi oameni ambiţioşi care pândesc ocazia să-i smulgă puterea. Ca să şi-i facă aliaţi, trebuie să mai închidă ochii câteodată. De pildă, în primul an de război, comandantul adjunct, Tasaio de Minwanabi, nepotul lordului Jingu de Minwanabi, a poruncit atacul asupra garnizoanei din LaMut. Ordinul i-a fost dat Lordului Sezu de Acoma, duşmanul lui Jingu. Oştenii Acoma au fost omorâţi până

la unul, odată cu Sezu şi fiul lui, Lanokota. Tasaio a sosit „în ajutor” prea târziu să-i mai salveze pe cei din Acoma, dar la ţanc ca să câştige bătălia şi să-i ofere o victorie Lordului Războiului.

— N-am mai auzit de o asemenea ipocrizie, făcu Fannon ochii mari.

— În concepţia lor, e o mişcare foarte inteligentă, comentă Arutha.

— Lordul Războiului l-a iertat pe Tasaio că a provocat măcelărirea unuia din cei mai buni comandanţi ai armatei, în schimbul victoriei şi susţinerii din partea familiei Minwanabi. Orice Lord care nu e implicat în Joc ar aplauda mişcarea şi ar considera-o genială, chiar şi cei care îl admirau pe Lordul Sezu. Jingu şi Almecho şi-au câştigat atunci mulţi aliaţi. Apoi, rivalii politici ai lui Almecho au pus la cale o mişcare să-i mai slăbească puterea, lăsându-l fără aliaţi în război. Multe familii, care vroiau să se apropie de Partidul Războiului, s-au răzgândit şi s-au unit cu Roata.

— Important pentru noi, a zis Arutha, e că Roata s-a aliat iar cu Partidul Războiului.

— Cum sunt plecat de atâta timp, nu mai înţeleg ce s-a întâmplat. Dar, aşa e, pe noi ne interesează doar că la primăvară vor sosi zece mii de oşteni.

— Nu e chiar un fleac, mormăi Amos.

— Aţi văzut şi voi mesajele sosite în ultimul timp, spuse Arutha, desfăşurând pergamentele. Planul e clar. De la tata: „Atacurile şi raidurile Tsurani s-au înmulţit. Ne ţin mereu în şah. Mi-e teamă că n-o mai scoatem la capăt…” De la baronul Belamy: „… Incursiuni lângă garnizoana Jonril. Ar trebui să ne concentrăm acolo forţele, să nu o pierdem la primăvară”. Sub supravegherea Scutierului Roland în iarna asta, la Jonril, se vor uni armatele de la Carse şi Tulan. De la Lordul Dulanic, Cavaler-Mareşal al Krondorului: „Înălţimea Sa împărtăşeşte grija voastră, dar nu avem motive să ne alarmăm. Trimiteţi dovezi şi atunci vom trimite şi noi

întăririle cerute”.

Arutha arătă înspre hartă.

— Am trimis toţi soldaţii pe front şi nu îndrăznim să scoatem oameni de la Jonril. Dacă vom fi atacaţi putem cere întăriri de la Carse şi Tulan. Tata are un front prea mare de apărat… Charles, unde crezi că vor ataca?

— E greu de spus Înălţimea Ta. În mod normal ar trebui să atace cel mai slab front, spre elfi sau aici. Dar în Imperiu se ţine seamă de consideraţii politice. Dacă aş fi în locul Lordului şi ar trebui să-mi întăresc poziţia în Consiliu, aş risca totul pe o carte şi aş ataca grosul armatei Regatului. Înfrângerea lor i-ar aduce onoare şi prestigiu pentru mulţi ani.

— Atunci, oftă Fannon, ne aşteptăm la un alt război, aici, în Crydee. Suntem în aceeaşi situaţie cu Ducele. Singurii oameni disponibili sunt cei din garda oraşului şi puţinii învoiţi. Arutha, trebuie să-l anunţi pe tatăl tău, să se întoarcă la timp din LaMut şi să aducă oameni din Yabon, cam două mii de oşteni.

— Două mii împotriva a zece mii? E cam puţin, zise Amos.

— Da, dar sunt cavalerie, zâmbi Charles. Tsuranii încă nu s-au obişnuit cu caii.

— Acum, îl întrerupse Arutha, avem şi dovezile cerute de Lordul Dulanic.

— Doar o parte din garnizoana Krondorului şi tot ne-ar ajuta să rezistăm aici, a spus Fannon. Dar trebuie să trimitem imediat mesajul.

— Şi dacă ar pleca azi, de-abia ar avea timp să treacă prin Strâmtoarea Întunericului înainte de venirea iernii, făcu socoteala Amos. Şi aşa e târziu, în două săptămâni devine imposibil de trecut.

— La asta m-am gândit şi eu. Trebuie să plec la Krondor.

— Arutha! strigă Fannon. Eşti comandant aici, nu poţi să-ţi părăseşti garnizoana!

— Ştiu că nu vrei să-ţi reiei postul, dar n-avem încotro.

Trebuie să-l conving personal pe Erland, am văzut cu ochii mei că e un om precaut.

— Şi cum vrei să ajungi la Krondor? pufni Amos. Să mă ierte Înălţimea Ta, dar între Crydee şi Oraşele Libere sunt trei armate Tsurani. Iar în port nu sunt decât vase de coastă, ţi-ar trebui o corabie de cursă lungă.

— Ba, cred că e una. *Briza Dimineţii.* N-a plecat încă.

— *Briza*?! căscă gura Amos. Mai bine îţi bagi capul într-un butoi, să mă ierte Înălţimea Ta, dacă tot vrei să te îneci. Cel puţin nu mai tragi şi pe alţii după tine.

— Când a plecat Martin, spuse Arutha zâmbind, m-am gândit că am nevoie de o corabie şi am pus s-o repare. Mi s-a spus că ar trebui să o tragă pe uscat, dar cred că e suficient şi aşa.

— Mda, destul să se târască pe lângă coastă primăvara. Dar nu uita că acum vorbim de Strâmtoarea Întunericului.

— Plec în câteva zile, oricum.

— L-ai convins şi pe Oscar Danteen?

— Nu i-am spus încă unde mergem.

— Eram sigur. Ăla are inima unui rechin şi curajul unui iepure, adică deloc. Îţi spun eu ce-o să se întâmple. Cum dai ordinul, îţi taie gâtul, te aruncă în apă şi se duce în Insulele Apusului să-şi petreacă iarna cu piraţii. Pe urmă, pleacă în Oraşele Libere şi pune un scrib natalez să-i trimită un mesaj meşteşugit tatălui tău şi să-i descrie cum ai murit vitejeşte luptând cu piraţii. Iar apoi se îmbată un an întreg cu banii câştigaţi de la tine.

— Dar i-am cumpărat corabia. Acum eu sunt proprietarul.

— Proprietar, Prinţ, nu contează, la bordul vasului el e şeful. El e Regele şi înaltul Preot şi nu-i spune nimeni ce să facă.

— Şi ce propui, căpitane? surâse Arutha.

— Am înghiţit momeala, oftă Amos. Acum curăţă-mi şi maţele. Trimiteţi-i vorbă lui Danteen să elibereze corabia. Găsesc eu echipaj în locul scârnăviilor ălora,

deşi acum n-au mai rămas decât beţivanii şi copiii. Şi, în numele zeilor, nu spuneţi nimănui unde mergem. Dacă află unul din creierele alea murate, va trebui să scoateţi garnizoana şi să-i căutaţi prin păduri.

— Bine, te lăsăm pe tine să faci pregătirile. Longbow, vreau să vii cu noi.

— Eu, Înălţimea Ta? se gândi Martin o clipă. N-am fost la Krondor, surâse el chinuit, ca de obicei. S-ar putea să nu mai am altă ocazie.

Vocea lui Amos Trask răsuna peste urletul vântului către flăcăul îngrozit de pe catarg.

— Nu, creier de potârniche, nu le strânge aşa tare, o să zbârnâie ca o coardă de lăută. Catargul trage corabia, nu frânghiile. Aşa, e bine! Nu, prea slab! Gata! Pescari! se adresă el lui Arutha. Şi vor să fie marinari. Ce mai echipaj! Beţivi şi puşlamale.

— Crezi că se descurcă?

— Atâta le trebuie! Avem nevoie de treizeci de oameni şi nu sunt decât opt mai ca lumea. Poate oprim la Carse să mai înlocuim din ei.

— Dacă am fi azi în strâmtoare, ne-am descurca. Aşa, când ajungem noi acolo, un echipaj bun e mai important decât orice. Ştii de ce îi spune Strâmtoarea Întunericului? Nu e doar o superstiţie. N-am cuvinte să-ţi spun cum e în strâmtoare când pluteşti trei zile fără să vezi nimic. Dacă nu te suflă vântul înapoi spre Marea Nesfârşită, te împinge spre stâncile din miazăzi. Sau nu bate şi e ceaţă iar curenţii te răsucesc în loc.

— O perspectivă plăcută, bag de seamă, zâmbi Arutha strâmb.

— Îţi spun adevărul, Înălţimea Ta. Eşti un tânăr practic, cu nervii tari, nu încerc să te sperii, doar te-am văzut neclintit în situaţii în care oameni cu experienţă şi-ar fi luat tălpăşiţa. Dar vreau să înţelegi în ce te bagi. E adevărat că sunt singurul care poate trece prin

strâmtoare iarna şi nu mă laud degeaba. Atâta doar că ar trebui să-ţi faci testamentul, să le scrii tatălui şi fratelui tău şi să-ţi iei la revedere de la Prinţesă.

— Am scris deja, iar deseară cinez singur cu Carline.

— Atunci, plecăm cu fluxul de dimineaţă. Vasul ăsta e un lighean de coastă, dar îl fac eu să plutească, chit că-l car în spinare.

Rămas singur, Amos ridică ochii spre cer, invocând zeul dreptăţii.

— Astalon, e adevărat că sunt un păcătos nenorocit, dar dacă tot împărţi dreptatea, chiar crezi că merit să mor?

Stăteau pe punte în întunericul cenuşiu al dimineţii.

— Ai grijă de tot, Fannon, îi spuse Arutha Instructorului care se ţinea drept şi mândru în ciuda vârstei.

— Da, Înălţimea Ta.

— Şi când se întorc Gardan şi Algon, spune-le să aibă grijă de tine, a surâs Prinţul.

— Căţel obraznic! se răsti Fannon. Înving pe oricine din castel, în afară de Duce. Ia coboară să-ţi arăt eu de ce sunt încă Instructor Militar.

— Fannon, mă bucur că nu ţi-ai pierdut spiritul războinic. Cetatea Crydee e pe mâini bune.

— Ai grijă, Arutha, îi puse Fannon mâna pe umăr. Eşti cel mai bun elev al meu, nu mi-ar plăcea să te pierd.

— Mulţumesc, Fannon. Nici mie nu mi-ar plăcea să mă pierd. Mă întorc. Şi aduc şi oamenii lui Erland cu mine.

Corabia se desprinse de mal la ordinele lui Amos şi cheiul se îndepărtă sub privirile celor de pe punte.

Arutha stătea pe dunetă, cu sabia scoasă. Lângă el, Martin punea o săgeată în arc iar Amos şi Vasco, primul ofiţer, ţineau armele pregătite. Pe punte, şase marinari furioşi îi înfruntau sub privirile uimite ale echipajului.

— Ne-ai minţit la Tulan, căpitane. Nu ne întoarcem la Crydee, iar în direcţia asta, în afară de Elarialul keshian, nu e decât Strâmtoarea.

— Blestematule! răcni Amos. Îmi nesocoteşti ordinele?

— Da, căpitane. Aşa e tradiţia, trebuia să ne ceri acordul dacă vrei să treci prin Strâmtoare iarna. Ne-ai minţit şi nu suntem obligaţi să mergem cu tine.

— Un nenorocit de avocat al mării, murmură Amos şi îi dădu lui Vasco sabia de abordaj, coborând cu un zâmbet prietenos de pe dunetă către cei şase marinari înarmaţi cu lanţuri şi crampoane. Am să vă spun adevărul. Prinţul trebuie neapărat să ajungă la Krondor, altfel dăm de necaz la primăvară. Pe scurt, zise el punând mâna pe umărul marinarului, n-avem încotro. Brusc, îl luă de gât şi îl aruncă în apă. Şi dacă nu-ţi convine, n-ai decât să înoţi până la Tulan.

Un alt răzvrătit porni către Amos, dar o săgeată se înfipse în punte la picioarele lui.

— În locul tău… l-a avertizat Martin de pe dunetă.

— Aşa că, a continuat Amos calm, sau vă reluaţi postul, sau plecaţi după prostul ăla, mie mi-e indiferent. Dar, hotărâţi-vă repede, altfel îi spânzur pe toţi răzvrătiţii! Vasco, aruncă-i cretinului o frânghie şi dacă nu se potoleşte, înmoaie-l la loc. Ridicaţi pânzele!

Briza Dimineţii se clătina şi cădea în golurile dintre valuri. Amos, înşurubat în lemnul dunetei, îşi ţinea echilibrul pe picioarele depărtate şi apăsa cu toată greutatea pe cârmă. Mijea ochii în întunericul mării, mirosea şi asculta, cu toate simţurile la unison cu ritmul corăbiei, deşi nu dormise de trei zile.

— Mai e? strigă Prinţul.

— Cine ştie? De deasupra răsună o pocnitură, ca gheaţa spărgându-se de râu, şi Amos ţipă: Cârma la babord! Încă o zi cu vânturile astea blestemate şi avem noroc dacă ne târâm înapoi spre Tulan.

— Se luminează!
— Unde?
— Stânga proră!
Arutha miji ochii spre haloul mişcător ce se lărgea vizibil spre lumină, scoţându-i din noaptea furtunii. Norii se despărţiseră, dezvelind cerul cenuşiu. În spatele lor, vineţimea furtunii se stingea pe albastrul metalic al răsăritului. Valurile s-au mai potolit şi s-au ivit zorile.
— Credeam că mai e până la ziuă, mormăi Amos.
Timpul părea că s-a oprit în loc şi furtuna clocotindă încremenise, prinsă parcă în capcană de două peninsule ascuţite, brodate de spuma mişcătoare a valurilor.
— Strâmtoarea Întunericului, zise Amos.
— Când trecem?
— Acum. Cartul de zi pe punte! Cârma spre Est! E bine să profităm de vântul prielnic, altfel aşteptăm săptămâni întregi. Furtuna aia a fost un noroc, ne-a împins la ţanc în locul potrivit, rânji Amos.
Arutha urmărea fascinat strâmtoarea apropiindu-se şi se întreba ce ciudăţenie a curenţilor sau a vremii crease întunericul ce învăluia trecerea. Şi vara era primejdioasă, din cauza stâncilor ascunse sub apă, iar iarna se dovedea aproape imposibilă. Cascade de apă sau pânze de nea măturau aerul, lovite de rafale de vânt ce le ridicau iar şi iar, nelăsându-le să se unească cu vârtejurile orbitoare izvorâte din marea ceţoasă. Fulgerele crăpau norii cu cuţitele lor zimţate, urmate de bubuiturile asurzitoare ale tunetelor.
— Foarte bine! strigă Amos. Am ajuns cu fluxul, trecem mai uşor de stânci.
— Dar dacă se schimbă vântul?
— E mai bine să nu te gândeşti la asta.
Corabia se năpusti înainte, tăind spuma valurilor. Se opinti ca un cal nărăvaş, împinsă de mâna de fier a lui Amos care o ferea din calea rafalelor. Lumina dispăru brusc şi doar felinarele corăbiei aruncau, în dansul lor nebunesc, licăriri galbene în smoala negurii. Ecoul

ameţitor al valurilor le zăpăcea simţul direcţiei.

— Trebuie s-o ţinem pe mijloc, strigă Amos, altfel eşuăm pe stânci.

Brusc, vasul se înclină şi Arutha simţi cum îl lasă picioarele. Încleştă mâna pe balustradă şi se ridică, dând cu ochii de faţa însângerată a cârmaciului căzut. Cârma se învârtea nebuneşte şi Arutha se târî îngrozit s-o prindă. Se lăsă cu toată greutatea pe ea şi corabia se cutremură cu un scrâşnet. Amos se lăsă şi el pe cârmă şi strigă:

— Întoarce-te, căţea blestemată.

Se opintiră amândoi pe cârma înţepenită şi îndepărtară încet, încet, corabia de îmbrăţişarea mortală ce-i pândea prea aproape, dar un scrâşnet îi făcu să tresară.

— M-aş mira ca ligheanul ăsta să mai aibă fundul întreg.

După un junghi brusc de panică, o exaltare ciudată îl cuprinse pe Arutha. Auzi un sunet straniu prin mugetul apei, şi descoperi că râde în mijlocul furiei furtunii, cu teama pierdută. Nu mai conta dacă vor scăpa sau nu. Arutha intrase într-un stadiu al conştiinţei în care timpul îşi pierdea orice importanţă, în care simţurile înregistrau totul cu o claritate surprinzătoare, de la vântul sărat ce mirosea a lână udă şi pânze înmuiate de ploaie, până la fibra lemnului simţită prin mănuşile de piele. Auzea geamătul scândurilor şi strigătul marinarilor, simţea zăpada topindu-se pe obraji şi râdea. Râdea simţindu-se mai aproape de moarte ca niciodată şi totuşi mai viu ca oricând, cu muşchii încordaţi împotriva unor forţe primordiale îngrozitoare.

Amos răcnea ordine, dirija fiecare om, mânuia corabia ca un trubadur lăuta, simţindu-i fiecare vibraţie, fiecare sunet, luptând să creeze armonia mişcării ce asigura trecerea vasului prin apa nebună. Echipajul îndeplinea imediat comenzile, cu riscul vieţii, ştiind că unica lor şansă e măiestria căpitanului.

Deodată, totul se potoli. Doar cu o clipă în urmă se luptaseră cu forţă nebună să treacă de furia strâmtorii iar acum intra în bătaia brizei ce îndepărta întunericul.

Arutha îşi privi mâinile ca şi cum aparţineau unui străin şi făcu un efort de voinţă să le desfacă de pe cârmă. Mateloţii îl prinseră chiar când se prăbuşea şi îl lăsară cu grijă pe punte. Râzând, de bucurie, Amos i-a dat cârma lui Vasco şi s-a târât lângă el.

— Am făcut-o şi pe asta. Suntem în Marea Amară.

— De ce e întuneric?

— A venit seara. Am stat ore întregi pe cârma aia.

Arutha începu iar să râdă. Nu se simţise niciodată aşa de triumfător şi a râs până i-au dat lacrimile şi coastele au început să-l doară.

— Ai învăţat cum e să râzi de moarte, Arutha. Ai să fii alt om de acum înainte.

— Am crezut o clipă că ai înnebunit.

— Şi eu am crezu că ţi-ai pierdut minţile. Puţini trec prin asta. E o viziune atât de clară, de adevărată, că nu poate să fie decât nebunie. Vezi cu adevărat ce e viaţa şi ce însemnă moartea.

Un marinar le aduse o ploscă cu vin şi Arutha văzu că era cel pe care îl aruncase Amos peste bord.

— Căpitane… Am vrut să-ţi spun că am greşit. Sunt marinar de treisprezece ani şi mi-aş fi vândut sufletul lui Lims-Kragma dacă îmi spunea cineva că e vreun căpitan în stare să treacă pe aici iarna. Chiar dacă dai ordin să fiu biciuit pentru nesupunere tot te-aş urma şi în cele Şapte Infernuri de Jos.

— Căpitanul să trăiască! strigară ceilalţi. A avut dreptate!

Amos se ridică şi se clătină până la cârmă.

— Cartul de noapte pe punte! Vasco, cap Krondor!

Arutha se trezi cu Martin lângă el şi acceptă supa adusă.

— Cât am dormit?

— Ai dormit aseară pe punte. Mai bine zis, te-ai prăbuşit. Acum e dimineaţă.

— Cum e vremea?

— Bună. Amos zice că nu sunt stricăciuni mari şi că, la o adică, putem ancora pe coasta keshiană pentru reparaţii.

Ieşiră amândoi pe punte înfăşuraţi în mantii. Amos, care stătea la cârmă, îi privi lung şi le zâmbi.

— Dacă se menţine vântul, ajungem repede.

— Pânză la babord! a strigat marinarul de veghe. Trei corăbii.

— Ce fel?

— Galere, căpitane.

— Din Queg, precis. Dacă sunt vase de război, sunt cam departe de zona de patrulare şi nu prea cred că sunt corăbii de marfă. Sper să ţină vântul, alea sunt ca nişte butoaie şi vâslaşii lor nu pot menţine distanţa.

Arutha urmări fascinat corăbiile care se apropiau. Una se desprinse şi porni să le taie calea. Plutea maiestuoasă, cu pânzele umflate de vânt, împinsă şi de câte trei rânduri de vâsle. Amos însă avusese dreptate, în curând rămăseseră în urma *Brizei Dimineţii.*

— Aveau arborat stindardul regal din Queg. Ce-or fi căutând pe aici?

— Cine ştie? dădu Amos din umeri. Poate patrulează după piraţi. Sau după corăbii keshiene. Quegul are impresia că Marea Amară e iazul lor propriu. E mai sănătos să nu dai ochii cu ele.

Bucurându-se de calmul apei, Arutha a ieşit seara pe punte să admire stelele strălucind în roiuri pe cer.

— Kulgan şi Tully spun că stelele sunt sori ca al nostru şi că se văd aşa de mici din cauza distanţei, i-a spus el lui Martin care se apropia.

— De necrezut, dar bănuiesc că au dreptate.

— Te-ai întrebat vreodată care e soarele lumii Tsurani?

— De multe ori. Mai ales în munţi sau păduri se văd

foarte bine seara. Charles zice că soarele lor e mai strălucitor şi lumea lor mult mai caldă.

— Pare imposibil. Să porţi un război peste vid…

Amos Trask, apărut în spatele lor, ezită o clipă privindu-i, apoi se apropie.

— Vă uitaţi la stele, nu? Nu există nimic mai frumos ca marea, domnilor. Cei ce trăiesc pe uscat toată viaţa n-o înţeleg cu adevărat. Câteodată e crudă, altă dată blândă şi niciodată previzibilă. Dar în seri ca asta, mulţumesc zeilor că mi-au permis să fiu marinar.

— Şi din când în când filosof, zise Arutha.

— În orice marinar care a dat ochii cu moartea găseşti un filosof, râse Amos. Ştie care-i e locul pe lumea asta. Ştiţi care e cea mai veche invocaţie a marinarilor către zei? „O, Ishap, marea ta e uriaşă iar barca mea e mică; fie-ţi milă de mine!”

— Când eram mic, şopti Martin, aveam acelaşi sentiment faţă de copacii bătrâni. Să stai lângă un trunchi mai vechi decât toate amintirile oamenilor… Afli care ţi-e locul în lume.

— E târziu, spuse Arutha, vă las pe voi, filosofilor, să contemplaţi cerul. Şi… mă bucur că am făcut călătoria cu voi.

— Te frământă ceva, Amos? întrebă Martin după plecarea Prinţului.

— Da, Master Longbow. Sunt de şapte ani la Crydee şi, de când te-am văzut prima dată, mi-am pus nişte întrebări.

— Ce vrei să ştii?

— Eşti un om misterios, Martin. Sunt şi în viaţa mea nişte lucruri de care nu vreau să-mi aduc aminte, dar cu tine e altceva.

— În Crydee mă ştie toată lumea, a zis Martin aparent indiferent. Puţine lucruri sunt necunoscute.

— Aşa e, dar tocmai asta mă face curios.

— Poţi să fii liniştit, Amos. Sunt Maestrul de Vânătoare al Ducelui şi atât.

— Nu cred. În şapte ani am auzit multe despre tine. Le-am pus cap la cap şi cred că am găsit răspunsul. Atunci am înţeles de ce te porţi puţin altfel când eşti cu Arutha şi în special când apare şi Carline.

— Asta-i o poveste bună de lăuta unui menestrel, râse Martin. Crezi că sunt un biet vânător disperat, îndrăgostit de Prinţesa castelului?

— Nu, deşi nu mă îndoiesc că o iubeşti. Aşa cum orice frate îşi iubeşte sora, zise Amos şi, în clipa următoare, îi prinse, ca într-o menghină, mâna înarmată a lui Martin. Potoleşte-ţi mânia, Martin. N-aş vrea să te arunc peste bord ca să te răcoreşti.

Martin îl privi lung şi lăsă cuţitul să alunece în teacă.

— Ea nu ştie nimic. Şi nici fraţii ei. Până acum credeam că doar Ducele şi alţi doi oameni cunosc adevărul. Tu, cum ai aflat?

— N-a fost greu. Poate şi pentru că eram un străin; de multe ori oamenii nu văd bine ce e chiar sub nasul lor. Dacă ţi-ai lăsa barbă, ai semăna leit cu tabloul Ducelui din sala de ceremonii. Lumea zice că Arutha seamănă din ce în ce mai puţin cu mama lui şi devine copia tatălui său. Iar eu m-am mirat că nimeni nu observă că seamănă şi cu tine. Aşa se explică şi de ce te-a luat Ducele la curte şi te-a numit direct Maestru de Vânătoare. În seara asta mi s-au confirmat suspiciunile. Când am urcat şi v-aţi întors amândoi către mine, n-am ştiut care e Prinţul şi care e Maestrul de Vânătoare.

— Dacă sufli o vorbă… zise Martin calm.

— Nu trebuie să mă ameninţi, Martin Longbow.

— E o chestiune de onoare.

— De ce? Lordul Borric nu e primul şi nici ultimul nobil care a zămislit un bastard. Copiilor din flori li se acordă chiar poziţii şi ranguri la curte. De ce i-ar fi onoarea în pericol?

Cu mâinile încleştate în balustradă şi cu ochii luminaţi de un foc lăuntric, Martin vorbi încet, iar cuvintele lui păreau a veni din depărtare.

— Nu e vorba de onoarea lui, Amos, ci de a mea. Ducele îmi cunoaşte originea şi are motivele lui pentru care m-a adus în Crydee când eram mic. I-a spus părintelui Tully şi probabil lui Kulgan. Dar nimeni nu ştie că eu ştiu.

— Încurcată treabă, Martin. Ai cuvântul meu – şi ţi-l dau din prietenie, nu de frica ameninţărilor – că nu spun nimănui, dacă nu-mi dai tu voie.

— E treaba mea să hotărăsc dacă vorbesc vreodată. Poate că într-o bună zi… Dar eu sunt cel care trebuie să decid.

— Trebuie să plec, dar îţi mai spun un singur lucru: nu te invidiez pentru viaţa singuratică pe care ţi-ai ales-o. Noapte bună.

— Noapte bună, Amos.

Martin rămase pe punte să-şi privească prietenii lungilor şi solitarelor lui călătorii: constelaţiile Vânătorului şi a Ogarului, Dragonul, Krakenul şi Cele Cinci Nestemate. Apoi se uită lung spre apa întunecată, pierdut în gânduri pe care le credea îngropate pentru totdeauna.

— Pământ! a strigat marinarul de veghe.

Arutha, Amos şi Martin părăsiră duneta şi se îndreptară spre proră.

— Simţiţi cum tremură corabia când trece peste un val mai mare? Trebuie neapărat să o reparăm la Krondor.

— Cred că avem timp. Chiar dacă Erland îşi dă imediat acordul, va dura ceva până adună armata şi vasele trebuincioase.

— Oricum, zise şi Martin, n-am chef să mai trec o dată prin strâmtoare dacă nu se schimbă puţin vremea.

— Doar nu ţi-o fi frică, râse căpitanul. Doar am făcut-o deja. Să pleci pe Coasta Îndepărtată în toiul iernii e adevărată sinucidere.

Priviră în linişte pământul care se apropia, în lumina limpede a după-amiezii şi, în curând, începură să distingă turnurile Krondorului şi vasele ancorate în port.

— Dacă vreţi primire oficială, spuse Amos, e timpul să înălţăm stindardul ducal.

— Stai puţin, îl reţinu Arutha. Vezi corabia aia mare de la gura portului?

— E uriaşă, a admirat-o Amos. Înseamnă că Prinţul a început să facă vase mai mari de când n-am mai fost eu pe aici. Trei catarge şi mai mult de treizeci de vele. Cred că zboară pe apă. Nu mi-ar plăcea să mă fugărească, aş avea nevoie de vâslaşi să nu mă prindă. Uite ce arbalete are instalate pe punte; mi-ar face praf pânzele. Acum înţeleg de ce erau galerele Quegului atât de departe de casă. Dacă Regatul aduce nave de război ca astea în Marea Amară, Quegul…

— Uită-te la stindard, Amos.

Intrând în port pe lângă vasul de război, au văzut că se numea *Grifonul Regal.* Pe catargul principal flutura un steag negru împodobit cu un vultur auriu.

— N-am mai văzut un vas ca ăsta să nu aibă stindardul Krondorului. Pe ăsta nu-l cunosc.

— Pentru că n-a mai fost niciodată pe aici, spuse Arutha calm. Fiţi atenţi, până la noi ordine suntem negustori natalezi.

— De ce?

— E stindardul celei de-a doua case din Regat. Ne dă de ştire că vărul meu, Guy, Duce de Bas-Tyra se află la Krondor.

24
KRONDOR

HANUL ERA AGLOMERAT.

Amos îi duse pe cei doi la o masă liberă de lângă sobă. Atmosfera din han era mai calmă decât se aşteptaseră. Şi în oraş văzuseră dovezi că Guy nu era un simplu oaspete. Garda oraşului şi cetăţenii îi urmăreau cu atenţie pe ofiţerii în culorile negru şi auriu ale lui Bas-Tyra, iar stindardul lui flutura pe toate turnurile din oraş.

Amos comandă trei căni cu bere şi zise:

— Trebuie să fim atenţi.

— Când putem ridica ancora?

— Peste trei săptămâni, cel puţin. E cam greu iarna, toată lumea îşi aduce corăbiile la reparat şi lucrătorii sunt ocupaţi până peste cap.

— Prea mult. Mai bine cumpărăm alta.

— Ai bani?

— În cufărul de pe vas. Tsuranii nu sunt singurii versaţi în politică, rânji Arutha. Mai ales că nobilii de aici nu ştiu despre război decât ce le spun mesajele. Iar loialii noştri negustori nu donează provizii şi corăbii din dragoste pentru regele Rodric. Aşa că am luat ceva aur să acopăr cheltuielile şi mita.

— Foarte bine, dar tot ne trebuie ceva timp. Nu te repezi la un negustor de corăbii şi îi plăteşti cât cere pe primul vas, dacă nu vrei să atragi atenţia.

— Mai e şi Strâmtoarea, interveni Martin.

— Nu-i nimic, zise Amos. Putem s-o luăm uşor spre Sarth şi să aşteptăm acolo.

— Nu, clătină din cap Prinţul. Sarthul aparţine tot lui Krondor şi Guy are sigur agenţi în oraş. Cel puţin aici trecem neobservaţi, în capitală sunt obişnuiţi cu străinii.

— Sunt sigur că nu te preocupă numai pielea ta. Mai e ceva?

— Nu găsim un loc mai ferit să vorbim?

— Hanul ăsta nu e chiar ce-aş fi ales eu, se ridică Amos.

Vorbi cu hangiul, care arătă spre scări şi Amos îşi duse tovarăşii într-o încăpere simplă, aflată la capătul holului de la etaj. Odaia conţinea trei saltele de paie, un cufăr şi o lampă cu ulei.

— Înţeleg ce-ai vrut să spui.

— Nu-i nimic, am văzut eu altele şi mai rele, spuse Amos, trântindu-se pe o saltea. Uite cum facem: trebuie să stabilim cine suntem. Arutha, te vei numi Arthur. Seamănă destul cu numele tău ca să explice de ce te întorci în cazul în care te strigă cineva din întâmplare. Nu ştii prea multe despre ascunzişurile dintr-un oraş ca ăsta, iar Martin nici atât. Aşa că vei fi fiul unui nobil dintr-un oraş îndepărtat iar Martin, tu eşti vânător natalez.

— Vorbesc şi limba destul de bine.

— Dă-i o mantie cenuşie, surâse Arutha şi trece drept gardian. Eu am să spun că sunt din Est, nu-i cunoaşte nimeni în Krondor pe toţi nobilii mici de. Acolo.

— Să nu fie prea aproape de Bas-Tyra. Cu atâtea tunici negre, nu-i exclus să dai peste vreun „văr”.

— Cred că acum ai înţeles, Amos, se întunecă Arutha. Nu plec până nu aflu ce caută Guy aici şi ce poate însemna asta pentru războiul cu Tsuranii.

— Secretele nu rezistă mult timp într-un oraş, unde sunt zvonişti la fiecare pas. Piaţa e plină de colportori de ştiri, nu trebuie decât să ţii gura închisă şi urechile ciulite. Altfel află gărzile că au apărut curioşi şi te iau imediat la ochi. Hai să mâncăm ceva şi să ne odihnim. Mâine plecăm „la vânătoare”.

Arutha mesteca cu greu o plăcintă, refuzând să-şi închipuie ce conţine şi se uita pe furiş la porţile palatului

prinţului Erland. Trecu apoi la o tarabă cu bere să-şi spele gustul dubios. Rătăcea de vreo oră printre negustori, cumpărând câte ceva şi aflând mai multe decât se aşteptase.

Martin şi Amos apărură şi ei, cu o oră mai devreme decât trebuia, şi îi făcură semn să-i urmeze prin mulţime spre o zonă mai calmă, unde au intrat într-o baie publică.

— Tot trebuia să dăm jos jegul, răspunse Amos întrebării nerostite.

Un servitor îi conduse într-o încăpere unde s-au dezbrăcat şi au înfăşurat hainele şi armele în prosoape, cărându-le cu ei în odaia de aburi. Aerul era cald şi umed iar pietrele încinse de un băiat scoteau aburi. S-au aşezat pe o bancă în colţul cel mai depărtat şi Arutha a întrebat în şoaptă:

— De ce la baie?

— Pereţii de la han sunt *foarte* subţiri. Mulţi discută afaceri într-un loc ca ăsta, aşa că nu atragem atenţia. Flăcău, ia du-te şi adu nişte vin rece, îi aruncă Amos o monedă de argint. Acesta o prinse în aer, dar nu se mişcă până când nu o primi şi pe a doua. Ia uite, a murmurat Amos, s-a dublat preţul de când n-am mai fost pe aici.

— Ce e? întrebă Arutha iritat. Prosopul îl zgâria, încăperea mirosea urât şi Prinţul se îndoia că va fi mai curat la ieşire.

— Avem veşti proaste.

— Şi eu. Am aflat că Guy e vicerege în Krondor. Voi ce ştiţi?

— Am auzit ceva, a început Martin, care mă face să cred că l-a închis pe Erland în palat împreună cu familia lui.

— Nici chiar Guy n-ar îndrăzni să facă asta.

— Ar îndrăzni, dacă i-ar da voie Regele. Nu ştiu multe despre cearta dintre Rege şi Erland, dar se pare că acum Guy e cel care comandă în oraş şi acţionează cu permisiunea Regelui, dacă nu chiar cu binecuvântarea

lui. Boala lui Rodric pare să se fi agravat.

— Nebunia, dacă e să vorbim pe şleau.

— În plus, a zis Amos, se pare că suntem în război cu Marele Kesh.

— Ce?!

— E doar un zvon. Am trecut printr-o casă de plăceri aproape de garnizoana oraşului şi i-am auzit pe nişte soldaţi spunând că pleacă în campanie mâine dimineaţă. O fată l-a întrebat pe unul când o să-l revadă şi el a spus: „Când are să se îndure Ruthia, Zeiţa Norocului, că e cale lungă până în Vale şi înapoi.”

— Valea Viselor, adică. Keshul trebuie să fi atacat cu oştenii-câini garnizoana de la Shamata. Guy nu e prost, ştie că doar un contraatac rapid şi neşovăielnic îi arată Keshului că suntem hotărâţi să ne apărăm graniţele. Întâi îi alungă şi apoi au loc iar tratative lungi şi inutile unde se discută cine are dreptul să stăpânească Valea Viselor. Asta înseamnă că, chiar dacă Guy ar vrea să ne ajute – ceea ce mă îndoiesc – acum n-ar putea.

— Ar mai fi ceva. Azi dimineaţă am fost şi pe corabie să văd cum merge treaba. Vasul e supravegheat.

— Eşti sigur?

— Da. Erau doi flăcăi pe mal care se prefăceau că repară nişte plase. Au stat cu ochii pe barca mea şi la venire şi la plecare.

— Cine i-o fi trimis?

— N-am idee. Oamenii lui Guy, cei rămaşi loiali lui Erland, spioni keshieni, contrabandişti sau Glumeţi.

— Glumeţi? s-a mirat Martin.

— Breasla hoţilor, îl lămuri Arutha. Nu se petrece nimic în Krondor fără ştirea lor şi bineînţeles a şefului lor, Onorabilul.

— Personajul ăla misterios îi controlează mai sever decât căpitanii de corăbii. Sunt locuri în oraş unde nici Prinţul nu are acces, dar unde Glumeţii pătrund fără piedici. Dacă Onorabilul se interesează de noi, suntem în pericol.

Conversaţia fu întreruptă de sosirea vinului. Amos îl trimise iar pe băiat afară:

— Du-te la un negustor de parfumuri şi adu ceva de pus pe foc. Locul ăsta pute. În toată încurcătura asta, reluă el după ce au rămas singuri, am şi o veste bună. Guy trebuie să plece în Vale.

— Oricum oamenii lui rămân să controleze oraşul. Am totuşi un plan.

— Care?

— Vă spun după ce îl pun la punct. Unde ne întâlnim?

— Bordelurile, casele de droguri şi sălile cu jocuri de noroc sunt la fel de proaste ca hanurile. Sunt controlate de Glumeţi sau de gărzile oraşului. Am găsit! Ne întâlnim la capătul de răsărit al pieţei Templelor, la două ore după apus.

Servitorul apăru cu ierburi aromate şi Arutha se lăsă pe spate gânditor. Simţea că planul lui are să reuşească, dar numai dacă poate lua legătura cu Dulanic.

De jur împrejurul pieţei se înălţau templele zeilor mari şi mici, în care mişunau adoratori şi pelerini. În colţul unde se întâlneau ei nu era însă prea multă lume.

— Ce-ai făcut? a întrebat Amos.

— Am auzit ceva într-o tavernă despre Erland, dar când m-am apropiat, muşterii au plecat.

— Rău loc ai ales, Amos, se uită Martin în jur. Aici sunt templele zeilor întunericului şi haosului.

— E mai puţin aglomerat. Şi vezi bine dacă se apropie cineva.

— Am observat două lucruri, începu Arutha. Curtea palatului e păzită tot de garda lui Erland, ceea ce înseamnă că nu controlează Guy totul. Curtenii intră nestingheriţi, deci cineva trebuie să aibă grijă de afacerile Vestului.

— E logic. Doar nu şi-o fi luat Guy şi administratorii cu el, a adus numai armata.

— Dacă îl găsesc pe Dulanic, el poate să ne ajute.

— Cum?

— E Cavaler-Mareşal al Krondorului şi controlează garnizoanele vasale. Dacă e el de acord, cheamă Valea Durrony şi Crucea Malac şi-i trimite la Sarth. De acolo, pot pleca la Crydee.

— Şi fără să ia oameni de la ducele Borric. Ştii ce-am auzit? Că Guy a trimis oşteni din garnizoana Krondor în ajutorul tatălui tău.

— Ciudat. Nu mi l-aş fi închipuit pe Guy sărind în ajutorul lui tata.

— Nu e deloc ciudat. Ducele are să creadă că Regele e cel care l-a trimis pe Guy în ajutorul lui Erland, iar Bas-Tyra are ocazia să cureţe oraşul de oamenii loiali Prinţului. Oricum, pentru tatăl tău, patru mii de oameni sunt o binecuvântare. Dacă Tsuranii atacă armata Ducelui…

— Şi dacă vin asupra cetăţii Crydee? a întrebat Martin.

— Tocmai de aceea trebuie să pătrund în castel şi să-l găsesc pe Dulanic.

— Cum?

— Speram să găsiţi voi o cale.

— E cineva în palat în care ai încredere deplină?

— Erau mulţi înainte, acum însă mă îndoiesc de toată lumea. Nu ştiu cine i-a rămas loial lui Erland.

— Va trebui să mai strângem informaţii. Şi să vedem ce corăbii putem închiria pentru transport; cam zece ne trebuie dacă vrem să aducem oameni de la trei garnizoane. Amos s-a întrerupt şi a blestemat în şoaptă: Eşti sigur că nu vrei să laşi totul baltă şi să te faci corsar? Bănuiesc că nu, după cum mă priveşti. Dar să intrăm în palat… chiar şi prin canalizare, n-aş paria multe parale pe pielea noastră. Mai bine intru în templul Ruthiei să mă rog pentru noroc.

— Roagă-te şi pentru mine, i-a dat Arutha o monedă. Ne vedem mai târziu la han.

— Tu nu vrei să faci o ofrandă, Martin?

Trompetele sfâşiară liniştea nopţii, chemând oştenii să se încoloneze. Arutha dădu la o parte obloanele. În direcţia răsăritului, cerul era roşiatic.

— Focuri de tabără, trebuie să fie câteva sute. Mai sunt două ore până la răsărit, citi Martin stelele.

— Trimite pedestraşii cu vasele pe Marea Viselor până la Shamata şi cavaleria pe uscat. Cred că ajung toţi cam în acelaşi timp.

Felinarele străzii aruncau umbre şi petece de lumină pe feţele pedestraşilor mărşăluind în cadenţă spre port, cu stindardele vulturului auriu fluturând deasupra coifurilor.

— Par bine pregătiţi, comentă Martin.

— Guy are multe defecte, dar nimeni nu poate să-i conteste calităţile de general. Chiar şi tata recunoaşte asta. Să fiu în locul Regelui, aş trimite armatele Estului sub comanda lui Guy să lupte cu Tsuranii. I-a învins de trei ori pe keshieni. Şi acum, dacă ar şti că vine el în fruntea armatelor, Keshul s-ar aşeza imediat la masa tratativelor. E ceva în trecutul lui Guy… când a devenit Duce de Bas-Tyra, a suferit un fel de dezonoare personală – nu mi-a spus niciodată tata despre ce a fost vorba – şi de atunci a început să se îmbrace numai în negru. Un fel de marcă personală care i-a adus porecla de Guy Cel Negru. Îţi trebuie curaj să faci aşa ceva. Aşa că poţi să-i zici cum vrei, dar nu e laş.

Odată cu răsăritul dispăru şi ultimul oştean de pe străzile Krondorului.

A doua zi de dimineaţă oraşul a fost închis, porţile încuiate şi portul pus sub blocadă. Lui Arutha i s-a părut normal, trebuiau împiedicaţi agenţii Keshului să plece cu informaţii. Blocada în port nu era foarte severă, după cum a descoperit Amos, probabil pentru că Guy scosese flota în larg să păzească Krondorul de un eventual atac al flotilelor inamice care aflaseră că garnizoana a părăsit

oraşul. Gărzi în livreaua lui Guy păzeau şi umbla zvonul că, după bătălia cu Keshul, Guy voia să trimită oştenii la Shamata şi să aducă în garnizoanele Principatului numai soldaţi credincioşi lui.

Arutha îşi petrecu ziua în taverne şi pieţe, uitându-se după o figură cunoscută din palat, iar Amos se învârti pe lângă docuri şi în cartierele mai deocheate, în special în infamul Cartier al Săracilor, punând discret întrebări despre corăbii de închiriat.

După o săptămână tot nu aflaseră mare lucru. În a şaptea zi, Arutha a fost oprit în piaţă de Martin.

— Arthur! Vino repede la han.

În odaie, Amos dormea după o noapte petrecută pe chei, dar a sărit ca ars când l-a auzit pe Martin.

— Cred că au aflat că Arutha e în Krondor.

— Ce?!

— Tocmai când voiam să plec dintr-o cârciumă, a apărut un scrib. Plesnea de nerăbdare să spună cuiva ce aflase. I-am făcut cinste cu vin şi l-am tratat cu respectul cuvenit unui înalt funcţionar, a rânjit Martin. Mi-a spus trei lucruri importante. Dulanic a dispărut în noaptea în care a plecat Guy. Scribul nu punea mare preţ pe zvonul că s-ar fi retras la o moşie în nord, acum că e Guy Vicerege. În al doilea rând, lordul Barry a murit.

— Lordul-Amiral?

— Da, şi nu se ştie cum, nu s-a anunţat nimic oficial. Lordul Jessup, unul din Est, i-a luat locul.

— E omul lui Bas-Tyra. El comanda escadrila lui Guy din flota regală.

— Şi în al treilea rând gărzile caută pe cineva numit „ruda regală a Viceregelui”.

— Cum naiba te-au găsit? exclamă Amos. Mai ai ceva rude de care nu ne-ai spus?

— Nu mai avem ce face, a spus abătut Arutha, nebăgând în seamă încercarea lui Amos de a-i ridica moralul. Trebuie să ne întoarcem repede la Crydee.

— S-ar putea să nu fie prea uşor, mormăi Amos. Am

fost în locuri deocheate în care înainte puteai să afli orice, cu bani, bineînţeles, iar acum au toţi limba cusută. Dacă nu i-aş cunoaşte aş zice că Glumeţii s-au înscris toţi în armata lui Guy. N-am mai văzut o aşa colecţie de hangii muţi, curve neştiutoare, cerşetori nevinovaţi şi cartofori fără limbă. Nu ştiu unde găsim ajutor să ieşim din Krondor.

— Dacă nu ştiu precis că sunt aici, poate că oamenii lui Guy se vor plictisi de căutat.

— Poate. Şi Glumeţii şi-ar relua treaba. Cu ei putem să ne tocmim, scump, e adevărat, dar sigur.

— Blestemat să fie Bas-Tyra! izbi Arutha cu pumnul în saltea. L-aş strânge de gât. Nu numai că pune Vestul în pericol; prin preluarea Principatului sub steagul lui riscă şi secesiunea. Dacă i se întâmplă ceva lui Erland sau familiei sale, izbucneşte sigur războiul civil.

— Ai ratat, Arutha, dar nu e vina ta. Poate că demonii nu-s atât de negri. Nu trebuie să dispărem în niciun caz, am atrage şi mai tare atenţia. Poate reuşesc să iau legătura cu contrabandiştii, dacă n-am făcut nimic cu Glumeţii. Mă duc în port să-ţi pun cufărul la adăpost, să nu cumva să le dea prin cap să caute pe corabie. Am mai spart eu blocade, dar nu cu butoaie ca *Briza.* Ne trebuie alt vas. E furtună, băieţi, e adevărat, dar am mai trecut noi prin altele mai rele, nu?

Amos intră în sala mare a hanului şi se aşeză la masa celor doi, comandând mâncare şi bere.

— Am ascuns cufărul. E în siguranţă, atât cât e corabia la ancoră.

— Unde?

— L-am învelit în pânză de velă şi l-am legat de ancoră.

— Sub apă?

— Lasă că-ţi iei alte haine iar aurul şi pietrele nu ruginesc.

Uşa hanului se deschise şi intrară şase oameni, din care cinci se aşezară la o masă.

— Îl vezi pe ăla cu faţa de şobolan? şopti Amos. Cred că m-au urmărit, e unul din cei care spionau vasul.

Bărbatul rămas în picioare veni la masa lor. Era un om cu o figură deschisă, părul castaniu şi straie de marinar.

— Dacă eşti căpitanul *Brizei,* aş vrea să-ţi vorbesc. Mă cheamă Radburn. Aş vrea să mă angajez. Am încercat la alţii dar…

— Pe ce vas ai fost ultima oară?

— Păi, râse el prietenos, pe nişte barje în port. Zac aici de un an. Înainte am fost pe *Bantamina* cu John Avery.

— Nu l-am mai văzut de cinci ani, de când era la Durbin. De ce ai plecat de la el?

— Păi, m-am îmbătat şi căpitanul a zis că nu-i trebuie beţivi pe vas. Nu beau mai mult ca alţii, dar îl ştii pe Avery, nu pune un strop în gură că o venerează pe Sung Cea Albă. Ei sunt de pe vas? se uită Radburn la Arutha şi Martin.

— Nu, sunt parteneri de afaceri. Ia spune, Radburn, ce se mai întâmplă?

— E război. E bine pentru negustori şi rău pentru ăilalţi. Acum a scos şi Keshul capul. În rest, zvonurile obişnuite… şi altele mai puţin obişnuite. De când a venit Viceregele, nu mai e sănătos să mergi pe stradă, cu atâtea echipe de recrutare. Mai apare şi câte un negustor de sclavi din Durbin… de aia am nevoie de o corabie, căpitane.

— Echipe de recrutare?! N-au mai fost în Regat de treizeci de ani.

— S-au schimbat multe. Te îmbeţi un pic şi te aruncă în închisoare. Nu e cinstit. Ce dacă n-am găsit încă o corabie? Asta le dă dreptul să te ia şapte ani în flota lordului Jessup să umbli după piraţi şi să te baţi cu galerele de război keshiene?

— Dar cum a ajuns Guy să conducă Krondorul?

— A venit acum o lună cu armata, steagurile fâlfâind,

tobe şi tot tacâmul. Se zice că Prinţul l-a primit bine, chiar dacă a venit cu numirea regală de Vicerege. Chiar l-a ajutat, până i-au ajuns la urechi zvonurile despre echipele de recrutare. Am auzit că s-a împotrivit şi atunci Guy l-a închis în apartamentele lui. Or fi frumoase, dar tot prizonier eşti dacă nu poţi să ieşi.

— Bine, Radburn, te iau cu mine. Uite cum facem: am ceva în odaie de cărat pe vas, vino să mă ajuţi.

Urcară toţi patru scara. Cei cinci păreau să nu bage în seamă ce se întâmplă. Ajunşi în cameră, Amos îi trânti un pumn în stomac şi îl izbi cu genunchiul în bărbie. Radburn se prăvăli inconştient la podea.

— Asta ce mai e? a întrebat Arutha.

— E un mincinos. John Avery n-are ce căuta în Durbin. Căpitanii keshieni au pus preţ pe capul lui de douăzeci de ani, de când i-a trădat galerelor din Queg. Şi ăsta nici n-a clipit când i-am spus că l-am văzut în Durbin acum cinci ani. În plus, n-aţi văzut că nu-i era teamă să-l bârfească pe Vicerege? Povestea lui pute ca un peşte mort de o săptămână. Dacă plecam cu el, săreau zece pe noi.

— Şi acum ce facem?

— O ştergem, arătă Amos fereastra. Deschizând-o, văzură acoperişul grajdului la un metru dedesubt. Acum înţelegeţi de ce am ales odaia asta?

Ajunşi în curte, au auzit o tuse şi o înjurătură, ca să vadă mai apoi faţa însângerată a lui Radburn la geam.

— Trebuia să-i iau gâtul, şopti Amos.

În stradă zăriră un grup alergând spre ei şi au luat-o în direcţia opusă, trecând printr-o piaţă aglomerată şi intrând într-o uliţă, urmăriţi de blestemele negustorilor ale căror tarabe le răsturnaseră. Alergară printr-un păienjeniş de străduţe şi se opriră la o încrucişare de drumuri.

— Dacă ne despărţim, fugiţi la corabie şi spuneţi-i lui Vasco să vă ducă la Durbin. Aveţi bani destui să vă reparaţi vasul acolo şi să plecaţi la Crydee.

Arutha şi Martin au pornit în direcţii opuse. Când se

uită înapoi, Prinţul îl văzu pe Martin atacat de mai mulţi oameni şi vru să se întoarcă.

— Fugi! i-a strigat Amos. Mă duc eu!

Arutha a luat-o la goană spre o stradă luminată, plină de tarabe, printre care se plimbau oameni ieşiţi să ia aer după cină. Zona părea prosperă, judecând după aspectul clădirilor şi hainele cetăţenilor.

Îşi domoli pasul şi se făcu că se uită la hainele expuse pe o tarabă. Trase peste el o mantie roşie, punând şi gluga.

— Ce faci? îl întrebă negustorul.

— Cinstite jupâne, zise Arutha pe o voce nazală, doar nu te aştepţi să cumpăr un strai fără să-l încerc?

— Nu, domnule, desigur, îşi schimbă negustorul atitudinea, se potriveşte perfect şi culoarea vă vine de minune.

Arutha aruncă o privire spre colţul străzii. Radburn, cu nasul umflat şi faţa plină de sânge, îşi dirija oamenii. Prinţul îşi roti mantia grea, prefăcându-se nemulţumit. Urmăritorii intrau prin prăvălii.

— Aşa crezi? N-aş vrea să apar la curte ca un bufon.

— La curte? E exact ce vă trebuie: distincţie şi eleganţă.

— Cât costă?

— E stofă de calitate, adusă tocmai de la Ran. N-o dau sub douăzeci de lire de aur.

— Douăzeci?! exclamă Prinţul, uitându-şi accentul. Jupâne, şi-a luat el seama, coborându-şi vocea, vreau o mantie, nu să fac pensie nepoţilor tăi. E destul de comună. Cred că două lire ajung.

— Vreţi să mă aduceţi la sapă de lemn? Cel puţin optsprezece.

S-au tocmit zece minute şi Arutha a plecat în final cu mantia. Plătise opt lire şi doi arginţi, de două ori cât ar fi dat în mod normal, dar fusese ignorat de oamenii lui Radburn.

Din păcate nu cunoştea prea bine oraşul şi, văzând un

om pierzând vremea la un colţ, dar cu ochii după trecători, dădu să intre într-un han. Cineva îl prinse de mantie. Se răsuci fulgerător, cu mâna pe mânerul pumnalului, ca să dea cu ochii cu un puşti de vreo treisprezece ani, îmbrăcat într-o tunică peticită şi pantaloni tăiaţi la genunchi. Faţa smeadă, încadrată de părul negru, era luminată de un rânjet.

— Nu aici, domnule.

Arutha lăsă arma în teacă şi intră în rol.

— Dispari, băiete. N-am timp de cerşetori sau de codoşi, mai ales aşa de mici.

— Dacă insişti… dar mai sunt vreo doi p-aci.

— Cine? a renunţat Arutha la accent.

— Cei care te-au urmărit.

— Ce vrei să zici?

— Te-am văzut. Eşti ager, dar au înconjurat cartierul.

— Cine eşti?

— Mă cheamă Jimmy. Lucrez pe aici. Te scot, dacă vrei şi dacă plăteşti bine.

— De ce crezi că vreau să dispar?

— Nu face pe prostul cu mine, domnule, cum ai făcut cu negustorul. Am mai fugit eu de oamenii lui Radburn şi ştiu de ce sunt în stare.

— Îl cunoşti?

— Nu personal, rânji puştiul, da’ m-am mai ciocnit de el.

Arutha era surprins de calmul băiatului. Se vedea clar că are ştiinţa vieţii dure de pe străzile oraşului.

— Cât?

— Păi, Radburn mi-ar plăti douăzeci şi cinci, poate chiar dublu, dacă ţine neapărat să pună măna pe tine.

— Am o sută aici, îi arătă Arutha punga. Dacă mă duci în port, îţi mai dau o sută.

— Precis ai călcat pe bătătura cuiva important, îi licări ochii lui Jimmy. Vino după mine.

Arutha îl urmă cu greu pe băiatul ca un ţipar şi au intrat într-o uliţă întunecoasă.

— Aruncă mantia aia. Nu mă omor după roşu când vreau să trec nevăzut.

Uliţa era plină de gunoaie, mobile rupte şi cufere găurite. Jimmy dădu o tăblie la o parte, descoperind o intrare.

— Pe aici ar trebui să scăpăm de plasa lui Radburn.

Tunelul era scund şi puţea de parcă cineva murise acolo de curând.

— Aruncăm şi noi câte o pisică moartă pe aici, râse Jimmy, să nu-şi bage alţii nasul.

— Noi?

Băiatul nu răspunse. Ieşiră într-o altă uliţă plină de gunoaie şi Jimmy îi făcu semn Prinţului să stea pe loc. Alergă la capăt, dar se întoarse repede.

— Oamenii lui Radburn! Cred că şi-au închipuit că te duci în port.

— Mai ştii vreun drum?

— Nu. Blestemaţii sunt ca păduchii pe cerşetor. Ştiu un loc unde poţi să stai până se potoleşte treaba. Dar te costă mai mult de o sută.

— Du-mă la corabie până în zori, şi-ţi dau cât vrei.

— S-ar putea să vreau mult, rânji puştiul.

O porniră pe uliţe întunecoase şi întortocheate, spre un cartier sărac şi murdar. Arutha pierduse direcţia pe întuneric, dar băiatul părea că are ochi de pisică.

— Am ajuns, deschise el ascunsă într-un zid dărăpănat, arătându-i o scară.

La etaj, Jimmy mai deschise o uşă şi se dădu la o parte. Arutha se opri brusc în faţa a trei săbii îndreptate asupra lui.

25
EVADARE

UN BĂRBAT ÎI FĂCU SEMN SĂ INTRE ÎN ÎNCĂPERE.

Stătea la o masă iar lumina lămpii îi dezvăluia faţa plină de urme de vărsat şi nasul coroiat. Îl privea fix pe Arutha care îi văzu, surprins, pe Amos şi pe Martin, prăbuşiţi lângă perete. Căpitanul se mişca gemând, dar Martin părea leşinat.

— Intră, te rog.

Arutha măsură distanţa dintre ei şi cele trei săbii şi se gândea să sară înapoi şi să-şi tragă arma, când simţi în spate ascuţişul unui pumnal. O mână s-a întins şi i-a luat sabia.

— Am mai văzut de-astea, spuse Jimmy zâmbind. E uşoară, cred că e numai bună pentru mine.

— Cred că n-are rost să ţi-o las prin testament, zise sec Prinţul. S-o stăpâneşti sănătos.

— Nu te pierzi cu firea, văd, remarcă cel de la masă. Arutha fu legat cu mâinile la spate şi împins într-un scaun. Mă cheamă Aaron Cook. Puştiul e Jimmy Dibaciul. Cu ăştia nu-ţi fac cunoştinţă.

— Dibaciul?

Puştiul imită plecăciunea unui curtean şi Cook urmă:

— Cel mai bun scotocitor de buzunare din Krondor şi, dacă îl crezi când se laudă, pe cale să devină şi cel mai abil hoţ. Tu cine eşti?

Arutha spuse povestea cu partenerul de afaceri al lui Amos. Cook îl privi neîncrezător şi făcu un semn. Unul dintre spadasini îl izbi peste gură, aducându-i lacrimi de durere în ochi.

— Prietene Arthur, reluă Cook, ai de ales. Te sfătuiesc

să spui adevărul şi să eviţi neplăcerile. Că ăsta e căpitan, e adevărat, dar că faci afaceri cu el… nu prea cred. Pădurarul n-a jucat teatru, am văzut mulţi ca el şi e greu să-i imiţi. Dar tu… eşti cel puţin oştean, iar după sabie şi haine pari nobil. Ia zi, de ce te caută Jocko Radburn?

— Nu ştiu.

Omul care-l lovise făcu un pas înainte, însă Aaron a ridicat mâna.

— S-ar putea să spui adevărul. Te-ai purtat cam prosteşte mişunând prin oraş şi punând întrebări pe lângă porţile palatului. Sau sunteţi spioni proşti, sau pur şi simplu proşti. Oricum, le-aţi trezit interesul oamenilor Viceregelui. Şi pe al nostru.

— Cine sunteţi voi?

— Radburn e ofiţer în poliţia secretă, urmă Cook. Are faţa aia cinstită, dar e cea mai blestemată javră cu nervi de oţel lăsată de zei pe pământ. I-ar scoate inima şi bunicii lui dacă ar fi convins că vinde secrete de stat. Dacă a venit în persoană după voi, înseamnă că vă socoteşte demni de atenţie. V-am urmărit de când aţi venit şi apoi am aflat că Radburn plăteşte bine informaţiile despre voi. Am făcut şi noi la fel şi am stat la pândă. Dar când au apărut la han, am fost obligaţi să acţionăm. I-am luat pe ăştia doi de sub nasul lui, dar spre tine ne-au tăiat calea. Ai făcut bine, Jimmy, că l-ai adus aici.

— Eram pe acoperiş, râse băiatul.

— Ai face bine să nu lucrezi pe cont propriu, îl repezi unul din oameni. Ştii bine că-ţi trebuie aprobarea Şefului de Noapte.

— Lasă-l, îl întrerupse Cook. Uite ce e, Arthur, nu strică să ştii că unii de aici sunt Glumeţi. Alţii nu, dar avem o treabă de făcut împreună. Singura ta şansă e să dovedeşti că nu ne pui în primejdie misiunea. S-ar putea să fie mai complicat decât ne imaginăm şi să n-aveţi nicio legătură cu noi. Aşa că ia-o de la început. De ce aţi venit la Krondor?

Arutha încă nu era convins că nu nimerise într-un complot pus la cale de Radburn, care putea fi alături ascultând fiecare cuvânt.

— Sunt trimis de cetatea Crydee să vorbesc personal cu

Prinţul şi lordul Dulanic, să ne ajute în războiul cu Tsuranii. Am aflat care-i situaţia şi încercam să pătrundem în palat.

— De ce ar veni un emisar din Crydee pe furiş în Krondor? De ce să nu vină oficial şi să fie primit cu toată pompa?

— Pentru că Guy l-ar arunca imediat în temniţă, tâmpitule, se auzi vocea lui Amos. Căpitanul se ridicase ameţit şi se sprijinea de perete. Mi-ai spart capul, Cook.

— Mă cunoşti?!

— Mda, şobolan cu cap de lemn. Te cunosc destul să-ţi spun că nu mai scoatem un cuvânt până nu-l aduci pe Trevor Hull.

Cook îi aruncă o privire nesigură şi trimise un om pe o uşă laterală, în câteva minute, în încăpere intră un bărbat înalt şi slab, cărunt, dar încă în putere. Avea pe obrazul drept o cicatrice lungă, care trecea şi peste orbita goală şi albă. Se uită lung la Amos şi izbucni în râs.

— Dezlegaţi-i.

— Credeam că te-au spânzurat de mult, Trevor, surâse Amos.

— Nici eu nu speram să fii în viaţă. Ai orbit, Cook? E adevărat că are barbă, câteva chile în plus şi a pierdut din păr, dar e tot Amos Trask.

— Căpitanul Trenchard?! se holbă Cook.

Arutha făcu ochii mari. Chiar şi la Crydee se auzise de căpitanul Trenchard, piratul, Pumnalul Mării. Faima nu durase mult, dar amintirea dăinuia. Se zicea că şi galerele de război din Queg fugeau la vederea flotei lui, iar oraşele de pe coasta Mării Amare tremurau toate de frica piraţilor lui Trenchard.

— Îmi pare rău, căpitane, a întins Cook mâna. Nu te-

am mai văzut de mult. Ne era teamă să nu fiţi oamenii lui Radburn, trimişi să ne găsească.

— Cine sunteţi? întrebă Martin, pe care Jimmy aruncase cu apă.

— Aveţi răbdare. Acum veniţi cu mine.

I-a luat într-o încăpere mai mare şi mai curată, cu scaune destule pentru toţi.

— Pungaşul ăsta, îl prezentă Amos, e Trevor Hull, Ochi-alb, căpitan pe *Corbul Roşu.*

— *Corbul* nu mai e, spuse Trevor trist. L-au ars cuterele imperiale keshiene acum trei ani, lângă Elarial. N-am scăpat decât eu, Cook şi vreo trei marinari. Ne-am dus la Durbin, dar nu ne-a mers nimic cu războiul ăsta. De un an lucrăm în Krondor.

— Tu, Trevor, te-ai luat de muncă?!

— Adică facem contrabandă, surâse Hull. De-aia suntem tovarăşi cu Glumeţii. Trebuia să avem acordul Onorabilului. De când a venit Viceregele, am început să ne ciocnim de oamenii lui Radburn. Stă ca un ghimpe în coasta noastră. Auzi, să îmbraci echipele de recrutare în haine de orăşeni! N-are pic de onoare.

— Am zis eu că trebuia să-i iau gâtul. Data viitoare n-am să mai fiu aşa de civilizat.

— Îmbătrâneşti, Amos? rânji Trevor. Acum o săptămână ne-a trimis Onorabilul mesaj că are ceva de scos din Krondor. Treaba e delicată, că Radburn umblă şi el după transportul nostru. Acum că am limpezit aerul, vreau să aud răspunsul la întrebarea lui Cook. De ce se teme un mesager din Crydee de oamenii Viceregelui?

— Ai tras cu urechea, ai? Amos se uită la Arutha care dădu din cap. Nu e un simplu mesager, e Prinţul Arutha, fiul Ducelui Borric.

Aaron făcu ochii mari şi cel care-l lovise pe Prinţ se albi la faţă.

— Mda, zise Hull, Viceregele ar plăti o avere să pună mâna pe fiul vechiului lui duşman, mai ales dacă e să-ţi prezinte cererea în faţa Consiliului Lorzilor.

— Ce cerere? întrebă Arutha.

Hull ieşi şi Arutha se întoarse spre Martin.

— Te simţi bine?

— Nu mor din cauza asta, deşi cred că m-au izbit cu un copac.

— Are capul tare, zâmbi scuzându-se unul din oameni.

Când se întoarse Hull, oamenii lui se ridicară în picioare. Cei trei din Crydee s-au sculat şi ei uimiţi. După Trevor, venea o fată înaltă şi subţirică, de vreo şaisprezece ani. Arutha văzu imediat că va fi o frumuseţe. Avea ochii mari şi verzi, nasul delicat, buzele pline şi pielea albă presărată cu câţiva pistrui. Era îmbrăcată într-o rochie albastră, simplă, dar elegantă, pe care părul roşcat cădea în valuri. Se apropie de Arutha, se înălţă pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Bineînţeles, râse ea de surprinderea Prinţului. Ce proastă sunt, n-ai de unde să mă cunoşti. Eu te-am văzut când ai fost ultima dată în Krondor, dar nu ne-am întâlnit. Sunt vara ta, Anita, fiica lui Erland.

Arutha se prinse de speteaza scaunului. Zâmbetul fetei îl tulbura, dar mai mult îl tulbura aflarea ei în tovărăşia hoţilor. Se aşeză încet, obişnuit cu lipsa de ceremonie de la Crydee, surprins chiar că ceilalţi au aşteptat permisiunea Anitei.

— Cum…? începu el.

— Ea e transportul preţios al Onorabilului? l-a întrerupt Amos. Hull a aprobat din cap.

— Când a venit Guy cu ordinul Regelui, a început Anita tristă, tata l-a primit cu braţele deschise şi l-a ajutat să preia comanda armatei. N-a protestat decât atunci când a aflat de echipele de recrutare forţată. Când a murit lordul Barry şi Dulanic a dispărut, tata i-a trimis o scrisoare Regelui în care îi cerea să-l recheme pe Bas-Tyra. Guy a interceptat mesajul şi ne-a închis într-o aripă a palatului. Pe urmă a venit într-o seară în camera mea.

— Nu trebuie să vorbeşti de asta, dacă nu vrei, a întrerupt-o mânios Arutha.

— A, nu, nu s-a întâmplat nimic. Guy a fost foarte politicos, ceremonios chiar. M-a informat că ne căsătorim şi că Regele îl numeşte pe el moştenitor al tronului princiar din Krondor. Părea chiar iritat că trebuie să urmeze aşa o cale.

— Asta e! a dat Arutha cu pumnul în masă. Vrea să ajungă Rege!

— Aşa se pare. Tata nu se simte bine şi nu s-a putut împotrivi. Dar a refuzat să semneze proclamaţia de logodnă. Guy l-a aruncat în temniţă şi nu-i dă drumul până nu semnează. Ochii fetei se umplură de lacrimi. Nu cred că rezistă mult în umezeală şi frig. Una din doamnele mele mi-a spus de o fată care cunoaşte pe cineva care ar putea să mă ajute.

— Dacă îmi dai voie, Înălţimea Ta, a zis Trevor. Servitoarea e sora unui Glumeţ. Onorabilul a hotărât s-o ia pe Prinţesă din palat în noaptea în care a plecat Guy.

— Deci „ruda regală” era Anita, nu Arutha.

— Înseamnă că Radburn nu ştie cine sunteţi. E disperat s-o găsească pe Prinţesă până se întoarce Guy.

— Dar Onorabilul, de ce i se împotriveşte lui Guy? Putea s-o predea pe Anita şi să încaseze recompensa.

— Stăpânul meu, răspunse Jimmy, e un om foarte inteligent şi a văzut imediat că interesul lui e acelaşi cu al Prinţesei. Stabilitatea oraşului e benefică pentru afacerile noastre, iar poliţia secretă a lui Radburn ne strică socotelile. Pe urmă, suntem supuşi loiali ai Prinţului de Krondor. Dacă Înălţimea Sa Regală nu doreşte ca fiica lui să se mărite cu Viceregele, nici noi nu vrem. În plus, a râs puştiul, Prinţesa ne plăteşte douăzeci şi cinci de mii de lire de aur s-o scoatem din oraş.

— Verişoară dragă, i-a luat Arutha mâna, trebuie să plecăm cât mai repede în Crydee.

— Tu eşti omul potrivit, Amos, zise Hull. Nu cunosc un spărgător de blocadă mai bun ca tine în Marea Amară – în afara mea, bineînţeles, dar eu am alte treburi.

— Cu Jessup păzind coasta… oricum, trebuie să-mi

repar corabia. Nu plecăm prea curând.

— Lasă că am auzit eu de ligheanul ăla! râse Hull. Facem noi rost de alta şi anunţ şi echipajul. Până atunci îi lăsăm pe corabie, să nu dăm de bănuit. Înălţimea Ta, se întoarse el către Arutha, aici sunteţi la adăpost. Casa e a Glumeţilor şi e bine păzită. Să vă arăt unde o să dormiţi.

În odaia curată, Martin a adormit imediat. Amos tocmai îşi scotea cizmele când Arutha i-a zâmbit.

— Am bănuit eu că eşti pirat când ai venit în Crydee.

— Sincer, am vrut să încep o viaţă nouă. Cred că m-au pedepsit zeii, a râs el, cincisprezece ani, flăcău şi bărbat, am fost corsar şi, când să mă apuc de muncă cinstită, mă trezesc cu corabia arsă, echipajul măcelărit şi eu aruncat pe cea mai depărtată coastă din Regat.

— Eşti un consilier bun şi un om curajos, Amos Trask. Ţi-ai spălat o mulţime de păcate, dar… Trenchard Piratul! Pe toţi zeii, omule, mai ai multe de ispăşit!

— Poţi să mă spânzuri când ajungem la Crydee, a căscat Amos, acum fii amabil şi stinge lampa. Sunt prea bătrân pentru nebunia asta şi am obosit.

Gândurile Prinţului alergau cu repeziciune de la Duce la Carline şi la ce-i aşteaptă pe toţi odată cu venirea primăverii, dar ultima imagine înainte să adoarmă a fost zâmbetul Anitei când s-a ridicat pe vârfuri să-l sărute.

Prinţesa bătu din palme când Arutha a parat lovitura lui Jimmy. Puştiul roşi, însă Arutha zise:

— A fost mai bine de data asta.

De o lună îşi treceau timpul cu sabia şi Anita se obişnuise să-i privească. Jimmy, calm şi obraznic de obicei, se emoţiona în prezenţa Prinţesei şi roşea când fata vorbea cu el, lovit sigur, gândea Arutha, de prima dragoste din cei treisprezece ani ai lui. Fata era bine educată şi se comporta cu calmul unei lady crescută la curte iar Arutha descoperise că îi e mai uşor să nu se gândească la ea.

Pivniţa în care exersau era umedă şi prost aerisită şi Prinţul puse capăt lecţiei.

— Destul pentru azi, Jimmy. Încă te grăbeşti şi, la o adică, îţi poate fi fatal. Eşti rapid şi e bine să înveţi cât eşti tânăr, dar n-ai suficientă forţă. Nu uita că lama e pentru...

— ... tăiat şi vârful pentru ucis. Acum pricep de ce trebuie să ai grijă când te baţi cu un paloş. Îţi rupe lama dacă încerci să-l blochezi în loc să parezi. Dar ce faci dacă te trezeşti cu un Tsurani cu o spadă din aia uriaşă?

— Vezi care din voi aleargă mai repede, râse Arutha.

— Al naibii ghinion, zise Amos intrând pe uşă, să mă ierte Prinţesa...

— Nu mă lăsa să ghicesc. Zi-i odată!

— Guy se întoarce în Krondor.

— Aşa repede? se miră Anita.

— Se pare că a intrat în Shamata şi a ridicat stindardul pe metereze. Comandantul keshian a avut bunul simţ să simuleze un ultim atac, aşa de formă, iar apoi probabil i-a ieşit sufletul fugind acasă. A lăsat ceva nobili să se tocmească cu ofiţerii Regatului în privinţa armistiţiului, iar Guy a plecat imediat înapoi.

— A aflat că am fugit de acasă, a spus Anita.

— Da, Înălţimea Ta. Trebuie că are un spion între oamenii lui Radburn. Va să zică, n-are încredere nici în proprii lui oşteni. Noroc că mai sunt în palat persoane loiale tatălui tău, altfel nu aflam că se întoarce.

— Putem merge acasă, sau spre Ylith unde e tata, se aşeză Arutha lângă Prinţesă.

— Nu cred că tabăra Ducelui e potrivită pentru o lady, a zis Martin.

— Pe de altă parte, spuse Amos, nu e neapărat nevoie de tine în Crydee. Fannon şi Gardan se descurcă foarte bine şi, la o adică, Prinţesa Carline poate comanda garnizoana.

— Ar trebui însă, s-a împotrivit Martin, să te gândeşti ce-ar zice Ducele dacă ar afla că Guy e stăpân în Krondor

şi vrea să fie Rege.

— Ai dreptate, Martin. Îl ştii pe tata, ar porni cu jumătate din armată şi nu s-ar opri până n-ar înfige capul lui Guy într-un stâlp la porţile Krondorului. Pe urmă, n-ar avea de ales, ar trebui să pornească războiul cu Rodric. Ştiu că nu-şi doreşte coroana, dar n-ar avea încotro. Iar între timp Tsuranii ar ocupa Vestul.

— Nasoală chestia cu războiul civil, remarcă Jimmy.

— N-a mai izbucnit de două sute cincizeci de ani, de când primul Borric l-a ucis pe fratele lui vitreg, Jon Pretendentul. Faţă de ce ar ieşi acum, aia n-a fost decât o încăierare.

— Nu-s eu tare la istorie, s-a uitat Amos îngrijorat la Prinţ, dar cred că e mai bine ca Ducele să nu afle nimic până în primăvară.

— N-avem încotro, oftă Arutha. Iar tata tot are să prindă de veste. Să sperăm că nu află prea curând. Ce alegere grea! Să pierzi Crydee şi Coasta Îndepărtată sau să arunci Regatul în război civil. Doar nu ne-au blestemat zeii!

— Trevor a găsit o corabie, s-a ridicat Amos. Plecăm în două zile.

Doisprezece oameni se strecurau tăcuţi pe străzile întunecate ale Krondorului, lipindu-se de ziduri. Din când în când, Arutha privea în urmă să vadă ce face Anita, iar fata îi zâmbea încrezătoare.

O sută de oameni măturau zona, atenţi la patrule. Glumeţii ieşiseră pe străzi să le deschidă calea spre port. Cu o seară înainte, Onorabilul aranjase cu un căpitan din blocadă să „plutească în derivă”. Anita se întreba cine o fi Onorabilul, misteriosul personaj a cărui identitate nu era cunoscută decât de o mână de Glumeţi.

Aflând de întoarcerea lui Guy, Radburn înnebunise. Decretase stare excepţională şi scotocea la întâmplare casele. Arestase o mulţime de târfe, cerşetori şi beţivi,

dar, oricât de mult s-ar fi temut aceştia de poliţia secretă, le era mult mai frică de Onorabilul, aşa că nu aflase nimic.

— E foarte bună de spart blocada, îi şopti Hull lui Amos. Îi zice *Iuţeala Mării* şi nu degeaba. Vântul bate bine dinspre Nord...

— Trevor dragă, oftă Amos, am mai navigat pe Marea Amară şi ştiu cum bat vânturile în orice anotimp.

— Dacă zici tu, pufni Hull. Oamenii lui Radburn încă păzesc *Briza,* ca nişte pisici gaura de şoarece. *Iuţeala* e pusă, chipurile, în vânzare şi nu cred că-şi imaginează că pleacă prea curând.

Ajunşi în port, la barca ce-i aştepta, au auzit zgomote înfundate şi apoi clinchet de săbii.

— Repede! a strigat Hull şi bocănitul cizmelor îi scoase pe Glumeţi de pe uliţe, care tăiară calea gărzilor spre barcă.

Tocmai se urcau, când auziră un tropot de cai. Gărzile în tunici negre îşi tăiau drum printre Glumeţi.

— Drum bun! le strigă Jimmy de pe doc.

— Ai grijă, băiete!

Jimmy rânji şi dispăru în întuneric. Vâslaşii îndepărtară barca de malul pe care apăruseră făclii. Glumeţii dispăreau pe uliţe sau se aruncau în apa îngheţată. Hull şi Jimmy nu se mai vedeau. În schimb, Radburn s-a apropiat de mal şi a strigat ceva, arătând cu sabia ambarcaţiunea fugarilor. Arutha văzu cu groază cum Anitei îi picase gluga mantiei şi, atentă la bătălia de pe mal, nu-şi dădea seama că a fost văzută. Prinţul îi trase repede gluga mantiei, dar prea târziu. Radburn ordona oamenilor să se împrăştie în căutarea Glumeţilor şi trimitea oşteni la corăbii.

Golul aranjat în blocadă îi permise lui Amos să iasă repede în larg, dar, tocmai când răsuflau uşuraţi, zăriră *Grifonul Regal* pornit în urmărire.

— Credeam că a plecat cu flota lui Jessup. Blestematul de Radburn! Nu e prost, a ascuns-o special în port. Toate

pânzele sus! strigă el echipajului. În locul tău, urmă el către Arutha, m-aş ruga Ruthiei să ne ocrotească.

Iuţeala Mării zbura spre Răsărit.

— Am plecat la mustaţă, Înălţimea Ta. Dacă au pornit repede monstrul ăla, n-avem decât o oră avans. Pun pariu că preferă să dea peste galerele keshiene decât să ne piardă. Până apar la orizont, ar fi bine să vă odihniţi.

Arutha intră în cabina lui şi rămase surprins. Anita, care stătea speriată pe cuşetă, i se aruncă plângând în braţe.

— Am încercat să fiu curajoasă, Arutha, dar mi-e tare frică.

Arutha o cuprinse stângaci în braţe. Apropierea ei îl tulbura.

Era destul de tânără s-o considere încă un copil, dar suficient de matură să-l facă să se îndoiască de impresiile lui.

— Îmi pare rău, îşi trase Anita nasul. Trebuia să-mi păstrez calmul.

— Ce copil eşti! se amuză sincer Prinţul. Să fi fost în locul tău, să dispar din palat şi să mă ascund printre criminali şi hoţi… de mult mă pierdeam cu firea.

— Eşti drăguţ că mă încurajezi, dar mi-a spus Martin ce curajos eşti.

— Maestrul de Vânătoare are tendinţa să exagereze, zise jenat Arutha, ştiind că spune un neadevăr. Se aplecă şi îi şterse o lacrimă, apoi îşi luă seama şi se retrase. Sora mea are să ne facă o primire regală.

— Mi-e teamă pentru părinţii mei.

— Dacă nu mai eşti tu în Krondor, Guy nu are ce să le facă. Erland poate chiar să-şi dea acordul pentru logodnă, dar fără tine documentul e nul. Lasă că ne socotim noi o dată cu scumpul nostru văr Guy.

— Mulţumesc, Arutha, mă simt mai bine acum, i-a zâmbit ea.

— Încearcă să dormi. Mă duc eu în cabina ta.

Pe punte, Amos stătea lângă cârmaci.

— Vezi ceva acolo? arătă el în depărtare.

— Da, ceva alb. Radburn?

— Aşa cred şi eu. A început vânătoarea. Dacă nu ne prind până pe înserat şi e înnorat, poate îi păcălim. Numai să nu ne dea lunile de gol.

Corabia lui Radburn se vedea din ce în ce mai mare. Se distingeau clar velele şi un punct negru pe catarg, fără îndoială stindardul lui Guy.

— Blestemaţii! se răsti Amos. Mergem spre apus şi ne vor vedea până în ultima clipă.

Când soarele, minge roşie de foc, era gata să se scufunde în mare, *Grifonul* era la trei sute de metri de ei.

— Văd că nu trag cu arbaletele. Ar putea să ne distrugă pânzele. Probabil că le e frică să nu o rănească pe Anita.

— Ceaţă la Sud-Vest! strigă marinarul de veghe. O milă!

— Pe toţi zeii! Avem noroc.

Schimbarea direcţiei îi făcu să piardă viteză. Acum vedeau pe puntea duşmană siluetele oştenilor şi ale marinarilor.

— Martin, poţi să le nimereşti cârmaciul?

— E cam întuneric, se îndoi Longbow. Hai să vedem.

— Vezi dacă poţi să-i abaţi puţin atenţia, rânji Amos.

Martin înstrună arcul şi ţinti cu grijă, legănându-se uşor să compenseze mişcarea vasului. Săgeata zbură, pasăre furioasă, peste duneta *Grifonului.*

— Mda, a mormăit Longbow şi a tras altă săgeată cu aceeaşi mişcare fluidă. Cârmaciul *Grifonului* s-a aruncat pe punte la adăpost. Săgeata se înfipse zbârnâind, la două degete de capul lui.

— Cam bate vântul, continuă Martin să vorbească singur şi trase în aceeaşi direcţie, ţintindu-l pe cârmaciul lipit de punte.

— Fiţi gata, a ordonat Amos echipajului. Când spun „linişte”, dacă faceţi vreun zgomot vă dau la peşti!

Văzând arcaşii sărind la arbalete, Martin îşi iuţi

mişcările, rănind un trăgător în picior. Distanţa dintre cele două vase se mărea văzând cu ochii. *Iuţeala Mării* intră în ceaţă şi schimbă cursul. Amos a coborât pânzele ca să nu-i trădeze scârţâitul vergilor. Vântul se potoli ca tăiat de un zid şi pătrunseră într-un nor de ceaţă cenuşie, apoi neagră în momentul în care a dispărut soarele.

— Înţepeniţi vergile, i-a şoptit căpitanul lui Vasco şi s-a întors spre Arutha. Curenţii ne trag spre Strâmtoare. Să sperăm că Radburn nu ştie.

În bancul de ceaţă era incredibil de linişte după zgomotele urmăririi iar minutele treceau greu. Brusc, se auziră voci, fluturări de vele şi geamăt de vergi. Sunetul părea că vine de pretutindeni şi de nicăieri, până când felinarele *Grifonului* trecură, pete roşiatice, spre Sud-Vest şi de pe puntea lui răsună o voce:

— Linişte! Nu aud nimic din cauza zgomotului!

Au aşteptat în întuneric. Brusc, sunetul unei izbituri le-a lovit urechile ca un tunet, urmat de frângerea lemnului şi de ţipetele disperate ale oamenilor, punctate de vocea calmă a lui Vasco cerând deschiderea cambuzei.

— Au eşuat în recif, socoti Amos. După zgomot, cred că au rupt carena. Putem să plecăm liniştiţi.

— Ce moarte groaznică! a zis Martin.

— E vreodată altfel? a dat Amos din umeri.

Arutha coborî în cabină să vadă ce face Anita. Fata dormea liniştită şi, în lumina slabă a lămpii, părul ei roşcat părea aproape negru. Prinţul a dat să închidă încet uşa, când s-a auzit strigat.

— Arutha?

— Te simţi bine?

— Da, s-a ridicat ea. S-a întâmplat ceva?

— Totul e în regulă. Eşti în siguranţă.

— Mulţumesc pentru tot, Arutha, spuse fata, punându-şi capul pe umărul lui.

Prinţul se simţi cuprins de o dorinţă puternică de a o ocroti, de a avea grijă de ea să nu i se întâmple nimic rău.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă el revenindu-şi.

— Da, râse Prinţesa, de fapt mor de foame.

Arutha ieşi pe punte şi ordonă unui matelot să aducă de mâncare.

— Bucatele sunt cam simple pe vas, nu se compară cu bucătăria Glumeţilor.

— Orice, a zis fata, pieptănându-se. Cred că arăt groaznic.

— Nu, zise Arutha, cuprins de o veselie inexplicabilă. De fapt, arăţi foarte bine.

— Îmi aduc aminte cum m-am furişat să te văd când eram mică.

— Pe mine?! De ce?

— Mi-ai făcut o impresie bună. Cam morocănos, dar arătai bine. M-a ridicat în braţe un băiat venit cu voi. Nu mai ştiu cum îl chema, dar zicea că e ucenicul magicianului.

— Pug, îşi pierdu Arutha zâmbetul.

— Ce-i cu el?

— A dispărut în primul an de război cu Tsuranii.

— Îmi pare rău. A fost tare drăguţ cu un copil sâcâitor.

— Un băiat bun… şi drag surorii mele. A plâns mult când a dispărut. Dar, de ce a vrut Prinţesa de Krondor să vadă un văr tocmai din Crydee?

— Nu ştii? Părinţii noştri voiau să ne căsătorească.

Arutha trase un scaun şi se aşeză, dând din cap, prea şocat ca să răspundă.

— Ştiu, războiul. Lucrurile s-au cam precipitat după ce ai plecat din Krondor.

— Ce-i cu… şi-a regăsit Prinţul vocea… planul de a ne căsători?

— Chestiuni de stat. Ochii fetei licăreau amuzaţi. Tata voia să-mi întărească succesiunea la tron, dar nu cu Lyam ca soţ, era prea periculos, fiind primul născut. Zicea că Regele nu va avea nimic împotriva ta, cel puţin nu atunci. Acum… cred că Guy are acceptul lui Rodric.

— Şi presupun că pe noi nu ne întreba nimeni? se

enervă Arutha, deşi nu ştia de ce.

— Nu e vina mea, te rog.

— Iartă-mă. N-am vrut să te supăr. Numai că nu m-am gândit niciodată la căsătorie, cu atât mai puţin la una făcută din motive de stabilitate a Regatului. De obicei, zâmbi el, asta-i treaba primilor născuţi. Noi, fiii mezini, ne descurcăm cum putem. O contesă văduvă sau fiica unui negustor bogat. Fiica frumoasă a unui negustor, dacă avem noroc. Anita, urmă el după un timp, stai cât vrei la Crydee. Cât e nevoie. S-ar putea să fie cam primejdios cu Tsuranii aproape. Dar, când se termină războiul, te întorci cu bine acasă, îţi promit. Şi n-are să te mai forţeze nimeni să faci ceva împotriva voinţei tale.

Ceva îl atrăgea la Prinţesă, şi când, după destule ore, i-a urat noapte bună şi a plecat, Prinţul a descoperit că nu-l mai supără aşa de rău ideea unei căsătorii din raţiuni de stat.

Ceaţa se ridicase şi briza bătea uşor. Arutha ridică ochii spre stele şi, pentru prima dată de mulţi ani încoace, se surprinse fredonând o melodie veselă. Martin şi Amos împărţeau o ploscă cu vin lângă cârmă.

— Prinţul pare neobişnuit de vesel, remarcă Amos.

— Mda, şi pun pariu că nu ştie de ce. Anita e tânără, dar nu atât de tânără încât s-o ignore mult timp. Dacă pune ochii pe el, şi cred că deja s-a hotărât, într-un an îl prinde bine. Iar el va fi bucuros să se lase prins.

— Va mai trece ceva timp până recunoaşte şi el despre ce e vorba, râse Amos. Pun pariu că tânărul Roland ajunge la altar înaintea lui.

— Aici nu pun pariu. Roland e îndrăgostit de mult. Anita mai are de lucru.

— Tu n-ai fost niciodată îndrăgostit, prietene Martin?

— Nu. Pădurarii, ca şi marinarii, nu sunt soţi buni. Depărtarea de casă îi face singuratici şi melancolici. Dar tu?

— Nu prea, a oftat Amos. Cu cât îmbătrânesc, cu atât mă întreb ce-am pierdut.

— Ai schimba ceva dacă ai putea?
— Poate că nu, a râs Amos. Poate că nu.

Fannon şi Gardan au descălecat pe chei. Arutha o conducea pe Anita pe scară.
— N-avem trăsuri, Înălţimea Ta, s-a scuzat Fannon. E cam mult până la castel. Vreţi să…
— Pot să călăresc, Master Fannon. Daţi-mi un cal mai blând.
Fannon trimise un oştean după un cal al Carlinei şi o lăsă în grija lui Gardan.
— Ce e nou? a întrebat Arutha.
— Ceva raiduri, dar nimic important. La munte e încă zăpadă. Se pare că vor ataca totuşi tabăra Ducelui.
— Tata a primit aproape toată garnizoana din Krondor.
Prinţul i-a povestit repede ce se petrecuse.
— Ai făcut bine că nu te-ai dus la Duce, a aprobat Fannon. Îţi dai seama ce se întâmpla dacă atacau Tsuranii în timp ce Borric era plecat să-l pedepsească pe Guy?
— Nu mai poate dura mult, Fannon. Ce mai ştii de garnizoane?
— Am veşti proaste, Arutha. Scutierul Roland a murit.
— Ce? Cum?
Prinţului i se păru o clipă că Fannon face o glumă proastă.
— Am aflat acum trei zile. Într-un raid Tsurani.
— Carline?
— Cum era de aşteptat. Plânge.
Cu faţa împietrită, Arutha se apropie de Prinţesă şi Martin, care aşteptau caii. Se răspândise vestea sosirii Anitei şi lumea venise să o vadă. La castel, Arutha dădu ordin intendentului Samuel să pregătească un apartament pentru Anita şi urcă scările spre camera Carlinei.
La bătaia în uşă, Carline deschise şi i se aruncă în

braţe.

— Ce mă bucur că te-ai întors! Îmi pare rău că n-am venit să te întâmpin, nu ştiu dacă îmi ţineam firea.

— Mi-a spus Fannon. Îmi pare îngrozitor de rău.

Prinţesa l-a privit calm, resemnată şi s-a aşezat pe pat.

— Trebuia să mă aştept. Bietul baron Tolburt… Carlinei i-au dat lacrimile şi a înghiţit cu greutate. Mi-a scris o scrisoare lungă… l-a văzut atât de puţin. A murit… o, doare, dar Roland m-a învăţat că nimic nu e veşnic. Cred că tocmai pentru că-l iubeam aşa de mult am căpătat puterea să mă împac cu pierderea lui. A murit încercând să salveze vitele unui fermier. Nu-i aşa că seamănă cu el? zâmbi ea printre lacrimi. Toată iarna a fortificat garnizoana şi când au venit Tsuranii după nişte vaci slăbănoage, a ieşit să-i alunge. A murit pe loc… o săgeată, hohoti Carline. Arutha o luă în braţe. Blestemat război!

— Blestemate să fie toate războaiele.

26
SUPREM

DIN CASA PĂRĂSITĂ SE VEDEA ORAŞUL ŞI MAREA.

Pe vârful unui deal ondulat, deasupra oraşului Ontoset, se aflase cândva reşedinţa unei mari familii, căzută pradă subtilelor, dar mortalelor lupte politice din Imperiu. Pentru Tsuranii superstiţioşi locul era blestemat, aşa că proprietatea se degradase, ocolită de toată lumea.

Într-o zi, în oraş a început să circule zvonul că păstorii de kula au văzut un bărbat îmbrăcat în negru urcând către ruine. Îl ocoliseră imediat politicoşi, conform statutului lor social, dar rămăseseră destul de aproape să audă după un timp un tunet înfricoşător care le-a speriat animalele – a căror lână era singura lor sursă de venit – şi i-a trimis alergând după ele.

Xanotis, unul din păstori, a urcat totuşi dealul şi a văzut că pe locul vechii reşedinţe nu mai rămăsese decât iarbă arsă şi încă fumegând. Zărindu-l pe Suprem, a dat să plece înainte de a fi văzut, dar bărbatul s-a întors şi l-a privit cu ochi căprui şi misterioşi în adâncimea lor.

Păstorul s-a înclinat până la pământ, aşa cum cerea tradiţia.

— Ridică-te, i-a ordonat magicianul. Uită-te la mine.

Chipul apărut sub gluga mantiei era încadrat de barbă ceea ce l-a tulburat pe Xanotis – numai sclavii purtau bărbi, dar magicianul i-a zâmbit prietenos şi l-a întrebat:

— Cum te cheamă? După trup şi cicatrice pari a fi soldat. Ce zici, locul ăsta ar fi bun pentru casă?

— Dacă… s-a bâlbâit Xanotis, dacă aşa doreşte Supremul.

— Te-am întrebat ce crezi tu, nu ce vreau eu, l-a

repezit magicianul.

Ruşinat şi mânios, pentru că Supremii erau sacrosanţi şi a minţi un astfel de personaj era o mare dezonoare, Xanotis şi-a regăsit glasul.

— Iartă-mă stăpân Suprem. Se zice că locul e blestemat de zei.

— Cine spune asta?

— Lumea din oraş şi din împrejurimi, şi-a luat el inima în dinţi şi l-a privit în ochi.

— Dar tu nu crezi asta, păstorule, nu? a surâs magicianul.

— Am fost cincisprezece ani oştean, stăpâne, şi am învăţat că, de multe ori, zeii îi ocrotesc pe cei ce-şi iau soarta în propriile mâini.

— Un bărbat ce se bazează pe propriile lui puteri. Foarte bine. Mă bucur că eşti de acord, căci am de gând să-mi fac o casă aici. Îmi place peisajul. Ce e? Nu eşti de acord?

— Supremul glumeşte cu mine. Sunt sigur că părerea mea nu contează.

— Aşa e, dar nu mi-ai răspuns.

— Ar trebui să mut turmele. Nu vreau să te jignesc, stăpâne.

— Spune-mi ce ştii de vechii proprietari.

— Casa a fost a lordului Almach, stăpân Suprem. A susţinut pe cine nu trebuia când s-a contestat poziţia lui Almecho, Lordul Războiului. Am fost Lider de Pluton în armata lui. Eram prea mândru ca să pot înainta în rang şi mi-a dat voie să plec din serviciu, să mă căsătoresc. Am luat în grijă turmele socrului meu. Dacă rămâneam, acum eram mort, sclav sau războinic cenuşiu.

— Poţi să laşi turmele pe deal, Xanotis, tund bine iarba. Doar să nu-mi intre în casă că te trezeşti că le iau să le dau bucătarului. Supremul a râs, a activat un obiect scos din mantie şi a dispărut cu o pocnitură.

În seara aceea, lângă foc, Xanotis a povestit familiei incredibila întâlnire. Nu-şi reveniseră încă din uimire

când Supremul s-a întors şi a început construcţia casei. Xanotis a petrecut mult timp vorbind cu el, pe vârful dealului, înconjurat de kula.

Casa nouă apărută pe deal era motiv de discuţii şi de invidie în oraş. Ciudatul Suprem care o construise, concepuse un plan original, o adevărată revoluţie în arhitectura Tsurani. Construcţia tradiţională pe trei etaje şi curtea interioară dispăruseră, înlocuite de o clădire lungă numai parter, legată de altele mai mici prin arcade acoperite, grădini şi râuleţe şerpuitoare. Până şi materialele folosite erau neobişnuite: cărămidă şi ţiglă pentru acoperiş, să ofere răcoare în timpul verii.

Lumea în oraş se mira şi de modul în care obţinuse magicianul banii necesari. Pentru a nu pierde timpul necesar pasiunii pentru birocraţie a Tsuranilor, apăruse într-o bună zi la cel mai bogat cămătar din oraş şi luase, fără prea multă vorbă, peste treizeci de mii de imperiali, lăsându-l pe el să se descurce cu trezoreria imperială şi nu cu meşterii şi negustorii angajaţi pentru construcţie. Vechiul procedeu nu ducea decât la întârzieri în livrarea materialelor, lipsă de entuziasm şi resentimente. Milamber i-a plătit direct pe meşteri, în avans, lăsându-l pe Tumacel, cămătarul, să recupereze banii de la trezorerie.

Alt subiect de bârfe era lipsa de decoraţii a casei. Pereţii, în loc să fie pictaţi cu desene ţipătoare, erau lăsaţi albi. Doar câteva peisaje în culori naturale împodobeau zidurile şi artiştii angajaţi s-au trezit după o lună suprasolicitaţi, gata să lanseze o nouă modă în arta Tsurani.

Cincizeci de midkemieni, luaţi pe gratis de la piaţa de sclavi într-o singură zi şi eliberaţi de Suprem lucrau în casă, în grădini şi pe câmp, îmbrăcaţi în straiele obişnuite în lumea lor de baştină.

Casa devenise loc de pelerinaj pentru călătorii care veneau să o admire – de la distanţă, bineînţeles – şi să-i pună o grămadă de întrebări lui Xanotis. Însă fostul

oştean nu scotea un cuvânt şi zâmbea în sinea lui.

— Teoria că trecerea spre Midkemia e controlabilă e în parte incorectă. Milamber se opri, lăsându-l pe scrib să scrie şi urmă: Se poate afirma că trecerile pot fi create controlat evitând descătuşările distructive de energie apărute fie ca rezultat al unei magii incorecte, fie datorită vecinătăţii mai multor obiecte magice instabile.

Cercetările lui Milamber cu privire la aspectele speciale ale energiei culoarelor de legătură între lumi urmau să fie trimise la arhivele Comunităţii. Magicianul descoperise, şi în cazul altor proiecte, greşeli pe care el le considera grave, făcute de confraţii lui. În general, proiectele nu erau duse la bun sfârşit, dovedind lipsă de consecvenţă. Ca şi acum: odată stabilită procedura de creare a trecerilor, nimeni nu mai făcuse cercetări asupra naturii lor.

— Ceea ce lipseşte în conceptul de control este capacitatea de a alege capătul terminus de contact, capacitatea de a „ţinti” trecerea. Aceasta s-a demonstrat prin apariţia corăbiei lui Fanatha pe ţărmul din Crydee, în Midkemia, şi anume că există o afinitate între un rift existent şi unul în formare. Experienţele ulterioare au arătat însă că această afinitate e limitată, iar limitele nu sunt încă pe deplin înţelese. Deşi există probabilitatea apariţiei unei a doua treceri în imediata vecinătate a primului, ea nu devine în niciun caz o certitudine.

Dacă mărimea trecerii pare în relaţie cu cantitatea de energie dezvoltată, celelalte caracteristici nu urmează nicio regulă. Există treceri unidirecţionale – Milamber pierduse deja numeroase obiecte magice valoroase în această descoperire – iar altele bidirecţionale. Urmează „perechile gemene”, adică două treceri unidirecţionale simultane. Deşi pot apărea la mare distanţă unul de celălalt…

Gongul îi întrerupse dictarea, anunţându-i venirea

cuiva din comunitate. Plecă către camera cu modelul, meditând asupra motivului real pentru care se cufundase aşa de mult în cercetări. Evita momentul în care trebuia să ia o hotărâre în legătură cu Katala. Ştia că e foarte posibil să fi devenit femeia altui sclav poate chiar soţie, căci erau despărţiţi de aproape cinci ani şi nu avea niciun motiv să creadă că el se va întoarce. Dar timpul şi pregătirea lui nu-l făcuseră să o iubească mai puţin. Intrând în camera de primire a luat decizia: mâine se va duce s-o vadă.

Hochopepa tocmai sosise şi îl aştepta.

— A, iată-te. Sunt două săptămâni de când nu ne-am mai văzut. M-am gândit să-ţi fac o vizită.

— Mă bucur. Am lucrat mult şi mi-ar prinde bine o pauză.

— Voiam de mult să te întreb, zise Hochopepa în timp ce intrau într-o grădină răcoroasă. Ce semnifică modelul ales de tine? Nu cunosc motivele desenului.

— E o recreare stilizată a modelului unei fântâni de pe Midkemia şi reprezintă trei delfini.

— Delfini?

Milamber descrise mamiferele marine midkemiene şi apoi s-au aşezat pe o bancă de piatră la umbra unor pomi fructiferi pitici.

— Dar de ce tocmai modelul ăsta?

— Nu ştiu. O pornire din inconştient probabil. Când am trecut testul final pe turn, am văzut ceva de care mi-am adus aminte abia după două luni.

— Ce legătură are testul cu modelul?

— În ultima confruntare cu Străinul, îţi aduci aminte de un magician în robă cafenie care a îndoit trecerea ca să nu intre Vrăşmaşul în universul Străinului?

— Nu… nu cred. Vraja folosită pentru crearea imaginilor ne afectează diferit pe fiecare din noi. Dacă te apuci să compari viziunile, ai să descoperi că sunt foarte diferite. Însă în epoca în care a apărut Străinul, nu erau decât robe negre. Cine să fie magicianul în cafeniu?

— Un bărbat pe care l-am cunoscut cu ani în urmă.
— Imposibil. Străinul a apărut acum câteva secole.
— Şi totuşi l-am întâlnit, surâse Milamber. Am făcut modelul cu delfinii în amintirea lui.
— Foarte ciudat. Ştii că s-au făcut multe speculaţii asupra călătoriei în timp. Existenţa ei ar răspunde multor întrebări. Să nu-ţi fi jucat mintea ta barbară vreo festă, a zâmbit Hochopepa.
Milamber bătu din palme şi un servitor apăru cu o tavă cu gustări. Era Netoha, fostul hadonra – administrator – al lordului căzut în dizgraţie. Omul îşi adunase curajul ca să-l abordeze pe noul proprietar – deja un fapt nemaiîntâlnit printre Tsurani – şi Milamber îl luase în serviciul lui, mai mult de milă decât de nevoie. Dar Netoha se dovedise foarte inteligent şi util în nenumărate feluri la care tânărul magician nici nu se gândise.
— Am venit, zise Hochopepa, să-ţi spun că în două luni se organizează un Festival Imperial cu jocuri. Vrei să vii?
— E diferit de celelalte? De ce ţi-a atras atenţia în mod special?
— E organizat de Lordul Războiului în onoarea nepotului lui, Împăratul. Cu o săptămână înainte lansează o ofensivă majoră pe Midkemia şi speră probabil să aducă şi vestea victoriei. Cei care au acces la bârfele curţii zic că Lordul e presat să-şi justifice acţiunile în faţa Înaltului Consiliu. Se zvoneşte că a trebuit să acorde concesii importante Partidului Roţii Albastre să le recâştige susţinerea în război. Dar Festivalul e deosebit pentru că Lumina Cerului va părăsi Palatul Contemplării încălcând tradiţia şi venind personal la jocuri. Ar fi o ocazie şi pentru tine să-ţi faci apariţia în înalta societate.
— Îmi pare rău, Hocho. Nu prea am chef de festivaluri. Am fost acum o lună la unul, aici, în Ontoset. Dansurile sunt plictisitoare, mâncarea îngrozitoare şi discursurile la fel de răsuflate ca vinul. Cât despre jocuri… dacă asta e înalta societate de care vorbeşti, mai bine mă lipsesc.

— Observ că ai multe goluri în educaţie. Crezi că dacă ai căpătat roba neagră, nu mai ai nimic de făcut în afara studiilor? Există şi alte feluri de a te implica în protejarea Imperiului, nu numai cercetări asupra modului de a împrăştia energie sau crearea de haos în lumea cămătarilor locali. Sunt mai multe motive pentru care trebuie să vii. În primul rând eşti o celebritate pentru nobilii care au auzit de noua ta casă. Bandiţii ăia tineri pe care i-ai angajat să-ţi picteze casa au ajuns la mare preţ. E la modă acum să ai în locuinţă aceleaşi tablouri delicate. Pe urmă casa însăşi, roti Hochopepa mâna exagerând admiraţia, dacă ai avut inteligenţa să faci aşa ceva, eşti un personaj interesant. Apropo, chestia asta nu e umbrită niciun pic de izolarea ta departe de capitală şi de Comunitate. Din contră, n-a făcut decât să mărească curiozitatea oamenilor. Şi reputaţia ta. Dar, ca să revenim la motive mai serioase. Cred că eşti conştient că veştile despre război sunt oarecum aranjate. N-am câştigat mare lucru în atâţia ani şi se zvoneşte că Împăratul va lua atitudine împotriva politicii Lordului. Îţi dai seama…

— Hocho, cred că e timpul să-ţi spun ceva şi dacă tu crezi că e suficient, te poţi întoarce la Comunitate să mă acuzi.

Magicianul cel gras lăsă glumele şi înţepăturile şi se pregăti să-l asculte cu atenţie pe Milamber.

— M-aţi pregătit bine. Simt nevoia să fac tot ce e posibil să ajut Imperiul. De-abia îmi aduc aminte de pământul natal şi probabil că nu voi mai afla niciodată ce sentimente am pentru el. Dar în procesul de devenire, n-aţi reuşit să dezvoltaţi în sufletul meu o dragoste la fel ca aceea pe care o simţeam pentru Crydee. Aţi creat în schimb un om cu un ascuţit simţ al datoriei, netemperat de iubirea pentru lucrul pe care trebuie să-l ocrotească. S-ar putea să constitui cea mai mare ameninţare pentru Imperiu de la Străin încoace. Dacă mă implic în politică, voi face dreptate, fără milă. Ştiu ce se întâmplă în

Imperiu, cu facţiunile dintre partide, cu trecerile familiilor de la o tabără la alta şi cunosc consecinţele acestor mişcări. Crezi că dacă stau pe vârful dealului, undeva în estul Imperiului, nu ştiu ce pun la cale animalele politice din capitală? Dacă se prăbuşeşte Partidul Roţii Albastre şi membrii lui se aliază cu Partidul Războiului sau cu Imperialii, a doua zi negustorii din Ontoset fac speculaţii asupra faptelor. De câteva luni de când stau aici am ajuns la o concluzie: Imperiul se sinucide treptat.

— Te-ai întrebat şi ce anume în sistemul nostru ne face să ne sinucidem?

— Bineînţeles, spuse Milamber, ridicându-se în picioare. Acum cercetez motivele. Dar mai am nevoie de timp înainte să trec la fapte. Şi să mai studiez istoria învăţată atât de bine de la tine, surâse el cu căldură. În primul rând, cei de la putere sunt mult mai preocupaţi de propria lor grandoare decât de binele Imperiului. Şi, cum sunt tocmai cei care, la suprafaţă, reprezintă Imperiul, e uşor să nu observi.

— Ce vrei să spui?

— Când te gândeşti la Imperiu, ce-ţi vine mai întâi în minte? Istoria războaielor? Organizarea Comunităţii? Cronica celor care l-au condus? Indiferent la ce te gândeşti, adevărul evident e cel care-ţi scapă. Imperiul este suma tuturor oamenilor care trăiesc aici, de la nobili la servitori şi chiar la sclavii care lucrează pe câmp. Trebuie să-l vezi ca un întreg, nu doar partea lui vizibilă, cum ar fi Lordul Războiului sau Înaltul Consiliu: înţelegi?

— Nu sunt sigur, cred… dar continuă.

— În al doilea rând, n-ar trebui să existe niciun moment în care nevoia de stabilitate să înăbuşe nevoia de progres.

— Dar am progresat întotdeauna, protestă Hochopepa.

— Nu-i adevărat. V-aţi extins şi dacă asta seamănă cu progresul, înseamnă că nu aţi cercetat bine problema. În timp ce armatele cucereau noi ţinuturi, ce se întâmpla cu artele, muzica, literatura şi cercetarea voastră? Chiar şi

mult-lăudata Comunitate nu face decât să perfecţioneze lucruri deja descoperite. Adineaori ai sugerat că-mi pierd vremea să găsesc noi moduri de a „împrăştia energie". Ce e rău în asta? Nimic. Dar e ceva putred într-o societate în care noutăţile sunt considerate suspecte. Priveşte cu atenţie, Hocho. Artiştii voştri sunt şocaţi că le-am descris ce-am văzut în copilărie şi câţiva entuziaşti tineri au acceptat schimbarea. Muzicienii voştri îşi trec timpul învăţând la perfecţie cântece vechi şi nu mai compun nimic nou, doar variaţiuni ale unor cântece vechi de secole. Nimeni nu scrie epopei noi, doar le recită pe cele vechi. Sunteţi un popor care stagnează. Războiul, de pildă. Nu se justifică prin nimic, doar prin puterea obişnuinţei de a aduna avere pentru cei deja putred de bogaţi şi de a juca Jocul Consiliului. Şi cu ce preţ? Mor mii de oameni în fiecare an, oameni care *reprezintă* Imperiul, proprii lui cetăţeni. Imperiul este un canibal care-şi devorează proprii copii.

Hochopepa îşi pierduse glasul. Tot ce auzea era în contradicţie cu impresia lui că trăieşte într-o cultură vie, progresistă şi energică.

— În al treilea rând, dacă datoria mea e să servesc Imperiul iar ordinea socială e vinovată de propria lui stagnare, atunci trebuie să schimb această ordine socială, chiar dacă mai întâi va trebui s-o distrug.

Hochopepa era de-a dreptul şocat. Logica lui Milamber era impecabilă, însă soluţia sugerată era periculoasă pentru tot ceea ce cunoştea şi respecta magicianul mai în vârstă.

— Înţeleg ce spui, Milamber, dar soluţia e greu de acceptat pe nepusă masă.

— N-am vrut să spun că distrugerea actualei ordini sociale ar fi *singura* soluţia. Am vrut să te şochez ca să înţelegi mai bine. Cu asta mă ocup, nu numai cu cercetări asupra controlului energiei, ci şi cu analiza societăţii Tsurani şi a Imperiului. Crede-mă că sunt dispus să analizez bine situaţia. Vreau chiar să cercetez

arhivele.

— Ai grijă, prietene, s-a încruntat Hochopepa, e posibil să găseşti lucruri tulburătoare în arhive. Cum ţi-am spus, educaţia ta nu e completă.

— Am găsit deja, Hocho. Multe aşa-zise adevăruri sunt bazate pe minciuni.

— Sunt în arhive, s-a neliniştit Hochopepa, lucruri interzise tuturor, cu excepţia membrilor Comunităţii, şi chiar şi aşa, nu e înţelept să vorbeşti despre ele cu confraţii noştri. Totuşi, după ce ai terminat de şters pereţii ăia mucegăiţi, sunt dispus să discutăm despre ce ai descoperit. Îmi eşti drag şi cred că aduci cu tine un aer proaspăt, însă există mulţi care ar prefera să te vadă mort. Nu vorbi cu nimeni despre cercetările tale sociale, în afara mea şi a lui Shimone.

— De acord. Dar când ajung la o concluzie în legătură cu cea mai bună cale de urmat, voi acţiona.

— Nu e vorba că nu sunt de acord, prietene, s-a ridicat Hochopepa. Doar că îmi trebuie timp să asimilez ce mi-ai spus.

— Nu pot să-ţi spun decât adevărul, Hocho, indiferent cât de neliniştitor ar fi.

— Apreciez asta, a zâmbit Hochopepa. Doar că îmi trebuie timp să iau chestiunea în considerare. Poate vrei să vii cu mine la Comunitate? Ai lipsit mult de când cu casa asta şi n-ar fi rău să-ţi faci apariţia din când în când.

— Bineînţeles.

— Şi dacă vrei să studiezi societatea noastră, îţi sugerez să vii la Festivalul Imperial. Va fi mai multă activitate politică într-o singură zi la arenă, decât într-o lună în cadrul Înaltului Consiliu.

— Poate că ai dreptate. Mă mai gândesc.

Au pornit amândoi spre camera modelului.

Când au apărut pe modelul din marea Sală a Comunităţii, Shimone îi aştepta.

— Ce bine! Tocmai voiam să plec în căutarea voastră.

— Suntem aşa de importanţi pentru bunul mers al

Comunităţii? surâse Hochopepa.
— Da, dar nu neapărat azi. M-am gândit totuşi că s-ar putea să vă intereseze.
— Ce se întâmplă?
— Lordul Războiului a trimis un mesaj şi Hodiku vrea să-l discutăm.
În sala centrală, scaunele erau aşezate în cerc în jurul unui amfiteatru în centrul căruia se afla Fumita, fostul frate al Lordului de Shinzawai. Era rândul lui să prezideze întâlnirea. Sute de robe negre luaseră deja loc şi Milamber împreună cu Shimone şi Hochopepa trebuiră să se aşeze undeva mai în spate.
— Nu te-am mai văzut de trei săptămâni, Milamber.
— Îmi cer scuze, mi-am aranjat casa.
— Am auzit. Toţi vorbesc despre reşedinţa ta. Am auzit că însuşi Lordul vrea să te întâlnească.
— Poate ne întâlnim odată.
— Cine-l mai înţelege? îl întrebă Hochopepa pe Shimone. Mai rămâne să se însoare.
— Cum ai ghicit? a râs Milamber.
— Glumeşti!
— De ce nu?
— Nu e înţelept, crede-mă. Şi azi regret că m-am căsătorit.
— Nici măcar n-am ştiut.
— Nu-mi place să vorbesc despre asta. Soţia mea e o femeie tare drăguţă, deşi are limba ascuţită şi un spirit muşcător. Acasă nu sunt decât un servitor pe care-l sâcâie toată ziua. De aceea n-o văd decât de sărbători, altfel nu-mi rezistă nervii.
— Dar tu pe cine ai pus ochii, Milamber? întrebă Shimone. Fiica vreunui nobil?
— Nu. E sclavă la moşia Shinzawai.
— Sclavă… medită Hochopepa cu voce tare. S-ar putea să meargă.
Râseră toţi trei, atrăgându-şi priviri dezaprobatoare de la vecini. Consiliul nu era tocmai locul potrivit pentru

amuzament.

— Azi discutăm o problemă ridicată de Hodiku, a început Fumita. Toată adunarea a tăcut iar un Suprem slab, cu capul ras şi nasul ascuţit, s-a dus în centrul sălii.

— Am venit să discutăm despre Imperiu, rosti Hodiku fraza tip de început a oricărei dezbateri. Vorbesc pentru binele Imperiului, a încheiat el ritualul. Lordul ne cere ajutorul în războiul de pe Midkemia.

— Politică! a izbucnit sala. Stai jos!

— Lăsaţi-l! strigau alţii, printre care şi cei trei. Fumita ridică mâna şi sala se potoli.

— Există un precedent, a continuat Hodiku. Acum cincisprezece ani, Comunitatea i-a ordonat Lordului să încheie războiul împotriva Confederaţiei Thuril.

— Dacă nu se termina, a sărit altă Robă Neagră, nu mai aveam oameni în Nord care să respingă invazia Thunilor. Era o situaţie clară de salvare a provinciei Szetac şi a Oraşului Divin. Acum nu mai avem probleme în Nord.

Fumita fu iar nevoit să facă linişte.

— Aş dori, s-a ridicat Hochopepa, să auzim argumentele lui Hodiku. Să ne spună de ce consideră cererea vitală intereselor Imperiului. În definitiv, orice magician care consideră că acest război în alt spaţiu-timp e benefic Imperiului, e liber să i se alăture Lordului.

— Asta e problema, răspunse Hodiku. Nu există niciun motiv ca unul sau altul dintre magicienii care consideră că acest război este justificat şi benefic pentru Imperiu să nu se implice activ în susţinerea acţiunilor militare de cucerire. De altfel, fără trecerea creată de Robele Negre care deja şi-au oferit serviciile Lordului Războiului, nici n-ar fi existat acest război. Acum, însă, Lordul îşi adresează cererea întregii Comunităţi, ceea ce nu mi se pare deloc potrivit. Dacă cinci sau poate şase magicieni decid din proprie iniţiativă să-şi rişte viaţa pe câmpul de luptă, îi priveşte strict personal, dar dacă vreunul dintre magicieni se decide să servească războiul ca urmare a

cererii care ni se adresează nouă ca întreg, am da impresia că suntem cu toţii supuşi înaltului Consiliu.

— Propunem, se ridică din nou Hochopepa, să trimitem un mesaj Lordului în care să ne exprimăm regretul că nu putem ordona nici unui confrate să se supună, dar că e liber să caute printre noi persoane care doresc să i se alăture.

— Hochopepa, traduse Fumita, propune să trimitem Lordului o declaraţie în care să ne reafirmăm poziţia politică. Aveţi ceva împotrivă?

Murmurele de aprobare l-au făcut pe Fumita să declare chestiunea închisă după care continuă:

— A doua problemă azi: s-a descoperit că novicele Shiro nu are calităţile morale necesare pentru Calea Superioară. Testele mentale au dovedit că nutreşte sentimente anti-Imperiu, căpătate în copilărie de la bunica lui, o femeie din Thuril. Propun să votăm.

Sala se umplu de globuri de lumină colorate ieşite din mâinile magicienilor: verzi pentru cruţare, roşii pentru moarte şi albastre pentru abţineri. Milamber se abţinu, dar votul a fost preponderent roşu. O Robă Neagră se ridică şi plecă să ducă la îndeplinire sentinţa. Novicele urma să fie îngheţat şi teleportat la fundul lacului, de unde trupul lui nu avea să se ridice niciodată la suprafaţă.

Când adunarea s-a risipit, Shimone s-a întors spre Milamber.

— Ar trebui să vii mai des pe aici. Stai prea mult singur.

— Adevărat, dar am de gând ca mâine să remediez situaţia.

În reşedinţa Shinzawai a răsunat gongul şi toată lumea, în frunte cu Kamatsu, s-a pregătit să-l întâmpine pe Supremul ce urma să vină. Kasumi şi Laurie tocmai jucau pashawa, un joc obişnuit în hanurile de pe

Midkemia.

— Trebuie să fie cel care mi-a fost unchi, se ridică Kasumi.

— Profiţi de ocazie să-ţi reduci pierderile? zâmbi Laurie.

— Mi-e teamă că mi-am făcut-o cu mâna mea, a dat Kasumi din cap. N-ai fost niciodată un sclav bun iar în ultimul timp te-ai obrăznicit rău. Norocul tău că îmi eşti simpatic.

De-abia plecase Kasumi că apăru un sclav să-l cheme pe Laurie în camera Lordului de Shinzawai. Intrând în încăpere, trubadurul rămase cu gura căscată.

— Pug?!

Stăpânul casei voia să-l mustre pentru îndrăzneală, dar Milamber îl opri.

— Pot să vorbesc singur cu el?

— Cum doreşte Supremul, se înclină ţeapăn Kamatsu şi plecă tulburat. Nu avea nicio îndoială că fostul lui sclav devenise Suprem, se temea însă ca sosirea lui să nu pună beţe în roate planului pe care el şi fii lui îl pregăteau cu răbdare şi atenţie de nouă ani de zile.

— Închide uşa, Laurie, a zis Milamber.

Laurie se conformă şi rămase cu ochii la prietenul lui. Arăta bine, dar se schimbase foarte mult. Ţinuta îi era aproape regală, iar mantia nevăzută de putere îi conferea tărie şi siguranţă.

— Ce… ce mai faci, Pug?

— Bine, prietene. Acum mă numesc Milamber. Pug nu mai există. Stai jos să vorbim.

— N-am mai auzit nimic despre tine. După un an ne-am pierdut speranţa că te mai vedem vreodată.

— Aşa se procedează în Comunitate. Robele Negre rup orice legături cu viaţa anterioară, cu excepţia celor aprobate de Consiliu. Cum n-aveam familie sau clan, n-am avut prea mult de pierdut. Iar tu eşti un biet sclav care nu şi-a văzut niciodată lungul nasului. Un prieten potrivit pentru un magician barbar, nu? surâse Milamber.

— Mă bucur că ai venit. Rămâi aici?
— N-am ce căuta aici. Am de lucru şi în plus, am casa mea acum, lângă Ontoset. Am venit după tine şi după Katala dacă…
— E încă aici, l-a liniştit Laurie. Nu te-a uitat şi nu s-a căsătorit şi… pe toţi zeii din Midkemia! Uitasem complet. N-ai de unde ştii…
— Ce?
— Ai un băiat, a râs Laurie.
— Un băiat?!
— S-a născut la opt luni după plecarea ta. E un copil minunat şi Katala e o mamă foarte bună.
— Te rog… vrei să-i chemi?
Milamber aşteptă în tăcere. I-au trebuit câteva minute să-şi relaxeze mintea cu ajutorul tehnicilor învăţate în Comunitate. Cu un aer nesigur, Katala apăru, urmată de Laurie care ducea în braţe un băiat de patru ani. S-au îmbrăţişat cu putere iar magicianul de-abia se abţinu să nu strige de bucurie.
— Am crezut… a murmurat Katala. Am sperat… dar nu ştiam…
Laurie se apropie cu băiatul care îl privea cu ochii lui mari şi căprui. Semăna cu Katala, însă ceva din poziţia capului şi din privire aminteau de fostul servitor de la castelul Crydee. Katala îl luă de la Laurie şi îl dădu lui Milamber.
— William, el e tatăl tău.
Băiatul îl privi sceptic, zâmbi timid şi îşi pierdu cu totul interesul când a văzut piesele de shah ale Lordului de Shinzawai.
— Vreau jos.
Milamber râse, îl puse jos şi se uită lung la el cum se joacă.
— William?
— Voia un nume Midkemian, zise Laurie, şi i-am dat să aleagă. Eu aş fi vrut să-i zică James sau Owen, dar ei i-a plăcut William. Ce zici, Milamber, îţi place numele?

— Milamber? se miră Katala, încă ţinându-l strâns pe magician.

— Aşa mă cheamă acum, draga mea. Trebuie să te obişnuieşti.

— Mi-e foame, a anunţat puştiul de pe podea.

— Mă duc să-i dau să mănânce, l-a ridicat Katala.

— E mai mult decât speram, a zis magicianul după plecarea ei. Avea tot dreptul să aibă pe cineva.

— I-au făcut câţiva curte, dar ea nu e genul. N-ai de ce să te îndoieşti.

— Sunt convins, Laurie.

Când s-au aşezat la loc, o tuse discretă îi întrerupse şi Kamatsu stătea la uşă.

— Pot să intru, stăpân Suprem?

Milamber îi făcu semn şi Lordul de Shinzawai intră în cameră urmat de Kasumi care era îmbrăcat în haine midkemiene. Magicianul ridică din sprâncene, dar nu făcu niciun comentariu.

— Pot să vorbesc deschis? a întrebat Kamatsu emoţionat. Sosirea ta neaşteptată şi…

— Nu vreau să vă tulbur, Kamatsu. Am venit după soţia şi fiul meu. Şi aş vrea să-l iau şi pe Laurie.

— Cum doreşte Supremul. Femeia şi copilul vor pleca cu tine, bineînţeles. Dar, te rog, dacă se poate, să îi dai voie sclavului să rămână.

Milamber s-a uitat lung la toţi trei. Cei doi Shinzawai îşi păstrau calmul, dar vedea din privirile lor furişe că erau tulburaţi. Ceva se schimbase aici în ultimii cinci ani şi relaţiile dintre ei nu mai erau cele dintre stăpân şi sclav.

— Laurie, ce se întâmplă aici?

— Trebuie să te rog să-mi promiţi ceva.

— Laurie! a exclamat Kamatsu. Îndrăzneşti prea mult! Nu se târguieşte nimeni cu un Suprem. Cuvintele lui sunt lege pentru noi.

— Lasă-l să vorbească, a ridicat mâna Milamber.

— Te rog, Milamber, l-a implorat Laurie, ştii că nu cunosc protocolul şi probabil că încalc tradiţia, dar te rog,

în numele prieteniei noastre, să nu spui nimănui ce auzi aici.

Magicianul s-a gândit un timp, ştiind că ar putea ordona Lordului de Shinzawai să vorbească şi omul l-ar asculta imediat, ca un oştean care urmează ordinele fără să pună întrebări. Dar nu voia să piardă prietenia lui Laurie.

— Vă dau cuvântul meu că nu voi spune nimănui ce discutăm aici.

Laurie zâmbi, oftând uşurat şi tensiunea celor doi dispăru.

— Am făcut un târg cu Lordul de Shinzawai, zise Laurie. Când termin ce am de făcut, sunt eliberat din sclavie.

— Imposibil, a dat Milamber din cap. Nu-i permite legea. Nici măcar Lordul Războiului nu poate elibera sclavii.

— Nici tu? a zâmbit Laurie.

— Eu sunt în afara legii, a spus sever magicianul. Nu-mi dă nimeni ordine.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. E adevărat că aici nu pot fi eliberat. Dar dacă mă întorc pe Midkemia?

— Nu e decât o trecere spre Midkemia şi e controlată de căţeii Lordului Războiului. Ce vreţi să faceţi?

— Avem un plan. E destul de complicat să ţi-l explic în amănunt. Pe scurt, uite cum facem: Mă deghizez în preot al lui Turakamu cel Roşu, ştii că lumea îl evită cât poate, şi plec cu Kasumi, care duce trupe de schimb pe Midkemia, numai oşteni loiali familiei Shinzawai. Pe urmă ne furişăm printre linii spre armata Regatului.

— Înţeleg acum de ce au învăţat limba. Dar, spune-mi, Laurie, întrebă el simplu, fără niciun semn de dezaprobare, eşti dispus să spionezi pentru Imperiu în schimbul libertăţii?

— Nu mă duc să spionez, se înroşi Laurie. Îl duc pe Kasumi la Rillanon să vorbească cu Regele.

— De ce? se miră Milamber.

— Mă duc la Rege, a zis Kasumi, să-i transmit o ofertă de pace.

***

— Cum vreţi să puneţi capăt războiului, a întrebat Milamber, cu Partidul Războiului care controlează încă Înaltul Consiliu?

— Există un argument în favoarea noastră, a răspuns Kamatsu. Războiul durează de nouă ani şi nimeni nu-i întrevede sfârşitul. N-am pretenţia să te instruiesc, dar pot să-ţi explic ceva? De la încheierea războiului cu Confederaţia Thuril, Partidul Războiului a fost obligat să-şi menţină dominaţia în Înaltul Consiliu. Fiecare încăierare la graniţă alimenta continuarea conflictului. Între luptele de frontieră şi încercările permanente ale Thunilor de a pătrunde prin trecătorile de Nord să-şi recâştige ţinuturile pierdute, Partidul Războiului de-abia a reuşit să-şi păstreze majoritatea. Acum zece ani era gata să fie înfrânt de o coaliţie condusă de Roata Albastră, dar, chiar atunci, Comunitatea a descoperit trecerea către Midkemia şi bogăţia de metale. Toate progresele făcute s-au pierdut în clipa în care în Consiliu a răsunat strigătul de război. Am început deci să contracarăm nebunia. Din ce spune Laurie, metalele scoase la suprafaţă de noi sunt rămăşiţele unor mine abandonate de piticii care nu le mai consideră demne de osteneala lor. Tsurannuani nu câştigă nimic din asta, nu e decât un pretext de a ridica flamura războiului şi de a vărsa inutil sânge. Tu cunoşti istoria noastră şi ştii cât de greu ne vine să aplanăm paşnic conflictele. Sunt oştean şi am cunoscut gloria războiului, dar şi pierderile lui ireparabile. Laurie mi-a întărit bănuielile în legătură cu Midkemia. Nu sunteţi un popor războinic, în ciuda existenţei nobililor şi a armatelor, şi aţi fi dispuşi sincer să faceţi comerţ.

— Adevărat, l-a întrerupt Milamber. Nu ştiu însă dacă

asta mai are vreo importanţă acum. Regatul n-a mai fost de cincizeci de ani în război cu nimeni, cu excepţia luptelor sporadice cu goblinii în Nord şi cu Imperiul Kesh la Miazăzi. Acum, însă, armatele Vestului au fost atacate şi naţiunea invadată fără motiv. Nu cred că ar accepta, pur şi simplu, să vă ierte. Ar cere sigur cel puţin despăgubiri, dacă nu chiar răzbunare. Ar fi Înaltul Consiliu dispus să pericliteze onoarea Imperiului Tsurannuani şi să plătească pentru răul făcut de oştenii lui?

— Consiliul, în niciun caz. Dar Împăratul, da.

— Împăratul? s-a mirat Milamber. Ce legătură are el cu toate astea?

— Ichindar, zeii să-l aibă pază, ştie că războiul ne seacă resursele. În campania împotriva Confederaţiei Thuril, am tras concluzia că există frontiere prea lungi şi prea îndepărtate unde câştigul nu justifică pierderile. Lumina Cerului a înţeles că Midkemia e o astfel de frontieră şi a intrat în Jocul Consiliului, gata să-i ordone Lordului să pună capăt războiului, chiar să-l dea jos, dacă e nevoie. E poate cel mai mare joc făcut vreodată în istoria Imperiului, însă Împăratul nu-şi asumă riscul de a încălca tradiţia, dacă nu e sigur că regele Rodric e dispus să discute. Ichindar trebuie să pună Consiliul în faţa faptului împlinit, altfel riscă prea mult. O singură dată s-a comis regicid în Tsurannuani. Atunci Înaltul Consiliu l-a aclamat pe ucigaş, care îşi omorâse propriul tată, şi l-a numit Împărat. Tatăl lui încercase să impună taxe templelor şi a fost ultima oară când un Împărat a intrat în joc. Suntem un popor necruţător, chiar cu noi înşine, şi n-a încercat niciun Împărat ce face Ichindar acum. Mulţi vor considera acţiunile lui de neconceput, de natură să umilească onoarea Imperiului. Dar dacă poate veni în Consiliu cu vestea păcii, ar demonstra că zeii înşişi şi-au dat binecuvântarea şi nimeni n-ar îndrăzni să i se opună.

— Îţi asumi un mare risc, Lord de Shinzawai, a spus Milamber.

— Îmi iubesc naţiunea, stăpân Suprem. Mi-aş da şi viaţa pentru ea şi am dovedit-o deja. Mi-aş risca familia, onoarea casei şi a clanului, dacă aş ştii că s-ar termina nebunia asta. Şi Împăratul ar face la fel. Suntem un popor răbdător, pregătim planul ăsta de ani de zile. Partidul Roţii Albastre s-a aliat în secret cu Partidul Păcii. În al treilea an al războiului ne-am retras de pe front şi am început să-l pregătim pe Kasumi. Mai bine de un an, înainte de aducerea voastră aici să-i fiţi profesori, l-am petrecut în discuţii cu diverşi lorzi din cele două partide, plănuind fiecare mişcare în Jocul Consiliului. L-am pregătit pe Kasumi ca trimis special şi dacă cineva din afară prinde de veste, vor cădea multe capete şi totul se duce de râpă. Dacă îl iei pe Laurie, îi micşorezi şansele lui Kasumi şi acţiunea poate întârzia. Situaţia e critică. Partidul Roţii s-a aliat special cu Partidul Războiului, după ani întregi de negocieri, în aşa fel încât Kasumi să treacă neobservat între miile de oşteni trimişi pe Midkemia. Trebuie să te gândeşti ce-ar însemna încă un an de război. Lordul ar deveni invulnerabil oricărei încercări de a-l opri.

— Când? a întrebat Milamber.

— Cât de curând posibil. Lordul are spioni peste tot şi se pare că a prins câte ceva. Nu e sigur şi nici nu are încredere în mişcarea bruscă făcută de Roată, dar nu-şi permite să-i refuze. Vrea ca la primăvară să atace principala forţă a regatului, armatele lorzilor Borric şi Brucal, chiar înainte de Festivalul Imperial, unde să-şi anunţe victoria cu surle şi trâmbiţe.

— Va fi ca un gambit la shah, stăpân Suprem.

— Dacă Regele e de acord, a urmat Kamatsu, toată puterea şi influenţa Lordului se vor prăbuşi. În termeni de shah, riscăm ultima piesă ca Împăratul să-i dea Lordului shah-mat.

— Un plan îndrăzneţ, Lord de Shinzawai. Nu-mi voi încălca promisiunea. Laurie, poţi să rămâi aici şi fie ca zeii strămoşilor noştri să te apere. Şi să vă ajute pe

amândoi; şi eu sper din toată inima ca războiul să se termine. Acum Kelewanul e casa mea, dar în sufletul meu există o parte neatinsă care îţi invidiază plecarea acasă. N-am să te uit, s-a ridicat Milamber.

— Încă ceva, stăpân Suprem, l-a reţinut Kamatsu înclinându-se. Când mi-ai cerut, cu ani în urmă, să te căsătoreşti cu Katala, te-am refuzat şi ţi-am spus că există un motiv pe care nu-l puteam dezvălui. Urma să pleci şi tu pe Midkemia. Suntem un popor dur, dar nu crud, cred că ai înţeles acum.

— Evident, odată ce mi-aţi vorbit de planul vostru.

Katala era în grădină cu William. Milamber i-a luat pe amândoi în braţe.

— Vino, draga mea, să-l ducem acasă pe băiatul nostru.

27
CONTOPIRE

LONGBOW PLÂNGEA TĂCUT.

Trei elfi îşi dăduseră viaţa şi Martin, aplecat asupra trupurilor lor pline de sânge, ştia ce înseamnă pierderea lor pentru familiile elfe în care nu se năşteau decât unul sau doi copii o dată la o sută de ani. Unul din cei căzuţi era Algavins, prietenul din copilărie al lui Galain şi nu împlinise treizeci de ani, încă un copil pentru elfi. Auzind paşi, Martin îşi şterse lacrimile şi se întoarse.

— Am mai luat urma unui grup. Tsuranii ăia au trecut ca vântul pe aici, a spus Garret.

Plecară amândoi spre Elvandar, trecând râul la apus de tabăra Tsurani. La intrarea în pădure, trei elfi apărură ca din pământ în frunte cu Galain.

— Tomas şi Calin? a întrebat Martin.

— La consiliul Reginei. Aduci veşti?

— De la Prinţul Arutha. Mergi acolo?

— A căzut pe noi să-i aşteptăm pe pitici. Venim odată cu ei.

Martin înţelese cuvintele nerostite. Galain şi ceilalţi elfi tineri erau excluşi de la consiliu, probabil pentru că erau tovarăşi permanenţi ai lui Tomas. Martin aflase de marile schimbări de la curtea Reginei şi acum se apropia de inima Elvandarului cu nelinişte în suflet.

— Nu trimit pe nimeni să-i ridice pe cei căzuţi? se miră Garret.

— Nu, lasă pădurea să-i ia la sânul ei. Ei cred că sufletele celor morţi sunt deja în drum către Insulele Binecuvântate. Îţi povestesc ceva, Garret, pentru că eşti cel care mă va înlocui la nevoie şi sper să ţii legătura dintre lumea oamenilor şi Elvandar. Ar fi păcat pentru

cele două rase să se înstrăineze. Ştii că se spune că există preoţi care pot învia morţii, dacă intervin în prima oră?

— Am auzit, dar nu ştiu pe nimeni să fi fost martor la o aşa faptă.

— Un mare preot, nu ştiu din ce ordin, a descoperit că s-a îndepărtat de zei şi s-a implicat în lumea oamenilor. A îmbrăcat strai de călugăr şi a căutat umilinţa în singurătate. Rătăcind odată prin pădure, a dat de un elf mort de câteva minute, şi a vrut să-l învie, dar soţia elfului l-a oprit. „Nu avem voie să-l aducem înapoi”, a zis ea. „E acum într-un loc mult mai bun şi nu s-ar întoarce decât împotriva voinţei lui. De aceea nu-i pronunţăm nici măcar numele, să nu audă durerea şi dorul nostru”. Unii zic că elfii nu pot fi înviaţi de mână omenească. Alţii spun că n-ar avea suflete, de aceea nu se întorc. Nu e nimic adevărat. Eu cred că elfii ştiu, mult mai bine ca noi, care le e locul pe pământ.

— Ciudat, dar nu de neînţeles, comentă Garret. Este o poveste adevărată?

— Da, eram copil, dar îmi aduc bine aminte. Elful căzut era soţul reginei Aglaranna. L-am cunoscut pe preot.

Soarele după-amiezii învăluia arborii maiestuoşi ai Elvandarului într-o lumină aurie, presărată cu umbre care începuseră deja să lucească argintiu. Martin îl împinse uşor pe Garret, care căsca gura de uimire, şi fu surprins la rândul lui de apariţia din spatele tronului. Învăţase de la elfi să-şi ascundă emoţiile, însă acum şi-a stăpânit cu greu strigătul de uimire.

Ochii străini şi reci îi priveau de pe chipul incredibil de schimbat al lui Tomas. Nu mai rămăsese aproape nimic din copilul vesel şi prietenos din Crydee, care-l pisa pe Martin să-i spună poveşti sau juca mingea cu Garret.

— Ce veşti aduci din Crydee? a întrebat rece Tomas.

— Prinţul Arutha vă trimite salutări, s-a adresat Martin reginei, şi speră că sunteţi sănătoşi. Guy cel Negru, Duce de Bas-Tyra, stăpâneşte Krondorul, aşa că Vestul nu va

primi niciun ajutor în lupta cu Tsuranii. Veneticii plănuiesc o ofensivă, dar Prinţul crede că va fi îndreptată asupra armatelor unite ale Vestului, pentru că enclavele sudice n-au mai primit întăriri iar în Nord nu s-au mai semnalat mişcări masive de trupe. Scutierul lui Arutha, a evitat el numele lui Roland, a murit ucis de Tsurani.

— Oamenii mor în război, a fost singurul comentariu al lui Tomas, deşi ochii i-au licărit o clipă.

— Mişcarea Tsuranilor e logică, interveni Calin. Dacă înfrâng armatele Vestului, într-un an pot ajunge la porţile Krondorului.

Tomas se uită la Calin, cu privirea îngustată, gata să zică ceva, dar Regina îl opri cu un gest.

— Înseamnă, urmă Calin, că piticii vor ajunge uşor în Elvandar. Trebuie să ne pregătim pentru clipa în care ne cheamă Ducele în ajutor.

— Şi să lăsăm Elvandarul fără apărare? se răsti Tomas, de-abia stăpânindu-şi mânia. Doar dacă luăm toate gărzile elfe de la graniţe, adunăm soldaţi destui pentru Duce.

— Eu sunt Lider de Război în Elvandar. Calin vorbi calm, însă ochii îi trădau aceeaşi mânie ca a lui Tomas. Bineînţeles că nu-l las fără apărare. Tsuranii nu ne-au mai atacat în forţă de când au murit aici cele două Robe Negre. În plus, dacă plănuiesc o ofensivă majoră, nu vor lăsa destui oşteni în enclave să constituie o ameninţare.

— Piticii îl urmează pe Dolgan, a zis rece Tomas, iar Dolgan îmi ascultă ordinele. Nu vor veni dacă nu-i chem eu, încheie el, părăsind consiliul.

Lui Martin i se făcuse pielea găină uitându-se la el, convins că amestecul ciudat dintre băiatul din Crydee şi altceva sălăşluia în el, formând o fiinţă de temut. Următoarele cuvinte ale Aglarannei îl convinseră că lupta nu se ducea numai între Calin şi iubitul mamei lui, ci şi în sufletul zbuciumat al Reginei.

— Mă duc să vorbesc cu Tomas, se ridică ea resemnată. A fost tare obosit în ultimul timp.

— Ai venit într-un moment potrivit, Martin, spuse Calin. Avem nevoie de sfatul tău.

Martin îl trimise pe Garret la masă şi rămase privindu-i pe Tathar şi pe ceilalţi Ţesători de Vrajă, pe care îi respecta, chiar îi venera, încă de mic, aşa cum Calin fusese eroul lui în copilărie.

— Eşti singurul de aici care l-ai cunoscut bine înainte, a vorbit Prinţul. Ce părere ai?

— E, într-adevăr, foarte schimbat, dar nu ştiu unde va ajunge. Era un băiat bun. Un suflet blând şi nu-şi ascundea sentimentele. În general îşi păstra cumpătul, rar izbucnea, şi atunci doar când era vreun prieten de-al lui ameninţat sau lovit. Un băiat obişnuit, cu visurile normale ale adolescenţei.

— Şi acum?

— E mai presus de puterea mea de înţelegere, spuse Martin mâhnit.

— Şi de a noastră, recunoscu Tathar.

— Dintre oameni, spuse încet Calin, tu cunoşti cel mai bine istoria noastră. Ştii că urâm epocile în care am fost sclavii Valherilor şi că detestăm Calea Întunecată pe care au mers ei. Ne temem de întoarcerea lor, chiar mai mult decât de venetici şi Robele Negre. L-ai văzut pe Tomas. Cred că-ţi dai seama ce e în joc acum.

— Da, vă întrebaţi dacă trebuie să mai trăiască.

— Elfii tineri îl urmează orbeşte, a spus Tathar. Nu au maturitatea şi înţelepciunea să reziste influenţelor subtile ale magiei Valheru. Şi piticii îl urmează orbeşte, pentru că îi respectă curajul şi talentul de conducător. În definitiv, de opt ani încoace, Tomas i-a ajutat şi i-a salvat de la moarte. Şi pe noi ne-a apărat, dar acum trebuie să ne punem întrebarea dacă nu cumva această fiinţă, jumătate om, jumătate Valheru nu va încerca să devină stăpânul nostru. Dacă asta îi este intenţia, trebuie distrus.

Martin simţi o greutate în piept. Din toţi băieţii de la Crydee, cel mai tare îi îndrăgise pe Pug, Tomas şi Garret.

Şi acum se mai gândea cu tristeţe la Pug, sperând că n-a murit.

— Nu se poate face nimic? îl întrebă el pe Tathar.

— Facem ce putem, răspunse Tathar după o privire aruncată celorlalţi Ţesători de Vrajă. Dar ne e teamă că dacă Valheru îşi recapătă întreaga putere, nu-l mai putem înfrunta. Nu-l urâm pe Tomas, însă, aşa cum îţi e milă de un lup turbat, trebuie să-l omorâm.

Martin se uită lung la luminile Elvandarului, până acum o privelişte liniştitoare şi paşnică.

— Când?

— Tu ne înţelegi bine. Vom acţiona când trebuie.

— Pentru că mi-aţi cerut sfatul, aşteptaţi până să se manifeste clar înclinaţia către Calea Întunecată. Nu daţi frâu liber vechilor temeri. Am înţeles că sunteţi mai independenţi şi mai curajoşi decât cei eliberaţi primii de Valheru. Aşteptaţi până în ultima clipă, poate reuşiţi să echilibraţi balanţa.

— Îţi mulţumim, Martin, s-a ridicat Tathar.

— Odată mă înţelegeam bine cu Tomas. Aş încerca să-i vorbesc.

Zvâcniturile se înteţiseră, nu neapărat dureroase, ci sâcâitoare şi persistente. Tomas stătea lângă iazul răcoros, luptând cu sine însuşi. În Elvandar, visele erau umbre zdrenţuite de vreme iar cuvintele înăbuşite. Nu-l tulburau prea tare şi nu-l speriau ca înainte, dar presiunea din cap crescuse, uitată numai în furia bătăliei.

— Vreau să fiu singur, spuse el, fără să se întoarcă spre paşii care se apropiau.

— Durerea, Tomas? întrebă Aglaranna.

În el să născu o clipă un sentiment ciudat şi înclină capul, ascultând parcă ceva.

— Da, mă întorc imediat. Du-te la noi în cameră şi aşteaptă-mă, răspunse el scurt.

Jignită de tonul lui Tomas, Regina făcu un pas înapoi şi

plecă, frământată de emoţii contradictorii. De când cedase dorinţelor lor comune, nu-l mai putea influenţa şi nici nu mai putea să reziste ordinelor lui. Tomas era stăpânul şi ei îi era ruşine. Legătura lor era tristă, departe de regăsirea fericirii pierdute la care visase. Şi apăruse în ea o constrângere dincolo de fiinţa ei, o nevoie de a fi cu el, de a-i aparţine, care-i îngenunchea voinţa şi-i înlătura orice instinct de apărare.

Tomas nu observă plecarea Reginei. Prin durerea surdă din capul lui pătrunse o voce şi el s-a străduit să prindă tonul bine cunoscut, ştiind prea bine cine-l cheamă.

— Tomas?

— Da.

Ashen-Shugar se uita la câmpia stearpă, pământul crăpat şi uscat în care iazuri negre clocoteau împrăştiind aburi şi miros de pucioasă.

— N-am mai vorbit de mult.

— Tathar şi ceilalţi se străduie să ne despartă.

Vântul sufla din miazănoapte, rece dar înecăcios, aducând iz de putreziciune. Printre rămăşiţele nebuniei ce cuprinsese universul, tresăreau urme slabe de viaţă.

— Nu contează. Suntem iar împreună.

— Ce-i aici?

— Vestigiile Războaielor Haosului. Monumentul lui Draken-Korin. Tundră stearpă în locul păşunilor. Moarte.

— Cine eşti?

— Sunt ceea ce vei deveni. Suntem unul şi acelaşi. N-ai spus-o tu?

— Uitasem.

Ashen-Shugar îl chemă pe Shuruga şi dragonul pluti peste tărâmul cenuşiu, sub norii negri furioşi. Ashen-Shugar a aruncat o ultimă privire spre pata de cenuşă, singura amintire a existenţei lui Draken-Korin.

— Vino, să vedem ce ne pregăteşte soarta.

Au zburat odată cu timpul, retrăind moartea unei epoci şi naşterea alteia, atingând cerul albastru, lipsit de ororile Războaielor Haosului.

— A *meritat tristeţea.*

— Nu cred. Aici e o lecţie pe care eu n-o înţeleg. Dar simt că tu ai priceput. Ashen-Shugar a închis ochii şi zvâcniturile dureroase au pus stăpânire pe mintea lui.

— Da, îmi amintesc.

— Tomas?

Galain apăruse la marginea luminişului.

— Ce e? a întrebat răguşit Tomas.

— A venit Dolgan cu piticii. Au atacat o enclavă de lângă râu şi au luat prizonieri.

Pe chipul lui Tomas apăru o expresie ciudată de furie, amestecată cu încântare. Privindu-l pe războinicul în alb şi auriu, Galain simţi un fior de neînţeles.

— Du-te în tabăra piticilor. Vin şi eu mai târziu.

Vocea îndepărtată i-a răsunat brusc în urechi.

— Am greşit?

Cuvintele au reverberat în sala pustie în care Ashen-Shugar stătea trist pe tron.

— Acum ştii ce înseamnă îndoiala.

— Ce e liniştea asta ciudată?

— Moartea care se apropie.

— Am bănuit. Puţini din fraţii mei au supravieţuit bătăliei. Sunt ultimul. Aş vrea să mai zbor o dată cu Shuruga.

— Nu mai există, e mort de mult.

— Dar am zburat împreună dimineaţă.

— A fost un vis. Ca şi acesta.

— Oare am înnebunit şi eu?

— Nu, eşti o amintire.

— Atunci îmi accept soarta. Va veni altul în locul meu.

— Deja a venit, căci eu sunt acela. Am luat sabia şi am îmbrăcat mantia. Cauza ta e a mea. Să-i înfrunt pe cei care vor să ne distrugă.

— Atunci sunt fericit să mor.

Ashen-Shugar a deschis ochii să mai vadă o dată sala prăfuită a tronului. I-a închis şi a făcut ultima vrajă. Puteri magice, neîntrecute decât de noii zei, i s-au scurs din trup, intrând în armură. Fâşii de fum s-au risipit în aer şi din el n-au mai rămas decât tunica albă, cămaşa de zale, scutul, sabia şi coiful.

— *Sunt Ashen-Shugar. Sunt Tomas.*

Tomas deschise ochii şi o clipă nu ştiu unde se află. Toată fiinţa îi fuse invadată de o nouă putere şi exaltarea spori odată cu trâmbiţa ce îi răsună clar în minte: Sunt Ashen-Shugar, Valheru. Îi voi distruge pe toţi care îndrăznesc să-mi atace lumea.

— Mă bucur că te văd, prietene Longbow, spuse Dolgan pufăind din pipă.

— Vine şi Tomas, anunţă Galain intrând în luminiş.

Cei opt prizonieri, legaţi fedeleş, le aruncau priviri crunte, în spatele lor, liberi dar înfricoşaţi, un grup de sclavi Tsurani se îngrămădeau unul în celălalt.

— Cum ai reuşit să-i iei prizonieri, Dolgan? întrebă Martin.

— N-am avut încotro, surâse piticul.

— Mă îndoiesc că se vor lăsa căraţi ca vitele la tăiere, zise Calin. Să nu vă dea de gol pe drum.

Tomas intră în luminiş şi Dolgan se întoarse să-l salute. Cuvintele i-au murit pe buze, licărirea de nebunie, întrezărită de pitic de-a lungul anilor, lucea neclintită în focul privirii.

Tomas scoase încet sabia, o îndreptă spre prizonieri şi spuse ceva cu o voce stranie. Martin şi piticii n-au înţeles cuvintele, dar elfii s-au cutremurat. Cei mai în vârstă au căzut în genunchi, iar tinerii s-au tras înapoi înfricoşaţi, neînţelegând nevoia copleşitoare de supunere ce le cuprinsese fiinţa. Doar Calin rămase, tremurând, pe loc.

— Valheru, şopti el răguşit.

Tomas se repezi la primul prizonier şi ridică sabia.

Oşteanul îl privi cu frică şi sfidare. Arma descrise un cerc auriu, despărţind capul de trup. Sângele ţâşni fântână pe tunica albă, dar petele au dispărut imediat. Sclavii gemură în cor iar ochii prizonierilor se holbară de teroare. Sabia se înălţă iarăşi. Martin se strădui să iasă din încremenire, ferindu-şi privirea de la măcel. Elfii înţepeniseră. Calin se lupta cu obedienţa instinctivă a rasei lui la auzul limbii antice a stăpânilor Valheru, limba puterii. Longbow prinse privirea lui Tomas, simţind-o ca pe o izbitură. Băiatul din Crydee dispăruse complet. Creatura stranie a ridicat arma şi Martin s-a încordat în aşteptarea loviturii. Chiar şi piticii s-au dat înapoi. Dar o licărire slabă de recunoaştere apăru în ochii lui Tomas.

— Martin, scrâşni el, în numele prieteniei noastre, pleacă de aici!

— Nu pot să stau nepăsător când măcelăreşti oameni neînarmaţi!

— Au venit în lumea mea, Martin. Nu-mi pune nimeni în primejdie tărâmul, e numai al meu, eu trebuie să-l apăr. Vrei şi tu să-mi încalci proprietatea?

Tomas se răsuci cu iuţeală inumană şi alţi doi muriră. Martin îl ajunse dintr-o săritură şi îl doborî la pământ, înşfăcându-i mâna care ţinea sabia. Tomas îl împinse cu uşurinţă, sări în picioare şi l-a ridicat de tunică.

— Nu se opune nimeni voinţei mele!

Îl aruncă pe Martin de-a curmezişul luminişului, cum aruncă un copil o creangă. Martin căzu cu o bufnitură dureroasă care îi scurse aerul din plămâni. Dolgan se repezi la el şi îi turnă apă pe faţă. Longbow îşi recăpătă cunoştinţa în ţipetele înăbuşite ale sclavilor Tsurani. Lumina îi dansa nebună în ochi iar imaginile curgeau ameţitoare.

Tomas ucise şi ultimul oştean şi se repezi la sclavii înfricoşaţi ca nişte căprioare prinse brusc în lumină. Tomas decapită un sclav bătrân şi slab iar Martin scoase un ţipăt strangulat, luptând ameţit să se ridice ajutat de Dolgan.

Tomas ridică sabia aurie şi încremeni. Ochii căprui holbaţi de frică ai băiatului de doisprezece ani, ghemuit în aşteptarea morţii, părul negru şi buzele mişcându-se neauzit, i-au oprit braţul. Timpul se dilată şi Tomas văzu o fantomă, spectrul unui prieten uitat.

— Pug?

Durerea îi explodă în minte, opunându-se fiinţei ce încerca să-l copleşească. Cele două voinţe au pornit lupta. Tomas înţepenise, dar tremura, cu sabia sus, aşteptând eliberarea.

— Ucide-l!

— Nu!

— Ei sunt duşmanul. Curmă-le viaţa.

— E un copil! Doar un copil!

Chipul lui Tomas se transformă într-o mască de durere, dinţii se încleştară, muşchii se încordară şi pielea se întinse peste oase. Transpiraţia curgea sub coif, inundându-i obrajii

Martin se ridică clătinându-se, încet, simţind acut fiecare lovitură primită în cădere. Braţul lui Tomas cobora, tremurând mereu mai tare iar băiatul îl privea transfigurat, hipnotizat de mişcarea săbiei.

Sunt Ashen-Shugar! Sunt Valheru! cânta în el o voce prin torentul de mânie, sete de sânge şi avânt războinic. În oceanul de furie, o singură stâncă stătea neclintită.

Sunt Tomas, suna a doua voce slabă, dar calmă.

Valurile de ură izbeau stânca, iar şi iar, acoperind-o şi retrăgându-se doar ca să o inunde din nou. Dar cu fiecare val apa scădea şi stânca apărea din ce în ce mai sus pe nisipul răscolit de furtună. Ceva se nărui în mintea lui Tomas. Cu un bubuit de tunet sunetul epocilor pierdute îi invadă conştiinţa şi văzu licărirea de lumină, ştiind că aceea e calea spre libertate. Se zbătu în valurile negre, ameninţătoare şi sufocante, luptând să-şi ţină capul deasupra apei, auzind vântul ţipând, cântând discordant note acute asurzitoare. Se târa spre lumină când un ultim val îl acoperi, atacul final şi terifiant

ameninţând să-l înghită. *Sunt Ashen-Shugar!*

Apoi ceva se rupse ca o creangă sub povara zăpezii, ca gheaţa iernii crăpând la prima adiere de primăvară. Oceanul negru se retrase, lăsându-l pe pământul tare, o singură stâncă neclintită. *Sunt Tomas.* Punctul de lumină se mări, grăbindu-se să-l învăluie protector.

— Sunt Tomas.

— Tomas!

Clipi văzând luminişul şi băiatul ghemuit. Martin încordase arcul şi-l privea de-a lungul săgeţii.

— Lasă sabia că de nu… pe toţi zeii!… te ucid pe loc!

Piticii înarmaţi îl înconjuraseră, netemători, dar atenţi la forţa şi viteza lui inumană. Calin trăsese sabia şi înainta încet.

După o ultimă licărire de nebunie, privirea lui Tomas se limpezi, sabia îi căzu din mână şi ochii palizi se umplură de lacrimi. Căzu în genunchi cu un geamăt şi se înconjură cu braţele.

— O, Martin, ce-am devenit?

Tathar, însoţit de Ţesători, au intrat în luminişul răsunând de hohotele dureroase ale lui Tomas şi au văzut că toţi elfii plângeau.

— Am simţit, acum câteva clipe, că ţesătura se rupe şi ne-am temut că Valheru s-a întors.

— Iar acum? întrebă Martin, coborând arcul.

— Balanţa s-a înclinat. Valheru e în sfârşit copleşit de latura umană, dar omul începe de-abia acum să simtă greutatea atâtor ani de măcel şi vina de a se fi bucurat când lua viaţa altora. Să vedem dacă poate să reziste agoniei. E posibil ca ea să însemne sfârşitul lui Tomas.

Martin a observat primul schimbarea. Pe chipul lui Tomas nu se mai vedeau trăsăturile ciudate, nici mândria rece iar ochii nu-i mai luceau. Oricum era un om în care experienţele stranii şi dubla conştiinţă lăsaseră urme ce-l diferenţiau de ceilalţi oameni: lobii elfi, ochii palizi. Dar Lordul Puterii, Valheru, Lordul Dragon, nu mai era. Un om ghemuit de durere, cu ochii roşii, bolnav de răul făcut, îi

luase locul.

Sclavii Tsurani tăcuseră, conştienţi că a avut loc un miracol, siguri că viaţa le era cruţată. Martin Longbow îl luă în braţe pe războinicul în alb şi auriu care plângea.

Aglaranna îşi peria părul auriu lung, sperând şi, în acelaşi timp, temându-se de venirea lui Tomas. Strigătele au scos-o pe platformă. Elfi şi pitici veneau către inima Elvandarului, urmaţi de sclavii Tsurani şi Martin Longbow. În mijlocul lor, Tomas ducea de mână un copil ce căsca uimit ochii la frumuseţile din jur.

Aglaranna rămase nemişcată, neîndrăznind să-şi creadă ochilor, temându-se ca priveliştea să nu fie un coşmar născut din speranţele ei.

Tomas lăsă copilul şi o privi cu acelaşi dor ca prima oară la Crydee. O luă în braţe, fără nicio vorbă, încălzind-o cu dragostea lui.

— Implor zeii, îi şopti el, să-mi dea, pentru fiecare clipă de supărare, câte un an în care să-ţi aduc numai bucurii.

28
EMISAR

TRUPELE AŞTEPTAU ÎN TĂCERE.

Coloanele lungi de oşteni, supravegheate de ofiţeri, treceau către Midkemia. Laurie, în robă roşie de preot al lui Turakamu, cu masca tradiţională, era impresionat de obedienţa trupelor, găsind ciudat rigidul cod de onoare a Tsuranilor în care ordinele erau ascultate fără şovăială.

Laurie şi Kasumi ajunseră lângă intrarea în cealaltă lume, încadrându-se în detaşamentul lui Hokanu, promovat Lider de Atac, care se prefăcu că nu-i bagă în seamă.

Păşiră în vidul pâlpâitor şi, după o scurtă strălucire ameţitoare, se treziră în ploaia rece midkemiană. Născuţi într-o lume caldă, oştenii Tsurani îşi înfăşurară mantiile în jurul trupului. După o scurtă perioadă de organizare, au întins tabăra iar cei doi fraţi Shinzawai au intrat în cort urmaţi de Laurie şi au desfăcut repede hainele şi armele midkemiene.

— Lordul Războiului e în Kentosani, dar comandantul adjunct ne cheamă pentru instruire. Apoi plec în patrulă şi vă trec printre linii, zise Hokanu. La prima luptă, raportez că aţi dispărut.

— Stai în cort, Laurie, îl sfătui Kasumi, eşti cel mai înalt preot pe care l-am văzut vreodată.

Nu mai ploua, dar era frig. Laurie tremura şi se întreba ce vor face Tsuranii când va ninge. Bineînţeles, şi-a spus el, vor ignora cu stoicism zăpada, nepermiţându-şi să se lase tulburaţi de un lucru atât de trivial ca apa îngheţată căzând din cer.

Patrula condusă de Hokanu alesese Trecătoarea de Nord, păzită de mai puţine trupe şi se îndreptară mai

spre Est decât trebuia. Tsuranii mergeau în marş forţat şi Laurie se mira de rezistenţa lor. La punctul în care Kasumi urma să se întoarcă, cei doi se schimbară şi tocmai voiau să se despartă de Tsurani când au auzit un zgomot.

— Cred că au trecut, şopti Kasumi. Aşteptăm să traversaţi luminişul şi ne întoarcem.

În clipa aceea norii dezveliră luna, pădurea erupse cu zgomot şi pământul se cutremură de copitele cailor. Călăreţii în armură completă cu lăncile în vânt, trecură în goană peste oştenii surprinşi.

La capătul văii, Laurie îl luă de braţ pe Kasumi, care se abţinea cu greu să nu se întoarcă la fratele său şi porniră spre Est.

A doua zi, mergeau pe drumul spre Zun îmbrăcaţi în cămăşi şi pantaloni de lână şi înveliţi în mantii. Aveau centuri şi cizme din piele de needra, vopsită să pară de vacă, doar armele erau originare de pe Midkemia. Nimeni n-ar fi zis că nu sunt un menestrel şi un mercenar pe care întâmplarea îi adusese pe acelaşi drum. Aşa cum nimeni n-ar fi ghicit că au cu ei o adevărată avere în pietre preţioase.

— S-au mai schimbat lucrurile, comentă Laurie la vederea unei trupe de cavalerie uşoară. Cei din pădure erau Lăncieri Regali din Krondor, iar ăştia poartă culorile de pe Questor’s View. Toate forţele regatului se adună în armata Ducelui. Probabil că au ghicit planul Lordului vostru.

— Oricum, situaţia nu era prea roz cum ni s-a spus nouă. De când a murit Lordul de Minwanabi, Marele Joc s-a complicat şi mai tare. Cred că Lordul Războiului e mai disperat decât arată. Mă întreb, şopti Kasumi după o clipă, dacă Hokanu a scăpat nevătămat.

Era prima oară că pomenea de fratele lui şi trubadurul n-a ştiut ce să răspundă.

La sud de Questor’s View, au oprit să se odihnească armăsarii, făcând şi loc unei coloane de trupe. Kasumi îi

urmărea cu ochi de oştean. Trupele regulate, înveşmântate în roşu, mărşăluiau ordonat, chiar şi detaşamentele auxiliare reuşeau să ţină pasul, urmaţi de convoaiele de aprovizionare.

— Îmi par mai buni decât cei de până acum. Sunt sigur că cei în roşu sunt profesionişti.

— Vin de la Shamata, o garnizoană din Valea Viselor. Acolo se bat mereu cu oştenii-câini keshieni. Ceilalţi sunt mercenari; nu cred că există o bandă de flăcăi mai duri ca ei.

La vederea Mării Amare, s-au oprit uimiţi.

— Corăbii! a exclamat Laurie. O flotă întreagă.

— Unde merg?

— La Ylith. Trebuie că duc provizii.

Au coborât coasta şi au dat pinteni cailor. Situaţia devenea presantă iar succesul depindea de iuţeala cu care urmau să ajungă la Rillanon.

După două săptămâni, intrând pe poarta de miazănoapte a Krondorului, au trecut printre gărzi în negru şi auriu care i-au privit bănuitoare.

— Nu poartă culorile Prinţului, se miră Laurie, iar pe castel flutură stindardul lui de Bas-Tyra.

— Are vreo importanţă?

— N-am idee. Dar ştiu unde putem afla.

O luară printre depozite de mărfuri, pe străduţe dosnice, pe care nu se auzeau decât zgomotele îndepărtate ale portului.

— Ciudat, remarcă trubadurul, de obicei e mare forfotă pe aici.

Şi lui Kasumi i se păru ceva ciudat. Deşi cam mici şi cam murdare, comparate cu oraşele Imperiului, aşezările prin care trecuse, mult mai neînsemnate decât Krondorul, vuiau de lume. În următoarea zonă, străzile înguste şi întunecoase, nu erau populate decât de câţiva trecători: negustori şi femei ducându-se la piaţă şi chiar şi aceştia se mişcau repede, aruncând înjur priviri bănuitoare.

Laurie se opri în faţa unei porţi în spatele căreia se vedea o casă cu trei etaje şi trase de o frânghie. La o fereastră mică apărură doi ochi mijiţi şi o voce a strigat ţâfnoasă:

— Ce treabă aveţi?

— Lucas, tu eşti? întrebă Laurie. De ce ţii călătorii la poartă?

Cu o exclamaţie de uimire, hangiul, înalt, slab şi cu părul încărunţit, coborî şi le dădu drumul în curte.

— Laurie, pungaşule! Câţi ani sunt de când nu te-am văzut? Şase sau şapte? Intraţi şi aveţi grijă de cai, nu sunt decât eu în han şi trebuie să mă întorc repede, până nu mi se fură tot.

Laurie intră, mirat de aspectul dărăpănat al hanului. Grajdul stătea să se fărâme, iar firma de pânză, reprezentând un papagal în zbor, atârna prăfuită şi decolorată.

— Nu înţeleg, zise Laurie descălecând. N-a fost niciodată prea elegant, dar oricum era cel mai decent han din Cartierul Săracilor. Aici aflăm ce se petrece; dacă am învăţat un lucru din peregrinările mele prin Regat, e că trebuie să fii atent când gărzile privesc prea lung la călători. Şi să te duci în locul unde nu se aşteaptă ei să te găsească. În Cartierul Săracilor poţi să te trezeşti cu gâtul tăiat, dar nu vezi niciun oştean de gardă. Şi dacă totuşi vin, omul care încerca să-ţi ia gâtul te ascunde de ei până trec.

— Şi de-abia apoi îţi ia gâtul.

— Înveţi repede, râse Laurie.

Sala mare a hanului era luminată slab de focul căminului. Doar două mese erau ocupate. Kasumi şi Laurie se duseră la tejghea să vorbească cu Lucas.

— Ai vin din Kesh?

— Puţin, dar e cam scump. N-am mai primit nimic din Kesh de când a început războiul.

— Dă-ne două beri.

— Mă bucur că te văd, Laurie. Mi-a fost dor de vocea

ta.

— Dacă îmi aduc bine aminte, ultima oară o comparai cu mieunatul unei pisici.

— Prietenii au cam dispărut, zise Lucas cu o privire aruncată lui Kasumi.

— El e Kenneth, prietenul meu.

— Dacă Laurie garantează pentru tine, e în regulă. Bine ai venit, îi întinse Lucas mâna lui Kasumi.

— Mă bucur să te cunosc.

— Nu eşti din Regat? se încruntă Lucas.

— Ba da, interveni Laurie. Din Valea Viselor.

— Pe mine nu mă interesează, dar ai grijă cu cine vorbeşti. Umblă zvonul că oştenii-câini keshieni vor să profite de tulburări şi să ne atace iar. Şi cum arăţi a keshian... Dar acum două săptămâni au sosit nişte negustori cu vestea că Imperiul Kesh se bate cu vecinii din sud, foştii cetăţeni ai Confederaţiei. Sper că au tras învăţături din prostia de a lupta pe două fronturi odată.

— Venim de departe, zise Laurie şi nu am aflat cum de a ajuns de Bas-Tyra stăpân în Krondor.

— Vă arăt camera, spuse tare Lucas, pornind spre scări, sper să vă placă. Cei doi îl urmară miraţi. În odaia curată, Lucas continuă. Am încredere în tine, Laurie, aşa că nu-ţi pun întrebări. Guy are urechi şi în Cartierul Săracilor, de fapt ţine tot oraşul sub călcâiul lui. Lucas le povesti cum a ajuns Guy stăpân în Krondor. De atunci, cine îndrăzneşte să cârtească, se trezeşte în flota lordului Jessup sau pur şi simplu dispare. A mărit dările şi doar comercianţii de arme sunt plătiţi. Fermierii îşi pierd pământul din cauza taxelor şi nu prea avem ce mânca. Vezi că tinerii sunt luaţi cu forţa în armată, feriţi-vă de echipele de recrutare. Totuşi, râse Lucas, ne-am distrat puţin când a venit Prinţul Arutha.

— Fiul lui Borric? E în oraş?

— A fost iarna trecută, cred că a trecut prin Strâmtoarea Întunericului la venire. A luat-o pe Prinţesă din ghearele lui Guy. Am auzit că s-a întors cu bine la

Crydee.

— Cred că Guy a înnebunit când a auzit.

— Cam aşa ceva, spuse Lucas pierzându-şi zâmbetul. L-a aruncat pe Erland în temniţă, crezând probabil că o forţează pe Anita să cedeze. Acum umblă vorba că Prinţul e pe moarte. Nu se ştie ce va ieşi dacă îşi dă duhul, oraşul îl iubeşte şi Guy are să aibă necazuri. Nu chiar răscoală, dar ceva sabotaje tot fac oştenii rămaşi credincioşi Prinţului. N-aş vrea să fiu în pielea celor trimişi să adune taxele din Cartierul Săracilor.

— Noi mergem spre Est. Cum e drumul?

— Dincolo de Darkmoor nu mai aveţi probleme. Ieşiţi pe poarta de miazănoapte, e mai puţin păzită. Dacă plătiţi, vă scot Glumeţii din oraş.

— Glumeţii? întrebă Kasumi.

— Se vede că nu eşti de prin partea locului. Crema hoţilor. Sunt stăpâni în Cartierul Săracilor şi în port.

— Mulţumesc, Lucas. Acum, spune-mi, ce mai face familia ta?

— Nevastă-mea a murit de febră acum un an, se întristă hangiul, iar băieţii sunt în armată, cu Ducele. E plin oraşul de mutilaţi: şchiopi, orbi… Poartă, săracii, tot tunica militară şi ţi se rupe inima să-i vezi. Sper să nu ajungă şi fiii mei la fel. Acum trebuie să cobor. Masa e gata într-o oră, dar nu mai e ca altădată.

— E greu, oftă Kasumi, să văd ce se întâmplă şi să mai cred că războiul e plin de fapte glorioase.

A doua zi, încercând să iasă din oraş, cei doi fură opriţi de gărzi şi alergaţi până în Cartierul Săracilor. Îi trimiseră vorbă lui Lucas şi acum îi aşteptau pe Glumeţi într-un depozit părăsit. Simţind brusc o mişcare, traseră săbiile şi cineva de sus izbucni în râs. Un băiat de vreo treisprezece ani sări de pe o ladă.

— Mama dă o petrecere.

— Unde ne vom distra grozav, încheie Laurie parola.

— Tu eşti călăuza? se miră Kasumi.

— Mda, Jimmy Dibaciul, la dispoziţia voastră. Altul mai

bun nu există.

— Cum facem?

— Păi, mai întâi plata. O sută de lire fiecare.

— Astea ajung? a scos Kasumi două nestemate.

— Da, zise Jimmy, după ce le-a aruncat o privire de cunoscător. Mai daţi o sută şi vă dau permis regal de călătorie.

— Original?

— Pe cuvântul meu. L-am şterpelit cu mâna mea de la un negustor din Lundland. E valabil încă o lună.

— S-a făcut, spuse Laurie luând documentul.

— Acu', fiţi atenţi. Băieţii au să facă gălăgie să distragă atenţia gărzilor. Când se iau după ei, treceţi repede.

— Putem avea încredere? îi şopti Kasumi lui Laurie cu ochii la puştiul ce pândea printr-o crăpătură.

— Cred că da. Dacă Onorabilul câştiga mai mult predându-ne, ar fi făcut-o de mult. În plus, Glumeţii nu-i prea iubesc pe oamenii lui Guy.

Auzind strigăte, Jimmy fluieră ascuţit şi aşteptă răspunsul.

— Acum! După mine.

Lângă poarta de miazănoapte, nişte indivizi, ce păreau marinari, se luaseră la bătaie. Gărzile încercau să-i despartă, dar, de fiecare dată când reuşeau să scoată un combatant din înghesuială, apărea altul de pe o uliţă întunecoasă şi-i lua locul. Cei trei se lipiră de zidul porţii şi zăriră un singur oştean rămas de pază.

— Ce facem? puse Laurie mâna pe sabie.

— Nu, l-a oprit Jimmy. Dacă tragi sabia, gărzile lasă distracţia şi se iau după voi. Lasă-l în seama mea.

Puştiul o luă la fugă, oprindu-se în faţa oşteanului doar ca să-l izbească în fluierul piciorului.

— Băi, vierme… exclamă garda. A, scoţi şi limba? Lasă că-ţi arăt eu ţie!

Laurie şi Kasumi ieşiră pe poarta goală, încălecară pe caii ce-i aşteptau şi se făcură nevăzuţi.

Darkmoorul era un loc liniştit în comparaţie cu Krondorul. În timp ce mâncau, în hanul de la poalele castelului intră un bărbat într-o robă cafenie, peticită. Era bătrân, încovoiat şi slab ţâr.

— Vă rog, şopti el hangiului, ceva de mâncare.

— Plăteşti?

— Pot să fac vrăji să vă scap de şobolani. Dacă…

— Ieşi afară! N-am de mâncare pentru cerşetori şi magicieni. Şi dacă găsesc laptele acrit, pun câinii pe tine!

Laurie îl luă de braţ pe Kasumi care era prea stupefiat să vadă un magician prost îmbrăcat şi tratat mai rău ca un hoţ. Cum se închise uşa în spatele bătrânului, Laurie sări de la masă, se repezi la tejghea şi scoase câteva monezi.

— Repede o pâine, o bucată mare de carne de vacă şi o ploscă cu vin!

Înşfăcă mâncarea, luă şi o bucată de brânză de pe masă şi se repezi după magician, sub privirile uimite ale lui Kasumi şi ale hangiului. Bătrânul mergea pe drum, sprijinindu-se în toiag.

— Eram în han şi… îi întinse Laurie mâncarea.

— De ce faci asta, trubadurule?

— Am un prieten magician, cel mai bun prieten. Într-un fel îi sunt dator şi… e un fel de răsplată.

Laurie îi strecură în buzunarul mantiei şi câteva nestemate, îndeajuns să nu mai sufere niciodată de foame.

— Poate am auzit de el, cum îl cheamă? întrebă bătrânul.

— Milamber.

— Nu-l cunosc. Unde locuieşte?

— Departe, prietene, se uită Laurie spre apus. Foarte departe.

Valurile reflectau orbitor soarele. Kasumi şi Laurie

priveau de pe punte turnurile ascuţite ale Rillanonului.

— Minunat oraş, zise Kasumi. Nu e mare ca ale noastre, dar cu turlele şi culorile lui pare desprins din poveşti.

— La fel am crezut şi noi, eu şi Pug, când am văzut Jamarul. Poate pentru că era atât de diferit.

Îmbrăcaţi cu cele mai bune straie găsite la Salador, porniră direct către palat unde ofiţerul în purpuriu şi galben din Garda Regală îi măsură din cap până în picioare. Arătau a oameni spălaţi şi nu păreau a fi scrântiţii cu mesaje profetice cu care se confrunta deseori garda, dar nici nu purtau culorile vreunei case nobile.

Neştiind ce să facă, ofiţerul alese calea obişnuită a militarilor: îi pasă unei autorităţi. Stewardul Casei Regale, la uşa căruia au aşteptat mai bine de o oră, avea burtă şi vorbea mândru pe nas.

— Ce treburi aveţi, domnilor?

— Avem un mesaj pentru Rege.

— Da? pufni personajul. Şi de ce n-a venit cu poşta militară obişnuită?

— Du-ne la cineva care poate să ne prezinte Regelui, zise Kasumi care îşi pierduse răbdarea.

— Sunt baronul Gray, se îmbăţoşă grasul. Cu mine trebuie să vorbeşti, omule. N-o deranjez pe Maiestatea Sa pentru orice şarlatan care cere audienţă. Dacă nu mă convingeţi pe mine, pun gărzile să vă arunce în stradă.

Kasumi făcu un pas înainte şi îl înşfăcă de tunică.

— Şi eu sunt Kasumi de Shinzawai. Tatăl meu e Kamatsu, Lord de Shinzawai şi Şef de Război al clanului Kanzawai. Vreau să-l văd pe Regele vostru!

Palid, Lordul Gray nu mai putea să vorbească şi reuşi să dea din cap mecanic până îl slăbi Kasumi din strânsoare.

— Îl aduc pe Lordul Cancelar, îşi aranjă el tunica, într-o încercare zadarnică de a-şi recăpăta demnitatea.

Laurie pândi uşa pe care ieşise, temându-se să nu

cheme totuşi gărzile. Dar în locul oştenilor apăru un bărbat în vârstă.

— Ce e?

— Înălţimea Voastră, a zis Lordul Grey, cred că ar fi bine să vorbiţi cu ei. Vor să-l vadă pe Rege.

— Sunt Ducele Caldric, Cancelarul Regal. Ce mesaj aveţi pentru Maiestatea Sa?

— Aduc o propunere din partea Împăratului Imperiului Tsurannuani, a spus Kasumi.

Regele stătea în balcon, deasupra râului folosit iniţial pentru apărare, peste care se arcuiau poduri graţioase. Se juca cu o minge aurie, dar părea atent la vorbele lui Kasumi, care îi descria în detaliu propunerile de pace ale Împăratului. Kasumi înmână Ducelui Caldric pergamentele aduse şi încheie:

— Maiestatea Ta, propunerile Împăratului sunt explicate clar şi în aceste documente, puteţi să le studiaţi în voie. Când doriţi să răspundeţi, vă stau la dispoziţie.

Rodric tăcea. Curtenii începuseră să se privească îngrijoraţi. Kasumi dădu să mai spună ceva, când Regele ieşi din amorţeală.

— Mă amuză să-i văd pe supuşii mei, mişunând ca furnicile. Mă întreb câteodată ce-or fi gândind şi cum îşi duc existenţa lor neînsemnată. Ştiţi, se întoarse el către cei doi, aş putea să ordon să li se ia viaţa. Doar să aleg pe cineva din balcon. Să le zic gărzilor: „Îl vedeţi pe individul ăla în albastru? Tăiaţi-i capul!”. Iar gărzile mi-ar da ascultare, doar sunt Rege, nu?

Pe Laurie îl trecură fiori reci. Era mai rău decât în cele mai negre coşmaruri ale lui. Regele părea că n-a auzit nimic din ce îi spusese Kasumi.

— Dacă ratăm misiunea, i-a şoptit Kasumi în limba Tsurani, unul din noi trebuie să se întoarcă la tata cu veştile.

— Ce e asta? a ţipat Regele. Nu mai şoptiţi! Numai necredincioşii vorbesc în şoaptă. Dar, lasă că ştiu care

sunt, am eu grijă să-i aduc în genunchi în faţa mea, cum a fost şi trădătorul de Kerus înainte să fie spânzurat. I-aş fi spânzurat şi familia, dar au fugit în Kesh. Voi credeţi că mă păcăliţi cu documentele şi cu vorbele voastre mincinoase? Orice prost vede că sunteţi spioni!

Îngrijorat, Ducele Caldric încercă să-l potolească pe Rege. Gărzile îşi mutau greutatea de pe un picior pe altul, jenate. Regele îl împinse pe Caldric şi ţipă isteric:

— Sunteţi agenţi ai trădătorului de Borric! El şi unchiul meu complotează să-mi ia coroana. Dar i-am pus la punct. Erland e mort... adică e bolnav, de-aia l-am trimis pe credinciosul meu Bas-Tyra să conducă Krondorul, până se face Erland bine. Mă scuzaţi, îşi domoli el vocea, nu mă simt bine. Mai vorbim mâine. Dădu să plece dar se întoarse. De ce voiaţi să mă vedeţi? Pace? Foarte bine. Războiul e îngrozitor. Trebuie să se termine, să mă apuc iar de construit.

— Veniţi după mine, zise Cancelarul când au rămas singuri. I-a condus în grabă prin palat într-un dormitor cu două paturi. N-aţi sosit într-un moment propice, vedeţi şi voi că Regele e... bolnav. Sper ca mâine să fie în stare să priceapă mesajul. Vă rog, staţi aici până vă cheamă, vă trimit eu ceva de mâncare.

În acea noapte, un strigăt îi trezi brusc. Se repeziră la fereastră de unde îl văzură pe Rodric, în cămaşă de noapte pe balcon, împungând plantele cu sabia.

— Asasinii! ţipa regele. Prindeţi-i!

Pajii trăgeau de el să-l bage înapoi în cameră şi gărzile mişunau prin grădină, scormonind tufişurile.

— L-au blestemat zeii, comentă Kasumi. Trebuie că vă urăsc naţia.

— N-au zeii niciun amestec, surâse amar Laurie. Cred c-ar fi mai bine s-o ştergem, să vorbim cu Ducele Borric. Nu cred că Maiestatea Sa mai e capabilă să negocieze probleme delicate.

— E în stare Ducele să pună capăt războiului?

— Sper, mormăi Laurie prin mânecile tunicii. Dacă

lorzii de aici nu fac nimic, vom avea război civil. Ar fi bine mai întâi să terminăm cu voi, înainte să o luăm de la capăt cu luptele. Sper să găsim o corabie care pleacă odată cu fluxul. Dacă Regele închide portul, suntem prinşi aici şi e cam mult de mers înot.

— Foarte bine, zise Cancelarul Regal, deschizând uşa şi văzându-i gata îmbrăcaţi. Aveţi capul pe umeri, cum am sperat. Regele a dat ordin ca spionii să fie executaţi.

— Ne crede spioni? s-a mirat Laurie.

— Cine mai ştie ce crede Maiestatea Sa? Ducele se aşeză obosit pe un scaun. Mai suntem câţiva care încercăm să-l calmăm, dar devine din ce în ce mai dificil. Boala e incurabilă. Şi eu pot să mă trezesc într-o zi în faţa spânzurătorii.

— Şi atunci, ce mai aştepţi, Înălţimea Ta? a întrebat Kasumi. De ce nu vii cu noi la Ducele Borric?

— Sunt nobil al Regatului şi el e Regele meu. Trebuie să-mi fac datoria şi să-l împiedic să facă rău naţiunii, chiar cu preţul vieţii, şi nu pot să ridic mâna asupra lui sau să-i ajut pe trădători. Nu ştiu cum stau lucrurile în lumea ta, însă locul meu e aici.

— Înţeleg. Şi eu aş proceda la fel. Eşti un om curajos, Duce Caldric.

— Sunt un om obosit, se ridică cancelarul. Regele doarme acum, am chemat doctorii şi i-am dat cu mâna mea ceva de dormit. Nu bea de la altcineva, se teme de otravă. Când se trezeşte, ar fi bine să fiţi deja pe corabie. Îi spun eu peste vreo două zile de vizita voastră, dacă nu-şi mai aminteşte.

— E adevărat că a murit Prinţul Erland? întrebă Laurie.

— Da, acum o săptămână. Era de aşteptat, în temniţa aia rece. Acum Borric e urmaş la tron, Rodric nu are copii, nici măcar nu s-a căsătorit. Spuneţi-i lui Borric că soarta Regatului e în mâinile lui. Şi mai spuneţi-i să nu-şi facă griji pentru mine, e posibil să fiu mort când ajunge

el la Rillanon. Ar fi mai bine aşa, n-am să fiu nevoit să lupt cu cei care se ridică împotriva stindardului regal.

Caldric deschise uşa şi ordonă celor două gărzi să-i ducă în port.

— Căutaţi *Rândunica Regală* şi daţi-i căpitanului mesajul acesta, le întinse el un pergament. Vă duce la Salador şi de acolo aveţi sprijinul Armatelor Regatului să ajungeţi la Duce.

Aruncând o ultimă privire peste umăr, Laurie văzu chipul obosit şi îngrijorat al Cancelarului şi se gândi că n-ar schimba, pentru nimic în lume, locul cu el.

Caii urcau dealul suflând greu, acoperiţi de spume. Cu ajutorul permisului regal, străbătuseră distanţa în mai puţin de o lună şi acum se apropiau, în sfârşit, de tabăra Ducelui.

Lordul Războiului lansase ofensiva şi după bătălii crâncene, care duraseră mai bine de două săptămâni, forţele Regatului se retraseră din faţa celor zece mii de Tsurani veniţi de curând de pe Kelewan. Regatul pierduse teritorii şi Tsuranii stabiliseră un cap de pod dincoace de Trecătoarea de Nord. Drumul către Elvandar, Crydee şi pitici era blocat de duşmani şi nu se mai ştia nimic de ei, căci porumbeii se pierduseră.

Armatele Vestului se repliau şi le-a fost destul de greu celor doi să dea de tabăra Ducelui.

Din cortul mare de comandă ieşi un tânăr înalt, blond, purtând tunică din Crydee, urmat de un magician solid, de un bărbat cu o cicatrice pe obraz şi de un nobil cărunt îmbrăcat în armură. Laurie se întrebă dacă sunt prietenii de care îi vorbise Pug, dar n-avu timp să zică nimic, căci oşteanul cel blond se opri în faţa lui.

— Aduc un mesaj pentru Ducele Borric, spuse trubadurul.

— Poţi să mi-l dai mie, surâse trist tânărul, sunt Lyam, fiul Ducelui.

— Nu vreau să te jignesc, Înălţimea Ta, dar trebuie să vorbesc cu Ducele în persoană. Aşa mi-a spus Ducele

Caldric.

La auzul numelui cancelarului, Lyam ridică pânza cortului şi îi pofti înăuntru. În prima despărţitură se afla o masă cu hărţi şi un vas cu jăratec, iar în a doua un bărbat cărunt zăcea pe o saltea.

Avea faţa palidă, buzele vinete şi respira greu, înfăşurat în bandaje de la gât în jos. Un preot cu părul alb îl supraveghea îndeaproape.

— Ce e? a întrebat el în şoaptă.

— Mesaj de la Caldric.

— Dă-mi-l mie, spuse nobilul. Omule, sunt Brucal. Cu Borric rănit, sunt acum comandant al armatei.

— N-am scris nimic, Înălţimea Ta. Ducele Caldric a spus să vi-l prezint pe Kasumi de Shinzawai, emisar al Împăratului din Tsurannuani, care aduce o propunere de pace.

— Pace, în sfârşit? întrebă Lyam.

— Nu, din păcate. Ducele a zis să vă spun că Regele e nebun şi de Bas-Tyra l-a ucis pe Erland ţinându-l în temniţă. Doar Lordul Borric mai poate salva Regatul.

— Înseamnă că zvonurile erau adevărate, şopti Brucal vizibil tulburat. Erland a fost într-adevăr prizonierul lui Guy. Lyam, ştiu că eşti îngrijorat pentru Borric, dar trebuie să fii tare. În curând vei fi Duce de Crydee şi moştenitor al tronului. E o sarcină grea, ştiu, însă toţi din Vest te vor urma. Nu ne-am omorât niciodată de dragul Estului, iar acum, cu Guy pe tronul Krondorului, nici atât. E clar că Bas-Tyra vrea să fie Rege. Trebuie să decizi dacă pornim războiul civil.

29
DECIZIE

ORAŞUL DIVIN SE ÎMBRĂCASE DE SĂRBĂTOARE.

Pe toate clădirile fluturau stindarde şi lumea ieşise pe străzi să arunce cu flori în calea nobililor ce mergeau spre arenă în litiere cărate de sclavi. În ziua aceea, toată lumea îşi uitase grijile.

Totuşi, o persoană îngândurată tocmai sosea, în ultimul sunet al gongului. Milamber traversă galeria centrală, printre nobilii care se grăbiră să-i facă loc, şi se aşeză lângă Hochopepa şi Shimone care-i opriseră un scaun. Alături se afla tribuna Partidului Imperial. În arenă, piticii din Tsubar – aşa numitul Tărâm Pierdut de dincolo de Marea Însângerată – se luptau cu nişte insecte uriaşe, asemănătoare cu cho-ja, dar lipsite de inteligenţă. Bătălia era comică, pentru că piticii mânuiau nişte săbii de lemn iar mandibulele creaturilor nu provocau răni serioase. Nobilii de mâna a doua şi oamenii simpli râdeau de spectacol, în aşteptarea mărimilor Imperiului. În Tsurannuani, la un anumit nivel social, întârzierea era considerată o virtute.

— Păcat c-ai întârziat, zise Shimone. A fost o luptă interesantă.

— Credeam că n-a început încă măcelul, a zis sec Milamber.

— N-a început, a zis Hochopepa, mestecând nuci prăjite în uleiuri dulci, dar ştii că Shimone e un fan al jocurilor.

— S-au luptat ofiţeri tineri cu arme de antrenament, lupta Primei Răni se zice că aduce onoare clanului şi familiei lor…

— Ca să nu mai vorbim de banii din pariuri, l-a

întrerupt Hochopepa.

În timp ce Shimone descria lupta, Milamber se uită în jurul arenei, observând stindardele marilor familii: Keda, Minwanabi, Xacatecas, Anasati şi remarcând lipsa culorilor Shinzawai.

— Pari preocupat, Milamber.

— Înainte de plecare am primit vestea că în Înaltul Consiliu s-a introdus o moţiune de abolire a sclaviei ca formă de plată a datoriilor şi una de modificare a taxelor pe terenuri. Mesajul venea de la Lordul Keda şi n-am reuşit să pricep de ce l-a trimis, până mi-a mulţumit că i-am oferit conceptul de reformă socială cu care a lucrat. M-a uimit.

— Dacă erai tot atât de greu de cap şi ca învăţăcel, râse Shimone, nu căpătai niciodată roba neagră.

— Faci valuri cu discursurile din Comunitate despre răul social şi cauzele lui şi te uimeşte că te aude cineva? întrebă Hochopepa.

— Ce-am spus în Consiliu era pentru urechile confraţilor.

— Ei şi? Un magician a vorbit cu cineva din afară.

— Ce-aş vrea eu să ştiu, spuse Shimone, e cum a ajuns pachetul de reforme, prezentat în Înaltul Consiliu de clanul Hunzan, să aibă numele tău?

— Unul din tinerii artişti angajaţi să-mi picteze casa e din familia Tuclameckla, a răspuns jenat Milamber. Am discutat într-adevăr despre deosebirile dintre valorile culturale şi sociale ale Regatului şi Imperiului, dar numai ca urmare a conversaţiilor despre diferenţele între stilurile artistice.

Hochopepa se uită spre cer, parcă cerând îndrumare divină.

— Când am auzit că Partidul pentru Progres – care de altfel e dominat de clanul Hunzan şi în care Tuclameckla e cea mai puternică familie – te-a citat ca sursă de inspiraţie, nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Acum văd că ai creat sau influenţat multe din problemele care

frământă Imperiul. Spune-mi, a zâmbit el, e adevărat că Partidul pentru Progres vrea să-şi schimbe numele în Partidul lui Milamber?

Shimone a râs şi Milamber s-a uitat lung la Hochopepa.

— Katala zice că e amuzant când mă supăr din cauza asta. Crezi ce vrei, dar vreau să ştie toată lumea că nu asta mi-a fost intenţia. Am făcut doar nişte observaţii şi ce face Partidul pentru Progres sau clanul Hunzan e treaba lor.

— Dacă un personaj cunoscut ca tine vrea să evite astfel de lucruri, ar trebui să ţină gura închisă.

— Bine, Hocho, îmi asum vina. Totuşi cred că Imperiul nu e încă pregătit pentru schimbări.

— Ţi-am auzit argumentele, interveni Shimone. Nu e momentul şi nici locul pentru dezbateri. Ştii că mulţi din Consiliul nostru sunt ofensaţi de amestecul tău în probleme considerate politice. Eu înclin să-ţi susţin opiniile, sunt proaspete şi progresiste, dar vezi că-ţi faci duşmani.

Trompetele şi tobele anunţară sosirea Partidului Imperial. Oamenii din Tsubar şi insectele fură alungaţi din arenă şi îngrijitorii se repeziră să niveleze nisipul cu greblele. La al doilea anunţ, intrară heralzii în alb, cu trompete făcute din coarne uriaşe de animal, care se încolăceau peste umeri şi se terminau deasupra capului. Apoi îşi făcu apariţia garda de onoare a Lordului Războiului, în armuri şi coifuri din piele de needra decolorată. Aveau platoşe şi coifuri tivite cu aur strălucind în soare. Hochopepa mormăi ceva despre irosirea metalului preţios.

— Almecho, Lord al Războiului! a anunţat heraldul şi personajul a intrat, urmat de suită. Printre ei se aflau şi câteva Robe Negre – căţeii Lordului cum îi numeau cei din Comunitate – în frunte cu cei doi fraţi Elgahar şi Ergoran.

— Ichindar, al Nouăzeci şi Unulea Împărat!

Preoţii celor douăzeci de ordine religioase îl însoţeau

pe Împărat. Mulţimea izbucni în urale interminabile. Milamber se întrebă dacă poporul, în dragostea lui sinceră faţă de Împărat, îl va susţine pe acesta într-o eventuală confruntare cu Lordul Războiului. Nu-l vedea pe Almecho părăsind umil şi de bunăvoie postul de şef al Înaltului Consiliu.

— Se pare, remarcă Shimone, că Luminii Cerului nu i se potriveşte viaţa petrecută în contemplaţie. Ce să faci cu preoţii şi cu fetele alea prostuţe alese pentru frumuseţe şi nu pentru calitatea conversaţiei? Cred că se plictiseşte îngrozitor.

— Mulţi ar vrea să fie în locul lui, a râs Milamber.

— Uit mereu că erai matur când ai fost ales, şi mai ai şi nevastă.

— Lordul anunţă ceva, le atrase atenţia Hochopepa.

— Zeii au binecuvântat Tsurannuani! se ridică Almecho. I-am înfrânt pe barbari. Armatele noastre sărbătoresc victoria! În curând, tot tărâmul numit Regatul, va fi la picioarele Luminii Cerului, se înclină el spre Împărat.

Fără să vrea, Milamber vru să se ridice. Hochopepa îl prinse de braţ.

— Eşti Tsurani!

— Mulţumesc, Hocho, mă pierdusem cu firea, îşi reveni Milamber.

— … şi ca dovadă a devoţiunii noastre pentru Lumina Cerului, aceste jocuri au loc în onoarea lui!

— Împăratul nu pare prea încântat, a remarcat Milamber.

— Ai dreptate, ceva îl deranjează, deşi nu o arată.

Milamber n-a spus nimic, cu toate că ştia de ce: victoria submina iniţiativa de pace a Roţii Albastre şi întărea poziţia lui Almecho.

În arenă intraseră luptătorii dar Milamber îşi concentră toată atenţia pe Împărat. Tânăr, până în treizeci de ani, inteligent. Avea părul lung până la umeri şi fruntea înaltă. Se întoarse să discute cu un preot şi ochii îi luciră

verzi în direcţia lui Milamber. Care va să zică, gândi magicianul, ştii de implicarea mea în planul de pace.

— Uite, îi atrase Hochopepa atenţia, începe o luptă în care ultimului rămas i se cruţă viaţa.

— Ce-au făcut?

— Ca de obicei: furturi mărunte, nerespectarea ordinelor, devoţiuni fără aprobarea templelor, mărturie falsă, neplata taxelor şi altele de genul ăsta.

— Şi delictele grave?

— Crima, trădarea, lovirea stăpânului, sunt crime de neiertat. Ăştia de aici luptă cu prizonierii de război care au refuzat sclavia. Infractori minori. N-avem ce vedea.

Prizonierii erau într-adevăr amărâţi, bolnavi şi bătrâni. Goi, cu excepţia unor cingători, ţineau stângaci armele şi scuturile necunoscute şi au fost primii ucişi, pe nisip rămânând cei mai în formă. Lupta se învioră şi în final rămaseră trei luptători. Mulţimea se trezi din amorţeală, izbucnind în aplauze când unul din ei mai scăpă de un oponent.

— Idiotul! a exclamat Shimone. N-a văzut că celălalt era mai bun. Trebuia să-l ucidă primul.

Milamber se îngrozi. Shimone era, după Hochopepa, cel mai bun prieten al lui şi totuşi, cu toată educaţia şi înţelepciunea lui, ţipa după sânge ca ultimul golan din tribuna gloatei. Milamber nu era, cât ar fi încercat el să devină Tsurani, entuziasmat de moartea altora.

— Sunt sigur că era prea ocupat să-şi bată capul cu tactica, replică el, dar Shimone, atent la luptă, nu observă ironia.

Gloata urla fericită şi arunca monezi în arenă, ca învingătorul să se poată întoarce acasă cu ceva bani pentru început.

— Hocho, ai văzut pe cineva din familia Shinzawai?

— Nu, şi nici nu e de mirare. Nu sunt în graţiile Lordului. Am auzit că îi suspectează, în ciuda ajutorului neaşteptat al clanului la efortul de război.

Odată terminate luptele pe perechi, asupra arenei se lăsă tăcerea. Douăzeci de luptători midkemieni, cu trupurile unse, intrară în arenă înarmaţi cu plase, frânghii, cuţite lungi şi lănci. Apoi porţile duble se deschiseră şi pe nisip apăru o oroare cu şase picioare, acoperită cu solzi, de mărimea unui elefant midkemian, cu colţi lungi şi gheare ascuţite. Din doi paşi, harulthul strivi un om sub labe şi îl mâncă dintr-o înghiţitură, întorcându-se cu o agilitate surprinzătoare spre oştenii care desfăcură plasele, prinzându-l. Dar lăncierii nu izbutiră să străpungă pielea groasă a animalului, aşa că, după ce-au schimbat câteva cuvinte, doi dintre ei alergară spre coada creatorii şi se urcară pe ea. Monstrul nu reacţionă imediat, ocupat să devoreze a doua victimă. Apoi se scutură puternic şi unul dintre luptători căzu. Harulthul îl înghiţi imediat în timp ce al doilea prizonier s-a căţărat pe spatele lui şi a înfipt cuţitul între două vertebre, secţionându-i măduva.

Stadionul izbucni în urale când picioarele din spate ale creaturii s-au prăbuşit. Harulthul scoase un răget de durere, încercând să-l înşface pe oştean. Dar avea gâtul prea scurt şi omul se căţără mai sus, clătinându-se şi înfipse iar cuţitul. Picioarele de la mijloc se prăbuşiră şi prizonierul fu aruncat la pământ. Toţi luptătorii se repliară în aşteptare, însă în câteva minute creatura muri zvârcolindu-se.

Doar trei oameni fuseseră omorâţi. Arena aplaudă frenetic, nebăgată în seamă de luptătorii epuizaţi, care s-au târât indiferenţi spre ieşire. Doar omul care se urcase pe spatele animalului a reacţionat, începând să plângă.

— De ce e trist? se miră Shimone. A obţinut o mare victorie.

— Pentru că e frânt, înfricoşat şi i s-a făcut scârbă, s-a străduit Milamber să răspundă calm. Pentru că ştie că a fost în zadar. Va trebui să lupte iar cu alţi monştri, poate chiar cu prieteni din lumea lui. Şi până la urmă tot va

muri. Puteam să fiu şi eu acolo. Sunt oameni, au familii, au iubit, au râs… acum aşteaptă moartea.

— Prea pui la suflet, a dat Hochopepa din mână.

Bolnav de durere şi scârbă, Milamber îşi camuflă emoţiile.

Va rezista până la capăt, are să demonstreze că e Tsurani.

Trompetele anunţară ultima luptă a după-amiezii. În arenă au intrat doisprezece luptători mândri, îmbrăcaţi în armuri de piele, cu coifuri colorate şi încheieturile mâinilor prinse în ţinte. Milamber i-a recunoscut; îi văzuse pe turn, erau Thurili, descendenţii Călăreţilor-Şerpi, singurii care rezistaseră Imperiului, singurii care îi ţinuseră pe Tsurani în şah, obligându-i să se aşeze la masa tratativelor. Oameni înalţi, ca urmare a neinterferării cu celelalte rase, pe care le considerau inferioare, erau cei mai buni luptători de munte de pe Kelewan.

Din celălalt capăt al arenei au intrat midkemienii în armuri făcute de meşterii Tsurani. Probabil că armele şi scuturile lor erau prea preţioase şi prea lipsite de culoare pentru spectacol.

— Războinicii Confederaţiei Thuril, strigă Heraldul, au violat tratatul de pace şi au fost alungaţi de poporul lor. Se vor lupta până la ultimul cu captivii midkemieni.

Trompetele au sunat iarăşi şi oştenii au ridicat armele. Dar un Thuril se desprinse din formaţie şi spuse ceva, privind dispreţuitor spre tribune.

Se ţineau jocuri şi pe Midkemia, se gândi Milamber, dar oamenii erau profesionişti şi nu se luptau până la moarte. Existau şi dueluri, însă pe motive personale şi doar atunci când disputa nu se putea rezolva paşnic. Pe Kelewan însă, totul nu era decât o risipă de vieţi umane în folosul nobililor plictisiţi, avizi de senzaţii tari.

Oşteanul Thuril continua să le vorbească midkemienilor, arătând spre gloata din tribune. Unul din ei a scos coiful, lăsă sabia şi spuse ceva compatrioţilor,

care aruncară armele. Spectatorii au început să murmure.

— Ce porcărie, zise Shimone. Thurilii nu se luptă între ei, şi se pare că nu se vor lupta nici cu barbarii; am văzut odată cum, după ce şi-au ucis oponenţii, au ucis şi gărzile trimise să-i forţeze să se lupte unul cu altul. Până la urmă i-au omorât arcaşii de pe ziduri. Atunci mulţimea l-a sfâşiat pe directorul jocurilor şi s-a răsculat. Peste o sută de spectatori şi-au pierdut viaţa.

Cel puţin, se gândi Milamber, n-are să-i vadă pe compatrioţii Katalei măcelărindu-se. Însă gloata începu să fluiere dezamăgită. Lordul Războiului se albi la faţă şi se ridică.

— Să înceapă lupta!

În arenă au intrat gărzi înarmate cu bice şi au început să-i lovească pe luptătorii nemişcaţi. Milamber simţea fiecare lovitură, amintindu-şi de mlaştini şi în el se născu o mânie rece. Mulţimea urla; nu veniseră să vadă oameni biciuiţi. Spectatorii începură să arunce dispreţuitori cu monezi mărunte şi hârtii. Unul din soldaţii de gardă îşi pierdu răbdarea şi biciui un Thuril peste faţă. Războinicul sări la el şi îl înşfacă de gât. Toate bicele se abătură asupra lui, dar el nu i-a dat drumul până nu l-a omorât.

Un midkemian a reacţionat primul, ridicând o sabie şi ucigând un Tsurani. În câteva minute, toate gărzile muriseră, după care prizonierii au aruncat iarăşi armele, spre admiraţia lui Milamber.

— Am o presimţire urâtă, şopti Hochopepa. Mi-e teamă că Almecho nu e prea încântat de refuzul prizonierilor de a muri pentru Lumina Cerului. S-a terminat cu distracţia pregătită pentru el.

— Blestemată distracţie! se răsti Milamber cu privirea arzând. Şi blestemaţi cei care se bucură de ea!

În boxa imperială, Almecho vorbea cu şeful gărzii. Milamber se abţinu cu greu să nu-l trimită pe Lord în arenă să vadă cum se descurcă împotriva celor care refuzau să moară la ordinele lui.

— Nu, nu cu arcaşi, zise Almecho, nu merită o moarte onorabilă.

Lordul şopti ceva unui magician de lângă el şi acesta s-a ridicat, începând să incanteze. Gloata amuţi şi aerul se încărcă de tensiunea magiei. Prizonierii căzură la pământ.

— Legaţi-i! a strigat Almecho. Ridicaţi o platformă şi la spânzurătoare cu ei!

— Nu! Sunt războinici! a urlat mulţimea. Nu e onorabil!

Deşi Prizonierii nu le făcuseră cheful, Tsuranii ştiau că moartea prin spânzurătoare e lipsită de onoare, rezervată criminalilor de rând. Almecho s-a întors ca o fiară dezlănţuită spre spectatori, dar numai cei de lângă boxa imperială au tăcut.

— Ca de obicei, nu se poate abţine, oftă Hochopepa. Nu câştigă nimic cu asta în Înaltul Consiliu. S-a întors spre Milamber şi a amuţit la vederea expresiei lui.

— Milamber, nu!

— Ai grijă de Împărat, zise Milamber, ridicându-se şi pornind spre boxa imperială.

„Nu sunt Tsurani!” se hotărî Milamber. „Nu pot îngădui aşa ceva.” Pentru prima oară de la îmbrăcarea robei negre, cele două faţete ale personalităţii lui se armonizaseră, confruntate cu un rău comun celor două societăţi, inundându-i fiinţa cu o certitudine clară.

— Cu sabia! Cu sabia! intona ritmic mulţimea, sporind furia încă ţinută în frâu a sclavului devenit magician.

Oştenii şi tâmplarii năvăliseră în arenă şi îi legau pe prizonierii inconştienţi. Tinerii nobili Tsurani din rândurile de jos ale tribunelor voiau să sară pe nisip, să se lupte pentru dreptul prizonierilor de a muri onorabil. Se bătuseră în război cu ei şi i-ar fi ucis oricând pe câmpul de luptă, dar nu voiau să-i vadă umiliţi.

Un val negru de tristeţe, mânie şi ură îi inundase fiinţa. Mintea îi ţipă de revoltă, împotriva voinţei lui şi, pentru a treia oară în viaţă, litere de foc i-au apărut înaintea ochilor. De data aceasta, prinse momentul şi plonjă în

fântâna de putere nou descoperită în sine, ridică mâna dreaptă şi din ea ţâşni o rază orbitoare de energie albastră, care îi împrăştie pe Tsuranii din arenă ca frunzele uscate în bătaia vântului. Mulţimea tăcu şi deasupra arenei se lăsă o tăcere grea, aproape palpabilă. Toate privirile se întoarseră către Milamber şi cei de lângă el s-au tras înapoi înfricoşaţi.

— Ajunge!

Hochopepa şi Shimone au fost singurii care au reacţionat, repezindu-se către Împăratul încremenit. Într-o clipă dispărură toţi trei în bâzâitul teleportării.

— Cine îndrăzneşte? răcni Almecho.

— Eu! Ajunge! Nu va mai muri nimeni pentru distracţia voastră!

— Cu ce drept? a ţipat Almecho.

— Cu dreptul de a acţiona după cum socotesc că e bine. Gărzi, dezlegaţi prizonierii! Sunt liberi.

— Cum doreşte Supremul, răspunse imediat şeful gărzii.

— Stai pe loc! şuieră Almecho.

Mulţimea îşi trase răsuflarea în faţa spectacolului unic în istoria Imperiului: confruntarea dintre un magician şi Lordul Războiului.

— Cuvântul meu e lege! a strigat Milamber. Du-te!

— Încâlci legea! s-a împotrivit Almecho. Nimeni nu poate elibera sclavii!

— Eu pot! Sunt în afara legii!

Almecho a tresărit şi s-a dat înapoi, ameţit. Niciodată nu fusese un Lord umilit în public ca acum.

— Eşti un trădător! se ridică un magician de lângă el. Vrei să subminezi puterea Lordului şi să arunci Imperiul în haos!

Vecinii celor doi magicieni au ieşit brusc din încremenire şi au părăsit locurile. Milamber l-a privit pe căţelul lui Almecho cu dispreţ.

— Vrei să ne confruntăm puterile?

— Distruge-l, a mârâit Almecho.

Milamber ridică braţele încrucişate şi un nimb auriu îl învălui imediat, respingând mingea de foc albastru trimisă de Ergoran. Se încordă şi rupse barierele dintre conştient şi rezervorul ascuns de energie, în sfârşit cunoscut în întregime, sursa puterii sale de Robă Neagră, stăpână a Căii Superioare, neîngrădită de învăţăturile niciuneia din cele două lumi.

Bătu din palme şi tunetul răsună asurzitor, eliberând energia într-un vârtej de forţe înălţându-se săgeată deasupra lui. Fântâna se întinse acoperind întreaga arenă ca o cupolă şi cerul explodă orbitor, ca să se întunece brusc, văl negru acoperind soarele. Vocea lui Milamber răsună clar peste tribune.

— Chiar dacă trăiţi de secole aşa, n-aveţi nicio scuză. Toţi sunteţi vinovaţi!

O parte din magicieni şi din spectatori părăsiră arena. Mulţi însă au rămas în public, din curiozitate sau crezând că spectacolul e pus la cale special pentru distracţia lor.

— Voi, care vă bucuraţi de moartea şi suferinţa altora, să vedem cum înfruntaţi distrugerea!

Milamber ridică o mână şi vântul se potoli. Spectatorii se repeziră spre ieşiri, călcându-se în picioare.

— Tremuraţi, căci sunt Puterea! Un sunet ascuţit se născu din fiinţa lui şi aerul se cutremură. Vânt! a strigat magicianul şi o vijelie tăioasă, purtând iz de mortăciune şi gemete de groază, s-a abătut îngheţată asupra arenei. Din norii mocirloşi, răsucindu-se la mişcarea mâinii lui, scăpărară fulgere. Milamber pulsa într-o lumină spectrală, în centrul furtunii.

— Ploaie!

Apa curse din hăurile cerului, întâi într-o bură uşoară, ce se transformă imediat în torent şi apoi în diluviu. Cascadele izbeau spectatorii, doborându-i la pământ, înecându-i în pânza de apă.

Magicienii rămaşi încercau să contracareze vraja, dar nu puteau şi cădeau leşinaţi de efort. Ergoran şi Lordul Războiului încremeniseră pe loc, cu mintea goală,

incapabili să reacţioneze.
— Foc! bubui Milamber.
Norii se aprinseră în flame colorate străbătute de fulgere zdrenţuite. Picăturile arzătoare umplură aerul cu duhoarea cărnii omeneşti mocnind înăbuşit sub jarul focului magic şi cu izul pătrunzător al fricii.
— Pământ!
Solul începu să tremure cu o huruială furioasă şi pământul se ondulă ca valul mării în furtună. Arena uriaşă se scutură, dărâmând statui şi rupând porţi. Animalele din cuşti sfărâmară uşile, repezindu-se peste nisip, urlând în ploaia de foc, ucigând la întâmplare spectatorii căzuţi. Arena însăşi plânse în zgomotul pietrelor antice desprinse din mortar. Întregul stadion se dărâmă ridicând nori de praf măturaţi de vântul ce înăbuşea strigătele. Lumea întreagă părea gata să se prăbuşească.
Milamber bătu din palme şi brusc haosul se opri. Soarele strălucea pe cerul senin şi dinspre răsărit sufla un vânt uşor.
Tăcerea care a urmat a fost la fel de asurzitoare ca şi haosul. Lordul Războiului rămăsese în picioare, palid şi plin de arsuri, holbându-se înnebunit, un om în care teroarea luase locul oricărui alt simţământ. Milamber ridică braţele şi Almecho se prăbuşi îngrozit. Dar magicianul bătu din palme şi dispăru.

Katala se juca pe înserat cu William în grădina înmiresmată şi-i vorbea în limba Midkemiei. Milamber apăru brusc, fără a-şi mai anunţa sosirea cu gongul.
— Ce s-a întâmplat?
— Îţi spun mai târziu. Ia-l pe William şi să plecăm repede.
— Tati! l-a tras copilul de robă. Milamber l-a luat în braţe.
— Plecăm într-o călătorie în lumea mea. Trebuie să fii

curajos şi să nu plângi.

Puştiul ţuguie buzele. Dacă tatăl lui îi spunea să nu plângă, înseamnă că avea de ce. Copilul dădu din cap, înghiţindu-şi lacrimile.

Netoha apăru în fugă însoţit de Almorella. Fosta sclavă, cea mai bună prietenă a Katalei, a simţit că se întâmplase ceva.

— Plecaţi?

— Trebuie; îmi pare rău, a răspuns Milamber. Am vrut să vă asigur viitorul şi am întocmit documentele necesare, sunt în camera mea de lucru, sigilate cu ceară neagră. Ştiu că ţineţi unul la altul. Almorella, Netoha îţi va fi un soţ bun. Aveţi grijă de casă, totul e al vostru, în afară de păşunea de jos; i-am lăsat-o lui Xanotis, păstorul. După ce plecăm, ardeţi repede toate pergamentele sigilate cu roşu. Sub nicio formă să nu le deschideţi, sunt foarte periculoase. Restul lucrărilor i le trimiteţi lui Hochopepa, la Comunitate, cu toată dragostea mea şi cu speranţa că va şti ce să facă cu ele.

— Cum doreşte Supremul, s-a înclinat Netoha, străduindu-se să-şi păstreze impasibilitatea Tsurani. Dar ochii îi luceau de lacrimi. Stăpân Su… Suprem, s-a bâlbâit el, vă doresc numai bine. Vino, Almorella, avem treburi urgente de făcut.

Almorella o îmbrăţişă pe Katala, plecând apoi în casă după Netoha.

— Haideţi, i-a luat Milamber de mână pe cei doi. Mai avem de mers undeva înainte de a ne îndrepta spre trecere.

După o clipă de ceaţă s-au trezit în casa Shinzawai, unde s-au grăbit spre camera de lucru a lui Kamatsu. Milamber îi povesti repede ce se întâmplase la Jocuri şi Katala ascultă pălind.

— Ai pus în mişcare forţe ce vor schimba pentru totdeauna ordinea internă a Imperiului, comentă Kamatsu. Sper să nu fie o lovitură mortală. Deja Partidul pentru Progres tatonează o alianţă cu Partidul Păcii. Dar

schimbarea nu va începe prea curând. Ai învăţat multe, Stăpân Suprem, dar nu eşti totuşi Tsurani. Lordul Războiului îşi va salva obrazul pătat de dezonoare luându-şi viaţa. Urmaşii însă – familia, clanul, ofiţerii loiali – te vor urî de moarte. Deja e posibil să fi angajat asasini sau să fi trimis alţi magicieni după tine. Înţeleg de ce pleci pe tărâmul natal.

Simţindu-şi mama înspăimântată, William hotărî că e momentul să plângă. Milamber rosti o vrajă blândă şi copilul a adormit imediat.

— Îmi pare rău, draga mea. Va dormi până vom fi în siguranţă. Kamatsu, spuse el întorcându-se către Lordul de Shinzawai, nu mi-e teamă de niciun magician. Mă tem pentru Imperiu. Ştiu că n-am să fiu niciodată Tsurani, dar îmi pasă de soarta lui şi am căpătat convingerea că dacă schimbarea nu va avea loc, Imperiul se va prăbuşi ca un copac ngaggi cu miezul putred. Mai sunt şi alte semne, despre care nu pot să-ţi vorbesc, care îmi dau certitudinea că schimbarea se va produce. Trebuie să plec pentru că prezenţa mea aici va diviza Comunitatea, Înaltul Consiliu şi, în final, întreaga societate. Nu e încă momentul. Plec pentru binele Imperiului. Dar aş vrea să ştiu dacă ai veşti de la fiii tăi.

— Doar că Laurie şi Kasumi au plecat spre Rillanon. În rest, nimic încă.

— Înseamnă că Împăratul nu e gata de acţiune. Speram să plecăm cu vestea armistiţiului. Dar Lordul a anunţat victoria asupra forţelor Regatului…

— Dimpotrivă, Stăpân Suprem. Partidul Războiului va cunoaşte o perioadă tulbure fără un lider puternic şi clanul Kanzawai se va retrage iarăşi din Alianţa pentru Război. Câştigăm timp. Roata Albastră îşi va înteţi eforturile pentru armistiţiu. Clanul Minwanabi se va strădui să ia puterea, aşteaptă asta de trei generaţii… Jocul Consiliului va continua. Stăpân Suprem, surâse Kamatsu, ai fost ca o briză proaspătă în viaţa noastră. Regret că trebuie să pleci.

— Sper să ne mai întâlnim, Lord de Shinzawai, avem mult de învăţat unii de la alţii.

— Am să înalţ rugi pentru ziua aceea. Te rog, dacă îl vezi pe Kasumi, spune-i că mă gândesc la el.

Ajunşi în camera modelului, l-au găsit pe Fumita care tocmai sosise.

— Stai, Fumita! spuse calm Milamber.

— Nu vreau să mă confrunt cu tine, Milamber. Am auzit ce s-a întâmplat în arenă. În Comunitate e zarvă mare. Căţeii Lordului îţi cer capul iar Shimone, Hochopepa şi alţi câţiva ţi-au luat apărarea. În Înaltul Consiliu, Partidul Războiului cere anularea independenţei Comunităţii. Partidul Păcii şi cel al Progresului s-au aliat pe faţă cu Roata Albastră. Cred că ai avut dreptate, avem nevoie de schimbări, dar atât de multe şi atât de repede…? Nu ştiu ce să cred.

— Am acţionat pentru binele Imperiului, Fumita.

— Ştiu. Indiferent de rezultate, Comunitatea va avea mult de lucru. Poate reuşim să imprimăm un curs mai sănătos. Trebuie să pleci, Milamber. La Jocuri ţi-ai luat confraţii prin surprindere, dar nu cred că rezişti dacă se unesc împotriva ta. Nu cred c-ai vrea să ucizi pe cineva.

— Nu, dar dacă n-am încotro…

— Cum ajungi la trecere? N-ai mai fost acolo, nu?

— Nu, dar iau o litieră din Oraşul Câmpiilor.

— E prea înceată. Uite, ia dispozitivul acesta, te duce direct la trecere.

— Mulţumesc. Să ştii că am să încerc să închid trecerea.

— Chiar cu puterea ta, nu cred că vei reuşi. Au lucrat zeci de magicieni să o deschidă iar vraja de control acţionează doar pe partea dinspre Kelewan.

— I-am trimis cercetările mele „misterioase” lui Hocho. S-ar putea ca încercarea mea să fie doar o acţiune disperată şi distructivă, dar trebuie să pun capăt războiului.

— Atunci, du-te pe lumea ta şi aşteaptă. Împăratul va

acţiona în curând. Nici dacă pierdea războiul, nu era Lordul atât de lovit ca acum. Aşteaptă până afli reacţia Regelui la propunerile de pace.

— Eşti şi tu implicat în Marele Joc?

— Nu sunt singurul, zâmbi Fumita. Şi eu şi Hochopepa, de la bun început. Să te apere zeii, Milamber, încheie el, făcându-le loc pe model.

Oşteanul Tsurani tresări. Sub copacul umbros apăruse brusc un magician, însoţit de o femeie şi un copil. Ofiţerul care dirija trupele ce înaintau prin trecere luă poziţia de drepţi şi opri oştenii, să dea întâietate Supremului şi familiei lui. Katala, William şi Milamber trecură prin neantul clipitor dintre stâlpii platformei şi se treziră pe Midkemia într-o tabără Tsurani, aşezată într-o vale a Turnurilor Cenuşii. Noaptea era luminată de focurile oştenilor.

— Aţi capturat cai? întrebă Milamber. Aduceţi-mi doi, înşeuaţi.

— Cum doreşte Supremul, răspunse un ofiţer.

Când s-a apropiat cu caii, Milamber văzu că era Hokanu de Shinzawai. Tânărul îi întinse frâiele şi spuse încet:

— Stăpâne Suprem, am primit veşti de la Jocurile Imperiale. Se pare că s-a întâmplat ceva îngrozitor. În tabăra asta sunt mulţi oameni de-ai Lordului, aşa că trebuie să plecaţi repede.

— Hokanu, am vorbit cu tatăl tău. Are nevoie de tine.

— Da, Stăpâne Suprem, am să mă duc acasă. Şi, dacă îl vezi pe Kasumi, spune-i că sunt în viaţă.

— Ţine-te bine, draga mea, i-a spus el Katalei. Îl iau eu pe William.

Au plecat din tabără şi Milamber o urmărea plin de admiraţie pe Katala; nu călărise niciodată şi, în plus, o luase din lumea ei într-un tărâm straniu unde nu o cunoştea nimeni, dar nu se plângea.

Printre copaci apărură deodată umbre şi o voce răsună ca din pământ.

— Stai pe loc! Cine sunteţi?

Apropiindu-se, unul din oşteni strigă uimit:

— Pug din Crydee!

30
SCHIMBĂRI

KULGAN TĂCEA.

Bucuria regăsirii lui Pug era temperată de tristeţe. Ducele Borric îi zâmbea fericit, deşi pe moarte, iar glasul de-abia i se auzea.

— Mă bucur că te-ai întors, Pug. Şi cu familie… Borric tuşi şi pe buze îi apăru o spumă roşiatică. Îi făcu semn lui Kulgan să se apropie. Borric şopti ceva şi Kulgan se întoarse către Meecham.

— Vrei s-o iei pe Katala şi pe băiat să le arăţi tabăra?

Borric se ridică cu greu în capul oaselor şi tuşi adânc:

— Pug, îţi aduci aminte ce ţi-am spus când ai salvat-o pe Carline? Când ţi-am promis un dar? Trebuia să ţi-l dea Tully, dar cum nu e aici… Regatul desconsideră magicienii, privindu-i ca pe nişte cerşetori. E păcat de talentul lor. Am înţeles că ai devenit maestru în arta magiei şi mă bucur, căci tu şi Kulgan îmi veţi duce planul la îndeplinire. Ţi-am lăsat nişte bani şi Tully are documentele… veţi construi o academie pentru voi şi alţii ca voi unde să vă împărtăşiţi cunoştinţele.

Pug dădu din cap, cu ochii în lacrimi iar Kulgan nu-şi găsea cuvintele; cel mai drag vis al lui, împărtăşit cu Ducele în discuţiile la o cupă de vin, căpăta formă şi substanţă.

— Am o insulă pe Marele Lac al Stelei, lângă Shamata, urmă Ducele. După război, mergeţi acolo şi sper ca, într-o bună zi, acela să fie cel mai mare centru de învăţătură din Regat. Spune-i, îi făcu Borric semn lui Lyam, nemaiputând să vorbească.

— Când ai dispărut, tata s-a gândit să facă ceva în amintirea ta. A întocmit un document prin care te-a

adoptat, şi l-a trimis Arhivelor Regale. Cum nimeni nu ştie cine erau părinţii tăi… acum faci parte din familia ConDoin. Aş fi vrut să-ţi dau vestea asta cu o ocazie mai fericită…

Pug căzu în genunchi lângă Borric şi îi sărută inelul ducal, incapabil să vorbească.

— Sunt mândru de tine ca de copiii mei, Pug, şopti Ducele. Să porţi cu cinste numele nostru. Veniţi toţi mai aproape. Brucal, fii martor…

— Cum adică? l-a întrebat Brucal pe Kulgan.

— Vrea să fii martor la declaraţia lui pe patul de moarte.

— Ai grijă de toţi copiii mei, prietene, şopti Borric către Kulgan. Spune tuturor adevărul.

— Ce adevăr? întrebă Lyam nedumerit.

— Tatăl tău îl recunoaşte pe Martin, spuse bătrânul magician, după o privire aruncată Ducelui. E fiul lui cel mare.

— Martin?!

Borric întinse brusc mâna şi îl înşfacă, cu o putere surprinzătoare, pe Lyam de mânecă, trăgându-l spre el.

— E fratele vostru şi eu l-am nedreptăţit… E un om bun şi îl iubesc la fel ca pe voi… Fii martor, Brucal!

— Eu, Brucal, a jurat Ducele de Yabon cu lacrimile curgând, voi depune mărturie.

Ducele mai răsuflă o dată greu şi hârâitul i se stinse în piept. Toţi au căzut, plângând, în genunchi.

***

În acea seară, în cortul lui Pug se adunase un grup de oameni trişti. Pug vorbea acum de fuga lui din Imperiu. Katala se uita la William care dormea cu o mână pe Fantus. Balaurul şi puştiul se priviseră scurt şi hotărâseră imediat să se împrietenească.

— Stăpâne Suprem, spuse Kasumi de jos de unde stătea cu picioarele încrucişate, după obiceiul Tsurani, de

ce ai plecat tocmai acum din Imperiu?

Kulgan ridică dintr-o sprânceană, surprins de deferenţa tânărului Shinzawai faţă de Pug. Nu se obişnuise cu schimbarea ucenicului său şi încă digera informaţiile despre Calea Superioară şi Calea Inferioară.

— După confruntarea cu Lordul Războiului, am înţeles că prezenţa mea e dăunătoare Imperiului. Tsurannuani trebuie să se vindece, altfel se prăbuşeşte.

— Şi Regatul la fel, interveni Meecham. După nouă ani de război, suntem storşi de puteri.

— Şi dacă Împăratul, urmă Kasumi, nu-l ţine în frâu pe noul Lord?

— Va trebui să închid trecerea.

— Am înţeles, interveni Kulgan, că nu-i opreşte nimeni să deschidă alta.

— Aşa e, dar trecerile sunt instabile. Nu se ştie unde nimeresc. Doar întâmplarea a făcut să cadă pe Midkemia. Da, ar putea încerca crearea alteia, dar mai mult ca sigur ar nimeri pe alte lumi. Şansa să o refacă pe aceasta e de una la o mie.

— Dacă Lordul s-a sinucis, poate că avem o perioadă de linişte.

— Mă tem că nu, prietene Kulgan, răspunse Kasumi în locul lui Pug. Comandantul adjunct e Minwanabi şi, dacă ar obţine o victorie răsunătoare, ar căpăta sprijin în Consiliu pentru alegeri. Ar trebui să vă pregătiţi de luptă.

— Meecham, zise Kulgan, roagă-l pe lordul Lyam să vină aici. Trebuie să ne sfătuim.

La venirea lui Lyam, Kasumi se ridică jenat.

— Vă rog să mă scuzaţi, lord Lyam, dar dacă începe lupta, ar trebui să mă întorc la ai mei.

Pug se uita la Lyam, de pe chipul căruia dispăruse zâmbetul; avea faţa trasă şi începuse să semene cu tatăl lui.

— Înţeleg. Dau ordin să te treacă printre linii, dacă am cuvântul tău că nu repeţi ce-ai auzit aici.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, lord Lyam.

— Kasumi, îl opri Pug, îţi dau un ultim ordin în calitatea mea de Suprem al Imperiului Tsurannuani. Întoarce-te la tatăl tău. Cu sau fără tine, războiul tot continuă, pe când Lordul de Shinzawai are nevoie de voi.
— Cum doreşte Supremul, se înclină Kasumi şi plecă. Pug se întoarse către Kulgan.
— Cu atâtea evenimente, am uitat să te întreb de Tomas. Ce face?
— E în Elvandar cu elfii. Ai să vezi, e un mare războinic, aşa cum şi-a dorit.
— Dragul meu, s-a apropiat Katala. Eşti obosit. Trebuie să te odihneşti.
— Mă uimeşti, a surâs Pug. Prin câte ai trecut azi, tot mai ai putere să-ţi faci griji pentru mine?
— Cât suntem împreună, sunt liniştită. Dar tu arăţi de parcă ai ţine pe umeri poverile unei lumi întregi.
— Mi-e teamă că duc deocamdată poverile a două lumi, draga mea.

Au fost treziţi de sunetul trompetelor şi de Laurie care a năvălit în cortul lor.
— Vine Regele! Îmbracă-te cu asta, i-a întins el nişte veşminte, roba ta neagră sare în ochi în tabără.
William se trezi speriat, dar îl găsi pe Fantus şi imediat îl trase de coadă, făcându-l să pufnească indignat.
Stindardul regal se apropia dinspre Sud-Est în uralele oştenilor. Laurie şi Pug stăteau lângă pavilionul de comandă, care se afla pe o înălţime. Gărzile regale au format două rânduri printre care a trecut Regele, pe un armăsar mare, negru. Rodric era în armură aurită cu încrustaţii pe platoşă şi purta coif împodobit cu pene.
— Nu-l salutaţi pe suveranul vostru? s-a adresat el lui Lyam şi Brucal.
— Maiestate, se înclină Brucal. Am fost luaţi prin surprindere.
— Pentru că n-am trimis vorbă, a râs Rodric. Cine

poartă tunica din Crydee? se uită el la Lyam.

— Lyam, Duce de Crydee, l-a prezentat Brucal.

— E Duce doar dacă vreau eu! strigă Regele, ca brusc atitudinea să i se schimbe. Îmi pare rău de tatăl tău, Lyam. Dar era trădător, chicoti Rodric, venisem să-l spânzur.

Brucal îl prinse pe Lyam de braţ. Rodric observă.

— Ce?! Vrei să-l ataci pe Regele tău? Trădătorule! Aşchia nu sare departe de trunchi! Gărzi, puneţi mâna pe el!

Gărzile regale descălecară, dar oştenii Vestului porniră spre ele.

— Stop! a comandat Brucal. Lyam, şuieră el, dacă tu ordoni, pornim războiul civil.

— Mă supun, Maiestate, se înclină Lyam, în murmurele dezaprobatoare ale oştenilor săi.

— Ştii că trebuie să te spânzur, da? a zis rece Rodric. Duceţi-l în cort! Şi tu, Brucal, îmi eşti credincios sau pun alt Duce în Yabon?

— Sunt credincios coroanei, Maiestate.

— Sunt convins, a râs Regele descălecând. Ştii că tata te admira, nu?

L-a luat pe Brucal în pavilionul de comandă şi Laurie i-a şoptit lui Pug.

— Propun s-o ştergem, să nu mă recunoască vreun curtean.

— Adu-i pe Meecham şi pe Kulgan la mine în cort. Mi-e teamă c-am dat de altă belea, draga mea, i-a spus Pug Katalei care-l hrănea pe William. A venit Regele şi e mai nebun ca niciodată. L-a condamnat pe Lyam la moarte. Ar trebui să vă iau de aici.

— Unde?

— La Crydee. Ştiu foarte bine castelul, pot să vă transport imediat.

— Eu nu pot să plec, Pug, spuse Kulgan intrând în cort.

— Nici eu, a zis Meecham.

— De ce?

— Dacă Regele încearcă să-l spânzure pe Lyam, se lasă cu bătaie. Armata Vestului nu va sta cu mâinile încrucişate, iar Rodric nu are decât garda regală. Îţi dai seama că în cazul ăsta, de Bas-Tyra va comanda Estul. Ai noştri sunt veterani, dar sunt obosiţi. Estul n-are oşteni cu experienţă, dar îl au pe Guy, cel mai bun general în viaţă din Regat.

— Poate nu ajungem la război civil, zise Pug. Văd că Brucal pare să-l urmeze pe Lyam. Dar dacă se răzgândeşte? Vin Ylithul, Tyr-Sogul şi ceilalţi fără el?

— Brucal nu ezită. Îl urăşte pe Guy la fel de mult ca Borric, deşi din motive mai puţin personale. Cred că i-ar lua cu plăcere gâtul lui Rodric şi ar porni războiul civil, dar, în timpul ăsta, Tsuranii vor cuceri Vestul. Pug, trebuie să pleci la Crydee. Dacă moare Lyam, Arutha e urmaş la tron. Chiar şi Martin şi Carline vor fi vânaţi de Rodric. Poate şi Anita. Arutha va avea nevoie de tine. Eşti cel mai puternic magician din Regat acum, nu, nu mă contrazice, nu e altul ca tine pe Midkemia. Dacă ne ajută zeii să-i înfrângem pe Tsurani sau să facem pace, tot Vestul va porni să răzbune moartea lui Lyam.

— Cred că vorbim degeaba, spuse Meecham aruncând o privire în tabără.

În Sud-Est se înălţa un nor de praf, întinzându-se peste orizont ca o panglică murdară pe albastrul cerului.

— Armatele Estului.

Oştenii din LaMut se aflau sub comanda contelui Vandros, cel care, cu ani în urmă, condusese raidul în valea trecerii spre Kelewan. Acum număra cu Kulgan nobilii ce urcau dealul spre Rege, cu stindardele fâlfâind în vânt.

— Rodez, Timons, Ran, Cibon… Nu cred că mai sunt o mie de oşteni rămaşi de aici la Rillanon.

— Nu-l văd pe Bas-Tyra, remarcă Laurie.

— Salador, Deep Taunton, Pointer’s Head… Ai

dreptate, nu e.

— Doar n-o fi prost, a pufnit Meecham. Dacă e spânzurat Lyam şi Rodric moare în bătălia cu Tsuranii, el e cel mai aproape de Rillanon.

— Au venit şi cei din Congresul Lorzilor. Mulţi din ei sunt oamenii lui Guy.

— Cine e sub stindardul Saladorului? întrebă Pug. Parcă n-ar fi lordul Kerus.

— Pe Kerus l-a spânzurat Regele, a scuipat Vandros. Ăsta e Richard, fost baron de Dolth, acum duce de Salador şi omul lui Guy.

Noul venit, un bărbat înalt, roşu la faţă, s-a adresat Regelui.

— Maiestate, suntem toţi. Unde facem tabăra?

— Nu facem nicio tabără, lord Richard. Brucal, adună Armata Vestului!

Heraldul sună din trompetă şi tobele îi răspunseră imediat iar oştenii începură să se adune în formaţie. Kulgan, Pug şi Laurie se retraseră să nu fie văzuţi de Rege, care se adresă nobililor:

— De nouă ani, şovăiala comandanţilor Vestului a dus la stagnarea războiului. Vom conduce atacul decisiv şi îi vom alunga pe duşmani. Brucal, luând în considerare vârsta ta înaintată, i-am dat ducelui Richard comanda infanteriei. Tu rămâi aici.

— Da, maiestate, a fost tot ce a zis Brucal, care tocmai îşi îmbrăca armura.

Rodric îşi luă coiful din mâna unui paj, încălecă şi plecă în galop, însoţit de garda regală şi de nobili.

— Să vină repede infanteria după noi! strigă el din goana calului. Atacăm!

— Şi noi aşteptăm, a zis Kulgan.

Stăteau în cortul lui Pug, numărând în tăcere minutele ce păreau ore, din cauza tensiunii. După plecarea celor zece mii de călăreţi şi douăzeci de mii de infanterişti,

tabăra era ciudat de liniştită. Laurie cedă primul.

— Nu mai rezist să aştept. Haideţi să mergem la lordul Lyam să hotărâm ce facem când se întoarce Regele.

— Lyam e fiul tatălui său şi va face tot ce-i stă în putinţă să evite începerea războiului civil în condiţiile de aici, a zis Kulgan.

— Ştie că riscă pierderea Vestului şi luarea coroanei de către Guy, a urmat Pug raţionamentul. Mai degrabă îşi pune singur funia de gât.

— Asta e o prostie, l-a contrazis Laurie.

— Nu, trubadurule, dădu Kulgan din mână. Se numeşte onoare. Lyam, ca şi tatăl lui, crede că nobilimea e răspunzătoare de bunăstarea cetăţenilor şi că are datoria să-şi dea viaţa pentru Regat. Rodric nu şi-a numit niciun succesor. Lyam n-ar vrea în niciun caz să fie etichetat drept uzurpator. Cu Arutha e altceva; deşi sunt convins că nu vrea tronul, l-ar lua la o adică şi abia pe urmă s-ar gândi la ce spune lumea despre el.

— Kulgan are dreptate, interveni Pug. Cred c-ar fi fost mai bine dacă Lyam era fiul cel mic. Ar fi un rege bun, însă Arutha ar fi şi mai bun. Oamenii l-ar urma pe Lyam până la moarte, dar Arutha şi-ar pune mintea la contribuţie să-i şi ţină în viaţă.

— Corect, surâse trist Kulgan. Arutha are curajul tatălui său şi spiritul iute al lui Bas-Tyra. Ar putea să pună capăt intrigilor de la curte. Când erau mici, lumea îi zicea lui Arutha „norişor de furtună”, se înfuria şi bombănea, pe când Lyam sărea iute la bătaie, dar uita la fel de repede.

Amintirile lui Kulgan fură întrerupte de un strigăt. Un călăreţ rănit galopa spre cortul lui Brucal.

— Ce e? a ieşit Ducele de Yabon.

— De la contele Vandros, gâfâi oşteanul. Victorie! Am trecut prin ei ca vântul. Le-am frânt apărarea la Est şi le-am izolat avangarda. Pe urmă i-am împins spre Trecătoarea de Nord. Dar Regele e rănit.

— Grav?

— Da. Calul a fost omorât şi un paloş i-a despicat coiful. Au murit zeci de oşteni să-l protejeze. Tsuranii erau atraşi de stindardul regal ca muştele la miere.

Un oştean din garda regală se apropia de tabără cu Regele ţinut în faţa lui pe şa. Rodric, cu chipul acoperit de sânge, se ţinea de dârlogi cu o mână şi cealaltă îi atârna ruptă.

— Nu, şopti el către cei care voiau să-l ducă în cort, nu mă luaţi de la soare. Aduceţi un scaun. Prin scalp îi curgea sângele şi se vedea osul capului.

— Maiestate, se apropie Kulgan. Îmi daţi voie?

— Cine e? se strădui Rodric să-l zărească. A, magicianul lui Borric. Da, te rog.

Kulgan închise ochii emanând energie calmantă. Puse mâna pe umărul lui Rodric şi Regele se relaxă vizibil.

— Mulţumesc, mă simt mai bine. Brucal, adu-l pe Lyam.

— Maiestate, a îngenunchiat Lyam, ar trebui să-ţi îngrijeşti rana.

Kulgan şi un preot al Dalei, care aducea ierburi şi bandaje, îl examinară şi dădură din cap trişti.

— Rana e mortală, i-a şoptit Kulgan lui Brucal.

Nobilii sosiţi s-au oprit în faţa Regelui şi peste tabără s-a lăsat tăcerea.

— Lyam, zise Rodric, am fost bolnav, nu? Lyam nu răspunse, frământat de emoţii contradictorii. Rodric surâse numai cu o parte a feţei şi îi întinse mâna sănătoasă. Nu ştiu la ce m-am gândit în ultimul timp. Totul îmi pare un coşmar, dar am scăpat de el. Demonul din sufletul meu a pierit şi acum văd că am făcut mult rău. Tuşi violent şi chipul i se acoperi de transpiraţie. Brucal, fii martor.

— Sunt aici, Maiestate.

— Noi, Rodric al patrulea, Rege al Regatului Insulelor, îl proclamăm pe Lyam, vărul nostru, cel mai în vârstă bărbat ConDoin, urmaş la tronul Regatului.

Lyam îi aruncă o privire îngrijorată, dar bătrânul Duce

scutură din cap, făcându-i semn să tacă şi Lyam îi strânse mâna Regelui.

— Eu, Brucal, Duce de Yabon, voi depune mărturie.

— Lyam, spuse Regele, o ultimă rugăminte. Vărul tău, Guy a acţionat la porunca mea. Regret nebunia care m-a împins să-l închid pe Erland în temniţă. Ştiam că nu va rezista. Iartă-l pe Guy. E ambiţios, dar nu e om rău.

Regele vorbi apoi de planurile lui pentru Regat, cerând continuarea lor, dar cu mai puţine taxe, despre copilărie şi de regretul că nu are urmaşi. În final, vorbele îi deveniră de neînţeles şi îşi pierdu cunoştinţa. În curând, aproape o treime din armată stătea de priveghi, în tăcere, în faţa cortului regal. Brucal trase pânza pavilionului şi îl privi întrebător pe preotul Dalei.

— Nu-şi mai revine, my lord. Moare în câteva ore.

— Nu zici nimic când te declar urmaş la tron, îl luă Brucal pe Lyam deoparte.

— Ai fost martor, l-a prins Lyam de mână. L-ai auzit pe tata când l-a recunoscut pe Martin. El e cel mai mare ConDoin. Proclamaţia lui Rodric nu e validă.

— Tu ai un război de terminat. Apoi trebuie să duci trupurile lui Borric şi al lui Rodric la Rillanon, să fie îngropaţi în cavoul familiei. Urmează douăsprezece zile de doliu. De-abia pe urmă se prezintă pretendenţii în faţa preoţilor Ishap şi al blestematului de Congres al Lorzilor. Ai timp să hotărăşti până atunci. Deocamdată, tu trebuie să fii urmaş. Nu se poate altfel. Ai uitat de Bas-Tyra? Dacă tu şovăi, el ajunge cu o lună înaintea ta la Rillanon. Atunci să vezi război, băiete. Acum, dacă eşti de acord, trimit trupele loiale mie la Krondor, cu ordin regal să-l aresteze pe Guy cel Negru. Poţi să-l ţii în temniţă până la încoronare, fie a ta, fie a lui Martin. Altfel, lacheii lui Guy încep să coacă planuri, înţelegi?

— Crezi că oamenii lui Guy vor permite arestarea lui?

— Nici măcar căpitanul gărzii nu se poate opune ordinului regal aprobat de Congresul Lorzilor. Am eu grijă, ridică Brucal pumnul, să-l semneze toţi.

— Ai dreptate, zise Lyam după un timp. Nu vreau să fac vreun rău Regatului.

După două ore, preotul Dalei le spuse că Regele murise. S-au rugat în tăcere pentru el, apoi Brucal i-a scos inelul de pe deget.

— Vino, Lyam.

Soarele apusese şi cerul strălucea de stele. Oştenii aprinseseră focuri şi torţe iar tabăra arăta ca o mare de lumină.

— Regele a murit, spuse Brucal şi ridică inelul. Rubinul roşu prinse strălucirea focului şi scânteie în noapte iar nobilii aprobară tăcuţi, căci era vechiul inel regal cu sigiliu, purtat de toţi regii ConDoin de când Delong cel Mare a venit la Rillanon şi a înfipt pe ţărm stindardul Regatului Insulelor. Brucal l-a pus pe mâna lui Lyam, care a privit o clipă modelul tăiat în piatră, clar încă, în ciuda vechimii lui.

— Maiestate, îngenunche primul Ducele de Rodez.

Ca un val rostogolindu-se pe mare, nobilii şi oştenii au îngenunchiat la rândul lor, până când Lyam a rămas singur în picioare, emoţionat, neputând să vorbească. L-a luat de umăr pe Brucal şi le-a făcut tuturor semn să se ridice. Tăcerea s-a sfărâmat în urale puternice.

— Trăiască Lyam! Trăiască urmaşul la tron! strigau oştenii, fericiţi că primejdia războiului civil trecuse.

— Nimeni nu sărbătoreşte în seara aceasta! strigă Lyam. Nu bateţi tobele şi nu sunaţi din trompete. Azi a murit un Rege.

— I-am prins în cleşte, arătă Brucal pe hartă. Şi le-am respins încercările de a sparge încercuirea. Sunt aproape patru mii de oşteni prinşi în capcană acolo.

Trupurile lui Borric şi al lui Rodric fuseseră îmbălsămate în grabă şi îngropate pe un deal, în aşteptarea păcii. După război urmau să fie duse la Rillanon. Deocamdată Tsuranii stăpâneau Trecătoarea de

Nord, deşi blocaţi de forţele Regatului, care izolaseră şi enclavele de pe râul Crydee.

— Degeaba, a oftat Lyam, nu putem lupta mult pe două fronturi.

— Dar cei din vale vor muri de foame, nu mai pot fi aprovizionaţi. Ce câştigă dacă rezistă?

— Mi-e teamă că ne facem speranţe deşarte, a intervenit Pug. Oricum ne ţin oştenii pe loc, altfel am ataca tabăra principală. În curând Tsuranuanni se vor calma şi vor veni magicienii. Atunci vor fi şi aprovizionaţi. Fiecare zi e un câştig pentru ei, pentru că primesc întăriri de pe Kelewan. În plus, mai degrabă mor decât să fie luaţi prizonieri.

— Aşa le cere onoarea? a întrebat Lyam mirat.

— Da. Nu au noţiunea schimbului de prizonieri, la ei captivii devin sclavi.

— Atunci trebuie să dăm un asalt hotărâtor asupra văii, socoti Brucal.

— S-ar putea să ne coste scump, a meditat Lyam. Acum se aşteaptă la aşa ceva şi s-au întărit precum cârtiţele. Pierderile pot fi de doi la unul.

— N-am câştiga decât lărgirea frontului, a intervenit Kulgan. Păcat, când te gândeşti că Împăratul ne făcuse o ofertă de pace.

— Poate nu e târziu.

— La ce te gândeşti, Pug? tresări Lyam. Precis Kasumi a transmis deja refuzul lui Rodric.

— Trimitem un mesaj că noul Rege e dispus să discute.

— Şi cine să-l ducă? întrebă Kulgan. Tu nu poţi să te întorci în Imperiu.

— Poate prindem doi iepuri odată. Înălţimea Ta, putem să le garantăm ieşirea din încercuire spre liniile lor?

— Da, dacă promit să nu se mai întoarcă timp de un an.

— Atunci mă duc eu. Poate reuşim să punem capăt războiului.

— Vin! strigă garda Tsurani auzind zgomot de copite, dar spre margine fuseseră întărite în grabă cu copaci doborâţi. Oştenii săriră la arme, pregătindu-se de luptă, însă a apărut un singur călăreţ, în robă neagră şi cu palmele ridicate în semn de pace.

— Cine comandă aici? întrebă el în Tsurani.

— Comandantul Wataun, răspunse surprins oşteanul.

— Ce maniere sunt astea, Lider de Atac? se răsti călăreţul privindu-i însemnele de pe armură. Familia Chilapaningo a uitat de bunele purtări?

— Mă ierţi, Stăpân Suprem, se bâlbâi omul. Nu te aşteptam.

— Cheamă-l pe Wataun.

— Cum doreşte Supremul.

Wataun era un bărbat scund şi îndesat şi, cu toată prezenţa Supremului, prima lui grijă era siguranţa trupelor sale.

— Am venit, Stăpân Suprem, l-a privit el suspicios.

— Trebuie să pleci cu trupele spre vale.

— Îmi pare rău, dar nu pot. Am auzit ce-ai făcut; chiar acum Comunitatea magicienilor discută despre tine, s-ar putea să nu mai fi în afara legii.

Pug simţi cum se înroşeşte. Se aşteptase să fie exclus, dar îl durea s-o audă şi ştia că, datorită condiţionării suferite în timpul instruirii, se va simţi mereu loial Kelewanului iar Midkemia nu va mai fi niciodată pe deplin căminul după care tânjise.

— Ce-ai de gând? l-a întrebat el pe Wataun.

— Să rezistăm, dădu omul din umeri. Să ne dăm viaţa, dacă trebuie.

— Atunci îţi fac o propunere. Hotărăşti singur dacă e o capcană. Kasumi de Shinzawai i-a transmis Regelui o ofertă de pace din partea Luminii Cerului. Rodric a respins-o, dar acum avem un alt Rege care e dispus să discute. Vrei să mergi în Oraşul Divin să-i duci vestea Împăratului?

— Dacă spui adevărul, aş fi nebun să pierd degeaba oamenii. Ce asigurări poţi să-mi dai?

— Cuvântul meu de Suprem – dacă mai are vreo greutate – şi garanţia că veţi trece netulburaţi spre vale, cu condiţia să nu vă întoarceţi aici timp de un an. Merg cu voi în vale, ca ostatic. Bine?

— Da, Stăpân Suprem, a zis comandantul după o privire aruncată în direcţia oştenilor obosiţi şi înfometaţi. Cine simt eu să mă opun dorinţei Luminii Cerului?

— Ştiam eu că cei din clanul Oaxatucan sunt curajoşi. Văd că şi înţelepţi. Îţi dau un mesaj sigilat către Fumita, magician din Comunitate. Spune-i că noul Rege nu vrea răzbunare.

Comandantul se înclină către Pug şi dădu ordin oştenilor.

— Adunarea! Mergem… acasă.

Acordul Împăratului a venit după patru zile. Lumina Cerului urma să sosească pe Midkemia pentru semnarea tratatului de pace. Emoţia lui Lyam la auzul veştilor i se transmise şi lui Pug, care de-abia şi-a reţinut lacrimile, şi în curând tabăra răsuna de urale.

Pug profită de răgaz să-i explice lui Kulgan în amănunt sistemul de instruire a ucenicilor Comunităţii.

— Dacă se termină războiul, a zis Kulgan, ne întoarcem la treaba noastră. Doar că acum eu voi fi elevul şi tu profesorul.

— Avem de învăţat multe unul de la celălalt şi oricum nu cred că mă obişnuiesc vreodată cu postura de profesor în cazul tău. Sunt încă multe lucruri pe care nu le pot face.

— Serios? Credeam că talentele mele primitive sunt un fleac pentru tine.

— Iar râzi de mine?

— Un pic, băiete. Da, pentru mine eşti tot un copil. Nici eu nu mă pot obişnui să văd un fost ucenic, mediocru de

altfel, devenit cel mai puternic magician al unei lumi străine.

— Mediocru, bine zis. La început voiam să mă fac soldat. Şi când în sfârşit m-am apucat serios de studiu, a început războiul. Cred că ţi-a fost milă de mine când m-ai văzut rămas singur cuc în faţa Ducelui.

— Cam aşa ceva, deşi am fost primul care mi-am dat seama de talentul tău, cu toate că a fost nevoie de întâmplări ieşite din comun care să-ţi scoată la iveală puterea.

— Comunitatea e foarte minuţioasă, a oftat Pug. Din momentul în care îţi descoperă talentul, n-ai decât două opţiuni: succesul sau moartea. Plus că-ţi spală mintea în aşa fel încât nu-ţi rămâne decât să te concentrezi asupra studiului. Nu ştiu dacă reuşeam în alte condiţii.

— Eu cred că da.

31
DECEPŢII

TOMAS SE TREZI, TRESĂRIND.

Se ridică, încercând să definească presimţirea ciudată care-l trezise în întunericul premergător zorilor. Nu-l mai frământau visele şi furiile Valheru, dar păstrase intuiţiile şi talentul magic ale Lordului Dragon, abilităţi ieşite la iveală în clipa recăpătării umanităţii lui şi neegalate nici de cel mai bătrân dintre Ţesătorii de Vrajă. De parcă o putere străină lucrase la ascunderea lor până în clipa în care Tomas recâştiga înţelepciunea de a le folosi cum se cuvine. Aglaranna s-a trezit şi ea şi îl atinse pe umăr, respirând uşurată când simţi lipsa vechii încordări.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu precis. Ceva straniu. O schimbare... în ţesătura lumii. Vine dinspre răsărit, bucurie amestecată cu o mare tristeţe.

Se ridică în picioare şi se uită la luminile Elvandarului, ascultând tăcerea nopţii. Prin parfumul greu şi dulce al pădurii răzbătea mirosul pâinii proaspăt scoase din cuptor pentru masa de dimineaţă. Păsărelele nopţii îşi încheiau trilul nocturn iar cele de zi se trezeau odată cu soarele prevestit de dunga roz a orizontului. Tomas primi cu bucurie adierea rece, împăcat cum nu mai fusese niciodată. Aglaranna îl cuprinse în braţe şi el îi simţi bătăile inimii şi căldura trupului.

— Vino în pat, iubirea mea.

— E o adiere de speranţă, şopti Tomas captând efluviile venite din depărtare.

— Speranţă... Sper să fie reală.

— Nu mi-am pierdut-o niciodată, draga mea.

O sărută lung şi uită de presimţirea care-l trezise.

Lyam era în cort şi se străduia să compună un mesaj pentru Crydee, când un oştean îi anunţă sosirea lui Pug şi a lui Kulgan.

— Bine că aţi venit, am nevoie de înţelepciunea voastră. Trebuie să trimit repede după Arutha, să ajungă la timp la conferinţa pentru pace. Dar nu m-am priceput niciodată la scrisori…

— Îmi dai voie? luă Kulgan pergamentul.

„Către iubiţii mei frate şi soră; Cu tristeţe trebuie să vă anunţ moartea tatălui nostru. A murit gândindu-se cu dragoste la copii lui. Eu comand acum armata şi am nevoie de tine, Arutha, căci războiul ia sfârşit. Împăratul vine să discutăm condiţiile păcii şi vreau să ne întâlnim în Valea de Nord din Turnurile Cenuşii, peste douăzeci şi nouă de zile. Carline, aş vrea să pleci la Krondor cu Anita, prinţesa Alicia va avea multe de făcut şi fiica ei trebuie să o ajute. Venim şi noi, Arutha şi cu mine, după ce ne întâlnim cu Împăratul. Cu dragoste, fratele vostru Lyam.”

— Poate mai adaugi ceva, Kulgan.

— Nu e nevoie, mesajul e simplu şi bine gândit.

— N-am spus nimic de Martin.

— Îl copiez eu, tu ai avut întotdeauna mai mult talent la scrimă decât la caligrafie, zâmbi magicianul. Am să-i cer lui Martin să vină şi el la Krondor cu Fannon, Gardan şi o trupă de oşteni din garnizoana castelului, să-i răsplăteşti şi pe cei care au apărat Crydee-ul în toţi ani aceştia. Ai timp destul să te gândeşti ce faci în privinţa lui Martin.

— Păcat că nu poţi adăuga şi numele lui Roland, spuse trist Pug.

— Bine că mi-ai amintit, tresări Lyam. Carline nu ştie că te-ai întors.

— Sper să nu fie un şoc pentru ea.

— Să vezi când are să descopere că ai soţie şi copil, râse Kulgan.

— Şi mai sper ca sentimentele să i se fi schimbat faţă de acum nouă ani, urmă Pug.

— Stai liniştit, râse Lyam pentru prima oară de la moartea lui Borric, Carline nu mai e copilul răsfăţat de cincisprezece ani pe care ţi-l aduci tu aminte.

— Bas-Tyra a fugit! intră Brucal ca o furtună în cort.

— De unde ştii? Oştenii noştri mai au o săptămână până la Krondor.

— Am găsit o cuşcă cu porumbei care aparţinea lui Richard de Salador. Unul din oamenii lui, un valet, de fapt spion în solda lui Guy, a recunoscut că i-a trimis un mesaj lui Bas-Tyra, după alegerea ta. Precis a fugit din Krondor; ştia că îl vei condamna la moarte. Pun pariu că s-a dus direct la Rillanon.

— Credeam că e ultimul loc în care ar vrea să se afle acum, a remarcat Kulgan.

— Nu e prost să se arate la lumina zilei, dar, până ia Lyam coroana, Guy e încă o forţă în Regat. Mă bucur că lucrurile se liniştesc. Am îmbătrânit şi nu mai am chef de politică. Regret doar că n-am un fiu să mă retrag şi să-l las pe el Duce de Yabon.

— Nu eşti genul, bătrâne cal de război, îl privi Lyam cu afecţiune. Şi pe patul de moarte te vei lupta până la ultima suflare. Şi, oricum, mai ai până atunci.

— Crezi că mă gândesc la moarte? pufni Brucal. Vreau să vânez cu şoimii şi să merg la pescuit. Cine ştie, poate găsesc o fetişcană, de vreo optsprezece ani, să zicem, să mă recăsătoresc şi să am un fiu. Acum, cu permisiunea Înălţimii Voastre, pot să mă duc să fac o baie fierbinte şi să mă odihnesc?

— N-am să mă obişnuiesc niciodată cu chestia asta, să mi se ceară tot timpul permisiunea, remarcă Lyam după plecarea lui Brucal.

— Ar trebui, de asta vei avea parte de-acum înainte, se ridică Kulgan însoţit de Pug. Dacă Maiestatea Ta ne dă voie…

Prefăcându-se dezgustat, Lyam le făcu semn să plece.

— Ai cerut să ne adunăm în Consiliu, Tathar, vorbi Aglaranna. Poţi să începi.

— Noi, Ţesătorii, am judecat că e momentul.

— Pentru ce?

— Ne-am străduit să-l ajutăm pe Tomas să-şi recapete umanitatea şi să reziste schimbărilor, a luat-o Tathar pe ocolite.

— Necazuri? îl întrebă Martin pe Tomas în şoaptă.

— Nu, totul e în ordine, îi zâmbi Tomas, făcându-i cu ochiul.

— Foarte bine, s-a bucurat Regina. Asta-i tot?

— Nu, my lady. Trebuie să mai discutăm ceva. Deşi nu ne mai este frică de el, nu vrem totuşi să fim sub domnia lui.

— Cine îndrăzneşte, se înfurie Aglaranna, să presupună că Tomas vrea să domnească în Elvandar? Nu s-a făcut nici cea mai mică aluzie.

— My lady, i s-a împotrivit Tathar, tu îl vezi cu ochii dragostei. Nu te supăra, fiică a celui mai bun prieten, nu acuz pe nimeni. Nu avem nimic împotriva iubirii voastre. Dar acum are motiv să ceară domnia şi trebuie să vedem ce facem.

— Ce motiv? se ridică Tomas, neobservând paloarea Reginei.

— Nu i-ai spus? se miră Tathar. Tomas, Aglaranna e însărcinată.

Tomas amuţi, tulburat de emoţii contradictorii. Nu ştiuse nimic. Se strădui să-şi regăsească vocea şi să întrebe:

— De unde ştii?

— Sunt bătrân, surâse Tathar blând. Am observat singur.

— Adevărat? se întoarse Tomas spre Regină.

— Da. N-am vrut să-ţi spun, decât în clipa în care nu mai aveam încotro.

— De ce?
— Să nu te îngrijorezi. Până nu se termină războiul, nu voiam să te împovărez cu alte probleme.
— Un copil! Tomas izbucni în râs, fericit. Zeii fie lăudaţi!
— Ceri tronul? îl întrebă Tathar, încordat.
— Da, prietene, surâse Tomas.
— E moştenirea mea, vorbi Calin pentru prima oară. Va trebui să te lupţi cu mine.
— În niciun caz, fiu al iubitei mele Aglaranna.
— Dacă vrei să fii Rege, n-ai încotro.
— Tu eşti urmaş la tronul Elvandarului, Calin, îi puse Tomas mâna pe umăr. Nu vreau să fiu Rege. Mă cunoaşteţi bine, s-a adresat el Consiliului. Am puterea Valheru şi îmi amintesc de epoci apuse. Dar îmi aduc aminte şi de copilărie, de speranţele mele. Pot iar iubi… Nu cer decât dreptul de a sta lângă Regina mea, cu binecuvântarea voastră, în calitate de consort. Nu iau decât drepturile pe care mi le acordaţi de bună voie şi, chiar dacă nu-mi daţi niciunul, tot rămân lângă ea. Dar nu accept ca fiul nostru să fie un bastard. Mă iei de soţ? o întrebă el pe Aglaranna în limba antică a elfilor.
— Da, răspunse Regina cu ochii în lacrimi. E cineva împotrivă?
Din rândul elfilor se auzi un murmur aprobator şi Tathar îi privi pe toţi înainte să-şi dea acordul.
— Nu, my lady, căsătoria voastră e permisă de legea noastră.
Uralele celor prezenţi atraseră elfii din împrejurimi care veniră şi ei să se bucure, ştiind de dragostea Reginei pentru războinicul în alb şi auriu şi considerându-l potrivit pentru a fi consortul Aglarannei.
— Cunoşti felul nostru de a fi, Tomas, spuse Calin. Îţi mulţumesc pentru înţelepciunea ta.
— Aşa e corect, Calin, îl luă Tomas de mână. Când Regina şi cu mine vom pleca în Insulele Binecuvântate, copilul nostru va fi supusul tău credincios.

— Ascultaţi! strigă Calin. Tomas este Lider de Război în Elvandar şi Prinţ Consort al Reginei.

— Mă bucur că vă las fericiţi, spuse Martin.

— Pleci? regretă Aglaranna.

— Da, din păcate. E război şi sunt Maestru de Vânătoare în Crydee. În plus, zâmbi el, tânărul Garret s-a cam lenevit aici la voi. Trebuie să-l pun iar la muncă, să nu se îngraşe.

— Nu stai nici la nuntă? O putem face şi mâine.

— În cazul ăsta, nici nu mă gândesc să pierd ocazia.

Dolgan îşi făcea loc prin mulţime să afle cauza uralelor.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai venit la ţanc, prietene, îl luă Tomas după umeri. Mâine avem nuntă.

— Era şi timpul, îi privi Dolgan pe amândoi, cu un zâmbet de cunoscător.

Laurie trecu râul prin dreptul unei mici cascade, bucurându-se de răcoarea stropilor. Era în şa din zori şi mai avea de mers până la apus. Atunci va fi probabil zărit de sentinelele elfe, imposibil să nu urmărească retragerea Tsuranilor. Se oferise să ducă el mesajul, pentru că vorbea Tsurani şi, deşi armistiţiul funcţiona, încă nu domnea încrederea între Midkemieni şi Tsurani.

Ajuns pe mal, descălecă şi scoase şaua calului. Tocmai îl buciuma cu un smoc de iarbă, când un bărbat ieşi din copaci, ducând în mână un toiag. Era un om cu părul negru încărunţit, îmbrăcat într-o robă cafenie şi venea agale către trubadur.

— Bine te-am găsit, Laurie din Tyr-Sog.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu, dar am auzit de tine.

Laurie se trase lângă şa, unde avea sabia. Străinul surâse şi dădu din mână iar Laurie se simţi brusc cuprins de un sentiment de pace. Omul nu e periculos, se gândi

el.

— Ce te aduce în pădurea elfilor, Laurie?

— Duc un mesaj Reginei, s-a trezit vorbind trubadurul. Lyam va fi Rege şi războiul s-a sfârşit. Îi invită pe elfi şi pe pitici în vale peste trei săptămâni.

— Înţeleg. Şi eu merg în Elvandar. Dacă vrei pot să duc eu vestea. Sunt sigur că ai altele mai bune de făcut.

Laurie voia să protesteze, dar în final nu zise nimic. Ce rost avea să mai piardă vremea, dacă omul tot avea drum în Elvandar?

— De ce nu te odihneşti puţin aici? Te poţi întoarce mâine să-i spui Regelui că ai vorbit cu Regina şi cu Tomas şi că sunt de acord. Spune-i să stea liniştit, vor veni cu toţii la întâlnire. Să nu uit, se întoarse el înainte să plece, ar fi bine să nu spui nimănui că ne-am întâlnit.

Aglaranna şi Tomas îşi jurară credinţă în genunchi, după obiceiul elf, doar ei doi într-un luminiş izolat, în faţa lui Tathar, care invocă binecuvântarea zeilor şi le dădu sfaturile tradiţionale.

Se ridicară în picioare şi se îmbrăţişară, după care Tomas puse mâna la gură şi strigă în limba antică a elfilor.

— Belegroch! Belegroch! Veniţi la noi!

Pământul se cutremură de sunetul copitelor şi armăsarii elfi năvăliră în luminiş, cabrându-se în semn de salut. Cei doi încălecară şi calul lui Tomas rămase liniştit, stârnind mirarea lui Tathar.

— Eşti într-adevăr de-al nostru.

Nunta a durat ziua întreagă, spre bucuria tuturor. Tomas stătea pe un al doilea tron, lângă cel al Reginei, primind urările şi jurămintele de credinţă ale elfilor. Pădurile răsunau de cântecele piticilor şi de ciripitul nedumerit al păsărilor.

Deodată, Tomas se încordă; o adiere rece părea că îi trece prin trup înfiorându-l.

— Ce e? l-a prins Aglaranna de mână.

— Ca în seara aceea… ceva plin de speranţă, dar trist.

Un strigăt răzbătu prin zgomotele petrecerii şi Tomas se duse la marginea platformei. Un oştean elf sosise în grabă, de-abia trăgându-şi sufletul.

— My lord, veneticii… se retrag.

— De ce? întrebă Tomas, necrezându-şi urechilor după atâţia ani de război. Se regrupează?

— Nu, merg încet. Par trişti. Au ridicat toate taberele de-a lungul râului şi au pornit spre Est. Pleacă. Întreg Elvandarul izbucni în strigăte de bucurie. Aglaranna avea lacrimi pe obraji.

— Trimite cercetaşii, îi spuse Tomas lui Calin. Să nu ne întindă vreo capcană. Vreau să fiu sigur, deşi ceva îmi spune că e adevărat. Vom trimite oşteni şi la Duce în tabără să ne spună ce se petrece.

— Dacă s-a terminat războiul, ne anunţă el.

— Ai dreptate, mai aşteptăm. Ziua aceasta va fi de două ori sărbătoare.

Nimeni nu s-a mirat de sosirea neaşteptată a vrăjitorului. Se obişnuiseră cu gândul că Macros vine pe nesimţite în Elvandar. Apăru dintre copaci şi se îndreptă spre platforma de consiliu, înclinându-se.

— Bine v-am găsit, my lady.

— Bine ai venit, Macros cel Negru. Ai sosit să ne desluşeşti misterul retragerii veneticilor?

— Da, dar mai întâi trebuie să ştiţi că atât Regele şi Ducele de Crydee au murit. Lyam e urmaş la tron.

— Nu l-am cunoscut pe Rege, spuse Tomas după o privire aruncată lui Martin, care se albise la faţă. Dar Ducele de Crydee era un om bun. Îmi pare foarte rău.

— Tu, Martin Longbow, urmă Macros, trebuie să pleci imediat la Crydee. De acolo, mergi cu Arutha şi Carline la Krondor. Martin voia să spună ceva când vrăjitorul ridică mâna. Toată curtea elfilor amuţi, de parcă voia să-şi tragă răsuflarea. Tatăl tău, şopti Macros, te-a recunoscut pe patul de moarte. Coborî braţul şi lumea se scutură ca

după un somn uşor. Am şi veşti mai bune, continuă el. Războiul s-a terminat. Lyam se întâlneşte cu Ichindar să semneze tratatul de pace.

La auzul uralelor, Dolgan apăru frecându-se la ochi.

— Ce e asta? Iar o sărbătoare când dorm eu? Mă faceţi să cred că nu mai sunt binevenit în Elvandar.

— Nu e cazul, râse Tomas. Adu-ţi tovarăşii să ne bucurăm împreună. Războiul s-a încheiat. În sfârşit.

Piticul scoase pipa şi o scutură de marginea platformei, întorcându-se cu spatele, ca să nu-i observe nimeni ochii înlăcrimaţi. Tomas se făcu că nu-l vede.

Carline fugise în grădină, să fie singură cu durerea ei. Arutha stătea mohorât în sala tronului ducal şi citea a treia oară mesajul lui Lyam. Îşi amintea cum l-a dus tatăl lui prima oară la vânătoare şi cum a ucis el primul cerb cu Martin Longbow; cât de mândru fusese Borric de isprava fiului cel mic. Dacă memoria mamei era ştearsă în timp, pe Duce şi-l amintea clar şi, brusc, îi reveni imaginea lui Borric înfuriat în palatul regal din Rillanon. „Cel puţin, o parte din dorinţele tale s-au împlinit. Rodric nu mai e şi Guy a căzut în dizgraţie.”

— Arutha?

Anita, ducând o lampă, se apropiase neauzit, pantofii din satin nefăcând zgomot pe dalele de piatră.

— Am auzit. Îmi pare îngrozitor de rău.

— De-abia ai ieşit din doliu pentru tatăl tău şi acum îl împărtăşeşti pe al meu.

— Tata a fost mult timp bolnav, ştia că moare. Când a fost aruncat în temniţă, eram pregătite.

— Oricum, ai fost tare. Sper să suport şi eu la fel de bine. Avem atâtea de făcut.

— Sunt sigură că veţi domni înţelept, Lyam în Rillanon şi tu în Krondor.

— Eu, în Krondor? Prefer să nu mă gândesc încă la asta.

— Trebuie, l-a luat Anita de mână. După Lyam, tu eşti urmaş la tron.

— Ţi-am spus că nu m-am pregătit pentru domnie. Speram cel mult să fiu ofiţer în garnizoanele de la graniţă. Nu ştiu dacă aş putea fi măcar Duce de Crydee, dar Prinţ de Krondor… Pe urmă Lyam se va căsători, sunt sigur – a avut mereu succes la fete – şi când va avea un fiu, îl va pune pe el Prinţ de Krondor.

— Şi până atunci? Sunt multe de făcut şi Vestul are nevoie de o mână forte. Niciun Vicerege nu va fi urmat ca tine.

Arutha o privi lung. De cinci luni de când venise la Crydee, îi devenise foarte dragă, dar nu găsea curajul să i-o spună. În timpul războiului se străduise să nu se gândească la planurile de căsătorie puse la cale de taţii lor.

— Poate. Dar ai uitat că şi tu ai acelaşi drept ca mine. N-ai spus că planurile de căsătorie ale tatălui tău trebuiau să-ţi întărească poziţia de urmaşă la tron?

— Şi să-l contracareze pe Guy. Şi să întărească poziţia fratelui tău, în cazul când Rodric murea fără moştenitori. Acum nu mai e nevoie să te simţi obligat.

— Dacă eu iau Krondorul, tu ce faci?

— Mama şi cu mine avem şi alte moşii. Sunt convinsă că putem trăi foarte bine din venituri. Probabil că vom sta la moşia din deal, e foarte aproape de Krondor. Poţi să ne chemi când vrei. Şi poţi să ne vizitezi când ai timp.

— Sper să nu vă plictisesc.

— Tu? Niciodată.

Tomas stătea pe platformă privind stelele. Fără să se întoarcă, simţi că se apropie cineva.

— N-am decât douăzeci şi cinci de ani, Macros, deşi am amintiri de veacuri. Toată viaţa adultă am luptat în război. Mi se pare un vis acum.

— Să nu-l transformăm în coşmar.

— Ce vrei să spui?

— Mai e ceva de făcut, Tomas. Tu eşti cel care trebuie să pui capăt acestui război.

— Nu-mi place ce-mi spui. N-ai zis că s-a terminat?

— În ziua întâlnirii dintre Lyam şi Ichindar, vei conduce elfii şi piticii. Va avea loc o trădare.

— Ce trădare?

— Nu pot să-ţi spun decât că în clipa în care se vor aşeza la tratative, trebuie să-i ataci pe Tsurani cu toate forţele. Numai aşa vei salva Midkemia de la distrugere..

— Ceri foarte mult şi oferi prea puţin, îl privi Tomas cu suspiciune.

Macros ridică toiagul, ţinându-l ca pe un sceptru. Privirea i se îngustă, sprâncenele unindu-se deasupra nasului coroiat. Nu ridică vocea, dar cuvintele erau încărcate de mânie. Tomas se simţi cuprins de o veneraţie amestecată cu teamă.

— Puţin! Ţi-am dat totul, Valheru! Eşti aici ca urmare a acţiunilor mele de-a lungul timpului. Mi-am petrecut o parte mai mare din viaţă decât crezi, pregătind venirea ta. Dacă nu mă împrieteneam cu Rhuagh, n-ai fi supravieţuit în Mac Mordain Cadal. Eu am fost cel care am pregătit armura şi sabia lui Ashen-Shugar şi le-am lăsat cu ciocanul lui Tholin, să le găseşti tu cu sute de ani mai târziu. Eu ţi-am îndrumat paşii, Tomas. Fără mine, Elvandarul ar fi fost cenuşă. Crezi că Tathar şi Ţesătorii au fost singurii care au trudit pentru tine? Fără ajutorul meu te-ai fi prăbuşit sub magia dragonului. Nicio fiinţă omenească n-ar fi rezistat unei astfel de magii puternice, fără intervenţia mea. Când te copleşeau visele, eu te aduceam înapoi, eu îţi vindecam nebunia. Eu ţi-am dat puterea să-l influenţezi pe Ashen-Shugar. Ai fost unealta mea, ridică vrăjitorul vocea şi Tomas se dădu un pas înapoi. Nu, nu ţi-am dat puţin, ţi-am dat totul!

Tomas nu mai fusese aşa de înspăimântat de la îmbrăcarea armurii în Mac Mordain Cadal. Simţi în adâncul fiinţei lui cât de puternic este vrăjitorul care,

dacă ar vrea, l-ar distruge ca pe o furnică.

— Cine eşti? întrebă el străduindu-se să-şi controleze teama din glas.

Macros se sprijini în toiag şi râse iar frica lui Tomas dispăru.

— Câteodată îmi pierd cumpătul. Scuzele mele. Nu-ţi spun toate astea ca să-mi fii recunoscător. Ce-am făcut e bun făcut şi nu-mi datorezi nimic. Atât Ashen-Shugar cât şi băiatul Tomas iubeau lumea asta, deşi fiecare în felul lui, imposibil de înţeles pentru celălalt. Tu ai şi dorinţa Valheru de a proteja şi controla şi blândeţea băiatului, grija lui pentru cei pe care îi iubeşte. Dacă eziţi acum, dacă pierzi clipa hotărâtoare, lumea asta va fi pentru totdeauna pierdută. Jur că e adevărat.

— Voi face cum spui tu.

— Bine. Eu mă duc la Muntele Stâncos să-l aduc pe Harthorn.

— Te cunosc piticii?

— Da, fără îndoială.

Rămas singur, Tomas se lupta cu un simţământ nou: teama că războiul va dura la nesfârşit.

32
TRĂDAREA

ARMATELE STĂTEAU FAŢĂ ÎN FAŢĂ.

Veteranii se măsurau suspicioşi: nu se simţeau în largul lor în faţa oştenilor cu care se luptaseră timp de nouă ani. Companiile de onoare, numărând cam o mie de oşteni fiecare, reprezentau nobilii Regatului şi clanurile Imperiului. Restul armatei Tsurani se retrăgea chiar atunci prin trecere. Armata Regatului se afla încă la gura celor două trecători şi rămânea pe loc până la semnarea tratatului.

Lyam, pe un cal alb, îl aştepta pe Ichindar, înconjurat de nobilii Regatului ale căror armuri sclipeau în soare. Îi însoţeau comandanţii miliţiilor Oraşelor Libere şi un detaşament de gardieni natalezi.

Împăratul ieşi din vidul cenuşiu în sunetul trompetelor, înconjurat de stindarde fâlfâind în vânt şi trimise un herald spre midkemieni. Pug, aproape de Lyam, se simţea ameţit la vederea simbolurilor celor două naţiuni de a căror soartă se considera strâns legat. Marile familii erau reprezentate prin Şefii de Război ai fiecărui mare clan: Keda, Oaxatucan, Minwanabi şi restul.

Kulgan observă privirea pierdută a fostului ucenic şi îl bătu pe umăr cu toiagul.

— Te simţi bine?

— Da. Mă copleşiseră amintirile. Îmi descopăr sentimente noi… sau mai puţin analizate.

— Ai mai târziu timp de analize. Poate te ajutăm, eu şi Tully. Doar să-şi revină după ce a călărit două săptămâni. Lyam a trebuit să-l oblige să rămână în cort, altfel era aici.

Heraldul Tsurani se înclină adânc în faţa lui Lyam şi

Pug făcu un pas în faţă să traducă.

— Maiestatea Sa Imperială, Ichindar, al nouăzeci şi unulea Împărat, Lumina Cerului şi conducător al tuturor naţiunilor din Tsuranuanni, îl salută pe confratele său monarh, Înălţimea Sa Regală, prinţul Lyam, conducător al Regatului Insulelor. Acceptă Prinţul să-l întâlnească pe Împărat în centrul văii?

Pug traduse răspunsul lui Lyam, cu înfloriturile cerute de ceremonialul Tsurani şi, în curând, litiera imperială porni spre locul întâlnirii. Lyam plecă şi el călare, însoţit de Pug, Kulgan şi Laurie. Litiera era purtată de douăzeci de sclavi aleşi pe sprânceană, toţi de aceeaşi înălţime, ai căror muşchi se încordau sub povara încrustată în aur, înconjurată de perdele subţiri bătute în nestemate ce străluceau în soare. Cei cinci Şefi de clan, ai celor cinci mari familii, o urmau pe jos.

Ichindar purta armura aurită, nepreţuită după standardele Tsurani, şi coiful crestat, din acelaşi metal. Lyam îl măsură, uimit de tinereţea lui. De fapt, Ichindar avea cu trei ani mai mult ca el. După primele formule de salut, Împăratul întinse mâna.

— Am înţeles că acesta e obiceiul aici.

— Să dea zeii ca acesta să fie începutul unei lungi şi fructuoase păci între naţiunile noastre, îi strânse Lyam mâna în uralele celor două părţi.

— Pacea e ceva nou pentru noi, surâse Ichindar, dar sper să învăţăm repede. Înaltul Consiliu nu mă aprobă în întregime, însă cred că rezultatele comerţului dintre noi le vor potoli temerile.

— Sunt de aceeaşi părere. În cinstea armistiţiului, am pregătit un dar pentru voi.

Lyam făcu un semn şi un oştean aduse un armăsar magnific, cu şaua încrustată în aur. De ea atârna un paloş cu mânerul şi teaca bătute în pietre preţioase.

Ichindar privi cu scepticism calul, dar cu uimire măiestria cu care fusese făurită arma.

— Mă onorezi, prinţ Lyam, spuse el şi ordonă unei

gărzi să aducă un cufăr mic, din lemn de ngaggi, splendid sculptat cu reprezentări măiestrite de plante şi animale Tsurani. Cufărul singur ar fi fost un dar nepreţuit, dar când garda a ridicat capacul, grămada de pietre preţioase a sclipit orbitor în soare.

— Mi-ar fi greu să explic Înaltului Consiliu ce despăgubiri am de plătit, însă nu se pot împotrivi unui dar. Sper ca acesta să repare măcar o parte din distrugerile provocate de noi.

— Eşti generos. Mulţumesc, se înclină Lyam. Vrei să luăm o gustare împreună?

Ichindar aprobă din cap şi douăzeci de oşteni se repeziră să ridice un pavilion de pânză, deschis pe o parte. Alţii aduseră vin şi mâncare şi aşezaseră masa.

— E mai confortabil decât tronul meu, remarcă Împăratul, aşezându-se pe fotoliul cu perne. Ar trebui să-mi fac şi eu aşa ceva.

Au toastat cu toţii pentru pace şi Ichindar s-a întors către Pug.

— Stăpâne Suprem, se pare că întâlnirea aceasta va fi mai lipsită de primejdii pentru însoţitorii noştri decât ultima oară.

— Sunt sigur. Maiestate Imperială, se înclină Pug. Să sper că am fost iertat pentru neplăcerile de la Jocuri?

— Neplăceri? se încruntă Ichindar. Distrugeri, vrei să zici. După traducerea lui Pug, zâmbi şi urmă: Supremul a provocat multe schimbări benefice în Imperiu. Mă întreb dacă apucăm să vedem şi rezultatele. Oricum, ce-a fost a fost. Hai să vedem ce facem în viitor.

În pădurea de la apus de luminiş, Tomas, însoţit de Calin şi Dolgan, privea pavilionul. În spatele lor, două mii de elfi şi pitici erau gata de luptă.

— Nu văd nimic suspect.

— Nici eu, i-a răspuns Harthorn. Ce-o fi vrut să spună vrăjitorul?

Brusc, un val de căldură luci peste câmp şi Tomas văzu cum oştenii Tsurani trag săbiile.

— Fiţi gata!

Un oştean al Regatului ajunse lângă pavilion, privit cu neîncredere de gărzile Tsurani.

— Înălţimea Voastră! îl strigă el pe Lyam. Se întâmplă ceva ciudat.

— Ce e? se ridică Lyam.

— Se văd oşteni în pădurea de Vest.

— Trebuie să fie elfii şi piticii. Le-am trimis vorbă să vină şi ei la întâlnire.

— De ce nu ies din pădure? întrebă Ichindar.

— Du-te, îl trimise Lyam pe călăreţ, şi adu căpeteniile aici.

Înainte ca garda să ajungă în pădure, dintre copaci izbucniră strigăte şi siluetele în verde ale elfilor şi piticii în armuri se revărsară spre luminiş. Ichindar îi privi uimit în timp ce însoţitorii săi îl înconjurau protector.

— Maiestate! strigă o gardă Tsurani. E o capcană!

— Aşa duceţi voi tratative de pace? îl înfruntă Împăratul pe Lyam.

Prinţul pricepu după ton ce vrea să zică şi îl înşfăcă pe Pug de braţ.

— Spune-i că nu ştiu ce se întâmplă!

Pug ridică vocea, dar haosul domnea deja în pavilion; nobilii Tsurani se repeziseră la Lumina Cerului trăgându-l spre liniile lor. Oştenii Tsurani din garda de onoare veneau în fugă să-i ajute.

— Înapoi! strigă Lyam şi midkemienii încălecară rapid.

— Trădătorilor, acum văd de ce sunteţi în stare! strigă Ichindar. Oameni lipsiţi de onoare! Am să vă distrug Regatul! Praf îl fac!

Lyam ajunse lângă Brucal care întrebă:

— Atacăm, Înălţimea Ta?

— Nu. Nu vreau să fiu părtaş la trădare.

Elfii şi piticii se luptau deja cu primele elemente ale armatei Tsurani şi îi împingeau către trecere. Împăratul, apărat de cele o mie de gărzi, trimisese mesageri pe Kelewan. În curând, din vidul cenuşiu erupseră oşteni

Tsurani şi începură să respingă atacul.

— Lyam! strigă Arutha. Sunt zece mii de Tsurani de partea cealaltă! Dacă vrei să terminăm cu blestematul ăsta de război, trebuie să capturăm maşinăria.

— Lyam! interveni şi Pug, văzând că Prinţul ezită. De nouă ani încoace nu v-aţi confruntat decât cu o mică parte a armatelor lor, cele ale clanurilor Partidului Războiului. Aţi avut chiar aliaţi pe Kelewan, oameni care blocau pe ascuns efortul de război. Acum însă l-aţi înfuriat pe Ichindar. El poate să comande tuturor clanurilor să atace. N-ai idee ce vaste sunt puterile lor. Mâine mai vin treizeci de mii de oşteni. Iar în cel mult un an, ai un milion de oşteni inamici şi o mie de magicieni de înfruntat.

— Poţi să ne ajuţi? cedă Lyam cu amărăciune.

— Aş putea să vă deschid drumul către maşinărie, dar nu ştiu dacă pot închide trecerea. Chiar dacă aş renunţa la angajamentul meu şi i-aş ucide pe toţi, n-aş realiza nimic. Vin în continuare.

— Arutha, trimite mesageri la trecători şi cheamă Armata Regelui. Pug, ajută-ne dacă poţi, dar numai dacă nu e primejdios pentru tine. Eşti singurul mare magician de pe Midkemia. Aşteaptă. Dacă ratăm şi Vestul va fi al Tsuranilor. Du-te cu Laurie, Meecham şi Kulgan la Krondor. Carline şi Anita trebuie să meargă la Caldric, la Rillanon.

Cei o mie de călăreţi ai gărzii de onoare intrară în luptă, năpustindu-se asupra duşmanilor. Tsuranii auziră tropotul de copite şi se repliară, formând un zid de scuturi şi respingând pentru moment cavaleria. Apoi călăreţii atacară din nou, rupând apărarea. Flancurile kelewanezilor cedau dar centrul rezista, sub comanda Împăratului, care lupta cu înverşunare, în ciuda rugăminţilor nobililor de a se retrage.

Ichindar formase un cerc defensiv în jurul maşinăriei, pentru a permite ieşirea oştenilor Tsurani veniţi în ajutor. Simţind pământul tremurând uşor, se uită spre apus şi

văzu unităţile de cavalerie midkemiene atacând pe flanc. Din stânga lui se auzi un strigăt. Un războinic înalt, în alb şi auriu, îşi tăia calea spre Ichindar, cu toate eforturile nobililor kelewanezi de a-l opri. Un general de armată se repezi la Împărat.

— Maiestate, trebuie să pleci. Dacă te pierdem, Imperiul suferă şi zeii îşi vor întoarce faţa de la noi. Văzând că Împăratul nu-l ascultă şi se repede spre războinicul în auriu, generalul ridică ochii spre cer: Să mă ierte zeii! şi îl izbi pe Ichindar în cap cu latul săbiei. Împăratul a căzut! strigă el şi oştenii se năpustiră să-l ducă spre trecere.

— Au căzut toţi lorzii! strigă un lider de atac şi generalul îl văzu pe Tomas ţinut pe loc de numărul mare de oşteni Tsurani. Împăratul dispăruse prin trecere.

— Eu sunt acum General! hotărî ofiţerul. Vei fi adjunctul meu. Trimite mai mulţi oameni spre Nord!

Cavaleria de la Trecătoarea de Nord se repezea într-un galop nebun către Tsurani. Generalul se rugă zeilor să reziste până la sosirea întăririlor.

Zidul Tsurani rezista. Ţipetele cailor şi ale oamenilor străbăteau până la locul în care Pug şi prietenii lui urmăreau lupta. Lyam îşi coordona atacul cu oştenii veniţi de la trecătoare iar elfii şi piticii conduşi de Tomas făceau prăpăd printre Tsuranii din apus, dar erau, încetul cu încetul, respinşi.

— Dacă nu se retrag, vor fi copleşiţi, observă Meecham.

Chiar atunci oştenii de sub comanda lui Tomas se repliară sub protecţia arcaşilor elfi. Prin trecere curgeau neîntrerupt oşteni Tsurani.

— Lyam trebuie să captureze maşinăria, altfel ne înfrâng, spuse Kulgan.

— Doar dacă reuşeşte să găsească o poziţie sigură pentru arcaşi, a meditat Pug. Numai aşa îi opreşte la ieşirea din trecere.

— Nu poate fi distrus?

— Nu ştiu dacă puterile mele sunt suficiente. Dar e timpul să încerc.

— Nu! strigă cineva din spate. Apărut ca din neant, un bărbat în robă cafenie, ducând un toiag, se apropie de ei. Nici măcar tu, Stăpân Suprem, nu poţi închide singur trecerea.

— Macros! exclamă Kulgan.

— V-am spus că ziua întâlnirii noastre e predestinată.

— Ce-i de făcut? întrebă Pug.

— Închidem împreună trecerea. Kulgan, văd că ai toiagul de la mine. Foarte bine. Înfige-l în pământ şi gândeşte-te numai la Pug. Să nu desprinzi toiagul de pământul Midkemiei! Ai înţeles? Pug, ia-l pe al meu. Ţine-l bine! Să nu-i dai drumul pentru nimic în lume, dacă vrei să scapi cu viaţă. Ascultaţi-mă cu atenţie, clipa se apropie. Dacă reuşim, plecaţi pe insula mea! Acolo găsiţi toate lămuririle, deşi nu ştiu dacă veţi fi mulţumiţi.

— Şi tu? l-a întrebat Kulgan.

— E treaba mea. Nu vă gândiţi la mine. Ca şi voi, am fost predestinat de mult pentru misiunea asta.

Armata regatului luase iniţiativa cu toate că Tsuranii învăţaseră să nu mai atace călăreţii, ci caii sau să tragă oştenii din şa. Kelewanezii proaspăt sosiţi duceau lipsă de organizare şi atacul lor era ineficient. Luptau să supravieţuiască, nu să câştige teren.

— E timpul, hotărî Macros. Pug, vino cu mine.

Trecură printre luptători, ca pe o potecă de linişte, nebăgaţi în seamă de nimeni. Chiar şi caii se fereau din calea lor, evitându-i în ultima clipă. Se apropiară de linia Tsurani, şi pătrunseră în zona relativ calmă din jurul intrării în trecere. Se urcară pe platformă, la fel de invizibili pentru oştenii Tsurani care continuau să sosească de pe Kelewan.

Macros pătrunse în spaţiul vâlvoitor cu Pug după el. În locul Kelewanului la care se aştepta tânărul, se găseau într-o zonă incoloră, fără lumină, dar nu întunecată, brăzdată de nuanţe de cenuşiu. Pug se trezi singur; doar

bătăile propriei inimi îl asigurau că e încă în viaţă.

— Macros? şopti el.

— Sunt aici.

— Nu te văd.

— Nici nu e nevoie, râse vrăjitorul. Ce vezi acum e doar o iluzie creată de mine. Fără ea, chiar cu mult lăudatele tale puteri, tot ţi-ai pierde minţile. Trebuie să accepţi că mintea omenească nu e capabilă să reziste într-un asemenea loc.

— Ce-i aici?

— Locul dintre lumi. Aici s-au luptat zeii în timpul Războaielor Haosului.

— Trebuie să ne grăbim. Afară mor oameni.

— Timpul nu există aici. Pentru cei care se luptă acum, noi suntem îngheţaţi, încremeniţi într-o clipă. Am putea îmbătrâni şi muri în locul acesta, dar, pentru cei de afară, s-ar scurge doar o secundă. Oricum trebuie să ne grăbim. Iluzia îmi consumă energia necesară închiderii trecerii. Trebuie însă să-ţi spun că te aştept de mult pentru misiunea asta. Fără tine n-aş reuşi.

— Tu ai răsucit trecerea când a apărut Străinul, nu? Atunci, pe Kelewan, când Vrăjmaşul voia să pună stăpânire pe naţiunile din Tsuranuanni.

— Ai ţinut minte amănuntul ăla? se bucură Macros. Eram mai tânăr atunci. Pe vremea aceea trecerea era o lucrare sălbatică şi cam instabilă, creată de voinţa magicienilor din Comunitate. Eu am răsucit-o şi am mutat-o în altă parte, să îndepărtez Vrăjmaşul. O chestie riscantă. Acum e însă bine controlată de maşinăria de pe Kelewan. Puterea care-o controlează, alcătuită din vrăji multe şi complicate, e în armonie atât cu Kelewanul, cât şi cu Midkemia şi mă împiedică să o manipulez. Tot ce pot să fac este să o distrug. Şi pentru asta am nevoie de tine. Pe insulă vei înţelege ce-am făcut; asta mi-a fost soarta. Sper să nu-mi porţi pică. Fii atent, când termin, foloseşte-ţi ultima picătură de energie şi transportă-te către Kulgan. Te ajută şi toiegele, dar trebuie să depui

tot efortul de care eşti în stare. Altfel mori.

— Şi tu?

— Tu ai grijă de tine.

Ţesătura neantului începu uşor să se schimbe. Pug o simţea mişcându-se în jurul lui, mai bine decât simţea direcţia sau prezenţa vrăjitorului.

— La comanda mea, urmă Macros, eliberează toată furia puterii tale. Cam cum ai făcut la Jocurile Imperiale. Acum însă trebuie să te străduieşti mai mult.

— De unde ştii ce s-a întâmplat?

— Eram acolo, râse vrăjitorul. Recunosc că am fost impresionat. Chiar şi mie mi-ar fi fost greu să o fac, ar trebui să fiu tare furios să dau un aşa spectacol. Acum aşteaptă comanda mea şi lasă-ţi puterea să curgă către mine.

Pug simţi iar mişcarea subtilă a neantului şi deodată în jurul lui explodă o lumină orbitoare, urmată de întuneric şi imediat de energii clocotinde, asemănătoare cu cele la care fusese martor pe turn, când vizionase crearea Podului Auriu. De data aceasta, culorile se amestecau cu forţe primare pe care însă nu le recunoştea.

— Acum! strigă Macros.

Pug şi-a încordat voinţa, aducând din adâncurile fiinţei sale toate puterile câştigate şi conştientizate pe cele două lumi, forţe capabile să dărâme munţii, să mişte râuri din matcă şi să prefacă oraşe întregi în ţărână. Apoi, ca şi când trebuia să arunce o povară greu de suportat, le trimise spre vrăjitor. Ţesătura primară a timpului şi spaţiului scrâşni, protestând la prezenţa lor, răsucindu-se şi zvârcolindu-se în jurul lui. După care urmă o uşurare profundă şi o dispariţie totală.

Pug se trezi plutind amorţit în întuneric, cu mintea goală, fără niciun gând coerent, gata să-şi piardă cunoştinţa. Degetele i se desfăcură, gata să dea drumul toiagului. Doar instinctul orb îl ajută, trimiţând creierului său amorţit un avertisment care îl făcu să înşface, spasmodic, lemnul. Toiagul îl trase încet iar atunci

mintea lui respinse întunericul rece şi se strădui să-şi amintească ceva. O voce slabă dar cunoscută răsună aproape.

— Kulgan? şopti Pug, lăsând întunericul să-l învăluie.

Generalul Tsurani scăpase cu viaţă ca prin minune. Explozia trecerii ucisese sute de oşteni şi lăsase alte sute fără cunoştinţă. Se ridică şi privi în jur. Cu retragerea spre Kelewan tăiată, avea puţine speranţe de supravieţuire.

Nici forţele Regatului nu fuseseră cruţate de explozie. Caii înnebuniseră de spaimă, aruncând la pământ călăreţii. Dar cei de la margine reluaseră lupta.

Deodată, forţele Regatului se retraseră iar generalul profită de ocazie pentru a-şi organiza oamenii. Oştenii midkemieni se regrupară şi luară poziţie de atac în faţa lor. Tensiunea creştea. Ofiţerul ordonă ridicarea unui scut şi se căţără pe el.

— Le vin întăriri!

Spre miazăzi se vedeau primele elemente ale armatei de la Trecătoarea de Sud, proaspăt sosite pe câmpul de luptă. Printre copaci avansau primii oşteni fără cai ai Regatului.

— Au adus toată armata, înghiţi în sec generalul. Pe toţi zeii! îşi pierdu el pentru prima oară impasibilitatea Tsurani. Cred că sunt cel puţin treizeci de mii!

— Atunci ne vom da viaţa într-o luptă de pomină. Vor compune balade în cinstea noastră, spuse adjunctul.

Generalul îşi privi oştenii răniţi, obosiţi şi trişti. Patru mii de oameni în faţa celor treizeci de mii de midkemieni, din care doar o treime luptaseră în ziua aceea.

— Nu, se decise el. N-are rost. Oricum nu ne mai putem întoarce acasă.

Plecă de lângă adjunctul surprins şi trecu prin zidul de scuturi, cu mâinile ridicate, îndreptându-se încet spre Lyam, căutând să amâne momentul în care va deveni primul general Tsurani care se predă cu oştenii lui. Ajuns lângă Prinţul înalt şi blond al Regatului, îşi scoase coiful şi

îngenunche.

— Lord Lyam, îţi dau în grijă oamenii mei. Eşti de acord cu capitularea noastră?

— Da, Kasumi, sunt de acord.

Cenuşiul întunecat se adună într-o rază de lumină şi Pug deschise ochii.

— Ce bine! s-a bucurat Kulgan. Nu ştiam dacă mai eşti în viaţă. Erai aproape rece. Poţi să te ridici?

Meecham i-a întins mâna şi Pug şi-a sprijinit spatele de un copac, simţind cum soarele îi încălzeşte fiecare mădular şi sângele reîncepe să circule prin trup.

— Ce s-a întâmplat?

— Trecerea nu mai există şi Tsuranii rămaşi s-au predat, îi răspunse Laurie. Războiul s-a terminat.

Pug era prea slăbit să mai simtă vreo bucurie. În schimb, pe feţele celor din jur se citea emoţia şi uşurarea. Kulgan îl luă în braţe.

— Ţi-ai riscat viaţa pentru asta! Victoria e şi a ta.

— Macros a fost cel care a pus capăt războiului, s-a ridicat Pug în picioare. S-a întors?

— Nu. A dispărut odată cu toiegele.

— Şi acum?

— Ar fi bine să mergem la Lyam, se uită Kulgan peste umăr. Se întâmplă ceva.

Pug se miră văzându-l pe tânărul Shinzawai, îl credea deja pe Kelewan. Kasumi stătea trist, fără armură şi coif, cu capul plecat şi nu i-a văzut apropiindu-se. Cetele elfilor şi piticilor veneau către Lyam. Pug îi recunoscu pe Dolgan şi Calin şi, doar într-un târziu, pe Tomas. Apariţia îl şocă, lăsându-l fără grai. Prietenul lui îi domina pe cei din jur prin statură şi nu numai: pe chipul lui se întrezărea ceva în plus faţă de trăsăturile elfe şi umane.

Lyam era prea obosit să se înfurie. Se uită lung la Liderul de Război din Elvandar.

— De ce ai atacat, Tomas?

— Tsuranii trăseseră armele din teacă. Erau gata să atace pavilionul. Tu nu i-ai văzut?

— N-am văzut decât un atac neprovocat asupra unei conferinţe de pace. Nu se întâmpla nimic în tabăra Tsurani.

— Înălţimea Ta, interveni Kasumi, noi am tras săbiile doar când i-am văzut pe ei venind.

— Nu v-am trimis eu mesaj că s-a făcut armistiţiu? îl întrebă Lyam pe Tomas.

— Da, a răspuns Dolgan, eram de faţă când a venit vrăjitorul.

— Vrăjitorul? se miră Lyam. Laurie! Vino încoace! Ai dus mesajul Reginei, cum te-am rugat?

— Da, am vorbit personal cu Regina.

— Jur că nu te-am văzut niciodată, îl înfruntă Tomas. Macros a fost cel care ne-a spus că Tsuranii pregătesc o capcană.

— Înălţimea Ta, se lămuri Kulgan, dacă e vorba de Macros, eu zic să dezlegăm pe îndelete misterul. Se pare că aici e mâna lui. *Şi* aici.

— Bine, vorbim în tabără. Brucal, alcătuieşti o escortă şi aduci prizonierii. Tomas, vii şi tu la mine în cort. Avem multe de discutat.

Tomas părea stânjenit, dar dădu din cap resemnat. În clipa următoare îl văzu pentru prima dată pe străinul zâmbitor de lângă el şi făcu ochii mari, nedumerit.

— Ai orbit băiete? râse Dolgan. Nu-l recunoşti pe Pug?

— Pug? şopti Tomas. Tu eşti?

Îi luă în braţe, cu ochii în lacrimi şi rămaseră aşa în mijlocul armatei care se pregătea să plece în tabără.

— Haideţi, îi bătu Kulgan pe umeri. Slavă zeilor, acum avem destul timp de depănat amintiri.

Oştenii regatului sărbătoreau sfârşitul celor nouă ani de război, la capătul cărora erau pentru prima oară siguri că ziua de mâine e lipsită de primejdii. Mai târziu aveau să-şi plângă şi tovarăşii căzuţi, acum erau bucuroşi că au scăpat cu viaţă.

— Înseamnă că Macros a vrut să închidă trecerea. Kulgan, în cortul lui Lyam, trăgea concluzia evidentă. Am fost pur şi simplu folosiţi de el.

— Nu înţeleg ce l-a determinat, spuse Prinţul. Azi au murit peste două mii de soldaţi.

— A spus că răspunsurile se află pe insulă. Până atunci, degeaba ne batem capetele.

— Cel puţin sunt sigur că Tomas a acţionat cu bună credinţă, îmi era greu să-mi închipui că este vinovat de măcelul de azi.

— Mă simt folosit, mormăi Tomas.

— Şi noi la fel, zise Dolgan.

— Kasumi, îl privi Lyam pe tânărul Shinzawai, ce să fac cu voi?

— Înălţimea Ta, Laurie mi-a spus ceva despre voi, dar nu ştiu cum procedaţi cu prizonierii de război. La noi ofiţerii sunt ucişi şi oamenii luaţi în sclavie.

Lyam vru să răspundă, însă Pug îl opri cu un gest.

— Kasumi?

— Da, Stăpân Suprem.

— Ce-ai fi făcut dacă nu te predai?

— Am fi luptat până la ultimul om.

— Înţeleg. Deci ai salvat viaţa a patru mii de oşteni. Şi chiar a câtorva mii de midkemieni.

— Mă aflu aici, dar sunt Tsurani. Am adus dezonoare casei mele. Când se hotărăşte Prinţul în privinţa oamenilor, am să cer permisiunea de a-mi lua viaţa, dacă el consideră că mi se cuvine onoarea asta.

Brucal şi ceilalţi păreau miraţi şi tulburaţi. Pe faţa lui Lyam nu se citea nimic.

— Nu e vorba de nicio dezonoare, a vorbit Prinţul. Moartea voastră nu folosea nimănui, de vreme ce trecerea era deja închisă.

— Aşa e la noi.

— Acum eşti aici. Nu cred, din ce au spus Pug şi Kulgan, că te mai poţi întoarce. Brucal, ce părere ai despre oştenii Kelewanezi?

— Foarte bună. Sunt feroce ca Fraţii Întunecaţi, însă au o fire nobilă. Disciplinaţi ca oştenii-câini keshieni şi rezistenţi ca gardienii natalezi.

— O astfel de armată ar fi foarte eficientă în garnizoanele de la graniţă, nu?

— Cea din LaMut a fost cam lovită în timpul războiului.

— Ce zici, Kasumi, mai vrei să-ţi iei viaţa dacă oamenii tăi rămân liberi?

— Se poate?

— Dacă tu şi oamenii tăi juraţi credinţă coroanei, te numesc în subordinea contelui LaMut. Veţi apăra graniţa de Nord.

— Nu e nicio dezonoare, spuse Laurie văzând că tânărul Shinzawai şovăie.

— Accept, surâse Kasumi, şi sunt sigur că şi oamenii mei vor fi de acord. Am fost şi noi folosiţi de vrăjitor, ca şi voi. Nu vreau să mai vărsăm sânge degeaba. Vă mulţumesc, Înălţimea Ta.

— La patru mii de oameni, îl facem Cavaler-Căpitan, socoti lordul Vandros. Ce crezi, lord Brucal? Vino, Căpitane, să anunţăm oştenii.

— Gata cu problemele de stat, îl bătu Arutha pe Lyam pe umăr. Hai să sărbătorim.

— Foarte bine. Pug, adu-ţi soţia şi fiul.

— Soţie? Fiu? se miră Tomas.

— Mai sunt multe de povestit, a râs Pug.

Katala şi William îl aşteptau în cort. Puştiul îl trase pe Pug de robă.

— Vin şi eu?

— Şi tu, bineînţeles.

— Cu ani în urmă, i se adresă Arutha lui Calin, când ai venit la Crydee, am auzit doi puşti vorbind într-o căruţă cu fân. Blondul spunea că va fi cel mai mare războinic din Regat, surâse Prinţul spre Tomas, şi că va fi primit cu onoruri în Elvandar.

— Mda, îmi aduc aminte, surâse Tomas.

— Iar celălalt spera să devină un mare magician.

— Poate şi William îşi va împlini visul.

— Fiţi cu ochii pe el, râse Arutha. Am stat de vorbă înainte să adoarmă şi mi-a spus că vrea să se facă pitic.

— Vii cu noi la Rillanon, Tomas? întrebă Pug.

— Nu pot, deocamdată. Dar, după ce se naşte copilul, trebuie să vii să-l vezi. Va fi mare sărbătoare. Nu, nici Dolgan nu poate. Ştii că piticii vorbesc de Ciocanul lui Tholin şi vor să-l aleagă pe Dolgan Regele lor în Vest? Deşi, surâse Tomas, cred că Dolgan va folosi ciocanul pe primul confrate care deschide discuţia. Ştii, Pug, schimbă el vorba, chiar în nebunia mea, n-am uitat niciodată de tine. Într-un fel, amintirea ta m-a ajutat să mă vindec. Aş vrea să-mi trimiţi vorbă dacă dezlegi misterul pe Insula Vrăjitorului.

Se îmbrăţişară şi Tomas se mai întoarse odată spre ei, cu o privire maliţioasă.

— Mi-ar plăcea să fiu de faţă când te întâlneşti cu Carline şi te vede cu soţie şi copil.

— Cine e Carline? întrebă Katala pe un ton măsurat.

— Credeam că dormi deja, spuse Arutha intrând în cortul lui Lyam.

— Voiam să mă gândesc puţin în linişte…

— La ce?

— Războiul, tata, tu… şi altele. Nu ştiu dacă pot să fiu Rege.

— Nu cred că ai de ales. Simt sigur că vei fi un Rege bun.

— Aş putea să refuz coroana în favoarea fratelui meu. Şi Erland a renunţat în favoarea lui Rodric.

— Îţi dai seama ce-ar ieşi? Regatul nu-şi permite – mai ales acum – o dezbatere prelungită în Congresul Lorzilor. Sunt deja prea multe răni nevindecate. Şi de Bas-Tyra n-a fost încă prins.

— Ai fi un rege mai bun ca mine, a oftat Lyam.

— Poate. Dar tronul e al tău şi sper să-l păstrezi cât

mai mult. Îi ai pe Caldric, pe Tully, Kulgan, Pug şi pe alţii să te ajute. Totul se învaţă.

— Aş vrea să mergi şi tu în Insula Vrăjitorului. Vreau să aud şi părerea ta. Ştiu că ţi-ar plăcea să vii cu mine la Krondor, dar ai timp destul să mă ajungi din urmă.

— Bine, acum mă duc să mă culc. Fii sigur că iei coroana, spuse Arutha ieşind din cort. Alt frate care s-o ceară nu mai avem.

— Ba mai e un frate, oftă Lyam rămas singur. Să mă ajute zeii să hotărăsc ce-i de făcut!

33
MOŞTENIRE

MARINARII ARUNCARĂ ANCORA.

Meecham pregăti barca şi plecă către ţărm cu Arutha, Pug şi Kulgan. Laurie rămăsese cu Kasumi să-l ajute să se mute la garnizoana din LaMut iar Lyam şi nobilii plecaseră în lunga procesiune funerară care însoţea trupurile lui Borric şi Rodric.

— Nu s-a schimbat nimic de când am fost ultima oară aici, spuse Arutha coborând pe ţărm.

— Nu mă miră, a răspuns Kulgan. Macros e un om foarte ordonat.

— Voi rămâneţi aici, ordonă Prinţul marinarilor care oftară, vizibil uşuraţi. Dacă ne auziţi strigând, veniţi repede după noi. E mai bine să părem oaspeţi, nu invadatori.

În fereastra castelului nu se mai vedea lumina albastră şi întreg locul părea părăsit. Podul mobil era coborât, dar nu se auzea niciun sunet. Castelul se înălţa înfricoşător, zgâriind cerul cu turnurile lui înalte. Din arcul de piatră de deasupra podului îi priveau creaturi stranii sculptate în piatra ciudată, nemaiîntâlnită pe Midkemia. Animale cu coarne şi aripi, măiestrit lucrate, păreau îngheţate în zbor pe marginile stâncii.

— Cel puţin nu va trebui să intrăm cu forţa, remarcă Meecham, traversând podul şi privind în jos. Zidurile castelului se prelungeau până la nivelul mării, spălate de năvala necontenită a valurilor. E mai bun decât orice şanţ, urmă răzeşul. Nu l-ar trece nimeni prea uşor.

Curtea era curată, dar pustie iar din clădirea centrală nu ieşi nimeni să-i întâmpine. Urmând însă scările largi spre castel, uşile se deschiseră încet şi se loviră de zid.

Meecham trase imediat sabia căci făptura semăna cu un goblin, cu toate că era mai înalt. Fruntea largă era dominată de arcade groase şi de un nas mare, dar trăsăturile erau fine. Avea capul acoperit cu păr des şi ochii negri pătrunzători, pielea verzuie, dar ţinuta dreaptă, ca a unei făpturi umane. Era îmbrăcat într-o tunică verde şi încălţat cu cizme înalte, bine lustruite.

— Bine aţi venit, domnilor. Sunt Gathis. Am onoarea de a fi gazda voastră în absenţa stăpânului meu.

— Macros e stăpânul tău, nu?

— Bineînţeles, dintotdeauna. Intraţi, vă rog. Stăpânul meu mi-a lăsat instrucţiuni clare pentru venirea voastră. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulţumim, spuse Kulgan, cam stingherit de făptura ciudată. Macros a zis că are un mesaj pentru noi. Am vrea să-l vedem.

În turn se urca pe o scară în spirală ce se termina în faţa unei uşi zăvorâte.

— Trebuie s-o deschideţi singuri, altfel înseamnă că sunteţi impostori, aşa a zis Macros.

Pug se concentră asupra uşii, dar aceasta în loc să se deschidă, se transformă; lemnul deveni fluid şi în el se formă, în basorelief, un chip ce semăna foarte bine cu Macros. Ochii se deschiseră, negri şi mari şi vocea răsună adâncă, întrebând în Tsurani:

— Care e prima îndatorire?

— Să servim Imperiul, răspunse automat Pug.

Uşa se deschise, dând la iveală camera de studiu a vrăjitorului.

— Sunteţi stăpânii Pug, Kulgan şi prinţul Arutha? întrebă Gathis. Tot ce vedeţi aici e la dispoziţia voastră. Acum, mă iertaţi, mă întorc imediat cu mesajul şi ceva de mâncare.

Cu excepţia unui perete unde se vedea că fusese o bibliotecă, ceilalţi erau acoperiţi din tavan până în podea, de rafturi cu cărţi şi pergamente. Arutha luă unul legat cu o panglică roşie şi îl desfăşură.

— E o hartă a Midkemiei! exclamă Kulgan.

— Aşa ceva n-am mai văzut, se miră Prinţul.

Regatul Insulelor ocupa o mică porţiune pe hartă, în schimb erau reprezentate în detaliu Imperiul Marelui Kesh şi Confederaţia Keshiană.

— Ştim foarte puţine despre ei, a comentat Kulgan. Doar câţiva căpitani din Regat s-au aventurat până în câteva porturi, în rest…

— Uitaţi-vă în Nord, a spus Pug. Ce mult se întind ţinuturile de miazănoapte! Iar dincolo de Confederaţie, în Sud, continentul se numeşte Triagia.

La Vest, peste Marea Nesfârşită, erau desenate alte două continente: Winet şi Novindus, cu oraşe şi râuri clar indicate.

— Se confirmă zvonurile lansate de piraţii din Insulele Apusului, spuse Kulgan. Trebuie să fii nebun să pleci cu corabia aşa departe.

Gathis apăru cu o tavă cu pahare şi o sticlă cu vin. Turnă băutura, după care scoase din tunică un pergament sigilat cu ceară neagră şi inscripţionat cu litera M, dându-i-l lui Kulgan.

— Vă las să-l citiţi. Dacă aveţi nevoie de mine, mă strigaţi.

— „Pentru magicienii Pug şi Kulgan. Bine aţi venit. Am încercat aici să răspund la o parte din întrebările voastre, deşi nu vă pot spune totul despre mine. Nu sunt ceea ce Tsuranii numesc „Suprem”, cu toate că am vizitat lumea lor, după cum ştie şi Pug, de mai multe ori. Magia mea e specifică numai pentru mine şi nu poate fi explicată sau descrisă în termenii Căii Inferioare sau Superioare. Să zicem că păşesc pe amândouă şi pe multe altele. Mă consider un servitor al zeilor, deşi gândul e poate un rezultat al vanităţii mele. Indiferent care-i adevărul, am călătorit în multe lumi şi am lucrat în beneficiul mai multor cauze. M-am născut pe o lume îndepărtată în spaţiu şi timp, nu foarte diferită de Midkemia, dar destul de aparte pentru ca voi s-o consideraţi ciudată.

Sunt mai în vârstă decât îmi place s-o recunosc, bătrân chiar şi după standardele elfilor. Din ce motive, nu ştiu, am trăit secole, deşi poporul meu e muritor, ca şi voi. E posibil ca, odată cu magia, să mi se fi dăruit şi binecuvântarea – sau blestemul – nemuririi.

De când am devenit vrăjitor, mi-a fost dat să-mi cunosc viitorul, aşa cum voi vă cunoaşteţi trecutul. Nu am refuzat niciodată încercările la care m-a supus soarta, deşi de multe ori aş fi vrut s-o fac. Am ajutat şi regi şi oameni simpli, am trăit în palate şi în colibe şi de multe ori n-am înţeles de ce trebuia să o fac.

Dintre toate sarcinile, rolul meu în războiul trecerii dintre lumi a fost cel mai dificil. Niciodată n-am fost răspunzător de atâţia morţi şi îi plâng, ca şi voi. De aceea aş vrea să înţelegeţi de ce am procedat astfel.

Nu puteam să închid trecerea fără ajutorul lui Pug. Din cauza asta a continuat războiul nouă ani: să-i dea lui posibilitatea să înveţe arta Căii Superioare pe Kelewan. Aveţi acum pe Midkemia un maestru al acestei arte, pierdute în timpul Războaielor Haosului.

Supremii Tsurani au uitat că trecerile pot fi detectate de Vrăjmaş".

— Vrăjmaş? ridică Kulgan ochii. Ştii despre ce e vorba?

Pug le povesti pe scurt ce aflase despre duşmanul legendar şi Arutha făcu ochii mari.

— Chiar există? a întrebat el neîncrezător.

— Sigur a existat. Însă e ultimul lucru la care m-aş fi gândit. Comunitatea n-avea nici cea mai mică idee. Din toate explicaţiile posibile…

— *„Trecerea",* urmă Kulgan, *„îl atrage pe Vrăjmaş ca un far, indiferent cât de departe, în spaţiu şi timp, se află entitatea duşmană. Poate că ar fi trecut ani întregi până să vină, dar ar fi sosit sigur şi atunci, toate puterile magice ale celor două lumi nu l-ar mai fi putut alunga Acum cred că înţelegeţi de ce a trebuit închisă trecerea cu preţul atâtor vieţi."*

— Cum adică? întrebă Pug.

— Macros a studiat şi natura umană, medită Kulgan. Ar fi reuşit el să-i convingă pe Rege sau pe Împărat să închidă trecerea, mai ales după armistiţiu, când merita să o ţinem deschisă? Şi mai ales cu argumentul incredibil al primejdiei Vrăjmaşului? S-ar fi lovit şi de tentaţia-naturală de altfel – de a-l lăsa deschis „încă puţin”. Sunt convins că s-a gândit la asta şi a făcut în aşa fel încât să nu avem încotro.

„Rolul meu s-a terminat”, continuă el mesajul, *„odată cu închiderea trecerii, şi cu asta am pierdut şi capacitatea de a-mi cunoaşte viitorul. Nu ştiu dacă a fost clipa morţii mele sau începutul altei vieţi.*

Cercetările şi descoperirile mele, cu câteva excepţii, se află în această încăpere. Aş vrea să le luaţi voi şi să le folosiţi la dezvoltarea artelor Căii Superioare şi Inferioare. În Regat începe o nouă epocă pentru magicieni şi vreau să beneficieze şi alţii de ele. Las în mâinile voastre acest început.

Macros”

— Gathis!

— Da, Master Kulgan, a apărut creatura.

— Ştiai ce scrie aici?

— Da. Stăpânul are grijă să ne dea instrucţiuni amănunţite.

— Să „ne” dea?

— Suntem mai mulţi. Nu se arată, să nu vă sperie. Stăpânul Macros nu are prejudecăţi şi nu e superstiţios. Judecă fiecare făptură după merite, nu după înfăţişare.

— Ce eşti, de fapt? întrebă Pug.

— Sunt rudă cu goblinii, aşa cum sunt elfii cu Fraţii Întunecaţi. Rasa mea a pierit înainte să vină oamenii pe ţărmurile Mării Amare. Sunt ultimul.

— Acum ce-ai să faci? se interesă Kulgan.

— Îl aştept pe Master Macros. Am grijă de casă.

— Speri că se întoarce? s-a mirat Pug.

— Sunt sigur. Mâine, peste un an sau peste un secol, nu are importanţă. Dacă a… pierit, voi muri aşteptându-l.

Dar cred că e în viaţă. Suntem de mult împreună şi avem o… înţelegere. Aş simţi dacă e mort. Macros e doar… absent. Timpul nu contează pentru el.

— Macros e într-adevăr un maestru.

— Ar râde dacă te-ar auzi. El, care se plânge mereu că nu are timp să înveţe când sunt atât de multe lucruri de ştiut şi de cercetat.

— Ar trebui să chemăm oamenii să care toate astea, se ridică Kulgan.

— Nu vă faceţi probleme, îl opri Gathis. Lăsaţi două bărci pe plajă şi mâine la răsăritul soarelui le găsiţi pline.

— Ar trebui să le catalogăm înainte, a socotit Kulgan.

— S-a gândit şi la asta, scoase Gathis un pergament dintr-un raft. V-am pregătit o listă.

— Ia uite! exclamă emoţionat Kulgan. *„Transformarea Materiei”* de Vitalus. *„Cercetarea Timpului”* de Spandric. Nici nu ştiam că mai există vreun exemplar. Sunt sute de lucrări. Ce comoară! Adu-mi…

— Kulgan! interveni Arutha. Dacă te lăsăm aici, nu mai pleci nici legat. Hai la corabie şi mâine le ai pe toate.

Spre marele amuzament al celorlalţi, bătrânul magician părea un copil căruia i-ai luat o jucărie din mână.

— Lasă, Kulgan, spuse Pug. După încoronare avem tot timpul să le studiem. Uită-te câte sunt, doar n-o să le înghiţi într-o zi.

— Aşa e, se resemnă Kulgan.

— O academie, urmă Pug, pentru studiul magiei cu cărţile lui Macros…

— Mai că uitasem, se lumină magicianul. Ucenicii nu vor mai învăţa de la un maestru, ci de la toţi. Pug, ce început minunat! Dacă totuşi iau ceva de studiat pe corabie, nu se supără nimeni, nu?

— Ce vrei, aprobă Arutha, vezi doar să nu scufunzi barca.

Spre surprinderea lui Kulgan, Gathis scosese deja cele două cărţi.

— Am fost convins că ajungeţi la o înţelegere. Drum bun.

— Macros ăsta, zise Meecham, ne-a lămurit şi nu prea. Am putea pune cinci întrebări pentru fiecare răspuns pe care l-a dat.

— Ai dreptate prietene, oftă Kulgan. Poate aflăm ceva din lucrările lui. Sau poate că nu. Cine ştie dacă nu e mai bine aşa.

34
RENAŞTEREA

CAPITALA REGATULUI SE PREGĂTEA DE SĂRBĂTOARE.

Stindardele fluturau în vânt şi ghirlande de flori luaseră locul panglicilor negre de doliu. Oamenii din Rillanon nu-l cunoşteau pe Lyam, dar le plăcuse Prinţul de la prima vedere şi zâmbetul lui cucerise inimile populaţiei, ca şi când soarele răsărea în sfârşit după norii negri ai domniei lui Rodric.

În bucuria lor, puţini băgaseră de seamă numărul mare de gărzi care mişunau prin oraş, căutându-l pe Guy sau pe oamenii lui. Încă şi mai puţini observau agenţii care se apropiau de grupurile adunate să vorbească despre noul Rege.

Arutha o luase înaintea celorlalţi, îndemnându-şi nervos calul spre palat şi blestemând marea calmă care le întârziase sosirea. Era amiază şi deja preoţii lui Ishap purtau coroana prin oraş. În mai puţin de trei ore aveau să sosească în sala tronului.

În curtea palatului, o văzu pe Anita coborând zâmbitoare scările să-i iasă în întâmpinare.

— Mă bucur că te văd, surâse Prinţul. Unde e Lyam?

— Ce bine că ai venit! S-a închis în cavoul regal şi a lăsat vorbă să te duci direct acolo. Nu ştiu ce se întâmplă. Doar Martin a vorbit cu el şi când a ieşit avea o

privire tare ciudată.
— Aşa e Martin mereu, n-ai observat până acum? Hai cu mine.
— Nu, a zis să te duci singur. Eu oricum trebuie să mă îmbrac pentru ceremonie.
Arutha intră într-un coridor strâmt, de unde coborî pe o scară luminată de torţe. Treptele se terminau în faţa unui arc de piatră. Pe ambele părţi se ridicau statuile regilor ConDoin, începând cu Dannis, care trăise cu şapte sute de ani înainte. Lângă ea se afla statuia lui Delong, supranumit cel Mare, cel care, la două sute de ani după Dannis, cucerise ducatul Bas-Tyra şi lărgise graniţele Regatului.
Arutha merse printre şirurile de morminte săpate în stâncă: regi şi regine, prinţi şi prinţese, oameni buni şi răi, nebuni şi învăţaţi. La capătul încăperii îl găsi pe Lyam lângă catafalcul tatălui lor, pe care fusese sculptat în basorelief chipul lui Borric.
— Îmi era teamă că întârzii, spuse încet Lyam.
— Am venit cam greu, dar suntem toţi. Ce-i cu misterul ăsta? Anita mi-a spus că ai stat aici toată noaptea.
— M-am gândit mult şi oricum vor afla toţi, dar vreau să ştii ce-am făcut şi să-mi spui ce crezi. Lyam se dădu la o parte şi arătă inscripţia de pe piatra funerară.

AICI SE ODIHNEŞTE BORRIC,
AL TREILEA DUCE DE CRYDEE,
SOŢUL LUI CATHERINE,
TATĂL LUI MARTIN,
LYAM, ARUTHA
ŞI
CARLINE

— Ce e nebunia asta?
— Pe patul de moarte, tata l-a recunoscut pe Martin. E fratele nostru. El e cel mai mare.
— De ce nu mi-ai spus? se înfurie Arutha. Cu ce drept

mi-ai ascuns-o?

— Am jurat cu toţii să ţinem secretul. Nu puteam să risc să afle cineva până nu se termina războiul.

— Se explică multe. De ce n-a participat la Alegere? Cum ştia tata mereu unde se află Martin? Permisiunea de a pleca şi de a veni după cum doreşte. Dar de ce tocmai acum? De ce l-a recunoscut aşa de târziu?

— Din ce mi-au spus Tully şi Kulgan, tata a fost oaspetele lui Brucal, în primul an după ce a fost numit ofiţer. A cunoscut o servitoare drăguţă şi… de-abia după cinci ani a aflat că are un fiu. Între timp, se căsătorise cu mama. Când a aflat, Martin era deja orfan şi dat în grija călugărilor lui Silban. L-a lăsat la mănăstire. Pe urmă m-am născut eu şi tata a început să aibă remuşcări. Când am împlinit şase ani, Martin era gata de Alegere, aşa că l-a adus la Crydee. Nu l-a recunoscut ca să nu o supere pe mama.

— Şi de ce tocmai acum?

— Cine ştie ce trece prin mintea unui om pe patul de moarte? Remuşcări? Simţul onoarei? Oricum, Brucal a fost martor.

— Trebuie să vedem ce facem. Ce-a zis când l-ai adus să vadă inscripţia?

— A plâns. Pe urmă a zis: „Mă bucur că ţi-a spus.” Arutha, Martin ştia. Toţi anii ăştia a ştiut şi n-a spus nimănui. Nu a cerut nimic.

— A mai zis ceva?

— Doar „mulţumesc” şi a plecat.

— Martin e un om bun, unul din cel mai buni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar, pe toţi zeii, ştii ce-ai făcut?

— Îmi asum răspunderea.

— Tot ce-am câştigat e pe muchie de cuţit. Am terminat un război ca să începem altul? Dacă se găsesc lorzi ambiţioşi care să se unească în numele lui Martin?

— Nu va exista nicio contestaţie.

— Cum adică? Ţi-a promis că nu va cere coroana?

— N-a spus nimic. Am hotărât să nu mă opun dacă el

își prezintă cererea în Congres.

Arutha rămase mut, dându-şi pentru prima oară seama de îndoielile lui Lyam.

— Nu vrei să fii Rege, acuză el.

— Niciun om întreg la minte n-ar vrea să fie Rege, zâmbi Lyam amar. Aşa ai zis şi tu. Oricum, acum nu mai depinde de mine. Dacă Martin se pronunţă, am să fiu de acord.

— Inelul a fost pus pe mâna *ta* în faţa lorzilor! Tu nu eşti Erland care a renunţat din cauza bolii. Eşti succesorul numit.

— Numirea nu mai e valabilă. Se credea că eu sunt cel mai mare.

— O chestiune de dezbătut pentru specialişti, îl ironiză Arutha. Una care ar putea însemna sfârşitul Regatului. Ştii că dacă Martin vorbeşte, preoţii lui Ishap rup coroana şi pasează problema Consiliului Lorzilor. Chiar dacă Guy se ascunde, simt o groază de conţi, duci şi baroni care ar tăia cu dragă inimă gâtul oricui ca să manipuleze Congresul. Regatul se va împărţi în două tabere şi va fi măcel! Dacă tu iei coroana, Guy nu mai are ce face. Dar dacă îl susţii pe Martin… îi faci jocul lui Guy. Pun pariu că se ascunde undeva în oraş.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, a răspuns Lyam copleşit, dar ştiu că nu pot proceda altfel.

— Ai moştenit de la tata simţul onoarei, dar lupta va pica pe noi ceilalţi. Pe toţi zeii, Lyam, ce crezi că se va întâmpla dacă pe tronul ConDoin se aşează un vânător oarecare? Şi asta doar pentru că tata s-a încurcat cu o servitoare acum aproape patruzeci de ani. Vom avea război civil!

— Dacă erai în locul meu, i-ai fi negat lui Martin dreptul de prim născut?

Furia lui Arutha dispăru şi îl privi pe Lyam cu uimire.

— Zei milostivi! Te simţi vinovat pentru că tata nu l-a recunoscut pe Martin de la bun început, nu? Ca să-ţi răspund, da, l-aş nega. După treizeci şi şapte de ani, ce

mai contează câteva zile? Pe urmă, după ce aş fi sigur de tron, l-aş face Duce, i-aş da o armată, l-aş numi Prim Consilier, orice ca să-mi împac conştiinţa. Dar asta doar după ce Regatul e în siguranţă. Vrei ca din cauza lui Martin să se repete istoria cu Borric întâiul şi Jon Pretendentul?

— Noi doi nu semănăm, oftă Lyam. Ţi-am spus că ai fi un rege mai bun.

— Brucal ştie că i-ai spus?

— Nu, doar noi trei. Cei trei fii. Ce vrei să faci?

— Ce trebuie. Am să mă asigur că cei loiali nouă sunt puşi la curent. N-am să las ca Regatul să fie distrus din cauza succesiunii. Dacă va trebui să luptăm, vom avea avantajul surprizei. Lyam, ştii că ţin la Martin. El m-a învăţat să vânez şi m-a ajutat s-o salvez pe Anita. Îi sunt îndatorat. În orice altă situaţie, l-aş recunoaşte bucuros ca frate. Însă dacă se ajunge la măcel, îl omor cu mâna mea.

— Arăţi splendid, îi spuse Pug Katalei, care se îmbrăcase cu o rochie roşie ornată cu dantelă aurie. Nici cea mai mare ducesă nu se compară cu tine.

— Mulţumesc. Cred că Ducele Caldric e adevăratul magician. Nu ştiu cum a putut personalul să facă rochia aşa de repede, îmi va trebui ceva timp să mă obişnuiesc cu rochiile astea grele. Dar e un material foarte frumos şi, cu clima de aici, înţeleg de ce se poartă.

— Stai să vezi cum e iarna.

— Tata, mama, strigă William, unde plecaţi?

— Să vedem cum îl fac Rege pe Lyam. Să fii cuminte şi să nu-l necăjeşti pe Fantus.

Doica veni şi luă băiatul iar Pug plecă cu Katala. Pe coridor se întâlniră cu Laurie şi Kasumi, care arăta cam emoţionat.

— Aici eraţi! Voiam să vă văd înainte de ceremonie.

— Stăpân Suprem, se înclină Kasumi.

— Te rog, spune-mi Pug.

— Arătaţi foarte bine în straiele astea, remarcă Katala.

Laurie avea o tunică galbenă, o vestă verde şi pantaloni strâmţi, negri, băgaţi în cizmele înalte. Kasumi purta uniforma de Cavaler-Căpitan al garnizoanei LaMut, pantaloni verzi şi tunică cu însemnele capului de lup.

— Cu toate evenimentele astea, râse Laurie, uitasem că am o avere în nestemate. Nu le pot înapoia Lordului de Shinzawai şi fiul lui refuză să le ia, aşa că presupun că sunt ale mele. Nu mai trebuie să-mi bat capul să găsesc o hangiţă văduvă.

— Kasumi, cum se descurcă oamenii tăi? întrebă Pug.

— Binişor. Mai sunt ceva frecuşuri cu oştenii din LaMut, dar trec şi astea. Am dat deja o bătălie cu Fraţii Întunecaţi. Luptă acceptabil, însă i-am învins. Am sărbătorit împreună cu toată garnizoana. Cred că am început destul de bine.

— Sunt deja faimoşi, făcu Laurie cu ochiul către Pug. La Rillanon au fost primiţi ca nişte eroi, ceea ce mi se pare că i-a cam copleşit.

— Aşa e, aprobă Kasumi. În lumea noastră nu s-ar fi întâmplat aşa ceva, dar aici…

— Se descurcă, l-a întrerupt Laurie. Au prins gustul vinului şi berii Regatului şi chiar au trecut peste teama de femeile înalte. Viteazul nostru Cavaler-Căpitan a fost găzduit acum o săptămână de un negustor bogat, care vrea să dezvolte comerţul cu Vestul, şi atunci a fost văzut în compania unei anumite doamne din familie.

— A fost întotdeauna un elev bun. Învaţă repede, spuse Pug.

— Totuşi, a surâs Kasumi stânjenit, e cam greu să te obişnuieşti cu libertatea de care se bucură doamnele la voi. Acum înţeleg de ce eraţi aşa de încăpăţânaţi. Aţi învăţat probabil de la mamele voastre.

Laurie nu mai era atent. Rămăsese pierdut în admiraţia unei tinere care se apropia de grupul lor. Avea o rochie verde şi o tiară de perle. Carline îndepărtă garda

care o însoţea şi surâse.

— Master magician, nu spui nimic unei vechi cunoştinţe?

Grupul se înclină şi Pug răspunse:

— Prinţesă, sunt onorat că îţi aduci aminte de un simplu servitor de la castel.

— O, Pug, zâmbi Carline. Tu n-ai fost niciodată simplu. E soţia ta? Draga mea, mi s-a spus că eşti frumoasă, dar nu credeam că eşti *atât* de frumoasă.

— Înălţimea Ta e prea amabilă.

Laurie nu-şi putea lua ochii de la Prinţesă şi Katala trebui să-l tragă de mânecă.

— Vrei să ne arăţi puţin palatul, mie şi lui Kasumi, înainte de ceremonie?

— Soţia ta e inteligentă, remarcă Carline, după plecarea lor.

— Într-adevăr.

— Am înţeles că ai şi un fiu.

— William. E o comoară.

— Aş vrea să-l văd. Eşti norocos.

— Foarte norocos, Înălţimea Ta.

— Lasă formulele astea, Pug. Sau să-ţi spun Milamber?

— Nici eu nu mai ştiu. Oricum „Pug” e mai potrivit aici. Văd că ai aflat multe despre mine.

— Eşti magicianul meu preferat, râse Carline.

— Îmi pare rău de tatăl tău.

— Mi-a spus Lyam că ai fost cu el când ai murit. Mă bucur că te-ai întors şi te-a văzut în siguranţă. Ştii că ţinea la tine?

— Mi-a dat un nume. Ştiai?

— Da, mi-a spus Lyam. Suntem veri acum. Ai fost prima mea dragoste, dar, mai mult de atât, mi-ai fost cel mai bun prieten. Şi sunt fericită că prietenul meu s-a întors acasă.

— Şi eu sunt fericit că m-am întors.

În grădină bătea soarele. Se aşezară pe o bancă şi Carline îl privi lung. Se bucura sincer că-l vede. Apoi

chipul i se întunecă.
— Aş fi vrut să fie şi tata. Şi Roland. Zăpăcitul ăla a trăit cât trăiesc alţii în două vieţi. Lua viaţa cu amândouă mâinile şi storcea cât putea din fiecare moment. Voiam să ne căsătorim. Probabil că ne-am fi certat zilnic, dar, o, Pug, mă făcea să râd. M-a învăţat atât de multe despre viaţă!
— Mă bucur că te-ai împăcat cu pierderea lui. Şi eu m-am schimbat. Atâţia ani sclav şi apoi magician, pe un alt tărâm…
— Nu te-ai schimbat atât de mult. Încă mai e în tine ceva din băiatul tulburat de atenţiile mele.
— Poate, râse Pug. Şi, într-un fel, nici tu nu ţi-ai pierdut puterea de a tulbura bărbaţii, dacă judecăm după reacţia lui Laurie.
Carline îi zâmbi şi Pug avu impresia că e iar copil la Crydee. Ştia că o va iubi mereu pe Carline, dar nu cu simţământul adânc, fără cuvinte pe care-l avea cu Katala.
— Bărbatul blond care era cu tine? Cine e?
— După toate aparenţele, supusul tău devotat. E Laurie, trubadur din Tyr-Sog, un pungaş cu farmec şi spirit viu. Are inimă bună şi e un prieten perfect. Am să-ţi povestesc odată cum mi-a salvat viaţa.
— Pare un om interesant.
— I-am promis odată în glumă că îl prezint Prinţesei de Crydee.
— Neapărat, se ridică Carline. Mă duc să mă pregătesc pentru încoronare. Mai vorbim.
— Scutiere Pug, pot să vorbesc cu tine? se auzi vocea lui Martin.
— Master Longbow! exclamă Carline. Unde ai fost? Nu te-am văzut de ieri.
— Am simţit nevoia să fiu singur, a surâs Martin. În Crydee mă duceam în pădure. Aici…
Carline l-a privit întrebător, dar renunţă la dezlegarea misterului şi plecă.

— Mă bucur să întâlnesc un vechi prieten. Dar pari tulburat, s-a întâmplat ceva?

— Mi-a spus Lyam.

— Am fost acolo când a murit tatăl tău.

— Tata, zise amar Martin, strângând cu putere muchia de piatră a zidului ce înconjura grădina. Am aşteptat ani de-a rândul să-mi spună: „Martin, sunt tatăl tău.” Nu mă interesa moştenirea sau cine ştie ce privilegiu. Eram mulţumit. Dacă mi-ar fi spus cu gura lui…

— Mulţi fac lucruri pe care le regretă. Foarte puţini au prilejul să-şi repare greşeala. Gândeşte-te că săgeata Tsurani putea să-l omoare pe loc. Lyam ţi-a spus exact care au fost ultimele lui cuvinte? „Martin e fratele tău. L-am nedreptăţit. E un om bun şi îl iubesc la fel ca pe voi.”

— Nu, nu mi-a spus.

— Lordul Borric a fost un om bun. Nici urmă de meschinărie în sufletul lui. Ştiu precis că te iubea.

— Ce nebunie! Ştiam că e tatăl meu, mi-a spus mama înainte de a muri, iar el n-a aflat că ştiu. Ce-ar fi fost dacă îi spuneam?

— Doar zeii ştiu. Acum însă contează ce vrei să faci. Eşti cel mai mare ConDoin.

— Eşti foarte calm. Nu te tulbură de loc faptul că am dreptul să port coroana?

— Nu, dădu Pug din cap. Tu nu ai de unde să ştii, dar am fost unul dintre cei mai puternici oameni în Tsurannuani. Cuvântul meu era lege, câteodată mai mult decât al Împăratului. Aşa că ştiu ce înseamnă puterea şi cum sunt oamenii care şi-o doresc. Mă îndoiesc că eşti ambiţios, doar nu te-ai schimbat aşa de mult în nouă ani. Dacă iei coroana, sunt sigur că o faci din motive pe care le consideri corecte. Lyam ar fi primul care ţi-ar jura credinţă şi s-ar evita şi războiul civil. Simt convins că ai fi un rege bun.

— Te-ai schimbat mult, într-adevăr, însă cred că eşti singurul care gândeşte aşa despre mine.

— Nu sunt singurul şi, oricum, eşti fiul tatălui tău şi nu

cred că i-ai dezonora amintirea.

— Sunt unii care ar considera că însăşi naşterea mea e lipsită de onoare. Dacă alegerea ar fi mai uşoară… Pe toţi zeii, Pug! Să fi avut de ales între Arutha şi mine, mă dădeam imediat la o parte. Dar Lyam e un om frământat de îndoieli. Un foarte bun ofiţer, dar ca rege… Mă tulbură îngrozitor gândul că poate aş fi mai bun ca el.

— Cum am spus. Dacă iei tronul, o faci din simţul datoriei.

— Unde se termină datoria şi unde începe ambiţia personală? E în mine ceva plin de furie care-mi spune: De ce nu regele Martin? Pe de altă parte, mă întreb dacă asta a vrut tata. O, Pug, care e datoria mea?

— Nu te pot sfătui. Tu singur trebuie să hotărăşti.

— Dacă nu te superi, aş vrea să fiu singur.

Pug plecă lăsând un om frământat de propria soartă. Şi de cea a Regatului.

Katala, Laurie şi Kasumi stăteau de vorbă cu ducele Brucal şi contele Vandros.

— Aşa că facem nunta, spunea Brucal. În sfârşit, molâul ăsta s-a hotărât să-i ceară mâna fiicei mele. Poate apuc să-mi văd şi nepoţii. A, magicianule, aici erai.

— Te-ai bucurat că ai întâlnit-o pe Prinţesă? întrebă Katala.

— Foarte mult.

— Bine. Când rămânem singuri ai să-mi repeţi fiecare cuvânt, râse Katala, odată cu ceilalţi.

— Ai o soţie splendidă, magicianule, spuse Brucal. Aş vrea să am iar şaizeci de ani, făcu el cu ochiul. Aş răpi-o şi atunci să vezi scandal! Acum, aş vrea să discutăm ceva, dacă doamna ne permite. Am veşti proaste, spuse el încet.

— Ştiu.

— Lyam e nebun. De altfel fire nobilă, ca tatăl şi bunicul lui. Aş vrea să fi moştenit şi simţul datoriei de la

ei. Ai grijă de ai tăi. Gărzile în purpuriu îl vor apăra pe Rege, oricare ar fi el, dar mulţi lorzi din Est simt oameni impulsivi, obişnuiţi să li se satisfacă imediat capriciile. Oamenii mei şi ai lui Vandros sunt în palat iar cei ai lui Kasumi afară, la cererea lui Lyam. Putem, la o adică, să ocupăm palatul şi să rezistăm. Richard de Salador e mort iar Guy se ascunde. Lorzii estici n-au conducere, doar ceva „gărzi de onoare” şi pot transforma insula în câmp de luptă. De aceea nu trebuie să-i lăsăm să iasă din palat. Şi îi vom obliga să jure credinţă Regelui.

— Îl susţii pe Martin? s-a mirat Pug.

— Cât trăiesc, nu dau voie nimănui să înceapă războiul civil. Am vorbit şi cu Arutha. Dacă e Martin, ne plecăm cu toţii, dacă e Lyam, Martin îi va jura credinţă. Altfel nu iese viu din palat. Dacă preoţii rup coroana, nu iese niciun lord până nu se alege un rege, chiar dacă durează un an. Deja am arestat câţiva agenţi de-ai lui Guy. Sunt sigur că e în Rillanon. Blestemate tradiţii, dădu Brucal cu pumnul în perete. Preoţii merg acum spre palat şi nu mai e mult până la încoronare. Să ne fi anunţat Lyam mai devreme… Să fi avut timp să discutăm cu Martin…

— Am vorbit eu cu Martin.

— Ce zicea? Ce vrea să facă?

— E tulburat. A ştiut că Borric e tatăl lui şi se resemnase să ia secretul cu el în mormânt. Acum are nevoie de timp să se obişnuiască. Nu ştiu ce va face. Cred că nici el nu va şti până în ultima clipă.

— Interesant, îşi mângâie Brucal bărbia. A ştiut şi n-a profitat. E o notă bună pentru el. Să ne întoarcem la ceilalţi. Tu fii atent, poate avem nevoie de tine.

— Ce se întâmplă? întrebă Laurie. Oamenii lui Kasumi sunt peste tot. Ai zice că Imperiul a câştigat războiul şi ne-a ocupat. Kasumi n-a vrut să mă lămurească.

— Oamenii lui îl urmează fără greş.

— Avem necazuri? se miră Katala.

— Nu e timp să-ţi explic. S-ar putea să fie mai mulţi pretendenţi la tron. Laurie, fii atent. Dacă se întâmplă

ceva, îl urmezi pe Arutha.

— Şi William?

— E în siguranţă. Necazurile au să apară în sala tronului. Dacă apar.

În sala cea mare, s-au aşezat lângă Kulgan, trecând prin mulţimea care şuşotea în aşteptarea încoronării. Meecham, vigilent, stătea în spatele bătrânului magician, cu mâna pe centura la care ţinea cuţitul lung, vânătoresc.

— Se întâmplă ceva, remarcă Kulgan.

— S-ar putea să se pronunţe şi Martin, îi şopti Pug la ureche.

— Pe toţi zeii! Să vezi atunci necazuri! Oricum, oftă el, e prea târziu să mai facem ceva.

Amos se năpusti în grădină, furios pe plantele care-i împiedicau mersul şi îi dădu lui Martin o cupă de vin.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine un întăritor.

— Ştii?

— Ştie tot palatul, flăcău. Lyam e un om cumsecade, dar are prea mare încredere în sculptorii care ţi-au gravat numele pe mormântul lui Borric. Credea că un ordin regal e suficient să le coasă buzele.

— Tu ce zici, Amos? Mă vezi ca Rege?

— Mai întâi, e mai bine să fii căpitan decât matelot. Pe de altă parte, sunt ceva deosebiri între o corabie şi un regat.

— Nu mă ajuţi deloc, râse Martin.

— Dar te-am făcut să râzi, nu? Uite, spuse Amos sprijinindu-se de zidul grădinii şi arătând spre port. La cheiul regal e un vas cu trei catarge. Cred c-aş găsi şi ceva flăcăi să plece cu căpitanul Trenchard. Ce-ar fi să vii cu mine?

— Mda, am fost de trei ori cu tine şi de fiecare dată era s-o păţesc.

— Primele două călătorii le-am făcut la ordinul lui

Arutha, zise Amos jignit. Iar a treia, n-am trimis eu piraţii ceresieni să ne alerge de la Salador la Rillanon. Dacă vii cu mine, îi vânăm *noi* pe alţii. Ce zici?

— Nu cred. Deşi mă tentează. Nu pot să evit hotărârea. Crezi că Lyam poate fi Rege?

— Bineînţeles, dar nu asta te frământă. Tu vrei să ştii dacă ar fi un rege bun. Nu ştiu. Însă pot să-ţi spun că am văzut mulţi marinari pălind de frică în luptă, dar luptând cu curaj. Nu poţi să ştii de ce este în stare un om până nu-l pui la încercare. Lyam e speriat şi nu-l învinovăţesc. Dar ca Rege… cred că va fi destul de bun.

— Aş vrea să fiu sigur.

— Auzi, sună clopotele. Intră preoţii lui Ishap. Când ajung în sala tronului, soarta ţi-e hotărâtă.

— Mulţumesc, Amos, pentru vin şi pentru sfaturi. Mergem să schimbăm soarta Regatului?

— Asta-i treaba ta, eu plec să văd ce e cu corabia aia. Dacă ai nevoie de transport rapid, mă găseşti în port. Plec la apus.

— Ai grijă de tine, piratule.

Martin se uită lung după Amos şi apoi plecă spre sala tronului.

Ducele Caldric o însoţea pe văduva lui Erland, Prinţesa Alicia. În urma lor veneau Anita şi Carline.

— Cred că Arutha le-a spus, a remarcat Kulgan. Uite ce palizi sunt.

— E greu să descoperi că ai un frate mai mare în împrejurări ca acestea, şopti Pug.

Arutha şi Lyam intrară în sunetul gongurilor preoţilor lui Ishap. Purtau amândoi mantiile roşii de Prinţi ai Regatului şi păreau calmi, cu toate că ochii lui Arutha se uitau discret în toate colţurile, luând cunoştinţă de aşezarea nobililor. Îi şopti ceva lui Fannon şi acesta se întoarse către Gardan. Martin nu era nicăieri.

— Se pare că Martin a hotărât să evite disputa, urmă

Pug.

— Nu, uite-l.

Martin stătea sprijinit de o coloană, în partea cea mai întunecoasă a sălii. Preoţii intrară în sunetul clopotelor, cu pas măsurat. Oştenii închiseră şi zăvorâră uşile mari de lemn sculptat, conform tradiţiei care cerea ca sala tronului să fie sigilată în timpul încoronării. Ultimul preot din procesiune fixă sigiliul de ceară, purtând simbolul cu şapte peceţi al lui Ishap. Pug simţi prezenţa magiei şi ştiu că nu poate nimeni să-l rupă, decât cu preţul vieţii.

Coroana, făcută de preoţi, se odihnea pe o perniţă purpurie. Chiar dacă coroana lui Rodric n-ar fi fost distrusă de sabia care-i curmase viaţa, tot ar fi fost înmormântată odată cu el.

În faţa tronului se aflau preoţii din ordinele inferioare şi părintele Tully în fruntea grupului trimis de templul lui Astalon. Pug se bucură văzându-l; ştia că bătrânul preot nu va ezita, indiferent care dintre fii lui Borric va lua coroana.

Primul preot ishapian bătu cu toiagul în podea; şaisprezece lovituri măsurate răsunară în sala tronului şi se făcu linişte.

— Am venit să-l încoronăm pe Rege! intonă primul prelat.

— Ishap să-l binecuvânteze pe Rege! răspunseră ceilalţi în cor.

— În numele lui Ishap, zeul suprem, şi în numele celor patru zei superiori şi al celor doisprezece zei inferiori, să iasă în faţă cei care au dreptul la coroana Regatului.

Pug se încordă. Arutha şi Lyam se îndreptară spre tron, urmaţi după o clipă de Martin. Mulţimea şi-a tras răsuflarea de surpriză.

— Aceasta este ora şi acesta este locul sortit, urmă prelatul. Apoi îl atinse pe Martin cu toiagul pe umăr. Pug simţi iar prezenţa magiei. Atins de toiag, niciun pretendent nu putea depune mărturie mincinoasă. Cu ce drept vii în faţa noastră?

— Cu drept de moştenire, spuse Martin. Arutha şi Lyam au dat aceleaşi răspunsuri.

— Spuneţi numele şi explică-te! îi comandă preotul lui Martin.

— Sunt Martin, cel mai mare fiu al lui Borric ConDoin, de sânge regal.

Murmurul mulţimii fu întrerupt de toiagul prelatului. Când a răspuns Lyam, câteva voci s-au auzit spunând:

— Moştenitorul desemnat!

— Adevărat? îl întrebă preotul pe Lyam.

— Am fost desemnat în necunoştinţă de cauză. Rodric a crezut că eu sunt cel mai mare.

Preoţii lui Ishap se adunară într-un colţ al sălii şi discutară în şoaptă. În tăcerea de mormânt, timpul trecea cu greu. În sfârşit, primul preot a lăsat toiagul şi a luat coroana.

— Ishap, dă-ne înţelepciune şi îndrumare! Fie ca să procedeze înţelept cel sortit de tine. Martin, ca fiul cel mai mare de sânge regal, ai primul cuvântul. Vrei tu, Martin să iei această povară asupra ta? Vrei să fii regele nostru?

Martin se uită la coroană. Ochii tuturor erau aţintiţi pe bărbatul înalt, în verde, şi asistenţa îşi ţinea răsuflarea. Martin luă încet coroana şi o ridică deasupra capului. Aurul luci în razele de soare intrate pe o fereastră înaltă.

— Eu, Martin ConDoin, prin aceasta renunţ la dreptul meu asupra coroanei Regatului Insulelor, acum şi pentru totdeauna, în numele meu şi al urmaşilor mei, până la ultima generaţie. Apoi, cu o mişcare rapidă, puse coroana pe capul lui Lyam. Trăiască Lyam, Regele nostru! Tăcerea ce urmă fu sfărâmată de vocea lui Arutha care preluă ovaţia:

— Trăiască Lyam, Regele nostru! Sala izbucni în urale, repetând cuvintele Prinţului. Preotul lăsă mulţimea să strige un timp şi apoi bătu în podea cu toiagul.

— Vrei tu, Lyam, să iei această povară asupra ta? Vrei să fii Regele nostru?

— Da, voi fi Regele vostru.

Uralele au continuat nestingherite. Pug observă uşurarea oglindită pe chipurile lorzilor loiali şi relaxarea ofiţerilor.

— Tully, din ordinul lui Astalon! îl chemă preotul pe bătrân, între timp lui Lyam i se punea pe umăr mantia purpurie a regalităţii.

— Vă mulţumesc pentru înţelepciunea voastră, le spuse Tully încet lui Arutha şi Martin şi urmă cu voce tare: Aceasta este ora şi acesta este locul sortit. Suntem martori la încoronarea lui Lyam întâiul, Rege al nostru. Are cineva vreo obiecţie?

Câţiva lorzi din Est păreau nemulţumiţi, însă nimeni n-a vorbit. Lyam a îngenunchiat în faţa lui Tully, care i-a strâns mâna cu inelul regal.

— Lyam ConDoin, fiu al lui Borric din familia regală, juri să aperi Regatul Insulelor, să serveşti cu credinţă poporul, să ai grijă de bunăstarea şi prosperitatea lui?

— Eu, Lyam întâiul, jur.

După slujba religioasă, Lyam se ridică în picioare iar Tully îngenunche şi sărută inelul regal. Apoi îl conduse pe Lyam la tron în timp ce preoţii lui Ishap intonau o binecuvântare. Regelui i-a fost dată vechea sabie a lui Dannis, simbol al jurământului de a apăra Regatul. Primul preot al lui Ishap încheie ceremonia bătând pentru ultima oară cu toiagul în podea.

— Ora alegerii a trecut. Prin aceasta îl proclamăm pe Lyam întâiul, Rege de drept al Regatului.

— Trăiască Lyam! Trăiască Regele! strigă asistenţa.

Grupul de prelaţi ai lui Ishap se îndreptară spre uşă şi sigiliul fu rupt.

— Să ştie toată lumea! Lyam este Regele nostru.

Vestea se transmise cu repeziciune în oraş şi populaţia începu sărbătoarea. Niciunul din o mie n-a ştiut cât de aproape fuseseră de dezastru.

După ce Arutha, Martin şi Carline au sărutat inelul regal, au urmat Alicia şi Anita, primele din lungul şir de

nobili care au jurat credinţă noului monarh. Pe chipul lui Caldric curgeau lacrimi de bucurie. Ultimii au fost baronii de Graniţă, păzitorii ţinuturilor de Nord, vasali direcţi ai Regelui.

— Dorim, se ridică Lyam, să înceapă sărbătoarea! Dar mai întâi, trebuie să rezolvăm câteva probleme de stat. Cineva a încercat să câştige tronul prin vicleşug. Guy de Bas-Tyra e un trădător şi un ucigaş. A fost dorinţa răposatului Rege ca Guy să fie tratat cu îngăduinţă. Am hotărât deci să-l scoatem din Regat, iar pământurile şi titlurile lui vor reveni coroanei. Nimănui nu-i este îngăduit să-l adăpostească sau să-l ajute în vreun fel. Unii dintre voi au fost aliaţii lui şi sunt sigur că va afla de judecata noastră. Spuneţi-i să dispară, să fugă în Kesh, Queg sau Rodelm. Să se ascundă în ţinuturile de Nord, dacă nu-l primeşte nimeni, dar dacă e găsit în Regat peste o săptămână, va fi executat. Am trecut prin mari suferinţe, să sperăm că viitorul va fi unul al păcii şi al prosperităţii.

Lyam a zâmbit şi îşi îmbrăţişă fraţii, şoptindu-le ceva neauzit în zgomotul uralelor asistenţei. Arutha aprobă iar Martin păli. Lyam nu îl lăsă să vorbească şi ridică mâna, făcând linişte.

— De azi înainte, iubitul nostru frate Arutha e Prinţ de Krondor şi urmaş la tron până în clipa când voi avea urmaşi. Doresc ca Ducatul de Crydee să rămână în familia ConDoin; de aceea, îl numesc pe fratele meu Martin, Duce de Crydee, cu toate drepturile şi obligaţiile ce decurg de aici. Conte de LaMut şi Cavaler-Căpitan Kasumi, apropiaţi-vă! Lordul Brucal m-a rugat să anunţ eu fericitul eveniment. Vasalul său, Contele Vandros, se va căsători cu fiica sa, Lady Felinah.

— Era şi timpul, se auzi vocea lui Brucal peste uralele asistenţei.

— Ducele doreşte să se retragă pe moşia lui, să se odihnească după un lung şi meritoriu serviciu adus Regatului. Mi-am dat consimţământul. Şi pentru că nu

are niciun fiu, doreşte să dea titlul unui bărbat în stare să îi urmeze în serviciul Regatului, un om care şi-a dovedit deja curajul şi inteligenţa comandând garnizoana din LaMut în timpul războiului. Sunt fericit să vă anunţ că îl numesc pe Vandros, Duce de Yabon, cu toate drepturile şi obligaţiile aferente! Ridică-te, Lord Vandros! Kasumi de Shinzawai, pentru eforturile tale de a aduce pacea în două lumi aflate în conflict şi pentru curajul dovedit în apărarea graniţelor de Nord, îţi dau comanda garnizoanei din LaMut şi te numesc Conte de LaMut, cu toate obligaţiile şi drepturile ce decurg de aici. Ridică-te, conte Kasumi!

Rămas fără grai, Kasumi sărută inelul regal, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi şi spuse:

— Maiestatea Ta, îţi jur credinţă pe veci.

— Lord Vandros, îl accepţi pe Kasumi ca vasal?

— Bucuros, Sire. Brucal îi bătu viguros pe spate pe amândoi.

Lyam mai acordă posturi şi titluri, ca să completeze pierderile din război şi, în final, când părea că a terminat, îl strigă pe Pug.

— Scutierul Pug din Crydee.

— Poftim? tresări Pug.

— Doresc ca toată lumea să ştie că Pug, orfan din Crydee, a fost adoptat de tatăl meu, lordul Borric şi acum face parte din familia regală. Ridică-te, Pug ConDoin, Prinţ al Regatului.

Katala ignoră protocolul şi se repezi să-l îmbrăţişeze pe soţul ei, spre neplăcerea câtorva lorzi din Est. Dar Lyam râse şi o sărută pe obraz.

— E timpul să ne bucurăm! a strigat Regele. Să vină muzicanţii, jonglerii şi dansatorii!

Festivităţile erau în toi. Un herald citea lângă tron mesajele de felicitare şi urări de bine ale celor care nu putuseră să vină la Rillanon, monarhi de pe ţărmurile de Est, de la Regele din Queg şi Regina Aglaranna, de la pitici şi negustori, oameni simpli şi nobili. Bătrânul

Halfdan, Regele Piticilor din Dorgin trimisese şi el urări, şi până şi Keshul scrisese un mesaj, semnat personal de împărătească, în care cerea tratative pentru stabilirea paşnică a graniţelor din Valea Viselor.

— Înseamnă că au spioni buni în Regat, de au trimis mesajul atât de repede, remarcă Lyam către Arutha. Ar trebui să faci ceva cercetări la Krondor.

Kasumi, noul conte de LaMut, încă nu-şi revenise din surpriză. Oamenii lui însă cântau de bucurie, aşa de tare încât se auzeau din sala tronului.

— Au adormit amândoi, William şi Fantus, zise Katala. Sper ca Fantus să-l suporte pe băiat, îl necăjeşte mereu.

— Da’ de unde, râse Kulgan. E fericit când i se dă atenţie.

— Kulgan, zise Pug, de ce n-a pomenit Lyam de tine, Fannon şi Tully?

— Pentru că l-am rugat noi să ne lase în pace. Ieri mormăia ceva de recompense şi titluri, dar i-am spus că nu mă interesează ce face cu Tully şi Fannon. Dacă însă mă târăşte şi pe mine în faţa asistenţei, îl transform în broască!

— Deci e adevărat! a râs Anita şi Pug îşi aminti întâlnirea lor de la Krondor. Apoi se gândi la drumul parcurs de la coliba lui Kulgan şi se bucură că, după atâtea suferinţe şi bucurii, era din nou cu prietenii şi cu familia lui şi urma să întemeieze Academia pentru magicieni visată de Kulgan. Ar fi vrut ca Hochopepa, Shimone, Kamatsu şi Hokanu să se bucure odată cu el. Ar fi vrut ca Ichindar şi lorzii Înaltului Consiliu să afle motivul închiderii trecerii şi explicaţia „trădării”. Şi cel mai mult îi era dor de Tomas.

— La ce te gândeşti? întrebă Katala.

— Că sunt foarte norocos, îi prinse el mâna.

Tully le făcu semn cu capul către masa la care Laurie o privea pierdut pe Carline, care râdea de o glumă de-a lui.

— Recunosc expresia de pe chipul Prinţesei, zâmbi Pug. Pe Laurie îl aşteaptă timpuri grele.

— După cum îl cunosc, a surâs Kasumi, le va înfrunta bucuros.
— Hmm, a mormăit Tully. Ducatul de Bas-Tyra e vacant şi el pare un om competent.
— Mda, ţi-e ţie dor de altă sărbătoare la care să poţi oficia, îl zgândări Kulgan. Lasă-i în pace, omule, de-abia s-au cunoscut!
Tully dădu să răspundă, însă fu întrerupt de Martin.
— Hai să schimbăm subiectul. Mi se învârte capul şi n-am chef de ciondănelile voastre.
Tully şi Kulgan se uitară unul la celălalt şi răspunseră în cor, făcându-l pe Martin să tresară:
— Da, my lord.
— S-au întâmplat atât de multe şi în timp atât de scurt! Doar ieri era gata să plec cu Amos. Chiar, unde e piratul ăla? Zicea că vrea să facă rost de o corabie. Credeam că glumeşte, dar nu l-am văzut de la încoronare.
— Să „facă rost”? se ridică Arutha. Pe toţi zeii!
— Adu-l încoace! a zis Lyam. Merită şi el o recompensă.
Martin şi Arutha se repeziră în curtea palatului, plină de paji care aduceau cai şi trăsuri pentru oaspeţii care plecau. Cei doi Prinţi înşfăcară doi armăsari, lăsând doi nobili cu buzele umflate.
— Scuzele noastre! strigă Arutha din goana calului.
— Zicea că pleacă la apus! zise Martin trecând de porţile palatului.
— Nu prea mai e timp! dădu Arutha pinteni calului.
Au ajuns cu greu în port, prin mulţimea care sărbătorea pe străzile oraşului şi au speriat oşteanul de gardă care moţăia la intrarea în portul regal. La ultimul chei au pornit pe dig, atraşi de strigătele marinarilor. Amos Trask stătea pe puntea unui vas care tocmai pornea în larg. Le făcu un semn cu mâna şi strigă:
— S-a terminat cu bine, nu?
— Amos!

— Flăcăii de gardă sunt în depozit. Puţin ameţiţi, dar n-au păţit nimic grav.
— Amos! E corabia Regelui! Vino înapoi! a strigat Arutha.
— Da, *Rândunica Regală!* Şi mie îmi place numele. Spune-i fratelui tău că i-o dau înapoi într-o bună zi!
— Piratule! râse Arutha. Lasă-l că-l conving să ţi-o dea ţie!
— Of, Arutha! îmi strici tot cheful!

SFÂRŞIT